DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BAZI İNSANLAR böyle YAŞAR IV

FİLİZ PULUÇ

BAZI İNSANLAR *böyle* YAŞAR IV

FİLİZ PULUÇ

İNDİGO KİTAP

İntikamda ve aşkta kadın erkekten daha barbardır.
-Friedrich Nietzsche*

* Friedrich Nietzsche, *İyinin ve Kötünün Ötesinde*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2022, İstanbul, s. 88, Çev. Mustafa Tüzel.

Bölüm 1

Joker's Wild

İnsan olarak geldim bu dünyaya. Sevmek istedim bana kollarını açanı. Merhametim her eğdiğinde başımı, geçirildi boynuma bencilliğin tasması. Boyun eğmek bile genetiğimin bir mirası. Kanımı emenler; omuzlarımda en çok taşınmak isteyenler. Şeytanlar cehennemi terk ettiler, artık yeryüzündeler. Boynundaki kayış iki karış ve boynuna sarılan kurbanının parmakları. Hangi kutsal kitap kabul eder bu yaptıklarını? Geçen üç yüz elli milyon yıl ve öğrenemediğimiz insanlık... Sürüdüğüm ayaklarım; hepsi birer adım. Temiz sandığım kirli ellerim. Ve arkamda bıraktığım kanlı olay yerim. Yerde yatan soğumamış cesedim. Bu hikâyenin katili değil kurbanı benim. Onca hayalim, keşkelerim... Yasaklı bir gülüş ve değişen ritimlerim. Şimdi birer birer terk ediyorlar beni. Uyu şimdi Küçük Tilki. Bırak yaksınlar evini. Ateş değil, ateşi tutan el öldürdü seni. Şimdi başka dünyaya gitme vakti...

Her şey saniyeler içinde gelişmiş, Ares'e silah çekmemin ardından onun bana parmaklarını uzatmasıyla Aral'ın, taşıdığını bilmediğim siyah bir çakıyı Ares'in bana uzattığı kolunun altına, *brachioradialis*'ine uzatması bir olmuştu. Onun gibi biri için *branial* arteri tek bir bakışta bulmanın çocuk oyuncağı olmasının yanı sıra şayet kaslarına zarar verecek olursa sağ elinin işlevinin yüzde ellisini kaybedeceği bir ihtimalden fazlasıydı. Tenimin her santimetrekaresinde nabzımın baskısını hissedebiliyordum. *Algım açık ve içimdeki öfke patlamaya hazır bir bomba gibi. Uğultu içinde, yarım metre çapımdaki her kişinin nabzını işitebiliyorum ve en ufak harekete karşı duyarlıyım sanki. Bu adanmışlık ve odaklanmışlık tanıdık, anılarım zihnimde dönüp duruyor şimdi. Tetiğin ağırlığı yalnızca yarım kilo ve namlum Ares'in alnın ortasına hizalı. Tek yapmam gereken yarım kiloluk bir baskı, ardından ondan geriye kalacak olan yalnızca kafası patlayan bir et parçası. Benden geriye kalacak olansa en büyük korkumun gerçek olması: İnsanlığımı kaybetmek...*

Bu tetiğin ağırlığını tonlarca artıran da bu ve o, bunun olmasını istemediğimden tetiğe basamam sanıyor. Ona seçimler ve mecburiyetler

arasındaki farkı öğreteceğim. Daha önce de söyledim: *Bir kuzunun çaresiz kaldığında nasıl kurt avına çıktığını göstereceğim onlara. Azdan az çoktan çok giderdi.*

Silahın horozuna yerleştirdiğim başparmağıma baskı uygulayacağım sırada sahnenin iki yanından bize doğru ilerleyen Venedik maskeli soytarıları gördüm. *Şirket, kart sahiplerinin güvenliğinden sorumlu.* Ardından yaklaştığını öncesinde fark edemediğim bir ayak sesi katıldı aramıza. Algılarım açıktı fakat son ana kadar bana sağımdan yaklaştığını fark etmemiştim. *Wielki... Maça Ası değil boşuna...*

Varlığını fark ettiğim an gözlerim ona çevrilirken sağ elim de bana eşlik etmeye hazırdı. En ufak şüphemde Ares'i Aral'a bırakıp onu hedefim haline getirebilirdim fakat temkinli davranıp soğukkanlılığımı kontrol altında tutmakta fayda vardı. Gözlerim Wielki'nin kızıl gözlerine perçinlendiğinde arkamdaki beden korumacı bir tavırla bana bir adım daha yaklaştı ve gözlerimin hedefini değiştirmesindeki açığımı kapattı. Aynı ruhu paylaşan iki beden gibi hareket ediyorduk yine. Birbirimizi *mutlak güvenlik* altında tutmak üzerine içgüdüsel adımlar atıyorduk.

Aral'ın attığı bir adım, Wielki'nin gözlerini ona çevirmesine sebep oldu ve bu ölesiye rahatsız etti beni. Buradaki kimsenin ona değil bir elle, bir çift gözle dahi dokunmasını istemiyordum ve bu listenin başındaki iki kişi bir metre yarıçapımızda bitmişti. Wielki'nin dikkatini kendimde toplamak isteyerek silahın horozunu çektim. Tık sesi Ares'in, ona bakmadığım halde görebildiğim yüzünde şeytani bir haz ifadesine neden olurken Wielki'nin gözleri istediğim gibi bana çevrildi. Kızıla çalan kan kırmızı gözleriyle gözlerime tekrar baktığında onu daha önce gördüğüm hissine kapıldım ve bu his zeminsiz bir sezgi değildi. Muhtemel ve yüksek ihtimaldi.

Kan kırmızı saçlarıyla aynı renk gözleri, boyundaki kan kırmızı örümcek zambağı ve ifadesiz suratıyla aramızda gezinen ölümün bir tasvirini üstlenmiş gibiydi. Tanıdığım herkesten uzak durmasını isteyeceğim türde biriydi ve öyle yapacaktım. Uzak tutacaktım onu tanıdığım herkesten.

Odadaki neredeyse herkesin ilgisi bizim üzerimizdeyken ortamdaki tek ses, Venedik maskeli soytarıların etrafımızı sararken attıkları her adımda çıkardıkları zil sesi ve Chopin'in *Prelude E Minor*'ünden ibaretti. Venedik maskeli soytarılar salonun iki duvarı boyunca dizilip doğu ve batı cephesinden üçer kişi olmak üzere etrafımızda bir çember oluşturana kadar geçen bir dakikada kimseden çıt çıkmadı.

Wielki hâlâ gözlerimin içine bakarken çelik gibi bir ses ve temiz bir lehçeyle, *"Bunun düello salonu değil,"* dedi. Ses tonu tüylerimi diken diken etti. Ardından Ares'e çevrildi gözleri. *"Bu size yaptığım ilk uyarı."*

Ares'in yüzündeki haz ifadesi değişmedi. Bana gülümsemesi midemi bulandırıyordu. Aral'a yaptığım şeyin sorumlusuyken benimle bu şekilde eğlenmesine tahammül edemiyordum. Gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmeden; alnıma doğru tuttuğu parmaklarını avucuna hapsedip Aral'a ve onun doğrulttuğu bıçağa imalı bir ifadeyle bakıp elini yavaşça yanına bıraktı. Dişlerimi sıktım yüzündeki bu ifadeye. Aral'ın uzattığı bıçak belki de gerçekten *o bıçak*tı...

Aral, soğukkanlılığını yitirmeden; öfkesinin peşine düşmeden sol elini yanına bıraksa da ben silahımı indirmedim. Doğrudan, yalnızca bakarak bile midemi bulandıran suratına tutuyordum silahımı. Az önceki gibi umarsızca çaldığı bir ıslık yüzünden arkamda dikilen adamı neredeyse öldürmüş olacak olmayı ve onun bununla dalga geçebilmesini hazmedemiyordum. Öfkem, yuttum dedikçe midemi bulandırıyor, kusma isteği doğuruyordu içimde. Öfkemi sahibine kusmak istiyordum.

Herhangi bir adımda müdahale etmeye hazır gibi etrafımızda çember oluşturan Venedik maskeli soytarılara baktım bir anlığına. Aral güvende olduğu sürece hepsiyle, her şeyle baş edebilirdim. Bu gücü bulabiliyorum içimde. İnsan arkasının kollandığını bilince bir şeylere daha kolay cesaret edebiliyordu ve ben o güveni artık yanımda taşıyordum. *Kürkümü mü istiyorlar? Diş izlerimi de alacaklar mutlaka. Genetiğimden bir miras bu bana kalan. Kaslarımın hafızası ve avuçlarıma oturan kan. İnkâr edemeyeceğim bunları hiçbir zaman. Kaçmak da kaderse geçmişten kaçamam. Artık kabul ediyorum bunu. Her şeyimle savaşacağım ve aydınlığa erdiğimizi göreceğim. Bu sabah mutlaka eve döneceğim ve ellerim boş olmayacak asla. Ya babamı bulacağım ya da ona biraz daha yakın olacağım.*

Wielki ifadesiz gözlerini gözlerime dikmiş silahımı indirmemi bekliyordu ama ben ona değil namlumun hedefine bakıyordum aldırmadan. Kafasını patlamak istiyordum ama olmamı istedikleri kişiye de dönüşmek istemiyordum esasen. Ona zarar vermek istiyordum. Hıncımı almak istiyordum. Yakasına yapışıp nedenini sormak istiyordum. Motivasyonunu öğrenmek ve aynı acıyı ona da yaşatmak istiyordum. Tüm hırslarım ve kafamın içindeki kaos sıcak bir dokunuşla dağıldı. Aral'ın sıcak avucu sağ elimin altından tenime yaslandı. Başparmağı horozu kaldırdı, avuçiçi tenimi okşayarak parmaklarım arasında gezindi.

Silah çekmek için haklı sebeplerim olsa da Wielki tarafından uyarılmışken bu tutumumu bozmayışımın zorluktan başka bir şey getirmeyeceğinin farkındalığıyla silahı almasına izin verdim. İçeri girdiğimiz an değil, buraya katılacağımıza karar verdiğim andan beri yalnızca fiziksel değil psikolojik bir savaş da vereceğimizin farkındaydık fakat Ares'in daha ilk baştan böylesine umarsız ve kışkırtıcı hareket etmesini beklemiyordum.

Silah el değiştirip Ares pişkin pişkin suratıma bakarken mikrofona üç kez vurulmasıyla çıkan tiz ses zihnimde yankılandı. İrkilerek gözlerimi kırpmamak ve o yöne bakmamak için kendimi frenlemem gerekti. Ares'in yüzünde rahatsız olduğuna dair hiçbir emare belirmedi fakat direnişimin farkındalığıyla gülümsedi. *Onun da kulakları benim gibiyse şayet bu onu da rahatsız ediyor olmalı. Buna nasıl gülümseyebiliyor? Bunu kendine nasıl yedirebiliyor? Hiç mi bir birey gibi hissetmiyor kendini? Karşı çıkmak hiç mi gelmiyor içinden?*

O sırada heyecanlı bir nida doldurdu kulaklarımızı. "Vay canına!" Sahneye çıkıp mikrofona vuran bizi içeri davet eden Soytarı'ydı. Ses tonundan tanımıştım onu. "Ne heyecan ama!" diye haykırdı coşkulu bir sesle. "Kupa Papazı Ares ile Karo Ası Karolina karşı karşıya!"

Salondaki herkesin dikkati halihazırda üzerimizdeydi fakat bu duyuru, ortamın gerginliğini kırdığında insanları gevşetti bariz bir şekilde. Bilinçli yapılmış bir girişimdi şüphesiz.

Soytarı uzun boyundan ötürü mikrofona biraz daha eğildi. "Ama izin verin haddim olmayarak hatırlamama! İtaatsizliğin cezası basit değildir kurtulamazsınız yalnızca bir kınama ya da bir uyarıyla!"

Ses tonu eğlenen bir tondaydı, yüzünde bir maske vardı fakat bize baktığına ve ciddi olduğuna neredeyse emindim. *Maskesi, giyimi, sesi, gülmeleri ve kendini koyduğu kefe...* Ona bakmak içimdeki öfkeyi körüklüyordu baştan aşağı. Bir insanın getirildiği radde midemi bulandırıyordu. Oyuncak edilmek istenilmek ve bu kadar düşürmek kendini ayaklar altına... *Neden? Ne uğruna? Babam çok katılırmış bu davetlere... Düşünme Lina. Babanı düşünme...*

Sanki ilk saldıran benmişim gibi, "Yalnızca hoş geldin, demek istemiştim ama bu da olur," dedi Ares buna karşılık.

Normal bir ses tonuyla konuşuyordu fakat herkes duyabiliyor olmalıydı onu. Zira tanındığına da emindim. Sahnenin üzerindeki o ekranda ikinci sıradaydı ve öylesine popülerdi ki Hükümdar Çakırca bile tanıyordu onu. Uzak durmamı istemişti benden. *En büyük oğlunu bıçakladığını*

ve bunun sebebinin o olduğunu biliyor muydu acaba? Tilki olduğumu biliyordu. Belki de her şeyi biliyordu... Annem ile eşi arkadaş... Babamdan eski dostu olarak bahsediyor. Belki de biliyor her şeyi... Ekin'in de bu kadar şey biliyor olmasının sebebi budur belki...

Ares gözlerime bakarak yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle konuşmasına devam etti. "Ben Kupa Papazı, Ares. Sahibimin izniyle iki Joker'im olduğunu beyan ediyorum," diye duyurdu. "Ve Karo Aşı Karolina'nın meydan okumasını kabul ediyorum."

Cümlesi zihnimin ortasına bir ateş gibi düşerken salonu inanılmaz bir uğultu, şaşkınlık ve coşku esir aldı. Salondaki herkes heyecanlanırken beni düşürdüğü tuzağın farkındalığıyla dişlerim birbirine kenetlendi. *Yüksek rütbe, alt rütbeye meydan okuyamaz. Mantıklı değil ve art niyetli: Düzen bozmaya yönelik bir girişim olacağından kabul görmeyecektir. Bu yüzden Ares benimle dövüşmek isterse bunu yalnızca benim meydan okumam halinde yapabileceği anlamına geliyor bu. Islık çalmasının sebebi ona tepki vereceğimi bilmesiydi belki de. Ona silah çekmiş olmam bir meydan okuma olarak kabul görebilirdi. Tuzaksa bu kurduğu ilk adımda düşüvermiştim tuzağına. Zekânla övünüyordun Lina. Ne oldu şimdi?*

Wielki benden daha hızlı tepki verdi. "Meydan okuma kabul edilmedi," dedi ifadesiz bir yüzle Ares'e bakarak.

En yüksek rütbe düelloları yönetecek olan kişi olduğundan buna karar verme hakkına sahip olmalıydı. Meydan okunmayı reddetmesi gerilen omuzlarımı bir nebze gevşetmiş olsa da kendime kızmaktan uzaklaştırmadı beni. İçgüdüsel hareketlerime mâni olamazsam buradan birlikte çıkmamız mümkün olmayabilirdi. Kendime gelmeli, içgüdülerimi ve koşullanmalarımı kontrol altında tutmalıydım.

Wielki'nin reddinin ardından salon tekrar bir uğultuya kapılırken sahnedeki Soytarı'nın kahkahaları ve heyecan dolu nidaları doldurdu içeriyi. En çok o eğleniyordu burada olan bitenden.

Wielki bu uğultudan yararlanarak Lehçe *"Bu ikinci uyarın,"* dedi Ares'e.

İlk başta ikinci uyarıyı ne için verdiğini anlamadım fakat ikimizin ortasından geçip sessiz adımlarıyla sahneye doğru yürüdüğü sırada gözlerini bir anlığına bana çevirip dudaklarını kıpırdattı ve yalnızca bizim gibilerin duyabileceğini düşündüğüm bir sesle konuştuğunda uyarının ne için olduğunu anladım. *"Islıktan korkacak yaşı geçmiş olman gerek."*

Sağ yumruğumu sıktım. Islığa verdiğim tepkiyi normalleştirmişti ama tepkiyi verdiğim yaşımı normalleştiremiyordu. İçinde bulunduğumuz

ortamın normalleri ile bizim normallerimiz iki uç noktadaydı ki kan donduruyordu. Bambaşka bir dünyaya aitlerdi sanki. Kendilerine bir krallık inşa etmiş, soytarılar edinmişlerdi.

Gözlerimi tekrar Ares'e çevirdiğimde Wielki'nin arkasından bir çocuk gibi, "Ne demek kabul edilmedi," diye söyleniyordu yapay bir oyunculukla. "Bana silah çekmesi bir meydan okuma olarak kabul edilmeli. *Majestelerine* ileteceğim bu durumu."

Gözlerimi ona çevirdiğimde alaylı gülümsemesi genişlemiş, rol yapmaya bir son vermişti. Eldivenli parmaklarını dudakları üzerinde gezdirirken, "Şaka... Yaptım," dedi gülümseyerek.

O sırada sahne üzerindeki ekranların birinden gelen ting diye bir ses doldurdu salonu. Bu ses yüzündeki gülümsemeyi büyüttüğünde gözlerimi ekrana çevirdim. Ekranda hâlâ burada bulunan tüm kartların bulunduğu liste vardı fakat ilk gösterildiği halinden eser yoktu. İsmim en üste taşınmış ve bu hareketliliği belli etmek ister gibi yanıp sönüyordu ekranda.

"Amanın!" diye bağıran Soytarı tüm dikkati tekrar kendi üzerine çekti. "Şu listenin son haline bir bakın!" Uğultu daha da yükseldi ve bir hararet doldurdu salonu.

"Ups," diye fısıldadı Ares eğlenen bir ifadeyle. "İstemeden değerini artırdım." Gözlerini arkama çevirip Aral'a baktı. "Rica ederim."

İstemeden değerini artırdım... Tüm bu oyun bunun için miydi? Meydan okunmasının kabul olmayacağını bildiğinden mi yapmıştı bunu da? Dövüşmem için miydi tüm bu çaba?

Aral'ın tüm bedeni halihazırda kaskatıydı fakat son iması daha da öfkelendirmiş olmalıydı onu. "Sanki becerebilirmişsin gibi," diye yanıtladı onu.

Ares burnundan güldü alaylı bir ifadeyle. Gözleri bana çevirdi. "Tutuşunu sevdim ama sıkabilir miydin gerçekten?" Kafasını iki yana salladı yapamazdın, der gibi. "*Sinek olamayacak kadar zeki, kupa olamayacak kadar korkaksın. Kaç bakalım Küçük Tilki. Daha ne kadar kaçacaksın...*"

Arkamdaki bedenle tüm mesafemiz kapandı. Sırtım, Aral'ın göğsüne yaslandı. Sağ elindeki silahı beline yerleştirirken yüzünün saçlarıma doğru eğildiğini hissettim, sıcak nefesi saç diplerimde dağıldı ve Aral'ın fısıldadığını işittim.

"Beni duyabiliyorsun değil mi?" diye sorduğunda benimle konuşmadığını sesindeki o tondan anlamıştım. Kulaklarımızın iyi duyduğunu

bildiği için söyleyeceklerini yalnızca Ares'in duymasını istiyor gibiydi. Ares'in gözleri ona çevrilirken yüzünde alaylı bir ifade yoktu artık.

"Bir dahaki sefere silahı ben çekeceğim ve değil tetiğe basmak, ona uzanan her bir parmağından tırnağını sökeceğim."

Ses tonu tüylerimi diken diken ederken neden fısıldadığını anladım. Kart sahibinin bir kartı tehdit ettiği görülmemiş bir şey olsa gerekti. Aral'ın söylediklerinden çok söylerkenki ses tonu kendime olan güvenimi tazeledi. Kendime güvenim değil yalnızca, ona olan güvenim de arttı. Onun kim olduğunu da kim olmak istemediğini de biliyordum. Neler yapabileceğini ise tahmin edebiliyordum yalnızca fakat kabul etsek de etmesek de o nihayetinde Hükümdar Çakırca'nın oğluydu, bu gerçekle eğitilmişti. Bense La Hire'ın kızıydım, onun tarafından eğitilmiştim. Olmak istediklerimiz ile olmamızı istedikleri farklı olsa da aynı bedende farklı kimliklere sahiptik ikimiz de. O kişiler değildik, olmak istemiyorduk ama bu, o rollerimizi üstlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyordu. Bir evimiz olması için ve o eve dönmek için bu gece bu salonda Kara Çakı ve KaroAsı'ydık ve mutlaka bir parça alacaktım alacaklılarımdan.

Ares ona gülümsedi ve ellerini kaldırdı hafifçe. "On parmağım var," deyip işaret ve ortaparmağını ters yönlere hareket ettirdiğinde parmakları arasında bıçak gibi keskin, çelikten bir kupa papazı tutuyordu. Sakladığı yerden ne zaman çıkardığından emin değildim fakat illüzyonda bir usta olduğu su götürmez bir gerçekti. *Sihirbaz lakabı boşa değil ne de olsa...* "Bana biri bile yeter," dedi Aral'a bakarak.

Aral geri adım atmadı. "Fazlasına ihtiyacın olacak."

Ares bize gülümseyip kart sahibi olduğundan Aral'a samimiyetten yoksun alaylı bir reveransta bulundu. Arkasını dönerken, "Konuşacak çok şey var. Sohbet etmek istersen eğer..." dedi ve sessiz adımlarla geldiği yöne doğru ilerlemeye koyuldu. "Beni bulabileceğinden eminim."

Gözlerim önce arkasındaki Venedik maskeli soytarılara ardından onların da arkasında kalan boş koltuğa çevrildi. Sahibi ya burada değildi ya da gitmişti. Zira kendi başına karar verebilme yetkisi var gibi duruyordu.

Etrafımızı saran soytarılar yerlerine dönerken arkamdaki beden önüme geçerek görüş açımı kapattı. Açıkta bıraktığı düğmeleri boynundaki o gümüş zinciri görmeme izin veriyordu. O an bu zinciri neden bu kadar sevdiğimi anımsadım. Babamı anımsattığı için güvende hissettiriyordu bu bana sanırım. Küçükken korkarak uyanıp babamın omzunda onun tesellileriyle ve bana öğrettiği şarkıları fısıldayarak tekrar uyuyakalmayı

beklerken ensesindeki zinciri izlerdim uykulu gözlerimle. Gözlerimi kapatmadan hemen öncesinde gördüğüm son şey o gümüş zincirin parıltısı olurdu. Şimdi Aral'ın künyesine bakarken yine aynı güven hissini taşıyordum içimde. *Birini kaybettim. Bunu kaybetmeyeceğim.*

"Lina."

İsmimi duymak beni anılarımdan kopardı. Gözlerimi boynundan gözlerine çıkardım. Siyah gözlerde endişeden çok öfke vardı. Bana olan mı yoksa kendine olan güveni miydi endişesini bastıran yoksa Aral'lık mı yapıyordu emin değildim ama endişemi bastırmakta onun kadar başarılı olduğumu düşünmek istiyordum. Soğukkanlılığımı kaybedecek bir durumda değildim. Aynı hataya ikinci kez düşemezdim.

"İyiyim," dedim gözlerine bakarak. "Az önceki olay için üzgünüm. Elimde olmadan..."

Kafasını iki yana salladı biliyorum, der gibi. Sol avucu bana dokunmadan yapamıyormuş gibi sağ dirseğime yaslandı. Dili dudaklarını ıslatırken gözlerimin içine baktı şefkatle. "Önümde değil, yanımda dur," dedi yalnızca.

Kızmadı yaptığım şey için. Fevriliğime kızardı normalde ama elimde olmadan yaptığımı biliyordu. Ona bıçak çektiren neyse bana silahı çektirenin de aynı şey olduğunu biliyordu. Tek bir farkla... *Bu kez zarar vermek değil korumak için hareket etmiştim.*

Kafamı salladım. "Kontrolüm altında," dedim buna kendim de çok inanmak isteyerek.

Kafasını salladı. "Her şey yolunda," dedi gözlerime bakarak. "Hallediyoruz. Hep hallederiz."

Onun sakinliği ve bize olan güveni gerilen tüm kaslarımı yumuşattı, birbirine perçinledi. Sessiz derin bir nefes alıp verdim kafamı sallayarak. Başparmağı tenimi okşadı yavaşça, sıcaklığı dalga dalga yayıldı içime. O an onu sevdiğimi söyleme isteği uyandı içimde ve söyleyemeyeceğimin bilinciyle kaşlarım çatıldı hafifçe. Sevgiyi dile getirme eylemine bu kadar alıştığımı henüz fark ediyordum. Garip hissettirdi bu. Sevgiyi dile getirmek değil yalnızca derinden hissetmek aslında asıl konu. Üstelik etrafımdaki diğerleri gibi yasak edilmesine rağmen bana.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu çatık kaşlarıma bakarken.

Kafamı iki yana salladım. "Bir şey söyleyecektim," dedim gözlerine bakarak. "Ama yeri değil şimdi."

"Ben de," diye onayladı beni o sırada ve derin bir nefes aldı yavaşça. "Çok..."

Konuşarak anlaşabilmek olağan fakat ben bunu bile çok sonradan öğrendim. Şimdi konuşmadan anlaşılabiliyor olmak, seviliyor olmak bunca şeye rağmen 'çok'ça... Beni buraya ait olmadığıma, onlardan biri olmadığıma her saniye daha çok ikna ediyordu.

Derin bir nefes alarak konuyu değiştirdim. "Cebinde çakı taşıdığını bilmiyordum."

"Hep yanımda taşırım," dedi gözlerime bakmadan.

Önceden kemerinde taşıdığı çakıyı benim yüzümden cebine kaldırmıştı demek ki. Deniz kolay kolay cebinden çıkmayacağını söylerken mecazi konuşmuyormuş fakat karşımda dikilen bu adam o çakının kendisiydi şimdi.

"Kara Çakı ve Karo Ası," diye mırıldandım. Gerçek oluyordu bu...

Dişlerini sıkarak sol elini yanına bıraktı ve elini cebine soktu. Gözleri bir anlığına arkamda kalan sahnedeki ekrana çevrildi. Öfkesinin ateşinin harelerine sarılışını izledim anbean.

"Kara Çakı'yı merak ediyordun," dedi nefreti ses tonuna kadar yansırken. "Zihninde çok misafir etmemeye çalış."

Hiç zamanı değildi fakat her bir kelimesi ve karşımda dururkenki özgüveni ufak çaplı nefesimi kesti. Karnım kasıldı. Kendime olan güvenim tazelendi. Üzerimdeki gerilim azaldı. Kim olduğumu unutma, demişti Aral buraya gelmeden önce. Ona kolay kolay zarar veremezlerdi ve ben La Hire'ın kızıydım. Buraya ölmeye gelmedim. Hesabını soracağım yaşadığım her şeyin.

İçimde kilit vurduğum; birine zarar vermekten, kontrolümü ve aklımı kaybetmekten korktuğumdan bastırdığım tüm güdülerimin ve öfkemin içimde serbest kaldığını hissettim. Gözlerime baktığında karşısında duran kişi Karolina'ydı ve bunun o da farkındaydı. Bizi mecbur bıraktıkları kimliklerimizi üzerimize yalnızca birbirimiz ve sevdiklerimiz için giyiyorduk ve bunu birlikte yaptığımız ilk andı. Onun ve ailem için her şeyi yapardım. O da yapardı ve birbirimizi en iyi anlayacak kişilerin yine birbirimiz olması en büyük tesellimizdi.

"Değerli kart sahipleri dikkatini iyice vermeli bana," diye sesi yükseldi Soytarı'nın. "Görüyorsunuz ki artıyor kartların değeri ikinci ekranda. Fakat bu kartlar dahil değiller açık artırmaya. Onlara düello ve takas yoluyla sahip olabilirsiniz yalnızca. En iyi stratejiyi yürütmenizde, fayda var size tahsis edilen kartın yardımını almakta."

Yüzünü bizim olduğumuz tarafa çevirdi ve gözlerimin içine bakıyormuş gibi hissettim yine.

"Maça Ası Sör Wielki gibi kızıllığını gizlemeyen cesur bir kart daha. Karşınızda aniden yükselişe geçen La Hire'ın kızı Karo Ası Karolina. Babası gibi yasaklı bir kart olmasının yanı sıra Mihenk Kart da aynı zamanda. Öyle muhteşem bir gece ki bu gece; hepimizi şaşırtarak çıktı ortaya. Bu yüzden şaşmamalı gecenin en rağbet gören kartı olmasına."

Açık bir şekilde ortamı kızıştırmak için sarf ettiği sözler Aral'ın ona küfretmesine sebep olsa da ben daha çok meraklıydım söylediği her kelime hakkında. Yasaklı kart ve Mihenk Kart'tan kasıt neydi tam olarak emin olamasam da tahminlerim vardı ve bunların değer artırdığı su götürmez bir gerçekti. Alıcı gözleri üzerimde hissediyordum ve bu midemde hoşnutsuz bir his oluşturuyordu. Gözlerin üzerimde olmasından nefret ederdim. Beni izlemesinden hoşlandığım kişi sayısı iki elin parmağını geçmezdi.

Soytarı heyecanla güldü ve sır verir gibi kürsüye doğru eğildi. "Sadece birkaç saat önce değeri 27 milyon dolardı. Şimdi ise aşmak üzere 100 milyon doları!"

Duyduğum sayı zihnimin içinde yankı uyandıracak cinstendi. *100.000.000$*

Aral'ın kısık bir sesle küfrettiğini işittim. Sol eli cebindeydi hâlâ ve çakısını sıktığını anlayabiliyordum. Değer biçme her söz konusu olduğunda öfkesini bastırmakta zorlanıyor, soğukkanlılığını kaybetmese de öfkesi küfürle dışa vuruyordu kendini.

"Buradaki her şey sen izin verdiğin kadar gerçek," dedim o sıkı bir çeneyle ekrana bakarken. Gözleri ateş saçıyordu. Çenesini sıktığında çene kemikleri daha da belirgin bir hal almıştı. "Düşünürsen gerçek olur."

Gözlerime baktığında bana bakmak onu daha da öfkelendirdi. Eğer yalnız olsaydık burada beni öpe seve sana bunu nasıl yapmışlar cennet çiçeğim, diye hayıflanarak başkalarının verdiği zararı telafi etmeye çalışacağından emindim. Fakat Aral için ruhum her ne kadar savunmasızmış gibi dursa da onun sandığından daha güçlüydüm. Sinirlerim onunla tanışmadan önce neredeyse çelik gibiydi benim. Karolina'ya dair söylenen hiçbir kelime kalbime ulaşamıyordu. Yalnızca yapmak istedikleri ve bana yaşattıkları şeylerin intikamını güdüyordum içimde.

Gözlerime bir süre baktıktan sonra kafasını salladı dudaklarını ıslatarak. Bana kıyamıyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. Ben onu buradan

ne kadar çıkarmak istiyorsam o da beni buradan çıkarmayı o kadar istiyordu fakat yeni gelmiştik ve tilki nasıl avlanır gösterecektim onlara. Ne demişti Hükümdar Çakırca... Evinin önünde ateş yakmak mı? *Boş versene. Evlerini yakacağım onların. Evlerini başlarına yıkacağım onların.*

Aral gözlerime bakarak derin bir nefes alıp Angela'ya çevirdi bakışlarını. Ben de dikkatimi ona verdim. Angela'nın elinde tuttuğu tabletinin ekranı yanıp sönüyordu ve bunun az önceki şovun bir sonucu olduğunu söylemek için dâhi olmaya gerek yoktu. Muhtemelen teklifler geliyordu. Koleksiyonculardan bahsetmişti Angela daha önce.

Aral, "Yaptığın işte esas olan şirketin iyiliği mi yoksa benimki mi?" diye sordu ona mesafeli bir sesle.

Angela'ya çevirdim ben de bakışlarımı. Ares'ten çekindiği belliydi ama şimdi yüzünde ifadesizlik hâkimdi.

"Kurallar çerçevesinde kart sahibinin çıkarını gözetmem emredildi," diye cevapladı Aral'ı.

Soytarı'nın dediğine göre yardımcıları strateji için kullanmakta fayda vardı. *Güvenebilirsen tabii...* Aral da bunu sorguluyordu. Kart ve kart sahibi benzetmesi, içinde olduğumuz duruma oldukça uyan bir tanımdı esasen. Bir kumar dönüyordu ortada bir nevi.

Aral hafif hafif kafasını sallarken sol eli cebinden çıkmış; düşünürken yaptığı gibi dudaklarına dokunuyordu. Soruları onun sormasında sakınca görmediğimden ve öyle olması içinde olduğumuz duruma daha çok uyacağından sessiz kalıp etrafı incelemeyi tercih ettim. Açık artırma salonundaki herkesin yüzünü ezberimde tutmak istercesine baktım. Bakmakla kalmadım içimden saydım.

"Burada konuşmam stratejimize zarar vermeyecek mi peki?" diye sordu Aral bu kez.

Yalnızca babamın notlarını okumakla kalmamış, az önce kendisi de şahit olmuştu kulaklarımızın ne kadar iyi duyduğuna. Burada konuşmak bu yüzden pek akıl işi sayılmazdı fakat masaları ve müziği buna göre ayarlamışlardı. Zira ben olduğum yerden bize en yakın masada konuşulanları dikkatimi versem dahi duyamıyordum. Bazı kartlar maske takıyordu, bazıları konuşurken kart sahibinin kulağına eğiliyor bazıları da tablet üzerinden iletişim içinde kalıyordu. Sanırım kurulacak olan iletişime kart sahibi karar veriyordu daha çok...

"Kapılar açılana dek işitme duyumuzun normalden farkı yok. Siz ne kadar duyabilirseniz biz de o kadar duyabiliyoruz."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. Mesafe ve uğultu değil miydi sebebi?

"Düşük frekansta duymamızı engellemek için kırmızı gürültü* kullanılıyor şu an. Bu gürültü diğer ses frekanslarını karıştırdığı için normalde duyabileceğimiz ses aralıklarını duymamıza engel oluyor. Yalnızca uğultudan ibaret duyduklarımız. Rahatça konuşabilirsiniz benimle fakat dudak okunmasına dikkat etmekte elbette fayda var."

Duyduğum uğultunun sebebi bu muydu yani? Duymamızı kısıtlamak için belli frekans aralığına yerleştirilen bir tür gürültü, o ölçüdeki frekansları anlamlandırmayı zorlaştırıyordu. Uçakta daha az duymak gibi tıpkı. Her şeyi düşünmüşlerdi. Kontrol manyaklığının en iyi örneğiydi bu belki de.

Duydukları Aral'ın hoşuna gitmedi. Yapılan muameleden zerre hazzetmiyordu fakat ben üstüme alınmıyordum. Aral kısa bir baş sallamasında bulundu. Bir pazarlığa oturmayacağından stratejinin bir önemi yoktu esasen onun için. Yalnızca işleyişi bilmek ve ihtimalleri hesaplamak istiyordu. Her ihtimali aklının bir köşesine kazımak istiyordu.

Sahnedeki Soytarı ellerini havaya kaldırıp üç kez vurdu. "Bu akşamki resmi açık artırmada bir Sinek Onlusu, bir adet Karo 2'lisi, iki adet Kupa 2'lisi ve bir Kupa Ası yer alıyor. Bu beş kartın herhangi ikisinde Joker kartı bulunuyor ve bu bilgiyi sizlerle paylaşma özgürlüğünü yalnızca kendileri ellerinde tutuyor."

Angela yoldayken hile yapılabileceğinden bahsetmişti. Bu Ares'in blöfünü getirdi aklıma tekrar. Dövüşmem için hileye başvurması şaşırtmazdı beni. Rağbeti artırmasının sebebi de buydu zira. Soğukkanlılığımı kaybetmeden, dikkatli ve tetikte olmalıydım.

"Açık artırma başlıyor," dedi tekrardan Soytarı.

Keyifli birkaç gülüş ve ufak bir alkış senfonisinin ardından sahneye yakasında kırmızı gelincik olan iki adam sahnenin ortasına dikkatle bir tablo taşıdılar. Asaf'ı hatırlattı bu bana. *Şu an neredeydi? Ares neden almıştı onu yanına? Asaf kimdi gerçekten? İşlevi neydi? Onun gibi albino olan kimse çarpmamıştı koca salonda gözüme.*

"Açık artırmaya katılmamakta kararlı mısınız?" diye sordu Angela teyit etmek ister gibi.

Aral ona yalnızca dümdüz bakarak mümkünse bahsinin bir daha açılmamasını açıkça belli etti. Angela başını salladı. "O halde bu salonda

* Kırmızı gürültü, kahverengi gürültü olarak da bilinen bir tür frekans gürültüsüdür.

kalmamızı gerektirecek bir durum kalmadı. Buyurun," diyerek bize yol gösterdi. "Daha sakin bir yere geçelim dilerseniz."

Aral yürümeden önce alışkanlıkla elini belime yaslayarak bana yol gösterdi. Aral'ın da dediği gibi buradaki çarpık ilişkilerin içinde bizim yakınlığımız göze batmayacağından onu uyarma gereği duymadım. Kokusunu ve sıcaklığını hissetmek soğukkanlılığımı korumamda motive edici unsurlardı.

"Kapılar ne zaman açılıyor?" diye sordum Angela'yı takip ederken.

"Genellikle dört saat kapalı kalır," diye yanıtladı beni.

Angela'dan alabildiğimi aldıktan sonra belki Ares'in teklifine uyar, onu öldürmemeye çalışarak biraz sohbet ederdim.

"Asaf diye birini tanıyor musun?" diye sordum salondan çıkarken. Kimse bize yeterince yaklaşmadan duyamayacağına göre ona aklımdaki her şeyi sorabilirdim.

Aral'ın belime yerleştirdiği elinin tutuşu sıkılaştı. Sırtımı yasladığım kolu gerildi.

Angela'nın yüzünde tiksinç bir ifade oluştu bir anlığına. "Evet," diye yanıtladı beni. "Güvercin."

Kaşlarımı çattım. "Yani?"

Gözlerini bana çevirdi. "Açıkçası bu biraz uzun bir hikâye."

"Zamanım var," diye yanıtladı Aral onu cevap istediğini belli eden bir sesle. "Dört saat kadar."

Angela onu onayladı bir baş sallamasıyla. Bizi restorana benzer bir yere getirdi. Sıradan bir restoranmış gibi yer yer doluydu masalar. Gülüyor, sohbet ediyorlardı. Hemen arkalarında da yakalarında çiçek taşıyan kimseler dikiliyordu.

Angela bizi herkesten uzak bir masaya yönlendirdi. Biz masaya ilerlerken gözler bir anlığına bize çevrilmiş olsa da çok durmadılar.

Angela'nın bizi getirdiği masaya oturduk ikimiz de. Angela oturmaya yeltenmedi fakat Aral elini önündeki sandalyeye doğru uzattı otur, der gibi. Angela ikiletmedi. Sandalyeye çekip karşımıza oturdu usulca. Tableti masanın üzerine bırakıp sürekli aydınlanıp duran ekranı görmemek adına ekran kılıfını örttü.

"Bir şey içer misiniz?"

"Hayır," diye yanıtladı Aral onu.

Angela kafasını sallayıp gözlerini ikimiz üzerinde gezdirdi. "*Transhümanizm* terimini duymuşsunuzdur sanıyorum ki, bilim insanısınız siz de."

Transhümanizm... İnsanı kendi istekleri dışında gelişen ihtiyaç ve yaşlanmalarından teknolojiyi ve bilimi kullanarak kurtarabilmeyi amaçlayan bir hareket. Yalnızca kitaplarda okuduğum filmlerde izlediğim hayali bir şey. Fakat şimdi düşününce çok da uzak değil benim için. Kafamın içinde daha iyi duymamı amaçlayan bir implant taşıyorum ben de. Mutantım üstelik. Tıpkı diğerleri gibi...

"İkinci Dünya Savaşı'nda Alman Nazileri ve Ruslar, Polonya'yı işgal ettiklerinde isimleri olmadığı için resmi kayıtlarda geçmiyor olsalar bile en büyük askeri desteği kiliseler, Kızıl Tilkileri savaşa yollayarak yaptılar. O zamana kadar Polonya'nın ajanları olarak Kızıl Tilkiler Rusya'da çoktan nam salmışlardı. İşgal başladığında İntihar Timleri olarak en ön saflarda savaşa yollandılar. O zamanlar henüz bilim gelişmediğinden ve *transhümanizm* gibi bir terim doğmadığından yalnızca zor şartlarda hayata tutunma ve savaşma içgüdüleri becerisi gelişmiş, neredeyse sıradan insanlardı."

Söylediği her kelime hayalimde canlanıyor, tarih derslerinde bize anlatılanlardan çok daha farklı bir pencere açıyordu. *Karanlığa bakan bir pencere*...

"Ölümden korkmayan bu ordular elbette silahlara karşı savunmasızlardı fakat çoğunluklarına rağmen Rusların içine bir korku salmışlardı. 17 Eylül'de Sovyetlerin Kızıl Ordu diye adlandırdığı bir ordu Polonya topraklarına girdi. Bizi bizim silahımızla vurdular akıllarınca."

Angela'nın geçmişe duyduğu öfkeyi yüzünde görebiliyordum. Sanki bundan yetmiş yıl öncesinden değil henüz bir hafta öncesinden bahsediyormuşçasına bir nefret duyuyordu içinde. Garipsemedim bunu. Muhtemelen küçük yaşlarından beri bu hikâyelerle büyümüştü. Aksi takdirde bu işi bu kadar sadakatle yapamazdı. Beyinleri yıkanıyor, vatanları için bir silah olmayı bir hiç olmayı göze alıyorlardı. *İnsanlıktan çıkmayı dahi*...

"Polonya işgal edildiğinde kilise toparlanmak için geri çekiliyor. Gizli gizli güçlenmek için kış uykusuna yatıyor. O sırada Naziler bazı deneyler yapıyor. Saha ajanlarından biri ölüme terk edilen bir deneği kiliseye getirmeyi başarıyor. Muhtemelen kansere yakalanan, kirpiklerine kadar bembeyaz Polonyalı bir çocuk bu. Kızıl Tilkilerden esinlenen Nazilerin, farklı bulduğu her çocuğu esir alıp üzerlerinde deney yapmaya başladığı bu şekilde öğreniliyor. O senelerde albino hakkında çok fazla bilgiye sahip değil doktorlar. Çocuk çok yaşamıyor elbette. Kilise bunun üzerine

tüm albino çocukları bünyesine toplamaya başlıyor. Tıpkı kızıl çocukları topladığı gibi..."

Dişlerimi sıktım. Tırnaklarımı elbisemin kumaşına batırma isteğiyle dolduğum sırada sıcak bir el kapandı elim üzerine. Tenimi okşayarak avuçiçime ilerledi parmakları ve avucu avucuma yaslanırken parmakları parmaklarıma dolandı. Sıkıca tuttu elimi ve başparmağı tenimi okşadı.

"Albinonun tirozin kinas hareketsizliğinden kaynaklanan bir hastalık olduğu 1950'lerde keşfedildi. Bu tarih aynı zamanda *Transhümanizm* fikrinin ilk ortaya atılışını kapsıyor. Şu anki modern hali kastedilmemiş olsa da insanüstülük fikri bilim insanlarımızın dikkatini çekti. Bu çocukları yalnızca iyi değil çok daha iyi yapabilirlerdi. Ülkemizi kurtarmak için bir insandan daha fazlası olması lazımdı bazılarının."

Söylediklerine o kadar inanıyordu ki onu suçlamıyor olsam bile hayret etmeden yapamıyordum. Aral haklı, ne düşünürsen onun eserisin tamamen.

"Circus'un kiliselerden ayrılmasıyla birlikte bilime daha çok yer verildi. Albino çocuklarla birlikte Kızıl Tilkiler de geliştirilmeye başlandı. Albinolar, Kızıllar kadar şanslı değillerdi. Bu yüzden Kızıl Tilkiler kadar gelişim gösteremediler fakat yine de vazgeçilmedi onlardan. Kansere yakalanma riskleri neredeyse sıfırın altına indirildi ve görmedeki büyük problemleri minimuma indirilerek başka bir oluşum olarak Kızıl Tilkilerden ayırıldılar. Onlara Güvercin, dendi. Geçmişte, günümüzdeki kadar genetik üzerinde söz sahibi olunamadığından Kızıl Tilkiler kadar gelişim gösteremediler; diplomasi ve işletmeyle ilgili görevlendirilmeleri onlar için daha uygun bulundu."

Hararetle bunu anlatırken sanki korkunç bir gerçekten değil akıl almaz bir bilimden bahsediyor gibi bir hali vardı. Midemde bir bulantı hissediyordum fakat devam etmesi için hiçbir şey söylemedim. Masanın altından dizim üzerindeki elimi avucu içine aldı Aral. Elimin üzerini okşadı. Elini sıktım hafifçe.

"Asaf Soylu da bu topluluğun bir parçası. Bir ay öncesine kadar İstanbul merkezinin diplomasisinden sorumlu kişiydi. Yükselmek istedi fakat bu onun batışı oldu."

Yükselmek istedi fakat bu onun batışı oldu. Hükümdar Çakırca onun, babamın yerine geçmek isteyen sürüngenden bir farkı olmadığını söylemişti. Ona gönderilen mektubu anımsayabiliyordum hâlâ. Şirket babamın peşindeyse şayet, Asaf babama ihanet etmiş olabilirdi. Dahası Asaf

bana babamın ne olduğunu bilemezlik ensemize dayanana kadar, demişti. O zaman babamın tilki ya da istihbarat çalışanı olduğunu bilmiyor olabileceğini düşündüm fakat belki de kastettiği babamın yalnızca Şirket'e değil MİT'e de ihanet ettiğiydi... Zira anneannem işin içindeyse bu kadar, babamı MİT'e sokan da onlar olmalıydı ve aslında babam aynı kişilere ihanet etmişti. Bu yüzden kaçmıştı her iki taraftan da çünkü her iki tarafa da güvenemiyordu.

Yutkunamadım, boğazıma bir yumru dizildi. Babamı gördüğüm son anı anımsadım. Yüzündeki yorgunluğu, birkaç gündür ortalıkta olmayışları... Hepsinde kendi için ve bizim için mücadele veriyordu belki de... Anlamamıştım. Nasıl anlamamıştım? *Kötü iletişim becerilerinin arkasına mı sığınacaksın bunun için de Lina?*

"Babamı tanıyorsun değil mi?" diye sordum Angela'ya durgun bir sesle.

Angela'nın bakışları değişti. Asaf'tan bahsederken tiksinen ve küçümseyen bir ifade vardı yüzünde fakat şimdi gözleri parlıyordu. Saygı mıydı bu yoksa hayranlık mı? Emin değildim.

"Elbette, onu tanımayan yoktur. Fakat benim eğitmenimdi," diye yanıtladı beni.

Tüylerim diken diken oldu. Ares'le aynı desteden olduğu kesindi artık. Ares gibi o da babam tarafından eğitilmişti belli ki.

Dikkatle izledim onu. "Kaç sene öncesinden bahsediyoruz?"

"On iki."

Ben on yaşımdayken... *Beni kurtardıktan sonra eğitmenlik mi yapmış demek bu? Beni kaçıranlar babamı öldürmek istiyorlardı. Üstelik babam beni kurtardıktan sonra bile bir ıslık sesi duyduğumu anımsıyordum. Belki de kurtulamamıştı babam oradan. Beni geri almasına karşılık boyun eğmişti onların isteğine. Mecbur mu kalmıştı gerçekten beni kurtarmasına karşılık? Kahretsin... Belki de onu geri getirmek için kullanmışlardır beni...*

"Babamın eğlence merkezindeki konumu neydi?"

Dili dudaklarını ıslattı. "Sör La Hire, en önemli ve nadir karttır," dedi gözlerime bakarak. "Açıkçası konumunu açıklamak zor. Bu konu hakkında konuşmamız da hoş karşılanmaz."

Ondan Sör olarak bahsediyor. Soytarı da Wielki'den Sör olarak bahsetmişti. Tahmin ettiğim gibi hiyerarşi tilkiler arasında da geçerli.

"Burada herkes tanır mı birbirini? Yoksa La Hire'ın kızı olduğum için mi beni tanıyor herkes?"

"İkisi de açıkçası," dedi dürüstçe. Yalan söylemek bile hiyerarşiyle mümkündü burada. Sinekler yalan söyleyemezler. Mutlak dürüstlük ve yararcılıktan ibaret olmalılar.

Bir sürü şey geliyor aklıma. O kadar girdi var ki hepsini doğru yere koymak için bile iki gün hiçbir şey yapmadan düşünmem gerek fakat zamanım yok bunun için. Angela ile otururken tüm sorularımın olmasa bile onun cevap olabileceği her soruyu sormam lazım. Gelen ilk karttan buraya girdiğimiz ana kadar olan her detayı düşünmem, doğru soruları sormam lazım. Düşün Lina. Düşün.

"Ares'in yaptığı şey şahsi o halde," dedi Aral bunu bildiği halde Angela'dan neler öğrenebileceğini görmek istiyordu.

Angela kafasını salladı. "Karo Ası az önce içeride de duyurulduğu gibi hem Mihenk hem de Kilit bir kart. Mihenk Kart, rütbesindeki yerini en az üç yıldır koruyan kartlara verilen bir isimdir. Yasak kartlarsa en az iki yıldır görevlendirilmemiş fakat rütbesini de kaybetmemiş, tam olarak kayıp olmayan ama iletişim sağlanamayan kartlardır. Kilit kart da denir ve çok nadirlerdir."

Ne kayıp ne de iletişim kurulabiliyor... Hiç izini kaybettirememiş mi babam bunca sene?

Aral'ın bana baktığını hissetsem de ona bakmadım. Lina, buradan çıkana kadar bir dize oturup teselli edilmeyi bekleyebilirdi. Şimdi teselliden daha mühim şeyler vardı. Karolina'nın ateşe vereceği yerler vardı.

"Yasak Kart olduğum için otomatikman Mihenk Kart da oluyorum o halde?"

Angela onayladı beni. "Öyle. Tüm bu etkenler sizi zaten bu gecenin en değerli kartlarından yapıyordu fakat Sör Ares'in meydan okuması işleri kızıştırdı."

Aral, "İçeride yaptığı şeyi nasıl açıklıyorsun peki?" diye sordu.

"Sör Ares, Sör Wielki kadar gözde bir kart. Normal şartlarda As olması gerekirken Kupa Papazı'nı vermemek için destesindeki iki Joker'e de meydan okuyarak ikisine de sahip oldu. Yıllardır ne rütbesi ne elindeki Joker sayısı ne de sahibi değişti. Kendisine rakip görmediği kimsenin meydan okumasını kabul ettiği de görülmedi. Yalnızca mensup olduğu aileye yakışacağını düşündüğü kartların meydan okumasını kabul eder ve kazandığı kartları kendisi eğitir."

Bu da değerimi, yalnızca sözde meydan okumamı kabul ederek nasıl artırdığını açıklıyordu. Bir tür piyasası vardı bu işlerin.

"Hangi aileye hizmet ediyor?" diye sordu Aral bunun üzerine.

Angela dudaklarını birbirine bastırdı. "Korkarım buna cevap veremem. Kurucu ailelerden birine hizmet ediyor. İsimleri kesinlikle ifşa edilemez."

Aral düşünceli bir ifadeyle dudaklarını ıslattı. *Kurucu aile... Anneannem ve dedem olabilir mi?* Şaşırmazdım. Fakat Aral bilmiyordu bunu. Gizli bilgi olduğunu da açıkça söylemişti Angela. Aral bilse sorun olur muydu onun için buradaki durumundan daha fazla?

"Sarışın, yirmilerinin sonunda, bu kurucu aileye hizmet eden bir kadın kart var mı?" diye sordum bu kez.

Çok kısa bir süre düşündü yalnızca. "Helena," diye yanıtladı beni. "Kupa Kızı."

Bana gönderilen kartları eğer Ares göndermişse bu birlikte çalıştıkları ve Ares'in alt rütbesi olduğu anlamına gelirdi. İkisi de aynı aileye hizmet ediyordu ve Helena'nın annem ve babamla fotoğrafı vardı. Yalnızca babamla olsaydı bunu eğitmeni olmasına bağlardım fakat annemle de fotoğrafı vardı ve Helena'nın getirdiği karttaki şarkı herkesin bilebileceği bir şarkı değildi. Bu beni tek bir kapıya çıkarıyordu şimdi. Ares, çok yüksek ihtimalle bizzat anneannem ve dedeme hizmet ediyordu. Üstelik kurucu aile olarak anılıyorlardı. Annemin, Aral'ın bunu bilirse başına bir iş gelmesinden çekinmesinin sebebi buydu. *Hükümdar Çakıroğlu'nun babamın peşinde olmayışı ve kendisine bir şey olmayacağından korkmayışı... Asaf Soylu'dan beni kolayca alışı ve Asaf'ın ona sığınma planları...*

Gözlerimi Aral'ın elimi tuttuğu sağ eline çevirdim. Elini tutuşum sıkılaştı. *Neyin içindeyiz biz Aral? Annem ve annen arkadaş, bunun sebebi dedelerimizin arkadaş olması muhtemelen. O halde senin ailen de mi bu işin içinde? Baban bu işin içine annenle evlendiği için girmiş olabilir belki de. Her şeyin suçlusu baban sanırken annenin ailesi olabilir belki de. Bunu bilmek çok mu üzer seni? Her şey yıkılır mı içindeki? Senin de dünyan yıkılsın istemiyorum hiç. Emin de değilim hiçbir şeyden fikir yürütmek yaptığım tek şey. Ya annen biliyorsa her şeyi Aral? Babanı sevdi de bu hayatın içine soktu onu diye kızar mısın ona? Benim sana yaptığım şey bu çünkü... Sen de kızar mısın annene seni doğurduğu için? Belki de annene kızıyordun babanı sevdiği için... Gerçekse düşündüklerim ne yapacaksın? Belki de baban bu yüzden annene benzetti beni...*

Aral'la ellerimize bakarken o içimdeki sıkıntıyı hissediyormuş gibi başparmağıyla yüzükparmağımı okşadı yavaşça. Tenim yandı o

yüzükparmağımı okşadıkça. Aral'ı bu işe soktuğum için içimdeki pişmanlığı hiç söndüremeyecekmişim gibi geliyordu ama aslında sandığımdan daha çok içindeydi bu işin belki de... Eğer öyleyse gerçekten seni yanımdan ayırmamak için daha da dört elle sarılırım sana Aral. Bu bencilce mi?

Aral, "O şerefsizin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Angela'ya.

Kimden bahsettiğini anladım ama Angela anlamadı.

"Asaf... Burada mı o da?" diye açtı terimi.

"Şirket bünyesindeki her bir topluluktan yalnızca Kızıl Tilkiler bu katta, kart sahipleriyle bir arada bulunur. Fakat aksi halde bile o burada olamazdı."

Burada değil, dememişti. Aksine detaylı bilgi vermişti. Bu kat, demişti mesela özellikle. Diğer katlarda birileri vardı. Bizi izliyorlardı. Çünkü bu kattaki her bir salon birer kumar masası. Masa sahipleri sahipsiz bırakmaz burayı. Fakat bunu bilerek mi söylüyor?

"Neden? Nerede?"

Angela dudaklarını birbirine bastırdı. "Nerede olduğunu bilmiyorum, bilsem de söyleyemezdim fakat işlerin onun lehine gitmediğini söylemem sizi memnun eder sanırım."

Asaf, Circus'tan deli gibi korkuyordu. Kızıl Tilkilerden de hazzetmiyordu açıkça. Ares onu polis merkezinden çıkaran kişiyse eğer onu öldürmüş olma ihtimali vardı belki de. Anneannemin beni sevdiğini düşündüğümden değil ama bunu Ares'ten o bile istemiş olabilirdi. Yetkisi vardı sanırım buna.

Başım zonkladı. Duyduğum sesten ötürü kafamın içinde bir karıncalanma olmasının yanı sıra düşünülecek her bir detay başıma bir ağrı saplanmasına neden oluyordu. Düşünülecek şeyleri sıraya sokamıyordum. Ares'i gördüğüm an bana yaptırdığı şey geliyordu aklıma, onu öldürme isteğiyle doluyordum fakat beni sohbet etmeye davet etmişti. Belki de dişimi sıkabilirsem ona biraz tahammül edebilir, önemli soruların cevabını ondan alabilirdim.

O sırada bize doğru ilerleyen bir topluluk fark ederek gözlerimi onlara çevirdim, ayak sesleri bu kez onları fark etmemden sonra ilişti kulağıma ve bu sinir bozuyordu. Etrafını dört kadının çevrelediği, onlardan kısa kalan 1.70 boylarında, tıknaz, seyrek saçlı, yüzünde şeytani bir gülümseme olan, doğrudan bana bakan bir adamdı bu. Elinde tuttuğu

kadehi yakasında kırmızı gelincik olan kadına uzatıp göğsüne dökülen kırıntıları silkeledi.

Bize yaklaştıkça yüzü tanıdık geldi. Onu nerede gördüğümü hatırladım. Asaf'ın odasına girdiğim o gün onu ziyarete gelen adamdı bu karşımdaki. Onu takip eden kadınlardan biri Angela ile aynı takımı giyiyordu. Diğer üç kadın belli ki onun için çalışıyordu ve yakalarında kırmızı gelincik taşıyorlardı onlar da. Nedense özellikle Sinek rütbesini seçiyormuş gibi hissettirdi bu bana ve sebebi hakkında tahminde bulunmamaya çalıştım. Mide özsuyum şimdiden kaynamaya başlamıştı. Bana bakarken takındığı o ifadeden, gözlerindeki bakıştan zerre hazzetmemiştim.

Angela koruyucu bir tavırla ayağa kalkarken ben de aynı adımı attım. Karolina olarak ayağa kalkıp sandalyemin arkasına geçtim, Aral'ın sağında durdum ifadesizlik içinde doğrudan o adama bakarken. Aral solaktı, bense sağlaktım. Bu yüzden o benim sol kolum bense onun sağ kolu olacaktım tüm gece. Hep olduğu gibi solumda duracaktı.

Adam masamızdan biraz uzakta durdu. "İyi akşamlar," dedi Aral'a sanki tanışıyorlarmış gibi laubali bir tavırla. Yüzünde içten pazarlık ettiğini belli eden bir ifadeyle, "Oturabilir miyim?" diye sorup cevabını beklemeden oturmaya kalktı.

Aral buz gibi otoriter bir sesle, "Böyle iyi," diyerek durdurdu onu saniyesinde. "Öyle kal."

Ses tonu ve bunu söylerkenki tavrı tüylerimi diken diken etmekle kalmadı, bana Hükümdar Çakırca'yı anımsattı. Zira dış görünüş olarak da babasına çok benziyordu. Karşımızdaki adamın Aral'dan böyle bir karşılık beklemediği yüzünden belli oluyordu. Yüzünde anlık bir şaşkınlık ve öfke belirse de hemen örtbas etti bunu. Zorlama bir gülümseme yerleştirdi yüzüne fakat elini sandalyenin sırtından çekmedi.

"Ayıp ediyorsun ama evlat," dedi laubali tavrını korurken. "Burada biz bizeyiz. Değil mi ama? Düşman istemeyiz."

Söylerken şaka yapıyor gibi duruyor olsa da yüz ifadesinden, Aral'ı alttan alta uyardığını biliyorduk hepimiz. Fakat bu Aral'ın da benim de içimde bir yaprak bile oynatmıyordu. Aynı hatayı yapmazdım fakat kartları benden yüksek rütbeli olmamasının yanı sıra kurallar kartları kapsıyordu, kart sahiplerini değil ve Aral, buradaki kart sahiplerini yalnızca zekâsıyla değil yumruklarıyla yenmekten de çekinmeyecek biriydi.

"Babana ne kadar benziyorsun..." diye övdü Aral'ı aklınca. "Benim kabalığım, kendimi tanıştırmadım," deyip yüzündeki yapmacık

gülümsemeyi silerken ayağını denk al. dercesine kim olduğunu söyledi. "Ben Tekin Tekdor. Bu ülkeye tek bir silah girse bilirim. Baban da çok iyi tanır beni."

Aral'a gözdağı vermeye, ona gösterilmeyen saygıyı korku ile satın almaya çalışıyordu fakat çok yanlış masaya gelmişti. Bazı yanlışlardan dönüş olmayacağını öğrenecekti.

"Yazık olmuş," dedi Aral buna karşılık. "İyi tanınmış hedeften daha kolayı yoktur."

Tekdor'un yüzündeki zoraki alaylı ifade aldığı cevapla sıyrılıp giderken gözlerindeki öfkeyi gördüm. Aral'ın onu küçümsemesine dayanamadığı her halinden belli oluyordu. Oynamayı bıraktı. Yüzünde inanılmaz bir öfkeyle gözlerini Angela ile aynı takımı giyen yanındaki kadına çevirdi. Tek kelime etmeden başıyla işaret etti masayı.

"Ne bakıyorsun öyle?" diye öfkeyle fısıldadı dişlerinin arasından. "İşini yap aptal."

Kadın ona hiçbir şey söylemeden elindeki tableti Angela'ya uzattı. Angela tableti teslim alarak Aral'ın önüne bıraktı fakat Aral oralı olmadı. Tablette ne olduğuna bile bakmadı. Doğrudan adama bakıyordu hâlâ. Yüzünde ilgisiz ve aşağılayan bir tavır vardı. Bunu babasından öğrendiğine emindim ve bu karnımda bir ağrıya sebep oldu. Aral'ın böyle bir adam olabileceğini rüyamda bile görsem inanmazdım fakat şimdi canlı canlı izliyordum bu yabancı adamı. Rolünde oldukça iyiydi ve bu, onu neden bu halde görmesini istediği son kişi olduğumu anlamamı sağladı. Onu yeterince tanımıyor olsaydım eğer bunun bir rol olduğuna inanmam zor olurdu belki de.

Aral tablete göz ucuyla bile bakmadı fakat tablette ne olduğunu biliyorduk. Aral'a bizzat gelerek benim için teklif getirmişti. Bana olan bakışları daha rahatsız edici hale geldi bu yüzden. Dişlerimi sıktım. Onu ilk kez, Asaf'a gittiğimde bana davetten bahsettiği o gün görmüştüm. Belki de o gün de teklif vermek için gitmişti Asaf'a... Yumruğumu sıkarak tırnaklarımı avuçiçime bastırdım. Bir sorun daha çıkaramazdım. Meydan okunma sayılması değil yalnız, Wielki'den bir kez uyarı almıştım. Bir daha almak işimize gelmezdi.

"Bakmayacak mısın?" diye sordu Aral'a haddini aştığını söylemek ister gibi onun üzerinde baskı kurmaya çalışırken. Parmağıyla tableti işaretti ve büyüklük tasladı ona. "Bizzat gelip yapıyorum teklifimi. Sırf iyi niyetten!" Sinirden ne yapacağını bilemiyormuş gibi öfkeyle elini cebine attı. "Babanın verdiği..."

Aral sözünü tamamlamasına izin vermedi, dişlerini sıkıp ardından ifadesizliğini korumaya çalıştı. "Varlığın yetmez."

Adamın öfkesinden gittikçe kızarmaya başladığını görebiliyor ve bundan haz duyuyordum. Yüzünü dağıtma isteğim her saniye artarken yapabildiğim tek şey burada dikilmekti fakat Aral'ın ona istediği hiçbir şeyi vermediği her saniye tatmin oluyordum en azından.

"Sen kimsin?" diye sordu öfkeden titreyerek. "Sen! Kim! Oluyorsun!"

Masaya adım atacak olduğunda Angela hemen öne çıktı. Angela onu engellediğinde eli öfkeyle kalktı fakat bu kez önüne çıkan engel bendim. Öfkeyle bileğini tutup ateş saçan gözlerle baktım gözlerine.

Öfkeyle bana çevrildi gözleri ve bir adım geri atarak kolunu elimden kurtarıp hırsla soludu. "Hıh!" Üzerini düzeltirken gitmeye hazırlanıyordu. "Güzellikle değilse zorla," dedi tükürür gibi. Tüm çirkinliğini gösteriyordu şimdi. "Bunun için ne kadardır bekliyorum haberin var mı senin?" diye söylenirken kaşlarımı çattım. Benden mi bahsediyordu? "Baban o aptal beyaz orospu çocuğunu kandırıp onu elimden aldı diye kendinizi bir şey mi sandınız ulan siz?" diye hırsla söylenerek yanındaki kadını itti dönmek için yeterince yere sahip değilmiş gibi. Etrafındaki kadınları ittire kaktıra arkasını dönerken, "Babası aradan çıksın diye bekledim ne zamandır, senin yemeni izler miyim böyle güzelliği?" dedi ve terleyen ellerini ceketine sürdü.

Öfkeden titreyen elleri ceketinin cebinden bir sigara çıkarırken arkamdaki sandalyenin sesini işittim. Tüylerim ayağa kalktı. Ben Aral'a dönemeden Aral yanımdan geçti.

"Aral," diyebildim.

Ben onu tutamadan adamın omzuna elini koyup kendisine dönmesini sağlamasıyla suratının ortasına yumruğunu indirmesi bir oldu. Adam dengesini kaybedip yüzüstü yere yığılırken ben hariç kimse Aral'a yönelik bir harekette bulunmadı. *Şirket, kart sahibinin güvenliğinden sorumlu olduğundan kart sahipleri dokunulmazlardı fakat bu, kart sahiplerinin birbirine zarar veremeyeceği anlamına gelmiyordu.* Aral da muhtemelen buna yönelik hareket etmişti fakat daha büyük bir sorun çıkmasını istemediğimden bir daha vurmaması için uzanıp sol bileğini tuttum.

Aral çenesini kenetlemiş ona bakarken yerde yatan Tekdor'u kaldırmaya yeltendi iki kadın. O sırada herkesin gözü bizim üzerimizdeydi fakat tek bir taraftan büyük bir kahkaha sesi yükseldi. Kahkahanın sahibine bir anlığına başım çevrildiğinde bar tezgâhında oturan Soytarı'yı

gördüm. Katıla katıla gülerek tezgâhtan zıpladı ve bize doğru gelmeye başladı. Koruma içgüdüsüyle bir adım atarak Aral'ın önüne geçmek istedim ama sol elini önüme uzatarak engel oldu bana.

Yardımcıları Tekdor'u kaldırmaya çalışırlarken onlara öfkeyle bağırıp ittire çekiştire ayağa kalktı. Burnunu tutuyordu fakat tek bir bakışta kırıldığını söyleyebilirdim. Üstelik elmacıkkemiği için de aynı şey geçerliydi. Yüzü çökmüştü.

"Seni mahvedeceğim," dedi boğuk bir sesle. "Hayatını kaydıracağım senin. Baban bile kurtaramayacak seni. Peşine düşeceğim senin!"

Aral ona dik dik bakarken dikkate alıp tepki dahi vermedi ve bu onu daha da çıldırttı. Soytarı gülerek aramıza katıldı o sırada. Elleri arkasında yanımızda dikilmiş adamı izlerken gülüyordu.

Tekdor öfkeli gözlerini ona çevirip hıncını alabileceği birini bulmuş gibi tüm öfkesini Soytarı'ya yönlendirdi. Ona küfürler ederek taleplerini sıralamaya başladı. Kırıkları henüz taze olduğundan mı yoksa hırsı acısından büyük olduğundan mı emin olamasam da bağırdıkça bağırıyordu. Hastaneye gitmesi gerektiğini ve Aral'ı şikâyet edeceğini hatta davet sonrasında kendisini kollarsa iyi edeceğini söyledi.

Soytarı yüzünde Venedik maskesiyle, "Ne yazık! Ne yazık!" dedi dramatik bir sesle. "Çok acıyor olmalı ama dayanmanız gerekecek azıcık."

Tekdor kanamayı durdurmak için elini burnuna bastırırken küfür yağdırarak etrafındakilere bir şeyler yapmalarını emretti ve Soytarı'ya cevap vermekte de gecikmedi.

"Sen neyden bahsediyorsun ucube!" diye bağırdı acısıyla. "Öldüreceğim seni de! Hepinizi öldüreceğim! Lanet itler!" Gözlerini sağındaki kadına çevirdi. "Ne duruyorsun! Öldür şunu!" dedi Soytarı'yı kastederek.

Kadın ruhsuz bir ifadeyle baktı yüzüne ve "Yapamam," dedi yalnızca.

Kanlı ellerini kadının kahve tutamları arasına sokup saçlarına asıldı. "Ne işe yararsınız!" diye bağırdı ve iterek uzaklaştırdı onu kendinden. "Süs köpekleri! Şişme bebekler sizi! Güzellik dışında neye yararsınız!"

Aral daha fazla dayanamayarak bir adım öne attığında ben de attım. Bu kez onu durdurmak için değil destek olmak içindi bu adım fakat Soytarı bir adım öne çıkarak yolumuzu kesti o sırada.

"Beyefendi! Beyefendi!" dedi fakat bu kez sesinde güldüğüne dair hiçbir belirti yoktu. Aksine ölümcül bir ton vardı ve bunu acısına rağmen Tekdor bile fark etti. Soytarı kambur duruşunu düzelterek dimdik karşısında durduğunda olduğundan on santim daha uzamıştı sanki. Aral

kadar uzundu neredeyse artık. Arkasında birleştirdiği eldivenli ellerinin iki parmağını bileklerine doğru durduğunu fark ettim. *Bıçak gibi keskin kartlar saklıyor kol manşetlerinde...*

"İster misiniz acınızı dindirmemi?" diye sordu ölümcül bir sesle.

Tekdor o an içinde olduğu yeri henüz yeni fark ediyormuş gibi gözlerine bir korku yayıldı fakat öfkesi hâlâ korkusundan baskın çıkıyordu. Dişlerini sıkıyor, öfkesinden kuduruyordu. "Alçaklar!" dedi hırsla fakat sesi eskisi gibi gür çıkmadı. İnledi yine acıyla. "Burnumu kırdı bu it!"

Soytarı, "Size bir hikâye anlatmama izin verir misiniz?" dedi onun ne dediğini asla umursamayarak. "Cimri bir adam, meşhur Doktor Abernethy'e para vermemek için, 'Düşünün ki,' demiş, 'adamda görülen belirtiler şunlar şunlar, sizce bu adamın ne yapmasını önerirsiniz?'"

Tekdor onu acı içinde dinliyor, gideceği hiçbir yer olmadığından kıpırdayamıyordu fakat anlattığı hikâye beni olduğum yere çiviledi.

"Abernethy, 'Ne almasını mı öneririm?' demiş. 'Tıbbi tavsiye almasını öneririm elbette,'" deyip yarım adım attı ona doğru ve kısa boylu adama doğru eğildi usulca. "Şimdi beyefendi... Benden sizi tedavi etmemi ister misiniz?"

Tüylerim diken diken oldu. Doktordan istenen tedaviyse, suikastçıdan istenen ölümün ta kendisiydi. Bir soytarı bir kart sahibini açık açık tehdit mi ediyordu yoksa yalnızca korkutmak mıydı amacı emin değildim fakat anlattığı hikâyenin beni olduğum yere çivileme sebebi bambaşka bir detaydı. *Ben bu hikâyeyi çok sevdiğim birinden dinlemiştim; babamdan...*

Tekdor hiçbir cevap veremedi, nefesini tutmuş gibi acı içinde öylece dikilirken Soytarı doğrulup gülmeye başladı. Parmaklarının duruşunu düzeltip ellerini havaya kaldırdı ve alkış yaptı. O gerdiği ortamı aniden bozmuştu sanki şaka yapıyormuş gibi fakat şaka yapmadığını hepimiz biliyorduk.

"Elbette istemezsiniz," dedi gülerek. "Doktor değilim ne de olsa bendeniz."

Ellerini üç kez vurduğunda içeri iki Soytarı girdi ve bize ilerlediler doğrudan.

"Beyefendiyle ilgilenebilirsiniz," dedi Tekdor'un arkasındaki kadınlara bakarak.

Sanki onlara bunun için izin veriyor gibiydi ve bu, kaşlarımı çatmama sebep oldu. Bu Soytarı, sahipli kartlar üzerinde bile bir yetkiye sahip gibiydi. O an büyük bir detayı fark ettim.

Angela bu katta yalnızca Kızıl Tilkilerin kart sahipleriyle muhatap olduğunu söylemişti fakat açık arttırma yapılan salonda majesteleri, diye takdim edilmişti biri. Yöneticilerden biri olduğunu düşünmüştüm fakat şimdi anlıyordum ki bu bir metafordu aslında. Alay ediyorlardı salondaki herkesle. Majesteleri sahneye çıkıp iyi eğlenceler diliyor ve iniyordu sahneden. Ardından sahneye Soytarı çıkıyor ve o yönetiyordu her şeyi. Kocaman bir trajikomedi oynanıyordu içeride aslında.

Soytarı saraya girdiğinde kral olmaz, saray sirke dönüşür, derler. Burası bir *şirket* değil *sirk*. Burayı krallar değil soytarılar yönetiyor ve kimse akıl edemiyor olsa da karşımızda dikilen bu Soytarı en yüksek rütbelerden birini taşıyor.

Tilkiler, Tekdor'u diğer soytarıların eşliğinden bir yere götürmek üzere hareketlendiler. Soytarı onlara el salladı ve arkasından, "Keyfini çıkarın size yakışır hizmetimizin," dedi mutlu bir sesle.

Kişiliği miydi bu davranışlarının sebebi yoksa kasti mi böyle davranıyordu, rolü mü buydu emin değildim ama tüylerimi diken diken ediyordu. Ona baktığımı hissetmiş gibi bakışlarını usulca bana çevirdi. Geldiğimden beri bana baktığını hissediyordum ve bunun için birçok sebep sayabilirdim fakat bu kez bakarken tuhaf hissettim kendimi. Anlattığı hikâyeydi buna sahip olan fakat bunun özel bir anlamı olmayabilirdi. Kendisi okumuş olabilirdi en basit ihtimalle. Ya da babam onu da eğitmiş ve ona bu hikâyeyi anlatmıştı bana anlattığı gibi... En düşük ve kafamı kurcalayan o ihtimal; karşımdaki Soytarı'nın, bu hikâyeyi bilerek anlattığıydı.

Yüzüme uzun uzun bakıp sonra santimlik bir açı değiştirdi, "Amanın," dedi elini yanağına yaslayarak. "Tahriş olmuş kıymetli eliniz."

Aral'a söylüyordu bunu. "Siz de doktora görünmek ister misiniz?"

"Yanımda getirdim," dedi Aral buna karşılık.

Soytarı böyle bir karşılık beklemediğinden başı anında bana çevrildi ve bir gülüş döküldü dudaklarından. "Hahahaha!" diye gülerken ellerini de birbirine vuruyordu. "Ne derler bilirsiniz. İyi olacak hastanın doktor ayağına gelirmiş."

"Güneş girmeyen eve doktor girer," diye onayladı onu Aral.

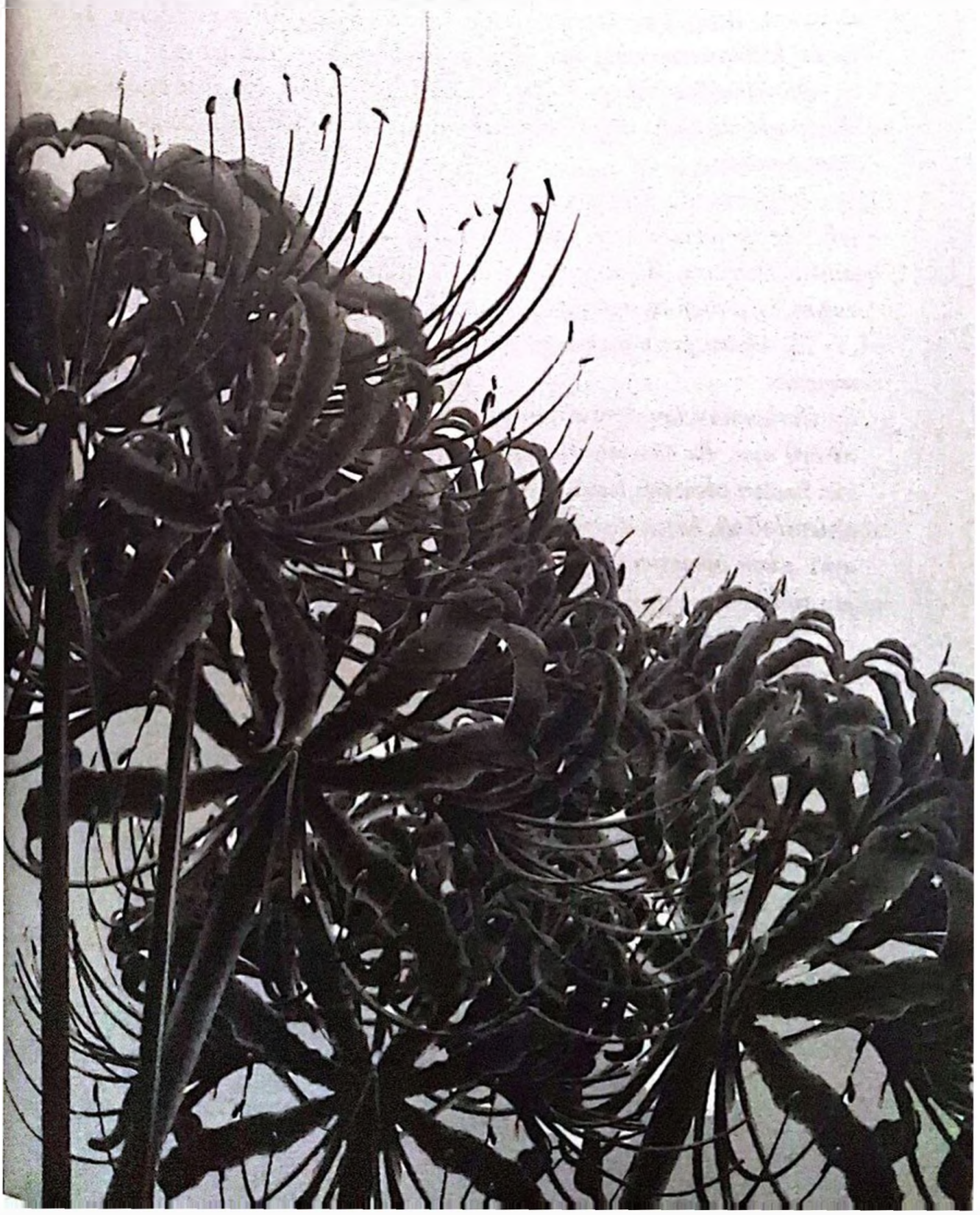
İkisi de saçmalıyor gibi gözükebilirdi ama aslında birbirlerine laf sokuyorlardı. Soytarı doktor, derken beni kastetiğini bildiğinden suikastçı

olmamdan dem vurarak, "Ölmek isteyenin Azrail ayağına gelir," demek istemişti. Aral'sa güneşi kastederek asıl tedavinin ben olduğumu söylemişti ve bu, Soytarı'nın çok hoşuna gitmiş gibiydi.

"Haddim olmayarak sevdim sizi," dedi gülerek. "Ve tilkinizi," diye de ekledi ve oyuncu bir tavırla ayaklarını fazlasıyla yere basarak adım attı bize doğru. Zil sesi çınladı kafamın içinde.

"Size bir tüyo vereceğim bu yüzden," diye fısıldadı, ellerini maskesinin iki yanına yasladı ve gözlerimin içine bakarak beni o küçük ihtimale inandıracak şeyi söyledi. "Doktor Abertnethy benim."

Üzüntüyü insan unutuyor.
Kırılmak gerçek bir kırık gibi.
Bir süre iyileşmesini bekliyorsun.
İyileşmiş gibi görünüyor ama aslında
hiçbir zaman eskisi gibi olmuyorsun.

16 KASIM 2019 - İSTANBUL

"Lina?"

Dalan gözlemlerimi babamın sesiyle doğrudan ona çevirdim. "Efendim," diye cevaplarken onu bu kez onun yüzüydü incelediğim.

Yüz ifademi görünce kaşları çatıldı hafiften. "O bakışlar ne öyle?" Hafifçe gülümsemişti bunu söylerken. "Bir şey mi oldu?"

Olmuştu. Hep oluyordu. Sadece anlamadığım şeylerdi bunlar. Bir sürü de insanla ilgiliydi bunlar. Bir sürü insan... Bu terimi kullanmak garip. Bu terimi kullanmama sebep olan kişiyi bu kadar düşünmek de garip...

Düşündüğüm şeyle gözlerimi kaçırdım babamdan. Ne düşünüyordum Allah aşkına? Daha büyük dertlerim vardı. Bir de bir adamla uğraşmak istemiyordum.

Boğazımı temizledim ve hafifçe omuz silktim bir şey yok, der gibi. Onun gibi her şey yolunda tavrı takındım. "Hiç," diye mırıldandım. "Ne olacak acaba? Derslerimi düşünüyorum." Yalan sayılmazdı pek. Ders kitabını alacağım kişiyi düşünmemin sebebi de dersti neticede.

"Şimdiden çok mu zorluyorlar?" diye sordu yüzünde keyifli bir gülümsemeyle.

Zorlanmamdan zevk alıyordu sanki. Nedense günlük rutinlerim eğlendirirdi onu. Bu onu sevimli yapıyordu, inkâr edemezdim. Hiç de sevimli yüz hatları olmadığı halde hem de. İfadesiz bakışlarının ürkütücü olduğu söylenebilirdi, bazen dışarıda onu gördüğümde şaşırıyordum evdeki adamla aynı adam olmasına. Ne zaman bundan bahsetsem Joker Face diye espri yapıyordu.

"Hem de nasıl..."

"Yaparsın sen," dedi beni her zamanki gibi destekleyerek. Parmaklarını şakağına yasladı. "Zehir gibi burası."

Dudak kıvırdım övgüsüne nasıl karşılık vereceğimi bilemediğimden. "Her anne baba çocuğunu deha sanır."

Güldü bu söylediğime. "Hiç de öyle değil," deyip yanıma oturdu usulca. Birlikte balkona attığımız ufak koltukta yan yana otururken gökyüzüne baktık. "Çocuklar zekâsının çoğunu annesinden alır biliyorsun," diye mırıldandı. "Annen de çok zeki bir kadın. Yani görüyorsun ya, bilimselim tamamen."

Gülümsetti bu beni. Babam hayatımda tanıdığım en zeki en ufku geniş insandı. Nasıl bilim insanı olmadığına şaşardım bunu ne zaman düşünsem.

Onu tanımadan duruşuna, oturuşuna ve konuşmasına şahit olsam ilimin tüm basamaklarını tırmandığını, sınırlarını zorladığını düşünürdüm. Palyaço olacağı ihtimalini hiç düşünmezdim fakat öyleydi. İnsanları görünüşlerine ve işine göre yargılamak içine en çok düştüğümüz yanılgıydı. İyi görünüme sahip olanları iyi biri, din ile uğraşanı günahsız, okuyanı ufku geniş sanırdık. Fakat özbenlik bambaşka bir şeydi. Babam sık sık, "Seni kim olarak gördükleri ya da ne olmanı istedikleri önemli değil. Önemli olan senin kendini kim olarak gördüğün ve kim olmak istediğindir," derdi bu yüzden.

"Annemle nasıl tanıştınız?" diye sordum ona merakla.

"Biliyorsun zaten," dedi gülümseyerek.

Ona baktım. Biliyordum. Babamın deyişiyle bir soytarının işi bir prensese düşer. Onu gözden uzak bir köşe başında bekler. Ondan yardım ister ve güzel kalpli prenses soytarıya çare olmakla kalmaz bir de kalbini verir.

"Detaylı anlatmıyorsunuz hiç. Annem çok çekingen tamam. Peki sen?"

Dili dudaklarını ıslatırken koltukta aşağıya doğru kaydı hafifçe. Başını yorgunca arkasına yasladı, yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Annemden bahsetmek üzüyordu belki de onu. Belki de artık evde daha az zaman geçirmesinin sebebi buydu. Her yerde annemi görüyor ama yokluğuna alışamıyordu belki de. Ben de öyleydim. Fakat aşk belki de çok daha fazlasıydı bunun. Sol kolunu sırtıma uzatıp tek koluyla sarıldı bana hafifçe ve kendine çekti.

Karşı çıkmadan başımı omzuna yaslayıp ona sokuldum ufaktan.

"Ben çekingen olamaz mıyım?" diye sordu parmakları saçlarımda gezinirken. "Utanç babalar için de vardır."

Huysuz bir ifadeyle ona baktım. "Tamam Kadir Bey, aşkınız size kalsın. Yemedik."

Burnundan güldü bu söylediğime. Gözlerini kapattı huzurla sonra. Çok yorgun gibiydi. Çok mu yoruyorlardı onu acaba? Kötü davranıyorlar mıydı? Bazen vücudunda morluklar görüyordum. Nasıl oldu diye soramıyordum cevabından korktuğumdan. Filmlerde ne zaman bir palyaçoyla alay etse biri içimdeki ağlama isteğini bastıramıyor, televizyona bakamıyordum. Onunla da dalga geçiyorlar mıydı mesela? Ya da işyerinde kötü muamele görüyor muydu? Soramıyordum hiç. Korkaktım gerçekten.

"İşler nasıl?" diye sordum öylesine sohbet eder gibi.

"İş gibi," dedi gözleri kapalı. "Senin işler nasıl?"

"İş gibi," diye yanıtladım onu.

"Aral'la konuşuyor musunuz?"

İsmini duymasıyla tüylerim diken diken oldu istemsizce. Gerildim birkaç. İçimde bir tutam da utanç doğdu. Gözlerimi babamın karnına indirdim.

"Hıhım," diye mırıldandım umursamaz bir şekilde. "Arada." Keşke öyle olmasa ama... Of Lina...

"Yardımcı oluyor mu?"

"Evet, iyi biri."

"Öyledir," diye yanıtladı beni.

Kaşlarımı çattım hafifçe. Onu bu kadar övmesi garip geliyordu. Gören de öz evladı sanırdı. Ayrıca o kadar da iyi değildi bence. Bir insanın bu kadar iyi olması normal değil. Erkek bir de üstelik. Erkeklere güven olmazdı. Yoktu da aslında onunla tanışana kadar. Kalmamıştı. Ama o yanında getirmiş... "Cennete gitsin madem."

Güldü bu söylediğime. "İnşallah."

Beni de gülümsetti bu istemsizce. İstemeden Aral'ın gülümseyen yüzünü düşündüm saniyelik ve bu, kabul etmek istemediğim bir şekilde karnımda ağrıya sebep oldu. Derin bir nefes alma ihtiyacı duydum. Aptal Lina...

"Eee?" dedim kafamın içinde kaçarak. "Annem diyorduk. Tanışma falan..."

Saçlarımdan öptü beni. "Kıvranma da sor."

Kaşlarımı çattım. "Ne sorayım? Sordum ya zaten?"

"O değil," dedi parmakları saçlarımda dolanırken. "Bir şey soracağın zaman bağlantılı bir şey soruyor, asıl sorununu söylemeden kendin yol almaya çalışıyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Hayır yapmıyorum," diye karşı çıktım. Yapıyor muydum cidden? "Konu annemdi zaten. Konuyu bile sen açtın kaçma şimdi."

Kafasını salladı. "Birinden mi hoşlanıyorsun?" diye sordu sonra pat diye. Sağ elini göğsüne yasladı. "Alıştırarak söyle ama. Artık yaşlı bir adamım."

Utançla dolarken hafifçe karnına vurdum. "Baba ya," diye sitem ettim. "Hayır."

Burnundan güldü. "Kızmayacağım. Söyleyebilirsin bana her şeyi."

"Söyleyemem gayet," diye sitem ettim. "Öyle bir şey olsa bile -ki yok kesinlikle- seninle bunu konuşacağımı nereden çıkardın? Ne münasebet?"

"Neden olmasın?" diye sordu o da. "Benimle konuşmayacaksın da kiminle konuşacaksın?"

Evet. Kiminle konuşacaktım? Annemin de iletişim becerilerinin benden altta kalır bir yanı yoktu. Babamsa öyle değildi. Müthiş bir iletişim becerisine sahipti. Eminim babam olmasaydı ondan çok daha fazla şey öğrenirdim.

Ama babam olunca işler değişiyordu, kendimi çok açamıyordum ona üzülür diye. Yine de iyi ki babamdı.

"Cimri bir adam Meşhur Doktor Abernethy'e muayene ücreti vermemek için bir gün yolda yürürlerken -miş gibi yaparak kendisinde ne varsa hepsini bir tanıdığı yaşıyormuş gibi anlatmış," diye mırıldandı saçlarımı okşarken. "Şurası şöyle ağrıyormuş burası böyle zonkluyormuş diye anlatmış anlatmış sonra da doktora dönüp demiş ki siz olsanız bu adamın ne yapmasını tavsiye ederdiniz? Doktor Abernethy de demiş ki: Tıbbi tedavisi almasını öneririm."

Bu hikâyeyle ne demek istediğini anladım ve kalbim sıcacık oldu. Sevildiğimi hissettim. Ne olursa olsun anlaşılacağımı hissettim. Babam dudaklarını saçlarıma bastırdı ve hafifçe doğrulup gözlerime baktı.

"Anlıyorsun değil mi Lina?" diye sordu.

Kafamı omzundan kaldırıp yüzüne baktım. Anlıyordum. Ne sorunum olursa olsun doğrudan ona gitmemi istiyordu. Her sorununu bana anlat ben çözerim, demek istiyordu. Kafamı salladım gözlerine bakarak.

Kafasını salladı o da. Saçlarımı okşayarak yüzüme düşen bir tutamı kulağımın arkasına attı. "Senin Doktor Abernethy'in benim... Her zaman."

10 ŞUBAT 2021 - GÜNÜMÜZ

Kilitlenmiş bir halde karşımdaki Soytarı'ya bakıyordum. Maskenin arkasındaki adam babam olamazdı. Bu ihtimali elemiştim anında. Sesini bir şekilde değiştirebilmiş olsa bile boyu babamdan çok daha uzundu ve genç biri olduğu her halinden belliydi. Babam değildi ama babam için çalıştığı hissinden alıkoyamadım kendimi. Bunu gözlerime bakarak kısık bir sesle söylemişti. Sanki dinlenmekten endişe ediyor gibi fakat bunu belli etmeyecek kadar da profesyoneldi.

Gözlerini bile görmüyordum ama sanki bana gülümsediğini hissediyordum. Soytarı maskesinin iki yanından indirdiği ellerini temizler gibi üzerine sürdü ve sağ elini bana uzattı tokalaşmak isteyerek. Aral mâni olmak ister gibi oldu ama yüz ifademde her ne görüyorsa yapmadı bunu. Elimi kaldırıp elini tuttum. O sırada elini tuttuğu açıdan ötürü fark edemediğim fakat elini tutunca hissettiğim bir kâğıt varlığını belli etti avuçlarımız birbirine yaslandığında. *Kart.*

Tüylerim ayağa kalkmış, kalbim damarlarımda bir maratona çıkmıştı. "Bu da kartvizitim," dedi gözlerime bakarak aynı kısık tonda. Kimsenin

bizi duymayacağından emindi o an sanki. "Lazım olursa diye..." Anlam veremiyordum fakat ellerimiz ayrılırken kartı onun sakladığı gibi parmaklarımı kıvırmadan avucumda sıkıştırarak aldım ve tıpkı onun yaptığı gibi avucumda bir şey olduğunu belli etmeden elimi yanıma indirdim usulca, Aral bir adım önümde olduğundan elimi indirirken kartı cebine yerleştirmek çocuk oyuncağıydı benim için.

Aral cebine bir şey koyduğumu fark etti fakat belli etmedi bunu, çok doğal bir şekilde sol elini cebine attı.

Soytarı yavaşça geri geri yürümeye başladı. "Kartlar el değiştirirse sahibi de değişir. Kural bu."

Sahibi biz miydik yani artık? Bunu mu demek istiyordu? Ellerini havaya kaldırdı bir sihir gösterisi yapacakmış gibi. Bir şey anlatmak istiyordu bana. Ama ne?

"Kartı nereye sakladığımı görebildin mi?"

Bıçaklar manşetlerinde fakat kartını saat cebinde taşıyor olmalı. Elini o kadar indirmeye ihtiyaç duymasının ve benimle el sıkışmadan önce ellerini temizler gibi üzerine sürmesinin sebebi bu. İllüzyonun asıl sırrı bu: Her hareketi karşı tarafın anlamlandırması ve bu harekete inanması.

"Sihirli kelime Joker's Wild," dedi geri geri yürürken. "Tik. Tak. Tik. Tak... Düşün Küçük Tilki." Kısıkça güldü eğleniyormuş gibi. "Bir ateşi nasıl yakarsın? Düşün bakalım... Dediği kadar var mısın?.."

Babamdan mı bahsediyordu gerçekten? Babamla işbirliği mi yapıyordu yoksa buna inanmamı mı istiyordu? Hayır, beni manipüle edebilmek için bu kadar isabetli tahminlerde bulunamazdı. Kelimesi kelimesine aynısını söyleyemezdi. Kalbimin ritmi dakikada 140'tı.

Geri geri yürümeyi bırakıp bize arkasını dönerek başını bir yöne çevirdi sanki hissetmiş gibi ve o yöne el salladı. El salladığı yöne baktığımda Wielki'yi gördüm. Bizi izliyordu. Şüphelenmiş gibiydi bir şeyden. Ya da yalnızca kolaçan ediyordu etrafı, emin değildim. Yine de olağan davranmaya gayret ederek gözlerimi Angela'ya çevirdim.

"Eli için buz getirir misin?" diye sordum ona.

Angela bir şeyler olduğunun ve onu Aral'la konuşmak için uzaklaştırdığımın farkındalığıyla kafasını salladı.

"Tabii."

O bar tezgâhına doğru ilerlerken son kez Wielki'ye baktım fakat olduğu yerde yoktu. Soytarı da kaybolmuştu ortalıktan. Gözlerimi Aral'a çevirdim. Dikkatle gözlerime bakıyordu.

"Çok başka bir şey oluyor," dedi gözlerime bakarken.

Yutkunarak kafamı salladım. "Buzu getirdiğinde lavaboya gidip eline bakalım," dedim fakat o asıl sebebin bu olmadığını biliyordu.

Kimsenin bizi duymasını ya da görüntülemesini istemiyordum esasında. Üst kattakiler her yeri izliyor olmalılardı, bu yüzden bana kartı verirken çok dikkatliydi. Angela bu kat diye belirtmişti özellikle. İzlenmeyecek bir yer varsa burası yalnızca tuvaletler olmalıydı.

Angela çok geçmeden bir bardak buz getirdi. "Lavabo ne tarafta?" diye sordum.

Eliyle yönlendirdi bizi. Meraklı bakışlar altında ilerledik tüm yolu. Bekleme salonu yakası çiçekli bir sürü insanla yoluydu, tam karşı salondan ise eğlence sesleri yükseliyordu. *Düello Salonu... Wielki orada olmalıydı. Ares neredeydi?*

Gözlerimi etrafta gezdirdim fakat onu görmedim. "Ares'i görürsen haberim olsun," dedim Angela'ya. "Her gördüğünde ne yaptığına dikkat et mutlaka."

Angela bunu neden istediğimden emin olmasa da onayladı beni. Uzun, şık, kırmızı halı döşeli, duvarları altın işlemeli bir koridora çıktık. Kadınlar ve erkekler zıt iki ucundaydı lavaboların. Kart sahiplerinde kadın oranının daha az olduğunu saptamıştım, kadınlar kısmında daha az kadın karta rastlamak mümkünse de erkeklerin bu 'kumara' daha meraklı olduğu açıktı. Üstelik lavaboyu kartın boşaltmasındansa bir kart sahibinin kartını peşinden sürüklemesi daha olası olduğundan erkekler kısmına adımladım doğrudan. Aral'ın hiç hoşuna gitmedi bu.

Kapının önüne geldiğimizde yalnızca bir görevli vardı, şans bizden yanaydı. O sırada içerideki adam da çıktı dışarı. Ellili yaşlarına gelmiş biriydi, yakasında beyaz örümcek zambağı taşıyan bir adam peşi sıra onu takip ediyordu. İkisi birlikte çıktı ve Kızıl Tilki ile göz göze geldik birkaç saniyeliğine. Çok meşgul olmadı benimle. Yanımızdan geçip giderlerken Aral içeriyi kontrol edip bileğimden tuttu nazikçe.

"İçeri kimseyi alma," dedi Angela'ya ve beni içeri çekti. Şimdiye kadar gördüğüm en gösterişli ve aydınlık lavabodaydık. Duvarları lacivertti, aynaları varaklı ve aydınlatmalıydı. Gözlerim duvar köşelerini ve aydınlatmaları kontrol ettim ama yine de güvenemeyip Aral'ı bir kabine çektim.

Kabin de oldukça geniş ve temizdi. Aral kapıyı arkasından kapattığında elimdeki bardağı klozetin üzerine bıraktım. O da sol cebindeki kartı çıkardı.

Baş ve işaretparmağı arasında tuttuğu kart bir Joker kartıydı ama ne altın ne gümüş ne de bronzdu. *Kızıldı.*

"O Soytarı diğerlerinden daha farklı," diye mırıldandım. "Kızıl olmasının sebebi bu olabilir belki."

Aral. "Diğerleri üzerinde otoritesi var." diye onayladı beni kısık bir sesle. Gözlerine baktım. Yüzümü inceliyor ve sakin görünüyordu. Kafasında çarkalar dönüyor olmalıydı. "Joker's Wild, pokerde kullanılan bir terim. Joker çekersen onu istediğin herhangi bir kart gibi kullanabilirsin."

Kaşlarımı çattım hafifçe. "*Kart el değiştirince sahibi de değişir.* O halde artık sahibi sensin ve bu, onunla her şeyi yapabileceğimiz anlamına geliyor?"

Kafasını salladı. "Bunu kastettiğini düşünüyorum fakat neden yapsın bunu?"

Evet. Neden yapsın bunu? Aral gözlerime bakıyordu beklentiyle. Bir şeyleri çözdüğümün farkındaydı.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu fakat kastettiği sır saklamak değildi. Her anlamda soruyordu bunu.

Kafamı salladım yavaşça. Mevzu o değildi ve o da bunun farkındaydı. Fakat bana bir şey olmaz, demek istiyordu. Ya olursa?

Sağ eli kalkıp buraya geldiğimizden beri yapmak istediği şeyi yaptı. Yüzüme dokundu. Çenemi kaldırdı hafifçe, böylece yüzüne bakıyordum artık tamamen. Işığı kapattığı için gölgesi üzerime düşüyordu ve hiçbir gölge bu kadar içini ferahlatamazdı insanın.

"Ne geçiyor o güzel kafandan?" diye sordu bana. "Soytarı konuşurken gözlerini gördüm. Anlat bana."

Ona anlatması en kolay konu buydu. "Doktor Abernethy benim," dedim gözlerine bakarak. Kaşları çatıldı hafifçe, anlamamıştı. Fakat, "Bunu bana babam söylerdi," diye devam ettiğimde benim düşündüğüm şeyler onun da zihnine düştü ve tam da bende olduğu gibi toprağa düştüğü gibi filizlendiler. Mantıklı olmasaydı zihninde yeşermezdi fikirler, biliyordum.

Düşünceli bir ifadeyle dili dudaklarını ıslattı. "Kadir ab..." demişti ki sustu. Sesini biraz daha alçaltıp biraz daha eğildi bana. "Kadir abiyle birlikte olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tesadüf mü bunlar?" deyip sol elinde tuttuğu karta çevirdim gözlerimi.

"Eğer öyleyse bu kartı bize vermesini açıklar," deyip hafifçe doğruldu, sakallarını okşadı sıkıntıyla.

"Angela'nın verdiği kart nerede?" diye sordum ona merakla.

Ceketinin içcebine kaldırmıştı. Zarfı çıkardı hafifçe.

"Rekabet arttığı için kartı senden çalmaya çalışabilirler," diye mırıldandım. "Diğer kartı da kolayca ulaşamayacakları bir başka yere koy."

Benim kartımı karanfil tabakasına, kırmızı Joker'i ise sigara paketine sakladı ve farklı ceplerine koydu. Sol elindeki tahriş dikkatimi çekti o sırada. Klozete bıraktığım bardağın içinden buz çıkarıp elini avucum içine aldım ve eklemleri üzerinde gezdirdim.

"Buraya gelmeden önce bahsettiğin, söyleyemeyeceğin şeyin Ares'in hizmet ettiği aileyle bir ilgisi var mı?" diye sorduğunda elim durdu.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. Gözlerime bakıyordu doğrudan. Biliyor muydu? Yoksa tüm bu olanlardan sonra tahmin mi yürütmüştü? Zira istihbaratın beni sorguya çekmemesinin sebebinin dedem olduğunu ima etmişti daha önce. Aral da belki bir şeyleri çözüyor fakat bana zararı dokunur diye susmayı tercih ediyordu. Belki de değildi. 'Muhtemelen'di. İkimiz de birbirimizi korumaya çalışıyor, doğru zamanı bekliyorduk hep.

Parmaklarım arasındaki buzu sıktım. Kafamı salladım hafifçe. "Muhtemelen. Ama bilmesen daha iyi olur sanırım."

Anlayışla baktı yüzüme. Bayılıyordum bu adamın beni benden çok anlamalarına.

"Fakat çözemediğim bir şey var," dedi gözlerime bakarak. Cevap bende olabilir gibi bakıyordu. "Ares'in hizmet ettiği aile düşündüğüm kişilerse eğer Ares'in seni aileye almasını anlarım fakat Ares'in seni dövüşmeye zorlamasını anlayamıyorum." Evet, iyi bir noktaya parmak basıyordu. "Ayrıca böyle bahsettiğim için özür dilerim. Ne kadar rahatsız olduğumu en iyi sen biliyorsun ama eğer zaten kurucu ailedense bu kişiler, senin halihazırda onlarla olman gerekmez miydi? O *soysuz* ne alaka?"

Onların elinde olman gerekmez miydi bile diyemeyişi öyle sevimliydi ki onu öpme isteğiyle doldu içim fakat yeri değildi şimdi. Yine çok mantıklı bir soru sormuştu. Ayrıca doğru tahminde bulunduğunun da bir kanıtıydı bu. Aral, o kurucu ailenin anneannem ve dedem olduğunu biliyor sayılırdı. Zeki bir sevgilim olduğu için şanslıydım, yoksa vicdan azabından öteki tarafı boylardım.

"Maalesef cevapları bende değil sevgilim," diye mırıldanırken düşünceli bir ifadeyle sevgilim kelimesi öylece ağzımdan çıkıvermişti.

Aral'ın düşünceli yüz ifadesi benim sevgilim, dememle bir anlığına dağıldı. Sonra da iç çekti gözlerime bakarak. "Sorun değil," dedi saçlarıma dokunarak. "İyi gidiyoruz."

"Tabii," diye onayladım onu. "Ben bir uyarı aldım sen de birinin burnunu kırdın ilk saatte. Çok iyi gidiyoruz."

"Hak etti o..." Küfretmek istemediğinden sustu.

Konusunu açıp onu tekrar sinirlenmek istemediğimden kafamı salladım. Derin bir nefes alıp yutkundu ve sol elini kaldırıp saçları arasından geçirdi.

"Dikkatli olalım her şey karşı," diye tembihledi beni. "Böyle giderse kapıların açılmasının üç saat süreceğini sanmıyorum."

Kanımdaki adrenalinin arttığını hissederken onayladım onu. Babam gerçekten işin içindeyse bence de bu gece sakince sona ermeyecekti.

"Belki de bu yüzden buraya gelmem için bu kadar uğraştı Ares," diye mırıldandım güzel yüzüne bakarken. "Babama karşı yine beni kullanmak istediler belki de..."

Buz tuttuğum elini elimden kurtarıp beni kolları arasına çekti.

"Öyle düşünme sevgilim," diye fısıldadı sıcak nefesi yüzüme dağılırken. "Herkes kendi kararlarıyla buraya geldi."

"Mecbur kaldık."

Kafasını salladı. "Olur bazen öyle," dedi yumuşak bir sesle. İçimi rahatlatmak için her şeyi sineye çekebilirmiş gibi olması kalbimi yumuşatıyor fakat bir yandan da çekiçle döverek kırılmaz hale getiriyordu sanki.

İç çektim. Soytarı'nın dedikleri aklımda dönüp duruyordu hâlâ. "Soytarı'nın ne demek istediğini çözmedim hâlâ," diye mırıldandım gözlerine bakarken. "Nasıl ateş yakılır biliyor musun ne demek? Yangın mı çıkarmamı istiyor?"

Kaşları çatıldı Aral'ın. O an birbirimize bakarken ikimiz de aklına aynı kişinin düştüğüne emindim. *Hükümdar Çakırca. Beni gördüğü ilk gün ateş ve tilkilerle ilgili bir hikâye anlatmıştı.*

"Yok artık," dedim nefesimi tutarak. "Olabilir mi?"

Aral dudaklarını araladığı sırada kapının ardından biri sesini yükseltti. İkimiz de sanki görebilecekmişiz gibi o yöne çevirdik bakışlarımızı. İçeri girmek isteyen bir kart sahibi Angela'ya çıkışıyordu.

Aral gözlerini bana çevirdi tekrardan. "Bilmiyorum," dedi kararsız bir ifadeyle. "Sen diyene kadar ihtimal vermedim."

"Babamın peşinde olmadığını söylemişti," diye fısıldadım.

Olabilir miydi gerçekten? Kafasını iki yana salladı.

"Kadir abi babamla çalışmaz," dedi net bir sesle. "Öyle olsa benden değil babamdan yardım isterdi."

Haklıydı fakat hiç mantıklı değildi bu. "O halde baban biliyor," demiştim ki kapının açıldığını işittik.

"Sahibin tek kalmak istiyorsa majestelerine iletsin," dedi buz gibi bir ses.

Kaşlarımı çattım, içeri iki kişi girdi. Aral sessiz ve çevik bir hareketle yerlerimizi değiştirdi. Klozetin kapağı üzerine oturup beni de kucağına çekti. Kucağına oturduğumda sol kolu belime sarılırken sağ kolu bacaklarıma sarıldı ve yukarı kaldırdı ayaklarımın gözükmesini istemiyormuş gibi. İnsanların ne düşüneceğinin bir önemi yoktu benim için fakat Aral düşünülsün istemiyordu. Yalnızca kendine değil en çok da bana yakıştıramadığından istemediğini biliyordum.

Kalbimde ufak bir sancı hissettim şefkatten doğan. Kolumu omzuna iyice sarıp sol gözünün hemen yanındaki benine bir öpücük bıraktım. Yutkundu yavaşça, derin bir nefes alarak başını bana yasladı o da. İçeri giren kişi sayesinde ufak bir zorunlu mola vermiştik fakat bu ufacık sürdü. Çünkü muhtemelen kart ve kart sahibi olan bu iki kişinin konuşmaları oldukça dikkat çekiciydi.

"Gözünü o kızıl şeytandan ayırma," dedi içeri girerken duyduğumuz otoriter ses.

Wielki'den mi bahsediyordu? İçeride birinin olduğunu biliyor fakat bunu hiç umursamıyordu. Neye benzediği dahi görülmeden güçlü bir karakteri olduğu anlaşılıyordu.

"Emredersiniz efendim," diye yanıtladı tekdüze bir erkek sesi.

"Bu sefer de alır mı dersin?"

"Bu sefer farklı olacağını düşünüyorum açıkçası."

Güldü kart sahibi hafifçe. "Neden? Sen de babasının kızı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. Ares ve benden bahsediyorlardı.

"Açıkçası evet. Ayrıca kart sahibi bir Çakırca."

Aral'ın beni tutuşu sıkılaşırken gözlerimi yüzüne çevirdim. Dişlerini sıkmıştı. Artık babasının bu bilgilere dışarıdan değil içeriden ulaştığına emindim neredeyse. Ne kadar içerideydi?

"Ares'e çektiği silahla beni şaşırttığını kabul etmeliyim fakat yine de gerçek bir Karo Ası değerinde olduğunu düşünmüyorum. Genetik de bir yere kadar. Tabii La Hire kızını sakladığı senelerde eğittiyse işte o zaman iş değişir."

Sakladığı seneler mi? Bu kadar özgürken mi? *Baba, gerçekten benim için mi geri döndün? Aral'ın sorduğu sorunun cevabı bu belki de... Benden*

ırak durmaları koşulunda babama sahiplerdi fakat onu kaybettiklerinde beni istediler ve Asaf bir sebepten onlara ihanet ederek beni Hükümdar Çakırca'ya verdi.

"Eğittiğine eminim," diye yanıtladı onu kartı. "Duruşu kusursuzdu."

"Sahibi konusunda da hakkın var," diye onayladı kart sahibi onu. "Aral Çakırca, babası gibiyse hamle yapmakta iyi olmalı." Güldü hafifçe. "Tekdor onu nasıl sinirlendirdiyse kartını değil bizzat yumruklarını kullanması iyi bir hamleydi. Buradaki kimse kendi ellerini kana bulamaz, düşman istemez kendine ama o adamda babasının gözü karalığı var."

"Sör Ares'e doğrulttuğu bıçak var bir de," diye onayladı kartı onu. "Sör Wielki müdahale etmemiş ve Sör Ares ileri gitmiş olsaydı sağ elinin işlevini kaybetmesi muhtemeldi."

"O şeytanın kanının aktığını görmek beni memnun ederdi. Her halükârda beklediğimden daha ilgi çekici bir davet oluyor," dedi keyifli bir sesle adam. "Bu kadar olay olacağını düşünmemiştim. Karo Ası ve Kara Çakı işleri ilginçleştirdi. Ares, Karo Ası'nın değerini arttırdığından, krediye ihtiyaç duyacak hesapsız ve aceleci kart sahipleri olacaktır. Bir gözün kulağın elden çıkarılmak istenen işe yarar kartlarda olsun. Ares, gece bitene kadar tabloyla oynayıp duracaktır, her an takipte kal. Gece henüz başlamadı."

"Emredersiniz efendim."

İkisi birlikte çıktı dışarı. Aral altdudağını ıslattı, ısırdı kapıya bakarak. Sonra da yutkundu. Babası hakkında düşündüğü ve duyduğu her şeyi yuttu. Onun yuttukları benim mideme oturdu.

"İyi miyiz?" diye sordum güzel yüzünü izlerken.

Kafasını salladı. "İyiyiz," diye onayladı beni. Gözlerini bana çevirdi. "O şerefsizin karın ağrısı neymiş öğrenecek, alabildiğimizi alacak ve eve gideceğiz."

Kafamı salladım. "Tamam."

Kafasını salladı. Sonra gözleri dudaklarıma düştü. Bana uzanıp dudaklarımı öptüğünde gözlerim kapandı. Sol elimi ensesine yaslayıp biraz daha kendime çekerek ben de onu öptüm sevgiyle. Zoruna giden her şeyi üzerime almak, onu hafifletmek istiyordum. Keşke onun beni hafiflettiği gibi onu hafifletebiliyor olsaydım... Onu öpmek zihnimi sakinleştirdi, her şey yoluna girecekmiş gibi hissettirdi. Aral'ın bir özel gücü olsaydı eğer bu olurdu muhtemelen.

Kısacık bir öpücükten sonra ayrıldık birbirimizden. Kucağından kalktım yavaşça. Birlikte kabinden çıktık. Ellerimizi yıkadık. Yarasını iyice temizlettim ona. Ardından o ellerini kurularken kendi üzerime sonra da onun üzerine çekidüzen verdim.

"Asaf da onlara ihanet etmiş gibi," diye mırıldandım ceketinin yakasında olmayan tozu silkelerken.

Bir şey söylemedi. Kafasını salladı sadece. Derin bir nefes alıp gözlerine baktım. "Ceketini alabilir miyim?"

Kafasını sallarken neden olduğunu bile sormadan üzerinden çıkardı usulca. Kartları içerisinde bırakırken giymem için tuttu. Kollarımı ceketinden geçirdim, o ceketini üzerimde düzeltirken saçlarımdaki bıçakları çıkardım. Kaşarı çatıldı hafifçe beni izlerken.

"Sana yenisini alacağım mutlaka," deyip manşetlerin olduğu iç kısımda ufak kesikler açarak bıçakları ters bir şekilde yerleştirdim.

Bıçağın yuvarlak kısmı avuçlarıma geliyordu şimdi. Parmağımı takıp bıçağı çıkarabilirdim kolayca. Soytarı'dan ilham almıştım, keşke baştan akıl etmiş olsaydım...

"Önemli değil," dedi, saçlarıma dokunup parmaklarını boynuma kadar indirdi. "Düğünde smokinimi sen seçebilirsin dilersen."

Kalbimin ritmi bir saattir ilk kez sevgiden heyecana kapıldı. "Seçerim," diye onayladım onu.

Dili dudaklarını ıslattı. "Anlaştık... Hazır mısın?"

Kafasını salladım. Dışarı çıktık. Angela kapıda bizi bekliyordu. Ben Aral'ın solunda kaldım bu kez. Birlikte geldiğimiz yere dönerken Angela ilgiyle Aral'a baktı.

"Açık artırmaya katılmadığınız için dilerseniz Düello Salonu'na geçelim. Diğer misafirlerimiz genelde orada vakit geçirirler."

Duymak istediğim bir teklifti. Ares de muhtemelen oradaydı ve gözlem yapmak istiyordum. Bir şeyler olacaktı fakat ne olacağını henüz tam olarak kestiremiyordum.

Uzun koridorda adımlarken yanımızdan geçen, yakasında kırmızı süsen olan bir tilki ile göz göze geldim o an. Gözleri hepimizi taramıştı. Karo. Aristokrat. Bilgi işlemek mutlak görevi. *Ben de bir Karo Asi'yim ama diğerleri kadar iyi miyim gerçekten? Benden daha mı iyiler? Zekâsına çok güvenip rehavete düşecek biri değilim fakat bu konuda kötü olmadığımın da farkındayım. İyiyim. Fakat ne kadar iyiyim? Eğer bu yaşıma kadar Circus'ta kalmış olsaydım yerimi koruyabilir miydim gerçekten?*

Lavabodaki konuşan adamın dediklerini düşündüm. Angela da herkesin strateji yaptığından hatta hileye başvurduğundan bahsetmişti. Yakalanmadıkları sürece sorun yoktu. Muhtemelen bu yüzden birden fazla kartı olan herkes yanında mutlaka bir Karo taşıyordu. Sebebi buydu belli ki. Hile yapılabilmesi ve gerekirse kart çalınabilmesi için strateji ve plan yapılabilmeli. Noktalar iyi birleştirilmeli.

Kart el değiştirirse sahibi de değişir çünkü.

"Kartı nereye sakladığımı görebildin mi?" Saat cebi.

"Sihirli kelime Joker's Wild." Joker's Wild. Jokerin Vahşeti. Joker'i istediğin bir kart gibi kullanmak demek bu. Neye ihtiyacın varsa onun için kullanmak ya da? Neye ihtiyacın var Lina? Hangi karta ihtiyacın var? Kart değişirse el değiştirir. Bir kart çalacak olsaydım bu kiminki olurdu?

O an zihnime oturan taşlarla kanımdaki adrenalinin arttığını hissettim. *Soytarı bunu mu demek istemişti bana? Yanıma kart çekmemi mi? Bir ateşi nasıl yakarsın? Bir tilki nasıl avlanır biliyor musun? Yuvasının önünde bir ateş yakarsın. Kaçarsa belki kurtulur ama korkarsa duman sonu olur. Bu bir tilki avı. Joker's Wild. Joker'in Vahşeti. Kaldır kesme işaretini. Oldu sana Jokerlerin Vahşeti. Tarafında ne kadar çok tilki olsa o kadar iyi.*

İçimdeki Aral'ı bir kenara çekme dürtüsünü bastırmak için ellerimi arkamda birleştirdim. Gözlerimi etrafımızda gezdirdim. Ares'i yine göremedim. Bu iyi.

Adımlarımı biraz hızlandırdım, elimi çok az ileri uzattım, parmaklarımı Aral'ın bileğine dolarken işaretparmağımı avucuna kaydırdım ve ona bir mesaj bırakmaya başladım.

Aral'ın kaşları saniyelik çatıldı, ardından dümdüz ileri bakmaya devam etti hiçbir şey yokmuş gibi. Avucuna şu mesajı bıraktım.

Bilmeceyi anladım. Wielki'nin kartını çalacağım.

Wielki'nin giydiği kıyafette de bir saat cebi mevcuttu ve tıpkı Soytarı gibi onun da bir sahibi yoktu. Yani o da kartını kaptırırsa sahiplenilebilirdi. Kart sahibinden kart çalmak bir şey kazandırmazdı bize aksine yük olurdu Aral için fakat şirketten çalmak çok daha cazip ve avantajlıydı. Avantajlı olduğu kadar da zor bir işti kartı elde etmek. Wielki'ye yeterince yaklaşabilsem bile onun gibi birinden kartını çalabilmek hiç kolay olmayacaktı. Onu kandırabilmek için kusursuz bir illüzyon kurmalıydım. Babamdan öğrendiklerimi zekice kullanmalıydım. Riskliydi. Olur da beceremezsem ikinci bir şansım olmayacaktı, tek bir atış şansım vardı. Boşa giderse şayet değil Wielki'nin kartını, başka bir kartı

almam da mümkün olmayacaktı. Fakat olur da Wielki bizim tarafımızda durursa işler lehimize dönerdi.

Ellerimiz usulca ayrıldığında Aral hiçbir zayıflık göstermedi, ifadesiz sert bir yüzle yürümeye devam etti. Kendine değil yalnızca bana da koşulsuz güvendiğindendi bu. Yalnızca zekâma değil dövüş becerime ve irademe de güveniyordu. Birbirimize olan güvenimiz bana özgüven aşılıyordu her saniye.

Angela bizi düello yapılan alana götürürken gözlerimi etrafta gezdirdim. Tüm ilkileri saydım, hangi kartlar olduğunu not ettim. Kapıya çevirdim gözlerimi, göze çarpan bir şey var mı diye ilgiyle izledim her şeyi. Kapının önünde artık dört kişi duruyordu ve sanki benim oraya baktığımı fark etmiş gibi biri başıyla selam verdi ya da ben kafamda kurdum. Emin olamadım. *Kapıda yak ateşi...*

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Hükümdar Çakırca bu ortamı bile bile, benim kim olduğumu bile bile beni almakla kalmayıp Aral'ı kart sahibi yapar mıydı? Çocuklarını koruma içgüdüsüyle onları dağlayan bir adam, Aral'ı korumak için beni kendisi kullanmaktan çekinir miydi? Aral haklı olabilir, babam çalışmak istemez onunla belki ama ya zaten istememişse? Her şeyi isteyerek yapmıyoruz ki bu dünyada. Ya mecbur kalmışsa? Olamaz mı?

Gözlerimi bulunduğumuz katın duvarlarını kaplayan soytarılarda gezdirdim. Kafamda tüm katın krokisini çıkarmaya çalıştım.

"Kaç çıkış var?" diye sordum Angela'ya.

"Tek bir çıkış var," diye yanıtladı beni. "Pencereleri görmüşsünüzdür, demir iskeletli cam mozaiktir hepsi. Cam kırılsa dahi bir insanın iskeletten geçmesi mümkün değil pek."

"Davetlilere davetiye nasıl ulaşıyor?" diye sordum bu kez. "Hediye yoluyla kart sahibi olanlara mı gidiyor?"

"Kartı tarafından bilgilendiriliyorlar," diye cevapladı beni basitçe.

"Yani bir tür bulmaca çözmek zorunda değiller. Ne yapmaları gerektiğini biliyorlar."

Onayladı beni. Fakat biz buraya o şekilde gelmemiştik. Ares doğrudan bir kod vermek yerine bir sürü bulmaca vermişti bana. Tarihi bile ben çözmüştüm. Beni çözmem, buraya gelmem gerekiyormuş gibi hissettirmişti. Beni en zayıf iki noktamla tehdit etmişti. *Buraya gelmem o kadar önemliydi onun için. Babamın peşimden geleceğini düşünüyorlardı ve sanırım öyleydi...*

Gözlerimi soytarıların üzerinde gezdirdim bir kez daha. "Geleceğimizi biliyor muydun?"

Kafasını salladı. "Evet."

"Senin olman tesadüf mü peki?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Açıkçası değil. Fakat bunu açıklayamam." Bunu söylerken sesi her zamankinden daha kısıktı.

"Ares'ten mi korkuyorsun?"

Kafasını iki yana salladı. "Ondan korkmuyorum. Ondan pek hazzetmiyorum."

Anlaşılabilirdi. "Ben yanında çalışırken görevde miydin?"

"Evet." Bana baktığında ben de ona baktım. Yüzünde hafif bir gülümseme oldu o an ve "Benden rica etmişti," diye kısık bir sesle mırıldandı.

Tüylerim diken diken oldu. *Babamdan mı bahsediyor?* O an ensem karıncalandı. Ekin benim adrese gitmem için ısrarcı olurken o da gitmemi istemişti. Benden dağıtıma çıkmamı istemek, normalde hiç yaptığı bir şey değildi. Ekin'i ya da Aral'ı tanıyor muydu? Biliyordu muydu?

O sırada kafamdaki soruya cevap olacak bir şey söyledi. "Bir araya gelmenize sevindim."

Aral'ın da bakışları ona çevrildiğinde içtenlikle baktı ona da.

"Sen," dedim şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

Gülümsedi hafifçe. "Sinek olduğum için yararsız görünüyor olabilirim fakat bunu kendim tercih ediyorum. Görünmez sayılmak benim en etkili silahım."

Etkisiz eleman sayılmanın verdiği hafife alınmışlığı avantaja çeviriyordu. O an Ares'ten korkmuş gibi davranmalarının sebebinin de bu olabileceğini fark ettim. Onu küçümsüyor değildim yalnızca pek güvenemiyordum fakat şu an ona bakarken işinde çok iyi bir stratejist görüyordum ve bizim tarafımızda olduğunu düşünmeye meyilliydim. *Çünkü Melek Hanım'ı hep iyi bir insan olarak tanımıştım.*

"Az önce olan şey hakkında bir fikrin vardır öyleyse," dedim Soytarı'yı kastederek.

Kafasını salladı. Çevremizde kimse yoktu fakat ses düzeyimizi aşağıda tutuyor ve konuşurken dudaklarımızı çok kıpırdatmıyorduk.

"Daha önce bu olaya hiç şahit olmadığımı söylemeliyim," dedi önüne bakarken. Sonra bir anlığına bana bakıp tekrar önüne döndü. "Kızıl Joker'i bilen kart sahibi çok yoktur. Sahipleri olmayan, başka bir deyişle elden çıkarılmasına sıcak bakılmayan değerli kartların sahip olduğu özel

bir Joker'dir. Kırmızı elmastan yapılırlar. Nadirlerdir. Elden çıkarılmazlar bu yüzden, şirketin lehine kullanılmaları tercih edilir."

Kızıl Joker deyince neden bana baktı bir an? Babamı mı kastetti? Elden çıkarılması sakıncalı görülen kart... Babam gibi mi? Fakat babamın Joker'i bendeydi zaten ve altındı. Belki de Kızıl Joker'e geçmeden önceki kartıydı bu? Olabilir miydi? Hayır. Eskisini verip yenisini alıyor olmalı.

Kaşlarımı çattım. Ares, notunda sana ait olmayan bir Joker kartı olduğunu biliyorum, demiş ve ben de sahibini arıyorum, diye eklemişti. Babamdan bahsettiğine zerre şüphem yoktu, hatta beni müttefikliğe davet ediyordu bir nevi ve buraya gelmem için çok ısrar etmişti. *Saktır... Bendeki Joker, Ares'in olabilir mi? Sahibini arıyorum, demişti yalnızca çünkü babamı düşüneceğimi biliyordu ama belki de onundu bu kart... Babam Ares'ten uzak durmamı söylemişti fakat kart el değiştirirse sahibi de değişir. Ares bana yaklaşamasın diye kartını çalıp bana bırakmış olabilir mi? Saktır... Gerçekten Ares, bir Joker kartını babama kaptırıp bunu saklamış olabilir ve o kart şu an bizde olabilir...*

"Bir Joker'in hangi karta ait olduğunu bilmek mümkün mü?" diye sordum Angela'ya.

"Elbette, her karta yılı gizlenir. Dışarıdan bakıldığında görülmez fakat özel bir çip vardır her birinde. Okutulmadıkları sürece takip edilemezler," deyip tabletini salladı hafifçe. "Tablete okutulan her kart tüm bilgileriyle kart sahibine özel olan bu tabletlere işlenir."

Fakat bu riske giremezdik. Kart Ares'e değil babama ait çıkarsa şayet bizde olduğunu ilan etmiş olurduk ve işler sarpa sarabilirdi.

"Ares iki Joker'i olduğunu söyledi. Gerçekten iki tane mi?"

"Evet," diye onayladı beni.

Kaybetmiş olsa bile bunu ondan başka kimse bilemezdi. Tabii ki saklayacaktı bu durumu.

"Peki birini çalarsam? O zaman ne olur? Sonuçta iki tane?"

Düşünceli bir ifadeyle kaşları hafiften çatıldı. "Emin değilim," diye yanıtladı beni. "Onun iki Joker'i olması istisnai bir durum. Üstelik kurucu aileye ait olması onu avantajlı kılıyor. Fakat biz de Çakırca Ailesi'ne hizmet ediyoruz, anlaşmazlık yaratmak isteyemeyecekleri bir aile olduğu aşikâr." *Hükümdar Çakırca'nın arkasında Aral'ın dedesi vardı.* "Bu durumda sanırım karar Sör Wielki'ye kalırdı."

Wielki'nin de tıpkı o Soytarı gibi diğer kartlar üzerinde bir yetkisi var ve bu yalnızca Maça olduğu için değil. *Muhtemelen o da Kızıl Joker.*

"Pekâlâ," dedim. Düello salonuna açılan kapıya ilerlerken etrafa bizden başka kimse kalmamıştı. "Bir kart çalmak istiyorum."

Angela önce Aral'a ardından merakla bana baktı. "Sör Ares'ten mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Wielki'den."

O an Angela'nın yüzünde şaşkınlıktan çok düşündüğüm şeyleri anlıyormuş gibi bir merak ve hayranlık gördüm. Cesaretime hayran kalmıştı sanırım fakat aynı şeyi bu kez Aral için söyleyemezdim. Zarar göreceğim endişesi olaya dahil olduğunda cesaretle düşman olabiliyordu. Neyse ki kindar biri değildi bana karşı. Kaybedecek bir şeyim yoktu. Denemek istiyordum yalnızca. Fırsat bulursam neden çalmayayımdı?

Geniş kemere bağlı iki kanatlı bir kapının önüne geldik. Lavaboya giderken sesler geliyor olsa da şu an çıt çıkmıyordu içeriden. Sanırım o sırada kapılar açık olmalıydı çünkü bu kapıların ses geçirmesi pek mümkün gibi görünmüyordu. Bina eski fakat güçlü bir yapıydı. İçeriyi gezerken kendimi kilise geziyormuş gibi hissediyordum. Kapıları oldukça ağır ve büyüktü. Kapıda bekleyen soytarılar selam vererek kapıyı açtıklarında beklediğimden çok daha farklı bir ortam karşıladı bizi.

Sanırım bir dövüş alanı bekliyordum fakat daha çok tiyatro salonunu anımsatıyordu. Büyük salonun ortasında genişçe dikdörtgen bir alan vardı ve en çok ışık alan yerdi burası. Wielki tam ortasında dikiliyordu. Alanın etrafını localar çevrelemişti. Salonun duvarları yüksekti, şarap kırmızısıydı ve çeşitli büyüklükteki tablolarla bezeliydi. Tavanında Hz. İsa'nın çarmıha gerilişinin bir tasviri vardı. Localar duvar kenarlarındaydı ve orta alana nazaran karanlıkta kalıyordu. O karanlık duvar kenarlarında ise soytarılar bekliyordu yine.

İzlendiğimiz hissiyle gözlerimi önüme çevirdiğimde Wielki'yle göz göze geldim. Çok uzun sürmedi bu bakışmamız fakat ona bakarken bir farklılık sezdim sanki.

Arkasında; alanın dışında, yakalarında kırmızı gelincik olan iki görevli duruyordu. Wielki'ye düelloları yönetmesinde yardımcı oluyorlardı belli ki.

"Sıradaki düello için lütfen tekliflerinizi bildirin," dedi Wielki.

Angela bizi yönlendirirken onu takip ettik. Wielki'den kartını çalmam için ona çok yakın olmam gerekirdi fakat Wielki alanın en dışına gelse bile locaya uzaklığı minimum üç metreydi. Alanın içinde olmadan ona yaklaşmam mümkün değildi. Alanın içinde olmam da öyle...

Angela'yı takip ederken tek başına oturan biri çekti dikkatimi. En ortadaki locada tek başına oturmuş bizi izliyordu. Ona baktığımda gülümsedi ve mutlu olmuş gibi el salladı yavaşça. Sonra da yanına çağırdı beni küçük çocuk çağırır gibi. Angela o tarafa doğru yürüdüğü için ona baktım.

"Her kart sahibinin oturacağı yer önceden belirlidir," diye yanıtladı beni.

Muhtemelen bunu da Ares belirlemişti. Aral hiçbir şey söylemedi. Öylece Ares'in yüzüne bakıyordu. Yüzüne duvardan yansıyan kırmızı ışık düşüyordu ve sert ifadesini daha da keskinleştiriyordu. Ona bakarken ufak bir ürperdi geçti üzerimden. Garip. Her halini sevmek birinin, akıl işi değil gibi.

Dikkatimi Ares'in üzerine toplarken sol işaretparmağımı bıçağın yüzüğüne iliştirdim. Locamız, Ares'in locasının hemen yanındaydı. Şaşırmadım. Ares ve Aral'ın ortasında durabilmek için kenarda oturmayı tercih ettim. Aral bana memnuniyetsiz bir bakış atsa da karşı çıkmadı, sağıma geçti. Ares yüzünde memnun bir ifadeyle alana çevirdi gözlerini.

"Gözlerim yollarda kaldı," dedi Wielki'ye bakarken.

"Yola akmasını tercih ederdim," dedim öylece.

"Bu kadar güzellerken mi?" diye sordu alayla. "Hiç acıman yokmuş."

Aral'ın sol kolunun belime sarıldığını hissettim usulca. Yanımdaki kolçaktan ötürü Ares göremiyordu fakat elinde bir çakı tutuyordu. Hangi ara çıkarmıştı da açmıştı emin değildim ama tetikteydi o da benim gibi. *Bir şey olacaktı. Hissediyorduk ikimiz de.*

"Bilmeceleri çözebilmen takdire şayan." Gözlerini bana çevirdi. "Eğlenmişsindir umarım."

Ben de ona döndüm ifadesizlik içinde.

Gülümsemesi genişledi. "Neden gülmüyorsun?" diye sorup gözlerini Aral'a çevirdiğinde işaretparmağımı ileri uzatarak iyice avucuma aldığım bıçağın sapını sıktım.

"Bir bakalım her şeyi anlamış mısın?" deyip bana baktı tekrar. "Elindeki beyaz gül kana bulanmış, ters *THE FOOL*. Ne anladın bundan?"

İfadesizlik içinde bakmaya devam ettim ona. O sırada salonda bir tür oyun oynanıyordu fakat dikkatimi çekmiyordu hiç.

"Ters Aptal, göreve bir çağrıdır. Dikkatli olmamasına karşı bir uyarı. Beyaz çiçeğin kana bulanmasını anlamışsındır. Eski zamanlarda kupalar hedefini öldürdüklerinde beyaz örümcek zambağını hedefinin kanına

bular, kanıt olarak getirirmiş. Maçanın sembolü haline geldi daha sonra. Kan bir güvercine aitti bu arada," deyip kocaman gülümsedi. "Rica ederim."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Güvercinden kastının Asaf olduğuna emindim ve rica ederkenki ifadesi kan donduruculuydu. Onu öldürmüş müydü? Üstelik THE FOOL'un kapıma bırakılması çok önceden yaşanan bir hadiseydi, ne kadar ilerisini planlamıştı? Neden yapmıştı hem bunu? Asaf onlara ihanet ettiği için mi?

"Aptalı uçurumdan koruyan köpeğin kim olduğu belli sanırım," deyip Aral'a baktığında dişlerimi sıktım. "Alınmıyorsun ya," dedi sonra tatlı tatlı. "Teşbihte kusur olmaz. Ben de Tilki'yim sonuçta."

Bıçağımı çekme isteğiyle dolsam da Aral oldukça sakindi. Hatta parmağıyla parmaklarımı okşuyordu. O anlatmasını istiyordu. Bense sesini kesmesini istiyordum.

"Gelelim ikinci karta," deyip biraz bana doğru döndü. "Helena seni orada bırakmamış olsaydı eğer, şimdi burada olmamıza gerek olmayacaktı."

Kaşlarımı çattım. "Sana mı getirecekti beni?"

Kafasını iki yana salladı. "Bir nevi olman gereken yere..."

"Zaten öyle," dedi Aral buz gibi bir sesle ona karşılık.

Ares'in yüzündeki şeytani gülümseme genişledi. "Garip birisin," dedi Aral'a. "Senin için değerini artırdım ama sen dönüp tekliflere bakmadın bile. Zengin değilsin, babanı reddetmişsin. Bir sürü kardeşine bakıyorsun. Para lazım değil mi? Hayatlarını kurtarabilirdin onların?" Gözlerini bana çevirdi. "Evet güzel bir kadın. Fakat tek değil. Eminim daha iyisini bulursun. Yerinde olsaydım zaman varken parayı kabul eder, kapılar açıldığında arkama bakmadan giderdim. Eğer uslu durursa biraz eğlensin diye boş zamanlarında onu sana göndeririz, dönme dolaba falan binersiniz. Ne eğlenceli... Ne diyorsun?"

Kaşlarımı çattım. Bu yüzden mi rekabeti artırmıştı yani? Para Aral'ı cezbeder diye mi ummuştu?

"Siktir git," dedi Aral dümdüz.

Ares güldü. "Açıkçası bu salondakiler gibi olsan ikimizin de işi daha kolay olurdu," deyip saçlarını geriye yatırdı. "Onu bırakman için ne olması lazım? Seni öldürmesi mi?" diye sorduğunda buz kestim.

Aral oturduğu yerde daha da dikleşti öfkeyle gerilerek. Yerimden kalkacaktım ama tuttu beni. Eğer tutmasaydı bıçağı saplardım Ares'e gözümü kırpmadan.

Ares, "Neyse, geçti artık," deyip elini salladı havada. "Gelelim ikinci karta. Babanın kartını göndermiştim. Bir de bir şarkı."

"O şarkıyı nereden biliyorsun?" diye sordum gözlerine şüpheyle bakarken. Bunun anneannemin fikri olduğunu sanmıyordum.

Yüzünde alaylı bir ifade belirdi. Güldü nedense birkaç saniye siniri bozulmuş gibi. Ruh hastası.

"Affedersiniz sinirim bozuldu," dedi alayla. "La Hire benim hocamdı hatırlatırım."

"O, o şarkıyı öyle söylemez."

Gözlerinde o an bir küçümseme gördüm. Bana karşı mıydı babama karşı mı emin değildim.

"Tom korsanın oğluydu. Çalmayı gençken öğrenmişti. Çalabildiği tek melodi. Tepelerin üstünde ve uzakta idi. İngiltere, İspanya ve İtalya'dan aşağı. İşte göründü kara. Yo ho ho yo ho ho karşınızda korsanların adası Korsa."

Doğrusunu biliyordu. Fakat neden bu şekilde yazmamıştı?

"O bara gittiğinde ne buldun Küçük Tilki?" diye sordu gözlerimin içine bakarak. "Zekisin değil mi? Çöz bakalım. O barda ne buldun?"

Hiçbir şey. Hiçbir şey bulamamıştım. Pars, Aral'a olan güvenimi kırmak istemişti yalnızca ve hiçbir şey söylememişti bana doğru düzgün... Pars. Corse. Tom korsanın oğluydu...

Düşündüğüm şeyle kalbimin ritmi yukarı tırmanmaya başladığında Ares'in yüzünde memnun bir ifade yakaladım. Kafasını salladı sanki kafamın içini görüyor gibi.

"La Hire, *transhümanizm*'in en büyük eseriyken onun genlerini israf edeceklerini düşünmemişsindir umarım."

Kulaklarım uğuldamaya başladı.

"Pars'ın şanssızlığı o muhteşem gen havuzundaki işe yaramayan genlere sahip olması. İlk denemenin günahı olmaz tabii, en azından şirket için çalışabiliyor hâlâ."

Aral'ın kolu bana biraz daha sarılırken, "Ne saçmalıyorsun lan sen?" dedi dişlerinin arasından öfkeyle.

"Biyolojik olarak kardeş olduklarını açıklıyorum," dedi çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Onu senden alamayacak kadar becerik-siz hem de. Tilkiler içinde büyüse de it, ittir."

Midem bulanmaya başladı. *Pars neredeyse Aral'la yaşıt. Annemden olamaz. Dediği doğruysa eğer babamın genleri kullanıyorlar açıkça. Annem kurtulduklarını düşünene kadar babamın çocuk sahibi olmak istemediğini*

söylemişti. Haberi var mıydı bundan? Babam bu şarkıyı bu yüzden mi söylemişti bana? Bir gün onu bulmam gerekir diye mi? Biliyor mu Pars'ın onun oğlu olduğunu? Kusma isteğiyle doldu içim. Pars da biliyor mu bunu?

Ares, "Sandığımdan çok şaşırdın," dediğinde öfkeli gözlerimi yüzüne kaldırdım.

"Kes sesini," dedim avucum içindeki bıçak tenimde bir sızı bırakmaya başlarken.

Güldü önce sonra da yüzünde tiksinen bir ifade belirdi. "Gülsene yine?" dedi öfkeyle kolçağa doğru eğilirken. "Her gece ağlamıyormuş gibi, o kıza gülümsediğin gibi gülsene yine. Baban kurtardı seni diye her şeyi unutup arkandaki adama güldüğün gibi gülsene yine? Neredeyse öldürdüğün adama güldüğün gibi gülsene. Eğlenmiyor musun? Her şey sarpa sarmışken gülsene yine?"

O an Aral sol elini aniden ona doğru savurduğunda iyi bir refleksle geri çekildi fakat çakıdan kaçamamıştı. Aral çakıyı o kadar hızlı kullanmıştı ki ve bıçağı o kadar keskindi ki düz temiz bir kesik açmıştı yüzünde. Ares ifadesiz bir yüzle bakarken bana sağ gözünün altında ince bir kırmızı çizgi belirdi önce, ardından çoğaldı ve yanağında kandan üç şerit yol almaya başladı. Şimdi karşımda kan ağlıyordu sanki. Eğer Aral bir santim daha üste savurmuş olsaydı sağ gözünü kaybetmiş olması ihtimal bile değildi.

Ares dilini çıkarıp yanağından akan kanına değdirdi. Ardından gülümsedi memnuniyetle. O sırada ayaklanan Aral beni de kaldırdı ve elimden tutarak bizi kapıya yönlendirdi. Başta ne yaptığını anlamadım ama gördüğüm manzarayla kaşlarım çatıldı. *Salonu herkes terk etmişti. Soytarılar ve Wielki hariç kimse yoktu içeride.*

Biz kapıya varamadan kapı kapatılıp önüne soytarılar dizildiğinde bir tuzak olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Bir kart sahibi karta saldırmıştı... Siktir...

Aral'ın elimi tutuşu sıkılaştı ve adımlarımız yavaşladı.

"Yine kaçacak mısın?" diye seslendi arkamdan Ares.

Öfkeli gözlerimi ona çevirdim. Wielki sessizce sahnenin ortasında dikiliyordu. Bıçaklarımı çıkardım ve ona döndüm öfkeyle yanarak.

"O bir kart sahibi," dedim dişlerimin arasından.

Gülümsedi. "Bir karta saldırdı."

Dişlerimi sıktım. Angela, "Öyle olsa bile bunun yaptırımını Şirket uygular, siz bir kart sahibine dokuna..." derken cümlesi yarıda kaldı.

Ares anında kestirip attı söylediklerini. "Kes," dedi umursamazca. "Henüz hiçbir şey yapmadım."

İçimde bir endişe tohumu yeşerirken öfkem damarlarımda gezindi. "Eğer ona bir şey yapmaya kalkarsan seni öldürürüm," dedim buz gibi sesle.

"Ben de öyle umuyorum," dedi memnuniyetle. Ardından gözlerini Aral'a çevirdi öylece. "Karo Ası Karolina'nın *Şirket'e* iade edilmesi isteniyor," dedi Aral'a bakarak. "Kabul ediyor musun?"

"Cehenneme kadar yolun var," dedi Aral ona buz gibi bir sesle.

Gülümsedi bu cevaba. "Orada belki tekrar karşılaşırız ama sen benden önce gidersin gibi."

Açık açık tehdit ediyordu Aral'ı. Gözlerimi Wielki'ye çevirdim. Öylece dikiliyordu salonun ortasında. Wielki ve Ares'i halledebilsek bile salon içerisindeki soytarılarla baş edemezdik. Köşeye sıkışmıştık resmen.

Ares'in bir baş hareketiyle kapı tarafındaki bir soytarı ileri adım attığında Aral benden daha yakındı ve daha önce tepki verdi. Soytarı tek bir yumrukta önce dizleri üzerine ardından yüzüstü düştü. Ardından çevik bir hareketle silahını çekip Ares'e doğrulttuğunda Ares gözlerinde parıltılarla bize bakıyordu.

"Kokuyu alıyor musunuz?"

O söyleyene kadar kokuyu sezmemiştim fakat tuhaf bir koku almaya başladım o an.

"Yanıcıdır, dikkat etsen iyi olur. Sevgilinin de üzerine sinmiştir."

Aral ona küfrederken onu soytarılardan en uzak noktaya, salonun ortasına götürdüm. Düello alanı üzerindeydik şimdi. Wielki diğer ucundaydı. Onun arkasında da Ares bıraktığımız yerde, oturuyordu öylece.

O sırada soytarılar bir makinenin çarkına bağlıymış gibi aynı anda bir adım ileri attılar. O adımlara devam ederlerse çevremizi saracaklardı. Gözlerimi kapıya çevirdim tekrar. Bu kadar kişiyi atlatmak üç kişi için imkânsızdı. *En azından yara almadan... Ne yapmalıyım? Düşün Lina. Soytarı'yı kullanabiliriz ama bu dört eder. Yeterli değil hâlâ. Wielki hiçbir tepki vermiyor fakat yanımızda olacağını sanmıyorum. O Şirket'in kartı ve babamı yakalamak için yapıyorlar belki de bunu. Beni köşeye sıkıştırıp babamın ortaya çıkmasını sağlamak istiyorlar.*

"Şöyle yapacağız," dedi Ares eğlenen bir sesle. "Karolina iade edilene kadar Şirket'in kararıyla çaba göstereceğiz. Kart sahibinin zorluk çıkarmaması tercihimizdir. Eninde sonunda onu alacağız." Gülümsedi. "Gerekirse zorla..."

Dört bir yönden birer adet soytarı duvardan ayrılıp bize ilerlemeye başladığında bıçağı sıktım ve parmaklarımda çevirerek pozisyon aldım.

Aral silahını beline kaldırırken bıçağını çekti o da ve öylece beklemeye başladı.

"Sakın yaralanma," diye fısıldadım ona.

Gözlerime baktı. "Dikiş atmak yok."

Kafamı salladım. Gözlerimi Angela'ya çevirdim. Bir şey söylemedim ama Aral'ı koruması gerektiğini anladı. Dört bir yandan geldikleri için üçümüz de sırtlarımızı birbirimize döndük.

Dört soytarı bize doğru ilerlerkenen büyük avantajım hızım ve çevikliğim olduğundan Aral gibi beklemek yerine aniden ileri atıldım. Sağımdan gelenin üzerine atılıp kuzeyden geleni de kendime aldım. Babamdan öğrendiğim her şey zihnimde tekrar canlanırken gözlerim, hareketlerim kadar hızlıydı. Gözlerim bedenime ayak uydurabilsin diye çok çalışmıştım.

Sağdakini savurup ileri atıldım ve dönerek yüzünün sol tarafına bir tekme savurdum. Blokladı. Fakat ellerim üzerine yere düşüp kollarımdan güç alarak bu kez yüzünün diğer tarafına tekme attım. Bunu bloklayamadı. Soluna doğru sendelerken dengemi topladım, dizimin üzerinde durup ileri atıldım ve karaciğerine vurdum. Kaburgaları çatladı. Diğer taraftan tekrar yumruk attım, çenesini çıkardım. Bıçakla çeşitli kesikler bırakıp doğruldum ve onu hafifçe ittiğimde yere yığıldı.

Öldürmemiştim fakat iç kanama olmadığını garanti edemezdim. Uzunca bir süre uyanamayacaklarından emin olmuştum sadece. Arkamı dönüp Aral'a baktığımda bıraktığım gibiydi ama iki kişi yatıyordu hemen ayaklarının dibinde. Onun yanına varamadan her kenardan bir soytarı daha öne çıktı. Bizi ayrı düşürmeye çalışıyorlardı fakat dört dört geleceklerse sorun yaşayacak gibi durmuyorduk. Aral gömleğinin kollarını katlamıştı ve benim aksime çok daha az efor harcayarak yerinden çok az hareket ederek yere seriyordu her rakibini. Bense koruma içgüdüsü ve kaybetme korkusundan hedefimde gözlerimi tutamıyor, sürekli Aral'a dönüyordum. Birini daha yere serip doğrulduğumda bu işte bir terslik olduğunu düşünmeye başlamıştım. Fazla kolaydı sanki her şey...

Gözlerimi Aral'a çevirdiğimde göz göze geldik, bana elini uzattı ona gitmem için ve çatık kaşlarıyla gözlerini etrafta gezdirdi. Neden bilmiyorum içimde bir korku yeşerdi ona yürürken. Dövüşmekte çok iyiydi, efor harcamasına bile gerek kalmıyordu dövüşürken neredeyse ve açıkçası rakiplerimiz bizi zorlamıyordu bile ama ona yaklaştıkça alnında ter biriktiğini gördüm. Rahatsız gibi bir hali vardı.

"Yaralandın mı?" diye sordum kullandığı bıçakların zehirli olmalarından endişe ederek.

Kafasını iki yana salladı ama bir şey söylemedi. O an artık uğultu olmadığını fark ettim. Bunu fark etmemin sebebi ise Aral'ın bozulan kalp ritmiydi. Dövüştüğü için hızlanması normaldi fakat farklı bir şey vardı.

Ares, "Sevgilin nefes alamıyor gibi," dediğinde kalbimdeki o korku tohumu anında yeşerdi.

Aral'a baktım, yutkundu yavaşça. Nefes mi alamıyordu? *Neden? Bahsettiği kokudan mı?*

O sırada Aral öksürdüğünde kaşlarım daha çok çatıldı. Alnının terlediğini ve boynunun kızardığını fark ettim. O an damarlarımdaki tüm kanım çekildi. *Alerji...*

"Aral," dedim endişeyle ellerim ona uzanırken.

"İyiyim," dedi ama sesi kısılmıştı şimdiden.

Sesinin kısıldığını duymak korkumu daha da artırdı. Nasıl tutmuştu alerjisi? Bu kokudan mı? Gözlerimi havalandırmalara çevirdim ve koltukların altındaki havalandırmaya ilişti gözlerim. Koyu renk koltuktan ötürü uçuşan toza benzer parçacıklar seçiliyordu ancak çok dikkatli bakıldığında.

"Siktir," dedim endişemi gizleyemeyerek. Soğukkanlılığımı kaybetmemin son demlerinde olduğumu hissettim o an. "Buradan çıkman lazım."

Gözlerini bana çevirdi. Yutkundu yine fakat zorlanıyor gibiydi.

"Sorun değil," dedi sakinliğini kaybetmeyerek fakat alnından bir ter damlası süzüldü çenesine doğru.

Gözlerimi Wielki'ye çevirdim. "O bir kart sahibi!" diye bağırdım ona. "Bir şey yap!"

"Yapamaz," diye yanıtladı beni Ares. "Çünkü hiçbir şeyi habersiz yapmıyorum."

Angela'nın dediğini anımsadım o an. Yalnızca altta Tilkiler olur, demişti ve bu salon çok yüksekti. Gözlerimi tavana yakın camlara çevirdim. *Normal cam değiller, aynalı camlar. İzliyorlar bizi. Hepsi göz yumuyor buna. Babamı ortaya çıkarmak için kuralları çiğniyorlar. Kart sahibini gözden çıkarıyorlar. Çakırca olmasına rağmen...*

Göğüskafesim endişeyle çarptı, Aral bir kez daha öksürdü.

"Onu buradan çıkarmamız lazım," dedim gözlerimi Angela'ya çevirip.

"Tek bir çıkış var," dedi Angela gergin bir sesle.

O sırada Aral bana bir adım attığında üzerime düşecek sanarak kollarımı ona sardım fakat tek yaptığı bana yaklaşmaktı. "Sakin ol," diye fısıldadı bana. "Yok bir şey."

Vardı bir şey. Aldığı her nefeste kötüleşiyor, nefes alması zorlaşıyordu ve bu kısırdöngüye sokuyordu onu her saniye. Onu tuttuğum için sağ kolunu belime sarıp saçlarımdan öperken elini ceketinin cebine soktu. Ardından cebinden bir adrenalin otoenjektörü çıkardı. Buraya gelmeden önce arabadan aldığı şeylerden biri de bu olmalıydı. *Aptaldım. Benim akıl etmem gerekirdi. Tahmin etmeliydim bunu. Ares'in bir şey yapacağını biliyordum. Alerji yemekle içmekle bulaşmaz ki bir tek.*

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Özür dilerim. Hepsi benim suçum."

"Şşş," diye fısıldadı ağır ağır nefes alırken. Sonra da alışmış gibi kendisine enjekte etti adrenalini.

"Çıkman lazım buradan," dedim yine soğukkanlılığımı her saniye kaybederken.

Adrenalin anafilaktik şoklarda ilk müdahaleydi yalnızca. Buradan çıkması lazımdı, hastaneye gitmesi lazımdı. İlaç alması lazımdı. *Aral'ı buradan çıkarmam lazım. Yoksa onu kaybedeceğim. Kaybedemem. Kaybedemem.* Gözlerim boynundaki zincire ilişti. *Evi bana verdi. Ölüm onda kaldı. Gidemezsin Aral. Seni kaybedemem. Bu kadar saçma bir nedenden olmaz. Benim yüzümden olmaz. Yine olmaz. Bıktım bundan. Özür dilerim.*

O sırada üzerime yükelenen ağırlıkla başımı kaldırdım, Aral, "Lina," dediğinde sanki boğuluyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde ve bu içimde bir şeylerin buz kesmesine sebep oldu. "Ben," dedi zorlukla. Bilincini kaybediyor gibiydi ve bu içimi titretti korkudan.

"Aral," dedim endişeyle. Düşün düşün düşün.

Aral'ın kalp atışları kulağıma doluyordu, hızlanıyordu gittikçe. Dursun istemiyorum. Bir daha yaşayamam. Sen yaşamazsan bazı insanlar böyle yaşar, diye yaşayamam Aral. Sen yaşarsan yaşarım.

Gözlerimi Wielki'ye çevirdim. "Onu çıkarmama izin ver. Lütfen."

Wielki öylece yüzüme baktı.

"Şartlar belli," dedi Ares. "Buraya gel, gitmesine izin vereyim."

Yalan söylüyordu... Üstelik doğruyu söylese bile Aral bu halde kapıya kadar yürüyemeyebilirdi. Aral elimi sıkıca tuttuğunda gözlerimi ona çevirdim. "İyi...yim," diye fısıldadı ama boğuluyordu gözlerimin önünde. "Gitme," dedi net bir ifadeyle. Sonra nefes alamıyormuş gibi başını kaldırdı hafifçe. "Siktir," dedi zorla ve eli gömleğinin yakasına gitti. "Özür dilerim."

Boğuluyormuş gibi hissettim. Elinde olmayan bir şey yüzünden özür diliyor olmasından nefret ettim. Ona uzanıp gömleğinin düğmelerini açarken, "Sakın dileme," dedim ağlayacak gibi hissederken. "Özür dilerim. Benim yüzümden."

Kafasını iki yana salladı ama şuurunu kaybediyor gibiydi. Yükünü bana daha çok verdiğinde Angela yardım etti onu tutmam için.

"Onun bir kartı var!" diye bağırdım gözlerimi yukarılarda gezdirirken. "O bir Çakırca! Eğer ona bir şey olursa ne ben ne de Çakırcalar yanınıza bırakır! Hepinizi öldüreceğim!"

Aral tamamen bana yaslandığında gözlerimi ona çevirdim, nefes almaya çalışıyordu zorlukla. Alamıyordu... Kahretsin... Terleyen yüzüne yasladım avucumu ve sıkıca tuttum onu. Tüm yükünü taşır, gıkımı bile çıkarmazdım. "Çıkaracağım seni buradan," dedim soğukkanlılığımı değil yalnızca aklımı da kaybetmemeye çalışarak. "İyi olacaksın, dayan biraz lütfen."

Angela'nın yardımıyla onu en yakın koltuğa götürdük. Onu koltuğa oturturken zihnimin içinde beni ele geçirmek isteyen bir ses yankılanıyordu her saniye. Çıkar onu. Çıkar onu. Çıkar onu. Onları öldürmezsen o ölecek. Kaybedeceğin neyin kaldı? Bir tek Aral var. Bir tek Aral var. Öldür hepsini. Kaybedemezsin. Kaybetme. Kaybetme. Kaybetme. Öldür. Sen bir insan değil yalnızca bir silahsın. Öldür. Öldür. Öldür.

Zihnimde bir şimşek çakmış gibi hissederken elbisemin eteğimi yırtıp burnunu ve ağzını örtecek şekilde kapattım ağzını bir nebze filtre görevi görmesi için. Eğilip alnını öptüğüm sırada zil sesleri doldu kulağıma, Soytarılar bir adım daha yaklaşmışlardı alana.

Terle kaplanan yüzüne baktım. "Sakın uyuma."

Elimi tuttu sıkıca. "Özür," diyebildi sadece.

Ağlayacak gibi hissettim. Eğilip alnından öptüm sevgiyle. "Seni seviyorum," dedim güzel gözlerine bakarken. "Yaşa, sadece. Lütfen. Dayan benim için."

Gözlerimi Angela'ya çevirdim. "Yanından ayrılma."

Yüzümde gördüğü ifade neydi bilmiyordum ama tedirgindi. Onayladı beni. Soğukkanlılıkla doğrulup onlara arkamı döndüm. Üzerime soğuk su dökülmüş gibi buz kestim bir anda. Dudaklarımın arasından derin bir nefes verdim. Bir sakinlik yığıldı üzerime kurşun gibi. Ruhum sanki bir uçurumda salınıyor gibi. Bedenimi uzaktan izleyebilmek gibi bir his bu. Korkunç ama güçlü hissettiriyor sanki. Her şeyi yapabilirmişim gibi. Onun için bu kadar korkarken nasıl bu kadar sakin olurdum? Nasıl

yapardı bunu bana? "*Yaşama içgüdüsü,*" dedi babamın kafamın içindeki sesi. "*Bir zebrayı kopan bir bacakla dörtnala koşturan da bir mermiyi topa kaldıran da budur.*"

Üzerimden ceketini çıkarıp yere bıraktım ve arenaya doğru ilerledim. Ares arenanın bir diğer ucunda oturuyordu. Wielki ortalıkta yoktu. Gözlerimle hızlıca etrafı taradım. Her saniye önemli benim için. Aral'ı çıkarmalıyım buradan. *Düşün Lina. Düşün. Çıkarman lazım onu buradan. Ama nasıl? Düşün.*

"Gelmeyi kabul etsem bile ona yardım etmeyeceksin," dedim Ares'e doğru yürürken. Eğer beni aldıklarında ona yardım edeceklerini bilsem bir saniye bile düşünmez kabul ederdim. Kendi hayatım sorun değildi. Hiçbir şey şu an Aral'dan daha önemli değildi.

"Sanırım o teklifi reddetti," diyerek yüzündeki çizgiyi işaret etti. Ayağa kalktı ben ona doğru adımlarken. "Dövüşümüz bitene kadar yaşarsa ilaç veririm belki."

O sırada zil sesleri doldurdu tekrar odayı. Soytarılar bir adım daha atmıştı. Henüz üzerime çullanmamalarının sebebi babamı kışkırtmaya çalışıyor olmaları olabilirdi. Alanın ortasında durdum. Ares'i umursamadan etrafıma bakmaya başladım. Duvarlardan aşağı sarkan büyük perdelere, ışıklara, borulara, duvar kenarındaki karanlık her köşeye...

O sırada ıslık gibi bir rüzgâr sesiyle refleksle geri çekildim fakat sağ gözümün altında ince bir sızı hissettim.

Ares'e çevirdim gözlerimi, "Gözlerini düşmanından ayırmamalısın," dedi bir kartı dudaklarına vururken.

Gözlerimi bana fırlattığı karta çevirdim. İki bıçağım var yalnızca ve küçükler. O karttan bıçaklar çok keskin ve her tarafı öyle.

Bir rüzgâr sesi daha fakat o kadar hızlı hareket ediyorlar ki bedenim ayak uyduramıyor bu hıza. *Henüz.* Bu kez sızı kolumdaydı. Bıçağın düştüğü yere göz ucuyla baktım. Ares'ten değildi bu kez. Soytarılardı. On saniye sürmüştü iki kartın arası.

Acele et Lina. Aral için her saniye önemli.

"Neden öyle duruyorsun?" diye sordu Ares bana.

Gözlerimi ona çevirdim ifadesizlik içinde. "Sen neden öyle duruyorsun?"

Güldü. "Hamle yapmanı bekliyorum. Daha ne kadar korkaklık edeceksin?"

Tekrar ıslık sesine benzer bir ses ve diğer koluma aldığım kesik... Pozisyonumu aldım. Gözlerimi kapattım, dinledim. Zili işitmeye çalıştım.

Çeliğin içindeki ufak çelik topun cılız hareketi, ayağından alıyor gücünü kartı atmadan önce çünkü. Solumdan gelecek. Islık sesi, kulak yüksekliğimden aşağı, bacağım olmalı. Bacağımda keskin bir sızı hissettim ve nereye düştüğüne baktım.

Acele et. Acele et. Acele et. Hayır. Hayır. Hayır. Sakin ol. Şimdi değil. Şimdi değil.

Ares'in anlamsız bakışları üzerimde gezinirken bir sonraki kartı bekledim. *Şimdi!*

Bu kez sızı parmaklarımdaydı. Kartı tutmuştum. Kartı iki parmağım arasında kaldırdığımda kendi kanım aktı avuçiçime.

Ares, "Bunun için miydi hepsi?" diye sordu gülerek.

İfadesizlik içinde ona bakarken kartı havaya fırlattım ve ileri atıldım. Ares'in kaşları çatıldı. Ben yerdeki kartları alırken yukarı fırlattığım kart boruya saplandı ve tazyikli su fışkırmaya başladı. Bir kartı da Aral'ın olduğu kısımdaki boruya fırlattım. İçerideki havayı olabildiğince seyreltmek istiyordum fakat başka bir kart alamadan soytarılar çıktı karşıma.

Hepsini aşmaya çalışarak kartlardan birine ulaşmaya ya da onlardan kart almaya çalıştım. Yere serdiğim bir soytarıdan aldığım kartı perdelerden birine fırlattığımda yeterince güçlü atamamış olacağım ki ipe saplandı ama tam olarak kesmedi.

O sırada üzerime bir topluluk gelirken arkamda beliren zil sesi diğerlerinden daha tanıdıktı. Bunu fark etmiştim içeride olduğum süre boyunca. Onun zil sesi diğerlerinden farklıydı. Bu yüzden ne zaman yanımda olsa ayaklarını yere sertçe basmış bunu fark etmemi istemişti.

"Doktorun ayağına geldi," diye fısıldayarak yanımdan geçti usulca. Arkasında duran ellerini iki yanına açtığında ellerinde kart vardı, parmaklarını açtı, kartları çoğaltıp ve ellerini havaya savurduğunda sekiz bıçağı aynı anda fırlattı.

Benim yapmak istediğimi yaparak perdeleri kapattığında üst kattakiler artık burayı izleyemiyorlardı. Diğer dört kartsa tablolara saplanmıştı. *Gizli kamera... Ve her hedefi aynı anda vurabiliyor.* Tüylerim diken diken oldu.

"Ah," dedi heyecanla gülerek. "Hep bunu yapmak istemiştim." Kollarını havaya kaldırdı keyifle. "Hadi biraz kendi aramızda oynayalım! Eskisi gibi!"

Sesindeki psikopatiye zerre takılmadım fakat bu, diğer soytarıları oldukları yerde zımbalamıştı. Ares'in yüzünde öfkeli bir ifade vardı artık.

"Seni orospu çocuğu," dedi tükürür gibi. "İhanet mi ediyorsun?"

Güldü maskenin ardındaki. "Sen neden etmiyorsun? Uslu köpekçik?" Elini ileri uzattığında bir tür mekanizması olduğu belli olacak şekilde bir bıçak ileri atıldı. "Baba problemlerini çözmemi ister misin kardeşim?"

Sesi eskisinden farklı çıkıyordu. Ares'in yüzünde ilk kez o ölümcül ifadeyi gördüm. Aynı mekanizmaya sahip bir bıçak kaydı avuçlarının içine. Sol elini dudaklarına götürüp eldivenini çıkardı. *Sol el, ölüm demek.*

Arkamdan bana doğru ilerleyen zil sesleri duyduğumda tam zamanında tepki vermemiş olsaydım muhtemelen aortumu kesmiş olacak bir bıçağı savuşturdum. Eline vurup göğsüne tekme attım. Geriye doğru sendeledi. Etrafımı sarmak üzere yayıldılar. O sırada birinin karnına bir bıçak saplandığında bunun yapanın arkamdaki olduğunu biliyordum.

"İdare edersin onları sanırım?" diye sordu sakin bir sesle. "Senin için sorun değilse ben Ares'i alacağım."

"Dışarı çıkmam lazım," dedim gözlerimi Aral'ın olduğu yere çevirip.

Gözleri kapanmıştı fakat göğsünün inip kalktığını seçebildim. Angela başında dikiliyordu fakat elinden bir şey gelmiyordu.

"Hepimizin lazım," diye yanıtladı beni. "Bilirsin. Her zaman isyan çıkarmıyorum."

Kahretsin. Bir de o vardı. Odanın kapısına bir ton insan yığılmış olmalıydı. Buradan çıkamayacaktık. Aral'ı kaybedeceğim. *Hayır! Çıkmak zorundasın! Çıkamazsan Aral'ı kaybedersin.*

"Yaşasın istiyorsun değil mi?" diye sordu bana, Ares'e ilerlerken. "Kedini nasıl kurtarmak istediğini hatırla."

Zihnimin içindeki o ses, "Kedi sevmek yasak," dedi bana. Kedimi köpeklerin içine attı öylece. "Hadi kurtar onu."

O an kendimi kaybettim. Her şey göz açıp kapayana kadar olmuştu sanki. Soytarı ile dans eder gibi üzerimize gelen diğer soytarılarla dövüştük. Tenim kesiliyor, darbe alıyordum fakat düşmüyor, yığılmıyordum. Bir saniye durmuyordum yerimde. Sanki bir tür ilaç almış gibi bedenimin hem içinde hem dışındaydım. Bir kuklacıydım sanki kendi bedenimi oynattığım. Her şeyi yaptırabiliyordum ona. Ares'e ulaşmak için önüme kim çıkarsa çıksın alıyordum. Soytarı'yla bir süre sonra o kadar uyumlu hareket etmeye başladık ki üzerine düşünemedim bile. Elim sırılsıklam ve sıcaktı. Terden değil, kendime mi yoksa başkasının mı ait olduğunu bilmediğim kandandı. Kana boyanıyordu her yer sanki. Kendimi

kaybetmiş gibi hissediyor ama kendimi durduramıyordum. Aral ve kedimdi tek düşünebildiğim. *Kurtar. Kurtar. Kurtar.*

Son soytarı da yere düştüğünde arkamda kalan Ares'e dönecektim fakat Wielki'yle karşı karşıya kaldım bir anda. Nefes nefese yüzüne bakarken avucumda tuttuğum bıçağı sıktım. Yapabilirdim. Onu da yenebilirdim. Tam adım atacağım sırada nasıl yaptığını anlamadım. Bir anda tam önümde belirdi. Omuzlarımız birbirine yaslandı sarılıyormuşuz gibi. Tenime sokulan bir metal hissedeceğimi sandım ama karnıma yaslanan bir kutuydu yalnızca. Bense tutmamış olsaydı abdominal aourtuna hatırı sayılır bir hatıra bırakmış olacaktım. Bıçak tuttuğum elimi tutmuştu. Bir diğer eli ise karnıma bastırıyordu kutuyu almamı ister gibi.

"Onu kurtar," dediğinde titrek bir nefes verdim ve o ana kadar titrediğimi o zaman fark ettim. Bakışlarımı karnıma indirdiğimde bir acil yardım kitine benzer bir şey tuttuğunu gördüm. Ben elimi kutunun üzerine koyduğum an bıraktı ve yanımdan geçerken elini başımın üzerine koydu. "İyi savaştın," dediğinde sesinde işittiğim şeye anlam veremedim.

Titreyen kana bulanmış ellerimle elime tutuşturduğu siyah şeye baktım. Wielki'nin ayak sesleri benden uzaklaşırken Ares'e yaklaşıyordu.

"Ne o?" diye sorduğunu işittim Ares'in. "Kardeş sevgin mi kabardı?"

"Yeter," dedi buz gibi, otoriter bir sesle.

Ne konuştuklarını umursamadım. Kafam allak bullaktı zira. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Sendeledim ilk başta ama sonra dengemi toparlayıp Aral'a koştum hızla. Titreyerek kan ve kesik içinde dizlerim üzerine çöktüm. Kiti açtım. İçinde bir iğne ve flakon gördüm. Üzerinde yazanlar ihtiyacım olan şeydi ama içinde gerçekten üzerinde yazan şey olduğuna güvenebilir miydim? Neden bunca zaman vermemişti? Ya tam kurtuldum derken bana kendi ellerimle Aral'ı öldürdütlerse?

Titreyen ellerimi biri tuttuğunda bıçağı refleksle ona uzattım. Angela gözlerini dahi kırpmadı.

"Benim," dedi sakin bir sesle. "İlacı yapmalıyız."

Kendine gel Lina. Angela bizden biri. Ona güvenebiliriz? Güvenebilir miyiz?

Dizlerim üzerinde kalkıp, "Aral," diye sesledim ona.

Ses vermedi. Bileğini tutup nabzına baktım. Nabzı yavaşlıyordu.

"Ne kadar oldu?" diye sordum korkuyla. *Çok uzun sürdü. Çok uzun sürdü.*

"On sekiz dakika," dediğinde şaşırdım. Ne? Sadece o kadar mı?

Arkamda bıraktığım savaş alanına bakamadım. *Odaklan! Odaklan! Aral'ı kaybedeceksin böyle giderse! Anafilaktik şok geçirirse dönüşü olmayabilir. Bir daha uyanmayabilir.*

Gözlerimden öylece yaşlar dökülmeye başladığında Angela ağlamama şaşırdı.

"Ona güvenebilir miyiz?" diye sordum çaresizce.

Angela kafasını salladı. "Güvenebiliriz. Sör Wielki zehir kullanmaktan da yalan söylemekten de nefret eder."

Ellerim titreyerek ilacı iğneye çektim fakat hâlâ emin değildim. *Ya onu öldürürsem? Ya zehirse?*

"Aral ne yapmalıyım?" diye sordum onun bana cevap vermeyeceğini unutarak. Onun cevapsız kalışı o kadar sarstı ki o an beni... Nefesim daralıyormuş gibi hissettim.

"Biri yardım etsin," dedim acıyla inleyerek. Ardından ne yapacağımı bilemeyerek yardım ister gibi, "Baba!" diye bağırdığımda sesim tüm salonda inledi. "Yardım et!"

Hıçkırıklarla ağlamaya başladım. O an ışıklar söndü, arkamda biri belirdi son anda, tepki vermekte gecikmiştim. Arkamdan uzanan eli elimdeki iğneyi alıp Aral'a yaptığında o tanıdık eli izleyebildim yalnızca. Kalbim saniyede belki de yüz altmış atıyordu.

"Buradayım," diye fısıldadı kulağıma. "İyi olacak," dedi neredeyse bir yıldır duymadığım o ses. Saçlarımdan öptü beni. "İyi olacaksın."

Arkamı dönüp yüzüne bakamadım. *Halüsinasyon mu görüyordum?* Zehirlenmiştim sanırım. Sanrıya mı sebep oluyordu? Kafamın içi mi uğulduyordu? Gözlerim de iyi görmüyordu pek.

Gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtım, Wielki'nin silahı yüzüne doğrultulan Ares dizlerinin üzerindeydi.

Gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtım, soytarı kıyafetleri içindeki Ekin'in kucağındaydım.

Gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtım, bir arabanın içindeydim.

Gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtım, arkamızda bıraktığımız o ev şimdi yangın yeriydi.

Gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtım, Aral'ın uyuyan yüzüyle yüz yüzeydim.

Gözlerimi kapattım. Ne yerdeydim o an ne de gökteydim.

BÖLÜM 2

Otuz Beş Binde Bir

Bir dizi izlemiştim seneler önce. Her sabah mezarlıkta koşan bir kadın vardı. Mezarlıkta koşmamasını söyledi ablası ona. Dedi ki; bu, ölülere hava atmaktır. Fakat o ana kadar yaşamıyla hava atan değil ona tutunmaya çalışan birini izlediğimi düşünmüştüm. Koşuyoruz hepimiz bir patikada. Yolun kenarları bir zamanlar değer verdiklerimizin mezarı. Sapmalar, sancılar ve çığlıklar, uykumuzdan uyandıran bizi. Geleceğe yürümek için geçmişi arkada bırakmak zaruri. Fakat rota onun elinde çizili. Ne bırakabilirsin ne de tutabilirsin elini. Bu omuzlarımdaki kimin izi? Zihnim güvenli sığınağım. Oraya kaç kişiyi sığdırayım? Kalbimdeki kırıkları nereye ayırmalı ki canımı yakmasın? Hangisi doğru? Hangisi yanlış? Kime kulak asmalı? Kimi darağacına? Etiğe mi kurulmalı vicdan mahkemesi? Kimin yönetecek kadar var muhakemesi? Güvenin olmadığı yerden doğar mı insanın güneşi? Elbet solar sıradağda filizlenmeyen cennet çiçeği. Ve işte o gün, güneş batıdan doğacak bizim için.

Bir koridorda yürüyorum. Kırmızı halı döşenmiş yerlere. Öyle sıcak ki yer, yanıyor ayaklarım. Kırmızı bir elbise var üzerimde. Ağırlığı altında eziliyorum. Birini arıyorum. Koridor kapılarla dolu fakat kilitli her biri. Anahtarlarını bulamıyorum bir türlü. Bir kapı, iki kapı derken zaman geçiyor. Yirmi dokuzuncu kapıdayım. Elimde anahtarı. Kan var ellerimde. Bu kimin kanı? İçimde bir korku var. Yine kimi kaybettim? Ben miyim sebebi? Niye bu kadar korkuyorum? Ben yapmadım. Ben yapmadım.

Anahtarı kapıya sokmak istiyorum ama bir anahtar değil bu, bir bıçak. Kapının arkasından sesler geliyor. Gülüyorlar sanki. Kapıyı tıklatıyorum beni de içeri almaları için. "Aral!" diye sesleniyorum içeri. Açmıyorlar. Beni içeri almıyorlar. Kapıyı elimdeki bıçakla açmaya çalışıyorum. Zorla açıyorum kapıyı. Herkes içeride. Aral, Deniz, Ekin, Kuzey, Güney, Doğu, Batı, Melek, Güneş abla, Alpaslan abi, Mehmet Ali, Balın, Şahin, Kürşat, Alin, annem... Hatta Hükümdar Çakırca, Ender Çakırca ve babam bile

oradı. Ben yokum bir tek. Bensizken gülen yüzleri, asık şimdi beni gördükleri için.

"Aral'a bir şey oldu sandım," diyorum çok mahcup hissederek kendimi. Onların huzurunu kaçırdığımın farkındalığıyla öyle mahcup oluyorum ki ne yapacağımı bilemeyerek kapının eşiğinde duruyorum öylece. Aral'a bakıyorum umutla. Bana bakmıyor. Sırtı dönük bana. Sanki ben yokmuşum gibi. Sanki ben hiç onun için olmamışım gibi. Babamla ve kardeşleriyle sohbet ediyor gülümseyerek. Mutlu görünüyor. Bensiz mutlu görünüyor. İyi görünüyor bensizken. Belki de doğrusu bu...

"Lina."

Gözlerimi yanımda duran kızıl saçlı adama çeviriyorum.

"Seni bekliyoruz," diyor gözlerime bakarak. "Geç kaldın. Hadi."

"Ama..." diyorum isteksizlikle. "Aral'a söylemek istediğim bir şey vardı."

Kafasını iki yana sallıyor. "Çok geç artık."

"Çok zamanımı almaz."

Çenesiyle arkamı işaret ediyor. "Artık önemi yok söyleyeceklerinin."

Gözlerimi arkama çeviriyorum. Aral, kolunda bir kadınla beyaz bir halı üzerinde yürüyor. Kalbime bir ağrı saplanıyor. Gözlerimi elime çeviriyorum.

"Benimle evlenecekti," diyerek parmaklarımı kontrol ediyorum ama yüzüğüm yok parmaklarımda. Ellerim kesik ve kan içinde. Yüzükparmağımdaki bir çemberden kan sızıyor. Beyaz halıya düşerken kana buluyor onu.

"Herkes olması gereken yerde."

"Hayır," diye fısıldıyorum müthiş bir kalp ağrısıyla. "Ben onu seviyorum."

"Sevmek yasak. Tekrar et."

"Hayır! Seviyorum!"

"Sevmek yasak. Tekrar et."

"Seviyorum. Lütfen. İzin ver."

"Unut. İnsan olduğunu unut."

"Yapamam," diyorum ağlayarak. "Bir kere yaptım. Yapamam... Çok üzülür."

Çenemi kaldırıp onlara bakmaya zorluyor beni. Aral her adımda benden daha da uzaklaşmakla kalmıyor, içimden kopuyor sanki.

"Bırak gitsin," diye fısıldıyor kulağıma. "Yoksa bir dahakine onu öldüreceksin."

Gözlerimi açtığımda duyduğum tek şey, etrafımı çevreleyen stabil nabzım ve makinelerin sesiydi. Akşam saatleriydi ya da henüz yeni sabah oluyordu. Yüzümde bir oksijen maskesi vardı. Mide bulantısıydı hissettiğim; sızlayan tenim ve ağrıyan kalbim. Nefes almak sancılı. *Neredeyim?*

Neden burada olduğumu kavrayabilmek için yaklaşık bir dakika boyunca tavana bakmam gerekti. Zihnim uyanmaya zorlarken kendini parça parça anılar ziyaret etti zihnimi. Aral'ı gördüğüm son an zihnimin ortasına saplandı bir şarapnel parçası gibi. Elimi yüzüme götürmek için yeltendiğimde elim normalinden daha yavaş hareket etti. Kaşlarımı çatmama sebep oldu bu. Uyuşmuş haldeydim, kaldırmaya zorladıkça titriyordu elim. Önce doğrulmaya yeltendim fakat bir el dokundu koluma. İrkildim.

"Şşş," diye fısıldadı tanıdık bir ses. Saçlarımı okşarken, "Bir şey yok bebeğim," dedi beni sakinleştirmek ister gibi.

Sakinleşmek istemiyordum halbuki. Kalkmak istiyordum. Aral'ı görmek istiyordum.

"Aral," diye fısıldadım zorlukla.

"O iyi," dedi tanıdık uzaktan gelen bir ses. "İyi olacaksınız. Uyumaya devam et bir tanem."

Soracak sorularım ve söylemek istediklerim vardı ama ağzımdan çıkan tek kelime Aral olmuştu yine. İsmine ne çok şey sığdırabildiğimi o an yarı uyanık yarı uykulu zihnimle fark ettim ve bu farkındalık vurucu olduğu kadar uyuşturucuydu da.

"Her şey yoluna girecek," dedi boğuk ses. *Anne?*

Neden ağlıyor? Ne oldu bana? Neredeyim? Hastane de mi? Aral iyi mi gerçekten? Annem mi yanımdaki gerçekten? Buraya nasıl geldi? Annem evden tek başına bu kadar uzaklaşamaz ki.

"Görmem..." diye mırıldandım zorlukla. "Lazım."

"Uyu Lina. Uyandığında ikiniz de daha iyi olacaksınız."

Bu ne demek? Neyi var Aral'ın? İyi değil mi? İyi olduğunu söyledi.

"Aral," diyebildiğim yine sadece.

Yüzüme oksijen maskesini takarken şuurumu tekrar kaybettiğimi hissettim. Direnemediğim bir uyku hali esir aldı zihnimi. Canımı acıtmak, etimi kesmek istedim. Uyanmak, bu uyuşukluk halinden kurtulmak istedim ama yapamadım. Yenildim kendi bedenime bir kez daha. Bedeni ve zihni arasında esir tutulan bir ruh gibiydim. Onu da Aral'a vermek isterdim.

Gözlerimi açtığımda duyduğum tek ses etrafımı çevreleyen stabil nabzımın sesiydi. Güneş doğuyor ya da batıyordu. Ayırt etmesi zordu. Tavana bakarken neden burada olduğumu hatırlamaya çalıştım. Dejavu hissiydi yaşadığım. Bedenim kurşun gibi ağırdı ve sızlıyordu tenimin her bir santimetresi. Kesiklerden ötürü olmalı. *Kesikler... Kartlar... Ve Aral...*

Kalbim korkuyla çarparken elimi kaldırmak istedim ve her zamankinden ağır geldi. Yüzümdeki maskeyi çıkardım. Görüş açıma ilk giren, annemi anımsatan bir simaydı. Ardından yanında uzun boylu, iri yapılı, siyah saçlı biri.

"Aral?" dedim heyecanla.

İyi görünüyordu gerçekten. Başımda beklemişti. Kalbim rahatlayacak oldu. Ta ki kulağındaki parıltıyı fark edene kadar... Kaşlarımı çattım.

"Benim," dedi Deniz, bana daha da yaklaşırken yavaşça. Kalbime bir ağrı saplandı. Aral neredeydi? "Her şey yolunda."

Her şey yolunda mıydı gerçekten?

"Sakin ol," dedi annem elimi tutarken.

İkisinin söylediklerini de umursamadım. "Aral nerede?" diye sordum kalbimin ritmi monitörden yankılanırken.

"O iyi," dedi Deniz sakin bir sesle. "İyi olacak. Sakin ol."

Kafamı iki yana salladım. *Bir şey olmuş. Deniz neden benim başımda? Aral iyi olsaydı eğer burada olurdu. Burada değil. İyileşecek olsa Deniz onun yanında olur neden benim yanımda olsun? Aral'a bir şey olmuş. Söylemiyor bana. Bir şey olmuş. Kötü bir şey olmuş.*

Bedenimin titremeye başladığını hissetsem de kendimi zorlayarak doğruldum. Ellerim damar yollarıma gittiğinde Deniz ve annem durdurmaya çalıştı beni.

"Bırak," diye bağırdım ve bu canımı çok acıttı. Sanki içim yanmıştı. "Aral'a gideceğim, bırak."

"Lina yapma lütfen," dedi annem üzgün bir sesle. "O da tedavi görüyor. Senin de tedavi olman gerek."

"İstemiyorum," dedim genzim ağrırken. "Onu göreceğim. Bırak," diye kızdım Deniz'e. "Lütfen bırak."

Deniz'in yüzünü net göremiyor olsam da üzgün bir ifade seçebiliyordum o an. "İyi değilsin," dedi sakin bir sesle. Yerinden çıkardığım damar yolunu yavaşça çıkardı kolumdan. "Ayağa kalkmaman gerek. Bu tedaviyi olmalısın. Abim çok kızar, biliyorsun."

"Onu görmem lazım," dedim ağlama isteğiyle dolarken içim. "Lütfen."

Yataktan kayarak indim. Çıplak ayaklarım betona bastığında o kadar üşüttü ki beni kemiklerimde hissettim. Başım döndüğünde ikisi de tuttu beni.

"Aral'a gideceğim," dedim gözlerimi açık tutmaya çaba göstererek. Nefesimi kontrol altına alıp bir adım attım ileri. Bir adım daha... *Kolay iş. Yürü Lina. Yürümen lazım.* İyi olduğunu görsem yeter. Sonra istedikleri kadar tedavi olurum.

Önümden çekilmesi için elimi Deniz'in göğsüne güçsüzce bastırdım. Diretmedi. Aksine beni kucağına aldı yavaşça. Dokunduğu her yerimde ince bir sızı hissettim fakat derin değildi bu sızılar. Sinek ısırığı gibiydi. Acı eşiğinin yüksek olması ne iyi bir şey, diye geçirdim içimden. Kalbimin alan dışı kalması ne büyük şanssızlık... Üstelik en büyük korkum ve sınavımken Aral'sızlık...

Deniz beni odadan çıkarırken, "İyi olacak abim," dedi beni sakinleştirmek ister gibi.

"Benim yüzümden," diye fısıldadım kalbim ağrırken. Gözlerim önünde beyaz noktalar patlıyordu. Gözlerimi kapatıp açıyordum sürekli. Beni bir tekerlekli sandalyeye oturttu. Biriyle konuştu ama pek anlamlandıramadım duyduklarımı. Gözlerimi her açıp kapatışımda farklı bir yerdeydik sanki. Duyuyor, anlamlandırmaya çalışıyordum her şeyi. Gözlerimi açık tutmak epey külfetli bir işti. Floresanlar gözlerime hiç iyi gelmiyordu. Açık tutamıyordum onları.

Yoğun bakım yazısını gördüğüm ve anlamlandırabildiğimde kalbimdeki adrenalin seviyesi biraz daha uyanık hissettirdi bana. Gözlerimi açtım direnerek. Zorladım kendimi. Sağ yumruğumu sıktım canım acısın diye. Hatırladığım kadarıyla çiziklerle doluydu avuçlarım ve kollarım. Canım acısın da uyanayım istiyordum. Kalbim acımasın tenim acısın. Aral öptüğünde tenimin acısı geçer ama kalbim acırsa Aral'ı bile üzer. *Üzmesin.*

Bekleme alanındaki kalabalığı ancak o zaman fark edebildim ve yüzlerini seçemiyor olsam da içim bir utançla doldu. Hepsi Aral'a gelmiş gibi bir üzüntü ve utançla iki büklüm oldum sandalyede. Gözlerimi kapattım.

"Hepsi benim yüzümden," diye fısıldadım içim titrerken.

"Abi?" dediğini işittim Ekin'in.

Dikkatleri üzerimize çekti. "Lina'nın ne işi var burada?" Yok olmak istedim. *Ama yok olursam Aral'ı çok özlerim.*

"Abimi görmek istiyor, tutamadım," dedi Deniz kısaca. "Kuzey nerede? Hemşireden rica etsin, Lina görsün birkaç dakika. Kötü olduğunu düşünüyor."

O sırada birinin saçlarıma dokunduğunu hissettim. "O iyi mi?" diye sordu endişeli bir ses ve o endişeli sesteki şefkat kalbimi ezdi. "Neden getirdin buraya?"

"İyi değil," dedi Deniz sıkıntıyla. "Öldüğünü sanıyor sanırım."

Ufak bir nefes çekti Güneş abla içine. "Allah korusun," dedi korkuyla. Sonra yüzüme dokundu nazikçe. "Lina. Duyuyor musun beni?"

Kafamı salladım yalnızca. Gözlerim açıktı fakat kapatırsam bir daha açamam diye kırpamıyor, kimsenin yüzüne de bakamıyordum.

"O iyi olacak," dedi üzgün bir sesle. "Hayati tehlikeyi atlattı. Sorun yok."

Hayati tehlikesi varmış Aral'ın. Bunu atlatmış ama varmış. Ya ölseydi? Ya kaybetseydim onu yine aynı kişi yüzünden? İki kez yenildim Ares'e. Onu öldürmeliyim mutlaka üçüncü görüşümde.

Ekin yanında Kuzey'le döndü. Kuzey, Deniz'le konuştuktan sonra tekerlekli sandalyemin arkasına o geçti. Beni yoğun bakıma soktu. Bir odanın önünde durduk. Kalkmama yardım etti, tek kelime etmiyordu, benden nefret ettiğini düşündüm. En başından beri bana karşı mesafeli olan kişiydi Kuzey. Abisine zarar vermemden endişe duyuyordu ve veriyordum da. Yerinde olsaydım ben de sevmezdim beni. Aslında Aral olmasa kimse sevmezdi beni. O benim sevilecek tek yönümü öyle çok öne çıkarıyordu ki herkes o parçamı bütünüm sanıyordu.

Camın arkasında yatan o adama baktım. Kalbinin düzgün ritim çizgisini ve simasını bulanık da olsa seçebiliyordum. Yüzünü göremediğim için gözlerimden nefret ettim o an. Boğazımı düğümledi bu durum. O bir hastanede, benim yüzümden yoğum bakımda yatıyordu ve ben onu göremiyordum bile. Sanki bunu hak etmiyormuşum gibi... Onu görmeyi bile hak etmiyormuşum gibi...

O sırada Kuzey, "Numaralarım seninkilerden küçük ama idare et," diyerek yüzüme bir gözlük taktı yavaşça. Görüşüm biraz daha netleştiğinde yüzünü seçebiliyordum Aral'ın ve onu görmek kalbimdeki ritmi bozdu.

Her zamanki Aral'dı. Benim bildiğim Aral'dı. Hiçbir şişkinliği ya da yarası yoktu. Oksijen maskesi olmasa öylece uyuyor gibi duruyordu.

"O iyi mi gerçekten?" diye sordum titreyen bir sesle.

Kafasını salladı. "İyileşiyor. Hayati tehlikesi yok. Vücudunun toparlaması için uyutuluyor sadece."

"İyi olacak," dedim kalbimin ritmi kulaklarıma kadar ulaşırken. Midem bulanıyordu. Titriyordum sanırım.

"Lina," dediğini işittim son olarak. Vücudum aniden hafifledi, bilincimi kaybettim.

Simsiyah bir denizde süzülmeye başladım. Aral yoktu. Yalnızdım. Soğuktu ve korkmuş hissettim. Dışarıdan gelen bir uğultu vardı, kulaklarıma ulaşmıyordu ses. Köpek sesleri, düdükler ve ıslıklar işittim. İsmimi söyleyen onlarca farklı ses vardı içimde. Biri bile ne Aral'a ne de babama aitti.

Gözlerimi açtığımda bir dejavuya hapsolmuş gibiyim. Yaşadığım şey rüya içinde rüya görmekti sanki ama gördüklerim kâbustan ibaretti yalnızca. Tekrar ediyordum her şeyi. *Yüzünden çıkar maskeyi. Dikeldiğin an vuran bir baş dönmesi. Deniz ve annemden gelen bir ikaz listesi. Kapı açıldığı an gözlerine hücum eden ışık huzmesi. Tanıdık bir kalabalığın sesi. Utanç ve mahcubiyet sillesi. Yok olma isteğinden adımlarının yok sesi. Bitmeyen zamanın bekleyişi ve sensin tüm bunların sebebi...*

En uzak köşede tek başıma bir duvar kenarında oturmuş saati izliyordum. Bugün ayın on ikisiymiş. Aral'ı uyanık göreli elli saat olmuş çoktan. O alerjiden bense zehirlenmeden yatmışız yoğun bakıma. Zehrin ne olduğu bilinmediğinden benim durumum başlarda ondan daha kötü olsa da bir süre sonra ondan daha hızla toparlamaya başlamışım. Sebebi antidot almam ama nasıl oldu bilmiyor doktorlar. Fakat bunun için hepimizin *kızıl* bir tahmini var...

Şimdi öğlen olmak üzere. Tüm Çakırcalar hâlâ burada. Dönüşümlü olarak arabada kestirip yukarı geliyorlardı. Alpaslan abi Güneş ablayı, Melek'i ve Batı'yı gece eve götürmüş -Doğu burada kalmak için ısrar etmişti- sabah geri getirmişti. Alpaslan abi de işe gitmiyordu diğerleri gibi. Hükümdar Çakırca da buradaydı. Herkesten uzak bir köşede durmamın sebeplerinden biri de ondan çekinmemdi.

Bana tek bir kelime etmemişti henüz ama beni en başında uyarmıştı. O tilkiyi çocuklarımdan uzak tut, demişti, bense Aral'ı kendi ellerimle götürmüştüm tilkinin inine. Üstelik ben buradayım ama o uyuyordu. Benim yüzümden ikinci kez bu haldeydi. Görmek istemediğim bir haldeydi. *Üstelik göremiyorum ve ona yaklaş, diyemiyorum bile. Kimsenin*

yüzüne bakamıyorum. Tenimdeki her kesik sızlıyor onun yokluğuyla ve ben gönlümce ağlayamıyorum bile o yok diye. Kalbim ağrıyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Panik atak geçirecek gibiyim sanki ama geçiremiyorum. O yok diye. Hepsi ona dair. Her şey onun için. Ama o uyuyor. Bensiz. Benim yüzümden.

Ayak sesleri duydum bana doğru atılan ve kim olduğunu anladım ama tepki vermedim. Kaçabileceğim bir şey değildi bu üzerime gelen. Eninde sonunda yüzleşecektim onunla.

Bana yaklaşırken Deniz korumacılıkla önüne çıktı. "Baba," dedi usulca yapma, der gibi.

Onu ilk kez baba, derken duyuyordum. Yorgun ve biraz daha sitemli çıkıyordu sesi. Babalarına öfkeleri hiç dinmiyordu sanki. *Benim de mi öyle olacak sence Aral? Babam geldi sanırım ama ben onu hiç affetmeyecekmişim gibi geliyor. Hele bugünden sonra çok zor. Seni bu duruma sokan kişilerden biri de o çünkü. Sana gelmemiş olsaydı burada olmazdın şimdi. Çok garip bir şey fark ettim seninle. Aile her şeyden önce gelir sanıyordum. Sonra fark ettim ki aile kurmak kan bağıyla gerçekleşmiyor en başında. Aile, duygu ve davranışlarla inşa ediliyor başlı başına ve bu yüzden bu iki temel sağlam değilse yıkılıyor başımıza. Ve şu an yalnızca sen varsın aklımda. Sen benim için aileden de ötesin. Bu senin orada yatmanın sebebi. Tilkilerin bir evi olmaz ki olsun bir ailesi. Ben hak etmiyorum seni. Bunu inkâr ettiğim her an hayat yüzüme vuruyor gerçeği. Ne yapacağım ben Aral? Kalsam kaybediyorum, gidersem de çok özlerim Alin'i ve seni. Ne yapmalıyım Aral? Kendimle baş başa kaldım yine. Dizinde oturmaya, sana anlatmaya ve bana yol göstermene ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Uyan lütfen. Uyan lütfen.*

Deniz onu vazgeçirememiş olacak ki adımların sahibi elli santimetre uzağımda duruyordu artık.

"Kalk hadi," dedi tanıdık otoriter ses. "Dışarı çıkalım biraz seninle."

"Yatağında olması gerekiyor zaten," dedi Deniz usulca. "Bu halde dışarı çıkarma."

Hükümdar Çakırca, "Fiziksel olarak bir şeyi yok. O bir Kara," dedi.

"Lina," diye düzeltti Deniz, babasını. "Abimin sevgilisi," diye de ekledi.

"Tebriklerimi kendisine daha önce iletmiştim," dedi Hükümdar Çakırca net bir çizgi çekerek. "Onun senin korumana ihtiyacı olmadığı gibi koruman gereken kişi de ben değilim... Gözünüz abinizde olsun."

Hükümdar Çakırca'nın pes etmeyeceğini ve bundan kaçamayacağımı bilerek yavaşça doğruldum. Tenimde bir sızı yükseldi fakat

umursamadım bunu. Gözlerimi yerden çevirmeden öylece yanından geçip asansöre ilerledim. Hükümdar Çakırca peşimden gelip yanımda yürümeye başladı. Birlikte asansöre bindik önce. Ardından dışarı çıktık. Sigara içme alanında dikilene kadar ona hiç bakmamıştım. Fakat soğuktan kesiklerim daha da sızlamaya başladığında onun da yalnızca bir gömlekle dışarı çıktığını fark ettim. Her zaman düz, keskin bir çizgi gibi nizamlı olan o adamın çizgisinin, bu kez titrek bir eldeymiş gibi bir hali vardı. Sarsılmıştı. Endişelenmiş olmalıydı Aral için. Özellikle ilk gün daha zor olmalıydı. İlk gün şuursuz yattığıma hatta ondan daha kötü durumda olduğuma memnumdum. Keşke hâlâ öyle olsaydı... Keşke Aral'la yer değiştirebilseydim... *Özür dilerim sevgilim, duygusal acı çekmeni istediğimden değil, yükümü artık kaldıramadığımdan.*

Hükümdar Çakırca cebinden gümüş bir tabaka çıkarırken, "İyi misin?" diye sordu bana.

Bir anlığına tabakasına takıldı gözlerim. Aral'ın tabakasına öyle çok benziyordu ki gözlerimi hüzünle kaçırdım ve cevapsız kaldım ona.

Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı. Dikkatle süzdü beni. "İyi dövüşmüşsün," dedi sonra sigarasını yakarken. Derin bir nefes alıp sağ elinin parmakları arasında dudaklarından ayırdı sigarasını. "Elinden gelen her şeyi yaptın mı?"

Ağlayamadığım için sızlayan bir burunla kafamı salladım usulca. Elimden geleni yapmıştım ve yapabildiğim buydu yalnızca.

İçimde bir fırtına kopuyor gibi hissediyordum. Bir şey dönüyordu göğüskafesi boşluğumda ve her şeyi birbirine katıyordu sanki. Ağlama isteğiyle doluydum. Aynı zamanda da kan kusma isteğiyle. Ares'i bulmak ve öldürmek istiyordum. Kimseyi öldürmem, öldüremem sanıyordum iki gün öncesine kadar. Benden beni değil yalnızca beni ben yapan her şeyi çalmışlar, çalmaya çalışmışlar hatta buna alışmışlardı. *Önce beni sonra babam ve annemi aldılar elimden, şimdi de Aral'ı ve Alin'i istiyorlar. Bir tek ikisi var. Onlardan ne istiyorlar?*

"Onu ben götürdüm," dedim çatlak bir sesle.

O sırada burnumdan sıcak bir şeyin akmaya başladığını hissettim ama tepki vermedim. Burnumdan akan kan usulca dudaklarım üzerinden aktı ve çenemden aşağı üzerime damladı.

Hükümdar Çakırca beni izlerken kafasını salladı yavaşça. Eli cebine gitti. "Sen Kara'ysan o da bir Çakırca," dedi cebinden bir mendil çıkarıp uzatırken bana. "Aral'a istemediği bir şeyi yaptırmak çok zordur."

Mendilin üzerindeki "E" harfi içimdeki ağlama isteğini daha da artırırken kafamı iki yana salladım. Almak istememiştim. Ender Hanım'a ait herhangi bir şeyi kana bulamak istemiyordum hiç. Özellikle Aral yukarıda alerjisinden ötürü yatarken. *Aklıma annesiyle ilgili anlattığı anısı gelmişti o mendile bakınca. Annesiyle uyumak için yediği bir avuç kuruyemiş...*

Mendilini almayınca Hükümdar Çakırca cebine tekrar koydu. "Kendini suçlamaya başlarsan sonu gelmez."

Bana hesap sormasını beklerken onun tarafından teselli ediliyor olmak ensemi uyuşturdu bir anlığına. Şaşkın yüz ifademi gizleyemeden baktım ona.

"Ender bilmiyor olanları," diye itiraf etti beni izlerken. "Söylemedim. Bu yüzden söylemiş olsaydım nasıl tepki vereceğini ve sonucun iyi mi yoksa kötü mü olacağını hiçbir zaman bilmeyeceğim. Aral'ın iyi olacağına eminim ve Ender'i korumak istiyorum. İhtimalleri düşündüm ve ona söylememenin daha iyi olacağına karar verdim. Ender bir gün bunu öğrenip bana öfke duyduğunda bununla yüzleşmeye ve sebeplerimi açıklamaya hazırım. Kaçarak hiçbir yere varamaz, yalnızca hayatı kaçırırsın."

Gözlerime baktı doğrudan. Gözlüğüm olmadığından yüz hatları çok belirgin değildi ama Aral'ın ona ne kadar benzediğini bir kez daha ilikle-rime kadar hissettim.

"Oraya girmek senin fikrin olabilir. Ben de buna Aral karar verebilsin diye o kartı onun adına aldım. Herkes kendi seçimleriyle geldi bu noktaya. Bunun için seni ya da onu suçlamıyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ama sana Ares'i ailemden uzak tutmanı söylemiştim."

Tüylerim diken diken oldu yine. İçim hem öfke hem de mahcubiyetle doldu. "Özür dilerim," diye fısıldadım mahcubiyetim eğerken başımı. "Nasıl yapacağımı bilemedim."

Hükümdar Çakırca, Aral'ı bıçakladığımı hatta bunun sebebinin Ares olduğunu biliyordu belki de. Ekin bile benim bilmediğim birçok şeyi biliyordu, Hükümdar Çakırca'ydı kaynağı ve her şeyi biliyormuş gibi hissediyordum zamanla.

"Kaldır başını," diye kızdı bana. Sol eli çeneme dokunup yukarı kaldırdı. Parmakları kanıma bulandı ama bundan rahatsız olmadı. "Başını eğerek koruyamazsın elindeki hiçbir şeyi. Dik dur seçimlerinin arkasında."

Gözlerine baktım. "Her şeyimi kaybettikten sonra ne anlamı var başımı dik tutmamın?"

"Ama henüz her şeyini kaybetmedin," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ölene dek kaybetmiş sayılmazsın ve dikbaşlı ölüm diye de bir şey yoktur."

Her bir kelimesi içime işliyor tüylerimi diken diken ediyordu. Ona hesabını sormak istediğim bir sürü şey vardı. Aral'ın çocukluğunun hesabını sormak istiyordum. Neden yaptın bunu ona, neden bu hayatın içine sürükledin onu da, diye hesap sormak istiyordum fakat yüzüm yoktu şimdi. Üstelik karşımda konuştukça ailesini korumak isteyen bir adam görüyordum. Kaybetmekten korkan ve bunu nasıl becereceğini kestiremeyen öfkeli bir adam... Biraz bana benziyordu sanki.

Sigarasını bitirdiğinde cebindeki tabakayı çıkardı tekrar. Bir tane daha yakacak sandım ama tabakayla birlikte tanıdık bir telefonu ve şeffaf bir poşeti uzattı almam için. O an tabakanın, telefonun ve poşetteki diğer eşyaların Aral'ın olduğunu anladım ve titreyen ellerimle aldım onları.

"Aral'ın sigara yaktığı ilk gün, benim onu yaktığım gündü," dediğinde buz kestim.

Bakakaldım yüzüne.

"O gün..." deyip sustu. Gözlerinde Aral'ınkine benzer bir nefret ateşi gördüm. "Cinnet halinde bir karar aldım. Yapmamam gerekirdi ama o an yapmam gereken şeyin bu olduğuna inandım. Kararımın sonuçlarından kaçmadım, yüzleştim her biriyle. Onları kaybetmekle bile..." Gözlerimin içine bakıyordu gözlerini bile kırpmadan. "Yöntemlerim tartışılabilir elbette. Fakat tek bir an bile kötülüğünü düşünmedim çocuklarımın. Diliyorsa uzak dursunlar benden, ben onları yine bildiğim gibi koruyacağım." Eli yanına düştü usulca. "Bana verilen mesajı çok iyi anladım. Sonra çocuklarımın omuzlarını dağladım ki kim olduklarını bilsin düşmanım. Onlardan herhangi birine dokunmadan önce bilsin ki başkası onların canını yakamasın diye ben yaktım onları. Olur da başka biri yakarsa onların canını, dünyalarını başına yıkarım." Tüylerim ürperdi. Yüz ifadesindeki o kararlılık düşmanını titretecek cinstendi. "Anlıyorsun değil mi beni?"

Şirket'e düşman olmaktan mı bahsediyordu? Bunun için sağlam bir gerekçesi vardı fakat yapabilir miydi bunu? Güçlü müydü gerçekten bu kadar?

"İlişkinize karışmam, o ikinizin arasında," dedi net bir sesle. "Fakat seçimlerinin sonucundan kaçma, yüzleş onlarla."

Kafamı salladım yavaşça. *Yüzleş ve seviyorsan koru elinden gelen en iyi şeklinde. Aral gitmek isterse gider ama sen kalmak istiyorsan kalmalısın*

olduğun yerde. Çünkü kabul etmelisin sonuçlarını, kaçmak korkakların işi ve Hükümdar Çakırca'nın bu savaşta bana ihtiyacı var belli ki.

"Nasıl yapabildiniz?" diye sordum avuçlarım içinde sıkarken tabakasını. "İnsan nasıl sevdiğinin canını böyle yakar?"

Hükümdar Çakırca'nın yüzünde ifadesizlik vardı ama gözlerinin ardında kötülükten eser yoktu sanki. "Bir kere yakarsam kimse yakamaz, dedim. Bin gün yanacağıma bir kere yakarım dedim," dedi gözlerime bakarak. Tereddüt dahi etmemişti bunları söylerken. "O anı bir daha yaşayacağıma hepsini kendime düşman ederim, dedim. Ettim de," derken gözlerindeki nefret alevlenmişti yine. Eşinin başına gelenleri hâlâ aşabilmiş değildi. Nasıl aşardı ki her gün görürken onun halini...

Kendime engel olamayarak, "Değdi mi peki?" diye sordum bu kez.

"Sen söyle," dedi.

O an anladım ki Hükümdar Çakırca onları kendine düşman etmemiş olsaydı babam belki de Aral'ı bu işe hiç sokmayacaktı. Anladım ki Hükümdar Çakırca o gün Aral'ı yakmasa ben bugün burada onun için yanmayacaktım... Benim için senin sevgin her şeye değer ama senin canın bana değmez Aral...

"Değmez," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Aral'ın değil yalnızca hiçbirinin canına hiçbir şey değmez." Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Korumak, zincire vurmak mı sizin için? Dört zincir geçirmişsiniz Aral'ın boynuna. Dördünü de duvarlarınızdan sökmüş ama zincirler hâlâ boynunda. Biri de ayağında ve hâlâ sizin duvarınıza bağlı. Bir kuşu altın kafese kapatırsanız bununla teselli olan kuşu kapatan eldir yalnızca. Kuş altından anlamaz, parmaklıkları bilir sadece. Onu zincire vurup sonsuz uzunluk verseniz dahi o zincirler varken özgür hissettiremez hiçbir mesafe."

Hükümdar Çakırca hiçbir şey söylemedi. Bana baktı yalnızca kısa bir süre. Belki de umursamadı söylediklerimi. Belki de onun da farkında olduğu bir gerçekti bu. Belki de kabul etmek ya da tartışmak istemiyordu. Bilmiyordum ama ona olan öfkem konuştukça, hatırladıkça artıyordu içimde. Tüm hıncımı ondan almak geliyordu içimden. Yıkılmaz duran otoritesini yıkmak, tüm zincirlerini kırmak istiyordum.

"Böyle bir hayata sahip olup çocuğunun evden uzaklaşmasını istemeyen tek kişi olduğumu sanmam."

Dişlerimi sıktım. Annem ve babamı kastediyordu. Başıma gelenleri kastediyordu.

"Başıma gelenlere rağmen hiçbir zaman mecbur etmedi babam beni bir şeylere."

"Ben de bir yere kadar onları evden uzakta okuttum," dediğinde zihnim uyuştu.

Bir yere kadar çocuklarını evden uzakta okutmuştu... Aral söylemişti bunu. Liseyi bile yatılı okumuş annesinden uzak... Ta ki o olaya kadar... Gerçekten evden uzak tutmak istemiş mi başta yani? O olaydan sonra mı bu kadar takıntılı hale gelmiş çocuklarına ve evden ayrılmamalarına sebep olmuş? Hükümdar Çakırca hep otoriter biriymiş ama o olaydan sonra bambaşka biri olmuş Aral ve Ekin'in anlattıklarına göre. Hükümdar Çakırca'nın istediği Aral'ın vâris olması değil belki de. Yalnızca evde olması... Peki o çocuklar niye? Bir can basit mi bu kadar? Bu kadar ileri gitmek zorunda mıydı? Hem ne oldu da sonradan izin verdi Aral'ın gitmesine? Ekin gerçekten kalmak zorunda mıydı? *Aral... Ne oldu o evde?*

"Her şey bir ihtimal ve seçim," dedi sarsılmaz bir sesle. "Doğru ya da yanlış. Arkasındayım ve bedelini ödüyorum hepsinin."

Hatamı kabul ediyorum, demek mi bu? Aral o eve girmiyordu bile. Hükümdar Çakırca gibi bir adam için Aral'ı kaybetmek büyük ceza olmalı. Hükümdar Çakırca hep düz bir çizgi üzerinde yürüyen bir adammış gibi hissettiriyordu bana. Geri dönemiyor, hiçbir yerde duramıyor, kalmıyor ve vazgeçemiyor gibiydi sanki. Her zaman ileri gidiyordu, sonunun iyi olmasını bildiği halde yürümeye devam ediyordu seçtiği yoldan.

Elimde tuttuğum sigara tabakasına baktım. Aral'ın tabakasından sigara içmesindeki hüznü o an daha iyi anladım. Aral, ilk sigarasını babası onu yaktığı gün yakmış. Hükümdar Çakırca belki de şimdi o tabakadan içtiğinde sigarasını, yaşanmamış tüm ihtimallerin pişmanlığı ve seçimlerinin sonuçları aklındaydı. Belki de yalnızca bir teselli arıyordum içten içe... Aral'ın babasının o kadar da kötü olmamasını diliyordum. Bunca şeye rağmen... Bazen yeterince zorluk yaşarsa insan, mecbur kalmışlıklardan bile empati kurarak teselli ediyordu kendini. Affetmek istiyor insan en yakınından alınca darbeyi. Ve tutunmak istiyor, son dalı kalmışken kaybetmediği.

Yüzüme bakarken, "Çok mu seviyorsun onu?" diye sordu bana.

Böyle bir soru beklemediğim için bir anlığına duraksadım. Beni ilk gördüğünde Ender Hanım'a benzetişi geldi aklıma. Sanki Hükümdar Çakırca da o an bunu düşünüyordu. Birbirinden berbat hayatları olan iki

kişi birbirini öyle çok seviyordu ki bu hayatlara rağmen tutunacak son dal gibi birbirine sarılıyordu.

Kafamı salladım bundan utanç duymadan. "Çok seviyorum."

Kafasını salladı yavaşça. "Bir insan günde otuz beş bin karar verir. Aral'ı sevmek o kararlardan sadece biri. Arkasında durup durmamaksa bir başka karar. Şimdi yine karar verme zamanı. Vazgeçecek misin ondan yoksa savaşacak mısın onun için?"

Otuz beş binde bir... Ufacık bir detay gibi duruyor fakat geriye kalan otuz dört bin dokuz yüz doksan dokuz kararın her birini etkiliyor. Hayatımı köklerinden sarmalıyor ve sarsıyor.

Kafasını salladı yavaşça. "Karar verirken unutma ki kaçanlar kaybetmeye mahkûmdur ve kaçışların dönüşü olmaz her zaman." Bana arkasını döndü yavaşça ve girişe doğru yürümeden önce son kez, "Geri dönecek-sen dik bir başla dön," dedi.

Hiçbir şey söylemedim ona. İçimde derin bir üzüntüyle arkasından baktım yalnızca. Görüş açımdan çıktığında gözlerimi ellerime çevirdim. Şeffaf poşetin içinde bir saat, iki künye, bir de yüzük vardı. Yüzük bir künyeyle aynı zinciri paylaşıyordu. Kalbimde bir sızıyla arkamdaki sandalyelerden birine oturdum halsizce. Bitkin hissediyordum. Yatağa dönmeli, tedaviyi kabul etmeliydim fakat onun iyileştiğini görmeden iyileşmek gelmiyordu içimden.

Buz gibi sandalyeye oturup elimdekileri kucağıma bıraktım. Şeffaf poşeti açtım. Titreyen sarılı ellerimle içindeki saati çıkardım. Saatinin camı çatlamıştı ama çalışıyordu hâlâ. Bu berbat hissettirdi bana.

"On üç dakikan için başımın etini yedin," diye fısıldadım üzüntüden ölecek gibi hissederken. Asaf'ın beni kaçırdığı gün yirmi yedi dakika saymış ama Asaf'ı özellikle on üç dakikası için on üç kez dövmüştü. "Sana bu elli saatin bedelini çok fena ödeteceğimi biliyorsun değil mi? Elli sene boyunca başına kakacağım bunu." Burnumu çektim yavaşça. O sırada yelkovan akrebin üzerine devrildi. "Artık elli bir," diye mırıldandım.

Burnumu çekerek saatini koluma taktım. İçindeki künyeleri çıkardım. Aral'ın künyesini okşadı parmaklarım.

"Künyeleri değiştirelim," diye fısıldarken onunla kendi künyemi değiştirmek için klipsini açtım. "Cenaze sende kalmasın, ev senin olsun." Künyeleri değiştirdim.

Klipse taktığım yüzüğüme baktım birkaç dakika. Parmağıma takıp takmamakta tereddüt ettim. Tekrar takacağıma söz vermiştim.

Takmalı mıydım şimdi? Ama hangi yüzle? Aral uyansın, tekrar taksın istiyordum. Beni öperek kolları arasına alsın, bir daha çıkarmamam için beni tatlı tatlı tehdit etsin istiyordum. Künyesine ve yüzüğüme öpücük bırakmak istedim ama kanım bulaşır diye korktuğumdan yapmadım. İki zinciri de boynuma astım.

Telefonunu aldım elime. Ekran aydınlandığında Cerbe ve Arte'nin tanıdık bir fotoğrafı karşıladı beni. Köpeklere bakmak istemediğimden yukarı kaydırıp şifresini girdim. Ekranı açıldığında bu kez farklı bir ekran resmiydi gördüğüm. Dizinde otururken çekildiğimiz fotoğrafı koymuştu ekranına. İlk kez görüyordum ve kalbim sancıdı fotoğrafımıza bakarken.

"Sinir oluyorum sana," dedim burnumu çekerken. "Hep böyle sevimlilik peşindesin." Burnumu çektim tekrar. "Gerçekten çok sinir oluyorum."

Galerisine girdim merakla. Favorilerine girdim ardından. Çok yukarı çıkmaya gerek kalmadan çekildiğimiz ilk fotoğrafı buldum kolayca telefonunda. *Aral, ben ve babam.* Burnum sızlamaya başladı tekrardan.

"Ne yapacağım Aral?" diye sordum ekrandaki yüzüne bakarken. "Yukarı çıkmalı mıyım? Yoksa arkama bakmadan kaçmalı mıyım?" Burnumda tekrar bir sıcaklık hissettim. "Ama sana söz verdim. Çok seviyorum seni." Burnumdan akan kan dizlerime damladı. Umursamadım onları.

"Kaybediyorum hep," dedim öfkeyle. "Benim yüzümden bu haldesin yine." Fotoğrafını okşadım. "Seni kaybetmek istemiyorum. Neden yaşayamıyorum Aral? Bencilce belki ama bensiz ne yapıyorlarsa onu yapsalar olmaz mı? Neden istiyorlar beni bu kadar? Ben bir kişiyim. Beni bana bıraksalar olmaz mı? Herkes gibi yaşasam olmaz mı Aral? Susar, unuturum yine her şeyi. Normal bir hayat istiyorum. Bu beni kötü biri mi yapar?"

Burnumu çektim. Kan, sigara tabakasına damladığında dizime sildim hemen. Ona ait hiçbir şeyde kan olsun istemiyordum. Tabakasını okşadım parmaklarımla. Hükümdar Çakırca'nın söylediklerini düşündüm, Aral'ı düşündüm. Yaktığı ilk sigarayı düşündüm. Ufak kilidine basıp açtım kutuyu. Kızıl Joker oradaydı ama bakmak istemedim o karta. O geceyi düşünmek bile midemi bulandırıyordu. Bir süre sigaralarına baktım. Bir sigara çıkardım içinden. Titrek parmaklarımla dudaklarım arasına yerleştirdim. Çakmağını aldım parmaklarım arasına. Aral'ın avuçlarımı diktiği gün avuçiçine tuttuğu ateşi anımsattı bu bana. *Daha önce hiç sigara içmedim. Şimdi içsem Aral kızar mı? Kızmaz. O bana kızmıyor hiç. Ama üzülür belki... Hoşuna da gitmez sanırım.*

Çakmağı yaktım. "Burada olsaydın o zaman," diye fısıldadım sigara dudaklarımdayken.

Bir nefes aldım. Sigarayı tutuşturdum. İçime dolan duman öksürmeme sebep oldu ama bir iki öksürükten sonra alıştım. Sevmedim hiç. Ama Aral'ı anımsattığından söndüremedim de. Dumanı içime her çekişimde tilkilerin evini yakmakla ilgili olan o hikâyeyi anımsadım. *Duman Aral'dı. Aral'ı içime çekmek hiç ölüm gibi gelmiyordu. Hükümdar Çakırca haklı. Birini çok sevmek farkında olmadan ölmek gibi.* Her nefeste babamın orayı yakışını hatırladım. Her nefesimde Hükümdar Çakırca ve babamın arasındaki ilişkiyi anlamaya çalıştım.

"Lina."

Sigaradan bir nefes daha alıp bakışlarımı o yöne, Kürşat'a çevirdim. Bana doğru yürüyordu. Yüzünü göremiyordum ama sesinde bir şaşkınlık ve endişe sezmiştim.

"Aral'a bir şey mi oldu?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. "Sen iyi misin?" diye sordu karşımda dururken artık.

Kafamı salladım. "İyiyim." *Değildim.* Fakat Aral dışında kimseye iyi olmadığımı söylemek istemiyordum.

Kürşat hiçbir şey söylemedi. Derin bir nefes aldı sıkıntıyla. Çaprazımdaki sandalyeyi çekip oturdu yavaşça. Ceketinin içcebinden bir mendil paketi çıkardı. Tek kelime etmedi. Mendili ufakça bölüp tampon haline getirdi. Sonra da bana neredeyse hiç dokunmadan burnuma sıkıştırdı onları. Tepki bile vermedim bu yaptığına. Bekledim öylece. Bunu genelde Aral yapardı bana.

"Kızgın değil misin?" diye sordum bulanık yüzüne ruhsuz bir ifadeyle bakarken.

"Neden?" diye sordu sakin bir sesle.

"Aral... Benim yüzümden bu halde." Yutkundum zorlukla. "Eğer vazgeçseydi benden, burada olmazdı."

Kafasını salladı. "Belki de..." diye onayladı beni. "Belki de ölmemişse hâlâ Corse'ta bir köşede kendini kaybetmiş bir halde içiyor oluyordu."

Tüylerim diken diken oldu. "Öyle söyleme," diye kızdım ona.

"İhtimallerden bahsetmiyor muyuz?" diye sordu bana sakince. "Adrenalini yanına aldığına göre başına ne gelebileceğini tahmin etmiş. Buna rağmen girmiş o kapıdan. Sana neden kızayım? Sana sıra gelene kadar kızılması gereken çok kişi var."

Bir şey söylemedim. Gözlerimi parmaklarım arasındaki sigaraya indirdim. Neredeyse bitmek üzereydi. Çoğunu içememiştim bile.

"Aral görse üzülürdü," dedi sigarayı kastederek.

"Sanki kendisi kullanmıyor," dedim huysuzca.

"En çok da o yüzden üzülürdü," diye onayladı beni. "Onun için sigara yakma."

Boğazıma bir yumru dizildi. Elini uzattı bana küçük çocuklardan bir şey ister gibi. Beni daha fazla incitmek istemiyordu sanki. Aral için önemli olduğumdan mıydı bu hassasiyeti yoksa kendisi de öyle olduğundan mı bilmiyordum ama Kürşat hep bana kendimi anımsatıyordu. Eğer normal bir hayatım olsaydı Kürşat gibi olurdum sanırım.

Parmaklarım arasındaki sigarayı ona verdim istediği gibi. Sigarayı bir kül tablasında söndürüp ezdi.

"Ben sarhoş olunca da üzülüyor mu?" diye sordum merakla.

"Mutsuzluktansa dert ediyor," dedi dürüstçe. "Alkolde teselli aramanın ne olduğunu en iyi kendisi bilir. Senin de öyle olman, isteyeceği son şey."

"O yüzden mi içmiyor hiç?"

Kafasını salladı. "Keyif için olsa bile içmiyor artık. Bir keresinde ne zaman alkol görse aklına senin geldiğini söylemişti. Seni düşününce keyifli bile olsa alkol alamadığını çünkü seni düşünürken zihninin bulanmasından hoşlanmadığından bahsetmişti."

Aral'ın odasında alkol vitrini vardı ve içmediği halde neden öyle bir vitrini olduğunu ya da kaldırmadığını merak etmiştim hep. Benden önce o eve gidemediğini söylemişti Aral. Benden sonra gidince olur da geceleri hüzün basar, içmek isterse diye göz önüne koymuştu belki de... Onlara bakarken beni hatırlayıp vazgeçmek için... Bana tutunmak için... O evdeki varlığıma tutunmak için belki de...

"Ona söyleme olur mu?" diye sordum tabakasına bakarken.

"Söylemem," diye onayladı beni. "Sırrını tutarım."

"Tutar mısın gerçekten?"

Kafasını salladı. İçimdeki derin hüzünle taşıyamadığım o yükü serbest bıraktım bir anda.

"Aral'ı ben bıçakladım," dedim titreyen dudaklarımla.

Sessizliği birkaç saniye sürdü yalnızca. "Biliyorum," dedi sonra. "Oradaydım."

Ensemdeki tüyler uyuştu. Orada mıydı? Bir keresinde ona Aral gelme, dese bile gider misin peşinden, diye sormuştum ona. İçime

sinmiyorsa cebimden paramı alsa yürüyerek takip ederim, demişti bana. O gün de içine sinmemişti belki de... Belki de hissetmişti bir şeylerin ters gideceğini...

"Özür dilerim," dedim yere bakarken.

"Dileme. Sahibi ben değilim onun. Zira sahibi de istemiyordur artık."

İstemiyordu. Aral'ın benden tek istediği onu sevmem ve yanında kalmamdı. Bu kadar basitti aslında. O kocaman kalbi hep kucak açıyordu bana. Dizinde hep bir yer vardı benim için. Otuz beş binde bir karardı vermemi istediği. *Severek kalmak yanında... Bunu da yapamazsan Lina, yazık sana.*

"Onu çok seviyorum," dedim çaresizce. "Yanında kalmak istiyorum."

Kafasını salladı. "Öyle yapmalısın," diye onayladı beni. Ceketini çıkarıp yavaşça omuzlarıma bıraktı. "Buz gibisin. Yatağına götüreyim seni. Uzan biraz. Yarın uyandıracaklarını söylemişlerdi. O zamana kadar senin de toparlanman gerek."

Kafamı salladım yalnızca. Kürşat beni oturduğum yerden kaldırdı. Düşmemden korkuyor gibi yavaşça içeri götürdü.

"Kürşat," diye mırıldandım girişe yürürken.

"Efendim."

Gözlerimi yüzüne çevirdim. O da bana baktı. "Aral'la iddiaya girseniz... Aral ne derdi sence? Gider mi derdi kalır mı derdi?"

"Kalacak, derdi."

"Gerçekten mi?"

Kafasını salladı. "Konuşulması zor olanları atlattınız. Bu diğerlerinden daha kolay bir sınav ama o kadar içindesin ki ve üst üste geldi ki çıkamazsın gibi geliyor. Ama geçecek Lina."

Kafamı salladım. Her şey üst üste ve iç içeydi. Fazla geliyordu ve korkuyordum, canım yanıyordu. Aral uyanacaktı, yine dizinde oturacaktım. Sonra da bize yapılan her şeyin hesabını soracaktım. Otuz beş bin kararımdan biri Aral'ı sevmekti. Biri kalmaktı. Biri kalkmaktı. Biri ise hesap sormaktı. Yapacaktım.

Girişe çok yaklaştığımız sırada bir araba durdu birkaç metre ötemizde. Gözlerimiz o yöne çevrildi. O sırada tam önümüzden Hükümdar Çakırca ve Deniz geçti. Ekin arkalarından gelirken arabanın kapısı açıldı, sitem dolu bir tanıdık bir kadın sesi işittik. Ardından zarif kolları Hükümdar Çakırca'nın omuzlarına sarılırken Ekin yanımda dikildi öylece ve "Abim uyandı," dedi. Tüylerim diken dikendi, zihnimi uyuşturdu sanki.

Duyduğum cümle ve arabadaki kişinin kim olduğunun bilinciyle karnıma ağrılar girdi. Hastanenin önüne kadar gelen, Hükümdar Çakırca'ya kızan, sitem eden ve şimdi onun kollarında teselli bulan kadın, Ender Çakırca'dan başkası değildi.

30 AĞUSTOS 1986 - ANKARA

Genç adam, çevresi askerle çevrili mülke adımını attığı ilk andan itibaren daha önce şahit olmadığı bir durumun içinde olduğunun bilincindeydi. Mesleğinden ötürü içinde olduğu her durumda bir olağandışılık olsa da bu kez farklıydı, biliyordu. Yalnızca Türkiye'nin değil dünyanın önde gelen nüfuzlu tuğgenerallerinden Mehmet Ali Durmuş'un kendisi ve yüzbaşısıyla görüşmek istediğini duyduğu andan itibaren mevcut stresi hat safhalara çıkmıştı. Halihazırda Kuzey Irak'daki PKK terör örgütünün mağaralarını bombalamasında, strateji noktasında önemli bir rolü vardı. Fakat gündemlerinde taze bir haber daha vardı. Üçüncü cumhurbaşkanın vefatı vuku bulmuştu. Defin törenin üzerinden henüz iki gün geçmişken tuğgeneralin kendisini ve yüzbaşıyı evine mesai saatleri dışında formaliteden uzak bir biçimde çağırmış olmasının hayra alamet olmadığının bilincindeydi.

Hükümdar Çakırca sebepleri düşündü, ihtimallerini ölçeklendirdi. Tuğgeneralin cenazede mevcut cumhurbaşkanına eşlik ettiğini biliyordu. O sırada bir şey gelişmiş olabilir miydi? Bildiği kadarıyla Kuzey Irak'taki durumda henüz beklenmedik bir durum söz konusu değildi. Muhtemelen cenazede bir şey yaşandı, diye düşündü.

Tuğgenerale ait mülkte yüzbaşı ve generalinin korumasıyla duvarları tablolarla dolu bir koridordan geçiriyorlardı. Uzun koridorda yürürken evin yapısından ötürü kimse ile karşılaşmadılar. Koridor onları evin güney kanadına taşıdı. Çakırca ve yüzbaşı resmi kıyafetler içerisinde değillerdi. Çakırca'nın üzerinde şans eseri sahip olduğu en değerli takım elbisesi vardı, şehit babasının en sevdiği takımını giyiyordu. Babasının altı sene önce bir suikastta şehit olması ve annesini de kısa bir süre sonra veremden kaybetmesinden bu yana vatanından başka kimsesi kalmamıştı yanında. Dışarıdan bakıldığında varlıklı bir İstanbul beyfendisi sanılsa da babası Bolulu, orta halli bir ailedendi. Çakırcalar geçmişte önce Milletler Cemiyeti'nde ardından Birleşmiş Milletler'de Türkiye'yi temsil eden isimler arasında olduğundan bir aile geleneği olarak mesleki hayatları askeri

alanda ilerlemiş ve yer etmişti. Bu yüzden bir aile geleneği olarak Kuleli Askeri Lisesi'nden mezun olmuş, Kara Harp Akademisin'de yükseköğretim alarak karmaşık harekât planları kurma konusunda uzman subaylığa yükselerek kurmay subay olmuştu. Doğru hamleler, zeki ve çalışkan halkla birlikte ülkesini ne denli ileri taşıyabileceklerinin bilincindeydi.

Hükümdar Çakırca da bunu devam ettirecek parlak gençlerden biriydi. Zekâsı, disiplini, cesareti ve gerek silah gerekse dövüş sanatlarındaki ustalığıyla henüz yirmili yaşlarının ortasında dikkat çekmeye başlamıştı. Kalbindeki devlet ve vatan aşkı öyle büyüktü ki son altı senede yaşadığı kayıplara rağmen idealinden vazgeçmemişti. Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün ilkelerini kalbinin derinliklerinde taşıyor, demokrasi isteğiyle yanıp tutuşuyor, isterlerse bu durumu düzeltebileceklerine dair inancını diri tutuyordu. Devlet baki, hükûmet geçiciydi. Siyasi görüşü ne olursa olsun vatanını korumak her zaman bir başka mevzudan ibaretti.

Askeri koruma iki kanatlı bir kapının önünde durup kapıyı çaldı ve misafirlerin geldiğini iletti. Gür bir ses onları içeri kabul etti. Önce Yüzbaşı Demir ardından da kendisi girdi. İki asker de tuğgenerale selam durdu. Tuğgeneral, Çakırca'nın babasının saygı duyduğu biriydi. Bu yüzden ona da bir saygısı vardı.

"Yüzbaşı Demir."

"Kurmay Subay Çakırca."

General selamlarını kabul edip oturmaları için karşısındaki koltuğu işaret etti. İkiletmeden oturdular. Generalin masasın üzerindeki *jammer* da gözlerindeki stres de Çakırca'nın gözünden kaçmadı. Genetik mi denirdi büyüdüğü çevre mi yoksa aldığı eğitim ve tecrübe mi bilinmez insanları ve içinde olduğu ortamı analiz etmekte büyük bir yeteneğe sahipti. En çok da bu yüzden yaptığı işte iyiydi kuşkusuz. Duygularına yenilmediği kadar gerektiğinde insanların duygularını onlara karşı manipüle edebilen biriydi. Strateji ve tatikleri genç yaşı ve az tecrübesine rağmen tutarlı ve nokta atışıydı. Generalin de bu yüzden dikkatini çekmişti ve zihnindeki kurtların vakit geç olmadan öldürülmelerine ancak onun gibi stratejik bir deha yardımcı olabilirdi.

General askeri korumasına mülkün oldukları kanadına kimsenin yaklaşmamasını emretti. Ortada ciddi ve gizli bir bilgi olduğunun bilincindeki iki askerin duruşları dikleşti.

"Beni kulağınızı dört açıp dinleyin," dedi otoriter ses. "Bu söyleyeceklerim, içinde olduğumuz durumda vatana ihanet olarak nitelendirilebilir

şeyler fakat ben Tuğgeneral Mehmet Ali Durmuş, vatanıma ihanet edeceğime yalnızca kendi kafama değil benden olan çocuklarımın dahi kafasına bir kurşun sıkar topraklarını kanımla sularım. Bundan şüphe ediyorsanız şimdi çıkın dışarı, görmezden geleceğim tek seferliğe mahsus."

Ne yüzbaşı ne de Çakırca kıpırdadı yerinden. Gözlerini dahi kırpmadılar. Mimiktense eser yoktu yüzlerinde. Emir bekliyorlardı. O emrin demiri kesmesini bekliyorlardı.

Tuğgeneral Mehmet Ali Durmuş, Türkiye Cumhuriyeti'nin yetiştirdiği nice şerefli askerlerden yalnızca biriydi. Verdiği kararlar ve aldığı görevleri bir an olsun bencillik veya kâr amacı gütmeksizin safi vatanseverlikle uygulamış, uygulanması için canla başla çalışmıştı. Ölene kadar da bu vatan için kan ter ve gözyaşı dökmeye devam edecekti şüphesiz. Fakat kafasının içinde kurtlar vardı. Ruhunu kemiren, kalbini kemiren ve zihnini kemiren kurtları vardı generalin. Kayıpları kalbini, korkuları ruhunu, düşmanları ise zihnini kemirirdi.

"Bir şeyler oluyor çocuklar," dedi general. Öfkeli ve otoriter bir ses tonu vardı. Kafasını kurcalayan mesele çok ciddiydi. "Gözden kaçan bir şey... Fakat hareket edemediğimiz her saniye içimize sızan, bizi kirleten, gizlenen bir şey var. Eğer zamanında durduramazsak bunun sonuçları ağır olacak."

Bahsi geçen olayı iki asker de tam olarak anlamamış olsa da tüyleri diken dikendi. Generali pürdikkat dinliyorlardı. General, Hükümdar Çakırca'nın yüzüne dikkatle baktı. Ona bakarken bir an babasını görür gibi oldu. Silah arkadaşı bir suikaste kurban gittiğinde olay yerinde bulunan tek ipucu beyaz örümcek zambağından başka bir şey değildi. Araştırmalar sonuç vermemiş zira araştırmak için pek vakit de olmamıştı. Bu olay darbeyi tetiklemişti ve ortalık ana baba gününe dönmüştü. Faili hiçbir zaman bulunamadığından general geceleri hâlâ başını yastığa koyduğunda dostunu yâd ediyor, helallik istiyordu. Fakat bir gece önceki tek mesele helallik değildi kafasındaki. Arkadaşının rüyasına girmesi ve ona olan biteni anlatmak için umutsuzca yalvarmıştı general. Çünkü üçüncü cumhurbaşkanının cenazsine katıldığında gördüğü beyaz örümcek zambağı ona seneler önce kaybettiği silah arkadaşını hatırlatmıştı tekrar ve bu tesadüf (!) generali ölesiye rahatsız etmişti.

Bu, Türkiye'de sık rastlanan bir çiçek değildi. Endemik bir çiçekti ve tesadüflere inanmaması için yeterince tecrübe sahibiydi. O örümcek zambağını gördükten sonra generalin aklına bir ay kadar önce bir akşam

yemeğinde albay olan yakın dostlarından birinin eşinin yakasında gördüğü broş gelmişti. Cenazeden döndüğünde kendisini çalışma odasına kapatıp saatlerce düşündü general ve varsayımları hiç hoşuna gitmedi. Otuz senelik askeri hayatı ona bir şeyler öğretmişti ve sezgilerinin onu yanıltmığı hiç olmamıştı. Bir şey vardı ve bunun düşüncesi bile midesini bulandırıyordu generalin. Zihninin bir köşesine kıvrılan her bir şüphe orada kaldıkça olgunlaşarak birer kurda dönüşüyordu artık ve yılanın başını küçükken ezmenin önemini çok iyi biliyordu.

Bu yüzden sessiz sedasız ama geç olmadan harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Fırsatlar varsa değerlendirilmeli yoksa da yaratılmalıydı. Onun emir komuta edeceği cesur, zeki ve gerçek vatansever askerlere ihtiyacı vardı. General o gece emir komuta zincirinden en güçlü halkaları seçti kendisine. Bunlardan da en mühim ikisini çağırmıştı bu görüşme için.

"Askeri profili yüksek bir şahsın vatana ihanetle suçlanabilecek birtakım işlerle ilgilendiğinden şüphe ediyorum," dedi. "Fakat asıl mevzu işin içinde bir başka yapılanmanın da olabileceği. Paylaşılması bizim için hayati bilgilerin paylaşımı ve ciddi vatani ihanet gibi suçlar mevzubahis. Fakat resmi bir soruşturma başlatılacak olursa henüz darbenin rüzgârları dinmemişken tekrar bir iç karışıklığa sebebiyet verebilir. Bu yüzden gizli bir operasyonla ilerleyecek, yılanın başını o fark etmeden ezeceğiz. Askerliğini ve hayatını yakmaktan korkan varsa şimdi dışarı çıkmasının tam vakti."

Yüzbaşı ve Çakırca yerlerinden kıpırdamadılar. Sopa yutmuş gibi dimdik otururlarken emir almayı bekliyorlardı yalnızca. Çakırca'nın kalbi hiddetle çarpıyordu göğsüne. Çok ciddi ithamlardı bunlar ve generali tanıyordu yıllardır. Bu ülke için yaptıkları düşünüldüğünde sezgisinin boşa olmadığını biliyordu her ikisi de. Şüphelinin kim olduğunu merak ediyordu deli gibi.

General memnundu bu görüntüden. Umut vaat eden parıltı gözler ve sarsılmaz bir irade örneğiydi karşısındaki.

"Çakırca," dedi otoiter bir sesle.

"Emrinizdeyim komutanım," dedi Çakırca sarsılmaz bir sesle.

"Milli İstihbarat Teşkilatı'nın seni istedikleri göreve atanmana izin vereceğim. Hazırlıklı ol."

Bu emir Hükümdar Çakırca'yı şaşırtmadı. Duraksamadan başıyla da onaylayarak, "Emredersiniz Komutan'ım," diye yanıtladı tuğgenerali.

Bir süre önce Milli İstihbarat Teşkilatı, TSK'dan bir görev için Kurmay Subay Hükümdar Çarkıca'nın atanması talebinde bulunmuştu. General, son gelişmelerden ötürü kurmay subayını görevlendirmek istemese de işler değişmişti. İçten oyulurlarken en kalifiye elamanını ileri sürmesi daha mantıklıydı. Hükümdar Çakırca da aynısını düşünüyordu. Kendini beğenmiş biri değildi ama mütevazı da sayılmazdı.

General, "Kıdemli Yüzbaşı Durmuş'la işbirliği içinde olacaksınız," dedi MİT mensubu olan oğlundan bahsederken. "Yüzbaşı Demir ikinizi de TSK'da destekleyecek."

İki asker de emirlerini sesli bir şekilde kabul ettiler. O sırada aralarına Kıdemli Yüzbaşı Atilla Durmuş da katıldı. General birkaç detaydan bahsederek onlara nereden başlamaları gerektiği bilgisini verdi. İki asker yaklaşık iki saat generalin odasında kaldı. Çakırca, ona verilen yalnızca birkaç bilgiyle hatırı sayılır bir strateji üretti. MİT'te kaldığı süre boyunca Kıdemli Yüzbaşı Atilla Durmuş ile arkadaşlığını ilerletmiş gibi davranacak ve generalin evine sık sık girip rapor verebilmek için bunu bahane edebilecekti. Zira kıdemli yüzbaşı kendisinden yalnızca üç yaş büyüktü, bu yüzden dostluk kurmakta zorlanacaklarını düşünmüyordu. Herkes, aynı taşın altına elini seve seve koymuş bir şekilde generalin odasından çıktılar.

Odadan çıktıkları an kulaklarını hüzünlü bir keman melodisi doldurdu. Hükümdar Çakırca daha önce böylesine hüzünlü bir melodi dinlemediğini düşündü. Gözleri sesin geldiği yöne çevrildi ama kaynağını göremedi.

Askeri koruma ve kıdemli Yüzbaşı Atilla Durmuş, misafirlerine eşlik ettiler. Atilla Durmuş, nerede nasıl davranması gerektiğini bilen bir adamdı. Gerginliği azaltmak ve kurmay subayın omuzlarından yükü almak ister gibi oldukça kolay bir şekilde sohbet açtı çıkışa ilerledikleri sırada. Üç asker sohbet ederek çıkışa ilerlerken ana salonun önünden geçtikleri sırada Çakırca büyük camların arkasında, yeşil bahçede keman çalan bir kadın gördü. Duyduğu keman sesinin kaynağı oydu. Yalnızca çaldığı müzik değil kadının kendisi de hüzünlüydü. Sanki kemanı değil kalbinin melodilerini çalıyordu. Hükümdar Çakırca'nın içinde bir merak uyanmak üzereyken kendine gelmesi için uyarılmış gibi bakışlarını aniden başka bir yere çevirdi ve ifadesizliğini koruyarak yoluna devam etti.

Dışarı çıktıklarında sesin kaynağı hâlâ sağındaydı Hükümdar Çakırca'nın. Dönüp bakmaması gerektiğinin bilinciyle savaştı. Eğer keman

susmasa ve o *ender* çiçek dönüp kendisine bakmasa bu savaşı kazanırdı da. Ama kaybetti. Gözlerini sağına çevirdi ve o hüzünlü gözlerin sahibi kadınla göz göze geldi. Artık hüzünlü bakmıyordu, müziği bittiğinde hüznü de havaya dağılıp gitmişti sanki. Yüzünde zarif ve utangaç bir ifade vardı şimdi. Hayatında gördüğü en güzel en zarif kadındı. Batan yaz güneşi omuzlarına dökülen kumral saçlarını sıcak bir kızıl tonda gösteriyor, üzerindeki uzun mavi elbise gözlerinin mavisini daha da belirginleştiriyordu. Çakırca, o güzel kadına bakarken onun General Mehmet Ali Durmuş'un biricik kızı, en büyük hazinesi Ender Durmuş olduğunu ve generalin son olaylardan bu yana aşırı korumacılıktan ötürü kızını kısıtladığını biliyordu. Ender Durmuş'a bakarken neden gözünden bile sakındığını anladığını hissetti ve bu, yabancılaştırdı onu kendine. Gördüğü ilk güzel kadın değildi ama sadece bakışlarıyla kalbinin ritmiyle oynayan ilk kadındı.

Hükümdar Çakırca ifadesiz bir yüz, büyük bir irade ve saygıyla; başıyla selamladı yavaşça küçük hanımı. Ardından gözlerini önüne çevirdi. Kalbinin ritmine öfke duyarak onu dindirdi. Beyni günde ortalama otuz beş bin karar veriyordu. Beynine işine bakmasını söyledi. Hayallere kapılmanın, saygısızlık etmenin lüzumu yoktu. Zira statü farkı gibi bir gerçek söz konusuydu. Hükümdar Çakırca ayrı dünyaların insanı olma deyimine inanırdı. Bir prenses ile şövalye gibiydi durumları. Prensesler prenslerle evlenecek, şövalyeler savaş meydanlarında can verecekti. Öyle düşündü Hükümdar Çakırca fakat kader o andan itibaren birbirlerine örmeye başlamıştı bile ağlarını. Çakırca, çok yakın bir gelecekte generalin, şüphelerinde haklı olduğunu öğrenerek onu fedaisi olacak, kendini her günkü otuz beş bin karardan en az birini Ender Durmuş uğruna verirken bulacaktı.

15 EKİM 1991 - İSTANBUL

Bir salı sabahı Haliç'te güneş doğuyordu. Köprü üzerindeki satıcılarından birinin radyosundan sabah haberleri sunuluyor, iki gün önce bir generale yapılan silahlı saldırıyı bir sol partinin üstlendiği izah ediliyordu. Genç adam haberi dinlerken sessizdi, sessiz şehri izliyordu. Bu haberi duyan insanların ne düşündüğünü, akıllarından ne geçtiğini merak ediyordu. Olayın üzerinden henüz iki gün geçmişti fakat belki de çoğu insanın umurunda değildi artık olan biten. Belki de umursuyor ve haberleri dikkatle takip ederek birbirlerine karşı kin güdüyorlardı. Emin değildi. Tek bildiği hiçbir şeyin hiçbir zaman düşünüldüğü gibi olmamış ve

olmayacak olmasıydı. Kendisi de gerçeklerinin başkaları tarafından belirlendiği bir dünyada doğmuştu, içinde olduğu toplumun da bundan bir farkı yok gibiydi. Bir illüzyondu sanki yaşadıkları. İnsanlar neye inandırılmak isteniyorsa ona inandırılıyorlardı.

İzmaritini yere bırakıp üzerine bastı. Kızıl gözlerini yol kenarı satıcısına çevirip cebinden bin lira çıkardı ve bir simit aldı.

"Yazık oldu," dedi haber için. Türkçesi bir İstanbul beyfendisi kadar iyiydi.

"Öyle," dedi satıcı. "Seçime az kaldı. Karıştırıyorlar ortalığı işte."

Genç adam onayladı onu. Beş gün sonra genel seçimler vardı. Sebebi buydu gerçekten. Fakat bir suç silahı tutanın mı o silahı yapanın mı yoksa o ele verenin mi tartışılırdı. Genç adam iki senedir bunun savaşını veriyordu kafasının içinde ve işte buradaydı. Doğduğu yerden uzakta, bildiğinden farklı bir isimle, farklı bir kimlikle, olmasını istedikleri farklı bir kişi olarak... Buradaydı.

Elindeki simitle hızlı sayılabilecek adımlarla Eminönü'ne doğru ilerlerken ellerindeki kanı düşünmemeye çalıştı. Ellerine bulanacak kanı da düşünmemeye çalıştı. Bunu bir daha düşünmemek için ne yapabileceğini düşünmeyi tercih ediyordu uzun süredir. Küçüklüğünden bu yana o kadar role girmişti ki hangisinin gerçek kişiliği olduğunu bulmaya çalışıyordu. Kendisine iyi biri demeye çalışıyordu. *En azından emir almadığı zamanlarda... En çok da bu yüzden yeni işi için hevesliydi. Gerçek bir askeri kimlik belki her şeyi mecburiyete dökmeye yardımcı olurdu. Askerler öyledir. Emir demiri keser her zaman.*

Simitinin yarısını kendi yiyip diğer yarısını bir sokak köpeğiyle paylaştıktan hemen sonra derin bir nefes aldı. Yükselen güneşe bakarken içinde bundan sıyrılabileceğine dair müthiş bir umudun yeşerdiğini hissetti. Sonra da evinin yolunu tuttu takip edildiğinin bilinci içinde. İstese kaybettirirdi izini ama izlenmek, aynı zamanda izleme fırsatı veriyordu kendisine ve onu takip eden adam Hükümdar Çakırca, epey ilgisini çekiyordu nedense. İstihbarata katıldığından beri bir istihbarat mensubunun kendisini kıskaca almış olmasını beklemediğinden şaşırmış ama bunu üstüne bildirmemişti. Nasıl dikkat çekebildiğini merak ediyordu. Hata yapmazdı, yapmamıştı da. Geldiği andan itibaren kıskaca alınmasının sebebi o gelmeden önce ekilen şüpheydi. Majesteleri o kadar da dikkatli değil, diye geçirdi içinden. Karşı tarafın şüphesinin ne kadar köklü olduğunu bilmiyorsa da doğru yolda olması heyecanlandırmıştı kendisini.

İttifak kurmak onun kurtuluşu için sağlam bir adım olabilirdi fakat önce karşı tarafın amacını ve sağlamlığını test etmek istiyordu.

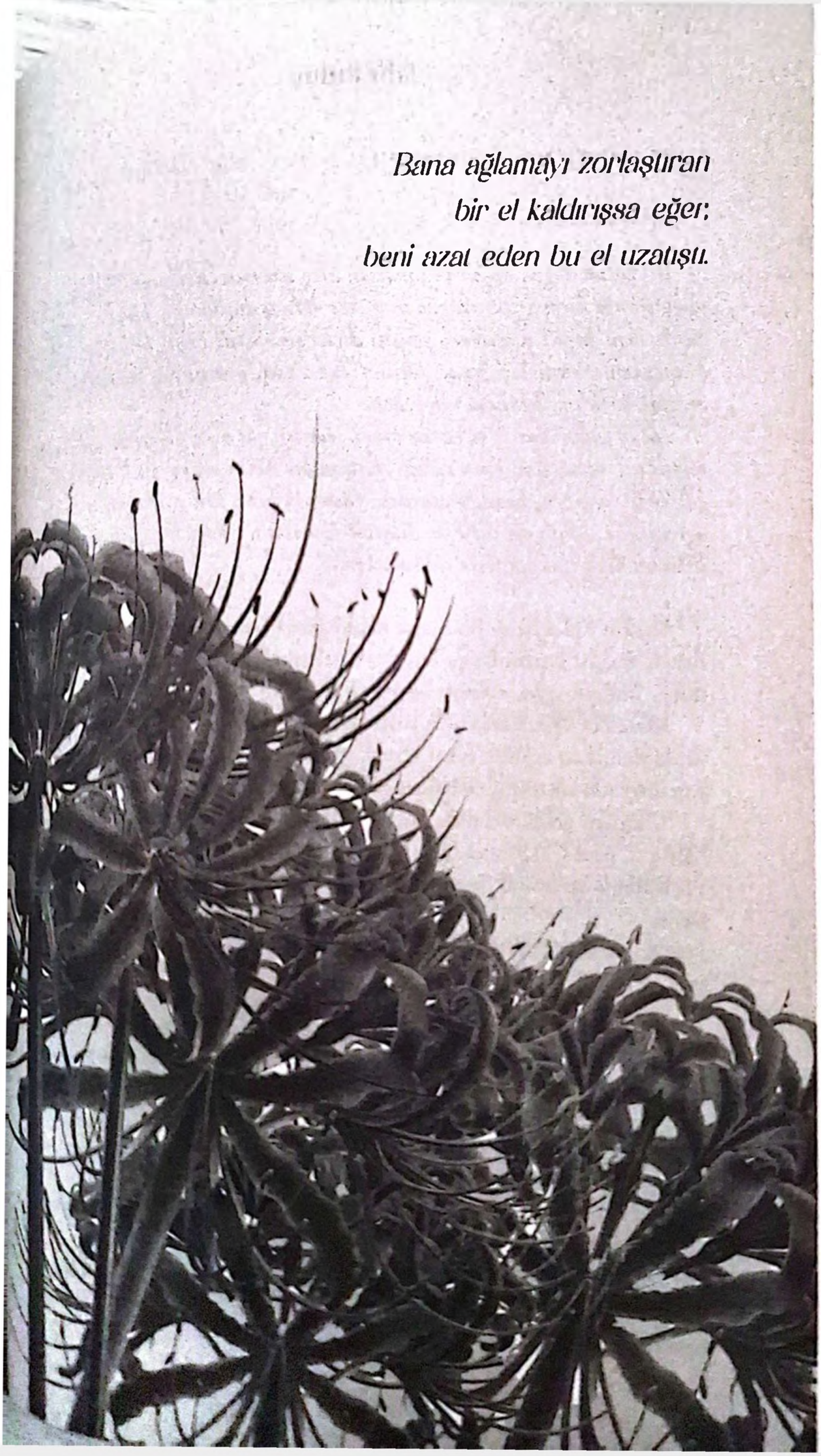
Askeri servis kullanarak yeni görevine doğru yol aldı. Dikkat çekmemek adına işe başladığından beri generalle hiç yüz yüze görüşmemişti. Zaman içinde planlı bir şekilde generalin korunmaya ve izlenmeye ihtiyacı olmuş ve bu göreve çömez olan kendisi atanmıştı. Generalin mülküne yakın bir noktada inip orta hızda yürüdü. Kapıdaki korumalara kimliğini gösterdi. Geleceğinden haberdar olan askeri korumalar onu içeri kabul ederken dış bahçe kapısını açtı koruma ve tam o sırada dışarı çıkan bir kadınla çarpışmaktan müthiş motor refleksleri sayesine son anda kurtuldu.

Kahverengi küt saçları omuzlarına dökülen, cam gibi mavi gözlü bir kadın yüzünde bir mahcubiyet ifadesiyle kızardı. Saat tam 09.10'du. Kadir Kara'nın orta hızda adımlar atmasının sebebiydi. Onunla kapıda karşılaşması elzemdi.

Genç kadın, "Affedersiniz," dedi telaşla. Defter ve kitaplarını sıkı sıkı tutuyordu.

Büyütüldüğü baskıcı ortamı tahmin edebildiğinden bu ürkekliği ve telaşı anlayabiliyordu genç adam. Empati duydu ve kendisi de öğrenilmiş bir boyun eğişle başını eğerek özür diledi. Geçmesi için yol verirken gözleri notlarını taradı. Bu güzel kadının kim olduğunu ve neler yaptığını biliyordu. Evden kaçta çıkıp döndüğünü, hangi yemeği sevdiğini, neler dinlediğini ve izlediğini biliyordu. Üniversitede moleküler biyoloji ve genetik üzerine okuduğunu da muhtemelen annesinin teşviki ile araştırma yaptığı konuyu da biliyordu. İlgisini en çok da bu konu çekiyordu. Celina Kotan, kendisini bekleyen araca uysal adımlarla ilerlerken Kadir Kara idealini izliyordu. Her gün verdiği otuz beş bin kararlardan biri özgür olmaktı. Majesteleri kendisini eğlendirsin diye bir soytarıyı saraya davet etmişti. Fakat soytarının, prensesin peşinde olduğundan bihaberdi...

Bana ağlamayı zorlaştıran
bir el kaldırışsa eğer;
beni azat eden bu el uzatıştı.

10 ŞUBAT 2021 - İSTANBUL

KADİR KARA

Bir çocuk doğar, büyür ve yakarsan ateş, seversen güçlü olur. Yüreğimde büyümüş kırmızı bir zambaktım, kor oldum düştüm bir nergisin önüne. Sevdi beni kendi yanarken, yandı dizlerine. Sevdi beni, ben sevgi nedir bilmezken. Sonra bir hayat diledim Tanrı'dan, o beni hiç sevmezken. Ve cezalandırıldım, ölülüme ermezken.

İnsan yaşar, ölür ve yakarsan lanet, seversen güç olur. Güzel bir ailede verilmiş bir babaydım, lanet oldum düştüm bir sirkin peşine. Ezdi beni kendi göklerde yaşarken, kazdı mezarımı. Öldürdü beni, ben yaşam nedir bensiz öğrenirken. Sonra bir intikam diledim Tanrı'dan, o beni hiç duymazken. Ve biledim dişlerimi, sahibim ipi tutarken...

Keskin kulaklarım iki metre kalınlığında betonun üstündeki sesi işitirken duamı tamamlayıp Tanrı'ya açtığım ellerimi usulca yüzüme sürdüm. *Tanrı'm, affet, ellerimi bu kez en çok kendim için kirleteceğim.*

Masadan kalkıp arkamda kalan askılıktaki kostümlere ilerken merdivenlerden inen tanıdık adım aralıklarını dinledim. Askılığın önünde durup ihtiyatla kostümüme bakarken Kuzey merdivenleri inmeyi bitirmişti.

"Zamanı geldi efendim," dedi ifadesiz fakat saygı taşıyan bir tonda. "Abim... Aral Çakırca ve Lina yola çıktılar."

Kafamı sallayarak onu onaylarken askıdan iki kostüm alıp koluma astım.

"Abine abi, diyeceksin elbet," dedim ona doğru dönerken. "Abiye başka ne denir?"

Sessiz kaldı fakat gözlerinde için için yanan bir ateş vardı. Ölmek üzereyken onu oradan çıkarmamdan çok, Güney'e iyi bir abi verdiğim için minnettar olduğunu biliyordum. Ona hayatında hiçbir şey karşılıksız verilmediğinden hiç olmayan bir borcu ödemek ister gibi peşimden geliyor, Aral'ın karşılıksız sevgisi için hayatını feda ediyordu. Gençliğime benziyordu. Ona bakarken bu çocukların bir hayatı olmasını daha da çok istiyordum.

"Davette neden bazı ülkeler soytarı rütbesinde olmadığı halde soytarı kıyafeti giyiyor biliyor musun?"

"Asıl soytarıyı gizlemek için," dedi düşünmeden. "Kimsenin gözüne batmadan her yerde olabilmek için."

Kafamı ihtiyatla sallayıp ona doğru yürüdüm. "Bundan faydalanacağız," derken kostümleri ona uzattım. "Sen ve Ekin için..."

Gözlerinde hafiften bir öfke geçti. Gülümsedim.

"Kin mi tutuyorsun kardeşine?"

Ekin'den kardeşi olarak bahsettiğimde; gözlerinden onda görmeye pek alışık olmadığım bir ifade geçti, kabul etti sonra kostümleri. "Ekin'i içeri sen sokacaksın," dedim gözlerine bakarak.

Gözlerime baktı öylece. "Hükümdar Çakırca size düşman olacak tekrar."

Hafifçe gülümsedim. "Haberi olmadığını düşünmen bana fazla güvendiğinden mi yoksa optimistliğinden mi?"

"O adamla altı sene yaşadım, çocuklarını öylece tilki inine gönderecek biri değil."

Onayladım onu. Kimse çocuğunu öyle bir yere göndermezdi. *Bizim gibi yetişmiş adamlar bile...*

"Belki de artık sadece onun korumak istediği şeyler olmadığını anlamaya başlamıştır."

Söylediklerime karşı çıkmadı ama katılmadığı belli oluyordu gözlerinden. Henüz toydu ve kindardı. Ancak bir çocuğu olduğunda bizi anlayacaktı.

"Peki siz?" diye sordu merakla yüzüme bakarken.

"Ben ne?"

"Siz girecek misiniz?"

Aileme derin bir keder miras bırakan bu planın her adımı işlerken kimseye bilmesi gerekenden fazlasını söylememiştim; çünkü herkesin güvendiği bir dal olurdu ama o dal benim boynumu vururdu, yaşamıştım her şeyi bu hayatta.

"Ön kapıdan gireceğim," dedim bilmesinde sakınca görmeyerek. "Ev sahipleri öyle yapar."

Gözlerinde bir anlık bile olsa endişe görmedim. Şaşırmadı bile. Aksine hoşuna gitti bu başkaldırı. Başını saygıyla eğip geri çekilecekti ki durdu.

"İyi olurlar değil mi?" diye sordu Aral ve Lina'yı kastederek.

"İyi olacaklar," dedim net bir sesle.

Aksi ben olmasam bile pek mümkün değildi. Bu gece tüm Magnatlar Lina için orada olacaktı ve Ares onu zorlayacaktı fakat ikisini de öldürmeyi göze alamazlardı. Fakat elbette tedbiri elden bırakacak değildim, üstelik ikisine de güveniyordum oldukça.

"Lina'ya değilse bile abine güven," dediğimde anında kaşları çatıldı.

"O anlamda söylememiştim efendim."

Gülümsedim hafifçe. "Kızımı pek seviyor gibi değilsin halbuki."

Gözlerini kaçırdı. "Aramız iyi aslında."

Bu beni daha da gülümsetti. "Sevimlidir," dedim Lina'mın altı yaşındaki hali gözümde canlanırken. "Sevdirir kendini."

"Ben gideyim," dedi kaçmak ister gibi.

Onayladım onu ama arkasından söylendim. "Sevdiğine seviyorum, demenin nesi utanç verici haylaz herif..."

Arkasından kapıyı kapatırken, "Abim kızar," dedi alaylı bir sesle.

Yüzümdeki tebessüm yerini ifadesizliğe bıraktı. Üzerime siyah bir takım giydim. Alin ve Lina'nın, masanın üzerine bıraktığım fotoğrafına çevrildi gözlerim. Uzanıp aldım bıraktığım yerden. Celina'yı tanımadan önce bana bir hayat verildiğini, onu da heba ettiğimi sanırdım. Sonra onu tanıdım ve artık kalan ömrümü onun için heba etmeye razıydım. Ta ki baba olana kadar...

Lina doğup kucağıma verildiğinde gözlerini açıp doğrudan bana bakmış ve o minicik eliyle serçeparmağımı sıkıca tutmuştu. O an tek düşündüğüm hayatımdaki her şeyin bu an için yaşandığıydı. Ağlamak ve korkmak kendimi bildim bileli yasaktı, öyle ki hayatta ağlayacak veya korkacak hiçbir şey olmadığına dahi ikna olmuş haldeydim. Fakat biricik bebeğime bakarken içimde daha önce hiç duymadığım bir kaybetme korkusu ve bu korkunun gerçekleşme ihtimaline karşı gelişen bir keder peyda olmuştu. Lina serçeparmağıma tutunup gözlerime baktığı o an onu kaybetmemek için her şeyi yapacağımı biliyordum. O benim ve Celina'nın bir parçasıydı ve kesinlikle kaybetmeyecektim. Yeterince güçlü olduğumu düşünecek kadar kibirliydim. Celina'nın optimistliği, endişe duymaya elverişsiz olan içgüdümü yatıştırmıştı. Kiralık Tanrı'ydım ve gardımı indirmiştim...

Celina'yı oturduğumuz binanın merdivenlerinde gözyaşları içinde bulduğum anı hatırlıyordum hâlâ dün gibi. Lina'yı kaybetmiş ve sanki onu senelerce göremeyeceğini biliyormuş gibi eve girememişti. Onu orada ağlarken gördüğümde ne olduğunu anlamıştım. Bize kimin ne için ihanet ettiğini biliyordum. Bizi buraya benim kibrimin, Celina'nın iyimserliğinin getirdiğini biliyordum. Onu Lina'yı bulmadan o eve sokarsam bir daha çıkmayacağını da biliyordum. Lina'yı buladım, Celina da o gelene dek evden hiç çıkmadı...

Başparmağımla fotoğraftaki güzel kızlarımın yüzünü okşadım. İçimdeki o his değişmemiş, aksine Alin'in doğumuyla daha da yer etmişti. Alin doğacak, annesine hayat olacak ve ailemize tertemiz bir sayfa açacaktı. Zira herkes aileme dokunamayacağını biliyordu artık. Fakat şimdi buradaydım ve bu seferki yanılgım kibrimden değil, kendi kanımdan gelmişti.

"Güzel Lina'm," dedim Lina'nın gülümseyen yüzüne bakarken. Ardından Alin'i okşadım. "Güzel bebeğim." Fotoğrafı katlayıp gömleğimin cebine kaldırdım. "Tüm gözyaşlarınızı telafi edeceğim mutlaka." Kabanımı aldım. "Şimdiye kadar yaşadıklarınızı telafi edecek bir hayat vereceğim size mutlaka." Kabanımı giydim üzerime. "Çok az kaldı."

Dışarı çıktığımda beni bekleyen araca bindim ve Şirket binasına doğru ilerledik usulca. Tanıdık güzergâhı izlerken içimdeki öfke her saniye daha da harlanıyordu göğsümde. Kulağımın içine yerleştirilen özel bir çipten güncel bilgi aktarılıyordu Angela tarafından.

Aral ve Lina çoktan içeri girmiş, Ares ilk hamlesini yapmıştı. Karolina'nın fiyatı her saniye artıyor, Ares gözünü bir an olsun onun üzerinden ayırmıyordu. Angela düello odasına gitmeyi teklif ettiğinde Şirket binasına varmak üzereydim ben de. Tek şansım vardı tüm şeytanlarımdan kurtulabilmek için. Ya bugün ya hiçti...

Araç binanın önünde durduğunda Ares, Lina'ya Pars'tan bahsetmeye başlamıştı. Öfke duydum içimde fakat o çocuğa değil, onu böyle keskin ve bana düşman hale getiren Jadwiga'yaydı tüm öfkem.

Kapım açıldığında bir davetliymiş gibi indim arabadan öylece. Merdivenleri çıkmaya başladığımda Şirket binasının etraftaki tüm tilkiler ve köpeklerin kalp ritmi şaşkınlıktan oynadı.

Karanlık adımlarımı takip etti. Ben Şirket binası içinde ilerlerken binayı esir etti. Yüzümde maskeden eser yoktu. Ne La Hire ne de Kiralık Tanrı'ydım. Kadir Kara'ydım, bana verdikleri ismin hesabını onlardan soracak olan. Beni gören her bir tilki kılını bile kıpırdatmadı. Yoluma çıkmaması gerektiklerini çok iyi biliyolardı.

Kuzey'den, "Salon boşaltılıyor," bilgisi geldi kulağıma.

Bir Kupa Ası'nın yanından geçerken, "Kimsenin binadan ayrılmasına izin vermeyin," dedim öylece.

Elimi omzuna koyduğumda başını eğdi saygıyla ve elimin altında titrediğini hissettim. Ortak salona ilerlerken Ares, Aral ve Lina'yı düello odasına kapatmıştı. Bekliyordum bunu, Lina'yı kışkırtacak, Magnatlara

neler yapabildiğini göstermeye çalışacaklardı. Magnatların hepsini bir arada görebileceğim bu kısıtlı zamanda hepsini öldürebilmek için tek şansım buydu.

Tüm davetlilerin ve Tilkilerinin gözleri bana çevrildiğinde, "Lina ve Aral'ın arkasını kollayın," dedim sesimi duyabilen herkese. "Ben Magnatları alacağım." Eğer hepsi ölmezse her şey boşuna demekti.

Öylece yukarı çıkan asansöre ilerlediğimde salondaki tüm tilkiler yoluma çıkmamaları gerektiğini çok iyi biliyolardı. Emir almadıkça kimseye karışmayan bu ruhsuz personalardan birkaçının gözünde heyecan gördüm. Bazılarının avuçları kaşınıyor bazılarının kalp ritmi yükseliyordu. Soytarı maskesi altında saklanan tilkilerden birkaçı başını eğdi fakat ağır basıyordu görev bilinçleri. Soytarı kıyafeti içindekilerin hedefi haline geldim ve bu, işime geldi. Aral, Angela ve Lina iyi idare ediyorlardı. Her şey planıma uygundu. Fazla uygun...

Asansöre yaklaşıp kartımı okutarak içeri girdiğimde soytarıların hepsi kapının etrafını sardı fakat hareket etmediler. Tuşa basakren kaşlarım çatıldı. Benden korktukları için üzerime gelmiyor değillerdi. Bir sebepten gelmiyorlardı. Geldiğimi biliyorlardı...

İçimdeki öfke damarlarımda kabardığı sırada üst katta açıldı kapılar fakat koridor boştu. Bir şeyler ters gidiyordu. Burada olacağımı bileceklerini biliyordum, onları tanıyordum, bilseler de kibirlerinden ötürü kaçmazlardı. Şu an hepsinin o odada olduğunu biliyordum. Beni kaale almadıklarını göstermek istiyorlardı fakat bir şey vardı. Hissediyordum.

Dışarı adım atmadan o huzursuzluğun sesini işittim.

"Sevgilin nefes alamıyor gibi," diyordu o huzursuzluğun sesi.

O an zihnimde bir uyuşma peyda oldu ve Ares'in attığı tüm adımlar bir anlam kazandı. En başından beri Lina'yı kışkırtmak isteyeceklerini ve hepsinin Lina'yı izlemeye geleceğini biliyordum. Lina'nın buraya gelmesine izin vermemin sebebi buydu, hepsini bir araya getirebilecek çok az şey vardı ve Lina büyük bir sebepti. Hepsi onun neler yapabileceğini görmek isteyecekti ve Ares kaybetme korkusunu tetikleyecekti onun, geçmişte de yaptığı gibi. Fakat Lina artık eskisi gibi tetiklenmiyordu, Aral ve birkaç tilkim de onunla birlikteydi. Güvende olacaklarını düşünmüş, her şeyi hesapladığımı sanmıştım. Aral'ı tekrar kurban edecekleri aklımın ucundan bile geçmemişti çünkü Aral'ı düşünmeyecek olsalar bile bu, Lina'ya zihinsel olarak ciddi zarar veriyordu.

Angela'nın kulağındaki çipten Lina'nın endişe dolu sesi dolarken içimde bir sızı peyda oldu. "Jan," dedim boş koridorda soğukkanlılıkla ilerlerken. "Onları oradan çıkar."

O odaya girecek ve hepsini öldürecektim. Ardından bitmiş olacaktı her şey. Fakat bir terslik vardı. Kapıyı açtığımda tanıdık oda bomboştu, masada oturanlar Magnatlar değil soytarıdan kuklalardı. Birkaç saniye odaya baktım öylece. Diş sıktım. Öfkemden ellerim titremeye başladı. Burada olduklarına emindim. Geleceklerine emindim. Benden korkmayacaklarına ve burada olacaklarına emindim...

Kulağımda kızımın endişeli sesi, karşımda tüm planımın boşa gidişinin bir resmi vardı ve sonucu bir histeri krizi. Gülmeye başladım. Yanıp sönen kamera ışıklarından, burayı ve deüllo salonunu izlediklerini biliyordum.

"Korkaklar," dedim histeriyle gülerken kameraya doğru. "Korkak orospu çocukları!"

Gerçekten gelmemişlerdi. Benim kurduğum oyunda yenilmemi; sıcak evlerinde, bir bilgisayar ekranında izliyorlardı. Öfkemin beni ele geçirdiğini hissettim. Yıllarca bastırmaya çalıştığım öfkem, kulağımda Lina'nın Aral için yardım dilenişi, acı dolu inleyişleri, nefes nefese kalışları birbirine geçerken kızıl gözlerimin ışıdığından emindim. Yüzümdeki tebessüm solarken kapıyı kapattım ve başımı çevirip doğrudan beni çeken kameraya baktım. "Hepiniz öldünüz," dedim ölümcül bir sesle. "Beni bu gece öldürseniz iyi olur," derken asansörün kapılarının açıldığını hissettim. "Çünkü ben hepinizi öldüreceğim ellerimle."

Gözlerimi asansöre çevirdim, asansörden beş soytarı çıktı. Ellerindeki bıçaklar ışık altında ışıyordu.

Soğukkanlılık omuzlarıma bir pelerin gibi örtülürken öylece üzerlerine yürüdüm. "Henüz çok gençsiniz," dedim onlara yaklaşırken. "Yerinizde olsam kıpırdamazdım."

Dördü sözümü dinleyecek kadar zekiydi. Biri hataya düştü. Asansöre binip aşağı indiğimde açıkları kapıyla birlikte beni bekleyen, soytarıdan bir denizdi sanki. Benim gördüğüm; dülleo salonunun kapalı kapılarından ibaretti. Attığım ilk adımı hatırlıyordum yalnızca. Deüllo salonunun kapısına varmam on iki dakikamı almıştı. Kapıları açtığımda Lina'nın, "Baba" feryadı zihnimde yankılandı. "Yardım et," dedi Aral'ın hemen yanında, acı içinde ağlarken.

Yanına varmam saniyelerimi aldı. Elinde tuttuğu iğneyi Aral'a vururken, "Buradayım," diye fısıldadım kulağıma. "İyi olacak." Saçlarına bastırdım dudaklarımı özlemle. "İyi olacaksın."

Yara bere içindeydi. Titriyordu ve şuurunu kaybetmek üzereydi bıçaktaki zehirlerden ötürü. Çok sürmeden kollarıma yığıldığında onu kucağıma aldım.

Wielki, elindeki silahı Ares'in yüzüne yaslamış bana bakıyordu emir bekler gibi. Sonunda duracağı tarafa karar vermiş gibiydi.

Ares'in gözlerine baktığımda gülümsedi bana alayla. Biliyordu. Benimle neredeyse aynı kurnaz aklı kullanıyordu ve bugün bana bu hayatı bir kez daha elden kaçırmamın, kendi kanımdan olanı öldürmemiş olmam olduğunu hatırlatıyordu.

"Gidiyoruz," dedim ona acıyan bir ifadeyle bakarken. "Onu kasaya götür."

Wielki başıyla onayladı beni yalnızca.

Kuzey ve Ekin çoktan Aral'a yönelmişti. Kuzey, abisine müdahale ederken gözlerimi Jan'a çevirdim.

"Aral'ı al."

Jan doğrudan Aral'a yönelirken gözlerimi Ekin'e çevirdim. "Lina sana emanet."

Kafasını sallarken Lina'yı kucağımdan aldı. "İyi olacaklar," dedim endişelenmemesi için. Göğsümde bir yangın vardı halbuki.

Hepsi binayı boşaltırken onları arkalarından izledim sonra içimdeki öfkeyle tüm binayı ateşe verdim. O gece, Circus tarihinde bir ilki gerçekleştirdim; kameralar beni izlerken masadaki sosyetarıları ateşe verdim ve ateş tüm binayı ele geçirirken onlara açık açık ihanet ettim...

BÖLÜM 3

Keder Meleği

Damarlarımda akan ağır kan... Üzerimde taşıdığım ruh yalnızca yedi gram. Al benden neyimi istiyorsan. Kendisine olan saygısını da yitirdiğinde ne yapar insan? Kim açar kapısını, kendinden bile kaçsan? Kalmak mı zor gitmek mi? Otuz beş binde verilen bir karar... Hangisi yaşatır, hangisi derinden yaralar? Verilmesi zor cevaplar... Tek tesellisiyse; bazı insanlar böyle yaşar...

Ender Çakırca o arabadan indiğinde ve muhtemelen yıllar sonra gördüğü oğlunun yüzüne, kazandığı bir cesaret ve bolca da çaresizlikle baktığında daha önce hissedeceğimi düşünmediğim şeyler hissettim. Aral mıydı bunun sebebi yoksa ben gerçekten olmamı istedikleri kişi değil miydim bilmiyordum artık. Tek bildiğim Aral'ı düşündüğümdü. Ender Hanım'a bakarken, Deniz'e bakarken hatta aynaya bakarken bile Aral'ı düşünüyordum. Omzum sızlıyordu mesela tam onun yandığı yerden.

Sonra onu yakanı düşündüm. Sebebini ve şimdi bu anı görmek için her şeyini verebilecek olan ve kendisi her şeye değer olan o adamı düşündüm. Sanki annesinin endişesini hissetmiş gibi uyanan o adamı düşündüm. Dik bir başla yukarı çıkmamı istiyor Hükümdar Çakırca. Fakat karşımdaki şu manzara bile bir nevi benim eserim. Aral... Şu görüntüye hangi yönünden bakarsam, kendimi temizlerim? Ben ellerimi temizleyebilir miyim Aral? Sızılarımın sebebi sensin ama kesik içinde benim tenim. Kesiklerin nasıl olduğunu gördün mü Aral? Gözümün nasıl döndüğünü gördün mü?

Gözlerimi karşımdaki görüntüden bir an olsun ayıramadım. Deniz'in annesini kolları arasına alışını, onu göğsüne yaslayışını, yüzünü saçlarına gömüşünü, sırtını sıvazlayıp buğulanan gözlerine rağmen dik bir duruş ve güven verici bir ses tonuyla onu teselli edişini izledim. Gözlerim iyi göremediğinden buğulu silueti Aral'ı o kadar anımsattı ki bu anın gerçek olmayışı çok sıktı canımı.

Ekin kaskatı kesilmişti yanımda. Kalp atışını duyabiliyordum, rayından çıkmış bir tren gibiydi; hızlı, dengesiz ve sarsıcı. Kalakalmıştı öylece.

Bu ne yapacağını bilmezlik. Aral için endişe ederken adım atamayışından tanıdıktı.

Aral olsaydı ne yapardı diye düşündüm farkında dahi olmadan. Kriz anında Aral gibi hareket etmek üzerine bir savunma mekanizması geliştirmiştim. Kafamın içindeki Aral, benim otomatik pilotumdu. Elim kalktı yavaşça, Ekin'in sırtına yerleşti ve hafifçe baskı uyguladım ona. Eğer şimdi gitmezse o yabancılaşmayı atlatması daha zor olacaktı. Annesinden adım adım kopmuş biri olarak çok iyi biliyordum bunu. Tıpkı Deniz abisinin yaptığı gibi ayak uydurmalı ve adapte olmalı, annelerinin işini kolaylaştırmalılardı yoksa arayı kapatması yine zaman alacaktı.

Ekin bana baktı, mavi gözlerinin içi titriyordu. On dört yaşında annesini kaybeden o çocuğa bakıyordum sanki. Birkaç gün önce bahçe kapısında sarıldığım o çocuktu. Ona kafamı salladım yapmalısın, der gibi. *Aral burada olsaydı seni o götürürdü ama ben yapamam Ekin, yüzüm yok. Ama seni harekete geçirecek o ivmeyi kazandırabilirim sana Aral'ın bana yaptığı gibi.*

Ekin birkaç donuk adım sonrası toparlayıp birkaç adımda Deniz'in yanına gitti. Ender Hanım, en küçük oğlunu gördüğünde dudaklarından bir hıçkırık döküldü. Ellerini Ekin'in yüzüne yasladı, hıçkırıklarla ağlayarak onu kendisine çekti. Çocuklarının yanında ufacık kalıyordu artık ve bunun fiziki farkındalığını belki de on iki sene sonra ilk kez deneyimliyordu. Aral da kocaman bir adamdı. Annesi omuzlarından biraz daha aşağıda, kalp hizasında kalırdı belki de. *Aral'ın annesi hep kalp hizasında kalıyordu... Aral'ın sevdikleri hep bir kalp hizası, bir omuz yarası. Tüm Çakırcalar artık bir arada. Bir ben Kara kaldım aralarında, bir leke gibi.*

Eşinin arkasında duran Hükümdar Çakırca'ya baktım. Yüzünde derinden bir üzüntü vardı o an, geldikleri hale inanamıyordu belki de o da... Zaman, biz acı çekerken geçmez sanırdık ama o bizi alıştırırdı kendine; usulca geçip giderken. Gözlerimizi açıp kapatır ve senelerin geçtiğini fark ettiğimizde buraya nasıl geldiğimizi merak ederdik; her günü o acının içinde yaşadığımız halde. Altı gün sonra bir sene olacak içine düştüğüm acı içime yerleşeli fakat daha dün gibi sanki. Aral'ın elli bir saatlik yokluğuysa ebedi. *O yokluğa alışmaktansa uçurumu gözünü kırpmadan izlemek daha iyi.*

Hükümdar Çakırca o an tam da böyle hissettirdi bana. Ona bakarken evlerine gittiğim gün bana yenildiğini söylediğinde kastettiği şeyi anladım. Ben yıllardır şeffaf bir fanusta yetiştirdikleri o narin çiçeğe yaklaşan,

onunla konuşan ve ona dokunan ilk yabancıydım. Söylediklerimle Ender Hanım'a belki cesaret vermiş belki de geçen zamanın farkındalığını kazandırmıştım ona. Acının üzerimize örttüğü alışılmış uyuşukluğundan uyandırmıştım belki de onu. Buraya gelmesinin sebebi olmak istedim. Buna inanmak istedim. Aral'a hep zarar vermediğime ikna olmak istedim. Aral'a canın yanıyor mu, diye sorsam inkâr etmez ama dermanı var, der teselli ederdi beni. En büyük derdinim belki ama sana anneni getirdim, diye teselli edebilmek istiyordum ben de kendimi.

Deniz kolunu annesine sardığında Ender Hanım gözyaşları içinde ona yaslandı, diğer kolunu da Ekin'in koluna sardı yanından ayrılsın istemiyormuş gibi. İki oğlunun kollarında girişe doğru ilerlerken yok olma isteğiyle doldu içim. Yok olmak istedim. Gözlerimi yere indirdim ve beni görmemesini diledim. Ama yıllar içinde kazandığım o görünmezliği Aral'la kaybetmiştim. Titrek, soğuk bir el tuttu elimi. Bakışlarımı karşıma çevirdim. Ağlayamıyordum bile. Herkes ağlarken onun için; ben Aral yok diye onun için ağlayamıyordum bile.

Ender Hanım gözyaşları içinde gözlerime baktı. Dudakları titriyordu, konuşamadı ama elini kaldırıp yüzüme dokundu teselli eder gibi. Sonra da yanımdan geçtiler yavaşça. Ender Hanım'ın elinin yokluğunu Hükümdar Çakırca doldurdu, kaldırdı başımı.

"Bir zafer kazanıldığında *Soytarı'nın* başı *Hükümdar*'dan daha dik olur," dedi usulca. "Ona sahip çık."

Bu bir zafer mi? Kayıplara rağmen? Kayba rağmen kutlanırsa zaferler, Hükümdar nerede duracağını nasıl bilecek? Soytarı'nın görevidir belki de bu...

Bir süre giremedim içeri. Yukarıda yaşananları hayal etmek bile çok kalp kırıcı olduğundan şahitlik etmek istemedim, benim de parmaklarımda boyası olan o esere. Fakat aşağıda bekledikçe yukarı çıkmayı daha da çok istedim. Aral'ı görmek istedim. İyi olduğunu hissetmek, iyi olacağını gözlerimle görmek istedim. Ağlayabilmek ve hepsinden özür dilemek, affedilmeyi dilemek istedim. Ben Aral'ı hak etmiyorum ama onu çok seviyorum, demek; bunu onlara kanıtlayabilmek istedim.

Sırtıma bir el yaslandığında gözlerimi acil yazısı üzerinden çekip Kürşat'a çevirdim. Yüzünde yumuşak bir ifadeyle bakıyordu yüzüme.

"Hadi biz de içeri girelim."

"Ben... Nasıl davranmalıyım bilmiyorum," diye mırıldandım. "Aral olsa..." Sustum. *Aral var. Bir Aral'ın var senin Lina.*

"Lina gibi," dedi gözlerime bakarak."

Lina gibi... Lina'yım çünkü ben. Hiçbir şey böyle olsun istemedim.

Yutkundum. Aral nasıl her şeyi yutuyorsa ben de öyle yuttum. Kürşat'la yukarı çıktım. Kanımdaki toksin tamamen temizlenmiş miydi emin değildim ama vücudum her zamanki gibi değildi. Göğsümün daralmasının sebebi kanımda gezen zehir miydi Aral'sızlık mı emin değildim. Belki de panik atak geçiriyordum ama Aral olmadığı için bunu bile fark edemiyordum. İşlevimi yitirdiğim gerçeğiyle yüzleştim aniden. Aral'a o kadar entegre olmuştu ki her şeyim, onsuzlukla idare edemiyordum.

Yoğun bakım katına çıktığımda ufak topluluk çekti dikkatimi. Güneş ablayı seçtim gözlerim net görmese de. Etraflarını çevreleyen uzun boylu adamlar vardı. Güneş abla ağlayarak annesine sarılırken eşi, babası ve kardeşleri tarafından çevrilmişti etrafları.

Gözlerim önce Alin'i ve annemi aradı fakat bulamadım. Ardından Batı ve Doğu'yu aradı gözlerim istemsizce. Herkesten ayrı, bir köşede Güney'in yanında durduklarını gördüm. Adımlarım Batı'ya yöneltti beni. İçimdeki vicdan azabı boynuma geçirdiği ipi sıksa da Aral'ın gözbebeği olduğunu bildiğimden onu teselli edebilme isteğiyle doldu içim. Yaklaştıkça gözlerinin dolduğunu gördüm. Kaburgalarım göğsüme batmaya başladı.

Yeterince yaklaştığımızda Güney, Kürşat'a gelişmeleri anlatmaya başladı; bacağıma yaslanan o küçük başla kalbim ağırlaştı. Küçük eli, sargılı avuçlarıma tutundu usulca. Benden ilgi ve sevgi istediğini biliyordum. Abisini kaybetme korkusunu kalbinin derinliklerinde hissediyordu ve bilmiyordu bunun sebebi olduğumu. *Soytarı. Soytarı. Yüzün gül açtırır, elindeyse ölüm fermanı...*

Dişlerimi sıktım. Ruhum daralıyordu ama Hükümdar Çakırca bir noktada haklı. Ağlayıp sızlamanın faydası yok, bir suçluysan eğer cezasını ödemen gerek.

Kaçmadım Batı'dan. Yanağını okşadım sevgiyle.

"Abim uyanmış Lina'cığım," diye mırıldandı. Ha ağladı ha ağlayacaktı. Bir babayı kaybetmenin korkusunu çok iyi biliyordum. Aral, Batı için bir babaydı ve ufacık yaşında ikinci kez yüzleşiyordu bununla. Bu düşünceyle omuzlarım daha da ağırlaştı.

"Her şey iyi olacak," dedim. Zorlansam da devam etmek için direndim. "Abin çok iyi olacak."

Gülümsedi bana, kafasını sallayıp yanağını dizime yasladı. O sırada yoğun bakım kapısı açıldı, çıkarılan yatakta yatan siluet içimi titretti. Onu bu halde görmek ve yanına gitmeye cesaret edememek zoruma gidiyordu. Ailesi ona atıldı ama biz geride kaldık. Aral olmadığında ne kadar kimsesiz kaldığımızı fark ettim o an. Bu aile senelerce birlikte yaşamıştı, hepsi de iyi insanlardı ama Aral bu aileyi bir tutandı. Aral, beni bile bu aileye dâhil eden yegâne insandı. Onun kalbine sahip olabilmiş olduğuma o kadar hayret ettim ki ona bunları yaşattığım için o an kendimden daha çok nefret ettim.

Ben olmasam daha iyi olmazdı hayatı belki ama daha kötü olmazdı en azından. Eğer ki normal biri olabilseydim işte o zaman belki de normalden bir nebze daha iyi olurdu hayatı. O işe giderken ben okulda olurdum. Birkaç günde bir mesai bitimlerinde görebilirdik birbirimizi ancak ama ben elimde kanını değil yüzüğünü taşırdım sadece. Hastaneye geldiğimizde sıfatımız hasta değil doktor olurdu. Her şey daha güzel olabilirdi. Ben böyle olmasaydım... Nilay gibi olsaydım eğer... Böyle hissetmez, kimseye de böyle hissettirmezdim Aral. *Normal biri olsaydım yine de sevmez miydin beni Aral? Haberim bile olmadan kurtaramaz mıydım seni düştüğün o boşluktan? Cevabı bilemeyeceğiz hiçbir zaman. Ve ben buna tutunacağım Aral hep. Başka şansım yok güzel sevgilim. Yanında kalabilmek için tutunacak başka dalım yok.*

Deniz ve Kuzey'in hemşirelerden müsaade isteyişlerini, Ender Hanım'ın sessiz gözyaşları içinde Aral'a gidişini, elini tutuşunu, yüzünü sevip alnından öpüşünü izledim. Aral henüz tam olarak kendinde değildi, göremedi belki de annesini ya da anlamadı ama hissettiğine emindim.

Kuzey yanından bir an olsun ayrılmadan onunla asansöre bindi. Ekin, Alpaslan abi ve Hükümdar Çakırca, Güneş abla ve Ender Çakırca'yı muhtemelen Aral'ın odasının olduğu yere götürmek üzere hareket ederlerken Deniz onları asansöre bindirip bizim yanımıza geldi. Herkese göz kulak olma görevi Aral'dan ona geçmişti. Aral olmadığında büyük abi oydu. Batı ona atıldığında ona eğildi sevgiyle. Batı boynuna sarılınca kucağına aldı onu.

Karşımda durdu. "Abimi normal odaya aldılar," dedi, sıkıntılı bir ifade vardı yüzünde. Abisi, ablası, kardeşleri ve şimdi de annesi... En büyük abi olmak zor olmalı. "Ziyaretçi almazlar bir süre."

Kafamı salladım. Prosedürü biliyordum. Bilmekten başka şeyler de yapabilmek istiyordum. *Tıp dördüncü sınıfım. Kuzey gibi olabilirdim. Olamıyorum.*

Sıkıntıyla nefes alıp Doğu'unun saçlarını okşadı. "Aç mısın?" diye sordu ona şefkatle.

Kafasını iki yana salladı Doğu.

"Peki sen acıktın mı küçük adam?" diye sordu Batı'ya.

"Acıkmadım," diye yanıtladı Batı onu. "Alin'ciğimle yedim ben."

Yüzümde nasıl bir ifade belirdiğinden emin değildim ama Güney, "Celina Hanım, Alin'le odana çıktı," diye bilgilendirdi beni. Deniz ve Hükümdar Çakırca hareketlenince endişelenmiş, kendini odama kapatmış olmalıydı. Agorafobisi vardı. Onun burada olması bile büyük bir adımdı onun tek evlik dünyasında.

"Benim odama gidelim o zaman," diye mırıldandım burada dikilmelerini istemediğimden.

Ender Hanım'ın dört kardeşten muhtemelen haberi yoktu. Kendilerini dışlanmış hissetmelerini istemedim. O duyguyu çok iyi biliyordum çünkü. Bu dört kardeşe belki belli edemiyordum ama onlara çok değer veriyordum esasen. Hem çok iyi insanlar oldukları için hem de Aral için değerli olduklarından gönülleri kırılsın istemezdim hiç. Aral'ın yokluğunda ablalık edemezsem onlara Aral kırılır. Aral bana kırılsın istemiyordum ben hiç.

Deniz'in gözlerinde minnettar bir bakış görmek biraz olsun iyi hissettirdi bana ama kalıcı değildi. Aral tesellisi gibi hissettirmiyordu hiçbir şey. Birlikte asansöre binip odama gittik.

Annem camın önündeki koltukta huzursuzca otururken Alin masanın başında oturmuş bir deftere bir şeyler çiziyordu. Biz içeri girince bakışları bize çevrilmişti. Gülümsedi ve koşarak yanımıza geldi. İçimde bir sevgi ışıdı. Eğilip onu kucakladım. Sıkıca sarıldım ona. Teselli bulmaya çalıştım minik kollarında. Daha önce bulabiliyordum. Yine bulabilmeyi denedim.

Deniz, Güney ve Doğu anneme selam verdiler. Koca odadaki koltuklardan birine iliştiler. Batı'nın hüznü Alin'le konuştukça dağıldı. Bir süre sonra Alin'le masanın başına geçip Aral'a hediye etmek için resim çizmeye koyuldular. Annem, hepimizi Aral'ın iyi olacağı konusunda teselli etti. Teselli etmekte iyi biriydi ama gerçekçiliği ve dürüstlüğü tartışılırdı. Sessizce onu dinledim ve izledim bir süre. Deniz neden gitmiyordu annesinin yanına bilmiyordum ama Ender Hanım'ın burada olduğundan annemin haberi var mıydı merak ettim. Onunla neden konuşmadığını ve bunu Aral'ın bilmesini neden istemediğini merak ettim.

Annemi bildim bileli mütevazı ve ürkek biriydi. Çok zeki ve başarılı bir genetik mühendisi olduğu gerçeğinin büyüklüğünü liseye giderken ancak idrak edebilmiş ve hayret etmiştim. Evden çıkmıyor, pazara aynı yollardan gidiyor, aynı insanlardan alışveriş yapıyor, aynı saate çıkıyor aynı saate eve dönüyordu. Sosyal fobisi ve kaygı bozukluğu vardı. Hasta olduğunda kendini bu denli motive edebiliyor olmasına bu yüzden şaşırmıştım. Belki de genetik bilgisine ve kendisine güveniyordu. İnsan değildi ona zarar veren, bir hücreydi ve annem insanlardan korkuyordu yalnızca.

Sebebini şimdi anlayabiliyordum. Birine âşık olmuş, hayatına bu şekil vermiş. Korktuğundan sekiz sene çocuk yapamamış. Ama bu bile planlanmış aslında. Gözünden sakındığı kızını gözlerinin önünde kaybetmiş. Tam iki sene... Tam iki sene hiç haber alamamış ondan. Sevmemesi gereken birini sevdiği için yaşanmış bunların hepsi. Kocası bulmuş getirmiş sonra kızını. Kimbilir neler uğuruna ve nelere rağmen... Kaçtıkları yere dönmüşler belki de... *Olay yerine dönenler şimdi katil mi yoksa her şeye şahit mi?*

Şirket, küçük bir Karo uğuruna bir soytarı aldı kendine. Babam bu süreçte geri dönmüş olmalı sirke. Diğerlerini eğitmesinin tek yolu bu. Hem eğlence merkezinde hem de MİT'te çalışmış olmalı bu sürede. Eğlence merkezinde çalışan güvenlik babamın her davete katıldığını söylemişti bana. Babamın sözde öldüğü tarih 19 Şubat. Bizim katıldığımız tarih 10 Şubat. Davet hep şubat aylarında yapılıyorsa eğer o davette bir şey olmuş olmalı. Babamın kendini ölü göstermesinin bir sebebi olmalı. Asaf'ın babamın öldüğünü düşünmesinin gerçekçi bir nedeni olmalı. Babamın yerine koyduğu kişi de bir tilki. Belki de ölmesine o davette karar verildi... Emin değilim. Fakat bir sebep arıyor zihnim. Tüm bu yaşananlar için bir çare arıyorum çaresizce.

Pars gerçeği var bir de. Pars gerçekten abim mi? Babam, diğer tilkilerden daha uzun yaşıyor. Şirket için mükemmele yakın bir genetiğe sahip. Kolayca bırakmazlar elbette peşini. Babam beklemişse çocuk yapmak için şüphe etmiş olmalı bir şeylerden. Gerçekten yok mu Pars'tan haberi? Peki Ares ve Wielki? Onlar da mı biyolojik olarak kardeşim? Neredeler şimdi? Babam geldi ve yaktı Şirket'i. Ne olacak şimdi? Şirket nasıl bir karşılık verdi? Verdi mi? Verecek mi? Ekin ve Kuzey neden oradaydı? Sorulacak çok soru var alacak zihnim yok sanki.

Midemdeki bulantı aniden bastırdığında ayağa kalktım. Gözler bana çevrildi ama sorulan sorulara cevap vermedim. Doğruca banyoya girip

öğürmeye başladım. Midemde hiçbir şey yoktu ama öğürmeme engel olamadım.

Annem ve Deniz'in sesini duydum kapının ardından. Annem içeri girdi. Deniz kapının önünde durdu. Annem saçlarımı topladı. Kuzey ve Deniz'in serumdan bahsettiklerini işittim. İstemiyordum hiçbir şey ama cevap veremedim onlara. Stresten bulanan midemin sakinleşmesini beklerken kafamın içinde Aral'la olan anılarım geziniyordu. Bir savunma mekanizması haline gelmiş Aral benim için. Onu düşünerek sakinleşmeye çalışıyordum. Her şey yolunda Lina, diye fısıldıyordu sesi bana. Her şeyi hallederiz. *Bizim bir öpücükle çözemeyeceğimiz bir şey yok.*

"İyi misin bir tanem?" Annem saçlarımı ve sırtımı okşadı. "Her şey iyi olacak. Geçecek hepsi. İyi olacaksın."

Teselli edilmeyi isterdim hep. Tesellilerin güven verdiği kadar iyi de hissettirdiğini şimdi fark ediyorum. Aral'ın tesellileri ile annemin tesellileri arasında sıradağlar var.

Sifonu çekerken, "İyiyim," diye mırıldandım usulca. *Değildim.* Ama bir tek Aral'a söyleyebiliyorum bunu. Hayır. Söylemiyorum. Ama o anlıyor beni. O anlıyor yalan söyleyip söylemediğimi. Dizine çekiyor beni. Geçmiyor hiçbir şey ama geçeceğine ikna edebiliyor beni.

"Serum takalım," dedi Deniz kapının eşiğinde beklerken. "Ayakta durmaman lazım senin. Tedavin tam olarak bitmiş değil."

"İyiyim," diye tekrar ettim.

Ellerimi yıkamak istediğimde sargılı olduklarını fark ettim. Yumruklarımı sıktım hafifçe. *Avuçiçlerini düşünme. Dikiş atmak yok. Ellerini düşünme. Aral'ı düşünme. Dikiş atmak yok. Sus artık. Düşünme.*

"Değilsin."

Gözlerimi gözlerine çevirdim. "Neden annenin yanında değilsin?"

"Lina," dedi annem üzgün bir sesle.

Belki de susturmak istiyordu beni... Susmak çözüm değil ki... Öyle olsa benden özgürü olmazdı. Susturulanlar özgür mü anne? Hani senin kanatların nerede? Uçuyor değil her susuşunda ayağına bir mezar bağlıyor gibisin halbuki.

Deniz'in gözlerinde bir anlığına şaşırma gördüm. Bunun gerçekliğine şaşırdı bir an. Annesi buradaydı ve gitmiyordu. İçim titriyordu. Panik atak geçirecektim sanırım. Vücudum alarm veriyordu. Gözlerimin titrediğini hissediyordum. Çıkmam lazımdı buradan.

Kapıya doğru adımladım. "Beni düşünme," dedim yanından geçerken. Neredeyse yalvaracaktım bunun için. Kapıyı açıp kendimi koridora attım. Aral'ın odasını bilmiyorum. Deniz'e sormak istemiyorum. Danışmaya sorsam söylerler mi bana? Ailesi değilim ki... Ben hep iki numarayım. İkide kalmalıyım.

Deniz de dışarı çıkıp peşime takıldığında bu berbat biri gibi hissettirdi bana. Karşıma geçtiğinde adımlarım durdu.

"Annemin ihtiyaç duyduğu herkes yanında. Senin iyi olduğunu görmeden gitmeyeceğim," dedi net bir sesle. *Yapma Deniz. Kendimden nefret ettiriyor bu bana.*

"İyiyim ben. Git lütfen."

"İyi değilsin. Gidemem," dedi gözlerime bakarak. "Abim seni hep bana emanet eder. Sen iyi olmadan hiçbir yere gidemem."

Ben hak etmiyorum bunu. Hak etmiyorum. Bilmiyorsun. Neden bilmiyorsun? Bilsen böyle demezsin.

Dayanamayıp, "Aral'ın bu durumda olmasının sebebi benim," dedim. Hiçbir şeye dayanamıyorum. Susmak istemiyorum Aral. Aksine haykırmak istiyorum her şeyi. "Aral'ı ben bıçakladım." Nefes alamıyorum sanki. Bu gerçeği yenemiyorum. İyi bir yalancıya ihtiyacım var Aral. Gel söyle ne olur. "Ben yaptım." Ellerime baktım. Bana yaklaşıyor ve nabzımla birbirine karışıyor bir sürü ayak sesi. Kendimi kaybetmekten korkuyorum. Hep böyle mi yaşayacağım? "Ben bıçakladım."

"Ne?" dedi arkamdan biri.

Korkuyorum Aral. Benden nefret ederler diye değil. Seni benden alırlar diye...

"Lina?"

Özür dilerim sevgilim. Seni ve güzel günleri bekleyemedim söylemek için. Bence en doğru zaman şimdi. Yarabandını bir anda çekmek gibi. Ya yarabandı benden kendisiyle götürürse seni?

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Genzim ağrıyordu ama ağlayamıyordum. *Ağlayamıyorum Aral. Bana böyle öğrettikleri için. Sen üzülüyorsun bunun için ama şimdi buna ağlamadığım için nefret edecekler benden.*

Yuttum her şeyi. Aral gibi. Gözlerimi Güneş ablaya çevirdim. Alpaslan abi, Mehmet Ali ve Şahin yanındaydı.

"Özür dilerim," dedim tekrardan. Yumruklarımı sıktım ama gözlerimi kaçırmadım. Kaçmak yok Lina. Artık kaçmak yok.

"Ben," yutkundum. Başı dik ölüm diye bir şey yok Lina. Hükümdar Çakırca bir konuda haklı. Kusursuz değiliz hiçbirimiz fakat hatalarımızı kabul etmek ve devam etmek gerek. "İstemeden Aral'ı bıçakladım ve unuttum onu. Hatırlıyor olsaydım bir daha yaklaşmazdım yanına ama o bana yardım etti yine. Yine kollarını açtı bana. Özür dilerim. Şimdi burada olmasının da sebebi benim." Gözlerimin önünde siyah beyaz noktalar patlıyordu. Avuçlarım sıcaktı ama Aral'ın elinin varlığından değildi, kendi kanımdandı.

"Özür dilerim her şey için. Böyle olsun istemedim hiç. Ben gerçekten çok üzgünüm. Ama ağlayamıyorum. Gerçekten üzgünüm. Ben Aral'dan başkasına... Ağlayamıyorum. Özür dilerim... Bana... Böyle..." Cümlemi tamamlayamadım. Her şey aniden sessizliğe ve karanlığa gömüldü...

Gözlerimi açtığımda ter içindeydim. Karanlık bir tavana bakıyordum. Biri elimi tutmuş dua ediyordu. Tanrı'ya her şeyin iyi olması için yalvaran o cılız sesi tanıyordum. Tanrı belki de sevmiyordur bizi. Belki de umursamıyordur bile. Hayvanlardan üstün gördüğümüzden kendimizi... Hayvanların kaçı umurumuzda? Tanrı ki tüm evrene sahip. Neden umursasın ki bizi?

"Lina," diye fısıldadı tanıdık o ses. "İyi misin bir tanem?"

"Değilim," diye mırıldandım tavanı izlerken.

"İyi olacak her şey," diye fısıldadı umut vermek istediğinden ama üzerimde hiçbir etki etmedi.

"İtiraf ettim," diye mırıldandım usulca. "Aral'ı bıçakladığımı..."

İçimde bir korku duymuyordum. Yalnızca Aral'ı düşünüyordum. Aral kızar mıydı? Belki kızardı. Ama kollarının arasında kızardı. Benden alırlar mıydı o kolları? Ya alırlarsa Aral? Ben iki numarayım. Bir şey olursa aileni seç, dedim. Şimdi sözümden dönemem ki.

Annem saçlarımı okşadı. "Her şey yoluna girecek."

"Bu Aral'ı ikinci kez ölümün eşiğine getirişim," diye fısıldadım içim acıyarak. "Batı, Doğu, Güney ve Kuzey, Ekin, Deniz, Güneş abla benim yüzümden bu kadar üzülüyorlar..." Yutkundum. "Ender Hanım..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yutkundum. "Ender Hanım benim yüzümden burada. On iki senedir çıkmıyormuş dışarı. Ben çıkardım. Aral ölüyor sandı belki de... Aral o eve giremiyordu." Aral'ın ağlayışını anımsayarak duraksadım.

Kaç saattir uyuyordum? Aral uyanmış mıydı tamamen? Odasına ziyaretçi alıyorlar mıydı artık? Annesi girmiş miydi içeri? Görmüş müydü annesini?

Ziyaret saati bitmiş olmalı ama fark eder mi Çakırcalar için? Hükümdar Çakırca için fark eder mi? Etmez. Görmüş olmalı annesini. Aral annesine kavuşmuş olmalı. Aral... Bununla kendimi teselli etsem bu beni eder mi soytarı?

Annemin gözünden usulca yaş süzüldüğünü gördüm göz ucuyla. Neydi onu bu kadar üzen? Hayatımız mı? Ben mi? Babam mı? Biliyor mu bizi babamın kurtardığını? İnsanın başına belayı açanı olabilir mi aynı zamanda kahramanı? Oluyor. İnsanları böyle böyle kendine bağlıyor devlet adamları.

Yattığım yerden yavaşça doğruldum. Ayaklarımı aşağı sarkıttım. Annem beni izledi hüzünlü gözlerle. Kollarıma bağlı kablolara ve damar yoluna baktım. Seruma baktım. Bitmek üzereydi. Uzandım, kapattım. Ardından damar yolunu ve kabloları çıkardım. Yatağın üzerine bıraktım.

Gözlerimi anneme çevirdim usulca. "Niye kaçıyorsun Ender Hanım'dan?" diye sordum tekdüze bir sesle.

Mavi gözleri loş ışıkta parlıyordu. "Bazı cevaplar yük olur insana yalnızca. Bilmek hiçbir şey kazandırmayacak sana acıdan başka."

"Bir tekerleme gibi," diye mırıldandım. "Babamdan öğrenmişsin bunu."

Annemin gözlerinden şaşkın bir ifade geçti. Babamın cümlelerini artık ayırt edebiliyordum. Tekerleme gibi konuşuyordu ve bu bir alışkanlıktı. Neden bir alışkanlığı olduğunu biliyordum artık. Balo gecesi tanıdığım o Soytarı'yla bir gün içinde o kadar aydınlanmıştım ki içine düştüğüm karanlığı aydınlatamazdım belki ama önümü görebilirdim.

"Bir teori geliştirdim," diye mırıldandım ayağa kalkarken. "Beni korumayı amaçlayarak benden bu kadar şey saklarken çok rahatmışsınız çünkü soru soramayacağımı biliyormuşsunuz. Susarsanız sorgulamayacağımı, kabul edeceğimi düşünmüşsünüz hep." Gözlerimi annemin yüzüne çevirdim. "Çünkü bana böyle öğretildi. Değil mi?"

Annemin gözlerinden birer yaş daha düştü.

"Babam her şeyi hesaplamış. Bir tek Aral'ı sevebileceğimi düşünmemiş. Sanki kendisi âşık olmamış gibi..." Alayla gülümsedim. "Aral'ın beni değiştirebileceğini düşünememiştir belki."

"Lina."

Elimi uzatıp gözyaşını sildim. Onu destekliyor değildim ama anlıyordum. Korkularını anlıyordum. En çok da Aral'a susarken anlıyordum onu. Affedemiyordum ama anlıyordum.

"Ağlama," diye rica ettim ifadesizlik içinde. Alin'in bunu görmesini istemiyordum. "Cevapları kendim bulurum. Sen Alin'in yanında ol hep. Yeter benim için."

"Özür dilerim," dedi yalnızca.

Bir şey demedim. Çıktım odadan. Koridorda kimsenin olmayışı rahatlattı beni. Bir yandan da üzdü çünkü artık önemsemiyorlardı belki de beni. Ne durumda olduğum artık kimsenin umurunda değildi. Aral'ım vardı bir tek. Onu da elimden alacaklardı. Bunun için kızamıyordum bile. Aklın yolu birdi. Ben de olsam, çok sevdiğim birinin benim gibi biriyle olmasını istemezdim. Ben ne kadar iyi biri olsam bile istemezdim. Ben ne kadar çok seviyor olsam, o beni ne kadar çok seviyor olsa bile istemezdim. *Aşk kör edici olabilir, aklımız hayatta tutan bizi ve sevgilim hayatta olmak daha iyi. Unutmak, insan için... Çok üzülürsün ama bir gün geçer, terk eder içindeki sevgi seni. Yaşamak çok daha iyi. Yaşaman, benden daha kıymetli.*

Koridorun çıktığı bekleme alanının bir köşesinde Kürşat'ı gördüğümde ondan kaçmak için artık çok geçti. Kürşat oturduğu yerde doğrudan koridoru izliyordu. Beni görünce ayağa kalktı hemen. Kürşat biliyordu ona yaptığımı ama hiç kızmamış, hatta gönül bile koymamıştı bana. Ya da öyle yansıtıyordu bana. Bilemezdim içini. Ben bir tek Aral'ı biliyordum. Tüm bildiğimi alacaklardı benden. Eski Lina olacaktım yine. Eski Lina olmayı istemiyorum Aral. *Ama sen iyi ol, sorun değil.*

"Aral iyi mi?" diye sordum karşımda durduğunda.

Kafasını salladı. "İyi, uyuyor."

Yutkundum. "Uyandı mı hiç? Ziyaretçi aldılar mı?"

"Aldılar," diye onayladı beni. "Ender Hanım ve Hükümdar Bey ziyaret etti."

Tüylerim diken diken oldu. *Aral annesini görmüş. Uyuyamaz ki... Uymuyordur, sabah olsun diye bekliyordur. Belki de beni bekliyordur... O Aral çünkü. O beni her şeye rağmen hep istiyor. Hep ister mi gerçekten? Aral'ın da bir sınırı var. Yokmuş gibi duruyor olsa da var. Nerede durması gerektiğini biliyordur o. Ben bilmiyorum Aral ama sen biliyorsundur. Ben... Ben bir tek senin yanında durmak istediğimi biliyorum Aral. Başka da bir şey yok kafamın içinde. Ne yapacağımı bilmiyorum. Şimdi yanına gelmek istiyorum ama gelemiyorum.*

"Ender Hanım..." deyip duraksadım birkaç saniye. "İyi mi?"

"Görüşmeden sona tansiyonu düşünce VIP odalardan birine aldılar. Herkes yukarıda. Aral'ı ziyaret ediyorlar arada bir."

Boğazıma bir yumru daha oturdu. *Aral biliyor muydu annesinin fenalaştığını? Bilip de kalkamamış, yanına gidememişse eğer kalbi çok kırılmıştır. O elinde olmayan şeyler için bile özür dileyen biri. O gece alerjisi tuttuğunda bile benden özür dilemişti. Kendine kızdığına emindim. Halbuki her şey benim yüzümden. Yine de seviyor beni her şeye rağmen. Çok garip... Niye seviyor ki beni bu kadar? Bazen gerçekmiş gibi gelmiyor. Aklım almıyor Aral. Beni bu kadar sevmen bazen kendimden nefret ettiriyor.*

"Onu görmek ister misin?"

Şaşırdım bunu sormasına. Normalde izin vermezlerdi ama Çakırca olunca iş değişiyordu demek ki. Yutkundum. Kafamı salladım yavaşça. İsterdim. Hep istiyordum.

"Görebilir miyim?"

Bunu ne anlamda sorduğumu anladığı için yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "İstersen sokarım ben seni içeri."

Arada bir gidip geliyorlarmış. Kuzey ve Deniz, Aral'ı tek bırakmazlar. Sık sık gidip geliyorlardır. Muhtemelen beni orada görmek istemezler. Kürşat, Aral'ın koruması ve ondan alıyor emirlerini ama yine de Deniz ona kızsın istemezdim hiç. Kürşat bir koruma değil onlar için bir arkadaş. Araları bozulsun istemiyordum.

"Ziyaret saatinde görürüm," diye mırıldandım siyah gömleğinin düğmelerine bakarken. "Uyuyordur belki... Dinlenmesi iyi olur."

Aklıma telefonda konuşmak geldiği için elim istemsizce eşofmanımın ceplerine gitti. Hissettiğim boşlukla kalbim sancıdı. Aral'ın telefonu ve sigara kutusu bendeydi ama ceplerim boştu. Gözlerimi Kürşat'a çevirdim.

"Aral'ın telefonu..."

"Sen bayılınca ben teslim aldım," dediğinde rahatladım ama yüzündeki keyifsiz ifade bunun için erken davrandığıma işaretçiydi. "Hükümdar Bey isteyince ona teslim ettim. Telefon Aral'da ama sigara tablası için ona gitmeni söyledi."

Hükümdar Çakırca bayıldığımı biliyorsa öncesini de biliyor olmalıydı. Aral'ı bıçakladığımı bilmiyor olamazdı ama beni neden yanına çağırdığını anlayamadım. Kürşat ceketinin içcebine uzanıp varlığını bile unuttuğum telefonumu çıkardı ve bana uzattı.

"Şarjı bitmişti, taktım. Belki lazım olur."

Minnettarlıkla baktım ona. "Teşekkür ederim," dedim mahcubiyetle.

Telefonumu aldım elinden. Şarj etmiş ama açmamıştı bile. Nedense içimde bir huzursuzlukla açtım telefonu. Ya babamdan bir arama ya da

mesaj varsa? Ya da Ares'ten? Ya Aral aramış ya da mesaj atmışsa bana? Yanına çağırırsa beni gitmeden edemezdim ama gidersem de sorun olabilirdi. *Ya kaybedersem seni Aral?*

Telefonum açıldığında ekranıma birkaç arama ve mesaj bildirimi düştü. Kimden olduğunu görmemek adına elimi yanıma indirdim. Kalbim kasıldı. Hava alma ihtiyacı hissettim.

"Ben... Hava alacağım," diye mırıldanarak Kürşat'ın yanından geçip asansöre ilerledim.

Kürşat peşime takıldığında yerine başka bir adamın geçtiğini gördüm. Koridor korunuyordu. Annemi tek bırakmamalıyım belki de... Ama ben Aral'ı koruyamıyorum daha. Annemi nasıl koruyacaktım? Alin'i nasıl koruyacağım ben? Babam nerede? Kaça bölüneceğim ben? Herkese verirsem kendimi benden geriye ne kalır Aral?

Asansöre binip sırtımı kabine yasladım ve derin bir nefes alarak telefonumun ekranına çevirdim gözlerimi.

Bilinmiyor

4 Mesaj

Bilinmiyor

Cevapsız Arama

Banka

Hesabınıza Para Geldi

Bilinmeyen numaradan gelen arama ve mesajlar karnımın kasılmasına sebep oldu. Asansörden inip dışarı çıktım. Yüzüme çarpan soğuk hava tüm uyuşukluğumu aldı götürdü benden. Bir iki adım uzaklaştığımda kapıdan kulağıma tanıdık bir ses çalındı fakat Aral'ın adını duyduğumda verdim ancak dikkatimi. Mehmet Ali ve Şahin'di konuşanlar. Tartışıyor gibilerdi. Daha iyi duymak isteme güdüsüyle birkaç adım attım. Benim yüzümden tartıştıklarını anladığımda durdu adımlarım. Deniz, Ekin, Şahin ve Mehmet Ali normalde duyamayacağım bir uzaklıkta ayakta dikiliyorlardı sigara içerlerken. Karanlıktı, yüzlerini seçemiyordum bile ama duyuyordum onları.

"Biz değiliz karar verecek olan," dediğini işittim Deniz'in. "Kimseye de laf düşmez."

"Nasıl düşmez?" diye sordu Mehmet Ali kızgın bir sesle. "Abinin neyin içine düştüğünün farkında mısın sen? Neyden kaçıp neye tutulduğunun farkında mısın? Aral'ı bıçaklamış. Farkında olmadan... Ne demek bu farkında mısın? Kontrol edemiyor kendini."

"Olayın tamamını bilmiyoruz," dedi Şahin. "Fevrilik edip sakın Lina'ya bir şey söyleme."

"Tamamı mı var bu işin Şahin? Şu an neredeyiz ne yaşıyoruz farkında mısınız? Nasıl bir duruma düştüğümüzün farkında mısınız?"

"Farkındayız," dedi Deniz tersler bir sesle. "Farkında değil miyim sence?"

"O olay tam olarak öyle değil," dedi Ekin beni savunur gibi. "Lina, abime bilerek ya da bilmeyerek zarar veremez artık."

"Nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu Mehmet Ali. Sesini alçaltı sonra. "Suikatçı olarak eğitilmiş lan bu kız. İhtimal falan değil bu artık, gerçek. Delirdiniz mi? Savunduğunuz şeyin farkında mısınız? Çocuk oyuncağı mı bu?"

"Değil," dedi Ekin geri adım atmayarak.

"Eee? Değer mi oğlum aşk için ölmeye? Yeşilçam mı çekiyoruz anasını satayım? Bir kız için değer mi? Yanlış mı düşünüyorum abiciğim? Mafyaya falan benzemez bu. Senelerdir içinde büyüdüğümüz hayatı baştan mı anlatayım size? Daha geçen gün adamlar içimize girdi, adamlarını aldı karakoldan. Bizden birini uyutup gittiler. Aral'ın durumu da ortada. Lina'nın kanındaki zehrin miktarının farkında mısınız? Ona rağmen yaşıyor lan kız. Aral'dan önce uyandı."

"Aral için değer belli ki..." dedi Şahin net bir sesle. "Söylediğin de iyi oldu, zaten bu hayatın içine doğdu bu adam. Sanki Lina mı geldi soktu? Sen bilmezsin ama ben çok topladım Aral'ı bar masalarından. Ölüyordu lan bu adam zaten. Bir kız için dediğin Lina olmasa mezarına diktiğimiz ağaç meyve veriyordu şimdi. Aral'ı hayata bağladı bu kız yokluğuyla. Tek bir fotoğrafıyla umut verdi, yaşattı adamı. Yaşamak için sebep verdi. Aral çok seviyor onu. Bana her şeyi anlatır ama söylememişti bile bunu. Lina beni hatırlamıyor, bıçaklandığımı görünce tetiklendi, geçmişteki travmasından ötürü unuttu, beni dedi. Çünkü hâlâ çok seviyordu onu. Ameliyattan sonra evde dinlenirken ne zaman görsem telefonundan fotoğraflarına bakarken buluyordum adamı. Aral'a umut veren o. Lina'nın zihninden kendisi sildiğinde bile bir an olsun kızmamıştı ona. Lina'nın

yaptığını bilirsem hâlâ sevdiği için ona kızacağımı ya da vazgeçirmeye çalışacağımı düşündü belki de... Belki de yapardım, çok tanımıyordum Lina'yı ama şimdi öyle değil. Aral'a çok değil iki ay önce gitsem gel dolar alalım köşede dursun, desem kardeşlerime yetecek kadar param var, gelecek seneyle sonra ilgilenirim, derdi. Adam yatırım yapmaya, ev bakmaya başladı. Bunca derdin içinde kendine yeni bir hayat kuracağına o kadar emin ki gitti evlenme teklifi etti lan. Ben evlenmem, diyen adam daha iki gün önce evlenme teklifi etti. Hepsinin tek sebebi şimdi suçladığın o kız."

Kalbim ağırlaştıkça ağırlaştı her kelimesinde. Hızını alamamış gibi devam etti Şahin.

"Tamam ayıralım ikisini de. Lina'ya şu an git ayrıl Aral'dan, desek anında gider gelmez bir daha o da Aral için. Ki ayrılmıştı zaten Aral'dan. Demek ki sebebi buymuş... Lina da henüz yeni yeni hatırlıyor belli ki olan biteni ve Aral, ikna etmeye çalıştı kızı. Ölüp bitiyor kıza ama hadi diyelim ki Aral'ı da ikna ettik ayrılmaya... Ailen dedik, kardeşin dedik ikna ettik, vazgeçtiler birbirlerinden. Aral şimdiki gibi olur mu? Adam kendisi için değil kardeşleri için yaşayacak yine. Bu mu lan yaşamak? Adam otuz yaşına geldi hâlâ nasıl yaşaması gerektiğini söyleyebileceğimizi iddia ediyoruz burada. Yakasından düşün gözünüzü seveyim. Salın adamı. Bırakın kendi istediği gibi yaşasın. Kimse de vicdanına oynayıp Lina'yla kendisi arasında bir seçim yaptırmaya kalkmasın. Kim olursa olsun üzerini çizerim. Ben bu kadar söylüyorum. Saatlerdir siktin beynimi."

Hiçbiri bir şey söylemedi bunun üzerine. Kalbime kendi kanlı ellerimle diktiğim o endişe tohumunun içime kök saldığını hissediyordum her saniye. Sanki Aral'ı kaybetmeye her saniye biraz daha yaklaşıyordum... Lunaparkta konuştuklarımız geldi aklıma. *Ben iki numarayım. Ailesi ve benim aramda kalacak olursa ona ailesini seçmesini söyledim.*

Aral... İnsan son kez yaptığı bir şeyi bir daha yapmayana dek son kez yaptığını bilemiyor. Belki de seni bir daha öpemem... Ve bunu bile bilemem. Bilememek benim lanetimdir belki de...

Dışarıda olduğum halde havasız kalmış hissediyordum kendimi. Sığamıyordum sanki hiçbir yere. Kabullen, diyordum içimden. *Buna alışkın olmalıyım ama bu fikre dayanmıyorum şimdi. Neden bu kadar korkutuyor bu Aral? Bazı insanlar böyle yaşar. Yaşadım. Yaşarım. Biliyorum. Ama sessizlikten korkuyorum âdeta. Bana ne yaptın?*

Kafamı geriye yatırıp derin bir nefes çektim içime ve sakin olmaya çalıştım. Panik atak, ihtiyacım olan son şeydi. *Sakin ol Lina. Şahin haklı. Aral*

neredeyse otuz yaşında. Kendi kararlarını kendisi verir ve ona dönmemi isteyen de oydu. Aral bırakmaz beni. Bırakmaz. Ama onun için iyi olan bu mu gerçekten? Bırakmamalı mı beni? Mehmet Ali haklı. Bir aşk için değer mi bunca şey? Aral'ın en başından bahsettiği gibi kendi çıkarına olan hiçbir şey görmedim şimdiye kadar. Hükümdar Çakırca'ya dokunacak hiçbir şey görmedim. Değiyor mu Aral gerçekten buna devam etmene? Sonunda değecek mi gerçekten?

"Lina," dedi Kürşat arkamda dikilirken. "İyi misin?"

Değilim. Ama söyleyemiyorum. Bana böyle öğretildi çünkü. Acısa da canım ağlayamıyorum. Korktuğumdan soramıyorum. Sevemiyorum. Aral'ım var bir tek. Ona da gidemiyorum. *Sıkıştım kaldım yine Aral.*

O sırada avucumda sıktığım telefonum titremeye başladı. Yutkundum. İçimde belirsiz bir duygu peyda oldu. Korku mu endişe mi bilmiyorum. Avucumda sıktığım telefona baktım. Ekrandaki Bilinmeyen Numara yazısını izledim öylece. Kimdi? Ne istiyordu? Ne istiyorlar benden? Benimle ne bir şey tam ne de bensiz eksik. Beni neden kendi halime bırakmıyorlar? *Rahat bırakın beni.*

Kürşat telefonumda yazan yazıdan rahatsız olmuş gibi gerildi ama ben öfke hissediyordum yalnızca. Her kimse canına okumak istiyordum. Aramayı cevapladım, buz gibi bir ifadeyle kulağıma yasladım. Gözlerimi karşıma diktim.

"Nihayet," dedi telefonun diğer ucundaki ses. Sesi boğuk geliyordu. Ağzına bir şey kapatmıştı sanki. Cevap vermedim. Dinledim yalnızca.

"Mesajlarımı okudun mu?"

Cevap vermedim. Gözlerimi etrafta gezdirdim. Canımın peşine düşmüş avare gibi geziyordum. Halbuki bunun için bile zamanım yoktu. Şirket'in bunu yanımıza bırakacağını sanmıyordum. En azından benim yanıma kalmayacağı kesindi. Babam ortaya çıkmış, anladığım kadarıyla isyan çıkarmıştı. Savaş şimdi başlıyordu. Değil ağlamak, yakınmak için bile zamanım yoktu.

"Kendini toparlaman tahminimden uzun sürdü."

Burada... Beni izliyor...

Nabzımın bir düzen içinde arttığını hissettim. Bir içgüdüyle adrenalinim artarken öfkem adrenalinimi besledi. Bir adım attım ileri doğru. Yürümeye başladım. Etrafından gelen seslere odaklandım. Araba sesleri net bir şekilde duyuluyordu. Bazı arabalar duruyor bazıları geçip gidiyor ama hızlı değiller. *Otoparkta...*

"Konuşmayacak mısın?"

Yanından geçtiğim süslemenin saksısının içinden birkaç süs taşı aldım.

"Yoksa ava mı çıktın?"

Tüylerimi diken diken etti bu söylediği. Güldü hafifçe.

"Asaf'ı sana bırakmalıydık."

Otoparkı gözlerimle tararken tam karşımda siyah bir motosiklete yaslanmış öylece duran birini gördüm. Kafasında kask olduğundan yüzünü göremiyor, nereye baktığını bilemiyordum ama başının açısı doğrudan bana bakıyormuş hissi yaratıyordu. Avucumdaki taşı sıktım. Ona doğru giderken Kürşat'ın beni takip eden ayak seslerini de işitiyordum. Aramızdaki mesafeyi açarken ona doğru yürümeye devam ettim.

"Lina!" diye seslendi bana.

"Lina," diye tekrar etti telefonun ucundaki ses. "Baban mı verdi bu ismi gerçekten sana? Yoksa Jadwiga Zielinska mı?"

Avucumda sıktığım taşı duyduğum öfkeyle yirmi metre ötemdeki adama fırlattım. Taş sertçe kaskına çarpıp vizörünü çatlattı ama hiçbir tepki vermedi. Tepkisizliği, doğru kişi olduğuna dair kanaatimi desteklerken Kürşat küfür mırıldanarak beni durdurmak ister gibi karşıma geçecek oldu ama onunla aramıza girmesine izin vermedim. İzin vermemekle kalmadım, belindeki silahını çektim ve namlusunu doğrudan karşımdaki adama çevirdim.

"Lina," dedi Kürşat beni kendime getirmek ister gibi. Kendimdeydim halbuki.

"Ellerini görebileceğim bir yerde tut," dedim buz gibi bir sesle çatlayan vizörüne bakarken. "Kafanı dağıtırım. Hastanede olman bile fayda etmez."

Güldü hafifçe. Yaslandığı yerde dikelirken ellerini havaya kaldırdı teslim oluyormuş gibi. Fakat güven vermedi bana. "Düşmanın ben değilim," dedi. "Öyle olsam kartımı hediye etmezdim."

Kaşlarımı çattım. *Kızıl Joker'in sahibi olan Soytarı...*

Tabancanın kabzasını sıktım. Bana yardım etmiş olsa da gardımı indirmeye niyetim yoktu. Ben efendisi değildim neticede. Mantıken Aral'a vermişti o kartı. Benden yüksek bir rütbedeydi, dilerse bana saldırabilirdi. *Zarar verecek olsa o gece çok şansı vardı ama Lina...*

"Ne işin var burada?"

"Size göz kulak oluyorum," dedi öylece ayakta dikilirken. "Görevim bu."

Görevim bu... Babam mı istedi bunu ondan? Yoksa kartı Aral'da olduğu için mi burada bekliyor? Zira kartının Aral'da olmasının sebebi de ba-

bam olmalı. Boğazımda bir ağrı peyda oldu. Babam nerede? Biliyor mu?

"Ha," dedi bir şeyi unutmuş gibi. Kafasını motosikletinin arkasındaki ufak çantaya çevirdi. Sonra bana baktı tekrar. "Gerçi görmesen daha iyi."

"Neyden bahsediyorsun?"

"Teslim etmem gereken bir buketim var," dediğinde tüylerim diken diken oldu. "Kan kırmızı örümcek zambakları." Kan kırmızı örümcek zambakları... Hedefin kanıyla kırmızı rengini alan beyaz örümcek zambaklarına verilen isim bu. Midemde bir bulantı baş gösterdi. Soytarı tablosunun arkasına doldurulan kan kokulu çiçekleri anımsadım.

"Ne yaptın?" diye sordum mide bulantımı bastırmaya çalışırken.

Omuz silkti yavaşça. "Asaf artık solak."

Bunu öylesine normal bir şeymiş gibi söyledi ki bir anlığına buz kestim. Aral'ın Asaf'a artık solaksın, dediği an zihnimde tazeydi. Aral bu cümleyi kurarken hayal edebileceği en yüksek hasar elini kolunu kırmak olurdu fakat karşımdaki adam elini kesmekten bahsediyordu. Aral bunu duysa her şeye rağmen belki de vicdan yapardı.

"Bunu Aral'a söyleme," dedim buz gibi bir sesle.

"İstemiyorsan söylemem," deyip kafasını sol omzuna yatırdı namludan kaçar gibi. "İndirecek misin artık?"

"Neden buradasın?" diye sordum, sorusunu umursamadan.

"Zaten cevapladım bu sorunu."

"Kim verdi sana bu görevi?"

"Kimi düşünüyorsan doğru düşünüyorsun." *Babam...*

"O nerede?"

"İstersen bulabileceğin bir yerde. Ama dilersen götürürüm."

Şimdi gidemem. Her ne kadar onunla yüzleşmek, yakasına yapışmak istiyor olsam da şimdi gidemem. Aral'ı burada bırakıp gidersem Aral hem üzülür hem de çok kızar. O yapsa çok kızardım. Kızmıştım da. Asaf'ı bulup yanına gittiğinde canına okuyasım gelmişti.

"Lina," dedi Kürşat arkamdan. Gideceğimi düşünmüştü sanırım. Ya da ihtimal vermişti. Ama gitmek istesem bile ondan kurtulamazdım kolay kolay. Ne olursa olsun peşime takılırdı. Aral'a yaptığı gibi... Çünkü ben ona Aral'ın emanetiyim şu an.

"Peşimdeler mi?" diye sordum son kez ona.

"Hepimizin öyle değiller mi?" diye sordu gülerek.

Dişlerimi sıkmaktan dişetlerime kan oturduğunu hissedince namlumu indirdim. Kürşat'a uzattım. Ona güvenmiyordum ama babam güveniyordu. Kendi gözlerimle görsem inanmazdım yine ama yardıma

ihtiyacımız olduğu gerçeğini inkâr etmek de aptallık olur Aral, değil mi?

Arkamı döndüm öylece. Geldiğim yolu tekrar yürümeye başladım.

"Adım Jan," dedi arkamdan. *"Nie bój się siostro. Będziemy się świetnie bawili."*

Korkma kardeşim. Çok eğleneceğiz.

"Ben senin kardeşin değilim," diyerek kapattım telefonu.

Avucumdaki telefonu sıktım. Mehmet Ali buradaydı, MİT izliyordu beni. Söylediğim, yaptığım her şeye dikkat etmeli, soğukkanlılığımı yitirmemeliydim. Yalnızca kendimi değil Çakırcaları da belaya bulaştıracaktım bu gidişle.

Telefonumun ekranındaki fotoğrafımızın üzerinde beliren bildirimlere baktım öfkeyle. Muhtemelen kapalıyken o aramıştı beni yine. Attığı mesaja tıkladım.

Rica ederim.
(03.50)

İlaç için de rica ederim.
(04.24)

Ares seni çokça kez zehirlemiş olmalı.
(07.21)

Daha çabuk toparlamanı beklerdim.
(17.23)

Diğer mesajlara bir anlam verdim fakat ilk mesajına anlam veremedim. Telefonumdaki bir diğer bildirim bankadan olduğundan ve peş peşe geldikleri için kaşlarımın çatılmasına sebep oldu düşündüğüm şey. Adımlarım durdu. Banka bildirimine tıklayıp hesabıma girdiğimde gördüğüm manzara dişlerimi sıkmama sebep oldu. Ondan henüz çok uzaklaşmadığım içim arkamı dönüp ona baktım. Bir milim bile kıpırdamamıştı olduğu yerden. Öylece dikiliyordu. Ona attığım taşı tutabileceği halde tutmamış, izin vermişti. Gerçekten iyi niyetini kanıtlamak istiyor gibiydi ama amaçlarını anlamıyordum. Gerçekten kurtulmak mı istiyordu o da? *Bir tek sen mi özgürlük istersin sandın Lina? Özgürlük bir tek Karalar için mi sanki? Belki de Ares senden bu yüzden nefret ediyordur...*

Ona doğrudan bakarken telefonumu kaldırıp salladım. O da bana el salladı sanki ona el sallıyormuşum gibi. Derin bir sabır nefesi çektim içime. Arama gereği duymadım, fısıldasak bile duyardık birbirimizi.

"Ne bu?"

"Telefon."

"Paradan bahsediyorum."

"Ha," dedi sanki başta anlamamış gibi. Aptallığı silah olarak kullanıyordu. Her zaman en tehlikeli insanların aptalı iyi oynayan dâhiler olduğunu söylerdi babam. Jan öyle biriydi.

"Asaf'ın sana ödemesi gerektiği halde ona muhtaç olman hoşuna gittiği için ödemediği soytarılık ücreti. Ve ona borcun olmadığı halde ödediğin tüm para."

"Bunun içinde Hükümdar Çakırca'nın parası var değil mi?" diye sordum çünkü yirmi sekiz milyon iki yüz otuz bin dolardan bahsediyorduk. Hükümdar Çakırca'nın bana ödediği ücret muhtemelen yirmi yedi milyon dolarken benim borcumda yalnızca otuz bin dolardı. Fazladan bir milyon iki yüz bin dolar kalıyordu geriye.

"Geri kalanı peki?"

"Asaf'ın ödemesi gereken derken Hükümdar Çakırca'nın parasından bahsetmiyordum. Şirket her bir kartına kendini geliştirmesi ve hayatını idame ettirmesi için aylık ödenek sunar. Uzun zamandır yasak kart olduğun için pek bir birikmişin yok. İş yapmıyor olsan bile rütben As olduğundan aylık yüz bin dolar ödeneğin var."

"Ben kart değilim," dedim. Buna tahammül edemiyordum.

Omuz silkti. "Ol ya da olma. O para senin hakkındı. Aptallık edip istemiyorum demeden önce yaşadığın hayatı düşün. Bundan daha fazlasını hak ediyoruz."

Çoğul ve ciddiyetle konuştuğundan tüylerim diken diken oldu. Gerçekten bir başkaldırı yükseliyordu ve bunun arkasında babamın olduğunu bilmek vücudumdan bir akım geçmişçesine kaskatı ediyordu beni. Bir şey demedim. Arkamı döndüm yine. Öylece hastaneye doğru yürüdüm. Bir akşamüstü sevdiğim adamı muhtemelen o hayattenken kaybetmiş ve hiç yoktan milyoner olmuştum.

Bu parayla kocaman bir ev alabilirim Aral. Ama hiçbiri senin göğüskafesin kadar ev hissettirmeyecek bana. Kolların gibi gelmeyecek. Dizinde oturduğum kadar ait hissetmeyeceğim.

Kürşat öylece yanımdan ilerlerken, "Konuşmak ister misin?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "İkisini de denedim," diye mırıldandım hastanenin girişine doğru yürürken. "Konuşarak hiçbir şeyin çözüldüğünü görmedim." *Belki de bu yüzden bana bunu öğretmişlerdir...*

Kapalı alana girmek istemediğimden asansöre binmedim. Merdivenleri çıktım. Odama da gitmek istemedim. Aral'a gitmek istedim. Kollarına girmek istedim. Onu da yapamadım. Bekleme alanında Mehmet Ali ve Şahin'i gördüm. Adımlarım durdu. Yanlarına gitmek, yüzleşmek istemedim başta. Ama sonra bundan kaçamayacağım gerçeğiyle yüzleştim bir kez daha. Aral burada yokken yapmak onun canını daha az sıkardı. O görmeden, duymadan, bilmeden yüzleşmek daha iyiydi. Buna şahitlik etsin, arada kalsın ya da bana karşı mahcup hissetsin istemiyordum.

Kürşat'la yanlarına gittik. Kürşat'ın gerildiğini hissettim. Mehmet Ali'nin tepkisinden endişeliydi sanırım. Mehmet Ali başından beri önyargılıydı bana. Zamanla hak vermiştim ona. Şimdi de hak veriyordum. Vermemeyi dilerdim ama haklıydı. Mafya bile az kalırdı benim hayatımın yanında. Suikastçılardan, ölüm makinelerinden bahsediyorduk. Aral'ın tuzağa düşmesine ve şuursuzca iki gün uyumasına sebep olmuştum. Değil benim, kimse için canından olmasına değmezdi. Kahraman olmak bir tercih belki ama mecburiyet değil. Her seven kendisini kurşunların önüne atmamalı. Bazen o kurşun kaderindir ve bazen sahibini vurması gerekir. Önüne geçmemek kötü yapmaz kimseyi. Zira Aral, kötü olmaktan çok ötede biri.

Kürşat boğazını temizledi. Şahin yerinde doğruldu.

"Dışarıda mıydınız?" diye sordu Kürşat'a. Ardından bana, "İyi misin Lina?" diye sordu.

Kafamı salladım alışkanlıkla. Mehmet Ali, hiçbir şey söylemedi.

Şahin'in tüm ilgisi benim üzerimdeydi. "Aç mısın?"

Kafamı iki yana salladım. "Değilim." Yutkundum. "Bana söyleyeceğiniz bir şey varsa eğer..." deyip gözlerimi Mehmet Ali'ye diktim. "Aral yokken söyleyin."

Mehmet Ali gözlerime baktı birkaç saniye. Yüzünde öfke yoktu bana karşı. Ne yapacağını bilemez, canı sıkkın bir adamdı o an.

"Ne dememi bekliyorsun?" diye sordu. Terslemekten uzaktı sesi. Merak ediyordu. "Sen olsan ne derdin?"

"Ben ona söylemem gereken her şeyi söyledim," dedim gönül rahatlığıyla.

Söylemiştim. Yapmıştım da. Ayrılmıştım ondan. Ama uzak kalamamıştım işte. Ona bir daha zarar vermeyeceğime kendimi ikna edip geri dönmüştüm ona koşarak. Hata etmiştim belki de. İki gün ağlar, üçüncü

gün özler, dördüncü gün alışır, beşinci gün o *yaşayabilsin diye böyle yaşamalıyım*, diyerek yoluma devam ederdim. Yapmamıştım.

"Ve ona, bir daha onun yerine karar vermeyeceğim söz verdim. Beni aydınlığa çıkarmaz bu biliyorum ama onun içine doğduğu hayatı da inkâr etmeyip hayatındaki tek kötü şeyin ben olmadığıma kendimi ikna etmek çok zordu ve Aral bir şekilde ikna edebildi beni..." Sustum. *Konuşmak zor Aral. Kendimi ifade etmek için çırpınıyorum. İnsanlar bana inansın, samimiyetime güvensin diye çırpınıyorum ama becerebilip beceremediğimden emin değilim.* "Eğer en başında ona yaptığım şeyi hatırlıyor olsaydım muhtemelen ona hiç yaklaşmazdım ama Aral yine gelip her şeye rağmen beni sevseydi ben yine kendime engel olamazdım onu da çok iyi biliyorum, Aral'ı sevmek benim tek bencilliğim ve özür dilerim bunun için herkesten. Normal biri olmayı her şeyden çok isterdim. Ama değilim. Özür dilerim bunun için de. Sordun ya hani Deniz'e bir kız için değer mi diye... Değmez." Mehmet Ali ve Şahin onları duyduğumu anladılar o an. Şahin'in yüzünde mahcubiyet belirdi onun hiç suçu olmadığı halde. "Ama Şahin haklı. Ben..." Dile getirmesi bile öyle zordu ki gerçeği ölüm gibiydi. "Ben Aral için Aral'dan vazgeçerim. Hiç istemem ama yaparım." Yutkundum. "Ama Aral neredeyse otuz yaşında ve ona bir söz verdim. Bu yüzden o benden vazgeçmediği sürece yanında olacağım ve bunun için yapabileceğim başka hiçbir şey yok."

Ne kadar çok ama kullanıyorsun Lina... Açıklayamıyorsun çünkü kendini. Aral olsa anlar, anlatamasan bile inanır sana. Ama onlar Aral değil. Kimse de olmayacak. Bir tane Aral var yalnızca ve sen teksin, hepsi bir. Sen ikisin, onlar bir. Arasında kalırsan biri seç, dedin ona. Öyle de olmalı.

Ama Aral... Onların onları var. Benim bir tek Alin'im bir de senim vardı. Biraz benim olsan olmaz mı gerçekten? Hiç mi olmaz? Aral iki şeyin arası demek...

Çok güzel bir ismin var Aral. Sevginin kelime anlamı sanki. Çok garip. Kendin değil yalnızca, ismin bile aşk gibi ama hep aralık benim yüzümden. Lina Kara hep karanlık. Önümü göremiyorum, cennet bize çok uzak, cehenneme de dönemeyiz artık. Sevgilim... Sanırım sonsuza kadar arafta kaldık...

Arkamdan iki farklı ayak sesi duydum. Ekin ve Deniz... Ekin beni tanıyordu en başından beri. Onun benim hakkımdaki düşünceleri sabit. Ama Deniz ne düşünüyordu benim için, bilmiyordum hiç. Hep en çok Deniz'den çekinmiştim. Şimdi yine en çok onun tepkisinden çekiniyordum. Çünkü o bana karşı kötü hisler beslerse çok üzülürmüşüm gibi hissediyordum.

O hasta olduğumda ve Aral yokken hep arkamı kolluyordu benim. Abilik ediyordu bana aslında. Ve her ne kadar alışık olmasam da bu duruma, onların bana olan iyi duygularının değişmemesini istiyordum çaresizce.

Yutkundum usulca. Aral'dan vazgeçemediğimden kendimi arsızlığa vererek en köşedeki tek sandalye gidip oturdum. Kimseyle göz göze gelmek istemediğimden yere diktim gözlerimi. Adımlar yaklaştı ama durmadı. Hedefi olmaktan kaçamadım. Deniz'in söyleyeceklerinden korkarak bekledim öylece.

Deniz önümde durdu, sonra da eğilerek benim hizama indi. Elinde bir poşet dolusu su vardı. Bir su şişesi çıkardı poşetten.

"Su içmen lazım," dedi her zamanki yumuşak, Deniz sesiyle. "Kanın daha hızlı temizlenir. Bol bol su içirmemiz lazım sana."

İçimde öyle bir mahcubiyet doğdu ki genzim ağırdı. Burnum akmaya başladı. Yerdeki gözlerimi kaldırıp yüzüne bakamadım.

"Deniz ben..." diye fısıldadım. "Özür dilerim."

"Dilemen gereken ben değilim," dedi usulca. "Sahibi kabul etmiş ki boynunda yüzüğünü taşıyorsun."

Ellerimi sıktım. *Aral ayrılmak isterse benden diye parmağıma bile takamıyorum o yüzüğü Deniz...*

"Bak bana Lina," dedi elini sandalyemin kolçağına yaslayarak.

Gözlerimi yerden kaldırıp yüzüne baktım.

"Biz, bize öğretilenler kadar değiliz, kendimize kattıklarımızdan ibaretiz. Nasıl büyüdün bilmiyorum, dinlemedim hiç senden. Sormadım da sana ama gördüm seni Lina. Abimden ayrıldığında nedenini bilmiyordum ama şimdi anlıyorum sebebini. Ben senden önce abimi neredeyse kaybediyordum bir kez. Sebebi öz babam ve bize vermeyi seçtiği hayattı. Biz de sıradan hayatlar yaşayarak gelmedik buraya. Şahin, abimin hayatını kurtardığını söylediğinde şaşırmadım. Abimi ne zaman tek başına salonda uzanırken bulsam bir fotoğrafa bakarken bulurdum. Annemin fotoğrafına bakıyor sanırdım hep. Sonra bir gün uyuyakaldığında seninle bir fotoğrafına baktığını gördüm. Seni restoranıma getirip benimle tanıştırdığında sana âşık olduğunu biliyordum. Sen, yokken bile teselli ediyordun abimi. Nedenler ve sonuçlarla hesaba oturursak bizim de çok eksiğimiz çıkar. Abim gözünün kör olmasından da çok korkar. Sana evlenme teklifi edeceğini söylediğinde gözü körlük değil aklı başında bir umut görmüştüm yüzünde. Senin yüzünde zerre kötü niyet görmedim şimdiye kadar. Abimi çok sevdiğini biliyorum. Bir yıl önce restoranıma

gelip sarhoş olan o çekingen ama abime hayranlıkla bakan kızı da tanıyorum. Benim sana hiçbir düşmanlığım yok. İkiniz de iyi olun isterim. Diğerleri ne düşünüyor bilmiyorum ama ben ilişkiniz üzerine konuşacak haddi görmüyorum kendimde. Ben hâlâ beni tanıdığın Deniz olacağım. Sen de benim için restoranıma gelip sarhoş olan o kız olacaksın hep."

Eğer ağlayabiliyor olsaydım ağlayarak teşekkür ederdim ona ama ağlayamadım. Burnumdan akan sıcak sıvı dizlerime dalmadığında Deniz'in kaşları çatıldı hafifçe. Burnum kanıyordu yine çok üzüldüğüm için. Bir başka adım yaklaştı o sırada tetikle bekliyormuş gibi. Bir peçete uzattı burnuma.

"Zorlama kendini," dedi anlayışlı bir sesle.

Abisinin omzuna dokunup oturması için bir sandalye çekti ona. Deniz elindeki poşeti Ekin'e verirken karşıma oturdu. Ekin'den aldığı bir başka peçeteyi parçalara bölerek top haline getirdi. Sonra da burnumu kapattığım peçeteye uzandı eli. Peçeteleri burnuma yerleştirdi kanamanın durması için.

Ekin de yanımızda dikiliyordu dikkatle izlerken bizi.

"Bu, bugün ikinci," diye mırıldandı abisini izlerken.

Deniz'in kaşları çatıldı. Gözlerime baktı. "Ağlamadığın için mi oluyor?" diye sordu keyifsiz bir ifadeyle. "Yoksa düşerken mi oldu?"

"Ağlayamadığım için sanırım," diye mırıldandım. Genelde ağlayamadığımda oluyordu. Kendimi çok sıktığım için kanamaya başladığını düşünüyordum.

"Kuzey'e söyleyeyim mi?" diye sordu Ekin.

Deniz kafasını salladığı sırada ben onaylamazca kafamı iki yana salladım. "İyiyim ben," diye fısıldadım. "Bir şey olmaz bana."

Cevabım ikisinin de hoşuna gitmedi ama ısrarcı da olmadılar. Ekin su şişesini açıp bana uzattı. "Biraz su iç."

Deniz onayladı onu. "Odana gidip dinlenmek ister misin? Abim yarına kadar kendine gelemez tamamen."

Kafamı iki yana salladım. "Burada durayım. Sorun olmazsa..."

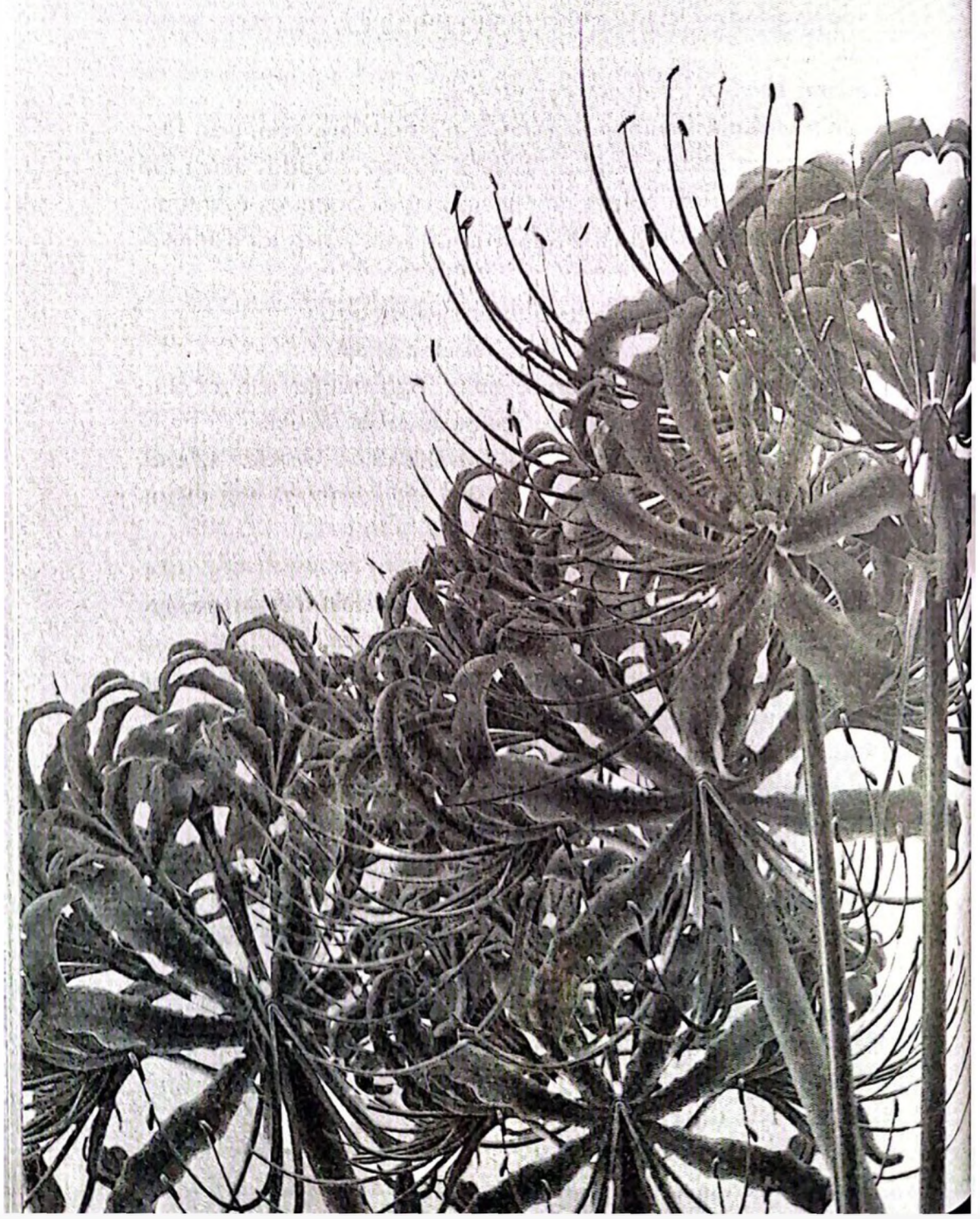
"Olmaz," dedi net bir ifadeyle. "Nasıl istiyorsan öyle olsun."

"Teşekkür ederim," dedim minnettarlıkla.

Kafasını iki yana salladı. "Etme. İzin vermiyorum ki ben sana Lina. Abim dışında kimseden de isteme."

Aral... Deniz ve Ekin seni benden almayacaklar galiba. Belki diğerleri de almak istemez... Belki de kendi ufak cennetimizi kurabilmemizin hâlâ bir yolu vardır...

Damarlarımda akan ağır kan...
Üzerimde taşıdığım ruh yalnızca yedi gram.
Al benden neyimi istiyorsan.

Tüm gece gözümüzü kırpmadan sessizce bekleme alanında oturmuştuk. Kimse uyumaya gitmemiş, bir anlığına bile olsa gözünü kırpmamıştı. Zaman zaman dönüşümlü olarak sigara molasına çıkmışlardı. Bense her an bir şey olacak gibi tetikteydim ve tetikte olma hali çok uzak hissettiriyordu kendimden. Endişe duymamak adına eğitilmiş, stresimi yönetmek üzerine büyütülmüştüm. Korkularımın -zorbalarımın- üzerine giderdim. Kaçmayı değil hep savaşmayı öğretirdi babam. Fakat konu Aral olunca ibre hep tersini gösteriyordu sanki. Bu duruma Alin'den ötürü çok yabancı değildim ama Alin'i, Aral'ı gördüğüm kadar kaybetmeye yakın görmemiştim. Her ne kadar içimden her şeyin iyi olacağını fısıldıyor olsam da kendime, bunları Aral söylemediğinden o kadar etkisi olmuyordu üzerimde. Sabah olup doktorlar vizite çıktığında koridorda ufak tefek hareketlenmeler yaşandı.

Bu hareketlenmelerden biri de ben ve Kürşat hariç herkesin ayaklanmasıydı. Bir süre sonra Kuzey sorumlu doktorun arkasında diğer meslektaş arkadaşlarıyla çıkageldi. Doktor, aile yakınlardan bir tek Deniz'in girmesine izin verdi. Neyse ki kapı açık kalıyordu, bu yüzden odaya giremesem de duyabildim ve doktorun nasılsın sorusuna tanıdık bir sesin verdiği, "İyiyim hocam," cevabı tüm tüylerimi diken diken etti. Yeni uyandığından sesi pürüzlüydü ama bu sese aşinaydım. O an gerçekten iyi olduğuna inandım ve tek sebebi bunu kendisinin söylüyor olmasıydı.

Gerilen omuzlarım gevşedi bir nebze. İçimdeki endişenin bastırdığı derin özlem gün yüzüne çıktı. Yüzünü hayal etmeye çalıştım. İleri gittim, onu gördüğüm ilk an neler yapacağımı, nasıl tepki vereceğimi hayal etmeye çalıştım. Beni görünce nasıl tepki verirdi? Gülümser miydi bana? Teselli mi ederdi ilk yoksa kızar mıydı yaralarım için? Ya da önce endişemi dizinde giderip beni öperek teselli mi ederdi? Ben ağlar mıydım hemen? Yoksa biraz daha tutabilir miydim kendimi?

"Doktor mu var içeride?"

Güneş ablanın duyduğum sesiyle içimde oluşan yok olma isteği doğru orantılı olarak ruhumda bir mahcubiyet büyüttü. Alpaslan abiyle aşağı inmişler, kapının önünde bekleyen ufak kalabalığa dahil olmuşlardı. Göz göze gelmekten çekindiğimden bakmadım o tarafa. Doğrudan önüme, ayaklarımın dibine baktım.

"Evet, konuşuyorlar," diye yanıtladı Ekin, ablasını.

"Sen nasılsın?"

"İyiyim abla. Sen?"

Ekin'i ilk kez abla, derken duyuyordum. Daha önce Melek, annesinin Ekin'e çok kızdığından sonra da onun için ağladığından bahsetmişti. Bu olay yalnızca annelerine değil, Ekin'i de kardeşlerine kavuşturmuştu ama o kadar suçluydum ki bundan memnun bile olamıyordum.

İç çekti Güneş abla. "Karman çormanım dünden beri," diye fısıldadı sesini alçaltarak. "Lina nerede? İyi mi?"

"Bekleme alanında oturuyor. Pek iyi değil."

Sıkıntıyla iç çekti Güneş abla. "Ne düşüneceğimi şaşırdım iyice."

"Şimdi bunu konuşmanın sırası değil," dedi Alpaslan abi yumuşak bir sesle. "Aral biraz daha toparlasın, konuşuruz daha sonra."

"Biliyorum," dedi Güneş abla. Sesi üzgün çıkıyordu. "Aklım almıyor hâlâ yaşananları."

Ona kızmak bir kenara aksine anlıyor ve hak veriyordum. Benim de kardeşim zarar gördüğü ve görmeye devam ettiği halde bir suikastçıya âşık olsa buna engel olmak isterdim. Güneş abla Aral'la böyle bir konuşma yapacak olsa hak verirdim ona. Ama yine de kırılırdım sanırım. Ben eskiden kırılmıyordum bile Aral. Üzülüyordum ama kırılmak daha farklı bir şeymiş. Üzüntüyü insan unutuyor. Kırılmak gerçek bir kırık gibi. Bir süre iyileşmesini bekliyorsun ve iyileşmiş gibi görünse de aslında hiçbir şey eskisi gibi olmuyor.

"Ne yaşıyoruz biz? İkisine de içim parçalanıyor. Ne yapacağız biz? Ya Aral'a daha kötüsü olursa?" Sanırım ağlamak üzereydi. Sesi titriyordu. "Kendimi berbat biri gibi hissediyorum."

Yutkunamadım. Berbat biri değilsin Güneş abla. Aral'ı benden daha çok seviyor olmanda bir sorun yok. Benden korkmanda ve onu benden korumak istemende de bir sorun yok. Hepsi normal. Normal olmayan benim ve bir çözümüm yok bunun için...

Bir süre Güneş ablanın, Alpaslan abinin teselliileriyle vicdan mahkemesinden bir çıkış arayışını dinledim ve o an anladım ki her ne kadar Deniz ve Ekin bu işe karışmayacak olsalar bile Aral benim ile ailesi arasında ya bir köprü kurmak ya da bir seçim yapmak zorunda kalacaktı.

"Şşş," diye fısıldadı Alpaslan abi ağlayan eşini teselli ederken. "Hallolur her şey. Sıkma canını sevgilim. Çözeceğiz."

Alpaslan abiye verdiğim dikkatimi doktorun konuşması böldü.

"Bu sabah alınan kan sonuçları da gelsin duruma göre seni eve gönderelim, orada dinlen."

Aral'ı taburcu edecek olması içime bir nebze daha su serpti. Derin bir nefes aldım yavaşça.

Sorun yok Lina. Ayrılıklar da sevdaya dahil. Aral beni seviyor. Belki gizli saklı buluşuruz. Hem ben kurtulacağım bu hayattan. Bazı insanlar böyle yaşar, diye değil nasıl istersem öyle yaşamak için yaşayacağım. Bu hayatta değil belki ama o hayatı kazandığımda Aral yanımda olur yine. Aral'dan beni beklemesini istesem bekler, biliyorum. Bir süre ara vermiş gibi oluruz. Olsun. Uzak mesafe ilişkisi gibi düşünürüm. İnsanlar birbirini görmeden senelerce sevgili kalmayı başarıyorlar. Biz de yaparız Aral değil mi? Sen askere gitmişsin gibi düşünürüm. Ya da tayinin çıkmış gibi düşünürüm. Ama sayılı gün çabuk geçer. Sen beni görmemeye dayanabilmiştin Aral. Ben de dayanırım. Yaparız değil mi? Bence yaparız Aral.

"Lina."

Kafamın içinde kurduğum dipsiz kuyuya daldığım tek nefes beni boğmak üzereyken gözlerimi bana seslenip beni oradan çıkaran Kürşat'a çevirdim.

"Güneş Hanım'la bizimkiler girdi içeri. Onlar çıktıktan sonra sen girmek ister misin? Götüreyim mi seni?"

Kürşat'ın benim gidemeyeceğimi tahmin ettiğinden beni götürmeyi teklif etmesi içimde bir ağlama isteği oluşturdu. Burnum sızladı. Yutkundum. Kafamı salladım yavaşça.

"Teşekkür ederim."

Dudaklarını birbirine bastırıp üzülüyormuş gibi baktı bana. "Her şey yoluna girecek. Sıkma canını. Aral halledecektir her şeyi."

Aral halleder değil mi her şeyi? Benim de tüm tesellim bundan ibaret...

Aral'la sürekli iddiaya girdiklerini ve Kürşat'ın kazandığını anımsayarak dudaklarımı araladım. "Aral'a... Bir taraf seçmesini söylesek... Sence kimi seçer?"

"Seçenek sunmayanı," dedi düşünmeden. "Aral'ı on senedir tanıyorum. Hayatı hep birilerinin sunduğu seçeneklerle geçti. Mecbur kalırsa seçer belki bir tarafı ama hangi tarafı seçerse seçsin seçeneği sunan taraf Aral'ı kalben kaybeder."

En azından ben Aral'ı kalben hiç kaybetmeyeceğim. Belki bunda teselli bulabilirim... Hatta ben bununla bile yaşarım Aral...

Ben sabırla sıramı beklerken Alin uyanıp Batı ve Doğu'yu da peşinden sürükleyerek beni bulmak için keşfe çıkmaya karar vermiş ve kolayca

bulmuştu. Ben yokken Batı ve Doğu'nun da benim odamda kaldıklarını öğrenmiş oldum böylece. Doğu ve Batı abilerini görebileceklerini öğrendiklerinde ikisinin de gözündeki parıltıyı izledim saniye saniye. Bu çocukların gözündeki parıltıya bir kez daha gölge düşürürsem kendimi hiç affetmeyecektim.

Batı, Doğu'nun elinden tutarak hoplaya zıplaya Aral'ın odasına gitti. Bizi de çağırdı ama içeri sınırlı sayıda insan aldıkları için önce kardeşlerine izin verdiklerini söyleyerek ikna ettim onu. Neyse ki Alin de ısrarcı olmamış, kucağıma kurulmuştu hemen uysal bir kedi gibi. Bir süre kendi aramızda sohbet edip hasret giderdik. Alin'le dertleşmeyi seviyordum. Keşke beni daha çok anlayabiliyor olsaydı...

Bir süre sonra Ekin çıktı odadan. Yanımıza gelip yanıma oturdu yavaşça.

"Abim iyi," diye haber verdi bana. "Kan sonuçlarına baktırmış Kuzey, taburcu olacak."

Rahatladım. İyi haberdi bu, toparlıyordu hızla. Aral güçlü biriydi. Aslandı. Yapardı. Aral her şeyi hallederdi. *O Aral çünkü.*

Ekin gözlerini kucağımda oturan Alin'e çevirdi. Alin onunla daha önce tanışmadığından merakla ona bakarken utanarak yanağını omzuma yasladı ve sokuldu bana. Bu gülümsetti Ekin'i.

"Merhaba. Biz tanışmadık seninle."

"Meyaba," diye mırıldandı Alin kısık bir sesle.

"Adın ne?"

"Alin."

"Ekin ben de," deyip iki parmağını uzattı ona tutması için.

Alin iki parmağını tuttuğunda tokalaştılar. Ekin'in ona bakarken gülümsemesi genişledi iyice.

"Kaç yaşındasın?"

"Döyt," diye ezbere söyledi Alin.

"Aral diye birini tanıyor musun?"

Alin kafasını salladı hızla. Aral'a bayılıyordu. Gözleri ışıldamış, yüzünde bir gülümseme belirmişti hemen. "Hıhı."

"Seviyor musun onu peki?"

Gülümsedi hafifçe. Yanakları pembeleşti. "Seviyoyum."

Ekin de gülümsedi bu tepkisine. "Peki beni?"

Alin ilk başta duraksayıp ne diyeceğini bilemedi. Sonra da, "Lina'cığım yabancılayla konuşma dedi," diye bahane uydurdu. Onu tanımadığı

için sevmeye nedeni yoktu ama bunu yüzüne söylemek de istememişti. Ayıp olurdu çünkü.

Ekin hafifçe gülümsedi bu cevabına. "Ben yabancı sayılmam aslında."

"Ayal'cığım senin de mi abin?" diye sordu Alin merakla.

"Evet, benim de abim."

Alin gülümsedi ona. "Ayal'cığım benim de abim," diye de havasını attı.

Ekin onayladı onu. "Peki Kuzey'i seviyor musun?" diye sordu. Kuzey'le zıtlaşması bir kural gibiydi ama hastanede olduğumuz süreçte birbirlerine ters bir hareketlerini görmemiştim.

Alin başını hızla salladı. "Efet."

Ekin alayla gülümsedi. "Ayal'cığın artık abin değil poğaça."

Alin ona kaşlarını çattı. "Ben pooça deyilim," diye kızdı ona. "Hem de Ayal'cığım benim abim. Kendisi de söyedi. Hem benim için tıyaş da oldu. Çunku beni seviyoy ve abiley kaydeşleyini sevey. Ablalay da sevey. Lina'cığım gibi. Değil mi Lina'cığım?"

Ona hafifçe gülümsedim. Beni gülümsetebilen yegâne insandı ve küçücüktü. Buna rağmen çok büyük şeyler başarıyordu ve bundan bihaberdi.

"Öyle küçük sincap."

"Bak," dedi Ekin'e gururla. "Efet dedi."

Ekin gülümsedi ona. "Kızma minik sincap," dediğinde bu bana Aral'ı anımsattı ve karnıma yumruk yemişim gibi yüzümdeki gülümseme donuklaştı. Aral her kardeşinin içinde bir parçasını yaşatıyordu sanki. Gerçek bir büyücüydü kendisi.

Ekin nasıl yaptı bilmiyorum, yanımızda oturduğu on iki dakika boyunca sadece Alin'le sohbet edip onu güldürerek kendisine Ekin'ciğim dedirtmeyi başararak daha önce de yine Çakırcaların kırdığı bir rekoru kırdı ve Alin'in koca kalbinde cim'li bir yere sahip oldu.

Onların hoş sohbeti benim kaotik zihnime kısa bir mola verdirmiş olsa da kapı sesi molayı bitirdi. Ziyaretçiler bir bir ayrıldı. Alpaslan abi, Aral taburcu olacağından Güneş abla ve Ender Hanım'ı eve götürme taraftarıydı. Deniz'le bunu planlıyorlardı. Anladığım kadarıyla dün akşam Ender Hanım'ın isteği üzerine aile evine gidecek, Aral iyileşene kadar orada zaman geçireceklerdi. Aral o eve dönmek istemiyordu ama annesi için dönerdi ve bu ona iyi bile gelirdi. Annesiyle olmak ona iyi gelirdi.

Ben o eve gidemezdim ama sorun değildi. Onun iyi olması her şeyden önemliydi.

Aral'ın kolumdaki saatine baktığımda Hükümdar Çakırca'nın benimle görüşmek istediğini anımsadım. Gitmeden onu görsem iyi olurdu. Tüm gece düşünmüştüm ve bir sorum vardı sorulacak.

Alpaslan abi Güneş ablayı da alıp gittiğinde Deniz, Güney, Doğu ve Batı bekleme alanına, yanımıza geldiler.

"Biz de eve geçelim o zaman," dedi Güney, Deniz'e. "Haberleşiriz sonra duruma göre."

Deniz onayladı onu. "Celina Hanım'ı da alırsınız."

Artık o eve gidemeyiz. Kendi evimize dönmenin vakti geldi. Babam var artık. Jan'ı babam gönderdiyse koruyacaktır bizi. Böyle düşünmekten başka çarem yok. Başka bir ev alabilecek param var artık ama neresi güvende hissettirir bilmiyorum.

"Biz eve dönelim artık," diye mırıldadım Deniz'in gözlerine bakarak. "Eşyaları almaya gelirim bir ara. Biz eve dönsek daha iyi olur."

Kaşları çatıldı Deniz'in ama ısrar etmedi. Israr etmesine olanak vermeyecek bir ifadeyle bakıyordum yüzüne. Diliyle dudaklarını ıslattı. Saçlarını geriye doğru yatırırken Kürşat'a baktı.

"Halledelim o zaman Kürşat. Lina'yla kal sen."

Kafasını salladı Kürşat. O sırada Aral'ın odasından Şahin ve Mehmet Ali çıktı. Mehmet Ali bekleme salonuna uğramadan doğruca asansöre yönelirken Şahin yanımıza yöneldi.

"Ben de kalırım," dedi o sırada konuşmaya kulak misafiri olduğu için.

Deniz onayladı onu. "Eyvallah," dedi omzuna dokunarak.

Şahin gözlerini bana çevirip hafifçe gülümsedi ve göz kırptı bana. "Birbirinizi biraz daha görmezseniz birinci kedi isyanı başlayabilir," diye takıldı bana. "Seni bekliyor. Git hadi."

"Ben de ben de," dedi Alin heyecanla.

Şahin ve Ekin aynı anda ona uzanıp birbirlerine baktılar. Sonra Alin'e bakıp ellerini uzattılar kucaklarına onu istiyormuş gibi. Alin'in dikkati dağılarak kıkırdadı.

"Bana gel minik sincap," dedi Şahin sevecen bir sesle.

"Bana gelirsen sana beş bin lira veririm," dedi Ekin dümdüz.

Alin kıkırdayarak Ekin'in kollarına gittiğinde Şahin sakallarına dokundu. "Hadi para teklif ediyorsun anlarım da kız ona kadar ancak sayıyor, neden beş bin kardeşim?"

Ekin eğlenen bir ifadeyle Alin'i kollarında havaya kaldırıp onu güldürdü. "İnsani şartları düşünerek asgari bir tutar söyledim."

"Asgari ücretten fazla o yalnız."

"İnsani şartlar diye belirttim."

İkisi atışırken minnettarlıkla baktım hepsine. Aral'la yalnız kalabileyim diye yaptıklarını biliyordum çünkü. Bana zaman yaratıyorlardı. Üstelik ne yaptığımı da biliyorlardı. Buna rağmen beni onunla yalnız bırakıyorlardı. Bana mıydı güvenleri, Aral'ın hislerine mi bilmiyordum ama önemli de değildi. Minnettardım her şey için. Onlar Alin'in dikkatini dağıtırken aralarından sıyrılıp nefesimi tutarak Aral'ın odasına ilerledim.

Kapının önüne geldiğimde duraksadım yine. Metal kapı koluna baktım. *Bu kapı o kapı değil Lina. Aral'ı kaybetmedin. O iyi. Bu hastaneden bir torbada değil ayaklarının üzerinde çıkacak. Bir sıradağ gibi arkanda duracak yine. Avuçlarında hissi kalmayacak bir daha.*

Demir kapı kolunu tuttum. Avuçlarımdaki sargılar sayesinde hissetmedim o soğukluğu. Kapıyı açıp içeri girdim usulca. Odası benim odama benziyordu. Ufak bir holden sonra yatağı görebiliyordun yalnızca. Korkak adımlarla ilerledim. Aral'ı görmeyi hem istiyor hem de korkuyordum göreceğim şeyden ama beklediğimin aksine yatağında değildi. Ayaktaydı, sırtı bana dönükken üzerine bir kazak giyiyordu. Ben girince bana döndü yüzünü. Göz göze gelince adımlarım durdu. Aral, Aral gibiydi. Sanki hiç uyutulmamış gibi dikiliyordu karşımda. Yorgun görünüyordu ama bir yabancılık yoktu yüzünde. Toparlamış gibiydi. Şişlik ya da gözle görülür bir başka belirtisi kalmamıştı. Tanıdığım, bildiğim Aral'dı. Benim Aral'ımdı. Bana bakıyordu. Bana bakarken de benim Aral'ımdı. Sanki hiç üç gün geçmemiş gibiydi. Bana evlenme teklifi ettiği o günün sabahındaydık sanki. O lanet gece hiç gitmemiş gibiydik. Bunu her şeyden çok dilerdim.

İkimiz de birbirimizi incelemeyi bitirdiğimizde ellerimi hatırlayarak saklamak ister gibi arkamda birleştirdim. Yüzümde ne gördü emin değildim ama beni incitmek istemiyormuş gibi elini bana uzattı yavaşça. Bana ağlamayı zorlaştıran bir el kaldırışsa eğer, beni azat eden bu el uzatıştı. Bu eli tutmayı her şeyden çok istiyordum. Her gün bir öncesinden daha fazla... Bir insanı her şeyden çok sevmek mümkün mü? Kaybetmekten bu kadar korkmak ve hayatına devam edeceğini bile bile çekilmez olacağına bu kadar derinden inanmak mümkün mü? Babamı kaybettiğimi

sandığım zamanlarım oldu. Bu yüzden mi bu kadar korkutuyor bu his beni? İleriye dönmek isteyenler geriye doğru çekiliyor hep sanki.

"Neden orada duruyorsun sevgilim?" diye sordu özlediğim sesi. Biraz daha kalın gelmişti sesi ama bunu düşünmemeye çalıştım. Alerjisinin ona ne yaptığını düşünmemeye çalıştım. *Çok bilmek bir lanet Lina. Bilmiyorsun hiçbir şey. Aral'ı düşün.*

"Nerede durayım?" diye fısıldadım düşüncelerimi toparlayamazken.

Dili dudaklarını ıslattı. Arkasındaki yatağına ilişti, eli hâlâ bana uzanır haldeydi. "Nerede durmak istiyorsun?" derken bana kucak açıyordu.

Yanında durmak istiyorum. Kollarının arasında kalmak istiyorum. Benim evim sensin Aral.

Görüşüm gittikçe netliğini kaybetti. Korkaklığımı ve çekingenliğimi yenerek adım attım ona. Sağ elim sol avucunun içine kayarken gözlerimden birer yaş düştü ve kendimi kolları arasında, ait olduğum yerde buldum. Kollarımı boynuna sarıp yüzümü boynuna gömdüm ve omzunda ağlamaya başladım sessizce.

"Bensiz uyuma bir daha bu kadar," dedim ağlayarak.

"Ağlama güzel bebeğim," diye fısıldadı. Omzumdan öptü beni. Parmakları saçlarımda gezindi. "İyiyim."

"İyi misin gerçekten?"

"Şimdi daha iyiyim," diye onayladı beni. Boynuma bir öpücük bıraktı.

"Çok korktum," diye sızlandım ona. *Hâlâ korkuyorum Aral. Seni benden alacaklar sanki.* "Aklımı kaybettim."

Saçlarımı okşadı. "Buradayım ama ben," dedi nefesi boynuma dağılırken. Tekrar öptü beni aynı yerden. "Özür dilerim sevgilim... Öyle ağlarsan düşman olurum kendime Lina."

Hiçbir şey söylemedim. Yokluğundan arınıp varlığına tekrar alışmaya çalışırken dökemediğim gözyaşlarımı döktüm ona. Kalbimin ritmini düzene sokmaya çalıştım. Belime sardığı koluyla beni yönlendirip sol dizine oturttu. Dizine otururken sanki yıllardır evimden uzaktaymışım da nihayet eve dönüp yatağıma uzanmışım gibi hissettim. Sırtım göğsüne yaslanırken yüzümü de yüzüne yasladım. Dudaklarını şakağıma yaslayıp öptü beni. Kulağıma içimi rahatlatan teselliler fısıldadı. Buradayım, dedikçe ve beni inandırdıkça buna ağlamam sakinleşti, kucağına daha çok yerleştim.

Saatini taktığım bileğimi okşadı. "Borcum ne kadar?"

"Elli bir sene," diye fısıldadım burnumu çekerken.

Aral, burnunu usulca yanağıma sürtüp öptü beni yanağımdan sevgiyle. Özlemle karıncalanan avuçlerimi rahatlatmak için sağ elimi kaldırıp yanağına yasladım.

"Çokmuş," diye fısıldadı tatlı tatlı. Gönlümü almak ister gibiydi ama benim gönlüm tamamen ona aitti.

Yine de burnumu çekip sitem etmekten alıkoyamadım kendimi. "Başına kakacağım sürekli," dedim kızarak. "Başının etini yiyeceğim sürekli."

"Elli bir sene boyunca mı?"

Kafamı salladım. Başını başıma yaslayıp hafifçe gülümsedi bana.

"Muhteşem bir hayat planı sevgilim," diye onayladı beni. "Dizimde oturur günde en az bir kere, ben seni böyle dizime oturtmuş öperken fırça atarsın bana bu sebepten, ödeşiriz."

Gerçekten elli bir sene boyunca her gün bunu yapar mıyız Aral? İzin verir mi hayat gerçekten? İçimdeki kendini gerçekleştirmeye hazır olan o kehanet, onu kaybedecek olma korkusu tekrar tüm kalbimi endişe kapanına alırken yüzünü görme ihtiyacıyla doldum. Hafifçe geri çekilip yüzüne baktım. Parmak uçlarımı yüzünde gezdirdim. Yanağını okşadım özlemle.

"Özür dilerim," diye fısıldadım sonra gözlerine bakarak. "Benim yüzümden oldu Aral. Sen gitmek istemedin."

Kafasını iki yana sallayıp sağ başparmağını dudağıma yaslayarak susturdu beni. Dudaklarımı ve gözümü okşadı. Gözyaşımı sildi.

"Dileme güzel bebeğim," diye fısıldadı yüzlerimiz çok yakınken. "İkimizin de kararıydı gitmek. Senin suçun değildi. Hiç olmadı."

Kafamı iki yana salladım. Ama o beni buna ikna etmek ister gibi kafasını salladı.

"Alerjiye sahip olmayı ben seçmedim Lina, bu beni suçlu mu yapar?"

Bir şey söyleyemedim. Benim elimde olmayan öğretilerim, Aral'ın da kontrolünün dışında bir alerjisi var. Bunlardan vurulmak bizi suçlu yapar mı? Yapmaz. *Ama herkes bunu kabul etmek zorunda değil Aral. İşte tam da bu yüzden seni benden alacaklar. Biliyorum.*

"Sen iyi misin?" diye sordu bana. "Yine neden sargılar içindesin sevgilim?"

Burnumu çektim. "Önemli değil. İyileştim bile."

Dili dudaklarını ıslattı. Dişlerini sıktı. Öfke duyduğunu biliyordum. Belki de kendine kızıyordu alerjisi yüzünden.

Sıktığı çenesini okşadım. "İyiyim," diye tekrar ettim. "Sen iyi ol yeter. Bana bir şey olmaz."

"Dikiş attırmak yok, demiştim."

Kafamı salladım. "Attırmadım da sana." Kaşlarımı çattım. "Uyuyordun."

"Bak ya," dedi, başını sol omzuna yatırdı hafifçe. "Kız bana sevgilim ama benden daha fazla kızamazsın bunun için." Yanağımdan öptü beni.

"Alerjin senin kontrolünde değil," dedim beni öptüğü için istemsizce gözlerim kapanırken. "Sen bunun için kendine kızarsan ben kendime kızmaktan seni sevemem."

"Sen sev," dedi tenim üzerine. Sonra da geri çekilip gözlerime baktı. "Bizim seninle bir öpücükle çözemeyeceğimiz hiçbir sorunumuz yok Lina."

Bizim yok ama insanların bizimle olabilir Aral. Ve bunu bir öpücükle çözemeyiz sevgilim.

"Seni öpmek istiyorum," dedim kalbim patlayacak gibi hissederken.

İçi gidiyormuş gibi bakarken gülümsedi bana. "Söylemene gerek yok güzel bebeğim."

"Ama kanımda toksin var. Sana da bulaşırsa diye endişeliyim."

Kaşları çatıldı önce. Sonra da derin bir nefes aldı, dudaklarını ıslattı, yuttu. Öfkelenmektense beni teselli etmeyi tercih etti.

Saçlarımı kulağımın arkasına nazikçe itti. "Tedavi görmüyor musun?"

"Gördüm."

Kafasını salladı. "İstediğini yapabilirsin o zaman bana." Yüzüme eğildi hafiften. "Al benden neyimi istiyorsan."

"Nefesini tut," diye mırıldandım ama Aral bunu duymazdan gelerek aramızdaki santimleri azaltmaya devam etti.

"Sevdiğim biri bana oksijenden daha çok ihtiyaç duyduğunu söylemişti," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine.

Karnım kasıldı. Seviştiğimiz gün demiştim bunu ona. Hiç utanması yoktu gerçekten. Ben kahroluyordum o bunu mu hatırlamıştı şimdi?

"Ahlaksız adam," diye fısıldadım dudakları üzerine.

Gülümsedi. Onu gülümsemesinden öptüm özlemle. O da beni öptü. Öpüşmemiz tutkulu değildi, uzun da sürmedi ama tüm yaralarımı sardı saniyeler içinde. Birine çok âşık olmak ne garip Aral. En büyük yarayı da açabilir sana, tüm yaralarını da kapatabilir hiç olmamış gibi.

Kalbim ağırlaştı yine. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım dudaklarının üzerine. Bir daha bırakma beni, demek istedim ama kıyamadım ona, bunun yükünü omuzlarına yükleyemezdim. Bunun yerine ufacık daha öptüm onu.

İç çekti dudaklarımın üzerinde. "Lina, Lina, Lina," dedi içi gidiyormuş gibi. Yüzünü yüzüme yasladı. "Ben daha çok seviyorum."

Ona sokuldum. Kollarımı boynuna sarıp yüzümü yüzüne yasladım bir süre. Sıcak elleri sırtımı okşarken ısıttı beni. Sonsuza kadar böyle kalmayı diledim. Ama birazdan çıkışını yapmak için geleceklerinin bilincindeydim. Sol avucum yüzünü okşarken yutkundum. Annesinden haberi var mıydı? Uyanık mıydı o sırada? Ya da biliyor muydu eve gittiğini? Derin bir nefes alarak başımı kaldırıp gözlerine baktım

"Annen burada," diye mırıldandım saçlarını okşarken. "Biliyor musun?"

Tüm kaslarının gerildiğini hissettim iliklerime kadar. Yutkundu usulca. "Biliyorum," dedi kulağıma çok yakın dudakları. "Beni görmeye geldiğini hatırlıyorum."

Onunla uzun uzun konuşmak, onu dinlemek, kollarımda teselli etmek istediğim bir meseleydi bu esasen ama zamanımız olur mu bilmediğimden kalbimdeki ağrıyı görmezden gelip biraç geri çekildim ve güzel gözlerine baktım sevgiyle. Yanağını okşamaya devam ettim sevgiyle.

"Nasıl hissediyorsun peki?" diye sordum güzel yüzüne bakarken. "Anlatmak istersen dinlerim."

Yutkundu usulca. "Rüya sandım ilk başta," dedi gözlerinden onlarca duygu geçerken. "Ama sonra zihnim uyandıkça gerçek olduğunu anladım. Elimi tutuyor, sessiz sessiz ağlarken saçlarımı okşuyordu. Çocukluğumdaki gibi."

Yutkunamadım. Çocukluğu güzel gelir ya hani insanlara, bu duyguyu hiç bilemeyeceğiz biz Aral. Çocukluğumuzdaki mutluluklarımız bile biçare bizim.

"Sanki o koca on iki sene hayalmiş gibi geldi," dedi sesinde bir içerlemişlikle. "Sanki boş yere yaşanmış her şey." Yutkundu yine kırgınlıkla gözlerime bakarken. "Öyle zoruma gitti ki o an. Ağlamışımdır belki de."

Burnum sızladı. Uzanıp sol gözünün hemen yanındaki *benimi* öptüm sevgiyle. "Geçmişe yanma sevgilim," diye fısıldadım zorlukla. Onu teselli edebilmeyi çok istiyordum ama elimde yalnızca ondan öğrendiklerim vardı. "Şimdimizi yakmamaya bak."

"Bak ya," dedi tatlı tatlı. "Sen büyüdün de beni teselli mi ediyorsun kedi," diye alay ederken benimle burnunu tenime sürttü iç çekerek.

Kafamı salladım yüzüm hâlâ yüzüne yaslıyken. Gözlerindeki hüznü görmeyi kaldıramıyordu kalbim. O kadar güçlü değildim.

"Keşke daha iyisini yapabilsem senin için..." Yutkundum sevgisinden kalbim duracak sanırken. "Ömrüm çok güzel olsa düşünmeden sana verirdim."

Sırtımdaki eli beni bırakmak istemiyormuş gibi beni kendisine çekti daha çok. "Benim ömrüm sensin ve çok güzelsin," diye fısıldadı tenime. "Beni mahrum bırakma tek bir saniyesinden yeter bana."

Burnum sızladı, kalbimin ritmi sekteye uğradı. Ağlayacak gibi hissettim ama ağlarsam sebebini açıklayamazdım. Korkuyorum diyemezdim ona, seni kaybetmekten korkuyorum Aral diye ağlayamazdım ve yalan da söyleyemezdim. Hiç hak etmiyor o bunları. Keşke her şey onun istediği gibi olsa hayatta...

"Ağlama," dedi kendimi tuttuğum halde.

"Ağlamıyorum," dedim boğuk çıkan sesimle.

"Akmıyor gözyaşın diye şaşan ritmini bilmem mi sanıyorsun?" diye sordu sırtımı okşarken.

Gerçekten ağlayacaktım şimdi... "Gıcık oluyorum sana," dedim huysuzca.

"Olma," dedi bu kez üzülürmüş gibi. "Annem de beni görmeye bir daha gelmedi zaten. Bir de sen bana gıcık olursan üzülürüm Lina." Yutkundu. "Sanki hiç aşamayacağım ben onunla aramızdaki bu hendeği."

Boğazıma bir yumru oturdu. Yanağını okşadım sevgiyle. Kafamı iki yana salladım. "Öyle düşünme," diye karşı çıktım anında. Ondan hafifçe uzaklaşıp güzel yüzünü avuçlarıma aldım sevgiyle. "Benim için de gelip seni görmesi zordu. Seni ne halde bulacağımı, bana ne diyeceğini bilemedim. Korkarak geldim. Eminim o da benim gibi kuruyordur kafasında ve sana gelmek için bir destek arıyordur. Kendimden biliyorum Aral," dedim buna inanaması için. Gözlerinin içine baktım o hüznü yok edebilmeyi çok isteyerek. "Annen sana geldi Aral, senin için geldi... Seni eve götmek istiyor hatta, Deniz öyle söyledi. Eminim evde seninle o ilgilenecektir ve birazdan gelip seni eve götüre..."

Lafımı tamamlayamadım. Kapının ardından yaklaşan ayak sesini seçti kulaklarım. Kafamı kapıya doğru çevirdim. Aral da baktığım yere baktı. Kim olduğunu anlayarak yüzümde hüzünlü bir gülümsemeyla ona baktım. Tanrı'm teşekkür ederim, ilk kez boşuna teselli etmedim onu. İlk kez gözlerindeki umutsuzluğu silebildim...

Aral yalnızca gözlerime bakarak annesinin geldiğini anladı ve gözlerinde çocuksu bir umut ve hüzün yeşerdi. Dizinden kalktım usulca.

Aral da gergin bir ifadeyle kalktı oturduğu yerden. Elimi tuttuğunda ona baktım. Gözlerime bakarak parmaklarımızı birbirine doladı. Elleri titriyordu hafiften.

Kafasını iki yana salladı gözlerime bakarak. "Elimi bırakma," dedi sanki benden güç alıyormuş gibi.

Yutkundum. Kafamı salladım. "Bırakmam sevgilim."

Bana derinden bir sevgiyle baktı. Kapı tıklatıldı o sırada.

"Girin," dedi Aral elimi daha sıkı tutarken.

Kapı aralandı. Hükümdar Çakırca'ydı kapıyı açan. Nezaketli bir tavırla kapıyı açtığında sol tarafında bekleyen Ender Hanım'ı gördük. Ender Hanım'ın mavi gözleri ağladığını kanıtlatmak ister gibi kızarıktı ama o an ağlamıyordu. Biraz önce ağlamış ama sakinleşmiş gibiydi. Fakat bu uzun sürmedi, Aral'ı ayakta gördüğünde gözleri doldu tekrar. Bir an içeri girmeyecek sandım. Aral da öyle hissetmiş, annesini ürkütmek istemiyormuş gibi kıpırdamadan; öylece duruyordu elimi sıkıca tutarken.

Hükümdar Çakırca eşine bense Aral'a destek olmak için oradaydık o an ve o karışmamayı tercih ediyordu. Belki ben de öyle yapmalıydım ama hayatımda yalnızca bir kere Aral Çakırca'ya sahiptim. Eğer alacaklarsa onu elimden onu benim kadar sevecek olan en emin ellere teslim etmek istiyordum içimden.

Yutkundum. İleri bir adım attım. Aral duraksadı bir an ama karşı çıkmadı bana. On yedi yaşındaki Aral'dı sanki o an. On yedisindeki Aral'ı elinden tutarak annesine götürdüm. Ender Hanım bana minnettarlıkla bakarken gözlerimin dolmasını engelleyemedim.

"Bana verdiğiniz her şeyi sahibine ilettim," dedim Ender Hanım'ın gözlerinin içine bakarken. "Ama bana verdiğiniz en değerli şey Aral ve o aynı zamanda benim tüm hayatım boyunca sahip olabileceğim en değerli şey." Gözlerimden tutamadığım birer yaş süzüldü öylece, "Lütfen ona iyi bakın." Gerekirse yalvarırdım bunun için.

Söylediklerim Ender Hanım'ı da ağlattı. Aral'a bakmadım ama onun da gözlerini doldurmuş olabilirdi söylediklerim. Aral'ın sıkıca tuttuğu elini Ender Hanım'a uzattığımda gözyaşları içinde bize bir adım attı oğlunun elini sıkıca tuttu. Ben kenara çekilirken Ender Hanım'ın sol eli yüzüne uzanıp Aral'ın gözyaşını silerken Aral eğilip annesinin kolları arasına girdi ve bu ezdi kalbimi. Kocaman bir adamdı ama annesinin kollarında ufacık bir çocuktan ibaretti sanki. Gözlerimi silerken

yutkunup onları yalnız bırakmak için dışarı çıktığımda Hükümdar Çakırca da içeri girmeden kapıyı kapattı usulca.

Hiçbir şey söylemedi bana ama adımlarım onu takip etti. Deniz ve Ekin yüzlerinde hüzünlü bir ifadeyle odanın kapısında kaldılar öylece. Biz Hükümdar Çakırca ile dışarı çıktık. Sigara içme alanında geldiğimizde Hükümdar Çakırca yine Aral'ın sigara tabakasından bir sigara yaktı. Aral'ın sigarasından içmesinin sebebinin pişmanlıkları olduğunu biliyordum ama onu teselli edecek hiçbir şey söylemedim. *Aral haklı. Bazı insanlar yaptıkları ve yapamadıklarından pişman olmalı.*

"Sana üç kez yenildim," dedi derin bir nefes verirken sigarasından. "Kimseye sana borçlandığım kadar borçlanmamışımdır."

Hiçbir şey söylemedim. Karşıma baktım öylece.

"Benimle konuşmak istediğiniz konu neydi?"

"Ne yapmak istediğini merak ediyorum," dedi o da ufka bakarken. Aral'ın sigara tabakasını salladı hafifçe. "Bunlarla."

Kartları kastediyordu.

"İstesem de istemesem de bir savaş başlatıldı. Kaçsam kaçamam bundan, kendimi inkâr etmek olur bu. Kaçarak saklanarak da yaşamak istemiyorum. Aral'la o nasıl istiyorsa öyle yaşamak istiyorum." Gözlerimi kararlılıkla ona çevirdim. "Savaşacağım. Mecburum buna. Üç gün önce yaşananların bir bedeli olacaktır mutlaka... Değil mi?"

"Borsayı takip eder misin Lina?" diye sordu gözlerime bakarken. "Bugün iki gün öncesinden daha fakiriz ve bu yalnızca başlangıç. Bu savaş yıllardır var fakat savaşlar artık topla tüfekle yapılmıyor yalnızca. İçinde olduğun durumu tam olarak kavrayabildiğini düşünmüyorum."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. Bu bir soğuk savaş esasen. Türkiye ayağında yedikleri bir darbenin bedelini ödetmenin çeşitli yolları var. Paramızı değersizleştirebilir, iç karışıklık çıkarabilir, krizler yaratabilirler. Güçlü kimseler bunlar. O davetiyedeki her kart sahibi söz hakkına da sahip. Hayatlarımız kumar masasına yatırılmış sanki. *Bu savaş yıllardır var... Ne demek bu?*

"Tarih kendini tekrar etmez, devam ettirir. Her din örgütlenir, kendini korumak için fedailer yetiştirir. Tapınak Şövalyeleri, Haşhaşiler, Kızıl Tilkiler... Var olmak ve var etmek için savaş verenler hep vardı, her var olacaklar. İdeal devlet kendini dinden ayrı idame ettirebilendir. Bizler bunun için savaşırız."

O an kafamın içinde ağır bir taş, onu koyduğum ama bir türlü tam oturmadığı o yerden yuvarlandı, her yeri birbirine katarak asıl yerine

oturdu. Hükümdar Çakırca'ya baktım. Aral bana hiçbir zaman babasının mesleği hakkında net bir şey söylememişti. Mafya minvalinde biri olduğunu söylemlerden ve duyumlarımdan yola çıkarak ben kafamda oluşturmuştum. Yeraltı adamı, demişti Pars onun için ama yeraltına her zaman elleri kana bulananlar girmezdi. Aral'ın silaha sahip olabilmesini, küçük yaşta yaptığı buz banyolarını, aldığı eğitimleri, bedenindeki izleri düşündüm. Ben de benzer şekilde büyüdüm, demişti Aral. Nereye gitsem beni bulur, demişti. Ne yaptığımı bilir, demişti. Ne zaman dışarıda konuşsak dinleneceğimizden şüphe etmişti. Hayatım bir savaş alanı sanırdım haklı savaşı askere gidince öğrendim, demişti. *Bir asker gibi yaşamış hep... Babası bir asker gibi yetiştirmiş onu hep... Hükümdar Çakırca da babam gibi askermiş... Yeraltından sanıyorlar onu. İstihbarat için çalışıyor belki de yalnızca... Babamla tanışıklıkları buradan geliyor olmalı. Düşmanlıkları niye peki? Babam da onun istediği şeyi istiyor esasen. Neden ters düşmüşler birbirlerine?*

"Benim kartım, Karo Ası, daha öncesince babamdaydı değil mi?"

Kaşları çatıldı hafifçe bu soruma karşın. Bunu nereden çıkardığıma anlam veremedi ama konuşmaya devam ettim.

"İki gün önce davette beni almak isteyen biriyle tanıştım. Babam mâni olmuş buna, öyle söyledi. Asaf'la tanışıyorlardı. Eğer Asaf'ta olsaydı verirdi ona. Fakat veremedi çünkü bir süreye kadar Asaf'ta değildi. Asaf'ın çekmecesinde babamın cebinde taşıdığı fotoğrafım vardı üzerinde kan lekesiyle. O halde babamın öldüğü sanıldığı zamanda ele geçirilmiş olmalı. Babam gerçekten ölmediğine göre ya bilerek bıraktı ya da çok yaralı olduğu için kartı kurtarmaya vakti olmadı. Babamın sözde ölümü 19 Şubat. Şubat ayındayız yine ve müzayede iki gün önce yapıldı. Babam davetlere katılırmış hep. Geçen sene davette bir şey olmuş olmalı. Bir şey oldu ve babam ölü görünmesi gerektiğine karar verdi ve o sırada kartım Asaf'ın eline geçti. Mektupta bir davetten bahsediliyordu ama o davet iki gün önceki davetti. Asaf'ın yaptığı davet kendi uydurduğu bir şeydi. Bir sebepten benim kartımı gerçek davetten önce elden çıkarmak istedi. Bir tür karaborsa belki de... Sonra nasıl olduysa babamın elinden çıkan kartı bir karaborsada rakipsiz bir şekilde aldınız."

Hükümdar Çakırca etkilenmiş bir ifadeyle izlerken beni gözleri arkama çevrildi birkaç saniyeliğine. "Seni arıyor," dediğinde Aral'dan bahsettiğini anladım. Fakat soruma cevap alamamıştım. Gözlerini bana çevirdi.

"Cevap istediğine emin misin? Onunla paylaşabilecek misin bunu?"

Söyledikleri tüylerimi diken diken etti. Söylediğim şeyi düşündüm. Hükümdar Çakırca'nın babamla işbirliği yapıp yapmadığını soruyordum bir nevi. Aral, babamla kendi babasını yenmek için işbirliği yapıyordu. Eğer gerçek ilk ihtimalse Aral ne düşünürdü? Babamın onu kullandığı anlamına mı geliyordu bu? Babam yapar mıydı? Bilmiyordum. Artık kimse için bunu yapar ya da yapmaz diyemiyordum. Ben bile bilmiyordum kendi sınırlarımı. Ama Aral babama çok kıymet veriyordu. Çok kırılırdı. Hatta belki de umutlandığı için yıkılırdı... Yıkılır mıydı? Aral Çakırca'ydı o. Yıkılır mıydı sahiden?

"Herkes doğru cevabı hak eder," dedi gözlerime bakarak. "Ama her omuz kaldıramaz. Kaldırabileceğine inandığında her zaman gelip kahvemi içebilirsin."

Aral'ın sigara tabakasını bana uzattı. "O iki Kızıl Joker'i nasıl aldınız bilmiyorum ama aferin. Tilkilikte babana çekmişsin."

İki Kızıl Joker mi? Bir Altın Joker bir de Kızıl Joker'imiz var sanıyordum. Diğeri kimin? Tüylerim diken diken oldu. *Wielki'nin mi? Ben almadım. O mu verdi? Olabilir mi?*

"Tilki demişken... Haşhaşilerin sonu nasıl geldi biliyor musun?"

Tüylerim diken diken oldu söylediği sözle. Gözlerine baktım. "Liderlerini kaybettiler."

Kafasını salladı. "Bu savaşı bitirmek istiyor musun Lina," deyip sigarasından son bir nefes aldı ardından izmaritini küllüğe bastırdı ve gözlerime baktı. "*Hasan Sabbah'ı* bul."

Ensemdeki tüyler birer bıçak gibi tenime battı. *Hasan Sabbah... Haşhaşilerin kurucu lideri.* O öldüğünde tarikat kendine yön veremedi. Benden kurucu lideri bulmamı istiyor. *Hayır. Benden onu öldürmemi istiyor...*

"Lina."

Özlediğim o sesin ardından adımları tam arkamda durdu.

"Ne konuşuyorsunuz?" diye sordu mesafeli bir sesle babasına.

"Teşekkür ediyordum," dedi Hükümdar Çakırca öylece. Hiç çekinmemişti bunu söylerken, alay da etmiyordu hiç. "İyi misin sen?" diye sorarken de ilgiliydi sesi. Baba gibiydi sahiden.

Aral arkamda dururken, "İyiyim," diye onayladı onu. "Nereden çıktı Lina'ya teşekkür etmek?"

Gözlerinde bir hüzün geçti Hükümdar Çakırca'nın. İlk kez duygularını gizlemiyordu sanki. Kaybetme kokrusu onu bile sarsıyordu demek

ki. Gözleri bir noktaya kaydığında kime baktığını biliyordum. "Biliyorsun nedenini," deyip yanından geçerken elini omzuna koydu babacan bir tavırla ve yoluna devam etti adımları. "Kendine iyi bak Lina," dedi dönüp bakmadan.

Bir şey söylemedim. Aral'a doğru dönerken yüzümü kolu bir alışkanlıkla belime sarıldı ve ilgiyle baktı yüzüme. "Canını sıkacak bir şey söyle..."

Kafamı iki yana salladım lafını keserek. "Söylemedi," dedim güzel yüzüne bakarken. Gözleri kızarmıştı biraz ama daha iyi görnüyordu şimdi buna rağmen. Anne ne garip bir olgu insanın içinde büyüyen, annesi olunca bile teselli buluyor insan içinde... Bazen de annen olması en büyük derdin oluyor ihtiyacın olan anneliği göremediğinden...

Yüzüme ilgiyle bakarken, "Ne yapıyoruz şimdi?" diye sordu bana. "Annem beni eve götürmek istiyor ama seni bırakmak istemiyorum. Annen ve Alin nerede? Celina Hanım'la ben konuşursam bizimle gelmeyi kabul eder belki? Orası bizim evden daha güvenliklidir, daha rahat eder."

Hâlâ beni ve ailemi düşünüyor olması kalbimi ısıttı. Uzanıp yanağını okşadım.

"Bu son olaylar onu daha da korkuttu, yukarıdaki odamdan bile çıkmıyor," diye bahane sundum ona çünkü annem anneni tanıyormuş Aral, gelmez ki, diyemezdim. Ben sen uyurken her şeyi itraf ettim, kardeşlerin biliyor seni bıçakladığımı ve beni istemezler muhtemelen o evde, diyemezdim.

Kaşları çatıldı bu bilgiyle. "Ben konuşayım, belki iyi gelir."

Kafamı iki yana salladım. "Hayır," dedim net bir sesle. "Sen sadece kendini düşünüp annenle eve gidecek ve iyileşmeye bakacaksın."

Kafasını salladı memnun olmayan bir ifadeyle. "Kendimi düşünüyorum zaten," dedi beni kastederek. Benim iyiliğim onun iyiliğiydi sanki. Sanki değildi, gerçekti...

"Ben iyiyim," dedim buna inanması için hafifçe gülümseyip. "Annemi biraz sakinleşmesi için eve götüreceğim. Sen de eve gidip dinlenecek-sin. Ben seni görmeye gelirim."

Hiç memnun değildi bu söylediklerimden. "Ağlayarak bensiz uyuma, dedin bana," dedi yanağımı okaşrken. "Sensiz nasıl uyuyacağım ben şimdi?"

Mideme bir yumruk yemişim gibi hissettim. Ya son kez uyumuşsak ve bir daha uyuyamazsak Aral? Ya annen de ne yaptığımı öğrenir seni bana geri vermezse? *Ben seni annenden alamam ki Aral...*

Aral yüzümde ne gördüyse hiç sevmedi. "Lina," dedi çenemi kaldırıp. "Bir şey mi oldu bilmediğim? O geceyle mi ilgili? Niye bu kadar üzgünsün sevgilim?"

"Nasıl güleyim bunca şeydan sonra?" diye mırıldandım gözlerine bakarak. *Aslında gülerim Aral. Sen olsan... Ben yine gülerim. Gülecek bahane bulurum kendime. Ama sen olmazsan bulamam.*

"Geçecek hepsi," dedi gözlerime bakarak. Eğilip alnımdan öptü beni. *"Güzel günler göreceğiz sevgilim. Güneşli günler..."*

İçim titredi. İlk kez Aral'ın tesellisi kalbimi sakinleştirmedi. Çünkü rakibim ondan bile güçlüydü. Bizi yenebilirdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım bir daha söyleyemeyeceğim diye korktuğumdan.

"Ben de seni," dedi saçlarımı okşarken. "Çok..."

"Ben de çok..."

Gülümsedi bana. Çenemi biraz daha kaldırdı. "Gülümsersen inanırım."

Gülümsedim ona. Gülümsemem üzerine ufacık bir öpücük bıraktı. "Gelmiyor musun şimdi?" diye sordu kararımdan vazgeçmemi istiyormuş gibi. "Anneni ikna ederim ben."

"Edemezsin," dedim vazgeçmesi için. "Korkularının onu ne şiddette ele geçirdiğini biliyorsun, benim için hastaneye gelebilmesi bile çok zor onun için."

Gözlerinde anlayış ve hüzün belirdi benim için. Annem kaç kez hastaneye bile gelmemişti beni kaybetmekten deli gibi korktuğu için. Bunu o da biliyordu. Bu yüzden ikna olabildi. Ona savaşacağı bir alan bırakmamıştım.

"Aklım sende kalacak," dedi tatsız bir ifadeyle. İçinin rahat etmediği yüzünden bile belliydi.

Yanağını okşadım. "Bir sen etmez tabii ama Şahin, Kürşat ve dört Çakırca'm olacak. Merak etme."

Sıkıntıyla bir nefes verdi. "Ara beni bir şey olursa," diye tembihledi. "En ufak şeye bile sıkılırsa canın ya da o güzel kafana bir şey takılırsa bir an bile düşünmeden ara beni."

İyi olduğuma ikna olması için dudak büktüm ona. "Özleyince arayamaz mıyım?"

İç çekti gözlerime bakarak. "Altyapı o aramanın uzunluğunu kaldırmaz ama dene sen şansını tabii."

Ben bu adamı gerçekten çok seviyorum... Ne yapacağım onu alırlarsa elimden...

Yanağımı okşadı. "Liseliler gibi telefonda görüntülü araşır, kafelerde buluşuruz."

Gülümsetti bu söylediği beni. Sevimlilik yapıyordu tamamen ama bu söyledikleri içimde kalan şeylerdi benim. Bizim sevgililiğimiz bile normal gelişmemişti. Önce birlikte yaşamaya, sonra uyumaya başlamış daha sonra sevgili olmuştuk. Tersine işliyordu işler bizim için hep. Şimdi evlenme teklifi etmişti bana ama onun haberi olmasa da evlerimiz ayrılmıştı ve dediği gibi belki de bir süre telefonda flörtleşecek, gizli gizli kafelerde buluşacaktık.

"Buluşalım mutlaka," diye onayladım onu.

Onunla bir kafede oturmayı çok istiyordum. Buna takıntım vardı resmen. Onunla bir kafede tanışmayı takmıştım kafama. Yaşamak istiyordum bunu. O an bir anı anımsadım. Blogumda da bahsetmiştim hatta bu andan. Bir adamı izlemiştim uzun uzun, yıl 2016 falan olmalıydı. Kahvesine bakmış bakmış sonra bir karar vermiş gibi kalkıp gitmişti. O gün saatlerce izlediğim adamın Aral olduğunu fark ettim o an ve bu aydınlanma tüylerimi diken diken etti. Kalbim sanki istediği bir şey olmuş gibi çarptı göğsüme. *Ben gerçekten Aral'ı ilk kez bir kafede görmüş, hayatımda ilk kez birinin ne düşündüğünü bu kadar merak etmiştim. İlk kez biriyle konuşmak ve neyse derdi bilmek ve teselli etmek istemiştim... Kaderimiz gerçekten bir kafede kesişmiş bizim Aral...*

İçim derin bir özlem ve merakla doldu bir an. O zaman ne düşünüyordu o masada, bilmeyi çok istedim. Geçmişte onun yanına gitmeyi, onun yalnızlığını bölmeyi ve yalnızlıklarımızı aramızda pay etmeyi çok istedim.

"Ne oldu?" diye sordu Aral yüzüme bakarken.

Gülümsedim ona sevgiyle. "Bir şey hatırladım."

Kaşı kalktı merakla. "Neymiş?"

Kafamı iki yana salladım. "Buluştuğumuzda anlatırım."

Dili dudaklarını ıslatırken derin bir nefes aldı. "Öyle olsun bakalım."

Kafamı salladım. "Olsun bakalım."

Bir şey söylemedi. Elimi tutup onu bekleyen annesine götürdü beni. Benimle görüşmek istiyormuş. Mahcup hissettim. Etrafını çocukları

sarmıştı, yüzünde buruk olsa bile bir gülümseme vardı. Bizi görünce sevecen bir ifade belirdi yüzünde. Bana sarıldı sıkıca. Saçlarımı okşadı ve içtenlikle teşekkür etti. Küçüldüm bu sevgisi karşısında. Çünkü bilse Aral'a neler yaptığımı böyle hissetmezdi...

Kürşat ve Şahin benimle kalırken Aral'ı aklının bende kalmaması için tembihlediler, ben de o VIP arabaya bindiğinde gülümseyerek el salladım ona her şey yolundaymış gibi. Ama içinin rahat olmadığı, yüz ifadesinden besbelliydi. Kafasının içinde beni arkada bırakıyormuş gibi bir rahatsızlık yaşadığı belli oluyordu. Aral'dı çünkü, arkasında sevdiği biri kalırsa aklını peşinden sürüklemesi gerekiyordu...

Onlar gittiğinde geride üçümüz kaldık. Gözlerimi, varlığı tenime batan iğneler gibi hissettiğim Jan'a çevirdim. Elinde kahve bardağı vardı. Pipeti kaskının altından geçirmiş doğrudan bana bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Şahin baktığım yönü fark ederek.

"Kardeşlerimden biri," diye mırıldandım önemsiz bir detaymış gibi.

Şahin şok olmuş gözlerini yüzüme çevirdi. "Ne?" Sonra da Kürşat'a baktı.

Kürşat sıkıntıyla nefes aldı. "Sanırım biyolojik olarak aynı babadan kardeşler."

Şahin bana baktı tekrar. "Aral onun burada olduğunu biliyor mu?"

Kafamı iki yana salladım. "Bilse gitmezdi." Yutkundum. "Düşmanımız değil. Şimdilik..."

Kaşı kalktı merakla. "Nasıl eminiz?"

Gözlerine baktım doğrudan. "O yardım etmeseydi o gece ikimiz de ölecektik," diye özetledim.

Kürşat bana katıldı. "Ben Ekin'e sordum. Sıkıntı yok, dedi. Hükümdar Bey de biliyormuş."

Bu bilgiyi ben de yeni öğreniyordum. Ekin'in konuya hâkim oluşu şaşılacak iş değildi ama Kuzey'i de görmüştüm ve anlam veremiyordum buna.

"İyi bakalım," dedi Şahin. "Ne yapıyoruz şimdi? Sen eve mi gitmek istiyorsun?" diye sordu bana.

Kafamı salladım. "Benim hakkımda ne düşünürlerse düşünsünler tek sorun bu değil artık. Bunları bizimle birlikte yaşamak zorunda değiller. Hem artık... güvende oluruz." *Artık babam var, diyemedim. İçimden gelmiyordu artık.*

Şahin yüzünde sıkıntı, gözlerinde anlayışla başını salladı. "Celina Hanım'ı da alıp eve dönelim o zaman?"

Kafamı salladım. Annemi ve Alin'i odamdan alıp kendi evimize döndük. Yıllar sonra eve dönmüş gibi yabancılaşmış bir his oluştu içimde. O an artık Aral'ın olmadığı hiçbir yeri ev gibi göremeyeceğimi fark ettim. Ama annem ve Alin memnundu halinden. İkisi de kendi evlerini özlemişlerdi. *Bir tek yadırgayan bendim, yerini...*

Evde duramadığımdan kendimi sokaklara atmıştım. Kafamın içi susmuyor, korkularım da ona eşlik ediyordu. Onları susturmak için gördüğüm yer tabelayı okuyarak nereye gittiğimi düşünmeden yürüyordum. Kürşat yalnız kalmak istediğimin farkındalığıyla uzaktan takip ediyordu beni. Bir bankanın önünden geçerken aklıma hesabımdaki o büyük meblağ gelmişti. Bankadan içeri girmiştim düşünmeden. Hükümdar Çakırca'ya parasını geri göndermiştim. Geriye kalan paradan vergiler kesildikten sonra deli gibi çalışarak biriktirdiğim otuz bin doları kendime ayırıp geriye kalan tüm parayı Alin'in hesabına yatırmıştım.

Bankanın karşısında bir pırlantacı vardı. Vitrinine 14 Şubat Sevgililer Günü'yle ilgili bir reklam asılmıştı. O an yarın Sevgililer Günü olduğunu anımsadım. Aral'la ilk hatta belki de tek sevgililer günüm olacaktı... Ona bugün söylemeyeceklerini biliyordum. Alpaslan abi biraz toparlanmasını söylemişti Güneş ablaya. En azından yarınımız var Aral. Yarın da bizim. O an 14 Şubat'a dört elle tutunmak istedim. Daha önce de 14 Şubat fikrine sığındığım olmuştu. Kötülükten sevgiye sığınarak kaçmak her zaman mümkün değil, pek çok kez tecrübe ettim.

Otuz bin dolarım var Aral. Hepsini kendim kazandım. Didindim Aral bu para için. Yemedim, içmedim, çalıştım. Çok çalıştım Aral bu para için, alnımın teriyle kazandım her bir kuruşunu. Kendi param bu benim. Ben kendi paramla mezar bile aldım Aral ama sevdiklerime hediye alamaya hiç fırsat bulamadım. Benim sevdiklerim bile yoktu senden önce Aral. Bir Alin vardı, ona da her istediğini almak isterdim ama çok param olmazdı. Şimdi var. Ama harcayacak kimsem kalmadı.

Yutkundum zorlukla. Mağazadan içeri girdim usulca. Yüzüklere baktım istemsizce. Evlenmek Aral'dan önce aklımın ucundan bile geçmezdi ama şimdi Aral yarın evlenelim, dese onunla koşarak nikâh dairesine giderdim beni bırakmasın diye.

"Buyurun," dedi görevli beyefendi. "Yüzük mü bakıyorsunuz?"

Kafamı salladım. "Güzel bir yüzük..." Yutkundum boğazımdaki yumruyu yutmak için. "Güzel bir erkek yüzüğü istiyorum. Günlük hayatta kullanabileceği bir şey..."

Mehmet Ali'ye ayrılmak isterse ses etmem dedim. *Nişan yüzüğü almıyorum sonuçta Aral. En azından sana bunu alamaz mıyım?*

Görevli bana yüzükleri gösterirken saatler çekti dikkatimi. Bir sürü saati vardı Aral'ın. Ona saat almayı hiç düşünmezdim bu yüzden ama öyle bir saat gördüm ki başından ayrılamadım. Normal saatler gibi değildi. Üzerinde hiçbir çentik yoktu. Yalnızca ibreleri vardı. Lacivert ve gümüş renklerindeydi. *Olur da ayrılırsak saatleri sayacağını biliyorum Aral. Bir daha saat saydırmayacağıma söz verdim sana halbuki.*

Gözlerimi kaldırıp beyfendiye baktım. "Şu saati de alacağım."

Adam beni onaylayarak çıkardı onu vitrinden. Gözlerimi yüzüklere çevirdim. Aral'ın takabileceği bir şey olsun istedim. Anlamlı olsun istedim. Beni hatırlasın, çıkarmasın hiç istedim.

"Dilerseniz içerisine not da yazabiliriz."

Gözlerimi adama çevirdim. "Ne kadar sürer?"

"Hemen yaparız, bekletmeyiz."

Kafamı salladım. Gözüme en hoş gelen, en sade ve şık duran yüzüğü seçtim.

"Ne yazalım?"

Hiç düşünmemiştim. Aklımdan anlamlı bir şey olması için onlarca anımız geçti ama kafam öyle doluydu ki hiçbirini anlamlı bir cümle haline getiremedim.

"Ne senden öncesi ne senden sonrası," diye mırıldandım. Bize özel olsun istemiştim ve bu gelmişti aklıma. "Çok mu uzun?"

Gülümsedi adam sanki keyfimi yerine getirmek ister gibi anlayışla yaklaşıyordu bana. "Sıkıntı etmeyin hiç. Çok ufak yazdığımız için sığdırırız."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım zorlayarak kendimi. Hiç halim yoktu esasen iletişim kurmaya ama adamın çabası duygulandırmıştı beni.

Çok beklemedim söylediği gibi. Hediyelerimi güzel, pahalı bir kutuya koydu. Ücretini ödedim. Pahalı şeylerdi ama hesabımdan düşen para dolar bazında olunca görünürde çok bir fark yaratmadı. Para harcıyormuş gibi de hissetmedim. *Çok garip Aral. Kendime alacak olsam kırk gün düşünür, almazdım ama insan sevdiği insana ömrünü bile harcayası geliyordu. Kendi için kıymıyordu ama birini sevdiğinde yolunda ölesi geliyordu.*

Mağazadan çıkıp bir süre daha yürüdüm. O kadar üzgündüm ki bir tekel bayinin önünden üç kez geçtim. Birincisinde Kürşat'a izimi kaybettirdim, ikincisinde kendimi alkol almamaya ikna ettim ama üçüncüsünde vazgeçtim. Kafamın içindeki sesleri susturmak istiyordum. Alkol anlayışım şaraptan ibaret olduğu için en masumu gibi duran gazoza benzer bir içecek aldım ama alkol oranını yürürken fark ettim.

Kürşat'ın üçüncü aramasını cevapladım çünkü Aral'a söylesin istemiyordum. Ona yalnız kalmak istediğimi, Jan'ın da beni takip ettiğini bu yüzden onun anneme göz kulak olmasını rica ettim. Aral'a söylememesini rica ettim ve sesim öyle muhtaç çıktı ki karşı çıkamadı bile bana. Aramayı kapatınca telefonumu tamamen kapattım. Aral arasa şarjımın bittiğini ve fark etmediğimi söylerdim. Kendi kendime kalmak istiyordum ama bu, peşimde dolanan kuyruğum yüzünden pek mümkün değildi. Karda yürüyor ayak izi bırakmıyordu ama beni takip ettiğini biliyordum.

Gazoza benzer alkolü içerken var olan tek mülküme gittim. Üzerinde Kadir Kara yazan mezarın yanına oturdum yavaşça. İkinci şişemi sessizce içerken üzerimize kar yağdı. İçimde bir yangın baş gösterdi ama sarhoş hissetmedim kendimi. Gözlerimi mezar taşındaki Kadir yazısına diktim.

"Olduğun kişi yüzünden annemi kaybetmekten korktuğun oldu mu senin de hiç?" diye sordum mezar taşına bakarken. "Ben Aral'ı kaybediyorum galiba." Yutkundum. Kolumu bacaklarıma sarıp çenemi dizlerime yasladım. "Bunca şeyden sonra tertemiz bir gelecek versen bana, geçmişi silmez ki. O hayatta Aral olmayacaksa benim yaşayasım gelmez ki." İçimdeki ağlama isteğini bastırmaya çalışırken küçüldüm yerimde. "Onsuz hiçbir yere ait hissetmiyorum kendimi."

O tam o sırada ayak sesleri işittim. Bir an için babam sandım ama bu heyecanım adım aralıklarıyla sekteye uğradı. Babam değildi gelen, o böyle atmaz adımlarını...

Kasklı biri oturdu yanıma. "Neden buradasın kızıl?" diye sordu tekdüze bir sesle.

Ona cevap vermedim. Sessizce burnumu çekip bitmek üzere olan şişeden bir yudum aldım öylece.

"Telefonunu açık tutman gerek," dedi bu kez. "Tehlikeli senin için..."

Burnumdan güldüm bu söylediğine. "Kim için tehlikeli?" Sinirim bozuldu bu soruma ve histerik bir gülüş döküldü dudaklarımdan.

"Niye üzgünsün bu kadar?"

Kalbime bir sancı girdi. Öfkeyle doldu içim. Hâlâ acıtacaksa eğer neden alkol alıyorum?

"Hiç öleceğini bile bile balık baktın mı?" diye sordum gözlerimi ona çevirip.

Başını bana çevirdi. Vizöründen ötürü hiçbir şey görmedim ama gözlerime baktığına emindim. Birkaç saniye sessiz kaldı. "Daha önce kaybetme duygusunu hissedecek hiçbir şeye sahip olmadım."

Bu gerçek midemi bulandırdı ve öfke duydum. "Her şey öğretilenden mi ibaret? Göğsünde taşıdığın bir kalp taş deseler de."

"Bir kas yalnızca," dedi öylece.

Daha da öfkelendim. "Değil!" diye sesimi yükselttim. "Değil işte! Değil!" *Öyle olsa atar mı böyle? Atmaya devam ederken durmak ister mi acısında? İstemez! Değil işte.*

"Öyle olsun mu istiyorsun? Olmasın mı?"

"Hiçbir şey istemiyorum ben," dedim hiddetle. "Tek bir şey istiyordum şu hayatta, onu da aldınız elimden Allah'ın cezaları."

"Ben hiçbir şey almadım senden," dediğinde üzüldüm o an. Onun da hayatını çalmışlardı halbuki benim gibi.

Yutkundum. "Seni kastetmedim," dedim sonra üzülerek. "Anladın işte."

Kafasını salladı usulca. "Ayrıldınız mı? Buna işaret eden bir şey fark etmedim izlerken."

Kafamı iki yana salladım. "O ayrılmaz ki benden," dedim ve bu eminlik daha çok acıttı kalbimi. "O bilmiyor ama ailesi onu bıçakladığımı biliyor artık."

"Senin onu bıçakladığını kendisi de biliyor," dedi buna neden takıldığıma anlam verememiş gibi. Ona göre ikili ikilişkiler iki kişilikti ama aile bağı diye bir gerçek vardı. Ailemiz için yaparız bazı şeyleri hiç düşünmeden. O bunu bilmiyor ve anlamıyor, hiç olmamış ailesi çünkü...

"Ailesi nefret edecek benden. Kimse sevdiği biri suikatçının biriyle sevgili olsun istemez."

"Bakış açısına bağlı," diye mırıldandı o da bu ona hâlâ mantıklı gelmiyormuş gibi. "Onun ailesi de suikastçı sayılır."

"Of," dedim ona sinir olarak. "İstemiyorum ama ben bunu. Normal biri olmak istiyorum. Nilay gibi olsaydım ailesi hep severdi beni."

"Nilay kim?"

"Aral'ın üniversiteden arkadaşı. Çok iyi biriymiş. Babası da zenginmiş." Toprağa A harfi çizdim içten içten ağlarken. "Eğer ben Nilay olsaydım... Her şey daha güzel olurdu." Yüzümü dizlerime sürttüm. "Ben Nilay olmak istiyorum."

"Nilay olsaydın sever miydi yine seni?"

Kafamı salladım. "O benim Lina'sı olduğumu anlar severdi."

Güldü hafifçe. "Seni yine Lina olduğun için sevmiş olacak ama."

Burnumu çekerken omuz silktim. "Nilay olsaydım da severdi. Sen tanımıyorsun onu."

"Biraz daha burada kalırsan hasta olacaksın."

"Sana ne," diye tersledim onu. "Öleyim de kurtulun."

"Ölmenin bir kurtuluş olduğu anlatılırdı bize ama artık öyle düşünmüyorum."

Toprağa Aral'ın adını yazmayı tamamladığım sırada, "Ben de yaşamak istiyorum," dedim boğuk bir sesle.

Kafasını salladı. "Tüm savaş bunun için değil mi zaten?"

"Sen de mi istiyorsun?" dedim ona da üzülerek.

Güldü ama cevap vermedi. "Aral burada olsun ister miydin?"

Kafamı salladım. "İsterdim. Ama beni böyle görürse üzülür. O üzülsün istemiyorum hiç."

"Bencilliğin kötü olduğunu bize öğretenler asıl bencil kimseler bence. İnsanın kendini düşünmesinin nesi yanlış? Tanrı bile hatırlanmak istemez mi?"

Tüylerim diken diken oldu bu sözleriyle. Usulca ayağa kalktığında mezarlığın içinde bize yaklaşan ayak seslerini işittim ve kalbimin ritmi değişti.

"Annene burnunun kanadığını söyle," dedi Jan benden uzaklaşırken. O ne demekti anlam veremedim fakat asıl önemli olan, bana yaklaşan adımlardı.

"Lina?"

Özlediğim o ses içimdeki ağlama dürtüsünü tetikledi ve bu kez o geldiği için gözlerim doldu hemen. Yok olmak isteyerek yüzümü kollarıma daha çok kapattım.

"Sevgilim," dedi o güzel yumuşak ve endişeli ses. Yanıma çöktüğünü hissettim. "İyi misin Lina?" dedi endişeli sesi. Elini saçlarımda hissettim.

Ardından üzerime kabanını örttü üşüdüğümü fark etmiş gibi. "Lina," dedi sesi tam yüzümün karşısına gelirken. "Baksana bir bana. Olmaz mı?"

Kafamı iki yana salladım. Bakarsam boynuna sarılıp beni bırakma, diye ağlamaktan korkuyordum.

"Ne üzüyor seni yüzüme bakamayacak kadar?" Bir eli elimi okşuyor, diğer eli kolumun açıkta bıraktığı alnıma dokunuyordu sever gibi. "Anlat bana."

"Her şey," dedim ağlamamak için kendimi sıkarken.

"Ben mi üzüyorum seni?" diye sordu bu kez gönlümü alacakmış gibi. "Niye bana bakmıyorsun?"

Öyle demesi beni o kadar üzdü ki başımı kaldırdım ve yüz yüze geldim onunla. Gözlerini gördüğüm an doldu gözlerim. Korktuğum başıma gelmişti işte. "Sen beni hiç üzmedin," dedim üzüntüyle.

Gözlerinde derin bir hüzün varken yüzüme yapışan saçlarımı, okşayarak çekti yüzümden.

"Ben senin her şeyin değil miyim?" diye sorduğunda yaşlar düştü gözlerimden.

Kafamı salladım. "Öylesin," diye onayladım onu.

"Güzel bebeğim," dedi gözyaşlarımı silerken. "Hadi evimize gidelim. Ne üzüyor seni anlat bana, çözeriz her şeyi."

"Evim yok benim," dedim bu kez gözyaşları içinde. "Bir burası var elimde kalan... Cennet çiçekleri mezarlıkta açar. Benim yerim burası."

Yüzünde kıyamayan bir ifadeyle gözyaşlarımı sildi hemencecik. "Senin yerin sen nereyi istersen orası olur," dedi net bir ifadeyle. "Ben seni orada sever büyütürüm. Nerede büyümek istiyorsun güzel çiçeğim? Söyle seni oraya ekeyim."

"Ben seni istiyorum sadece."

Kafasını salladı usulca. "Lina, Lina, Lina," dedi iç çekerek. "Ben zaten senin evin değil miyim?"

"Seni alacaklar benden," dedim çok üzülerek. "Her şeyi kaybettiğim gibi seni de kaybedeceğim."

"Kaybetmeyeceksin," dedi kafasını iki yana sallayarak. Elimi tutup usulca beni kendisine çekti ve kolları arasına kolayca alırken şakağımdan öptü beni. "Ben bırakmam seni."

Kollarım ona sarılırken gözyaşlarım düştü omzuna. "Bırakmaz mısın beni gerçekten?"

"Bırakmam," diye onayladı sözlerimi.

Usulca doğrulduğunda kucağına almıştı beni. Kollarımı boynuna sarıp yüzümü boynuna gömdüm. "Ama ben onları yenemem ki Aral," diye sitem ettim. "Onlar çok ben tekim. Ben hep tekim. Bir tek senim var benim. Bir de Alin var. O daha çok küçük. Bir de senim olsun olmaz mı?"

"Senin bir *ben*in var zaten Lina," dedi bunu kafama sokmak istiyormuş gibi. "Sen bana sahipsin. Bak buradayım ben."

Kafamı iki yana salladım. "Ben de bir olmak istiyorum," diye ağladım bu kez. "İki olmak istemiyorum Aral. Ben de bir olmak istiyorum. Bir olayım ben de. İki yetmiyor bana artık."

Omzumu öptü. "Öylesin. Sen benim bir numaramsın. Hep öylesin."

"Gerçekten olmak istiyorum ama. Ben de aileden olayım istiyorum."

"Ailemsin," diye fısıldadı omzuma bu kez.

"Değilim... Olamayacağım. Seni alacaklar benden."

"Kimse almayacak beni. İyi olacak her şey."

Kafamı iki yana salladım. "Olmayacak. Ben normal olsaydım böyle olmazdı. Nilay olsaydım böyle olmazdı Aral. Severdi herkes beni."

"Seni herkesin sevmesine gerek yok, ben çok seviyorum yetmez mi?"

"Yeter," dedim burnumu çekerken. "Bir tek Aral'ım olsun yeter."

"Var," diye onayladı beni. "Hep olacak. Sen istediğin sürece hep bir Aral'ın olacak senin."

"Hep mi?"

Boynumdan öpüp, "Hep," dedi içi gidiyormuş gibi.

Arabaya kucağında benimle bindi. Gözyaşlarımı sildi. Beni kucağında öpe seve sakinleştirmeye çabalarken biraz durulmuş hissettim kendimi.

Levent'teki evine geldiğimizde bir kolu belime sarılırken kapıyı açtı. Birlikte içeri girdik. Buraya dönmek tüylerimi diken diken etti. Karnım kasıldı. En son evlenme teklifinden sonra gelmiştik buraya.

Burnumu çektim. "Burası bizim evimiz mi?"

Kafasını salladı, eğilip şakağımdan öptü beni. "Öyle. Evlenince başka yerden alırız. Burada bizimkiler yaşar. Biz sen nereden istersen oradan yeni bir ev alırız."

"Fark etmez benim için," dedim başımı kaldırıp ona bakarak. "Bizim evimiz olsun yeter."

İçi giderek baktı bana. Sol gözümden öpüp beni yatağına oturttu yavaşça. Toprağa bulanan hırkamı çıkardı nazikçe. Ona müsaade ettim. Yüzümü de ıslak bir mendille temizledi özenle.

"Birlikte mi uyuyacağız bugün?" diye sordum hevesle.

Gülümsedi bana. Kafasını salladı. "Önce neden üzgün olduğunu anlat bana. Sonra seni yıkar, karnını doyurur uyuruz."

Boğazıma bir ağrı girdi yine. "Anlatmak istemiyorum," dedim tekrar burum akmaya başlarken.

Üzerimdeki kazağı çıkardı usulca. "Biri sana bir şey mi dedi Lina?" diye sordu karşısında sutyenimle kaldığım sırada.

"Demedi," dedim kafamı iki yana sallayarak.

İç çekti gözlerime bakarak. "Öyle olsun bakalım."

Sonra gözleri boynumdaki künyelere takıldı. Başımı eğip baktım ben de. Burnumu çektim. Yüzüğümü görünce yine yaşlar doldu gözlerime. Yutmaya çalıştım. Aral'ın künyesini boynumdan çıkardım.

"Üzerindekini bana ver," dedim boynuna takmadan önce.

Üzgün yüzüme bakıp ikiletmeden üzerindekini çıkardı. Kazağı giydirmek üzere bana uzandığında künyesini boynundan geçirip ucuna asıldım ve onu kendime çektim. Dudaklarını öptüm sevgiyle. Sabahki öpüşmemizden daha uzun öpüştük ama ayrılan Aral oldu bu kez. Benden ayrıldığı için küsmemeyim diye tekrar öptü sonra beni ama minicikti. Kazağı boynumdan geçirdiğinde ofladım.

"Neden daha uzun öpüşmedik," diye huysuzluk ettim. "Canın mı acıyor yoksa?"

"Acımıyor," dedi, kafam kazağından çıktığında saçlarımı düzeltti. "Sarhoşsun."

"Seviştik zaten," dedim burnumu çekerken. "Yine sevişelim."

Yutkundu önce, sonra dili dudaklarını ıslatırken onayladı beni. "Ayılınca."

"Ya da evlenince," dedim ellerimi dizine yaslarken.

Gülümsetti bu söylediğim onu. Gülümsemesine baktım. Yanağımı okşayarak sevdi beni. Ona baktıkça onsuzluk düşüncesi dayanılmaz gelemeye başladı.

"Evlenelim," diye mırıldandım onu izlerken.

Şaka yapmışım gibi gülümsedi. "Ne yapalım?"

"Evlenelim," diye tekrar ettim. "Yarın."

Gülümsemesi genişlerken kafasını salladı. "Evlenelim tabii," deyip eğildi, sol gözümden öptü beni.

"Çok ciddiyim bak," diye sitem ettim güldüğü için.

Elimi tutup kaldırdı, yüzükparmağımı öptü. "Sen bana kızmadan önce benim sana verdiğim yüzüğü tak minik aslan."

Kalbim sancıdı. "Ben..." dedim gözlerim dolarken. "Takacaktım ama... Takamadım Aral. Sen tak istedim ama sen uyuyordun."

Aral beni ağlattığını düşünerek üzüldü hemen. "Lina," dedi telaşla gözyaşlarımı silerken. "Şaka yaptım sevgilim. Ağlama lütfen. Ben takarım sana yüzüğünü, sen yeter ki iste güzel bebeğim." Dizlerim üzerine kalkıp dizine oturdum. Kolları arasına aldı beni.

"Takayım mı tekrar?" diye sordu dudaklarını şakağıma yaslamışken.

Kafamı salladım. Künyemden yüzüğümü çıkardı. Parmağıma bir öpücük bırakıp tekrar taktı yüzüğümü.

Dudaklarına ufak bir öpücük bırakıp boynuna sarıldım. "Yarın evlenecek miyiz? Yarın evlenelim."

"Neden yarın evlenmek istiyorsun?"

"Çünkü yarın 14 Şubat Aral. 14 Şubat güzel bir tarih değil mi sence?"

"Sen seviyorsan güzeldir."

"Ben en çok seni seviyorum Aral. Keşke her günüm senin olsa..."

İç çekti. "Kim üzdü seni Lina? Söyle bana sevgilim."

"Kimse üzmedi beni. Haklı herkes Aral. Mehmet Ali de haklı. Güneş abla da haklı. Ben seni hak etmiyorum. Bir sevgi hayatından önemli değil senin. Bir kız için değmez Aral. Benim için değmez. Ama yine de çok seviyorum ben seni. Özür dilerim böyle olduğum için. Keşke Nilay olsaydım ama Lina'yım Aral. Özür dilerim."

Beni tutuşu sıkılaşırken sanki beni göğsünde yaşatmak istedi. "İyi ki Lina'sın," dedi omzumu öperken. "Benim seninle arama girecek kimse yok Lina. Korkma bunun için güzel bebeğim."

Kurduğu son cümle bu beni teselli etmeye etti. Aral'ın omzunda uyuyakaldım. Rüyamda o geceyi gördüm. Kuzey ve Güney vardı. Ares, Pars'ın yanlış genlerinden bahsediyordu. Sonra Hükümdar Çakırca geliyordu. Bir kafesten Kuzey'i ve Güney'i alıyordu...

Bölüm 4

Çirkin Tilki Yavrusu

Hayat bir çember değil tekrar etsin kendini. Ama düz bir çizgiden de ibaret değil bilmesin sonunu. Aynı acının etrafında dönebilir, şekillenebilir ve aynı acıyla yüzleştirebilir seni. Fakat aynı hislerle attırmaz bir daha hiçbir acı kalbini. Bir kalpte aynı acıya iki kez yanılmaz, bir nehirde iki kez yıkanılmayacağı gibi. Her acının kendine has var bir ritmi. Hayatımızı bir adım daha götüren ileri. Belki de ayıran birbirinden ve birleştiren bizi. Öldürmeyen acı her zaman güçlendirir mi? Yoksa bu ölmeden önceki son teselli mi? Bilmiyorum, bilsem bile artık dönemem geri...

ARAL ÇAKIRCA

En eski anılarından biri bir öğle vakti, ablam keman kursundayken biz üç erkek kardeş arabamızın arka koltuğunda oturmuş annemin güzel sesiyle bir şarkıya eşlik edişini dinlerken pikniğe gittiğimiz o anı... Hatırladığım en eski ve mutlu anım bu. O zamanlar altı yaşlarındaydım muhtemelen. Şimdi yirmi dokuz yaşımdayım. Aklımda o anı var. Şimdi daha büyük bir arabanın içinde yanımda iki erkek kardeşim, anne ve babamla birlikteyim. Annemle birlikteyim. Hayal gibi geliyor bu hâlâ. Yüzüne böyle dik dik bakmamalıyım belki de ama gözlerimi alamıyorum ondan. Sanki yok olup gidecek bir göz kapayışımla. Elini tutmak istiyorum, yere oturmak, başımı dizlerine yaslamak istiyorum. Yapmamamın nedeni utanmak değil çekinmek daha çok. Nasıl tepki verir, bu ona ne hissettirir bilmiyorum. *Ya bu ona fazla gelirse? Fazla gelir miyim Lina? Sen de çok ürkektin başlarda, fazla geldim mi sana hiç?*

Lina'nın ellerimizi birleştirdiği anı anımsadım annemin ellerine bakarken. O anı hiç unutmayacaktım. Kırk yıl aralıksız düşünsem, uyusam rüyamda görmeyeceğim bir andı o yaşadığım. Âşık olduğum kadın elimi tutarak beni anneme götürmüş; atamadığımız o adımı bizim için atmış, ellerimizi birleştirmiş ve bunu, beni ona hediye ederek yapmıştı.

Göğsümde saf sevgiden bir ateş yandı. *Ben sahip olduğu en değerli şeymişim.* İçinde olduğum ortamın gerginliği ve ne yapacağını bilmezliğinden ötürü Lina'yı daha çok özledim. O yanımdayken daha dingin hissediyordum kendimi. O yokken dik durmak zorunda olduğum aklımın bir köşesindeydi her zaman. Ama varken bir insan olduğumu hatırlıyor, o dizimde otururken başımı omzuna yaslayarak dinlenebiliyordum. Tam şu anda ona ihtiyaç duyuyordum. Fakat annesini bırakmasını isteyemezdim ondan. Kuzey'e, Güney'e ben dönene kadar kardeşlerimize iyi bakmalarını; Şahin'e ve Kürşat'a, Lina ve ailesiyle ilgilenmelerini tembihlemiştim tekrar tekrar. Fakat aklım yine de onlarda kalmıştı.

Annemin solgun mavi gözlerine baktım tekrar. Yaşadıklarımızın ne kadarını biliyordu, bilmiyordum. Fatma Hanım, en güvendiği yardımcısı ona evde olan bitenin ne kadarını anlatıyordu emin değildim. Çok detay vermiyor olmalıydı. Aksi takdirde yanında oturduğu adamla değil yan yana durmak bizi bile aynı ortama sokmazdı. Annemi tanıyordum. On iki senedir onunla hiç konuşmamış olsam bile...

Boğazımdaki yakıcı hissi silmek isteyerek yutkundum. Boğazımda ve göğsümde hâlâ yanma hissi mevcuttu ve uzun süre uyutulduğumdan zihnimi toparlayabilmiş değildim. Annemi görmüş olmaktı beni bu kadar diri tutan. Adrenalin ve dopamin salgılıyordum durmadan. Fakat yine de çok açık değildi zihnim.

Babam sessizlikten hoşlanmadığından ve muhtemelen anneme rahat hissettirmek istediğinden otobana çıkarken Deniz'le bir sohbet başlattı. Deniz de aynı sebepten onunla sanki normalde de muhabbetimiz varmış gibi sohbet etmeye başladı. Annem sessizdi. Gözlemliyordu. Gözleri üçümüz arasında gidip geliyordu ve ben halihazırda ona baktığım için bana baktığında yüzünde bir çekingenlik oluyordu. Sanırım bir keresinde Lina ifadesiz halimin sert olduğundan bahsetmişti. O an annemin yetişkin halimle ilk yüz yüze gelişi oluşunu bir kez daha hatırlattım kendime. Annem ona kızgın ya da kırgın olduğumu düşünüyor olabilirdi yüz ifademden ötürü. Boğazımdaki yakıcı histen kurtulmak için bir kez daha yutkunup sağ elimi ona uzattım. Onun karşı koltuğunda ve en uzağında oturan bendim.

Ben elimi uzattığımda sohbet bir anlığına kesildi. Annemin yüzüne bir hüzün bulutu yerleşti. Elimi tutacak mı merak ettim. Belki de temastan hoşlanmıyordu artık Lina gibi. Bilmiyordum ama bilmeye ihtiyacım vardı. Ona ne kadar yaklaşabileceğimi bilmeye, sınırlarını görmeye ve o

sınırları aşmak için ne yapabileceğimi bilmeye ihtiyacım vardı. Eve gittiğimizde yarın odasından çıkacağına inanmaya ihtiyacım vardı.

Annem titreyen mavi gözbebekleriyle gözlerime bakarken sağ elini kaldırdı, ufak kalıyordu eli avucum içinde. Soğuk eli avuçiçime yerleşti. Elimi tuttu sıkıca. O ele tutundum. Yıkılmaz değildim ama soğuk zarif iki el vardı beni yerden her seferinde kaldıran. O iki zarif soğuk el elimi tuttuğu sürece her şeyin üstesinden geleceğimi biliyordum.

Oturduğum yerden kalktım usulca. Herkes beni izlerken anneme bir adım attım, elini sol elime alıp iki koltuğun arasına, annemin ayaklarının önüne oturdum yavaşça. Sırtımı arabaya başımı annemin dizine yasladım yorgunca.

Annem endişeyle sağ elini yüzüme yaslayıp, "Anneciğim iyi misin?" diye sorduğunda gülümsetti bu soru beni. *Anneciğim...* Bu sesten bunu duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki utanmasam ağlardım.

Elini daha sıkı tutup yanağımı dizine daha da yasladım. "Artık iyiyim," dedim gözlerimi kapatırken. "Daha iyi olacağım. Hepimiz daha iyi olacağız."

Annem saçlarımı okşarken bir an kokusu burnuma çalındı ve beni saçlarımdan öptüğünü hissettim. Bir damla yaş düştü saçlarım arasına.

"Seni çok seviyorum," dedi ağlayan sesi. "Sakın aklından çıkarma tamam mı? Annen seni çok seviyor."

Dişlerimi sıktım ağlamamak için. Boğazıma oturan her yumruyu yuttum. "Ben de," diyebildim yalnızca. Gözlerimi açamadım, bir rüyadan uyanmaya korkar gibiydim. Ruhsal olarak mı yorgundum bedensel olarak mı yoksa annemin dizine yattığımdan mı bilmiyorum. Uyuyakalmışım. Üstelik yol boyunca da değil. Neredeyse iki saat uyumuşum. Uyandığımda arabadaydım hâlâ, saçlarımda gezinen parmaklardı ilk hissettiğim. Başta uyku sersemi halimle Lina'nın eli sanmıştım saçlarımda gezineni ama sonra nerede olduğumu fark etmiştim ve bu farkındalık kalbimin ritmiyle oynamıştı. Annem uyuduğum süre boyunca benimle kalmış, saçlarımı okşamıştı. Kalbime ılık ılık bir şey aktı.

Kafamı hafifçe geriye yatırdığımda, "Uyandın mı?" diye sordu kadife kadar yumuşak sesi. "Her yerin ağrımıştır şimdi. Uykun dağılınca çıkalım, odanda uzan biraz."

Gözlerimi açıp ona baktım. Beni izliyordu. Mavi gözleri kızarıktı ama ağlamıyordu artık. Sesi daha iyiydi, varlığıma daha alışkındı sanki. Yutkundum güzel yüzüne bakarken.

"İyiyim anne," dedim pürüzlü bir sesle. "Daha iyi olamazdım."

Annem hüzünle gülümsedi bana. Yaşlarla dolu gözleri parladı. "Daha iyi olacağız," dedi buna inanarak. Yanağımı okşadı sevgiyle. "Hep yanınızda olacağım." Eğilip alnıma bir öpücük bıraktı. "Sizi yalnız bıraktığım için üzgünüm."

Göğsümde bir öfke ateşi parladı. Benden uzaklaşıp yanağımı severken başımı iki yana salladım. Toparladım kendimi, kalkmadan önce dizlerinin önünde tek dizim üzerinde doğruldum. Ellerini öpüp gözlerinin içine baktım.

"Geçmişe yanma güzel annem," dedim elini sıkıca tutarken. "Şimdimizi yakmamaya bakalım yeter bize."

Gözlerime bakarken sanki benden güç alıyormuş gibi elimi sıktı o da. Diğer elini yanağıma yasladı. Buruk bir gülümsemeyle kafasını salladı.

"Çok güzel bir çocuktun hep," dedi yanağımı sevgiyle okşarken. "O yataktan kalkan sensin ama yine de herkese güç verensin. Hep öyleydin. Kocaman güzel bir adam olmuşsun ve sırtını yaslayacak birini bulmuşsun." Gülümsemesi genişledi bu onu mutlu etmiş gibi ve bu heyecanlandırdı beni ufak bir çocuk gibi. Annemin Lina'yı sevmesini çok istiyordum. Onunla iyi anlaşmasını onunla konuşup gülmesini her şeyden çok istiyordum.

"Artık annen de yanında," dedi, yanağımı okşayan eli omzuma yerleşti. Omzumu sıvazladı yükümü silkeler gibi. "Annen arkanda olacak hep."

Altdudağımı ısırdım. Yutkundum zorlukla. Derin bir nefes verip başımı eğdim. Derin bir nefes aldım sonra. *Kimse düşüremez beni artık.*

Saçlarımın arkasına dokundu başımı eğdiğim için. "Bir yerin mi ağrıyor Aral?"

Başımı kaldırıp ona baktım ve içtenlikle gülümsedim. Başımı iki yana salladım. "Tek bir yerim ağrımaz artık."

Yüzüme uzanıp sol kaşımdan öptü. "Hadi eve girelim," dedi uzaklaşırken.

İç çekip uzandım ve aracın kapısını açtım. Önce ben indim. Ardından annemin elini tuttum. İnmesine yardım ettim. Kolumu omzuna sardım. O da bir kolunu belime sardı. Sanki eksikmişim de tamamlanmışım gibi hissettim o an.

"Yemek yapayım sana. Ne istiyor canın?" diye sordu eve ilerlerken.

Sanki yıllardır bu soruyu bekliyormuş gibi, "Güveçte türlü," dedim düşünmeden.

Annem kafasını salladı. "Yapayım hemen."

Gözlerimi ona çevirdim. "Yorgun değil misin? Yarın yap istersen," dedim.

Kafasını iki yana salladı. "İyiyim ben," dedi elini göğsüme koyup. "Çocuklarıma yemek yapmak iş bile değil."

Derin bir nefes aldım. Başımı başına yasladım ve gireceğimiz o kapıya baktım. Bu eve bir daha girmem diye düşünüyordum. Beş gün önce Lina içeri girerken dışarıda beklemiştim onu. Ama şimdi annemle girecektim bu kapıdan içeri. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi...

Kapının eşiğinde bizi bekleyen Fatma Hanım'ı gördüm. Kendini ağlamamak için tutuyor olsa da gözleri buğulanmıştı. Bu evdeki her çalışan yıllardır buradaydı ve bu ailenin trajedisine tanıktı. Birçoğunun yüzünde buruk bir tebessüm vardı şimdi annemle bana bakarken. Başlarıyla selam verip hoş geldiniz, dediler bize. Bu eşikten geçmeyeli beş sene, annemle bu eve girmeyeli on iki sene oluyordu.

Fatma abla, önce annemden kabanını aldı. Sonra benim montumu aldı. Yanaklarımı okşayıp dua etti sağlığım için. Elinde büyümüş sayılırdım. Annemin her zaman yanındaydı. Bizden daha çok...

Annem koluma girdi tekrar. Onunla yıllardır geçmediğim koridoru ilerledim. Koridoru ilerledikçe içeriden tanıdık sesler işittim. Ekin ve Melek'in atışması çalındı kulağıma. Ben arabada uyurken ablam da gelmişti belli ki. Annemin kolumu tutuşu sıklaştı. Gerildiğini sandım ama yüzüne baktığımda gözlerinde heyecanın baskın olduğunu görmek yalnızca rahatlatmadı beni, öylesine mutlu da etti. Lina, belki de anneme bu cesareti veren, ona neleri kaçırdığını hatırlatan ilk kişiydi. Bu yüzden onu gördüğüm ilk anda öpücüklere boğmak istiyordum. Sol tarafım tanıdık bir özlemle sancıdı.

Annem heyecandan gerilen gözlerini bana çevirdiğinde gülümsedim ona. Lina'dan alışkındım bu duygu durumlarına. İyi yönetebiliyordum sanırım çünkü Lina'yı bile alıştırmıştım aile ortamına. Annemi kendi ailesine alıştırmak daha zor olmasa gerekti.

"Doyurman gereken çok karın var bugün," dedim gülümseyerek.

Sanki her zaman yapılan rutin bir ziyaret gibi söylemiştim bunu. Normal bir olaymış gibiydi. Çünkü çocukların annesini ziyaret etmesi ve bir annenin çocuklarına yemek yapması normaldi. Geç kalmış değildik hiçbir şeye ve yabancı da değildik uzak kalmış olsak da birbirimize. Ne kadar normalize edersek o kadar kolaylaşırdı hepimiz için.

Annem nezaketle gözyaşını silerken başıyla onayladı beni. Güldü bu söylediğime. Gülmesini uzun süre sonra ilk kez duyduğum için tüylerim diken diken oldu.

"Doyururum ben sizi," dedi bunu çok istiyormuş gibi. "Her şeyden istediğiniz kadar yaparım."

Ağlamayayım da karizmam çizilmesin diye güldüm. "Göbek yaparız böyle söylersen."

Annem itiraz eder gibi kafasını salladı. "Yapmazsınız merak etme. Kocamansınız hepiniz, eritirsiniz. Hem biraz göbekten bir şey olmaz."

Gülümsetti bu beni. Onunla salona girdiğimizde tüm gözler bize çevrildi. O sırada ikimiz de gülümsediğimiz için ayağa kalkarlarken hepsinin yüzünde tebessüm peyda oldu. Ne yapacağını bilmez bir şekilde bizi beklerlerken abilik ve en büyük oğul olma görevimi üstlendim.

"Başımda beklediğiniz için teşekkür ederim," dedim kardeşlerime. Annemi kastederek, "Size tatlı getirdim," dediğimde annem yanakları kızarmış halde şaşkınca bana baktı.

Alpaslan abi de buradaydı ve annemi en çok utandıran buydu muhtemelen.

"Aral," diye sitem ettiğinde gülümsedim içtenlikle ve göz kırptım.

O an herkes annemize istediğimiz gibi dokunabileceğimize, o can yakıcı görünmez sınırların ortadan kalktığına dair mesajı aldı. Deniz dişlerini sıkmayı bırakıp anneme bir adım attı ve onu kolları arasına alıp yüzünü boynuna gömerken, "En sevdiğim tatlı," diye mırıldandı.

Benim de öyleydi. *Vanilyalı kekim vardı bir de. Keşke burada olsaydı.* İyi miydi şu an? O güzel kafasında nelerle uğraşıyordu mesela? Keşke yanımda olsaydı da teselli edip sevebilseydim onu biraz...

Ekin ve ablam da annemi aralarına alıp dilediklerince sarılıp hasret giderirken bacağıma sarılan küçük insanı fark edince gözlerimi meleğime çevirdim. Parlak gözleriyle bana sinirli bakışlarını attı ama bacağıma sarılıyordu aynı zamanda. Uyanır uyanmaz bana bir güzel fırça atıp ağlamasından sonra aramız biraz bozuk gibiydi ama bana olan siniri Lina'yı anımsatıyordu. Bana kızarken sarılıyordu onun gibi. Lina da bana kızarken dizime oturuyor olurdu genelde.

Yanağını sıktım. "İyi miyiz?"

Bana gıcık olmuş gibi bakıp yanağını bacağıma yasladı. "Bir daha hasta olmayacağına söz ver."

"Söz," dedim yanağını okşarken.

Çenesini bacağıma yaslayıp bana baktı. "Lina'cığım ne kadar ağladı haberin var mı? Seni görmek için çıkmaması gerekirken odasından kaçtı iki kez. Deniz dayım bile tutamadı. Prensler prensesleri gidip kurtarır. Lina'cığım prens gibiydi daha çok," diye de laf soktu bana.

Yanağını daha çok sıktım. "Haberin olsun acıtıyor," diye takıldım ona ama gerçekten acıtmıştı. Ben uyurken Lina delirmiş olmalıydı. Zaten zar zor aştığımız bir engel vardı aramızda bir de ikincisi eklenmişti. O odama geldiğinde benden kaçmamasına sevinmekle kalmamış, sergilediği duruşa mest olmuştum. Her zamankiden daha güçlü karşılıyor gibiydi her şeyi ama üzgündü, biliyordum bunu. Ve buna rağmen yanımda getirememiştim onu.

Sıkıntıyla iç çektim. Bunu da hallederdik. Sıkıntı değildi. Tek yapmam gereken geçtiğimiz son üç gün ne yaşandığına vâkıf olmak ve hepsini sırasıyla çözmekti.

Annem Alpaslan abiyle resmi olarak yeni tanıştı. Ardından gözlerini Melek'e çevirdi. Babam ona Melek'ten bahsediyor ve fotoğrafını gösteriyordu. Tek torunu ve kız çocuğu olduğu için çok seviyordu onu. Bu yüzden annemin Melek hakkında çok bilgisi olduğuna emindim ama onların da yüz yüze ilk tanışmalarıydı. Hastanedeki karmaşada tanışmışlar mıydı emin değildim.

"Anneciğim," dedi ablam Melek'i yanına çağırmak için elini uzatırken.

Melek bacağıma sarılmayı bırakıp utangaç adımlarla annesine ilerledi.

"Anneannenle tanıştın mı?"

Melek kafasını iki yana sallarken anneme gülümsedi. "Merhaba anneanne," dedi tatlı bir ifadeyle. Göğsümde hoş bir his oldu. İstemsizce annemin benim kızımla tanışmasını hayal ettim. Başımı geriye yatırdım. *Yavaşla Aral. Önce sevgilimi okurken evlenmeye ikna edeceğim, sonra onu mezun edeceğim, sonra onu uzman edeceğim. Sırasıyla... Çok güzel olurdu ama sırası var her şeyin.*

"Abi yorgun musun?" diye sorduğunu işittim solumdan bir sesin.

Gözlerimi Ekin'e çevirdiğimde bana ilgiyle baktığını gördüm. Bu evde en son birlikte bulunduğumuzda bana Kuzey'in abilik ettiği kadar ona abilik etmediğimi söylemişti. Sesi kulağımda yankılanıyordu hâlâ ara sıra.

"Değilim," dedim mavi gözlerine bakarken. "Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi samimiyetle. Gözlerini anneme çevirdi. "İyi olacağız."

İyi olacaktık. Aşılmaz sandığımız bir duvar gözlerimizin önünde yıkılmışken bir daha umutsuzluğa kapılamazdık. Kaçmak yoktu artık. Üzüleceğinden ya da o öyle istediğinden sevdiğim birini acısıyla baş başa bırakmayacaktım artık. Bunu Lina'yla kırmıştım; şimdi de annem ve Ekin için geçerliydi bu. Hayatımda ilk kez babama, annemin gözyaşlarına rağmen kendisiyle arasına bir perde çekmesine izin vermediği için hak verdim. Bundan sonra sevdiğim kimsenin benden ve kendisinden kaynaklanmayan bir neden için aramıza mesafe koymasına müsaade etmeyecektim. *Çözeceğim her bir düğümü boynuma iliklenen. Sevdiklerimi kendime daha çok bağlayacağım her biriyle.*

Annemin gözleri bize çevrildi bir anlığına. Hepimize yetmek istiyor ama yetemiyormuş gibi bir ifadeyle baktı bana. Bu buruk bir tebessüm oluşturdu yüzümde. Bir sürü yavrusu olan anne kedi gibi hissediyordu şu an belki de... Hepsi ilgisine muhtaçtı ve üçü cüsse olarak ondan büyük olduğundan eskisi gibi tek eliyle ikisinin elinden tutamıyordu artık. Mecburen sıramızı bekleyecektik. Ben sıramı savmış sayılırdım bir süreliğine. O yüzden annemi onlarla paylaştım.

Mavi güzel gözlerine bakarken ona göz kırptım sevgiyle. Yanakları kızarırken gülümsedi bana. Ona güç veriyormuşum gibi gevşeyen omuzlarıyla Melek'i sevdi.

Sonra da, "Fatma Hanım," diye seslendi nazikçe. Bu sesleniş Deniz'le birbirimize bakmamıza sebep oldu. İkimizin de aklından aynı anılar geçiyordu.

Fatma Hanım girdi içeri. "Aral'ın odası hazır mı? Dinlensin biraz."

"İyiyim ben böyle anne," dedim uzanmak istemeyerek.

Annem bana baktı kararsız bir ifadeyle. "Doktor dinlensin, dedi ama."

Gülümsedim ona. "Ben de doktorum anneciğim."

Annemin yüzündeki o farkındalık kırıcıydı ama kırılan tarafıma yatmamayı öğretmişti bu hayat bana.

Deniz onayladı beni sırtıma hafifçe vurarak. "İyi ya maşallahı var."

Annem bize gururla bakarken ikimizin de ilgiye muhtaç genç birer çocuk gibi gururla kabardığımıza emindim.

"Yemek yapayım ben o zaman size," dedi annem ayaklanırken.

Deniz, "Olur," dedi hevesini saklamayarak. Ona adımladı ve kolunu annemin beline sararken, "Birlikte yapalım mı?" diye sordu.

Annem ona sevgiyle bakarken kafasını salladı. "Yapalım anneciğim."

Deniz gülümsedi ona. "Senin kadar değil tabii ama çok güzel yemek yaparım," diye övdü anneme kendini.

Kocaman adamdık annemize kendimizi beğendirmeye çalışıyorduk. Alpaslan abi gülümseyerek izliyordu bizi. Karizmayı çok çizmeseydik bari. Yumuşadığımızı sanıp ablamıza yanlış yaparsa hayatına öylece devam edebileceğine dair motivasyonu olurdu sonra.

Ekin, "Ben de çorbayı karıştırayım mı?" diye sorduğunda gözlerim ona çevrildi.

Eskiden hafta sonları yatılı okuldan geldikten sonra yemeği hep annem yapardı. Ona hepimiz yardım ederdik. Ben salatayı yapardım, Deniz anneme yardım ederdi. Ekin en küçük olduğundan hep en sıkıcı olan işi üstlenir, çorbayı karıştırırdı. Ablam her şey hazır olduğunda sofrayı hazırlardı. Nostaljik his kalbime çöreklenirken orayı yaşanmamışlıkla zehirlemesine izin vermedim.

Elini uzatıp sarı saçları arasına soktum ve nefret ettiğim nizamını bozdum. "Ben de salata yaparım," dedim.

"Ben de tatlı yaparım," dedi ablam hevesle o an.

Melek utangaç bir gülümsemeyle. "Biz de babamla süsleriz," diye cıvıldadı.

Babasını eksik etmese olmazdı. "Baban eksik kalmasın tabii," diye takıldım ona.

Bana dil çıkarıp kollarını babasına sardı. "Neden kalacakmış?" diye sordu.

Güldüm bu sorusuna. Annem de gülümseyerek izliyordu bizi.

"Çünkü o bir Çakırca değil canım," dedim sanki bununla gurur duyuyormuşum gibi. Sırf annem gülümsesin diye söylemiştim.

"Annem de değil canım," dedi o da bana. "Dinçer."

Annem gülümseyerek Deniz'e onun ne kadar zeki ve tatlı olduğunu söylerken içim ısındı. O an yaşadığım anın farkındalığını daha çok hissettim omuzlarımda. Ailem bir aradaydı. *Altı kişi eksikle ama çekirdek haliyle bir aradaydı işte.* On iki sene hiç yaşanmamış gibi davranmaya hazırdı herkes. Telafi etmek için mücadele etme hevesiyle doluydu. O hevesi kalbime doldurdum, güç aldım. Tam o an hayata dair öyle umutlandım ki annemin kurabiyesini yiyip Lina'nın göğsünde uyuduğum gün gördüğüm rüyanın gerçekleşeceğine her şeyden daha çok inandım. Öyle inandım ki mutsuz bir son olabileceği ihtimalini zihnimden silip attım. Her ihtimali düşünen ve aklımdan çıkaramayan biriydim. Bir ihtimali ilk kez çok inanarak sildim zihnimden. Artık aksi takdirde böyle insanlar böyle yaşar, diyerek bile yaşamayacağımı bilecek kadar sildim.

Mutfakta, herkes akşam yiyeceğimiz yemek için bir şeyler hazırlarken herkes kendi hayatından bildiğimiz bilgileri sunuyordu. Annemin yokluğunu ona hissettirmeden kendimiz hakkındaki her şeyi güncele çekmeye çalışıyorduk. Salatayı en sona bıraktığımız için sandalyeden birinde oturmuş Melek'e kurabiye süslemesinde babasıyla birlikte yardım ediyordum.

İçinde olduğum ortam ait ama bir o kadar da eksik hissettiriyordu bana. Hep böyleydi. Batı, Doğu, Güney, Kuzey, Alin ve Lina'nın da burada olmasını istiyordum. Kalabalık ailemin içinde gerçek bir aile hissiyle zerre yabancılaşmadan bir arada olsunlar, Lina da tam şu an bu ortamda bulunsun, bizimle konuşsun, gülsün istiyordum. Alin ve Batı, Melek'e süslemede yardım ederken Güney aptal şakalarını yapsın. Doğu annemle çok iyi anlaşsın, Kuzey ve Ekin birbirleriyle atışsın, Lina herkesten gizli bana sırnaşsın istiyordum.

Burada olmam gerektiğini biliyordum, zira Lina beni zorla bile yollardı buraya ama aklım onda kalmıştı. Ne o gece hakkında ne de sonrası hakkında konuşabilmiştik onunla ve canı sıkkındı. Keşke tam şu an yanımda olsaydı... Kafasını dağıtır, karnını doyurur, yaralarını öperek kendi ellerimle sarardım.

Ablam merakla Ekin'e sevgilisi olup olmadığını sorduğunda dikkatimi onlara verdim. Ekin çorbayı karıştırmayı henüz yeni bitirmiş annemin yanına oturmuştu. Ablama sevgilisi olmadığını söyleyip bunun için zamanı olmadığından bahsetti daha önce bana verdiği cevap gibi. Annem ona gülümseyip yanağına dokundu sevgiyle.

"En güzeli olur inşallah."

O sırada Melek kıkırdayarak bana baktı. "Aral dayımın sevgilisi var anneanneciğim biliyor musun?" dedi beni anneme ispiyonlar gibi. Yüz ifadesi gülümsetti beni. Gözlerini anneme çevirdi gülerek. "Adı Lina. Çok güzel bir kız. Böyle deniz kızı gibi aynı."

Lina'yı böyle anlatması bana öyle bir zevk verdi ki gülümsemeden edemedim. "Bak ya," dedim yanağını sıkarken.

Yeğenimin, anneme karşı sevgilimi övüyor olması harika bir hismiş.

Kıkırtısı mutfağı doldururken annem yüzünde mutlu bir ifadeyle baktı bize. "Biliyorum anneanneciğim," dedi sevgi dolu yumuşak bir sesle. Sonra gözlerini bana çevirdi. "Dayın da isterse eğer yarın kahvaltıya getirir Lina'yı, birlikte kahvaltı yaparız."

Kalbim göğsümde ritmini değiştirdi o an. Annem ve Lina'yı bir araya getirecektim ve bunu bizzat annem istiyordu benden. Bu gerçekten yaşanıyordu şu an.

Altdudağımı ısırmayı bırakıp, "Getiririm," dedim. Yutkundum. *Çok isterim anne. Lina da ister, biliyorum.*

Melek, anneme sır verir gibi bir şeyler anlatırken ablamın suskunluğu çekti dikkatimi. Ona baktığımda bana gülümsedi ama gözlerini çabucak işine çevirdi. Genelde Lina'dan bahsetmeye meraklı olan o olurdu ama şimdi farklıydı sanki. İçime bir kurt düşürdü bu. Ablamdan beklemezdim ama acı insana her şeyi yaptırırdı bazen... *Lina'yı o gece için suçlamıyordur umarım içten içe...*

Lina'ya olan özlemim artık susturulamaz hale geldiğinden Melek'i öpüp kucağımdan kaldırdım ve onu kalktığım yere bıraktım. Annemin meraklı gözleri üzerimde gezinirken eğilip saçlarına bir öpücük bıraktım.

"Lina'yı arayacağım," diye haber verdim ve bu garip hissettirdi bana.

Bana kızaran yanaklarıyla gülümsedi. Ona gülümseyip çıktım mutfaktan. Eşofman altımın cebinden telefonumu çıkarırken sigara tabakamın yokluğunu fark ettim. Hastane bahçesinde Lina'yı ararken babamın sigara tabakamı Lina'ya verdiğini görmüştüm ama sonra ondan almak aklıma gelmemişti. İçime bir tedirginlik yayıldı. Kartların Lina'yla kalması pek iyi bir karar sayılmazdı teoride.

Rehberde son aramalarımdan ismini bulup üzerine tıkladım kış bahçesine girerken. Telefon kapalı olduğuna dair sesli bir mesaj verdiğinde kaşlarımı çattım.

"Lina, Lina, Lina," diye fısıldadım bahçe içinde adımlarken. "Biz iyi ki birlikte yaşıyoruz seninle yoksa adamı meraktan öldürürsün sevgilim." Ona dışımdan kızıp içimden severken Kürşat'ı aradım. İlk aramamda açtı. Keşke bu özelliği Lina'ya entegre edebilseydim...

"Efendim abi," dedi Kürşat'ın tanıdık sesi.

"Lina'yı bıraktınız mı eve?"

"Bıraktık abi," dedi biraz bekleyerek. Bu da canımı sıktı. "Dışarı çıktı ama sonra. Yürüyor şu an."

Şüphemin yerini Lina'nın can sıkıntısı aldı. O gece olan bir şeylere sıkıyordu canını belli ki. Nasıl çıkmıştık oradan bilmiyordum ama ya ondan ya da bizimkilerden öğrenecektim birazdan.

"Geleyim mi?" diye sordum. İçinde olduğum durumu en iyi bilen kişilerden biri olduğu için onun düşüncesini merak ediyordum.

"Yok abi. Gelirsen önce sana sonra bana kızar. Ben, senlik bir durum olursa ararım zaten. Aciliyetini renklendirecek olsam turuncu derdim. Zira o sen yokken genelde turuncunun tonlarıdır."

Bu söylediği içimde bir kıyamama ve sevgi seline sebep oldu. Kürşat bir senedir onun peşindeydi, onu izlemekte usta sayılırdı. Durumun aciliyetini belirtmek için renkleri kullanırdım hep. Babamdan kalan bir alışkanlığımdı bu da. Kırmızı acil durum demekti. Benim iki renk kodum daha vardı. Kan kırmızı benim için hayat memat meselesi demekti, can kırmızı canımdan çok onun kıymeti var demek. Kürşat Lina'dan hep turuncu diye bahsederdi. *O hep turuncunun tonlarında yaşıyordu hayatı. Ölümle yaşam arası. Hem de yaşamak bu kadar yakışırken ona...*

İç çektim. "Benimleyken hangi renk gibi geliyor sana?" diye sordum merakla.

"Sarı," dedi düşünmeden.

Kaşlarımı çattım. "O kadar mı?"

"Sarı, Lina için çok iyi abi."

Bu herif benim sevgilime suratsız mı demek istiyordu? "Sen bir de onu benimle yalnızken gör," dedim kabul etmeyerek. "O kadar beyaz ki..."

O an aklıma beyaz giydiği anlar gelince kaşlarım daha çok çatıldı. *Hayır. Onu kastetmedim.*

"Son söylediğimi unut," dedim sanki özelimizi açmışım gibi kıskançlık ederek.

"Neyi abi?" dedi Kürşat.

Gülümsetti bu beni. "Minik aslan sana emanet o zaman," dedim minnettarlıkla.

"Eyvallah."

"Aramak için kırmızı olmasını bekleme."

"Tam zamanında çeviririm," dedi garanti verir gibi. "Merak etme. Aklın kalmasın. Sen evdeki işlerini hallet. Bekliyoruz biz."

Onun gibi bir arkadaşım olduğu için bir kez daha minnettar oldum yaratıcıya. "Eyvallah."

"Selam söyle herkese. Bir şey olursa ara. Buradayım ben hep."

Kafamı salladım. "Bilmiyorum. Görüşürüz akşam."

"Aldım mesajı," dedi akşam çıkacağımı anlayarak. "Görüşürüz."

Telefonu kapattım. Bir iki adım atarak kış bahçesindeki çiçek raflarının arasından çıkıp adımlarımı, dış bahçeye açılan kapıya yakın masada

oturduğuna emin olduğum babama yönlendirdim. Burada olduğunu biliyordum. Herkes mutfakta birlikte vakit geçirirken o burada duruyordu muhtemelen. Belki de istenmediğini bildiğindendi bu kararı ama o genelde bizim verdiğimiz kararları kendine uymazsa geçerli saymazdı.

Bir bitki topluluğundan daha çıktığımda onu o masada otururken buldum. Masanın üzerindeki satranç tahtasının çeşitli yerlerinde olan taşları izliyordu. Parmakları arasına şahı tutuyordu. Normalde düzen hastasıydı, bu halde bırakmazdı ama bu oyunu düzeltmemişti. Lina'yla oynadıkları oyun olduğunu biliyordum içten içe. Lina onu yendiğini söylemişti. Elinde kendi taşı olan şahı tutmasının sebebi buydu belki de. Lina'yla ilgili bir şey düşünüyordu. Telefonu avucumda sıktım. Lina'ya hastane bahçesinde her ne söylediyse Lina'nın gözlerinde anlam veremediğim bir ifadeye sebep olmuştu. Ona yaşamla ölüm arasında hissettiren herkesten hesap sorma isteğiyle kavruldu içim. Şimdi oturacaktık ve o bana benim bilmediğim her ne varsa anlatacaktı. Derdini söyleyecekti ve devayı benim sevdiklerimde aramaya bir son verecekti. Vermezse zorlaydı artık. *O çocuk büyüdü, korkacak bir şeyi yok artık. İpler benim elimde.*

Ona doğru yürürken sigarasından derin bir nefes aldı. Annem burada sigara içtiğini görse ona kızardı ama o da dalgınlıkla içiyor gibiydi. Yoksa anneme ait hiçbir şeye saygısızlık etmezdi. Sanki biz o kadının bir parçası değildik... Belki de annem kadar olan yarımıza saygı duyuyor diğer yarımıza kendisine davrandığı gibi kötü davranıyordu. Bilemiyordum kafasının içinden ne geçirdiğini.

"Nasılsın?" diye sordu sigarasından derin bir nefes alırken. "Osman'ı çağırayım mı?"

Osman Bey, aile doktoruydu.

"Lazım olursa kendim hallederim," dedim yalnızca.

Gözlerini bana çevirirken gülümsedi hafifçe. "Doğru," diye onayladı beni. "Adli tıp uzmanısın neticede."

Bir yorum yapmadım. "Lina'yla ne konuştunuz?"

İsmiyle gülümsedi. Parmakları arasındaki şahı çevirdi. "Çok zeki bir kadın."

Öyleydi. Hayrandım zekâsına. Bu kadar ilerleyebildiysek onun sayesindeydi.

"Sana da cevabını kaldıramayacağı sorular soruyor mu?"

Bu sorusu karşısında kaşlarım hafifçe çatıldı. Soruyordu. Her zaman sorardı. Fakat bana sorduğu sürece ben onun yükünü hafifletirdim.

Babama sorarsa o ağırlaştırırdı. Babama sormak zorunda kalması, babamın cevaplarına mecbur kalması öfkelendiriyordu beni. Keşke ona cevap olabiliyor olsaydım ve cevaplar bu kadar üzüyor olmasaydı onu.

"Ne sordu?"

Derin bir nefes aldı. Biz geldiğimizden beri duş almış, üzerini değiştirmişti. "Otursana," dedi karşısındaki koltuğu işaret ederek.

İşimizin kısa sürmeyeceğinin bilinciyle Lina'nın birkaç gün önce oturduğu o koltuğa oturdum. Parmaklarındaki şahı tahtadaki yerine koydu. "Hadi baştan başlayalım," dedi. Bu tüylerimi diken diken etti. Sonra da yavaşça taşları düzeltmeye başladı.

"Evden gittiğin gün..." dedi kaleyi yerine koyarken. "O günü günden ayıran neydi? Sana o adımı attıran neydi?"

Kaşlarımı çattım. Bunu neden sorduğunu anladım ama şimdi sormasının sebebini anlamadım. Ben cevap vermezsem onun da cevap vermeyeceğini bildiğimden ve muhtemelen cevabımı bildiğinden ondan saklamadım. Ekin'in benden nefret etmesine sebep olan cevap da buydu aynı zamanda.

"Kuzey," diye yanıtladım sorusunu.

Kuzey, babamla konuştuğu bir akşam sonrasında birkaç saat ortadan kaybolmuş, eve bir gece vakti üstü başı kan içinde dönmüştü. Onu kan içinde gördüğümde beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Doktora gitmesine izin dahi verilmediği için Osman Bey, ben ve Deniz, onu atölyedeki masanın üzerinde yatırıp yaralarını orada dikmiştik. Alkolü yeni bıraktığımdan ellerim hâlâ titreyerek ona dikiş atarken öfkemden deliriyordum. Kuzey çıt çıkarmadan öylece kan kaybı içinde uzanırken üzerimdeki kanın hepsi benim değil abi, diye teselli etmişti beni o gün. Güney bir köşede gözyaşları içinde sıkıca Kuzey'in elini tutarken ölmemesi için dua etmişti ona. O gün neredeyse ölecekti Kuzey. Eğer bu evde, bu adamın emirleri altında kalırlarsa öleceklerini biliyordum. O kan bizim de ellerimize bulaşacaktı. En çok da benim...

Ellerimde Kuzey'in kanıyla bir sigara yakıp Kadir abiyi aramıştım başka kimi arayacağımı bilemeyerek. Ablam evlenmiş ve kendine bir aile kurmuştu. Onu arayıp ailesiyle sıkıntı yaşasın istemiyordum. Para biriktirmeye başlamıştım evden ayrılmayı daha öncesinde kafaya koyduğumdan. Para da değildi sorun. Gerekirse kendim yemez kardeşlerime bakardım ama babamdan kurtulamayacak olmaktı endişem. Özellikle Kuzey, Güney ve Doğu'ya yapabilecekleriydi beni endişelendiren. Kadir

abiden yardım istemiştim. Biliyordum babama karşı kullanabileceği bir şeyleri olduğunu. Onun göründüğünden fazlası olduğunu her zaman biliyordum.

"Kuzey biraz iyileştiğinde hâlâ istediğin buysa çık o evden, arkanda olacağım," demişti bana. Ona güvenmiştim. Kuzey biraz daha iyileştiğinde ve babamın evde olmadığı bir gece, söylediğim saatte herkes aşağıda olacaktı. O gece aşağı inmeyen tek kişi Ekin'di. Onu almak için odasına çıktığımda koridorda karşılaşmıştık. Benim gerçekten gitmek için hazırlandığımı gördüğünde öfkeyle bakmıştı bana.

Evden gitmeyi her zaman ilk o söylerdi. Babam kendini kaybettiğinde evden gitmek istediğini söylemişti ama onu götürememiştim çünkü hiçbir gücüm yoktu onlara bakabilmem için. Henüz on yedi yaşımdaydım. Ablam da bir şey yapamazdı. Sonra bir gün Kuzey'le çıkageldi babam ve Kuzey bir sebepten gözüne girmek için her şeyi yapıyordu onun için ve babam da yükleniyordu ona. Sonra bizden elini kolunu çekip kendine yeni askerler yetiştiriyor, dedim. Küçüklükten beri eğitime tabi tutardı bizi de. Ekin, Kuzey babamın gözüne girip kendisinden Çakı diye söz ettirdiğinde babamın bizden vazgeçtiğini düşünerek bir kez daha evden gitmek istedi. Gidersek Kuzey'e daha fazla yükleneceğini bilmek düşündürmüştü beni başta ama sonra bir çocuk daha eve geldi ve Kuzey'in neden bu kadar didindiğini anladım. Güney'i evlat edinmesi için didiniyordu bu kadar. Bir asker gibi yetişiriliyor olsa bile kardeşini kurtarmak istediği hayat daha kötü olmalıydı ki bu kadar uğraşıyordu bunun için. Gidemedim... Bizim yerimizi başka çocuklarla doldurmasına göz yumamadım. Ekin hep gitmek istiyor beni ikna etmeye çalışıyordu, ne zaman ikna olacak olsam bunu hissediyormuş gibi çocuklara bir şey oluyordu. Sonra Doğu geldi. Hepten kalakaldık o evde. Ta ki Kuzey kan içinde gelene kadardı sabrım... Onları da alıp gidecektim o evden ve kaç çocuk alırsa alsın kendi kardeşlerime bakacaktım. Kadir abinin de varlığıyla ancak o zaman güç bulmuştum kendimde.

Ama Ekin gelmek istemediğini söyledi. En çok o gitmek isterdi bu evden ama gitmek istemedi. Geç kaldığımı, artık gidemeyeceğimizi söyledi. Dışarıda barınamayacağımızı, hatta yaşayamayacağımızı söyledi bana nefretle. Kuzey'e nefret kustu. Onun Güney'e ettiği abilik kadar ona abilik edemediğimi bağırdı yüzüme. *"Gidelim, dedim ilk anda gitmiş olsaydık hayatımızı yaşayabilirdik ama artık yaşayamazsın,"* demişti bana. O kadar inanıyordu ki bu söylediğine o an bunu sorgulayamadım. Alkolü

yeni bırakmıştım, hiç iyi bir psikolojide değildim. Tutunduğum tek şey hiç görmediğim bir kızın gülümsemesinden ibaretti. Öfke duymuştum Ekin'e bu yüzden. Benim kendime faydam yokken kaldıracağımdan çok daha ağır şeyler kaldırmamı istedikleri için çok kızmıştım. O psikolojiyle de onu arkamda bırakmıştım. Pişmanlığını beş sene göğsümde taşımıştım üstelik.

Babam cevabımı onayladı taşları dizmeye devam ederken. "Kuzey sana hiç geçmişinden bahsetti mi?" diye sordu.

Bunu sorması tüylerimi diken diken etti. Kuzey hiç geçmişinden bahsetmezdi. Normalde de konuşkan değildi ama geçmişi konusunda bir kaya kadar sessizdi. Güney'se ona ayak uydururdu hep.

"Bahsetmedi."

Kafasını salladı. "Peki hiç dikkatini çeken bir davranışı olmadı mı?" diye sordu bu kez. Gözlerime baktı. "Ya da artık birine benzetebileceğin?"

İması ensemdeki tüyleri bir bıçak etti. Artık birine benzetebileceğim... *Lina gibi mi? Her şeye karşı temkinli olmak... Çok konuşmamak... Sormadan cevap almamak... Arkadaş edinememek... Çevik bir vücut, yüksek ağrı eşiği ve gelişmiş bir bıçak kullanma yeteneği... Teninde köpek dişi izleri... Kuzey aslında Lina'ya benziyordu...*

O an Ares'in davette Pars için söyledikleri geldi aklıma. Pars, Lina'nın abisiydi. Gen havuzundan ona düşen vasıfsız genlerin Pars'ı bir Tilki değil Köpek ettiğinden bahsetmişti. Babamın köpek imalarını anımsadığımda dişlerimi sıktım. Kuzey de Kızıl Tilkiler gibi genleriyle oynanan bir çocuk mu? Bu yüzden mi babam aldı onu? Bir kart almak gibi... *Kahretsin.*

"O bir Tilki mi?" diye sordum kanım damarlarımda buz keserken.

"Onlar," diye düzeltti babam gözlerime bakarken. "Teorik olarak Tilki değil, Köpekler. *Yardımcı Köpekler gibi.*"

Dişlerimi o kadar sıktım ki dişetlerime oturdular. "Onlardan ismen bahset," dedim üstüne basa basa.

"Hareket olarak söylemiyorum," dedi duygusuz bir sesle. "Kendilerini nasıl tanımlıyorlarsa o şekilde sesleniyorum."

"Onlar kendilerini bu şekilde tanımlamıyorlar," dedim öfkeyle. "Kimse kendini Tilki ya da Köpek olarak tanımlamaz."

Alayla gülümsedi babam ama gözlerinde öfkeyi gördüm. "Alerjini tetikleyen piç Tilki olmaktan gurur duyuyor. Pars da Köpek olmakla öyle. Kişisel algılayan ve gurur yapan yalnızca senin benim gibi onurlu insanlar."

"Umurumda değil," dedim net bir sesle. "Kardeşlerimden ve Lina'dan bahsedeceksen isimlerini kullan."

"Peki kayınpederin?" diye sordu alaylı bir ifadeyle. "Ona yaşlı Tilki demem üzer mi seni?" Dili dudaklarını ıslattı. "Zira kardeşlerini almamı isteyen oydu."

Söylediği şey bir süre öylece ona bakmama sebep oldu. Beynimde bir şimşek çaktı. Her şey bu söylediği şeyin yalan ya da doğru olma ihtimalini tarttı. Babam yalan söylemezdi, gerçekleri kaldıramayacak olanları kendinden nefret ettirecek kadar dürüsttü. *Canımı yakacak kadar dürüst...*

Kuzey'in geldiği ilk günü düşündüm. Her an tetikte olan vahşi bir çocuktu. Güney, açlıktan ölecek kadar zayıf ve çelimsizdi. Sokakta bulduğunu düşünmüştüm babamın, içim acımıştı. Doğu'nun yer heri yara bere içindeydi. Batı'yı kucağımda verdiğinde beş aylık ancak vardı ve yaşamayacağı düşünüldüğü için ihmal edildiği çok belliydi. *Hor görülmüş, kendi çıkarları için harcanmış küçük kimsesiz çocuklardan ibaretlerdi...*

Lina'nın yaşadıklarının da bilinciyle göğsüm öfkeyle kabardı. Yaşadıkları hayatı az çok tahmin edebildiğimden öfke duydum. Kadir abi babamdan onları almasını istemişse eğer hayatlarını kurtarmak istediğinden olmalıydı. Bu yüzden ne Kadir abiye ne de babama kızabildim o an.

"Nasıl isteyebildi bunu senden? O kadar yakın mıydınız?" diye sordum.

"Eskiden," diye onayladı beni. Nasıl yakınlaştınız diye sormadım çünkü MİT geçmişlerinin onları bir araya getidiği barizdi zira ikisi de aynı şeyi istiyordu. Babam bu örgütü çökertmek istiyorsa eğer Kadir Kara onun en büyük şansı olurdu.

"Ne oldu peki? İkiniz de aynı şeyi istiyormuşsunuz." *Ne oldu da ters düştünüz? Ne oldu da Kadir abi sana sırtını dönüp bana geldi?*

Babamın gözlerinde öfke gördüm. Parmakları arasındaki şahı sıktı. "Deden öldürüldü," dedi yalnızca.

Annemin babası Mehmet Ali Durmuş, babam için rol modeldi. Biliyordum. Dedemin öldüğü zamanı da hatırlıyordum. Annemin başına gelenlerden bir süre sonraydı. Babam delirmişti çünkü *ölüm sebebi suikasttı.* O an bir farkındalık daha çöreklendi omuzlarıma. Kaşlarımı çattım. *Tilkiler...*

"Kadir abi biliyor muydu?" diye sordum. Kadir abi biliyor olsa söylerdi. Durumu bir şekilde çözerdi. Bilmiyorum. Susmaz gibime geliyordu.

"Umurumda değil," dedi net bir sesle. "Eğer bu işi sonlandırmak istiyorsa geç olmadan dediğimi yapmalıydı."

O an neden bilmiyorum, Kadir abiyle olan tanışmamızı hatırladım. Bugüne kadar olanları tarttım kafamda. En kötü anımda tanıştım Kadir Kara'yla. Tuttu kaldırdı beni. Kızını gösterdi. Onu bana anlattı. Yaşadıklarına rağmen gülümsemesine âşık oldum. Onun gibi olmak istedim. Kız kardeşi için yaptığı anneliği kardeşlerime yapmak istedim. Onlara örnek olmak istedim. Alkolü bıraktım. Kardeşlerime tutundum. Babamdan korumaya çalıştım. Rest çekmeme sebep oldu Kuzey'in hali. Kadir abiden destek aldım. Babam garip bir şekilde izin verdi gitmemize. Muhtemelen Kuzey'in *"korumacılığına"* güvenerek... Ekin arkamda kaldığından babamın güttüğü bu davadan kurtulmak için Kadir abiyle plan yaptım. Kardeşlerimi büyüttüm, yaşamaya çalıştım. Âşık oldum. Kaçtım. Tutuldum. Sevdiğim kadın tarafından bıçaklandım. Hastaneye yattım. Unutuldum. Kadir abinin isteğiyle ondan uzak durdum. Kadir abiyi kaybettim. Aylar sonra ondan bir telefon aldım. Ardından Kadir abinin mezarını kazdım. Lina'yı bir morgun önünde tekrar buldum. Onunla, babamın isteğiyle kardeşim tarafından tehdit edildim. Asıl gerçekleri adım adım onunla öğrendim. Kadir abi ve babam eski arkadaşlar. Aynı şeyi istiyorlarmış. Kadir abi babamın dediğini yapmamış. Kadir abi yapmadığı için mi buradayız? Neden babamı Lina'dan uzak tutmamı istedi gitmeden önce? Sebebi babamın istediği şey mi?

"Ondan ne istedin?"

"Bir fedakârlık," dedi sadece.

Dişlerimi sıktım. Söylemediğine göre benim de karşı çıkacağımı bildiği bir şeydi ve bu beni Lina'ya getiriyordu. Lina'yla ilgili bir şey istemişti Kadir abiden. Kadir abinin Lina'dan uzak durmamı ve onu babamdan uzak tutmamı istemesinin sebebi buydu.

"Ne söyledin Lina'ya?"

Parmakları arasındaki piyonu çevirdi. "Çok mu seviyorsun onu? Onsuz yaşamak çok mu zor?"

"Öyle," dedim tereddüt bile etmeden.

Kafasını salladı sanki bir şeyi kabul etmiş gibi. O sırada içeri Murat girdi. "Efendim... Geldiler," dedi yalnızca.

Babamın yüzündeki beklediği haberi almanın verdiği bir durgunluk ama kim olduğunu bilen bir öfke vardı. Ayağa kalktı yavaşça. Üzerini düzeltti. Ayağa kalktım ben de.

"Kapımıza sahipsiz bir Köpek gelmiş," dedi gözlerime bakarak. Eğer sahipsiz dememiş olsaydı Kuzey'den bahsediyor sanırdım ama kastettiği

Şirket'e ait bir Köpek'ti ve bu tüm kaslarımı gerdi. "Gidip terbiyesini verelim. Daha sonra konuşmamıza devam ederiz."

Kürşat'ı arayıp Lina'nın iyi olup olmadığını sormamak için telefonumu sıktım. Diğer yandan annemin, ablamın ve Melek'in evdeki varlığı gerdi beni. Fakat babamın rahatlığı inkâr edilemez bir güç gösterisiydi.

Murat peşimize takılırken Deniz ve Ekin'in salonda bizi beklediğini gördüm.

Babam, "İkiniz de annenizle kalın," dedi onlara. "Bir Köpek için abiniz bile çok gelir."

Deniz'in kaşları çatıldı ama onayladım babamı. "Kürşat'ı ara," dedim Deniz'e yanından geçerken.

İkisini arkamızda bırakıp çıktık dışarı. Dışarı attığım tek bir adımda Aral değil Çakırca'ydım o an. Attığım her adım babamın bir gölgesi gibiydi. Hiç istemediğim halde... Öfkem damarlarımda bir kol gibi geziyordu. Dış bahçenin kapısı açılmış önünde iki genç adam duruyordu. Duruşları tekin insanlar olmadıklarını beyan ediyordu. Biriyle göz göze geldim. İkimiz de birbirimize ölüm saçan gözlerle baktık. Yüzünün sol tarafında, sol gözünün üzerinden geçen bir iz vardı ve bu izin sebebi gözünü kör ettiğinden gözüne mavi bir perde inmişti.

"Sana öyle bakmasının tek sebebi sevgilini istiyor olmaları değil," dedi babam onlara doğru yürürken. "Sol gözüyle gördüğü son kişi Kuzey'di ve o gözünü, seni takip ettiği için kaybetti."

Her bir adımımda kanımın damarlarımda daha yoğun aktığını hissettim. Öfkem soğukkanlılığımı elden bırakmak ve ona sıkıca tutunmak arasında bir beşik gibi sallıyordu beni.

Bana kilitlenenin tam karşısında dikildiğimde babam biraz gerimdeydi. Artık üzerimde bir uyuşukluk hissetmiyordum, tamamen dinçtim. *Sevgilimi mi istiyorlardı? Gelip almayı deneyebilirdi. Adil bir savaşta diz çöken taraf asla olmayacaktım.*

Yanındaki adam aradaki gerginliği azaltmak ister gibi babama saygıyla baş selamı verdiğinde yakasındaki kırmızı gelincik rozeti çarptı gözüme. *Sinek.*

"Beyfendiyi ayakta ve dinç gördüğümüze oldukça memnunuz," dedi beni kastederek.

Daha sonrasında ceketinin içcebinden çıkardığı zarfla dişlerimi sıkmama sebep oldu. Tanıdık krem rengi pahalı bir kâğıttan yapılma zarfın üzerine kırmızı mürekkeple Çakırca Ailesi'ne yazılmıştı. Ailem adına bir

zarf alıyor olmak soğukkanlılığımın sınırlarını zorladı. Karşımdaki adamı yere yığmak, Lina'nın tenindeki her bir kesiğin ve başta annem olmak üzere ailemde gözyaşı döken herkesin hesabını sormak istiyordum.

Zarfı zarifçe ve saygıyla babama uzatırken eğik duruyor, babama alttan bakıyordu. "Şirketimiz adına son gelişen olaylardan ötürü oldukça üzgün olduğumuzu temsilen iletmek isterim," dedi fakat sesinde pişmanlığa dair hiçbir belirti yoktu. "Sorumlu olan kişilerle Şirket bizzat ilgilenecek olup görmüş olduğunuz maddi ve manevi zararınızı karşılamak için dostluğumuzu göz önünde bulunduracağınıza inanarak tekliflerinize açık olduğumuzu bildirmekle görevlendirildim."

Zarfın kâğıdından ve kırmızı mürekkepten kimden olabileceğine dair iki ihtimal vardı zihnimde; Ares ya da kart sahibi. Mektup olma fikri kafamdaki bir şemayla eşleşirken Lina'nın korktuğunun başımıza geliyor olduğunu hissettim. Mektupların sahibi ona hiç de uzak biri değildi. *Bahsini hiç açmamıştık ama Lina ve benim kafamdaki isim aynıydı. Orgeneral Mustafa Selim Kotan.*

Babam uzatılan zarfı almadı. Öylece yüzüne bakıyordu karşısındaki adamın. "Değil bir Tilki, bir Köpek bile benim ailemin ayağına dolanamaz," dedi babam otoriter bir sesle. "Her ikisi de ya kuyruğundan tutacağımı ya da inini yakacağımı bilir."

Sinek, tatlı dilin işe yaramayacağını, bir anlaşma olmayacağını anladığında belini doğrulttu. Kartını aldığı yere geri soktu.

"Git sahibine söyle," dedi babam buz gibi bir sesle. "Av başladı."

Karşımdaki dişlerini sıktığında yumruk atmamak için elimi cebime soktum ve bu dikkatini çekti. Gözlerimin içine baktığında ben halihazırda ona bakıyordum. Sağ elimle gözüme dokunup ovdum sakinleşmek istediğimden.

Elimi yanıma bırakıp, "Sorumlu olanla ilgilenmenize gerek yok," dedim gözlerine bakarak. "Bizzat ilgileneceğim. Kendisine verdiğim bir söz var."

Bir daha Lina'ya dokunacak olursa tırnaklarını sökeceğime söz vermiştim ona.

Hareket etmedi ama Sinek sanki bir şey yapacağımı sezmiş gibi elini aramıza sokup eğildi tekrar.

"O halde daha fazla rahatsızlık vermeyelim," deyip ölümcül bakışlarını yanında dikilen adama çevirdi. "Gidiyoruz."

Birlikte geldikleri arabaya binip sokaktan çıkana kadar izledim onları. Ardından gözlerimi babama çevirdim. Açık açık ava davet etmişti.

"Bu işe alenen dahil olmayacaksın sanıyordum," dedim sert yüzüne bakarken.

Kafasını iki yana salladı. "Lina'nın kartını aldığım an alenen girdim zaten."

Kullandığı cümle halihazırda gergin olan kaslarımı daha da gerdi. "Niye aldın?" diye sordum sesime kızgınlık yansırken. "Sevdiğim insanları bana yük etmekten zevk mi alıyorsun?"

Kaşları çatıktı. Onu anlamadığım için kızıyordu bana. Anlıyor ama hak vermiyordum esasen. Onun kabul edemediği buydu.

"Ben almasaydım iki gün önceki davette sevgilin için fiyat arttırılışını izlerdin," dedi canımı yakmak istiyormuş gibi özellikle fiyat arttırmaktan bahsederek.

Mide özsuyum kaynarken dişlerimi o kadar sıktım ki biraz daha sıkarsam kırılacaklardı. "Teorik anlamda bile olsa," dedim üstüne basa basa, "kelimelerini dikkatli seçebilecek kadar kelime dağarcığın olduğuna eminim."

"Üzerine giymen gereken gerçekler demirde dövülen tonluk bir zırh ve sen onun bir tüy kadar hafif olduğunu düşünmek istiyorsun. Ama değil. Görmek, duymak istemiyorsun ama gerçek bu. Ne kadar seversen sev Lina bir Tilki olarak doğdu ve öyle eğitildi. Bu amaç için var edildi ve bu amaçta yok olacak." Sonra yüzümde her ne gördüyse devam etti. "Bir şeyleri değiştiremezsek..."

"Annem seni nasıl sevebildi diye sorduğumda o zamandan bu zamana çok kayıp verdim, demiştin," dedim gözlerinin buz gibi bakarken. "Bir sevgi insanın hayatını değiştiremez mi sanıyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi. Hükümdar Çakırca ilk kez karşılık vermedi. Bir süre yüzüme bakıp arkasını döndü yalnızca. Kapıya çıkan Deniz ve Ekin geçmesi için ona yol verdikten sonra Ekin babamın onu çağırmasıyla peşinden giderken Deniz bana doğru yürüdü. Ben de ona doğru ilerledim.

"Kürşat'ı aradın mı?" diye sordum tam şu an Lina'yı görmeyi çok isteyerek.

Kafasını salladı, "Her şey yolundaymış bir yaramazlık yok, dedi."

Kafamı salladım. Yemeğe kadar kalacak sonra bir şekilde evden çıkacak, Lina'yı görecektim. Deniz merakla az önce olanları sorarken ona durumu anlattım ama ifadesini alamadan ve yaşananların üzerine düşünmeye fırsat bulamadan annem yemek için hazır olduğumuzu söyledi. Tüm sorularımı boğazıma dizdi bu. Açamadım konuyu. Sustum, öylece takip ettim annemi.

Bu hayat bana kırılan tarafıma
yatmamayı öğretmişti.

Seneler sonra bir arada yemek masasına oturup hiçbir şey olmamış gibi yemek yedik o sofrada. Annem odasına çıkana kadar ayrılamadım yanından. Annem her zamanki gibi saat dokuzda hepimizi öperek odasına çekildiğinde herkeste garip bir sessizlik oluştu. Bu sessizlikten faydalanıp Lina'yı aramak için kış bahçesine çıktığımda Kürşat benden önce davranmıştı. Canımı sıktı bu.

"Hangi renk?" diye sordum doğrudan.

"Kızıl," diye cevapladı hiç düşünmeden.

Kızıl. Ama Lina gibi kızıl. Kırmızıya çok yakın.

Göğsümde bir yanma hissi oluştu. "Geliyorum. Neredesin?"

"Mezarlıktayım," dedi keyifsiz bir sesle.

Kaşlarımı çattım bahçeden çıkarken.

"Sarhoş biraz."

"Kürşat..." dedim sinirle. "Bu zamana kadar aranmaz mı lan?"

Sıkıntıyla nefes aldı. "Deniz yemek yiyeceğinizi söyledi abi," dedi tatsız bir sesle. "İki arada bir deredesin zaten boğul istemedim. Lina da onu takip etmemden rahatsızdı, açtım o yüzden arayı biraz, ondan müdahale etmedim."

Sıkıntıyla derin bir nefes aldım. Kendini neden bu kadar üzüyordu? Değer miydi üzülmeye bu kadar? Çözeceğiz diyordum, güvense bana, biraz vurdumduymaz olsa olmaz mıydı? Her şeyi alıyordu üstüne haklı haksız. Keşke babamın iddia ettiği kadar duygusuz olsaydı biraz...

"Geliyorum," dedim telefonu kapatmadan önce.

Bahçenin çıktığı yemek salonuna girdiğimde Ekin'le karşılaştım. Üzerinde hâlâ bir takım vardı ve öylece volta atıyordu koridorda. Ne içeri gidebiliyor ne de dışarı çıkabiliyor gibiydi. Gözlerinin kış bahçesinde olduğunu görünce başta benimle konuşacak sandım ama sonra anladım ki annemin odasından tekrar çıkıp çıkmayacağı konusunda endişeliydi. Kalbimde bir sızı ve onu arkamda bıraktığım için pişmanlıkla gönlünü ferahlatma içgüdüsüyle doldum. Onu annemin yarın bize kahvaltı hazırlayacağına ikna ederken fark ettim ki aslında annem odasına çekildikten sonra oluşan o sessizlik hepimizin yarına olan endişesinden kaynaklanıyordu.

Ekin bir yere gitmek üzere olduğumun bilincinde olduğundan beni tutmak istemiyormuş gibi konuşmayı uzatmadı. Evi terk ettiğim gece onunla tartıştığımız yerde şimdi yine evden çıkmak üzereyken karşılaştığımız için içimi huzursuz dejavu hissi sarmıştı. Bu yüzden uyuması ona

için abilik taslayıp sabah Lina'yı kahvaltıya getireceğimi söyledim. Geri geleceğimi bilsin istedim.

Lina'yı görmeye gittiğimi zaten biliyormuş gibi alayla gülümsedi. "Sevgilini görmek uğruna gece evden gizlice çıkmak için fazla büyüksün," diye laf dokundurup, "Murat bıraksın seni. Yengeme de selamlar," diye de ekledi.

Sırf abiliğimden çatık kaşlarla suratına bakıyor olsam da Lina'ya yenge, dediği ve bunu gıcıklık etmek için değil samimiyetle söylediği için tuhaf bir his oluşmuştu içimde. Lina'nın da zaman zaman Ekin'in tarafını tuttuğu anlar oluyordu ve kardeşlerimin Lina'yla girdikleri tek bir güzel diyalog beni inanılmaz mutlu ediyordu. Zira Ekin ve Lina birbirlerine benziyorlardı biraz. Lina da onu kendine benzetiyordu muhtemelen.

"Eyvallah. Soran olursa söylersin nereye gittiğimi," dedim omzuna dokunarak yanından geçerken. O da benim omzuma dokunmuştu ve o an kardeşimi kazanmışım gibi hissettirmişti bana.

İçimde buruk bir hisle evden çıkıp Murat'la mezarlığa doğru yollandık. O sırada telefonumu bilinmeyen bir numara aradı. Gerildim istemsizce, cevapladım.

"Lina'yı eve götür, kayboldu," dedi tanımadığım aksanlı bir erkek sesi. Slav aksanı telefonu sıkmama sebep oldu.

"Sen kimsin?"

Sesim o kadar ölümcül çıktı ki Murat dikiz aynasından bana bakıp hızını artırdı.

"Doktor Abernety," dediğinde davet gecesi Lina'ya Kızıl Joker kartını veren Soytarı'yı anımsadım.

"Onu takip mi ediyorsun?"

"O öyle istedi," dediğinde ondan kastının kim olduğunu biliyordum. "Lina ne derse onu yapmakla görevliyim."

"Yoldayım," dedim yalnızca.

Hiçbir şey söylemedi. Telefonu kapattık. Telefonu avucumda sıkarken neyin içinde olduğumuzu anlamaya çalıştım. O gece ben şuurumu kaybettikten sonra neler olduğuna hâkim olmam elzemdi. Fakat önceliğim Lina'nın güvenliği ve rahatından ibaretti.

Mezarlıkta Kürşat'la buluşup ardından Lina'yı nerede bulacağımı bilerek yürüdüm mezarlığın içinde. Bir süre sonra onu babasının mezarında oturmuş, bacaklarına sarılmış halde buldum. Bu görüntünün kalp kırıklığını taşıyamadığından adımlarım durdu. *Bir melek kaybına ağlıyordu sanki...*

Onu ufak kız kardeşinin elinden tutmuş, babasını tek başına defnederken izlemiştim uzaktan. *Bir daha o böylesine acı çekerken uzaktan izlemeyecektim onu.* Yanına ilerledim onu bu halde görmeyi daha fazla kaldıramayarak.

"Lina?" diye seslendim ona.

Sesimi duyduğunda bacaklarına daha çok kapandı. Canımı sıktı bu. "Sevgilim," dedim tekrar yumuşak bir sesle. Yanına çöktüm, onu kollarıma almak istedim ama sanki dokunsam dağılacak gibiydi. Saçlarına dokundum bu yüzden. Kar yağmıştı üzerine ve üstünde incecik bir hırka vardı yalnızca. Sanki evden dalgınlıkla çıkmış, geri de dönmemişti. İçimde bir öfke harlandı onu üzen her şeye. Kabanımı çıkarıp omuzlarına örttüm ısınsın isteyerek. "Lina," dedim tekrar bana bakaması için. "Baksana bir bana. Olmaz mı?"

Kafasını iki yana salladı yavaşça. Yutkundum. Bacaklarına sardı kollarına, ardından eline dokundum. Buz kesmişti parmakları. Diğer elimse istemsizce yüzüne gitti kapatmış olsa bile.

"Ne üzüyor seni yüzüme bakamayacak kadar?" diye sordum buz kesen parmaklarını okşarken. "Anlat bana."

"Her şey," dedi boğuk çıkan sesiyle.

İçim sıkıldı öyle söylediğinde. "Ben mi üzüyorum seni?" diye sordum güzel saçlarına dokunurken. "Niye bana bakmıyorsun?"

Onu üzenin ben olmadığımı biliyordum ama Lina'yı tanıyordum. Öyle dersem bana kıyamayıp bakacağını biliyordum ve öyle de oldu. Kaldırdı başını usulca ve baktı bana. Kızıl gözleri gözlerime değidiği an yaşardığında içimdeki öfke denizi çağladı. Onu böyle üzen herkesten hesap sormak istiyordum umursızca.

"Sen beni hiç üzmedin," dedi gözleri yaşlardan parlarken.

Uzanıp güzel yüzüne dağılan kızıl tutamlarını severek uzaklaştırdım yüzünden. "Ben senin her şeyin değil miyim?" diye sordum ona içim giderken.

Yaşlar düştü gözlerinden. Kafasını salaldı yavaşça. "Öylesin."

İçim gidiyordu ona alenen. "Güzel bebeğim," dedim bu kez en çok bunu söylememi sevdiği için. "Hadi evimize gidelim. Ne üzüyor seni anlat bana, çözeriz her şeyi."

"Evim yok benim," dedi ağlayarak. "Bir burası var elimde kalan. Cennet çiçekleri mezarlıkta açar. Benim yerim burası."

Kalbim göğsüme sığmıyordu ama ben yine de gözyaşlarını sildim parmak uçlarım yanarken. "Senin yerin sen nereyi istersen orası olur. Ben seni orada sever büyütürüm. Nerede büyümek istiyorsun güzel çiçeğim? Söyle seni oraya ekeyim."

Burnunu çekti üzüntüyle. "Ben seni istiyorum sadece."

Kafamı salladım içim giderken ona. "Lina, Lina, Lina," dedim iç çekerek. "Ben zaten senin evin değil miyim?"

"Seni alacaklar benden," dedi bu kez ağlayarak. "Her şeyi kaybettiğim gibi seni de kaybedeceğim."

Babamın söyledikleri aklıma gelirken diş sıktım. Kafamı iki yana salladım kabul etmeyerek. "Kaybetmeyeceksin," dedim net bir sesle. Okşadığım elini tutup kendime çektim yavaşça onu ve kollarımın arasına alırken onu şakağından öptüm sevgiyle. "Ben bırakmam seni."

Kolları boynuma sıkıca sarılırken, "Bırakmaz mısın beni gerçekten?" diye sordu ikna edilmek ister gibi. İkna edilmek için sürekli soruşlarını tatlı bulurdum zaman zaman. Onu istendiğine ikna edilmek zorunda bırakan herkesi bir nefese muhtaç etmek istiyordum esasen.

"Bırakmam," diye onayladım onu bu yüzden. Yemin gibiydi.

Yavaşça ayağa kalktığımda artık kucağımdaydı, yüzünü boynuma gömüp göğsünü göğsüme yasladı ve beni tamamladı.

Mezarlığın dışında yürürken, "Ama ben onları yenemem ki Aral," diye sitem etti. "Onlar çok ben tekim. Ben hep tekim." Her bir kelimesi kalbime batırılan bir iğne gibiydi, acısını kalbime işliyordu farkında olmadan. Saçlarımı okşadı. "Bir tek senim var benim," dedi içli içli. "Bir de Alin var. O daha çok küçük. Bir de senim olsun olmaz mı?"

Lina bir şey istemeyi hiç öğrenememiş. Ne zaman bir şey istese karşısındaki kişiye soruyor olup olmayacağını. Ne zaman benden bir şey istese olmaz mı diye soruyor önce. Olmayacak hiçbir şeyi dilemek bile gelmiyor içinden. Hayal etmek bile suç sanki. Hayal eder de olmazsa yıkılacakmış gibi sanki. Tam da bu yüzden bana ne zaman olmaz mı diye sorsa oldurmak boynumun borcu benim.

"Senin bir *ben*in var zaten Lina," dedim ona içim giderek. "Sen bana sahipsin. Bak buradayım ben."

Kafasını iki yana salladı. "Ben de bir olmak istiyorum," dedi gözyaşları içinde. "İki olmak istemiyorum Aral. Ben de bir olmak istiyorum. Bir olayım ben de İki yetmiyor bana artık."

Adımlarım duraksadı bir anlığına. Lina ilk kez bir olmak istiyordu. Sevgiliyken ve beni öperken bile ailenle benim aranda kalırsan aileni seç, diyen Lina, bir olmak; ailem olmak için ağlıyordu kollarımda.

İçim giderek omzumu öptü. "Öylesin. Sen benim bir numaramsın. Hep öylesin."

"Gerçekten olmak istiyorum ama. Ben de aileden olayım istiyorum."

"Ailemsin," dedim tüm kalbimle. Şu an takmıyor olsa da parmağına yüzüğü öylesine takmamıştım.

"Değilim," dedi gözyaşı kazağımı ıslatırken. "Olamayacağım. Seni alacaklar benden."

O an ikilemler oluştu kafamda. Beni kaybetmekten mi yoksa bensiz kalmaktan mı korktuğunu anlayamadım ama fark etmezdi. "Kimse almayacak beni," dedim sakinleşmesi için. "İyi olacak her şey."

Kafasını iki yana salladı. "Olmayacak. Ben normal olsaydım böyle olmazdı," dedi kendine kızarak. "Nilay olsaydım böyle olmazdı Aral. Severdi herkes beni."

O an ikilemim sona erdi. Lina ölmemden değil ben yaşarken bensiz kalmaktan korkuyordu. Hastanede yattığım o iki günde bunun için kendini suçlamış ve muhtemelen ailemin de onu suçlayacağını düşünmüştü. O an ablamın Lina'dan bahsedilirkenki sessizliği içime bir kurt düşürdü.

"Seni herkesin sevmesine gerek yok," dedim tüm samimiyetimle. "Ben çok seviyorum yetmez mi?"

"Yeter," dedi burnumu çekerken. "Bir tek Aral'ım olsun yeter."

"Var. Hep olacak. Sen istediğin sürece hep bir Aral'ın olacak senin."

"Hep mi?"

Boynundan öptüm onu içim giderek. "Hep."

Kürşat arabanın yanında bizi beklerken kapıyı açtı girmem için. O kucağımdayken arabaya bindim. Yaşlı gözlerle yüzümü izlerken gözyaşlarını sildim. Bana sokulup başını omzuma yasladı. Saçlarını ve sırtını okşayıp sakinleştirdim onu. Ağlaması dindi. Parmakları yüzümü okşarken arada bir boynuma öpücükler bıraktı. Sarhoş mırıldanmaları eşliğinde Levent'e geldik. Biraz hava almak istediğinden binanın önünde dikildik. Göğsüme yaslanıp soluklandı biraz.

O sırada Kürşat ön koltuktan iki ufak karton çanta uzattı bana.

"Lina'nın," dedi sadece.

Bilindik bir aksesuar markasının amblemi olan çantaları alırken Lina'ya baktım. O an birkaç saat sonra 14 Şubat'a gireceğimizi fark ettim.

Kafam allak bullaktı. Onun da öyleydi ama bu halde gidip bana hediye alma ihtimali vardı. Lina'ydı çünkü.

Göğsümde uyuklarken eğilip saçlarını öptüm. Eğilip onu tekrar kucağıma alırken gözlerimi Kürşat'a çevirdim. "Geçen sene yapmaktan vazgeçtiğim bir şey vardı ya..." dedim Kürşat'a. Hemen anladı ne demek istediğimi. "Onu yapacağım galiba."

Kürşat'ın yüzünde buruk bir tebessüm yer edinirken Lina'ya bakıp kafasını salladı. "Yarına hazır olur. Nereye getireyim?"

Lina'ya baktım. Yarın sabah onu kahvaltıya götürmek istiyordum esasen ama Lina ne isterdi bilmiyordum hiç. Yine de kafamdaki gibi olursa Lina için daha anlamlı benim için de unutulmaz olacağını bildiğimden risk aldım.

"Eve götür."

Şaşırdı bu cevabıma. Ben de kırk yıl düşünsem bu cümleyi kuracağımı düşünmezdim.

"Eyvallah," dedi.

"Eyvallah," dedim ben de.

Lina'yı eve çıkardım. Buraya son geldiğimizdeki haliyle şu anki hali arasında yüz seksen derece fark vardı. Saçlarını öptüm. Onu bu kadar üzen hayattan alacak o kadar şeyim vardı ki her bir sebebi pişman etmeden ölmeyecektim.

Odama ilerlerken başını kaldırıp yüzünü yüzüme yasladı ve burnumu çekti. "Burası bizim evimiz mi?"

Sorusu kalbimi ısıttı. Bu kadın akla zarardı. Şakağını öptüm sevgiyle. "Öyle," diye fısıldadım. Sonra belki başka bir ev ister diye düşünüp ona hemen seçenek sundum belki mutlu olur diye. "Evlenince başka yerden alırız. Burada bizimkiler yaşar. Biz sen nereden istersen oradan yeni bir ev alırız."

Başını kaldırıp bana baktı baktı. "Fark etmez benim için. Bizim evimiz olsun yeter."

Bizim evimiz... Bu kadın isterse beni herkese düşman edebilir...

Onu içim giderek sol gözünden öpüp yatağıma oturttum. Toprağa bulanmış hırkasını çıkardım. Yaraları olduğunun bilinciyle özenli davranıyordum. Gözyaşlarından ötürü yüzüne de toprak yapışmıştı. Komodinden bir ıslak mendil alıp yüzünü nazikçe sildim. Yüzünü silerken sakince beni izliyordu.

Başını sağ omzuma yatırdı yavaşça ve gülümsedi. "Birlikte mi uyuyacağız bugün?"

Gülümsedim bu haline. Birkaç saat bensiz kaldığında üzüntüsünden sarhoş olup mezarda ağlıyor, biraz dizimde oturduktan hemen sonra tek derdi ben oluyordum.

"Önce neden üzgün olduğunu anlat bana," dedim pazarlık yapmayı deneyerek. "Sonra seni yıkar, karnını doyurur uyuruz."

Gözleri tekrar dolarken omuz silkti umutsuzca. "Anlatmak istemiyorum."

Ağlayacağını hissettiğimden dişlerimi sıktım. Sarhoşken bile inat ediyorsa ayıldığında hiçbir şey anlatmayacağına emindim. Kazağını çıkarırken, "Biri sana bir şey mi dedi Lina?" diye sordum yumuşak bir sesle. Bir ipucu bulursam en azından kimi sıkıştıracağımı bilirdim. Ama sonra dikkatim dağıldı. Kazağını çıkardığımda gördüğüm görüntü avucumdaki kazağı sıkmama sebep oldu. Yalnızca kollarında kesikler var sanıyordum ama teninin farklı bölgelerinde pansuman bantları vardı.

Sayacak oldum ama Lina başını iki yana sallayarak dikkatimi kendisine çekti. "Demedi," dedi inatla. Dediğini biliyordum ama söyleyemeyecek gibiydi.

İç çektim gözlerine bakarak. "Öyle olsun bakalım."

Gözlerim boynundaki iki zincire kaydı daha sonra. Künyem boynunda ve saatim bileğindeydi ama yüzüğü künyemdeydi hâlâ. Ben bakınca o da bakmış sonra da benim künyemi boynundan çıkarmıştı.

"Üzerindekini bana ver," dedi.

Her sarhoş olduğunda beni soyması çok tatlıydı ama bugünkü mutsuzluğu yüksek ritimde olduğundan eskisi kadar gülümsetemedi beni. İç çekip yanağını okşadım. Dediğini ikiletmedim. Kazağı üzerimden çıkarıp ona giydirmek için uzandığımda künyemi boynumdan geçirip ucuna asıldı ve öptü beni. Künyemden çektiği için istemsizce nefes verir gibi bir ses çıkardım. Kazağı tuttuğum elimi yatağa, sol elimi kafasının arkasına yasladım ve istediği gibi öptüm onu. Dudaklarındaki alkol tadını sevmiyordum ama onu öpmek her şartta cennette dolaşmaktan ibaretti. Alkol almasından hiç hoşlanmıyordum çünkü keyif değil dert içicisiydi.

Dudaklarından ben ayrıldım çünkü Lina ne kadar öpersem o kadar ileri gitmek isteyecekti. Biliyordum. Suratı asılınca dudaklarına ufak üç öpücük daha bıraktım ve ondan uzaklaştığım saniye kafasından kazağı geçirdim. Ofladı. Bu onu tatlı yapıyordu. Gördüğüm en tatlı sarhoş da en üzücü sarhoş da oydu.

"Neden daha uzun öpüşmedik?" diye huysuzluk etti kollarını kazağa geçirirken. "Canın mı acıyor yoksa?"

"Acımıyor," dedim elektriklenen saçlarını düzeltirken. "Sarhoşsun."

"Seviştik zaten," dedi burnunu çekerek. "Yine sevişelim."

Bunu isteyeceğini biliyordum. Yutkunup, dilimle dudaklarımı ıslattım. Hayır, dersem küseceğini biliyordum. Onayladım bu yüzden onu. "Ayılınca."

Ellerini dizime yaslayıp bana doğru uzandı. "Ya da evlenince," dedi tatlı tatlı.

Bu sözleri gülümsememe sebep oldu. Akıl bırakmazdı insanda. Akla zarar biriydi. Yanağını okşadım sevgiyle.

"Evlenelim," diye mırıldandı gözlerime bakarken.

İstemsizce güldüm böyle bir şey söylemesini beklemediğimden. "Ne yapalım?"

"Evlenelim," diye tekrar etti. "Yarın."

Gülümsemem büyürken kafamı salladım. "Evlenelim tabii," deyip eğildim, sol gözünden öptüm.

"Çok ciddiyim bak," diye sitem etti güldüğüm için.

Sağ elini kaldırıp boş olan yüzükparmağını öptüm. "Sen bana kızmadan önce verdiğim yüzüğü tak minik aslan."

O an canı acımış gibi bir ifade oluştu yüzünde, söylediğime pişman oldum. "Ben..." dedi gözleri dolarken. "Takacaktım ama... Takamadım Aral. Sen tak istedim ama sen uyuyordun."

"Lina," dedim ağlamaya başlayacağından korkarak. Nemlenen kirpiklerini sildim hemen. "Şaka yaptım sevgilim. Ağlama Lütfen. Ben takarım sana yüzüğünü, sen yeter ki iste güzel bebeğim."

Üzüntüyle dizleri üzerine kalkıp kucağıma geldi. Dizime oturdu benden ayrı kalmak istemiyormuş gibi. Dudaklarımı şakağına yasladım. Lina, soytarıların karşısında bile geri adım atmıyor, korkmadan yürüyebiliyordu ama beni kaybetme korkusuyla baş edemiyordu.

İçimde büyüttüğüm sevgi dallanıp tüm ruhumu sararken iç çektim. Onu hayata bağlamak isterken farkında olmadan onu hayatta tutan can damarı haline gelmiştim. Artık bir tahmin değildi bu, farkındaydım. Lina beni kaybederse artık *Turuncu Lina* olmayacaktı. Kızıl bile olmayacaktı. *Kan kırmızı olacaktı. Benim canım kırmızı olacaktı.*

"Takayım mı tekrar?" diye sordum gönlünü almak isteyerek.

Kafasını salladı. Künyesinden yüzüğünü çıkarırken o an künyelerimizi değiştirdiğini fark ettim. Kendime ayırdığım künyede birkaç çizik olduğundan onu kendime saklamıştım ama Lina değiştirmişti onları. *Cenaze diye mi kendine aldın Lina? Hiç yakışmıyorken üstelik mezarlar sana...*

Sağ elini kaldırıp bir öpücük bıraktım yüzükparmağına. Sonra da tekrar taktım yüzüğünü. Yüzüme uzanıp dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktı. Sonra da boynuma sarıldı sıkıca.

"Yarın evlenecek miyiz?" diye sordu tekrar. "Yarın evlenelim."

"Neden yarın evlenmek istiyorsun?" diye sordum saçlarını okşarken.

Dudaklarını tenime yaslamış bir halde içli içli, "Çünkü yarın 14 Şubat Aral," dedi. "14 Şubat güzel bir tarih değil mi sence?"

İç çektim. "Sen seviyorsan güzeldir."

"Ben en çok seni seviyorum Aral," dedi bu kez. "Keşke her günüm senin olsa..."

Kalbimi bu kadar sevgi ve öfkeyle dolduran hiçbir cümle olmamıştı daha önce.

"Kim üzdü seni Lina?" diye sordum o kişiye dünyayı dar etme isteğiyle. "Söyle bana sevgilim."

"Kimse üzmedi beni. Haklı herkes Aral. Mehmet Ali de haklı. Güneş abla da haklı. Ben seni hak etmiyorum." Duyduğum iki isim karnıma bir yumruk yemişim gibi hissettirdi. "Bir sevgi hayatından önemli değil senin. Bir kız için değmez Aral." *Sen bir kız değilsin yalnızca. Öyle mi söylediler sana Lina?* "Benim için değmez." *Sen her şeye değersin.* "Ama yine de çok seviyorum ben seni." *Sen bir de benim içimi gör Lina.* "Özür dilerim böyle olduğum için." *Dileme, dileteceğim herkesten özürleri.* "Keşke Nilay olsaydım ama Lina'yım Aral." *İyi ki öylesin sevgilim.* "Özür dilerim." *Dileme, hesabını soracağım herkesten.*

"İyi ki Lina'sın," dedim omzunu öperken. "Benim seninle arama girecek kimse yok Lina." Üstüne basa basa söyledim bunu. "Korkma bunun için güzel bebeğim."

Bir şey söylemedi. Sessiz kaldı öylece. Bir süre sonra sızdığını anladım. Derin bir nefes aldım sıkıntıyla. Lina; toprak, alkol, kan ve hastane gibi kokuyordu. Dişlerimi sıktım.

"Sana yakışmayan her şeye kendini nasıl yakıştırabiliyorsun Lina?" diye sordum fısıltıyla.

Sevgisi içimi tekrar sararken omzunu öptüm. Kollarımı etrafına sarıp onu kucakladım. Memnuniyetsiz mırıltılar çıkardı. Anlamsız birkaç şey

söyledi. Tek anladığım, içinde benim de olduğumdu. Adımı anlamıştım yalnızca. Dizimi yatağa yaslayarak yatağımıza uzattım onu. Ağladığı için iç çekerek kıpırdandı yatakta.

"Uyumak istemiyorum," diye mırıldadı uykulu bir sesle. "Sen de uyuma bir daha."

Saçlarını yüzünden çekip onu severken kafamı salladım. "Uyumayacağım," diye onayladım onu.

Yine mutsuz bir ses çıkardı ağlayacakmış gibi. "Özür dilerim Aral," dedi yanağını elime yaslayarak. Yaş aktı usulca gözlerinden. "Bırakma beni."

"Bırakmam," dedim tüm samimiyetimle. Yüzüne eğilip sol kaşını öptüm. "Gitmiyorum hiçbir yere, buradayım."

Yüzünü yüzüme sürterek sırnaştı bana. Sevimliliği kalbimi ısıttı. Hem yakıcı hem de iç ısıtıcıydı Lina'yla sevgili olmak. Can yakıcı yönleri vardı sebebi kendisi olmayan ve dünyanın en iyi hislerini yaşatıyordu insana.

"Hep," diye mırıldandı uyuya kalmak üzereyken.

"Hep," diye onayladım onu.

İkna olmuş gibi uykusuna direnmeyi bıraktı. Uyuyakaldı. Alnından öpüp doğruldum. Onu izlediğim birkaç saniye boyunca kendime kızdım. Alerjim benim elimde değildi ama eğer şuurumu kaybetmemiş olsaydım her şeye anında müdahale edebilirdim belki. Ben uyurken belli ki bir şeyler yaşanmıştı ve Mehmet Ali ile ablamın söylediği bir şey kalbini kırmıştı.

Mehmet Ali öfkesine sahip çıkamayıp Lina'ya bir şey söylemiş olabilirdi ve gerçekten Lina'ya bir şey demişse bu kez belasını sikerdim ama ablamı tanıyordum, yaşadıklarım için Lina'yı suçlamazdı ama acı insana istemediği şeyler yaptırırdı bazen. Burun kemerimi sıktım.

Lina'nın güzel yüzüne bakarken sıkıntıyla bir nefes aldım. Üzerindeki eşofman altı da çamur olduğundan ve karnında gördüğüm bantların kasıklarına doğru gittiğini fark ettiğimden tenindeki yaraların boyutunu merak ederek eşofman altını çıkardım usulca. Pansuman bantlarının vücudunun üst kısmında olduğu gibi bacaklarını da yer yer kapladığını gördüğümde çenem kilitlendi öfkeden. Bantlara bakarken canım acıyordu resmen. Uyluğundaki bir bandı nazikçe okşarken acıyıp acımadığını anlamak için yüzüne baktım. Hiçbir tepki vermeden uykusuna devam etti. Ya ağrıkesicileri kuvvetliydi ya da acı eşiğinin yüksek olması bir teşekkür sebebiydi.

Bayılmadan önce hatırladığım son şey Lina'nın bir kart tarafından yaralanmasıydı. Muhtemelen o kartlar kesmiş olmalıydı tenini. Eğilip dizkapağının yukarısında kalan bir bandın üzerini öptüm. Bu kesiklere ve Kuzey'in dediğine göre kesiklerin sebep olduğu zehirlenmeye rağmen hâlâ ayakta durabiliyordu. Lina'yı fiziksel olarak yıkmak zordu ama psikolojik olarak sınırda geziyordu. En çok da bu üzüyordu beni. Ben hariç kimseye belli etmiyor, kimseye pabuç bırakmıyor ve sanki aradıkları Kızıl Tilki'ymiş gibi davranıyordu ama gerçek Lina şimdi burada, duygusal bir acı içinde sarhoş bir halde yatağımda uyuyordu. Gözlerimin önünde iki farklı kişiye bölünüyordu ve her ikisi de birlikte var olamamış gibi biri diğerini yok etmek istiyordu.

"Keşke günlerce burada, bu yatakta ve kollarımın arasında kalsan..." diye mırıldandım güzel yüzüne bakarken. "Gözyaşları ve mecburiyetlerimiz olmadan..."

Titrek bir nefes alarak bana doğru döndü. Saçlarını okşayıp yataktan kalktım yavaşça. Ona giydirebileceğim bir şey aradım ama bulamadım. Canımı sıktı bu. Onu alışverişe çıkaracaktım mutlaka. Üzerime bir tişört geçirip yanına uzandım. Üzerimizi örttüm. Yanına uzandığımda varlığımı hissetmiş gibi kollarıma geldi hemen. Teni kesiklerle doluydu ama sızlanmadı hiç, öylece göğsüme yasladı başını. Acı eşiğinin yüksek olmasını sevdiğim tek anlardı bunlar.

Onu kollarımın arasında severek uyuttum. O uyurken bu kez ben onu izledim. O iki gün ne durumdaydı bilmiyordum ama düşünmek de gelmiyordu içimden. Ona evlilik teklifi ettikten ve bu odaya geldikten sonra bir daha çıkmamış olmak istiyordum. Lina halihazırda iyi değildi ama son üç gün onu daha da yıpratmıştı.

Güzel yüzünü izlerken göğsüme yasladığı sargılı elindeki yüzükparmağını okşadım. Uyanamam diye korktuğundan yüzüğünü bile takmadığını söylemişti ama tanıyordum Lina'yı. Takmamı istemesinin sebebi ben takarsam beni kaybetmeyeceğine ikna olacağıydı. Beni kaybetmekten korkuyordu ve bu ölmek değil yaşarken kaybetmekti. Mehmet Ali'nin çenesini kapalı tutmadığı barizdi ve Lina yine Nilay'ı takmıştı o güzel kafasına. Güneş doğduğunda iki çift lafım olacaktı ona. Fakat asıl takıldığım ablamdan bahsetmesiydi. Ablamın ona bir şey söylemiş olabileceğine ihtimal veremiyordum. Ne kadar üzülürse üzülsün alerjim tuttu diye Lina'yı suçlamazdı. Mehmet Ali'nin her ne kadar öfkesine yenilip Lina'ya bir şey söylemiş olma ihtimali yüksek olsa da Lina'nın

durumdan bizimkilere bahsetmiş olması düşük ihtimaldi. Öyle bir hata yapması için hayattan bıkmış olması lazımdı ama intiharın daha kolay yolları da vardı.

Yutkundum. "Uzun uzun uyumak istediğim zamanlarım olmuştu ama çok yanlış bir zamanda uyuyasın tuttu," diye kızdım kendime.

"Aral," diye fısıldadı o sırada Lina.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. "Buradayım sevgilim," dedim saçlarını okşarken.

"Kaybettim," dedi gözlerini aralarken.

Gece terörü geçirdiğini düşünerek kaşlarımı çattım. Gözlerini ovuşturup yatakta doğruldu.

"Lina," diye seslendim ona. Uyanık olup olmadığını anlayamamıştım.

Bana üzüntüyle bakıp sanki çok kötü bir şey olmuş gibi elini alnına koydu. "Kaybettim kesin," dedi üzüntüyle. Elini karnıma yaslayıp dizleri üzerine kalktı ve üzerimden diğer tarafa geçerek yere eğildi bir şey arar gibi.

Yatakta oturur pozisyona geçtim. "Sorun ne sevgilim?" diye sordum. Onu ürkütmek istemediğimden yerimden kalkmadan elimi uzattım yavaşça.

"Bulamıyorum," dedi üzüntüyle. Kanındaki alkol damarlarında seyrine devam ettiğinden sesi ve ifadesi mahmurdu.

"Neyi arıyorsun?"

Kısa saçlarını sıkıntıyla yüzünden çekerken elini ona uzattığım elimin içine kaydırdı. Elini tuttum sıkıca. Eli titriyordu. Dişlerimi sıkmama sebep oldu bu. Düşünmemeye çalıştım ama ellerinin titremesinin stresten olmadığı gerçeği zihnimde yüzeye çıkıp duruyordu. Onu batırdım. *Bu elleri kurtaracağım onu titreten, üzerinde iz bırakan her sebepten.*

Sıkıca tuttum elini ama sonra yaralarını anımsayıp gevşettim parmaklarımı. Canının acımasını hiç istemiyordum. Usul ve uysal adımlarla bana geldi ama gözleri etraftaydı hâlâ. Söyleniyordu kendine.

"Ne arıyorsun Lina?" diye sordum onu tekrar kendime çekerken. Bacaklarım arasına girdi.

"Ben hediye almıştım," dedi neredeyse ağlayacak bir sesle. "Kaybettim galiba. Yok." Sağ elini gözüne kapattı hüzünle. "Rüyamda sana verdiğimi gördüm. Aklıma geldi birden. Sevgililer Günü hediyemdi. Sana almıştım."

İçeri girdiğimizde salona bırakmıştım. Kalbimde eşsiz bir his oluştu. Ne yüz güldürüyordu ne de ağlatıyordu. *Arasıydı ama Aral zaten iki şeyin arası demek. Lina'ya çok âşık olmakla aynı şey. Acı tatlı bir his...*

"Kaybetmedin," dedim sakinleşmesi için. "İçerideler."

Yüzü aydınlandı bir nebze. "Nerede? Hani?"

"Salona bıraktım."

"Baktın mı?" diye sordu endişeyle. Gerçekten bir sürpriz yapmak istiyor gibiydi ve bu hevesi göğsümde bir ateş yaktı.

"Bakmadım."

Gerilen omuzları gevşedi. "Tamam o zaman," deyip sakinleşti hemen.

Rahatlamış bir ifadeyle bacaklarını iki tarafıma atıp kucağıma oturdu. Kollarını omuzlarıma sararak başını boynuma gömdü. İçimdeki o yoğun hisle artık omuzlarını örtmeyen saçlarına dokunup boynunu öptüm. Memnuniyetle mırıltılar çıkardı. Bir ay önceki haliyle şimdiki hali kafamın içinde bir kıyas döndürürken kalbimin ritmi sevgiyle arttı.

"Aral," diye fısıldadı ensemdeki saçlarımı okşarken.

"Efendim sevgilim."

"Sen sadece benimsin değil mi?"

Sorusu gülümsetti beni. O kadar tatlı soruyordu ki normal bir duygudurum içinde olsa güldürürdü bu beni. Onu sadece onun olduğuma ikna etmek için sözleşme imzalatırdım. Ama durum farklıydı. Lina çok üzgündü. O kadar üzgündü ki o gece ne olduğunu da ben yokken ne yaşandığını da sormaya dilim varmıyordu ağlar diye korktuğumdan.

"Öyleyim."

"Hep mi?"

Sırtını okşadım. "Hep."

"Ayrılsak bile mi?"

Ayrılma ihtimali boğazımı yaktı. İki gün ayrılmıştık ve ben nefes alma eylemimi bile halledemez hale gelmiştim.

"Hep," diye üstüne bastım. "Ayrılmak kimler için demiştim?"

"Aşkı ölenler için," dedi kolları daha sıkı sarılırken bana. "Bizim için değil."

Kafamı salladım. "Senin yerin burası."

Doğruldu. Güzel yüzü birkaç santim uzağımdaydı. Ellerini yüzüme kondurup kucağıma iyice yerleştiğinde yutkundum. Sarhoş hallerinin baş edilmesi en zor yanı buydu. Cesur ve fütursuz oluyordu ve libidosu

tavan yapıyordu. Kollarını omuzlarımdan aşırıp dikeldi ve burun buruna geldi benimle.

"Evlenecek misin benimle?"

Bunu ikinci kez soruyordu. Her ne konuşulduysa beni kaybedeceğine emin olduğundan garantiye almak istiyor gibiydi. O an ailemi seçeceğimi düşündüğünü fark ettim. Ailemin benden onunla kendisi arasında bir seçim yapmamı isteyeceğini ve ailemi seçeceğimi düşünüyordu. Bu yüzden bir numara olmak ve evlenmek konusunda ısrarcıydı.

"Neden evlenmek istiyorsun sevgilim?" diye sordum düşüncemde haklı olup olmadığımı bilmek isteyerek. *Kimse bana bu seçimi sunamaz Lina. Sunan kaybedeceğini bilir sevgilim.*

Burnunu burnuma sürterken, "Sevgililer Günü," dedi yine. Bana sokulurken iç çektim. Aklımla oynuyordu bu kız. "İlk Sevgililer Günü'müzde kocam olsan güzel olmaz mı?"

Yutkunamadım. Kocam kelimesi zihnimde altın yaldızlarla çevrelendi. *Bak ya... Kocam demesi nasıl bu kadar güzel olabilir ve bu kadar iyi hissettirebilir? Daha önce bana kocam, diyeceğini bile düşünmemiştim.*

"Olurdu," diye onayladım onu.

Yüzü düştü. "Neden geçmiş zaman? İstemiyor musun artık?"

"İstiyorum," dedim hemen, yanlış anlayıp daha fazla üzülmesini istemiyordum. "Ama sen kendini evlenmeye hazır hissettiğinden değil beni kaybetmekten korktuğun için istiyorsun."

Kaşları çatıldı. "Hazırım," diye kızdı bana. Sağ elindeki yüzüğü gösterdi. "Bak," deyip yakınlaştırdı gözüme sokar gibi. "Evet dedim ya. Evet demek ben de evlenmek istiyorum demek."

Elini aramızdan çekmeden önce üzerine bir öpücük bıraktım. Yumuşadı hemen. Elini yanağıma yerleştirip hayran bakışlarla dudağımı okşadı. Nefes kesici ve akıl karıştırıcıydı ve zerre bir fikri yoktu kendine dair.

"Ben söyleyene kadar evlenmeyi bile düşünmüyordun."

Kafasını salladı. "Sen yapana kadar öpüşmeyi de bilmiyordum," dedi ve bu savunma hazırlıksız yakaladı beni. Gülümsedim elimde olmadan. Ergen gibi hissettiriyordu bazen bana. Gülümsememi okşadı. Yüzünde muzip bir ifadeyle gözlerime baktı. "Sevişmeyi de bilmiyordum."

Altdudağımı ısırdım. *Bak ya... Bu kadınla savaşamam ben.*

"Birlikte duş almayı da," diye de ekledi.

Başımı geriye yatırdım. Dayanılmaz biriydi. "Lina, Lina, Lina," dedim iç çekerek.

O sırada dudaklarını ademelmamda hissettim ve bu, yutkunmama sebep oldu. Beni tahrik edecek her şeyi kıvrak zihninde bir yerlere not etmiş gibiydi. Verdiğim tepki hoşuna gitmiş gibi mırıltılar çıkardığında elimi ensesine yerleştirip onu kendimden uzaklaştırdım. Kafasını kaldırdığında dudaklarını öptüm sevgiyle. Kollarını boynuma sarıp öpüşüme karşılık verdi. Beni öperken çıkardığı mırıltılara hayrandım. Mest ediyordu beni.

"Aral," diye fısıldadı dudaklarım üzerine. "Daha çok."

Teni karanlıkta bile kızardığını belli ederken kazağımın altındaki teninin gitgide ısındığını hissedebiliyordum. Normalde ısınmayan teni benimle öpüşürken alev alıyordu ve sevişirkenki vücut ısısını aklıma kazanmıştı. *O anı düşünme Aral. Sırası değil hiç.*

"Sarhoşsun."

"Değilim," diye sızlandı.

"Her yerin sargı içinde."

"Öpersen geçermiş," dedi tatlı tatlı. "Lütfendi."

Yutkundum. Kucağımda kıvranıyordu. Akıl bırakmazdı insanda.

"O işi yapmayacağız," dedim net bir sesle.

Kızdı bana bunun için. Dudağımı kızgınlıkla ısırıp kucağımdan kalktı ve küser gibi yatağıma uzanıp bana sırtını döndü. Gülümseyerek ona baktım.

Elimi uzatıp saçlarına dokundum. "Kızdın mı kedi?"

"Hep senin dediğin oluyor," dedi kızgınlıkla ve saçlarına dokunmamı istemiyormuş gibi başını çevirdi. "Sen istersen sevişiyoruz, sen istersen evlenebiliyoruz," diye sitem etti. "Hep senin dediğin önemli."

Buruk bir tebessüm oluştu yüzümde. İç çektim. *Ben yalnızca pişman ol istemiyorum Lina. Daha 22 yaşındasın. İlk sevgilinim ve öyle bir anda geldim ki sana tutunabileceğin tek dal benim senin için. Seni hak etmiyor değilim, çok seviyorum seni ama bu kadar kimsesiz olmasan bu kadar evlenmek ister misin benimle emin değilim. Yürüyecek çok yolun yaşayacak onlarca şeyin var. Normal bir hayatta bile beni iste istiyorum sevgilim. Acelemiz yok bizim. Sana o normal hayatı getireceğim ve o hayatı dibine kadar yaşarken kucağıma gelip evlenmek istiyorum, dediğinde sana söz bir dakika bile beklemeyeceğim. Bu konuşmayı yarın sabah sen ayıldığında yapacağım seninle. Ama şimdi gönlünü almam lazım. Sırtını dönüp uyuman bana kötü şeyler hissettiriyor Lina. Keşke küssen bile sırtını dönmesen öyle... Ben yapsam paylarsın beni kedi. Adil değil bu hiç.*

"Hem ben çağırmadım zaten seni," diye söylendi. "Herkesin telefonunu açma. Dediğime de inanma. Ne dedi de geldin mezarlığa? Ya sana bir şey yapsalardı?"

Doktor Abernty'den mi bahsediyordu? Biliyor muydu onun beni aradığını? Beni ararken yanında mıydı? Kürşat bir şey söylememişti. Kaşlarımı çatmama sebep oldu bu bilgi.

"Lina'yı eve götür kayboldu, dedi. Gelmese miydim?" diye sordum kolunu okşarken.

"Kaybolmadım. Gelmeseydin," dedi üzgün bir sesle. "Annenle kalsaydın..."

"Olmuştun. Ev diye gittiğin yerde ben yoktum Lina."

Yüzüne mutsuz bir ifade yerleşirken sağ elinin parmaklarını kendine sarılır gibi yukarı kaldırıp okşadığım kolu üzerindeki parmaklarımı tuttu ama hiçbir şey söylemedi. İçimde ona karşı bir şeyler eriyor gibi hissettim.

"Öyle mi düşünüyorsun gerçekten?" diye sordum merakla. "İlişkimizde hep benim dediğim mi oluyor?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Sanırım düşündüğüm kadar sarhoş değildi ya da kafasında bir şeyler kurup önlem alarak fikrinde ısrarcı olmadı. Beni kaybetme korkusu içindeydi geldiğinden beri. Verdiği kararlar da bu yöndeydi. Bir şekilde sanki bana sahip olabildiği kadar olmak hatta beni ceplerine doldurmak istiyordu. Ona bu kadar kötü hissettiren olayı her dakika daha çok merak ediyordum. Deniz'e sormak için bir saat daha uyumasına izin verecektim. Her şeyi anladıktan sonra da Mehmet Ali'nin gevşeyen çene yayını sikecektim.

Kafasını iki yana salladı usulca. "Sevişmeyi ilk ben istemiştim," diye fısıldadı.

Burnumdan güldüm bu söylediğine. "Lina," diye mırıldanırken sağ kolumu üzerinden geçirip diğer tarafında yatağa yasladım ve onu kafesledim. "Baksana bi bana."

Huysuzca omuz silkti. Eğilip yanağını öptüm. Sıcacıktı teni. Titrek bir nefes aldı. Dudaklarım altındaki teni kıpırdandı. Ağırlaşan nefesiyle sırtüstü dönerken elleri yüzüme yaslandı. "Hep böyle kal," diye fısıldadı. "Bir milim bile uzaklaşma benden."

Dudaklarımı yüzünde gezdirdim. "Sadece sen..." diye fısıldadım. "Sen neyi nasıl istersen o öyle olur Lina. Biliyorsun."

"Özür dilerim," dedi kollarını bana sararken. "Öyle demek istemedim. Çok seviyorum seni."

Dudaklarımı boynuna ilerlettim. "Ben daha çok." İtiraz ettiğini gösteren mırıltılar çıkardı. Tırnaklarını enseme batırıp boynunda yer açtı benim için.

Onu küs uyutmak istemediğimden orta yolu bularak, "Her yerinden öpeyim mi seni? Geçsin?" diye sordum. Sarhoş Lina'yı küstürmek benim için dünyayı kendime küstürmekle aynı şeydi.

Kafasını salladı hemen. İçim giderek gülümsedim ona. Dudaklarımı boynundan uzaklaştırıp tişörtü yukarı sıyırdım. Loş ışıkta kızaran tenine bakarken dudaklarımı karnına bastırdım. Karnını içeri çekti ama eli saçlarımdaydı. Beni kendisine bastırıyordu. Öpücükler bırakıp ısırdım onu. Isırılmaktan hoşlanıyordu. Karnına bir öpücük daha bıraktım. Ufak bir göbeği vardı ve bu yükseltiyi çok seviyordum. Burada büyüyecek bir bebek hayali canlanıyordu kafamda ne zaman baksam.

Tüm yara izlerini öptüm özenle. Ellerini yüzüme yaslayıp beni kendisine çekti. Dudaklarımı öptü. Onu, benden istediği gibi derinden öptüm. Beni yatağa yatırıp üzerime çıktı. Daha ileri gidecek sandım ama yüzümün her yerine öpücükler bırakıp üzerime uzanmakla yetindi. Başını boynuma gömüp yanağımı severek uyuyakaldı.

LİNA KARA

Gözlerimi açtığımda Aral'ın kokusuyla çevrelenmiştim ama aynısını sıcaklığı için söyleyemezdim. Yatakta yalnız olduğumu anlamak için gözlerimi açmama bile gerek yoktu. Zira banyodan gelen sesi duyuyordum. Araladığım gözlerimi huysuzluk içinde banyo kapısına diktim. Bir süre suyun sesini dinledim fakat değişmeyen ritim kaşlarımı çatmama sebep oldu. Hiçbir hareket yokmuş gibi akan su sesi Aral'ın daha dün hastaneden çıktığı gerçeğiyle bir olup kafamda korkunç senaryolar kurmama sebep olduğunda yataktan çıktım.

"Aral?" diye seslendim fakat içeriden ses gelmediğinde daha çok endişelendim. Paranoyaklaşmış olabilme ihtimalimi de göz önünde bulundurup geri de duramayarak içeri girmek üzere adım atarken sol elimle gözlerimi kapattım. Görmemiş değildim ama özel alanına saygı duymak başka bir konuydu. Kapıyı açtım yavaşça.

"Aral," diye seslendim tekrar hafifçe içeri girerken.

O an su kapatıldı. "Lina?" dedi sevdiğim o ses. "Bir şey mi oldu sevgilim?"

Gerilen omuzlarım gevşerken rahat bir nefes verdim. "Seslendim ama duymadın," dedim kafamda bir sürü şey kurduğum gerçeğine değinmeye gerek duymayarak.

"İyiyim," dediği sırada duşakabinin açılıp kapanma sesini işittim. "Sen nasıl hissediyorsun?"

"İyi," diye mırıldanırken bana doğru adım attığını işittim.

Nasıl göründüğünü hayal etmesi hiç zor olmadığından istemsizce karnım kasıldı. Bana başka başka şeyler hissettiren şeylerin başını kendisi çekiyordu. Birkaç saniye sonunda varlığı bir adım ötemde, ıslak dudakları gözlerimi kapatan elimdeydi. Özellikle yüzüğümün üzerine bir öpücük bırakıp beni kolları arasına alırken beline sardığı havluyu hissettim ve gözlerimi araladım. Nemli yüzü yüzüme yaslanıp yanağımı öperken ona sokuldum istemsizce.

"Mide bulantın ya da baş ağrın var mı?" diye sorarken, "I-ıh," diye mırıldanarak ellerimi belinin iki yanına yasladım. Dün ve birkaç gün öncesinde aramızda geçen her şey zihnimin en özel yerlerinde capcanlı duruyordu ve onca kötü şeye rağmen bu kolların arasına girdiğim an düşünebildiğim tek şeyin o ve bana hissettirdikleri olması çok garipti. Sevmenin neden yasak olduğunu en çok bu anlarda anlıyordum.

"Kızardın," dedi burnunu tenimde gezdirirken.

Dudaklarımı göğsüne yaslayıp sabun kokusunu içime çektim. Bunu çok seviyordum. "Bensiz duş almışsın," dedim huysuz bir sesle. İnsan sevgilisini de düşünürdü.

Burnundan güldüğünü işittim. Elleri kazağın altından tenime yaslandığında gözlerim kapandı. "Sen bu bantlarla duş alamazsın," dedi bir bandı okşarken.

"Üf," dedim mutsuzca. Gerçekten her şey yoluma taş koyuyordu. Ben de duş almak istiyordum. Kendimi pis hissediyordum ama evet alamazdım. En fazla saçlarımı yıkayabilirdim ve bu da Aral yaparsa mümkündü. Aral biraz daha eğilip boynumdan öptüğünde iç çektim. "Sözüm olsun sevgilim."

Bu tatlılığı gülümsetti beni. Hafifçe geri çekilip güzel yüzüne baktım. "Üf değil o zaman."

Gülümsedi bu söylediğime. Yanağımı sıktı. Güzel yüzüne baktım özlemle. Dün neler söylediğimi hayal meyal hatırlıyordum ve pot kırmıştım. Üstüne benimle evlenmesi için ısrar etmiştim resmen. Bir şeyler anlamış gibiydi ama o açmadan ben açmayacaktım konusunu.

Bugün 14 Şubat. Bir daha bir araya gelemeyebiliriz ve gözyaşlarının bir sonu, çözümü yok. Bugün geçmişe yandığım son gün Aral. Şimdimi yakmalarına bir daha izin vermeyeceğim.

"Kahvaltıdan sonra saçlarımı yıkar mısın?"

Sorumla birlikte yüzünde yumuşak ve biraz heyecanlı bir ifade belirdi. Meraklandırdı bu beni. Nemli eli yanağıma yerleşip tenimi okşadı.

"Annem seni kahvaltıya getirmemi istemişti dün," dedi siyah gözleri yıldız gibi parlarken yüzünde. "Gitmek ister misin?"

Boğazıma bir yumru oturdu. Güneş abla belli ki ona hiçbir şey söylememişti henüz ve ben de pot kırmış olsam da Aral anlamamış gibiydi ne olduğunu. Yakında annesi de öğrenecekti. İstemeyecekti beni Aral'ın yanında. Kimse istemezdi. *Ama önemli değil artık Aral. Ne kadar sürerse sürsün kazanacağım seni mutlaka. Alin'i büyütecek, seninle güzel bir hayat süreceğim.*

Ona gülümsedim ve henüz olmayan felaketlerin gölgesini heyecanımın üzerine düşürmeden kıpırdandım. "Olur, gidelim."

Aral gülümsememe bakarken şaşırdı. Dünkü ruh halimden eser yoktu ve buna sebep olan şeyi bilmiyordu henüz. Dün gece üzerine uzandığımda uyuduğumu sanmıştı ama bir süre uyuyamamıştım hiç. Kalbini dinlemiş, düşünmüştüm tüm gece. Bana yapılanları ve yaptıklarımı düşünmüştüm. Yapabildiklerimi ve öğrendiklerimi düşünmüştüm. Hükümdar Çakırca'nın söylediklerini düşünmüştüm. Zihnimde tek bir gerçek ihtimal vardı o an. *Eğer gerçekten istersem kazanabiliriz.*

Kazanacaktım. Ağlamalar ve kaçmalarla varabileceğim yere vardım. Sırtımı çaresizliğime dayadım, sevgilimin dizinde oturdum, omzunda ağladım. Artık savaşmaya hazırım. Mutlaka kazanacağım Aral.

Aral başparmağıyla gülümsememi okşarken, "Ama çok pisim," dedim rahatsızlık içinde. Ne olursa olsun annesinin karşısına böyle çıkmak istemiyordum. Berbat bir haldeydim.

Verdiğim cevap gülümsetti onu. "Pis değilsin."

"Öyleyim," diye karşı çıktım nezaketine. "Kaç gündür hastanedeydim... Kan ve ilaç gibi kokuyorum."

Dili dudaklarını ıslattı. Bir çare düşünüp, "Seni temizleyelim," dedi sonra.

Kaşlarım kalktı. "Nasıl?"

"Yıkanamayan hastalara yaptığımız gibi."

Yani beni silecek miydi? Emin olmayan bir ifadeyle baktım ona. "Temizlenecek miyim ki?"

Kafasını sallarken alnımdan öptü. "Zaten öylesin, arınsan yeter," diye teselli etti beni. "Saçlarını da yıkarım."

Başka şansım yoktu zaten. "Peki o zaman," diye mırıldandım.

"Küvete geç geliyorum," deyip odasına geçti üzerini giymek için. Yanaklarımı şişirip ellerimi kazağıma götürdüm ve üzerimden çıkardığımda üzerimde iç çamaşırlarım dışında künyesi, saati ve yüzüğüm kalmıştı ama onları çıkarmak istememiştim. Siyah iç çamaşırlarımla zıt düşen beyaz bandajlarıma bakarken ne kadar çok olduklarını yeni fark ediyordum. Küvete geçtim söylediği gibi. Birkaç dakika sonra üzerini giymiş bir şekilde geldi. Dolaptan iki tane ufak temiz havlu çıkardı.

Adli tıp uzmanı olduğu için bir ay önce bana bunu yapacak olsa kendimi ölmüş gibi hissederdim ama şu an bunu sevgilim olarak yaptığı için aklıma kötü hiçbir şey getirmedim. Beni bir bebek yıkıyormuş gibi temizledi. Saçlarımı yıkadı. Kurulandım. Güneş ablanın kıyafetlerini giymek istemediğim için üzerime burada bıraktığım beyaz elbisemi giymeyi düşündüm ama Aral odasındaki koltuktaki poşetleri işaret etti. Varlıklarını o zaman fark ettim.

"Bunlar nereden çıktı?" diye sorarken poşetlere ilerledim.

"Senin için aldım," dedi kendi dolabını karıştırırken. "Senin burada hiç eşyan yok, alışverişe çıkalım mı bugün?"

Eve kadar kıyafet getiren bir uygulama olduğunu anımsıyor gibiydim. Poşetleri açarken kafamı iki yana salladım. Sevgililer Günü'mü AVM gezerek heba etmeye niyetim yoktu.

"Belki sonra," dedim. Param da vardı. Artık onunla alışverişe çıkmaktan çekinmeme gerek yoktu.

Aral'ın benim için seçtiklerine bakarken kalbimde bir sıcaklık hissettim. Sanki kalbime sarılıyor gibi bir histi bu. Birini düşünmek zor bir eylem değil ama düşünülmek insanı iyileştiren bir şey.

Birkaç makyaj malzemesi, beyaz ince bir kazak, krem rengi bir palazzo pantolon, krem rengi topuklu ayakkabı ve beyaz iç çamaşırları.

Bralete bakarken gözlerimi Aral'ın sırtına çevirdim. Gömleğini giyiyordu. Aynadaki yansımasıyla göz göze geldik ve o an yüzünde tatlı bir gülümseme belirirken göz kırptı bana. Belimden aşağı bir ürperti yolladı. *Bak ya...*

Ona arkamı dönüp elimi arkama götürdüm ve kopçamı açtığımda odaya sessizlik hakimdi ve bu beni gülümsetti. Aldığı braleti giyip ona döndüm. Beni izliyordu. Dili dudaklarını ıslattı.

"Çok güzel oldu," dedi beğeniyle.

Ben de beğenmiştim. Onayladım onu. "Dilersen sen çıkarabilirsin."

Çenesi kasıldı bir anlığına. "Bak ya," deyip gözlerini başka yöne çevirdi ve gömleğinin kollarını düğmelemeye koyuldu.

Yüz ifadesine gülümseyip kıyafetleri yanıma alarak banyoya ilerledim. Yanından geçerken yanağına içimden çok gelerek bir öpücük bırakıp banyoya girdim. Aral sargılarımı da yenilediğinden yüzüğümü daha rahat takıyordum. Bileğimde Aral'ın saati vardı hâlâ ve bol olsa da çıkarmak istemiyordum. Saçlarımı tarayıp hafif bir makyaj yaptım. Odaya döndüğümde Aral konsolun üzerindeki aynanın önünde saçlarını yapıyordu ve o kadar nefes kesici bir görüntüydü ki bu sessizce derin bir nefes aldım. Bakışları bana döndü. Beni süzüp sadece bakışlarıyla sevdi sanki. Ellerini her yerimde hissettim.

"Çok güzelsin," dedi gözlerime bakarak.

Yanına yürürken, "Sen de öylesin," dedim samimiyetle. "Aşırı yakışıklısın."

Gülümsetti bu söylediğim onu. Hatta gamzesi çıktı bir anlığına. Kaşını kaldırdı. "Sabah sabah ne bu tatlılık?" diye sordu merakla. "Ne yaptın sarhoş sevgilime?"

Kendimi tutmayıp güldüm bu söylediğine. Dana sonra yanına giderken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Kızdın mı?" diye sordum kendimi kötü hissederek. Ailesiyle geçireceği zamandan çalmışım gibi hissettim o an. Dün akşam Jan onu arayıp çağırmamış olsaydı ailesiyle olacaktı.

Sakalına dokundu. "Kızmadım," dedi ama kızmış gibiydi. "Sadece üzüldüğünde sarhoş olman hoşuma gitmiyor. Sınırını bilmeden içiyorsun. Keyif değil dert içicisisin ve çok iyi bilirim kafasını."

Kalbim sancıdı. Aral'ın ona benzediğimi söylediği zamanı anımsadım anlık.

"Bir daha içmeyeceğim," dedim söz verir gibi.

Kafasını salladı. "Kötü hissedersen bana gel." Saçıma dokundu el alışkanlığıyla. "Telefonunu da açık tut."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Evet. Haklıydı. "Tutarım."

"Yeni bir telefon alalım sana, seninki ölmüş."

"Öldüğü yok," diye itiraz ettim. "Soğuğa dayanamıyor benim gibi."

Yanağımı sıktı. "Bu normal değil."

"Seninki kapanmıyor mu?"

"Hayır."

Kaşlarımı çattım. *Soğuğa dayanamayan telefonlar da vardır.*

"Hazır mısın?" diye sordu bana.

"Hazırım."

Kafasını salladı. Konsolu açıp saatlerine uzandığında aldığım hediyeyi hatırladım. Kahvaltıdan sonra ne yapacaktık emin değildim ama ona hediyesini verirken özel bir an yakalayabileceğimden emin olmadığımdan ona burada vermek istedim. Çünkü bu ev benim için ve bizim için özel bir yere sahipti.

Elinden tuttuğumda bakışları bana çevrildi. Elini tutup onu odasındaki tek kişilik koyu gri koltuğa oturttum.

"Geliyorum," deyip hızla odasından çıktım. Dün içeride olduklarını söylemişti. Ada tezgâhın üzerinde duran iki poşeti kaptığım gibi odasına döndüm. Ellerim arkamda odasına girdim ve ona doğru yürüdüm. Beni bekliyordu bıraktığım gibi.

"Bugün Sevgililer Günü," dedim. Kalbim hem sevgiyle hem de hüzünle doldu. *Bugün bizim ilk Sevgililer Günümüz Aral. İkincisi olsun diye elimden geleni yapacağım.*

Aral yüzünde tatlı bir gülümseme ile bana bakarken kolunu açtı bana. Dizine oturup kucağıma koydum poşetleri ve güzel siyah gözlerine baktım.

"Bu benim ilk Sevgililer Günü'm," dedim gözlerine bakarken. "Ve bu iyi ki seninle Aral. Ne öncesi olsun isterdim ne de senden sonrası olsun istiyorum."

Gözlerime sevgiyle bakarken, "Bak ya," diye fısıldadı iç çekerek.

"Hayatıma kattığın her şey için teşekkür ederim." Kucağımdaki kutuyu sıktım. "Sen olmasaydın bu kadar yaşadığımı hissetmezdim. Seni sevmek ve senin tarafından sevilmek çok şey öğretti bana. Kaçtığım zamanları dün kadar yakın bir zamanda arkamda bıraktım. Senin için, bizim için, kardeşim ve en çok da kendim için savaşacağım."

Aral gözlerime gurur dolu bir ifadeyle baktı o an. "Seni öpmeyi çok istiyorum," dedi derinden gelen bir sesle.

Gülümsetti bu beni. Ben de isterdim. "Önce hediyelerine bak," dedim. Şu an öpüşmekle ortamı bozmak istemeiştim. Öpersem durmazdım.

Gözlerini kucağıma çevirdi. "Neden iki tane?"

"Biri Sevgililer Günü için diğeri seni çok sevdiğim için bir hatıra gibi düşün."

Her bir kelimemi can kulağıyla dinlerken, "Hangisini açarsam seni öpmek için biraz daha bekleyebilirim?" diye sordu.

Gülümsedim. Yüzük daha çok hoşuna giderdi sanırım.

"Önce Sevgililer Günü hediyen o zaman," deyip ona içerisinde saat olduğu belli olan kare kutuyu verdim.

İlk kez birine hediye veriyordum ve bu kişi sevgilim olduğu için heyecanla kıpırdandım dizinde. Saati alma amacımı öğrenmeden hayal kırıklığına uğramasından endişe ederek, "Çok klişe olduğunu biliyorum," dedim.

Saatin kutusunu açarken gözlerime bakarak, "Saç tokanı versen bile takardım," dedi samimi bir gülümsemeyle. Sonra kutuyu açıp ibresiz saati gördü. Kaşları kalktı. Saatin ibreleri kalbimdeydi o an.

"Saat takmayı sevdiğini biliyorum ama onları dakika saymak için kullanmanı hiç sevmiyorum. Bu saati görünce aklıma sen geldin." Gözlerini bana çevirdi ve bakışları bana o kadar iyi hissettirdi ki doğru seçim yaptığımı anladım. "İbresi yok. Saatin kaç olduğunu bilebilirsin ama istesen de sayamazsın dakikaları. Bir daha dakika saydıramasınlar sana istedim."

Dili dudaklarını ıslattı. Yutkundu. Yüzünü yüzüme yasladı. Kolunu bana sardı sıkıca. Şakağıma bir öpücük bıraktı. "Bu, hayatımda aldığım en anlamlı hediye Lina. Teşekkür ederim sevgilim," dedi derinden gelen sesiyle. "Çok seviyorum seni."

Söylediği her kelime bir sihir gibi güç depoladı içime. Yüzümü yüzüne sürtüp sırnaştım. Elmacıkkemiği üzerine bir öpücük bıraktım. "Diğerini de çabucak aç da öpüşelim."

Onu güldürmek için söylemiştim ve başardım. Gamzesi çıkacak şekilde güldü bu söylediğime. Gülüşünü izledim hayranlıkla. İçimde tuhaf bir sakinlik vardı o an. Kendime ve sahip olduğum güce, Aral'a ve bana olan sevgisine daha çok inandım. Başaracaktık gerçekten. Başarmak zorundaydık artık. Başka ihtimal yoktu sanki.

Diğer ufak kutunun paketini açıp hoş bir kutuyla karşılaştı. Ne olduğunu anlayamadığından kaşları hafifçe çatıldı. Sonra açtı ve yüzüğü açığa çıkardı. İçindeki yazı gözükecek şekilde koydukları için Aral yüzüğü çıkarıp içine baktı dikkatle.

"Ne senden öncesi ne senden sonrası," diye fısıldadı.

Ensesindeki saçlarını okşarken, *"Ben sende tutuklu kaldım,"* diye tamamladım onu.

Aral'ın elinin titrediğini gördüm o an. Bu titreyiş kalbime yansırken yüzüğü avucu içine hapsedip bana baktı. Beni öper sandım ama o yüzünü boynuma gömerek bana o kadar sıkı sarıldı ki bir an donup kaldım. Ufak bir çocuk gibi sevgisini nasıl göstereceğini bilemeyip boynuma sarılmıştı sanki ama tutuşu çocuk olamayacak kadar sıkı ve güçlüydü. İçim ezildi.

"Teşekkür ederim," dedi içtenlikle. "Son iki 14 Şubat'ta hep kollarının arasında olmanı hayal ettim. Her birinde bambaşka hediyeler aldım sana sonra da verebilecek olsam nasıl olurdu diye hayal ettim. Hiçbirinde bana ne hediye alabileceğini hayal edememiştim Lina." Kollarımı boynuna sarıp saçlarını ve sırtını okşadım.

"Seneye daha güzel şeyler alacağım sana," dedim sırtını okşarken.

Kafasını salladı. Kokumu çekti içine. "Ne aldığın önemli değilmiş ki Lina," dedi. "Bu dizde oturup bu kolların arasında olmanmış sahip olmak istediğim." Hafifçe uzaklaştı benden. Burun buruna geldik. "Bu kalbe bu kadar sahip olabilmekmiş gerçek hediyem."

Kollarımı boynuna dolarken çenemi yukarı kaldırdım beni öpmesi için.

"Beni sevdiğini söyle," diye fısıldadı dudaklarım üzerine.

"Seni çok seviyorum," dedim tüm kalbimle.

O kadar sevgi dolu öptü ki beni dudaklarımdan istemsizce bir inilti döküldü. Derinleştirdikçe derinleştirdik öpüşmemizi. Nefeslerimiz ağırlaşana ve nefessiz kalana kadar öptük birbirimizi. Avucu içinde sıktığı yüzüğü avucundan alıp sol ortaparmağına taktım.

Gözlerinin içine baktım yüzlerimiz hâlâ birbirine çok yakınken. "Bu sevgililiğimiz hatta evliliğimizden bile bağımsız bir yüzük olacak," dedim. Yüzükparmağına takmama nedenimi açıklamak istemiştim. "Beni sevdiğin her an tak istiyorum. Hiç çıkarma." Elimi *benim için* atan kalbinin üzerine koydum. "Bu kalp benim için böyle attığı her an için tak."

Ağırlaşan nefesi yüzüme eserken, *"Ben sende tutuklu kaldım,"* dedi gözlerimin içine bakarak.

Dudaklarına bir öpücük daha bıraktım saf sevgiyle. Sonra ona kolumdaki saatini gösterdim. "Bu saat benim olabilir mi?"

Düşünmeden kafasını salladı. "Neyim varsa senin."

İçim sıcacık oldu. Aral'la konuşmak, üzerime bir zırh giymek gibiydi. Kutusundaki saati çıkarıp koluna taktım.

El ele çıktık evden. Ona arabada o gece olan her şeyi ve kardeşlerimi anlattım. Kartları koyduğu sigara tabakasını ona teslim ettim. Tek bir

eksikle... Ares'in olduğunu düşündüğüm Altın Joker'i kendime ayırdım. Onunla çok önemli bir işim vardı. Kafamın içindeki Hükümdar Çakırca kendini tekrar etti. *Hasan Sabbah'ı bul. Buna önce Kadir Kara'yı bulmakla başlayacaktım...*

Bölüm 5

Aslan Evi ve Tilki Yemi

Sevdiğiniz birinin sizi ve kendini koruyabilmek için olmak istemediği birine dönüştüğünü izlemek, dünyadaki en berbat hislerden biri. Onun dönüştüğü kişi sizin inkâr ettiğiniz kimliğinizin ta kendisi ve arkamdaki kanlı ayak izleri, silsem de götürmez beni geri.

Hayat ikili oynama şansı veriyorsa sana ikili oynamak hile midir? Halbuki ip cambazı olmak böyle bir hayatta işten bile değil.

Sirkte büyümüşse insan hilebazlık kanından mı gelir?

Elinden mi gelir?

2004 - MUĞLA - YEDİLER MANASTIRI

KADİR KARA

Tanrı inancı kalbimde her zaman sahip olduğum bir olguydu. Dogma bir inançla sıkı sıkıya bağlıydım buna. Bir gün çektiğim acılardan ötürü mükâfatlandırılacağıma inanmak her zaman güç aldığım bir fikirdi. Bazen yalnızca bir fikir insanı ayakta tutar. *Ve ben o fikre olan inancımı kaybediyorum... Her şeyde olduğu gibi...*

Sıcak nefesim soğuk havada dağılırken karanlık orman içerisinde attığım her bir adımda ormanı dinliyorum. Saatlerdir yürüyorum ve zerre yorgunluk hissetmiyorum. Tek düşünebildiğim; onun uğruna düşeceğime emin olduğum tuzak ve zerre pişmanlık duymadan aşacağım her şeyi... Aşarım. Eğer ona ulaşacaksa bu biçare kollarım, her şeyi aşarım. Bu ellerle pek çok şey yaptım, elçilik ettim ölümle ve yaşam arasında. Hayatını kurtardığım onca çocuktan sonra kendi çocuğumu kurtaramazsam nasıl yaşarım? Böyle bir kayıp yaşarsam hangi ödülle hafifler ki acım? *Tanrım. Lütfen bağışla. Ben zaten kimsesiz bir adamdım. Gözüm yok daha fazlasında. İzin ver yetineyim sahip olduklarımla...*

"Bana gideceğim yolu bildir çünkü duam sanadır," diye mırıldandım karanlık ormanın içinde ilerlerken. "Düşmanlarımdan kurtar beni, ya

RAB; Sana sığınıyorum. Bana istemini yapmayı öğret çünkü Tanrım'sın benim. Senin iyi Ruhun, düz yolda bana öncülük etsin. Ya RAB, adın uğruna yaşam ver bana, doğruluğunla kurtar beni sıkıntıdan. Sevginden ötürü, öldür düşmanlarımı, yok et bütün hasımlarımı çünkü senin kulunum ben."*

Tam o anda işittiğim köpek sesiyle başımı o yöne çevirmemle birlikte ayaklarım öğrenilmiş bir refleksle ileri atıldı. Üzerimden attım ölü toprağını. Dudaklarımı büktüm, belli bir frekansta belli bir ritimde bir ıslık çaldım. Kafatasımın içinde, temporal loblarıma doğrudan sinyal gönderen titanyum lehvalar bir diyapozon gibi dudaklarımdan çıkan sese tepki verdiğinde öğrenilmiş bir tepki verdi vücudum. Adrenalinim yükseldi, görüş açımın netliği ve kas gücüm arttı. Çocukken bizi tetikledikleri frekansları kendimi en iyi performansımla kullanabilmek için kendimi tetiklemeyi öğrenmiştim zamanla. Vücudumdaki hormon seviyesini kendim yükseltiyor alçaltıyordum. Bir süre sonra bu beni diğer manipülasyonlara karşı duyarsızlaştırdı. Sevmek yasak olduğu halde bir kadına âşık oldum ve beni iyileştirdi; diğerlerinin aksine gen mutasyonlarıma rağmen günden güne ölmüyorum. La Hire. *Sefil şövalye. Kadir. Ya da kiralık Tanrı... Hepsi meziyetlerimin bana verdiği isimler. Benim işitmek istediğimse tek bir güzel kız çocuğundan duyacağım 'baba'dan ibaret...*

Köpeklerin sesi yürüdüğüm yönden otuz derece sapıyordu. Ayak seslerinin aralığından kız ve bir metre boylarında olduğunu tahmin ettiğim bir çocuk tepeye doğru değil göle doğru koşuyor, onu üç köpek takip ediyordu.

Köpeklerin ve ayak seslerinin çıkacağı yeri zihnimde saptarken göle çıktığımda duyduğum ufak çığlık ve buzun kırılma sesiyle gözlerimi o tarafa çevirdim; altı yüz metre kadar ötemde, göl kenarında durmuş havlayan köpekleri görmemle kanımdaki adrenalin arttırdı kendini. Suyun içinde çırpınan ufak elleri gördüm. Her şeye yetti bu, içimde bir yangın baş gösterdi. *Kaybetmek... Tattım sanıyordum bu duyguyu. Fakat şimdi daha güçlü duyuyorum bunu içimde. O eli tutmak için, o eli tutan o güzel kızın bana bir kez daha bakması için, bana baba demesi için her şeyimi veririm. O bir dakika için her şeyimi veririm. Tanrım lütfen. Ona güç ver.*

MCR1 genlerim mutasyona uğradı. Soğuya olan töleransım normal insanlardan daha düşük. Bir insan düşerse en geç yarım saat içerisinde ölür. Bizim gibi insanlarsa on dakika içinde.

* Mezmur, 142/143.

Göle doğru koşarken yerden aldığım büyük taşı yerle paralel olacak şekilde göle doğru savurdum. Taş buzun üzerinde varla yok arası bir çizik açıp kayarak ilerlediğinde ikinci kez düşünmeden peşine takıldım. Kenarları ince olsa da ortası kalın olmalıydı. 1.87 boyunda, yaklaşık 92 kiloydum. Bir taştan daha ağır olmam, bir kenara uyguladığım basınç işin yalnızca fizik tarafıydı. Fakat fiziği hesap edecek zamanım yoktu. Tatlı su onu kaldırmıyor, ıslanan kıyafetleri de onu aşağı çekiyordu.

Çevremizi saran Tilkilerin varla yok ayak sesleri kulağımı doldururken hızımı düşürmeden koşmaya devam ederken belimdeki silahı çektim. Arkamdan gelen buzun kırılma sesi nereye koşmam gerektiğine dair yol gösterdi bana. Zikzaklar çizerek benim biricik kızım olduğunu düşündüğüm o küçük kıza ulaşmaya çalışırken bir ıslık sesi işittim. Beni tetiklemedi fakat o ıslık sesiyle suya düşen ufak kız sıçradı son kez can havliyle. *Ölüme çok yakınken bile tetikleniyor biraz daha yaşamak uğruna savaşması için...*

Ufak kız can havliyle köpeklere rağmen kıyıya doğru atıldığında köpeklerden biri de ona atıldı. Namlumu o köpeğe çevirdiğimde buza yayılan kan tetiğe basmak için ikinci kez düşünmeme izin vermedi. Bir el ateş ettim düşünmeden.

Ateş etmemle birlikte ayağımın altındaki buz kırıldığında buz gibi suya gömüldüm. Bu durdurmadı beni. Bir an bile duraksamadan on metre ilerimdeki küçük kıza doğru yüzerken suyu kızıla bulayan kanın görüntüsü kalbimin sesini kulaklarıma taşıyordu.

Kana bulanan suyun içinde dalgalanan kısa kızıl saçlarını gördüm ona yaklaştıkça. Yüzünü bana döndüğünde hayatımda ikinci kez yaşadığım bir hissi yaşadım. Celina'yı ilk gördüğümde ve ufak, güzel kızımı kucağıma ilk verdiklerinde ne hissettiysem onu hissettim kalbimin en derinlerinde. Yıllardır sahip olduğun ama sanki yıllardır görmeyip kavuşmuşsun gibi bir histi bu. Daha öncesinde temel anlam içermezdi. Ama bu an içeriyordu her birini.

Bu yüz; hayalini gördüğüm yüz, ilk gördüğümde yeni doğan benmişim gibi hissettiren, bana her gülümsediğinde; bana baba, dediğinde yaşadığımı ve mükâfatlandırıldığımı hissettiren o güzel yüzdü. *Lina'ydı... Benim Lina'mdı.* DNA testine bile gerek yoktu o olduğunu bilmem için. Elinde sıkıca tuttuğu buz parçası avucunu kestiğinden elinden kan sızıyordu. Onunla birlikte batan köpekten sızan kan iki farklı noktadan aktığından ben harekete geçmeden önce akan kanın ona ait olmadığını anlayıp rahatladım.

Ona ulaştığımda soğuktan tenime yüzlerce kesik atılıyordu sanki. Ben böyle hissediyorsam onun nasıl hissettiğini düşünmek bile istemedim. Tek istediğim onu eve götürmekti. Asla kollarımdan alamazlardı onu bir daha.

Kollarımı ufak bedenine sarıp suyun yüzeyine ulaştığım gibi dışarı çıkmam bir oldu. Düştüğü yer çok kenardaydı zira. Dizlerim üzerinde onunla birlikte karaya çıktığımız ilk an kulaklarımıza dolan şey bir ıslık sesi oldu. Islığın harekete geçirdiği tek şey köpekler olmadı. O an soğuk suydan ötürü sızlayan tenimdeki bir sızının içimi ısıttığını fark ettim. O ufak anda kollarım arasındaki ufak kız titreyerek elleri kan içinde buz parçasını bıraktı ama buz parçası yere düşmedi. Diğer ucu karnımın içindeydi.

Titreyen bedenine, kanlı ellerine, mosmor dudaklarına ve içerisinde kimse yokmuş gibi bana bakan kan çanağı gözlerine baktım.

Titreyerek parça parça, *"Kork-mak yok,"* diye fısıldadı Lehçe.

Karnımdaki yarayı bile unutturdu bana yüzündeki o ifade. Gözlerimin içine bakarkenki o ifadesini gördüğüm andan itibaren etrafımızı saran Tilkilerin ayak sesleri, kulağımıza dolan ıslıklar ve köpek düdükleri; hiçbir şey durduramazdı beni. Durduramadı da... Onlara aradıkları Tanrı'yı göstermeden hemen önce içimdeki merhametin ta kendisinin gözlerinin içine baktım. Onu kaybedersem bir daha eskisi gibi olamayacağımı biliyordum.

Lehçe, *"Her şey yolunda,"* diye fısıldarken sonunda özlemle ismini de ekleyip, "Lina," dediğimde irkildi. Gözlerini kaldırıp gözlerime baktı o an. O an, bana bakıp birkaç kez göz kırptıktan sonra başını sağ omzuna yatırıp yüzüme bakarak cılız, titrek bir sesle emin olamayarak, *"Ba-bacım?"* diye bana seslendiğinde uzun zamandır birlikte yaşadığımı reddettiğim ölümün eli yıllar sonra tam anlamıyla omzuma yerleşti tekrar. Onu bu kez reddetmedim, bir hırka gibi üzerime giydim.

Elim karnımdaki buz parçasına yerleşip ayağa kalkmak üzere hareket ederken ona doğru eğilerek buz gibi olan tenine bir öpücük bıraktım.

"Baban burada bir tanem," diye fısıldadım. Onu hemen ısıtmazsam kaybedeceğimin bilincinde fakat yere düşmemesi için çaresizlikten güçsüz düşen bedenine kollarımı sarıp yavaşça yere uzattım. Yanağını okşadım. *"İyi olacaksın."*

Ayağa kalkmaya yeltendiğimde titreyen o ufak el cılızca elimi yakaladı. *"Bı-rak-ma."*

Her bir hece omuzlarıma giydiğim ölümün iştahını kabartırken acı eşiğimi zirveye çıkardı. Tuttuğum buz parçasını tek bir kasım oynamadan çekip çıkardım ve avucumda sıktım. Yanağını okşadım saf sevgi ve merhametle. O kadar güzel bir çocuktu ki benim bir parçamı taşıyor olması inanılmazdı.

"Sakın uyuma Lina. Baban seni eve götürecek."

Dudaklarında cansız bir gülümseme belirdiğinde içimde bir ağlama isteği uyandı. *"Lina. Eve. Git-mek. İs-ti-yor."*

Yutkundum zorlukla. *"Gideceğiz. Baban kötü insanları cezalandırıp gelecek. Uyumak yok."*

Kafasını salladı ama gözleri kapanmak üzereydi. Acele etmem gerektiğinin bilinciyle ayağa kalktım. Karşımda duran kızıl saçlı, benden muhtemelen küçük olan genç adamın göğsüne baktım. Yüzüne bakmadım. Bakarsam yapamazdım. *Kızın ölüyor. Kurtar. Kurtar. Kurtar.*

Hayatta kal. Ayakta kal. Sessizce derin bir nefes aldım, dudaklarımı aralayıp bir ıslık çaldığımda aynı anda çalan bir köpek düdüğüyle bilincimi kaybettim sanki. *Bu bir savaş meydanı.* Bedenimin, bilincimden daha hızlı hareket ettiği zamanlarım olurdu. *Dost kim? Düşman kim?* İçimde bir tekerleme söylerim o anlarda. *Önce kimden kurtulmalı?* Elimi savurduğum her an bir satırını okudum içimden. *Kimin canı yanmalı?* Ve bu bir savaşın başlayacağı anlamına gelir her zaman. *Bu canı kim almalı?*

4 dakika 47 saniye. Olduğum yerde üzerimdeki kan ve vücut ısımdan ötürü buhar tüterek doğrulduğumda hesap ettiğim süreydi bu. Yerdeki enkazıma bakmadan arkamı döndüm ve Lina'nın bunu izlememiş olmasını diledim. Yedi can almıştım. Artık havlamalar ve ıslıklar yoktu. Yalnızca benim karda yürürken çıkardığım hışırtı vardı. Ben suda yürür iz bırakmam. Bana böyle öğretildi. Ama yerde yatan o ufak bedene ilerlerken; arkamda bıraktığım cansız bedenlerin ardından tonlarca ağırlıkta adımlarım şimdi.

Kalbimde korku yeşermezdi ona ve onu bana hediye eden kadına sahip olmadan önce. Sevilmenin neden yasak olduğunu en iyi bu zamanlarda anlardım. Ben, La Hire, Kiralık Tanrı... Korkuyorum. Tek istediğim iyi bir eş ve baba olan Kadir Kara olmak. Bir daha Kadir Kara olamamaktan korkuyorum. En korktuğum şeyse on metre ilerimdeki o ufak bedenin göğsünde atan kalbin bir daha atmayacak olması.

Dudaklarımdan bıraktığım nefesle üzerimdeki ağırlıkları silkeleyip ona koştum.

"Lina," diye seslendim ona yaklaştıkça dönüp bana bakmasını isteyerek ama kıpırdamadı. Yerde gözleri kapalı yatan kızımın yanına dizlerim üzerine çöküp onu kollarım arasına aldığımda parmaklarım korkarak nabzını yokladı. Parmak uçlarımdaki kan, tenini kızıla boyarken ellerim ilk kez titredi. Narin teninin altında atan ve kulaklarıma ulaşan zayıf nabız gerilen omuzlarımı gevşetirken kontrolü ele almam gerektiği bilinciyle korkumu bastırdım. Kollarımı sıkıca ona sardım, vücut ısımı onunla paylaşmak istiyordum. Onu yaşatmayı çok istiyordum... *Lütfen yaşa Lina... Lütfen... Babanı bağışla...*

Başımı başına yaslayıp saçlarını okşarken dudaklarımı saçlarına bastırdım. Diğer elimle sırtını sıvazladım kan akışı devam etsin, vücudu ısınsın istediğimden.

"Buradayım Lina," diye fısıldadım burada olduğumu bilsin istediğimden. Onu bir daha bırakmayacağımı bilsin, döndüğümü bilsin istedim.

"Ba-ba-cım?" diye fısıldadı ve bu kez daha tanıdıktı bu fısıltı. Türkçe konuşmuştu ve ufakken kucağımda uyuduğu zamanları bana anımsattığında genzim yandı. Yıllar sonra ilk kez belki de kaybetmeye çok yakın olduğumdan gözlerimin yaşarmasına engel olamadım. Burnum akmaya başladı. Tam şu anda kollarımda o varken ve sağlıklıyken Celina'nın dizlerinde ağlamak istiyordum.

"Buradayım bir tanem," dedim omzunu öpmeden hemen önce. "Geç kaldığım için özür dilerim." Bir kez daha öpüp onu daha sıkı sardım. "Özür dilerim."

Güçsüz zayıf kolları boynuma daha sıkı sarılırken buz gibi burnunu boynuma yasladığında ağladığını fark ettim.

"Bı-rak-ma," diye fısıldadı.

İçim parçalanıyormuş gibi hissederken geri çekilip alnını öptüm. "Bırakmam," dedim içim giderek. "Bir daha asla. Hep birlikte olacağız."

Kollarımla onu daha sıkı sararken bizi uzaktan izleyen asıl düşmanıma doğru attım adımlarımı. Bana yüzünde küçümseyen bir tavırla bakarken onun için tüm bunların kendini tatmin etmekten öte olmadığını bilmek öfkelendirdi beni. Bir ıslık çaldığında Lina kollarımda irkildi. Daha sıkı sardı kollarını ve gözlerini korkuyla açtı. Şuurunu kaybetmek üzere olduğu o noktada bile tetiklenince bilinci geliyordu. Acılarını unutması için bilincini kaybetmesine bile izin vermiyorlardı.

Lina'ya, "Bakma," dedim onu görmemesi için. O adamı hayatından çıkaramayacaktım ve onun aslında kim olduğunu bilmek Lina'ya faydadan çok zarar getirirdi. "Açma gözlerini."

Lina omzuma sinerken kirpiklerinin ufak kıpırdanışını sezdim. "Korkuyor musun?" diye sordum. Hayatımızı bir kâbusa çeviren o adama doğru yürürken sormuştum bunu çünkü bu, burada bitmeyecekti ve cesur olmalıydık.

Yüzünü boynuma gömerken, "Ar... Ar-tık. Kork-mu-yo-rum," dedi.

Kafamı salladım. *Elbette korkmuyorsun benim biricik güzel kızım... Sen dünyadaki en cesur kızsın...*

"İki elim kanda olsa seni bulurum Lina," dedim üstüne basa basa ve Mustafa Selim Kotan'ın gözlerinin içine baka baka. "Babanın vazifeleri var ama senin için dünyayı yakarım. Korkma."

Mustafa Selim Kotan üzerinde üniforması ve arkasında giydiği üniformaya ters düşen Tilki ordusuyla karşımda dikilirken yüzüne alaylı bir ifade yerleştirmişti. Geçip gitmeme öylece izin vermesi bir mucizeye eşdeğerdi. Öyle de oldu. Öylece geçip gitmeme izin vermedi. Onu öldürmeyi çok isterdim ama yapamayacağımı biliyorduk. Hallettiğim Tilkiler benim seviyemde bile değildi ve daha şimdiden içimde bunun pişmanlığını duyuyordum. Halbuki onlar da hayatı çalınmış, beyni yıkanmış çocuklardı bir zamanlar benim olduğum gibi... Yaralıydım, Lina iyi değildi ve ben tek başımaydım, onlarsa birdi.

"Neredeyse seni öldürmeyi başarıyordu," dedi kucağımdaki kızıma bakarken. "Seni öldürmeye en çok yaklaşan kişinin o olması şaşırtıcı değil."

O an kendi kızımı, beni öldürmesi için eğittiklerini anladım. Hatta yapabilirse bugün beni ona öldürteceklerini fark ettim. Çünkü bir tek ona karşı zayıf olduğumu biliyorlar, savunmamı bir tek ona ve Celina'ya karşı yıktığımı biliyorlar. Yediler Manastırı ve Latmos Antik Kaya Mezarlığı'nın ortasında Kiralık Tanrı'sını öz kızına kurban etmek metaforik ve epik bir son olmalıydı Jadwiga Zielinska için.

Mustafa Selim Kotan, elini Lina'ya uzattı teslim alınmak istenen bir kartmış gibi. Hareket dahi etmedim. Yüzüne baktım öylece. Kaybedecek bir dakikam bile yoktu ve bunu biliyordu. *Lina ölüyordu. Vücut ısısı her saniye düşüyor, kalp ritmi yavaşlıyordu.*

"Onu vermezsen seni alırım," dedi buz gibi net bir sesle.

"Ona dokunmayacaksınız," dedim; gittiğim yolla düzlüğe çıkamayacağımı, beni sürüngdürdüğü iki senede anlamıştım.

İki senedir ona beni tekrar alıp kızımı vermesini söylemiş hatta yalvarmıştım. Fakat Jadwiga, istediğim hayatın bir bedeli olduğunu söyleyerek beni cezalandırmak için en değerli kartını kullanmak şöyle dursun

olduğum yere bile bakmamıştı. *Acı çekmem için... Bir daha karşı çıkmamam için... Hiçbir değerim olmadığını göstermek için...* Ve şimdi kızımı bana bir hediye gibi vermeyi teklif ediyordu kendi hayatım karşılığında.

Gözlerime ölümcül bir ifadeyle baktı. "Bir daha itaatsiz bir soytarı olmayacaksın."

Lina'yı tek kolumda tutarken sol cebimde koca bir ağırlık olan, kendi kanıma bulanmış Kızıl Elmas Joker'i ona uzattım. Yanında duran on üç yaşlarında, gözlerini bir an olsun bizden ayırmayan çocuk gözlerimin içine bakarak hiç korkmadan yaklaştı bana. İsmi Pars'tı. Uzattığım kartı eldivenli elleriyle alıp bana altın işlemeli bir Karo Ası uzattı. Lina'nın kartını parmaklarım arasında sıkarak cebime, eskiden kendi kartımın olduğu yere kaldırırken onu kendimle götüremeyeceğimin bilinciyle öylece yürümeye devam ettim.

Kollarımda kızım, karnımda açtığı yarayla; celladımdan aldığım izinle, gururum ayaklarımın altında ama inancım dizimde hâlâ, bir arabaya binip kızımı bırakmadan üzerindeki anahtarı çevirdim ve yola koyuldum. Arabanın klimasını sonuna kadar açıp bir elimle sırtını sıvazlarken üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya başladım gözlerimi yoldan ayırmadan.

"Her şey düzelecek," diye fısıldadım buna hem kendimi hem de onu inandırmak isteyerek. "Söz veriyorum Lina, sana çok daha iyi bir hayat vereceğim."

Onu karın boşluğumdan akan kanıma bularken hızımı biraz daha arttırdım. Lina'nın üzerinden çıkardığım bir parça kumaşı parmağıma dolayıp yaranın içerisine soktum parmağımı. Hissettiğim acı katlanılmayacak gibi değildi, kumaşı iyice derine yerleştirip üzerine bastırdım ve Lina'nın ağırlığını, kumaşın üzerine gelecek şekilde dengeledim. Ellerim boşa çıktığında biriyle direksiyonu tutarken diğeriyle göğsümde hâlâ baygın yatan Lina'nın çıplak sırtını okşadım. Alnını öptüm yasaklanan o saf sevgiyle.

Diz çökmeyeceğim Lina. Söz veriyorum yalnızca sana ve bana değil, alıkonan her çocuğa yapılanların bedelini ödeteceğim onlara. Canım daha az yansın diye canımı yakana boyun eğmeyeceğim. Boyun eğdiğimi sandıkları her an ayaklarımıza bağladıkları ipleri kesiyor olacağım ve soytarılık ederken onlar için kestiğim her bir ipi boyunlarına asıyor olacağım. Günden güne alçaldığımı düşündükleri her an gölgelerle yükseliyor olacağım. Ruhları duymayacak Lina. O kadar yükseleceğim ki onları gölgemde asıyor olacağım...

14 ŞUBAT 2021 - GÜNÜMÜZ

LİNA KARA

Evden çıktığımızda Kürşat'ı dışarıdaki bitkilerin yanında çay sigara yapıp günvenlikle laflarken bulduk. Yine sabah erkenden gelmişti. Hangi ara eve gidiyordu gerçekten bir fikrim yoktu ama anladığım kadarıyla geceleri başka biri bakıyordu yerine. Vardiyalı gibi çalışıyorlardı ama Kürşat'ın mesaisi hangi noktada bitiyordu emin değildim. Onu görünce bir miktar mahcup hissettim. Dün ona yolumu kaybettirmiştim.

"Günaydın," diye selamladı Aral onları.

Kürşat bakışlarını bize çevirdiğinde Aral'a ardından bana baktı. "Günaydın."

O sırada ağaçların arkasından kasklı biri ileri uzanıp bize baktığında onun güvenlik olmadığını fark ederek kaşlarım çatıldı. Kürşat'la sohbet ediyor olmalarına bir yandan şaşırırken diğer yandan Kürşat'ın ne kadar temkinli biri olduğunu bildiğimden onu göz önünde tutarak çözebilmeye çalıştığını anladım.

Aral'ın elimi tutuşu korumacı bir tavırla sıkılaşırken bir adım önüme geçmişti. Kara Çakı kimliğini giydi sanki üzerine ama elimi tuttuğu el, Aral'a aitti. Bana dönük olduğu taraf, sol tarafı tamamen bana aitti.

Daha dik durduğunda bu görüntü davet gününü anımsattı bana ve kötü anıları da beraberinde getirdi. Ona anlatmam gereken bir sürü şey vardı ama nereden başlayacağımı hiç bilmiyordum. Ne zaman başlayacağımı da...

Jan bize baktığı sırada tehlikeli olmadığını belli etmek istercesine oldukça yavaş ve uzun aralıkla el salladı. "Günaydın," dedi neşeli bir sesle. Sanki günlük güneşlik bir an yaşanıyordu kafasının içinde. "Sizi iyi gördüğüme sevindim." Sizden kastı Aral'dı yalnızca ve davetteki olayı kastettiğinin farkındaydım. Kim olduğunu belli etmek ister gibi davetteki gibi konuşuyordu.

Aral konuşma tarzından ve kurduğu cümleden yola çıkarak mı yoksa Jan dün onu aradığı sırada aralarında bir şey geçtiği için mi emin değildim ama onun kim olduğunu anladı.

"Ziyaret saatini kaçırdın," dedi Aral neden burada olduğunu anlamadığından.

Jan güldü hafifçe. "Aksine," dedi. "İlk ziyaretçin bendim."

Tüylerim diken diken oldu. Aral'ı ziyaret mi etmişti? Neden? Nasıl fark etmemişti kimse bunu? Bana panzehir veren de o muydu?

"Teşekkür mü etmeliyim?" diye sordu Aral ifadesiz bir sesle.

Jan. "Lina'ya et." dedi ciddi bir tonda. "Garip bir şekilde çok şey ifade ediyorsun onun için."

"Hep ediyorum bunun için," dedi Aral samimiyetle. "Artık Lina'nın tarafını mı tutuyorsun?"

Güldü hafifçe. Başını sağa doğru yatırdı. "İlk başta da öyle değil miydim?" Sonra kafasını hafifçe eğdiğinde ellerimize baktığını fark etmeme sebep oldu.

Yüzüğümü taktığım sağ elimle Aral'ın yüzüğünü taktığım sol elini tutuyordum ve yüzüklerimiz birbirine yaslanmıştı. Kalpten ona bağlıymışım gibi hissettirdi farkında olmadığım bu detay. Aynı zamanda bunun Jan için aslında hiçbir şey ifade etmediğini bildiğimden ellerimize bakması rahatsız da etti beni.

"Taraf tutabilmek için kendi kararlarımı veriyor olmam ve tecrübe ettiğim kadarıyla bir tarafa sadakat veya sevgi hissetmem ya da bir çıkarım olması gerek. Ben genelde hepsinden muaf tutulurum."

Söyledikleri kötü hissettirdi bana. "Neden buradasın o zaman?"

"Meraktan," dedi düşünceli bir sesle. Hâlâ elimize bakıyordu. Sonra kafasını kaldırıp bana baktı. "Sonunun nereye varacağını ve buna değip değmeyeceğini merak ediyorum."

"Değer," dediğimde sesime karışan ses duymayı en sevdiğim sesti. Benimle aynı anda yanıtlamıştı Jan'ı ve aynı zaman kipini kullanmıştı. Nereye varacağı önemli değildi, verdiğimiz bu savaş her şeye değerdi.

Bu, Jan'ı keyifle güldürdü. "Tıpkı ona benziyorsunuz."

O, diyerek kastettiği kişi karnıma bir ağrı saplanmasına sebep oldu. *Babam...*

Aral ona, "Şu anda da muaf mısın bu saydıklarından?" diye sordu.

Omuz silkti yavaşça. "Hayatımla ne yapacağım konusunda ilk kez seçim hakkı veriliyor bana. Biraz da bu tarafta savaşmak istiyorum. Zira bana öğretilen savaşmak yalnızca. O anı merak ediyorum; beni soytarı edenlerin karşısında dikildiğim tacımla."

Dün yaşamaktan bahsederken söylediklerini anımsadım yarım yamalak. Tilkileri bu hayatta yaşadıkları zorluklara karşılık öbür dünyayla müjdeler, beyinlerini bu inançla yıkarlardı. Değersizleştirilir, cennette mükâfatlandırılacağına inandırılırlardı. Fakat dün Jan artık buna inanmadığını söylemişti. *İnsan yalnızca ölene kadar insan. O halde ne yapsın insan bu dünyada cehennemi yaşayıp öldükten sonra cenneti?*

Aral öylece ona bakarken, "Adil," dedi yalnızca ikna olmuş gibi.

Onu ikna etmek zordu ama kendi hayatının iplerini eline ilk kez alan birinin o ipleri kendini soytarı edenlere vermeyeceğine inandığını biliyordum. Hepimiz aynısı için savaş veriyorduk. Her şeye rağmen o ipleri elimizde tutmak içindi bu savaş. Jan ileride belki vazgeçer bizim yanımızda durmazdı ama karşımızda da durmayacaktı. Buna inanıyordum içten içe. Belki de oyun oynuyordu bize, zihninin bir köşesinde hâlâ öğretisini tekrar ediyordu içinden, en savunmasız anımda bıçaklardı beni sırtımdan. Fakat bunu kafasının içine girmeden bilmemizin hiçbir yolu ve ihtimaller için endişelenecek vakit de yoktu. Güvenmeyi seçtim imkânlar ölçüsünde. Özellikle de onu gönderen kişiye; babama...

Hükümdar Çakırca'nın babam için söylediklerini anımsadım o an. Aral'la konuşmam gerekiyordu. Ama ne zaman? *Doğru zaman ne zaman Aral? Nasıl anlıyorsun geç olmayacağını? Kurtarıcın sandığın babam, belki de celladın olan kişiyle aynı adam... O davette ellerimi kana buladım mesela, ben daha tehlikeli olabilirim sandığından. Nasıl emin olacağım Aral, doğru şeyi yaptığımdan?*

Elini sıktım hafifçe. Belki de hepsini yeri geldikçe söylemeli ki birikmesin üzerinde. Seçenekler bizim olsa da sonuçların bir ucu hep diğerinin elinde. İstediğim kadar düşüneyim, varamayacağım tek başıma bir sonuca.

"O benim kardeşim," diye mırıldandım Jan'ın vizörüne bakarken.

Aral'ın bakışlarının bana döndüğünü hissettim.

"Beni böyle çağırman epey tatlı," dedi Jan gülümsüyormuş gibi. "Gururum okşandı."

"Lina," dedi Aral ona bakmam için.

Ne görmeyi umuyordu bilmiyordum ama gözlerimi ona çevirdiğimde mutsuz bir Lina değildi baktığı. Her şeyi kabul eden bir Lina'ydı.

"Biyolojik olarak," diye detaylandırdım. "Ares'in dediklerini hatırlıyorsundur; babamın genlerini taşıyan çocuklar... Biri de o işte. Pars ve Wielki de var tabii." *Ve sanırım Ares... Emin değilim bundan ama eğer öyleyse anlayabilirim bana olan nefretini...*

Jan kafasını salladı aşağı yukarı. "Doğru."

Aral tepki vermeden öylece gözlerime bakıyordu. Gözlerime bakarak ne hissettiğimi görmeye çalışıyor ama beni nasıl teselli edeceğini bilemiyor gibiydi. Fakat teselliye ihtiyacım yoktu esasen. Sorun değildi. Bu diğer dertlerimin yanında solda sıfırdı. *Hem kim suikastçı abi istemez ki? Herkesin Aral Çakırca gibi bir abisi olacak değil...*

"Ne yapabilirim senin için?" diye sordu gözlerimin içine bakarken.

Omuz silktim yavaşça ve ona tüm içtenliğimle gülümsedim. "Beni güzel bir kahvaltıya götürüp daha sonra Sevgililer Günü'mü kutlayabilirsin."

Gözlerinde saf şefkat ve sevgi vardı o an yalnızca. Bu konunun bu sabaha etki etmesini istemediğimi anladı. İstemeyeceğimi de bilirdi zaten. Elimizde bir kere yaşayabileceğimiz bir sabahımız vardı. Bazı konular bekleyebilirdi kahvaltıdan sonrasını.

Dili dudaklarını ıslattı, derin bir nefes aldı ve kafasını salladı yavaşça. "Nasıl istersen öyle yapalım," deyip saçlarıma dokundu sevgiyle.

Gözlerim hareketlenen Jan'a çevrildi. Elini düşünür gibi kaskın ucuna yaslamış bize bakıyordu. Kask takıyor diye her hareketi o an ne yaptığını belli etmek istercesine gösterişli ve abartıydı adamın.

"Ne bakıyorsun?" diye sordum huysuz bir sesle.

Jan başını bana çevirip iki elini havaya kaldırdı ve sol işaretparmağıyla sağ yüzükparmağını işaret etti. "Dün onu kaybetmekten bahsetmiyor muydun?"

Kaşlarımı çattım. Sarhoşken söylediklerimi böyle uluorta dillendirebileceğini ona kim söylemişti?

Aral'ın elimi tutuşu sıkılaştığında benden önce o cevap verdi. "Kaybetmeyecek," dedi net bir sesle.

Jan başını usulca ona çevirdi. "Onu ağlatmasan iyi edersin," derken tehdit ediyor gibi değil tavsiye veriyor gibiydi. "Tilkileri ağlatmak uğursuzluk getirir."

Bir Tilki'yi ağlatmak çok zordur ve eğer ağlarsa uğursuzluğu peşinde getirir. Doğru söylüyor. Ama o an bunu söylerken uğursuzluk kendisi olacakmış gibi bir havası vardı ve kardeşini korumak için gözdağı veren bir abi pozisyonunda olduğundan garip hissettirdi. Öyle tuhaf bir hisli ki ona bakakaldım öylece. Böyle cümleleri babamdan öğrenmiş olabilirdi. Hatta babam söyletmiş bile olabilirdi.

"Biliyorum," dedi Aral onu onaylarken. "Huzursuzluğunu deneyimlediğim oluyor."

"Bol şans," dedi Jan, arından gözlerini sokağa doğru çevirdiğinde sanki izleniyormuşuz gibi hissettiğimden tüylerim diken diken oldu.

Gözlerimi baktığı yere çevirdiğimde hiçbir şey fark etmedim ama Jan fark etmişti.

"Birkaç agresif Köpek yalnızca," dediğinde ona baktım. "Bana bırak. Peşinde bir gölge gibi olacağım. Aydınlığa çıkmamı istersen sihirli kelimeyi biliyorsun."

Joker's Wild...

Bize iki parmağıyla selam verip öylece yürümeye başladığında gözlerimle onu takip ettim. Aral'ın arabasının arkasındaki motosiklete bindi.

Aral, "Sen eve gidip çocuklar ve Celina Hanım'la kal Kürşat," dediğinde gözlerim direkt Kürşat'a çevrildi ve onunla göz göze geldik o an. Aral evden ayrıldığımızı bilmiyordu ve Kürşat aynı anda farklı yerlerde olamazdı.

Aral'a bakıp, "Eyvallah abi," dedi Kürşat açıklamayı bana bırakarak ve o an o kadar minnettar hissettim ki dün onu atlattığım için biraz daha mahcup oldum.

"Dün için üzgünüm," dedim samimiyetle. "Seni atlatıp işini zorlaştırmak değildi amacım. Yalnız kalmak istedim."

Kafasını salladı biliyorum, der gibi. "İşimi zorlaştırmadın. Yalnız kalmak istediğini anladığım için alan verdim sana yalnızca. Üzülecek bir şey yok merak etme," dedi anlayışla.

O an daha da garip hissettim. Atlattım sanıyordum onu ama o bana zaman vermişti yalnızca. Gerçekten arkadaş gibi değil gerçek bir abi gibi hissettiriyordu bana zaman zaman.

"Teşekkür ederim."

Gülümsedi hafifçe. "Rica ederim." Cebinden arabanın anahtarını çıkarıp uzattı. "Size iyi eğlenceler."

Uzattığı anahtarı Aral'dan önce davranıp aldım. Her ne kadar iyi görünüyor olsa da hastaneden çıkalı henüz yirmi dört saat bile olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu bu.

Ben arabaya ilerlerken Aral, "Haberleşiriz," deyip Kürşat'la vedalaştı.

Peşimden gelen adımlarını işittim. Bu adım aralığı, yere bastığı sağlam adımları ve atma hızı... Zihnimde öyle bir yere sahip ki içimde vuku bulduğu duygular şaşılasıydı. Kendimi koruyabilmek için adımları sesinden tanıyorum küçüklüğümden beri. Babamdan sonra hiçbir adımın sahibi bu kadar güvende hissettirmedi beni. Babamı kaybettim. Belki onu da kaybetmenin eşiğindeyim. Ben doğduğumdan beri ölümün beşiğindeyim. Fakat yaşamak, onsuz cazip gelmiyor artık bana...

Anahtarı avucumda sıkarken motorun üzerinde oturan Jan'a göz ucuyla baktım. O da beni izliyordu sanki. Damarlarımızda gezen kan ve DNA'nın benzerliği belki de %80'den fazla. Hayatlarımız birbirbirinden ayrılan o çizgiyse yalnızca bir teğet uzaklıkta. Savaşmak için geç değil hâlâ ve hak ettiğimiz hayatı alacağız mutlaka.

Sıcak bir el saçlarıma dokunup başımın üzerine bir öpücük bıraktığında tüm düşüncelerim *ona* bölündü.

"O ellerle kullanabilecek misin?" diye sordu sıkkın bir sesle.

Ellerime baktım. "Sürerim, göründüğü kadar kötü değiller."

İç çekti ama karşı çıkmadı. Usulca yoluna devam edip arabanın etrafını dolaştı. Onu izlerken yüzümde bir gülümseme vardı. *Bu adam ilaç falan değil dermanın ta kendisi.*

Arabasının kapısını açtım ve montumu çıkarıp arka koltuğa bıraktıktan sonra sürücü koltuğuna geçtim. Aral kabanını arka koltuğa bırakıp yan koltuğuma geçti o sırada. Kemerini takmadan önce koltuğumu biraz ileri çekti ben rica etmeden. Uzaklaşmadan hemen önce yanağına bir öpücük bırakıp kemerimi taktım ve arabayı çalıştırdım. Yola çıktığım an Jan senkronize bir şekilde peşime takıldı.

Aral yan aynadan onu izlerken ışıkları geçene kadar sessiz kaldık ikimiz de. Bu sessizliği o bozdu.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Gözlerimi birkaç saniyeliğine ona çevirip başımla onayladım. "İyiyim, merak etme." Gülümsedim hatta. "Artık hiçbir şey şaşırtmıyor beni."

Sol eli uzanıp saçlarıma dokundu. "Ne zaman istersen buradayım. Anlatmak ya da sadece susmak istersen dizim hep müsait."

Kalbim ısınıyor, sırtım sıvazlanıyordu o benimle böyle konuştuğunda. Gülümsemem samimi ve sıcak bir hal aldı. "Biliyorum, teşekkür ederim."

"Etme güzel bebeğim," dedi tatlı tatlı.

Rica edemeyince kendine böyle tatlı şeyler buluyordu. İnanılmazdı gerçekten.

"Ellerin nasıl?"

"İyi," diye mırıldandım. Ellerime baktım ve bu, bir sürü anıyı ve gerginliğimin asıl sebebini getirdi aklıma.

Dün sarhoşken ağzımdan bir şeyler kaçırmıştım. Aral henüz sormamış olsa bile bir şeylerin farkında olmalıydı. Kahvaltıda Güneş abla da olacaktı ve orada olmamı istemediğine emindim. Beni istememesi benim için de sorundu ama sorun etmemeye çalışır, Aral için sıkıntı etmezdim endime. Asıl sorun edecek ve üzülecek olan kişi Aral'dı ve o üzülsün temiyordum hiç.

Direksiyonu sıktım hafifçe ve avuçlarımdaki sızıyla kendime geldim ir nebze. Ne yaptığını merak ederek Aral'a baktığımda ilgiyle beni lediğini gördüm. Düşünceli bir ifadesi vardı ve beni analiz ediyordu

sanırım. İkimiz de bir şeylerin farkındaydık ama dile getirmiyorduk. Ben gün güzel geçsin diye ağzımı açmıyordum, o da ondan kahvaltıya gitmeyi ve Sevgililer Günü'mü kutlamasını istediğim için konuya giremiyordu.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sordum dudaklarımda bir gülümsemeyle. Ortamdaki gerilimi azaltmak istiyordum.

Hafifçe bana doğru yaklaşıp sol dirseğini aramızdaki kola yaslarken, "Seni izlemek hoşuma gidiyor," dedi öylece. "Daha iyi bir manzaram yok."

Ses tonu ve konuşma şekli her zaman karnımda bir kasılmaya sebep oluyordu. Özellikle bana dair güzel şeyler söylediğinde karın ağrısına sebebiyet veriyordu. Bunu ona söylesem ne düşünürdü acaba?

"Öyle dersen seni kaçırırım," dedim alaya alarak.

Güldü kısıkça. "Nereye?"

Omuz silktim. "Bilmem..." Sonra merakla gözlerine baktım. "Fark eder mi?"

Dili dudaklarını ıslattı ve ne yazık ki sadece bu kadarına bakabildim. Araba kullanırken onu izleyemeyeceğimin farkındalığı o an baş gösterdi ve bunu hiç sevmedim. O araba kullanırken onu izlemek en sevdiğim aktivitelerden biriydi çünkü bir süredir.

"Etmez," dedi kesin bir ifadeyle.

O an kalbim sevgiyle ritim bozarken aklıma nedense Defne'yle gitmediği geldi. Elbette onun teklifi ile benim teklifim arasında dünya kadar fark vardı ama kendimi istemsizce iyi hissettim.

Keyifle gülümsedim. "Bak sen..."

Sol elinin parmakları yüzüme doğru kalkıp parmaklarının sırtıyla yanağımı okşadı. "Bakarım."

Yanağım istemsizce parmaklarına yaslandı. Aral'ın parmakları yanağımda, çenemde ve saçlarımda vakit harcarken aklımı yalnızca kendisiyle meşgul etti. Gerginliğimi zaman içinde yenebildim ama köprüyü geçerken evlerine yaklaştığımızın bilinciyle gerginliğim geri geldi.

"Bir yere uğrayacak mıyız?"

"Nereye uğramak istiyorsun?" diye sordu neyi kastettiğimi tam olarak anlamadığı için.

Kararsızlıkla omuz silktim. "Bilmem," diye mırıldanıp birkaç saniyeliğine ona baktım. "Her gün sevgilimin annesiyle tanışmıyorum. Ne götürmeliyim bilmiyorum ama elimiz boş gidemeyiz."

Kurduğum cümlenin heyecanı saniyelik gecikmeyle karnıma vurdu. Güneş ablaya o kadar odaklanmıştım ki Aral'ın beni annesiyle tanıştırmaya ve aile kahvaltısına getirdiği gerçeğiyle o an tekrar ve daha gerçek bir heyecanla yüzleşmiştim.

"Bak ya," dedi tatlı tatlı. O da bu ana inanamıyordu ve onu anlıyordum tüm kalbimle. İç çekti sonra. "Anneme en sevdiğim tatlı diye seni veremem tabii," diye mırıldandı düşünceli bir sesle.

Neden bilmiyorum kızardığımı hissettim. Boğazımı temizledim ve gözlerimi yola kilitledim. *Tamam sakinim. Yok bir şey. Bir şey söylemedi. Sağa çekip onu öpmeyeceğim. Köprüde sağa çekemem çok tehlikeli.*

"Eve yakın bir pastane var. Oradan dilediğini alırız," dedi sonra gülen bir sesle. Sanırım gerçekten kızarmıştım ve bununla eğleniyordu.

Sonra, "Kalbine doğru döneceksin," dedi sağımı solumu karıştırdığım için. Refleksle ikinci kez düşünmeden ona doğru sinyal verdiğimde sol eli uzanıp sinyali tam ters yöne verdi ve "Diğer kalbine doğru," dedi derinden gelen sesiyle. *Gerçekten imdattı!*

"Kaza yapacağım," dedim diğer kalbime doğru dönerken.

"Neden?"

Bir anlığına huysuzlukla ona baktım. "Senin yüzünden."

Gülümsedi. "Ben ne yaptım şimdi?" diye sordu ve gerçekten masum göründü o an.

Altdudağımı ısırdım hafifçe. "Dikkatimi dağıtıyorsun," diye söylendim.

"Kalbine diye bana dönen sensin, dikkat dağıtan ben miyim?" diye sordu keyifle. "Üstelik dikkatin dağılmasın diye o an seni öpmedim bile."

İmdat. Gerçekten imdat.

Sağ elimi yüzüne uzatıp ağzını kapattığımda elime çarpan nefesinden güldüğünü anladım. Ardından sağ eli elimi dudaklarına daha çok bastırıp avucuma öpücükler bıraktı. Kalbimin ritmi yine yoldan çıkarken sevgiyle doldu içim. Elimi yüzünden indirip bir öpücük bıraktı ve direksiyonun üzerine koydu usulca.

"İki elinle kullan sevgilim sonra beni suçlarsın bunun için de."

Gülümsetti bu söylediği beni. Tekrar bir yol ayrımına geldiğimiz de, "Bu sefer kendi kalbine doğru dönebilirsin," dedi tatlı tatlı. Az önce kalbine, dediğinde ona doğru sinyal vermemden müthiş bir haz duymuş gibiydi. "Şu ilerideki beyaz *Suv*'un arkasında duralım. Pastane şurada."

Dediği aracın arkasına park edip derin nefes alarak indim arabadan. Montumun cebinden kartımı alıp beni bekleyen Aral'a ilerledim hızlı adımlarla. Çalan telefonunu cevaplarken diğer elini bana uzattı. Parmaklarımız birbirine dolandı, o telefonda konuşurken pastaneye girdik.

Kulak misafiri olduğum kadarıyla Şahin'le konuştuğunu anladım. Şahin'e kardeşlerini sorarken özellikle Batı ve Kuzey'le ilgilenmesi kaçmadı dikkatimden. Batı ufak ve ona düşkün olduğu için özellikle onu sormasını anlıyordum ama Kuzey'i sorarkenki ses tonu nedense içime bir kurt düşürdü.

Üzerine düşünmeye fırsat bulamadım çünkü camın ardındaki çalışan bana nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

Normalde klasik olarak baklava alırdım ama Aral'ın da yiyebileceği bir şey olsun istediğimden, "İçerisinde kabuklu yemiş olmayan tatlılarınız neler?" diye sordum kadına.

Bana kuruyemiş olmayan tatlıları sıralarken Aral telefonu kapatıp tatlı seçmekte bana katıldı.

"Annenin sevdiği bir şey var mı?" diye sordum karın ağrım artış gösterirken.

"Sütlü hafif tatlılardan hoşlanır," derken gözleri trileçeye kaymıştı. "Trileçe sever misin sen de?"

Kafamı salladım. "Severim. Ondan mı alalım?"

Kafasını salladı o da. "Bence makul."

Kalabalık bir aile oldukları için üç kutu rica ettim. Buna ek olarak da kahvaltıya gittiğimiz için bir şeyler almak istedim ama Aral o kısmın annesi tarafından çoktan halledildiğine, tatlının yeterli olacağına ikna etti beni.

Cüzdanını çıkarmaya kalktığında onu durdurup kasadaki görevliye kendi kartımı uzattım.

"Misafir olan benim."

Cüzdanını yerine kaldırırken parmak uçları yüzüme dağılan saçlarımı kulağımın arkasına ittirdi. "Misafir değilsin," diye mırıldandı. "Benim olan her şey senin."

Gözlerimi ona çevirdiğimde beni izliyordu. Siyah gözlerindeki anlam saf sevgiden ibaretti ve bu gözlere ne zaman baksam yaşamak için bana hep bir sebep verdi...

Yüzünde güven veren huzurlu bir gülümseme oluşurken, "Beni ailenle tanıştırdığında telafi edeceğim," dedi.

Şu an yaşadıklarımızın farkında olmaması imkânsızdı. Her an her şeyin farkındalığı içindeydik ve bizim lanetimizdi çoğu zaman. Fakat hiçbir şimdi, Aral'ın geleceğe dair umudunu baltalamaya yetmiyordu. Tam şu anda Aral bu söylediklerinin yaşanacağına tüm kalbiyle inanarak yüksek bir ihtimal veriyordu ve onun gibi tüm ihtimalleri hesaplayan gerçekçi bir insanın benimle bir gelecek ihtimaline bu denli inanıyor olması beni teselli etmekle kalmıyor, cesaretlendiriyordu. Onunla yaşadığım her bir dakika bir öncekinden daha cesur biri oluyordum.

Kalbim güven ve hırsla doldu. Bugün ya da yarın ne olursa olsun sonunda ne seçimler yaşanırsa yaşansın vazgeçmeyecek, normal bir hayat için savaşacak ve Aral'ın bizi görmek istediği yerde onunla birlikte olacaktım. Hak edecektim bunu.

Yüzümde hafif ama güçlü bir gülümsemeyle yüzüne baktım. "O gün tatlıları Manalyo'dan alalım mutlaka."

Aral gözlerime bakarken orada ne gördü bilmiyorum ama bu onu hem mutlu hem de hüzünlü gösterdi. Yanağımı okşayıp alnıma bir öpücük bıraktıktan sonra, "Alalım," deyip paketleri teslim aldı. El ele çıktık pastaneden.

Hemen köşede bir çiçekçi görüp ikinci kez düşünmeden, "Çiçek," dediğim anda zihnimin ortasına Aral'ın annesine geç kalma sebebi düşerken ağzımı açtığıma pişman oldum.

Aral susma sebebimi anlamış gibi tuttuğu elimi okşadı nazikçe ve bana gülümsedi hafiften. "Sorun değil," dedi samimi bir sesle. "Aştım ben bunu seninle."

Kalbime bir ağırlık çöktü. Aral bana çiçek alıyordu gerçekten. *Bana benziyor diye...*

Güzel yüzüne baktım hafifçe gülümserken. "O zaman çiçek alalım mı annene?"

Gülümsedi. "Alalım," diye onayladı beni. "Anneme..."

Bu cümlenin onun için kıymetini bildiğimden bunu benimle yapıyor olması inanılmaz iyi hissettirdi. Birlikte çiçekçiye yürürken kendimi her şeye hazır hissettim. Her şeyi yeneceğime, üstesinden geleceğime ve bugün her dakikamdan -özellikle kahvaltıdan- zevk alacağıma, yalnızca Aral'ı ve bizi düşüneceğime söz verdim kendime.

"Bana ilk kez doğum günümde çiçek almıştın," diye mırıldandım bu olayın nasıl gerçekleştiğini merak ederek. Aşmışsa eğer gerçekten bunu, farkında olmadan bunu nasıl yaptığımı merak ediyordum. Aral'la hiç

ilklerimiz hakkında konuşma fırsatı bulamamıştık. Bu yüzden aşkımızı anlatmak için bir yerden başlayacaksak eğer bugün güzel bir gündü.

Gözlerini bana çevirip birkaç saniye gözlerime baktı sanki bunu hatırlamam ona hâlâ inanılmaz geliyormuş gibi. Sonra, "Doğru," diyerek başıyla onayladı beni. "Beşiktaş'ta akşam trafiği vardı ve kafeye gelmeye çalışıyordum. Yol üzerinde bir çiçekçi gördüm, batan güneşin ışıkları turuncu lalelerin üzerine düşüyordu. Gördüğüm an aklıma kötü hiçbir şey gelmedi, sadece sen geldin. O kadar senin tonundu ki onları sana almazsam yazık olacaktı ve aklımda kalacaktı. Arabayı yoldan bile çıkarmadım. Öylece indim; sadece seni düşünerek, aklıma hiçbir kötü anı getirmeden çiçekleri aldım ve arabaya döndüm."

Karnımda fazla sevginin sebep olduğu bir ağrıyla gözlerine baktım. *Güneş batarken görmüş çiçekleri ve onları bana benzetmiş. Yıllar sona bana benzettiği için çiçek almış. Aral ben yokken bile beni hayatına dahil edebilmiş. Seni benden alacak olsalar aynı şeyi ben de yaparım Aral. Hayatımdaki tüm engelleri ve beni üzen her şeyi senin hayalinden güç alarak aşarım. Seni hak etmek için her şeyi yaparım.*

Aral gözlerime baktığında tüm içtenliğimle, "Seni çok seviyorum," dedim.

Böyle bir yanıt beklemediği için bir anlığına duraksadı, sonra bakışları yumuşarken dili dudakların ıslattı. Yutkundu. Derin bir nefes aldı sonra.

"Ben de çok seviyorum Lina."

Gülümsememe engel olamadım ve buna çalışmadım. Gülümsedim gönlümce her şeye rağmen. Çiçekçiden Aral'ın annesi için beyaz orkideden güzel bir buket yaptırdık. Çiçekler benim, tatlılar onun elinde arabaya ilerlerken huzur içindeydim. Fark ettim ki Aral elimi tutarken bir şeyleri boş verebiliyordum her zamankinden daha fazla.

"Lina."

Gözlerimi Aral'a çevirdim ilgiyle.

"Bir şeyler olduğunu, detaylı bilmiyor olsam da ne hakkında olduğunu tahmin ediyorum ve bunun seni üzdüğünü biliyorum," dedi gözlerime bakarak. Sesi yumuşak, gözleri saf sevgiden ibaretti. "Konuşacak şeylerimiz var ve ikimizin de aynı amaca hizmetten sustuğunun farkındayım ama şunu bil istiyorum sevgilim; senin ve benim aramda olanlar yalnızca senin ve benim aramda. Kimseye, söz hakkı vermedim, vermem de. Kim için ne ifade ettiğin umurumda değil, ben benim için ne ifade ettiğini

çok iyi biliyorum." Arabasının yanında tam karşımda durup elimi tutan elini yüzüme uzattı ve çenemi tutup hafifçe kaldırdı. Yanağımı okşadı. "Sen de biliyorsun... Değil mi?"

Yakışıklı yüzüne bakarken yutkundum usulca. "Biliyorum," dedim yanılma payı olmadan.

"Güzel," dedi gözlerime bakarak. Eğilip yanağımı öptü ama dudakları hemen ayrılmadı. "Seni dizime oturtup güzel ağzından her şeyi cımbızla alana kadar bu anı düşünüp durabilirsin."

Tenim ısındı, en az kalbim kadar.

"Ahlaksız adam," diye mırıldandım.

Burnundan gülerek benden uzaklaştı ve kapımı açtı binmem için. "Senin aklın fikrin başka yerlerde," diye beni suçladı.

"Değil," diye karşı çıkarak oturdum.

Kapımı kapatıp yan koltuğa ilerledi. Yüzümde bir gülümsemeyle onu izledim. Bana verdiği söz kalbimi endişeden arındırdı. Artık onun üzülmesinden de korkmuyordum. Duygulardan korkmak mantıksız, onlar bizi biz yapanlar ve bizi hayatta tutanlar. Aral, üzülecek hatta kırılacak zaman zaman. Bunları engelleyemem belki ama o tüm bunları yaşarken yanında olmak için elimden geleni yapacağım.

Pastaneden büyük Çakırca Malikânesi'ne gitmek yalnızca bir dakika sürdü. Arabayı bahçeye bıraktığımda Aral anahtarları Ekin'in yakın koruması Murat'a attı yavaşça.

Murat bana bir baş selamı verdiğinde ben de aynı şekilde karşılık verdim. Aral çiçekleri bana verdi, boşta kalan eliyle elimi tutup gözlerimin içine baktı. Gözlerinde heyecan gördüm ve bu beni daha da heyecanlandırdı. Kıpırdandım yerimde.

"Hazır mısın?" diye sordu gülümseyerek.

Derin bir nefes alıp kafamı salladım. Birlikte daha önce Ekin'le girdiğim evin girişine yürüdük. Girişteki kapı açıktı ve evin yardımcıları bekliyorlardı bizi. İlk gelişimde Ender Hanım'ın yardımcısı olduğunu anladığım Fatma Hanım gülümsedi bize.

"Hoş geldiniz," dedi sevecen bir sesle.

"Hoş bulduk," diye mırıldandım kendimi tuhaf hissederek.

Aral elindeki tatlıları bir görevliye teslim edip kendi kabanını astıktan hemen sonra montumu çıkarabilmem için çiçekleri aldı elimden. Montumu bekleyen görevliye verip çiçekleri tekrar teslim alırken avuçlarımın nemlendiğini fark ettim. Aral'la sevgili olmadan önce kardeşleri içinde

yaşamaya başladığım için onlarla bir arada olmayı hep olağan karşılamıştım ama ailesiyle Aral'ın sevgilisi olarak resmi bir tanışma yaşayacağım için tahminimden fazla geriliyordum.

Aral sıcak avucunu belime yaslayıp bana yol gösterdi. Koridorda tanıdık bir yüz karşıladı daha sonra bizi. Ekin her zamanki klas görünümüyle karşımızda duruyordu, gülümsedi hafifçe.

"Hoş geldiniz," dedi resmiyetten uzak bir tonda.

En başında yaşananlar akla geldiğinde bu durumda olmamız acayip geliyordu. Ekin'in de bu duruma şaşırdığını tahmin edebiliyordum.

Aral omzuna dokunup, "Günaydın," dedi ona. Birlikte salona ilerlerken herkesin bizi beklediğinden bahsedince daha çok gerildim.

"Babam ilk kez kahvaltısını geç yapacak," dediğinde şaşırdım.

Aral da şaşırmıştı. "Önceden yapmadı mı?"

Ekin kafasını iki yana salladı. "Çay bile içmedi henüz. Herkes gibi bekliyor o da."

"Annem için," dedi Aral kesin bir dille. Kendisinin beklendiği ihtimaline yer bile vermedi.

Ekin yorum yapmadı bu konuda. Koridoru geçip sağa döndüğümüzde geniş büyük camların aydınlattığı büyük salondaki koltuklarda oturmuş sohbet eden bir kalabalıkla karşılaştık. O an görüntü o kadar samimiydi ki kendimi çok tuhaf hissettim. Sanki buraya ait değilmişim gibi bir his ele geçirecek oldu beni ama elimi tutan o el izin vermedi soyutlanmama.

Varlığımız anında fark edildiğinde yüzler güldü ve ayaklandılar. Gözlerim doğrudan Ender Hanım'a ilişmişti. Üzerinde oldukça zarif bir beyaz gömlek, kahve tonlarında uzun bir etek vardı. Beyazlayan sarı saçları ensesinde topuz yapılmıştı. Harika görünüyordu. Bize bakarken gözlerinin içinin güldüğünü hissettim. Benim annemin en son ne zaman gözlerinin içinin güldüğünü hatırlamıyordum.

Aral beni salonun ortalarına doğru götürürken Ender Hanım, "Hoş geldiniz," dedi nazik bir sesle.

Ellerimdeki çiçekleri ona uzattım. "Merhaba Ender Hanım," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Merhaba Lina," dedi ismimi çok hoş telaffuz ederek. Ona uzattığım çiçekleri yüzünde bir gülümsemeyle aldı. "Teşekkür ederim, çok incesin."

Aral, annesine bir adım daha yaklaşıp onu saçlarından öptü. Bir an şaşkınlığımı gizleyemedim ama çabuk toparladım. Hastanede onu

annesine ben götürmüş, elini ben tutturmuştum o buna cesaret edemediği için ama dün birlikte vakit geçirmeleri onlara seneler kazandırmış gibiydi. Çekinmeden annesine dokunup onu öpebiliyor olması mutlu etti beni. Biri adına mutlu olabilmek ancak bu kadar çok olabilirdi.

Hükümdar Çakırca'yla göz göze geldim o sırada. Ender Hanım'ın hemen yanında duruyor, öylece beni izliyordu. Bana başıyla hafifçe selam verdi. Aynı şekilde selamladım onu. Ardından sağ elini uzatarak herkesi sofraya davet etti.

Tüm kardeşler sohbet ederken Melek aralarından sıyrılıp benimle selamlaştı.

"Selam Lina'cığım," dedi tatlı tatlı.

Ona gülümsedim. "Merhaba Melek."

"Çok şık olmuşsun," dedi olduğu yerde ellerini arkasında bağlamış sallanırken. Beğeniyle süzdü beni. "Dayımla çok uyumlu olmuş."

Gülümsetti bu söylediği beni. "Teşekkür ederim. Sen de çok güzelsin bugün."

Kıkırdadı. "Biz de annemle babama uygun giyindik," deyip annesini ve babasını işaret etti.

Gözlerimi otomatik bir şekilde Güneş ablaya çevirdiğimde yüzünde huzursuz bir ifadeyle bize baktığını gördüm. Göz göze gelince gözlerinde hüzünden başka hiçbir şey yoktu. Ne diyeceğini ne yapacağını bilemiyor gibiydi ve bu tuhaf hissettirdi bana. Eskiden olsa normal karşılardım normali bu sandığımdan. Ama bunun onun normali olmadığını biliyordum. Bir kere onun arkadaşlığını, ablalığını tatmıştım ve şimdi benden uzaklaştığını görüyor olmak kalbimi ummadığım bir şekilde kırıyordu. Üstelik hakkı vardı bunun için.

Güneş ablanın aksine Deniz ve Ekin'in davranışlarında hiçbir değişim yoktu bana karşı. Zira Deniz'in hastanede yaptığı konuşma kalbime dokunmuştu ve beni en çok Ekin'in anladığına emindim. Ekin'le bu kadar yakın olacağım, onunla empati kuracağım aklımın ucundan geçmezdi.

Kış bahçelerine kurulan yuvarlak masada yerlerimizi aldık. Aral soluma, Deniz sağıma oturdu. Ender Hanım ve Hükümdar Çakırca masada Aral ve benim karşımıza gelecek şekilde oturuyorlardı.

Aral kahvaltıdaki sohbeti yönetirken Deniz ve Ekin ona yardım ettiler. Böylece Ender Hanım benim varlığıma daha kolay alıştı ve zamanla merak ettiği her şeyi sormaya başladı. Aral, yüzünde gülümsemesi

eksilmeden annesinin tüm sorularını yanıtlarken onun hevesine eşlik ettim. Tüm samimiyetimle cevapladım sorularını Ender Hanım'ın.

Kahvaltı tahmin ettiğimden daha rahat ve güzel geçti. Kahvaltıdan sonra herkes salona geçmeden hemen önce Ender Hanım beni ve Güneş ablayı çay içip sohbet etmek için kış bahçesindeki kendisine ait alana davet etti. Hükümdar Çakırca'ya da aynı şeyi oğulları ve damadıyla yapmasını tavsiye ettiğinde Aral'la göz göze geldik.

Oda içerisindeki kimsenin Ender Çakırca'nın en ufak isteğine karşı çıkmaya gücü yoktu. Herkes hevesliymiş gibi kabul etti. Ben de öyle.

Ender Hanım ayaklandığında ben de ayağa kalktım. Aral sandalyemi çekip çıkmam için nezaketle yol açarken hafifçe bana doğru eğilmişti.

"Seni almamı istersen mesaj atman yeterli."

Gülümsedim. "Bu kadarını halledebilirim," diye fısıldadım.

Kafasını salladı hafifçe. "Aslansın, yaparsın."

Ona kısa bir bakış atıp Ender Hanım'ın peşine takıldım. Güneş abla ile yan yana Ender Hanım'ı takip ettik.

Bahçe oldukça genişti, tahmini yüz elli metrekareden daha büyük bir alana yayılıyordu.

"Ellerin nasıl Lina?" diye sordu nezaketle Ender Hanım.

"İyiler, teşekkür ederim," dedim peşinden giderken.

"Onlara iyi bak, doktor edecek o eller seni."

Başımı sallamakla yetindim. Bir çiçek rafını geçtiğimizde gördüğüm manzara o kadar güzeldi ki eğer bu ev benim olsaydı ben de buradan çıkmazmışım gibi hissettirdi bana. Her eşya üzerinde hatıralar taşıyormuş gibi eski ama bir o kadar da bakımlı ve güzeldi. Bir tekli bir de ikili koltuk bulunuyordu. Tekli koltuğa Ender Hanım oturduğunda Güneş ablayla yan yana oturmak durumunda kaldık.

Fatma Hanım çoktan bizim için atıştırmalık ve çay hazırlamıştı. İngiliz tarzındaki fincanlardaki çayların üzerinde buharı tütüyordu ve kurabiyeler bana küçüklüğümü hatırlattı. Aral'ın sevdiği kurabiyelerdendi belki de...

"Çekinme lütfen," dedi Ender Hanım kendi bardağını alırken.

Ender Hanım'ın yemek yiyişi, yürümesi ve konuşması o kadar nezaket doluydu ki onun gibi olma isteği uyandırıyordu içimde. Normal bir hayatta böylesine asil bir davranış biçimine sahip olmayı çok isterdim.

Fincanımı tabağıyla birlikte elime alıp dizlerime yasladım ve bir yudum aldım çaydan. Tadı öyle güzeldi ki beğenim, yüzüme de yansıdı. Ender Hanım gülümsedi tepkime.

"Şükür ki çayı seviyorsun," dedi memnun bir ifadeyle.

Dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle onayladım onu. "Bitki çayını severim."

"Aral söyledi," dedi gözleri parlarken. "Tatlı da seviyormuşsun. Senin için yaptım kurabiyeleri, umarım onları da seversin."

Kalbimde bir çeşit ağrı peyda oldu o an. Aral'ın annesinin ben seviyorum diye benim için bir şeyler yapması çok garip hissettirdi bana. Sanki kalbimde kırılan bir yere dokundu. Sanki değil... Tam olarak annemin kırdığı bir noktaya dokundu.

"Teşekkür ederim," diyebildim yalnızca. Başka şeyler de demeliydim belki ama ne demeliyim bilemedim. Hiç iştahım olmasa da bir tane kurabiye aldım. Tadı gerçekten anne kurabiyesi gibiydi.

Ender Hanım çocuksu bir beklentiyle beni izlediği için lokmamı yuttuğum an, "Ellerinize sağlık," dedim samimi bir beğeniyle. "Aral'ın neden bu kadar sevdiğini anladım."

Yüzünde sıcak bir ifadeyle beni izliyordu. "Afiyet olsun. Sık sık gelin, yaparım ben size."

Ender Çakırca'nın gözlerine bakarken annemin eski yüzünü görüyordum sanki onda. Mavi parlak gözleri o kadar saftı ki zerre kötülük barındırmıyordu sanki içinde. Benim annemin de kötülük olmazdı gözlerinde ama yakın bir zamanda sırlarla karardığını fark etmiştim. Annemin Ender Çakırca'yla neden artık görüşemediğini tahin edebiliyordum aslında artık. Ender Çakırca iyi tarafta annemse kötü tarafın tam merkezindeydi. Ender Çakırca'nın yüzüne bu yüzden bakamıyordur belki de...

"Geliriz," dedim normal bir hayatta bunu çok isteyerek.

"Aral, seni gerçekten çok seviyor." Gözleri hüzünlü bir mutlulukla ışıldadı. "Şükür ki bugün sizi izlerken senin de onu bir o kadar sevdiğini hissettim."

Ne diyeceğimi bilemedim. Sadece dinledim.

"Sana birçok şey borçluyum. O gün bana Aral'dan bahsetmeseydin bu kadar cesaret eder miydim bilmiyorum. Yalnızca bunun için bile onun hayatında olmana minnettarım. Onu sevdiğin ve ona güç verdiğin için... En çok da onu bana getirdiğin için teşekkür ederim Lina."

O an tüylerim diken diken olurken Güneş ablanın da gözlerinin dolduğunu gördüm göz ucuyla ve annesinin yanında ağlamak istemiyormuş gibi usulca kalktı.

"Ben Melek'e bakayım," diyerek izin istedi.

Bu bana kendimi berbat hissettirdi. Aral'ı neredeyse ikinci kez öldürecekken annesinin Aral'ın hayatında olduğum için bana teşekkür ediyor olması Güneş ablanın midesini bulandırıyordu belki de... Ona utanmaz biri gibi görünüyordum belki de...

Ender Hanım yüzünde hüzünlü bir bakışla Güneş ablanın yanımızdan ayrılışını izledikten sonra gözlerini bana çevirdi. Bir şeyler sezdiğini anlayıp üzülmemesi için gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. Dudaklarını birbirine bastırdı, uzanıp elimi tuttu. Nazik parmakları elimin üzerini okşarken Ender Hanım gözlerimin içine baktı.

"Zordur," dediğinde ne demek istediğini başta anlamadım. "Herkese tüm doğru ve yanlışlarınla kendini açıp kabul görülebilmek..."

Gözbebeklerimin büyüdüğünü hissettim.

"Yıllar önce Celina'nın tam burada oturduğunu ve hamile olduğunu söylediği anı hatırlıyorum. Gözlerinin içi parlıyordu." Kalbimin ritmi değişti. Kim olduğumu biliyordu. Ne zaman anlamıştı? "Yıllar sonra Celina'yı tekrar bu koltukta gördüğümde gözyaşları içindeydi, seni kaybetmişti."

Seni kaybetmişti... Kaçırıldığım zaman... Annem ona mı gelmiş? Neden?

Gözlerinde çok üzgün bir ifadeyle bakıyordu yüzüme. "Hükümdar senden eski bir dostumun kızı, diye bahsettiğinde sen olduğuna inanamadım."

"En başından beri biliyor muydunuz?" diye sordum. Ne diyeceğimi bilememiştim.

Kafasını salladı hafifçe. "Bunca şeye rağmen iyi olmana çok sevindim Lina."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama sormaktan vazgeçemedim.

Korksam da Ender Hanım'ın gözlerine bakarak sordum. "Ne olduğumu biliyor musunuz?"

Gözlerinde hüzün gördüm yalnızca. Kafasını iki yana salladı. "Sen onlar gibi değilsin," dedi buna inanarak. *Tilkilerden haberdardı.* "Senin gözlerinde ölüm değil yaşam var Lina. Bakınca bunu görmemek imkânsız."

Ama neredeyse oğlunuzu öldürüyordum.

"Benim tanıdığım Celina ve Kadir, bunun olmasına da asla izin vermezlerdi. Vermemişler de. Her şeye rağmen seni ellerinden geldiğince güzelce büyütmüşler."

Ama şimdi buradayım...

"Aral'ın beni sevmesi rahatsız etmiyor mu sizi gerçekten?"

"Korkuyorum elbette," dedi hüzünle. "Onun için değil yalnızca, senin için de." Yüzünden bir sürü ifade geçti. Korku, üzüntü, endişe... Bir sürü şey... "Fakat ben asker kızıyım Lina, kendimi bildim bileli ölüm çok yakınımız bizim. Hep bir tehlike ve düşman sahibiyiz. Hükümdar'ın da öyleydi, bu yüzden tutunduk birbirimize. Benziyordu hayatlarımız ve bu hayata rağmen kendi ailemizi daha iyi inşa edebileceğimizi düşündük. Aral da bu hayatın içine doğdu senin gibi, şimdi oğlumu kayırırsam kendi geçmişime ihanet etmiş olurum." Mavi gözleri üzüntüyle parladı. "Biz de böyle olacağını hayal etmemiştik... İşlerin bu raddeye geleceğini, bu kadar sene süreceğini ve bizden birçok şey alacağını düşünmemiştik. Bilseydik..." Sustu. Bilselerdi Hükümdar Çakırca ile evlenmezler miydi? Evlense bile çocuk yapmazlar mıydı? Bir sürü cümle gelebilirdi peşi sıra ama anlamsızdı. Yaşıyorduk çünkü; yaşanmıştı çoktan yaşanması gereken her şey.

"Kendinden ne diye bahsetme olur mu?" diye rica etti benden. "Baban tanıdığım en beyefendi en iyi insanlardan biriydi. Üstelik o neredeyse tüm hayatını o insanlar içinde geçirmişti ama annene karşı, bir çiçeğe davranır gibi narin olurdu." Sesi öyle yumuşaktı ki endişelerimin üzerini bir yorganla örüyordu sanki. "Benzer savaşları verirken birlikte çarpışacak insanı bulmak çölde yağmur yağdırmaktan daha zordur Lina. Sen Aral'ın hayatını biliyorsun, o da seninkini biliyor belli ki. Ne bana ne babasına laf düşer bu konunun üzerine. Bir hayatı idame ettirmek yalnızca sizin vereceğiniz bir karar. Az önce dedim ya bilseydik diye." Hüzünle ve biraz da utanarak gülümsedi. "Aynı acıları yaşayacağımı bilsem bile ben yine de Hükümdar'la evlenirdim." Gözlerinde Hükümdar Çakırca'ya olan sevgisini öyle derinden hissettim ki bu bana Aral'ı anımsattı. "Yine güzeller güzeli dört çocuğumu doğurur çok severdim. Bir hayatım değil bin hayatım olsa onlarsız tek bir an hissetmezdim. Her şeye rağmen..."

Yutkundum yalnızca. Burnum sızlamaya başladı. Ender Hanım'ın gözlerinden birer yaş süzüldü usulca. Onları nezaketle sildi.

"Aral küçüklüğünden beri çok sahiplenici ve korumacı bir çocuktu. Hâlâ öyle. Sanki abi, iyi bir eş ya da ya da iyi bir baba olmak için gelmiş bu dünyaya. Sana iyi bakacağına eminim. Lütfen sen de ona iyi bak olur mu? Korkarak sevme onu," dedi korkularımı görüyormuş gibi. Sanki kendisi de bunu yaşamış gibi... "Hakkıyla sev. Bize verilen bu hayatta bize verilen en büyük şans bizi böyle sevecek bir adamdır belki."

Burnum akarken kafamı salladım yalnızca. O an her şeyi itiraf edip her şey için teselli edilebilmeyi istedim ama yapmadım.

"Onu çok seviyorum," dedim gözlerim parlarken. "Onu gönlümce sevmeyi çok istiyorum." Boğazım düğümlendi. Bir şansım olsun istiyorum, onu doya doya sevebileceğim. Yutkundum zorlukla. "O hayat için elimden geleni yapacağım."

Ender Hanım kafasını usulca sallarken elini yanağıma yaslayıp okşadı. "Kendine de dikkat et ama," diye tembihledi. "Sen çok önemlisin."

İçimde yoğun bir ağlama isteği hissettim. Tam o sırada olduğumuz yere atılan adım seslerini işittim. Cankurtaran gibiydi. O görmeden gözlerimdeki nemi kuruladım hemen. Birkaç adımda yanımıza gelip usulca yanıma oturdu, sıcak bedeni annesine dönerken bana yaslandı ve sağ kolu koltukla arama girip sıcak avucunu belime yasladı buradayım, der gibi. Vücudum onun varlığının sinyallerini kalbime gönderirken sakinleştirmeye başladı onu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Ender Hanım kafasını salladı. "Yolunda anneciğim," dedi sevecen bir sesle. "Lina'ya teşekkür ediyordum."

Aral önce bana sonra annesine baktı dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "Ne için özel değilse?"

"Seni bana getirdiği için," dedi Ender Hanım sevgi dolu gözlerle Aral'a bakarken. "Ve böyle güzel, zeki, sevgi dolu bir kadın olduğu için."

Aral'ın gülümsemesi genişledi. "Sevgi dolu," diye onaylarken onu bana imayla baktığında kaşlarımı çattım.

Ne yani değil miydim? Öyleydim? Değil miydim? Tanımadığım insanlara soğuk, somurtkan ve biraz da agresif olabiliyordum yerine göre ama sevgimizi herkese dağıtacak değildik. Ona veriyordum ya daha ne istiyordu? Hak edene veriyordum gayet.

Yüz ifadem onu keyiflendirdi.

Ender Hanım, "Bugün Sevgililer Günü," dediğinde ona çevrildi bakışlarımız. İkimize bakıp gülümsedi. "Çok tutmayayım sizi."

Aniden aklıma bu sabahki öpüşmemiz geldiğinden tenim ısındı utançla. "Estağfurullah."

"Tutmuyorsun bizi merak etme canım."

Aral'ın ilk kez canım, dediğini duyduğum ve bunu annesine söylediği için kalbim bir tuhaf oldu. Çok güzel demişti. Bana da diyebilirdi dilerse.

"Lina'ya odasını gösterip ihtiyaçlarıyla ilgilen o halde. Misafir gibi hissetmesin."

Şaşkın gözlerimi Aral'a çevirdim. "Oda?" dedim şaşırarak. Sonra Ender Hanım'a çevirdim bakışlarımı. "Odaya gerek yok, teşekkür ederim. Zahmet etmeyin o kadar."

Kafasını iki yana salladı. "Ne zahmeti? Bu gece misafirimizsin. Akşam çok güzel yemek yapacağım size."

O kadar hevesle söylemişti ki bunu karşı çıkamadım. Onayladım yalnızca Ender Hanım'ı. Aral masadaki kurabiyelerden birini alıp Güneş ablanın dokunmadığı çayını içerken üçümüz sohbet ettik bir süre. Aral o kadar tatlı yedi ki kurabiyeleri, tok olduğum halde onunla beş tane kurabiye daha yedim. Bugün canımın çektiği tek şey olmuştu o kurabiyeler.

Ağlamalar ve kaçmalarla varabileceğim yere vardım.
Sırtımı çaresizliğime dayadım,
sevgilimin dizinde oturdum, omzunda ağladım.
Artık savaşmaya hazırım. Mutlaka kazanacağım Aral.

Ender Hanım bizi orada yalnız bıraktığında başımı Aral'ın koluna yasladım ihtiyaçla. Gerilen omuzlarım gevşedi.

"Konuşmalıyız," diye fısıldadım daha fazla dayanamayacak gibi hissederken.

Kafamın içini susturamıyordum. Aral sol elini sol dizine vurdu hafifçe. Derin bir nefes alıp kalktım yerimden. O oturduğu yere yerleşirken ben bacakları arasına girip sol dizine oturdum usulca. Sırtımı göğsüne, başımı da omzuna yasladım yorgun bir şekilde. Kolları etrafıma sarıldı, karnımda birleşti elleri. Dudakları şakağıma yaslandı.

"İyi misin?"

Yutkundum usulca. "İyiyim," diye fısıldadım camdan tavana yağan karı izlerken. Sanırım ısıtmalıydı cam, bu yüzden çatısında hiç kar yoktu.

Sol elinin parmaklarını sağ elimin parmaklarına geçirirken, "Anlat bana sevgilim," diye fısıldadı beni teşvik etmek ister gibi.

Dilimi dudaklarımla ıslattım ve aklıma gelen ilk yerden başladım.

"Hastanedeyken herkese sana yaptığım şeyi söyledim," dedim kısık bir sesle.

Sırtımı yasladığım göğsü gerildi bir anlığına. "Neden yaptın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Genzim acıdı ama ağlamayacaktım. Ağlamak için iş işten geçmişti artık. "Deniz bana çok iyi davranıyordu, dayanamadım."

"Ablam bir şey mi söyledi sana?" Ses tonu sakindi, anlayama çalışıyordu her şeyi.

Kafamı iki yana salladım. "Yüzüme karşı değil ama onu Alpaslan abiyle konuşurken duydum. Birlikte olmamız konusunda endişeli gibiydi. Haksız sayılmaz."

Aral yorum yapmadı. "Mehmet Ali peki?"

Yutkundum. "Şahin, Deniz ve Ekin'leydi; ben uzaktan duydum. Yüzüme karşı hiçbir şey söylemedi."

"Ne dedi Lina?" diye sordu soruyu geçiştirmeme izin vermeyerek. Sinirliydi Mehmet Ali'ye.

"Sana zarar verebileceğimi, mantıklı olmadığını, değmeyeceğini söyledi," diye kısaca özetledim. "Ona kızmana gerek yok. Haksız değil. Korkuyorlar senin için."

"Bu şekilde, bu kelimelerle söylemediğine eminim ama ben kendim yüzleşeceğim zaten onunla," dedi uzatmayarak. "İsterdim ki bunu ma-

kul bir zamanda benimle açıkla ama dayanamadım, diyorsun Lina. Öyle dersen karşı çıkamam hiçbir kararına. Üzgünüm o an yanında olamadığım için. Bunu tek başına göğüslemek zorunda kaldığın ve böyle şeyler duyduğun için. En başından beri bunu kimsenin bilmesine gerek duymadım, sen ve bendik muhatabı ve çözmüştük. Ama sen kendini onlara karşı yeterince dürüst hissetmediğin ve özür borçlu gördüğün için karşı çıkmadım bu isteğine. Fakat bu demek değil ki bu onların meselesi. Neredeyse otuz yaşımdaydım ve on kişilik düşünürdüm aldığım kararların hepsini. Sen o tüm kararların içindeki tek bir tanesin. Bana özelsin. Her şeye yorum yapabilir, dilerlerse söz hakkına bile sahip olabilirler üzerimde ama Lina sen ve sana dair her şey o sınır çizgisi."

Aral'ın söylediği her kelime zihnime kazındı. Artık her teselli aradığımda belleğim bana bu satırları hatırlatacaktı.

"Üzgünüm," diyebildim yalnızca.

"Geçmişe yanma," dedi dudakları kulağıma çok yakın bir noktadayken. "Artık ben varım ve kimse alamaz beni senden."

Sağ elimi kaldırıp yanağına yasladım, avuçiçim onu sevme isteğiyle dolmuştu. Biraz mola verdim bunu da atlattın Lina, der gibi. Parmak uçlarım yanağını okşarken o geceyi anımsadım. O geceden başlamak en iyisiydi.

"O gece babam geldi Aral," diye fısıldadım içimde tarifsiz bir his gün yüzüne çıkarken. Bastırdığım o his Aral'ın dizine oturduğum gerçeğiyle gün yüzüne çıkabildi. Çünkü ancak o zaman kaldırabilirmişim gibi hissediyordum.

Aral'ın gözbebekleri bir anlığına büyüdü. Gözlerini bana çevirdi şaşırmış bir ifadeyle. Daha sonra o ifade hüzne dönüştü gözlerime bakarken.

"Yüzünü görmedim. Arkam dönüktü ama..." Yutkundum. "Babamdı Aral. Wielki'nin verdiği ilacı sana o enjekte etti."

Sol eli başımın arkasına yaslanıp beni kendisine çektiğinde yüzümü boynuna gömüp kollarımı ona sardım.

"Kadir abi yaşıyor," diye fısıldadı.

Kafamı salladım yavaşça. "Hıhım," diye mırıldandım ağlayacak gibi hissederken ama o kadar öfkeliydim ki ağlamak istemiyordum. Jan'ı babamın yolladığı bir gerçekti fakat babamın hâlâ yaşıyor olduğu bambaşka bir gerçekti ve Aral da bunu anlıyordu.

Saçlarımı okşadı, omzumu öptü. "Her şey yoluna girecek Lina."

Sessiz kaldım. Bir an önce girse iyi ederdi. Burnumu çektim sessizce. O an aklıma Jan'ın, anneme burnumun kanadığını söylememi söylediği geldi ama üzerinde çok durmadım şimdilik.

Hafifçe uzaklaşıp yüzüne baktım Aral'ın. "Ekin ve Kuzey de oradaydı," dedim gözlerine bakarak. Anlam veremiyordum ve Aral'ın bugün Kuzey'i aramak yerine onu Şahin'den sorması dikkatimi çekmişti. Kuzey hastanede de gergindi bir sebepten.

Aral'ın gözlerinde anlam veremediğim bir bakış gördüm. Beni tutuşu sıkılaşırken sıkıntıyla bir nefes verdi. "İnanılmaz gerçekten," dedi düşündüğü şeye hâlâ inanamıyormuş gibi.

"Sorun ne?" diye sordum yüzünü izlerken.

"Kuzey," dedi gözlerime bakarak. "Kızıl gene sahip olmayan çocuklardanmış." Yutkundu. "Ben de dün öğrendim."

Kalbimin ritmi değişti. "Yoksa o da?" dedim endişeyle.

Aral endişemin onun da biyolojik kardeşim çıkması olduğunu anlayıp kafasını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Öyle olsa..." deyip sustu.

Kaşlarımı çattım. "Öyle olsa ne?"

Dili dudaklarını ıslattı. Söylemek istemiyor gibiydi ama mecburdu artık.

Yutkundu. "Öyle olsa baban, babamdan onu evlatlık almasını istemezdi." Tüylerim diken diken oldu. "Kendi çocuklarını kendi etrafında toplamış gibi duruyor."

"Babam..." deyip sustum. Kafamı toplayamamıştım. Babam, Hükümdar Çakırca'dan Kuzey'i evlat edinmesini istemiş. O halde Güney de öyle olmalı. Hatta Doğu ve Batı bile belki de... Evlatlık almasını babam mı söylemiş? Ne için? Kurtarmak için mi?

Aral'ın gözlerine bakarken içim ezildi. Eve gelen her çocuğun o, evden gidemesin diye geldiğini düşünen Aral'ı düşündüm. Kardeşleri için teninde birçok iz taşıyan, onları kurtarmak için savaşan, öz kardeşini arkasında bırakan Aral'ı düşündüm.

"Başına gelenlere..." dedim içimde bir hüzün ve öfke kasırgası koparken. "Babam mı sebep oldu?"

"Baban bir şeye sebep olmadı Lina," dedi kafasını iki yana sallarken. "Onları kurtarmak istedi ve elindeki tek seçenek babamdı belki de. Babamın onları bana karşı kullanacağını bilemezdi. Belki de bu yüzden vicdan yapıp hayatımı kurtarmak istemiştir seninle..."

Benim babam kötü biri değildi Aral. Tüm bunlardan önce söylese biri bana, yalan derdim ama şimdi neye inanacağım bilmiyorum. Kendime bile güvenemiyorum ben. Babama güvenebilir miyim?

"Peki diğerleri?" diye sordum üzüntüyle.

Kendi yaşadıklarımı düşününce onların da benzer şeyleri yaşamış olabilecekleri gerçeği kalbime çöreklendi. Batı'yı henüz bebekken almışlar. Belki çok zarar görmemiştir ama ya diğerleri? Kuzey'in ilk günden bu yana bana karşı her tutumuna hak verdim o an. Ben bilmiyordum ama o biliyordu belki de benim kim olduğumu ve Tilkilerden nefret ediyor olmalıydı. Ares'in onlardan Köpek, diye bahsederkenki yüz ifadesi hâlâ aklımdaydı.

"Onlar da öyle muhtemelen," dedi Aral keyifsiz bir ifadeyle.

Elimi yanağına koydum kalbim ağırlaştıkça ağırlaşırken. "Çok üzgünüm."

Kafasını iki yana salladı Aral. "Yaşadıkları için ben de öyle ama bu şekilde bile olsa kardeşim oldukları için mutluyum Lina. Mükemmel değildi belki ama çok daha iyi bir hayat yaşayabildikleri için memnunum."

Bu adam dünyaya sevmek için gelmişti. Koşulsuzca, kalbinin yettiği kadarıyla sevmek için yaşıyordu sanki.

Yanağını okşayıp dudaklarımı yanağına bastırdım sevgiyle. "Sen bu dünyaya çok fazlasın."

Yüzünü yüzüme yaslarken kolu daha sıkı sarıldı bana. "Belki de bu yüzden bana kendi dünyamı vermişlerdir..."

Kalbim fazla sevgiden infilak etmek üzereydi. Şu an burada susmak, birbirimizi öperek teselli etmek ve edilmek istedim ama susmanın sırası değildi şimdi.

Burnumu çektim hafifçe. "Annen kim olduğumu biliyor," diye fısıldadım dudaklarım hâlâ yanağına yaslıyken.

"Biliyorum," dedi o da. "Dün konuştu benimle. Seni ilk gördüğünde anlamış."

Ağlama isteğimi bastırdım. "Annen kötü biri olmadığımı düşünüyor."

"Öylesin," dedi net bir sesle.

"Annene söyleyemeyeceğim gerçeği." Boğazıma bir yumru oturdu. "Benden nefret etsin istemiyorum."

Sırtımı okşadı. "Söylemeyelim," dedi yumuşacık bir sesle. "Öptün geçti. Biz bilsek yeterdi sevgilim, en başından beri."

Kafamı salladım. "Annem, annenle arkadaşmış," dedim bu kez. "Annem başta sana söylememi istemedi. Nedenini sorduğumda gidip annene

soramayacağını söylemişti. O halde şimdi bilmenin sakıncası yoktur diye düşündüm. Annem ben kaçırıldığımda annene gelmiş. Babam ve baban da yakınlarmış eskiden. Muhtemelen aynı şeyi istedikleri için... Sonra bozulmuş araları bir sebepten. Benim Karo kartım babam öldüğünde geçmiş olmalı Asaf'ın eline. Asaf karaborsaya çıkardığında baban aldı kartımı. Tesadüf gibi gelmiyor hiçbir şey."

Benden hafifçe uzaklaşıp yüzüme baktı. Yüzünde düşünceli bir ifade gözlerinde merak vardı.

"Ne düşünüyorsun Lina?" diye sordu nasıl bir sonuca vardığımı merak ederek.

Derin bir nefes alıp aklımda kurduğum düşünce zincirini ona sakince baştan sona anlattım.

"Davette Tekin Tekdor'un ne dediğini hatırlıyor musun? Beni almak istediğinden ama babamın buna mâni olduğundan bahsetmişti?"

Aral dişlerini sıktı hafifçe fakat onayladı beni sabırla.

"O adamı, olayları öğrendikten sonra Asaf'ı görmeye gittiğim gün görmüştüm. Asaf'ı ziyarete gelmişti. Asaf'la önceden tanışıyorlar, eğer Karo As'ı Asaf'ta önceden olsaydı verirdi ona. Fakat veremedi çünkü bir süreye kadar Asaf'ta değildi. Asaf'ın çekmecesinde babamın cebinde taşıdığı fotoğrafımı bulmuştuk, üzerinde kan lekesi vardı. Muhtemelen babam her zaman kartımı taşıyordu yanında ve kendini ölü gibi gösterdiği gün fotoğrafı ya kaybetti ya da inandırıcı olması için orada bıraktı. Babamın sözde ölüm tarihi 19 Şubat. Davete 10 Şubat'ta gittik. Ares bizimle eğlenmek için bilmece halinde verdi tarihi ama herkese böyle olmadığını söylemişti Angelina. Belki de her sene zaten 10 Şubat'ta yapılıyordur... Asaf'ı görmeye gittiğim gün korumasının bana babamın davetlere katıldığını söylediğini söylemiştim size. Muhtemelen babam geçen sene de davete katıldı, bir şey yaşandı ve bir hafta içinde kendini ölü göstermek zorunda kaldı. Asaf, babamın öleceğini biliyordu, Karo Ası'm bu şekilde onun eline geçti ama davet zamanı geçtiği için kart elinde bir sene beklemek zorundaydı. Ona gönderilen mektupta davetten bahsediliyordu ama o davet beni kaçırdığı davet değil dört gün önceki müzayedeydi aslında. Asaf babamın ölmediğini anlayınca kaçmak istedi ve sahte bir davet düzenledi ki yüksek bir meblağla kartımı elden çıkarıp hem karttan kurtulacak hem de kaçacaktı. Sonra nasıl olduysa kartım o davette babanın eline rakipsiz bir şekilde geçti. Baban daveti de kartımın orada olacağını da biliyordu."

Aral'ın kaslarının gerildiğini hissettim. "Babalarımızın birlikte çalıştığını mı düşünüyorsun?"

Omuz silktim yavaşça. "Bilmiyorum. Belki de o kadar iyi düşmanlardır ki birbirlerini çok iyi tanıyorlardır..." Tırnağımı gömleğine sürttüm düşünceli bir ifadeyle. "Baban satrancı bana babamın öğrettiğini fark ettiğinde oynayacağım her hamleyi biliyordu."

Aral kafasını salladı. "Baban, babamı seni korumak zorunda bıraktı," dediğinde gözlerine baktım. Yüzünde alaylı bir ifade görmeyi beklemiyordum. Her şeyi anlamış gibi güldü hafifçe. "Birbiriyle iletişim bile kurmuyorlar ama koca bir satranç tahtası üzerinde hamle yapıyorlar. Biri seni korumaya çalışıyor, diğeri beni uzak tutmaya çalışıyor."

Yutkundum ve Hükümdar Çakırca'nın ona söyleyemeyeceğimi düşündüğü şeyi söyledim. "Ve seni bu işe babam soktu. Babanın bu savaşına bir son ver diye. Ama aslında aynı şey istiyor ikisi de."

Gözlerime bakarken düşündüğümün aksine hayal kırıklığı görmedim.

"Beni bu işe baban sokmadı," dedi gözlerime bakarken. "Ben sana yardım etmek istedim. Ne yapabileceğimi sordum. O da yanında olmamı istedi sadece."

Kalbim sıkıştı. "En başından beri babandan hesap sormak önceliğin değildi değil mi?" diye mırıldandım.

Kafasını salladı öylece, "Önceliğim hep sendin," dedi gözlerime bakarak. "Aileme bakabiliyorum bir şekilde Lina. Ekin'i bu işe girmeden de kazanırdım adım atmamaya inat etmiyor olsaydık. Doğduğumdan beri süren bu savaş bitsin istiyorum elbette, kardeşlerimin ve sevdiklerimin normal bir hayatı olsun istiyorum. Hâlâ gayet geçerli bir sebep bu senin yanında durmak için."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ona kızmak isteyerek. "Kandırdın mı beni yani en başından beri?"

Cıkladı. "Kandırmadım," dedi. Saçlarıma dokundu. "Gerçekten babamı yenmek istiyordum, onun yolundan yürümeden bu savaşı bitireceğimi göstermek istiyordum ona."

Neden geçmiş zaman eki Aral? İçime bir sıkıntı doğru öyle söylediğinde. "O otopsiyi yapmasan daha iyi olmaz mıydı senin için?"

Kafasını iki yana salladı. "İşte böyle düşünürsün diye babamı öne sürdüm hep," dedi saçlarıma dokunurken. "Benim hayatımın bir parçası olduğunu kabul ettiremiyorsun kendine."

Karşı çıkamadım buna.

"Çok seviyorum seni ne yapayım," dedi tatlı tatlı. "Seni sevmese miydim?"

Hayır. Hep sevsindi beni. O da olmazsa ben ne yapardım...

"İyi ki varsın," dedim içimdeki sevgisini tutamazken.

İçi gidiyormuş gibi baktı bana. Yanağımı okşadı sevgiyle. "Sen de iyi ki varsın cennet çiçeğim."

Yutkundum. Bana öyle deyince babam geldi aklıma. "Ya babam babanla çalışıyorsa hâlâ?"

Omuz silkti bu mühim değilmiş gibi. "Bak bana Lina, kim için neredeyim şu an?"

Annen için kaçtığın o evdesin.

"Aynı şeyi istiyorsak eğer ve bizi kurtaracaksa eğer bu, ben de babamla yürürüm."

Az önce kurduğu cümledeki geçmiş zaman eki anlam kazandığında kafamı iki yana salladım.. Bunu istemiyordum. "Olmak istemediğin biri oluşunu izlemek istemiyorum ben senin," dedim net bir sesle. "Olmayacağına söz ver."

Gülümsedi bana. Başını eğip yanağımı öptü. Dudakları tenime öpücükler bırakarak boynuma ilerlerken tüm bedenim gevşedi.

"Aral," diye mırıldandım. "Söz ver."

"Seni seviyorum," dedi yalnızca.

Ensesindeki saçlarına tırnaklarımla dokundum. "Söz ver."

"Beni sevdiğini söyle," diye fısıldadı boynuma.

"Önce söz ver."

Benden uzaklaşıp birkaç santim uzağımda tuttu yüzünü ve gözlerimin içine baktı. "Bana baktığında üzüleceğin bir adam olmayacağım," dedi net bir sesle.

Bazen var olanla yetinmen gerektiğini öğretti bana hayat. Aral Çakırca vardı ve bana yeterdi.

"Seni seviyorum," dedim gözlerine bakarak.

Derin bir nefes aldı. Dili dudaklarını ıslattı. "Çok âşığım sana. Söylemiş miydim hiç Lina?"

Kalbim sancıyordu resmen. Bu hızlı atmak değildi, sancımaktı artık.

Dudaklarını öpecektim ama o an bahçeye giren arabanın sesini işitmemle başım o yöne çevrildi.

"Ne oldu?" diye sordu Aral duyamadığı için.

"Birkaç araba geldi," diye mırıldandım.

O sırada telefonuma bir mesaj düştüğünde Aral'la *göz göze* geldik. Cebimden telefonumu çıkardım. Jan'ın bana mesaj attığı numaradandı.

Kulaklarını tıka.
Her anlamda.

Aral'la birbirimize baktığımız sırada olduğumuz yere gelen ayak seslerini işitip ayağa kalktım. Aral da kalktığı sırada Ekin geldi. Gergin görünüyordu.

"Dayım geldi," dedi Aral'a doğrudan bakarken.

"Mehmet Ali burada mı?" diye sordu Aral buz gibi bir sesle.

Kafasını salladı Ekin. "Dayıma anlattığını sanmam," dedi Aral'ın bakışlarından ona kızgın olduğunu anlayarak.

Aral dişlerini sıktı hafifçe. Şahin, Aral'ın dayısını çok sevdiğinden bahsetmişti. Fakat şimdi durumlar değişebilirdi. *Aral'ın bir Tilki'ye âşık olduğu gerçeğiyle...*

Ekin'le göz göze geldiğimizde cebinden ufak bir kutu çıkardı ve Aral ne olduğunu anlamış gibi kaşlarını çattı.

Ekin yüzünde mahcup bir ifadeyle bana uzattı. "Belki lazım olabilir," dediğinde Aral'ın gerildiğini hissettim. Ekin'in bana uzattığı şeyler kulak tıkacıydı. Jan'ın mesajını anımsadım.

O sırada evin içerisinde atılan adım seslerini işittim. Jan'ın uyarısına uyarak tıkaçları çıkarıp kulaklarıma taktım. Aral'ın dert ettiği kadar dert etmedim bunu.

Fatma Hanım yanımıza geldi. "Hükümdar Bey ve Atilla Bey çalışma odasına geçtiler. Babanız sizi ve Lina Hanım'ı çalışma odasına çağırmamı istedi."

Aral'ın gerildiğini hissettim ama duruşu daha da dikleşti. Gözlerini bana çevirdi. Elimi tuttu. Bu el elimi tuttukça en zor sınavı geçebilirdim. Kafamı salladım Aral'a.

Birlikte ayaklarımız yere basa basa yürüdük. Ekin peşimizden geldi.

Aral, "Dayım MİT müsteşarı," dediğinde gözlerimi yüzüne çevirdim.

Bu bilgi tüylerimi diken diken etti. *Babamın peşindeler ve beni takip ediyorlar. Beni sorguya çekemiyorlar çünkü dedem buna izin vermiyor. Aynı değil ama birbirine karşı üstlünlüğü olmayan iki gücün savaşı...*

Çalışma odasına girdiğimizde ayakta dikilen iki adamın da gözleri bize çevrildi. Hükümdar Çakırca yoktu, Mehmet Ali'nin yanında duran

sarışın adama baktım. Mavi gözlerinde şimşek çakıyordu sanki. Odayı gerginlik sarmıştı. Siyah bir takım giyiyordu, altmışlarına yaklaşmıştı.

Göz göze geldiğimiz an gözlerinde nefreti gördüm. Daha sonra o gözler Aral'a çevrildi. Bu kez hayal kırıklığı vardı gözlerinde. Bana olan nefretinden daha çok sıktı canımı. Beni sevdiği için sevdiği insanlarla arası açılsın istemiyordum.

"Eğittiğiniz köpekler paslanmış," dedi dayısı gözlerini Ekin'e çevirip daha sonra bana baktı. "Gözlerinden bir Tilki kaçmış gibi duruyor."

Aral elimi daha sıkı tuttu. "O bir Tilki değil," dedi buz gibi bir sesle.

Dayısı ona baktı. "Öyle mi?" eliyle karnının spesifik bir yerini gösterdi. "Karnındaki beş santimlik yaradan bahsetmek ister misin?"

Aral doğrudan Mehmet Ali'ye baktığında Mehmet Ali başını eğdi. Ona kızmadım. Mecbur kalmış bile olabilirdi. En başından beri suç benimdi. Benimle ilgiliydi.

"Ben..." demiştim ki gözleri bana çevrildi.

Elini kaldırdı susmam için. "Aslanlar konuşuyor Küçük Tilki."

"Dayı," dedi Aral öfkeli bir tonda.

O sırada arkamızdaki kapı açıldı. Hükümdar Çakırca yanımdan geçerken, "Misafirime saygı göster Atilla," dedi otoriter bir sesle. Doğruca ilerleyip karşısında durdu.

"Ne oluyor burada Hükümdar?" diye kızdı Atilla Durmuş. "Kızın üzerinde gözün olsun dedim, kendine gelin getir demedim. Babalarımızı kimlerin şehit ettiğini unuttun mu?"

Tüylerim diken diken oldu. Aral'ın dedelerini Tilkiler mi şehit etmiş? Şehit... Çakırca ve Durmuşlar aile boyu askerlermiş...

Hükümdar Çakırca ihtiyatlı bir tutumla, "Lina..." dedi üstüne basarak. "Tilki olamayacak kadar duygusal ve asi. Onların yaptıklarından hiçbir şey bilmeyen bir çocuğu sorumlu tutamayız."

Atilla Durmuş sinirle altdudağını ıslattı. O sırada avucunda bir şey sıktığını fark ettim. Sigara büyüklüğünde bir şeydi. Benzerini Aral'da da Ekin'de de görmüştüm. *Köpek düdüğü... Kulaklarını tıka. Her anlamda... Düdük, köpekler için değil. Tilkiler için...*

"Bana onun tetiklenmediğini söyleyebilir misin?" diye sordu Aral'a.

Gerildim. Ya beni tetiklerse? O düdük ne işe yarıyor Allah aşkına?

"Tetiklenmiyor. Yiğit'e de ispatladı."

Alayla gülümsedi. "Bilimsel bir kanıtınız var mı? Ufak deneyinizden başka?"

"Onu tetiklemeyeceksin," dedi Aral kesin bir dille.

"Hayır," dedi Hükümdar Çakırca da bunun üzerine. Gözlerini Atilla Durmuş'a dikti. Buz gibi bir ifadesi vardı. Otoriterleri savaşıyordu. "Ender'i ürkütecek bir şey yapmaya kalkmayacak elbette."

"Bu sesi yalnızca tek bir kişi duyabilir bu odada," dediğinde benden bahsediyordu.

O an Aral önüme geçip onun tam karşısında dikildiğinde görüş açım tamamen kapandı. "Bir daha," dedi üstüne basa basa. Üzerine yürümeyeceğini bilsem de diğer elimle de kolunu tuttum. "Kimse ondan bu şekilde bahsetmeyecek. Öfkesini çıkaracak birini arayan varsa, beni kullansın."

Atilla Durmuş derin bir nefes aldı. Küfür mırıldandı.

"Sevecek başka kız yok muydu be oğlum?" diye kızdı Aral'a. "Senelerdir biz kimlerin pisliğini temizlemeye çalışıyoruz görmüyor musun?"

"İçine doğduğu aileyi seçemiyor insan," dedi Aral öylece. "Lina'yı sebep olmadığı hiçbir şeyle suçlamanıza hak vermez doğduğu aile. Adalet duygusuna hep saygı duydum, eğer vicdanın alıyorsa her şeyi onun üzerine yıkmayı, bugün burada herkes döksün taşını değerlerimizi baştan biçelim."

"Bu kız tek bir ıslıkla seni bıçaklayacak örgütlenmiş bir zihne sahip." Aral'ın öfkesinden elimi tutuşu daha da sıkılaştı ama geri adım atmaya niyeti yoktu. "Kimse alkış tutuyor değil bunun için ama sen benden daha iyi biliyorsun belli ki neye maruz kaldığını. Küçücük bir çocuğun kendini savunmasından daha doğal olan ne? Rehin alınan askerlerinin başına ne geldiğini benden daha iyi biliyorsun, dağ gibi adamların maruz kaldığı muameleden sonra ne yaptıklarını sen daha iyi biliyorsun. Lina daha çocukken maruz kalmış bu muameleye ve buna rağmen ders çalışıp okuluna giden, zorbalarına bile ses etmeyen, bir kuşu konuşsun diye seven bir çocuk olarak devam etmiş tüm hayatına. Hiçbir şey bilmeden üstelik. Şimdi biliyor neyin içinde olduğunu ve sen ne kadar istiyorsan bu siktiğim örgütün kökünü kurutmayı, inan o yüz misli daha çok istiyor. Hani diyorsun ya bu kız örgütlenmiş bir zihne sahip diye, o gece ben oradaydım. Örgütlenmiş zihne sahip dediğin kafasının içinde beni yaşatmaktan başka bir şey yoktu. Öyle olmasaydı ben burada olmayacaktım, bunu da çok iyi biliyorsun."

Atilla Durmuş karşı çıkamadı ona. Aral'ın sözlerinin onun üzerinde etkisi olduğu belli oluyordu, belki de onu ilk kez böyle görüyordu. Sıkıntıyla yüzüne dokundu. Hükümdar Çakırca'ya baktı. "Eğer o herifin kafasına sıkmış olsaydın belki de inceldiği yerden kopardı."

Babamdan mı bahsediyordu?

"Aynı taraftayız," dedi Hükümdar Çakırca. "Yolu bir tek o biliyor."

"Soytarıyla aynı yolun yürünmeyeceğini anlamadın mı hâlâ?" diye sordu onaylamaz bir sesle. Sonra gözlerini Aral'a çevirdi. "Bu kızın Tilkiler tarafından kullanılmayacağını garanti ediyor musunuz siz bana?"

Aral onu başıyla onaylarken, "Lina Kara'nın sorumluluğu bana ait," dedi Hükümdar Çakırca net bir sesle. "Oyunun en kritik anında öfkeye kapılıp duraksıyorsun Atilla. Benim bölgemdesin. Atını alıp geri çekilmen akıllıca olurdu."

Hükümdar Çakırca'nın otoritesi tüylerimi diken diken etti. Tam olarak nasıl bir rütbesi ve konumu olduğunu merak ettim.

Atilla Durmuş, "Bu son şans," dedi yalnızca. "Tek hatasında kızı alırım ve şerefsiz Kotan bile mâni olamaz."

Kotan... Dedem.

Atilla Durmuş bize doğru ilerledi. Yanımızdan geçerken, "Sen benimle gel," dedi Aral'a.

Gitmesini istemedim ama Aral elimi bırakıp Ekin'e baktı beni işaret ederek ama bana bakmadı. Kendini mahcup hissettiği içindi. Biliyordum. Kalbim ağırlaştı.

Mehmet Ali, Atilla Durmuş ve Aral odadan çıktıklarında Hükümdar Çakırca da onlara katılmak üzere bize doğru ilerledi.

"Kulak tıkaçları kimin fikriyse ona teşekkür etmelisin," dedi gözlerime bakarken. "Onlar olmadan o düdüğe maruz kalmanı istemeyiz."

Tüylerim ürperdi. Bir köpeği durdurmak gibi tıpkı... *Tilkileri kötü etkileyen düdükleri var.*

"Ares'in yerini biliyor musun?" diye sordu bana.

Bilmiyordum. Onu son gördüğümde Wielki suratına silah yaslamıştı...

"Hayır."

"Onun kimin kartı olduğunu biliyor musun peki?"

Bir tahminim vardı ama cevap vermedim.

"Sahibi dün özürlerini iletti ama onlar da sözde yerini bilmiyormuş."

Kaşlarımı çattım. *Özürlerini mi iletmişlerdi?* Ares yaptığım her şeyden yukarıdakilerin haberi var, demişti halbuki. *Şimdi her şeyden Soytarı mı suçlu?*

"Kim oyundan kaçacaksa oyuna çağırır ki?" diye sordu Ares'i kastederek. Bizi davete çağıran oydu. Henüz bir şey almadan kaçmış olamazdı. Hükümdar Çakırca bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

"Şahını sıkıştırdıklarında onu koruma altına almak için ne yaparsın?" diye sordu bu kez.

"Rok," diye yanıtladım onu.

Kafasını salladı. "Kalen yıkılmadan kazansan iyi edersin Küçük Tilki."

Gözlerine baktım öylece. O da bana bakıyordu. "Seni çok zeki bir kızsın. Bu odada konuşulanları tekrar düşündüğünde rehberini bulacaksındır."

Rehber. Yol gösterici. Yolu bir tek o biliyor. Babam. Oyun. Ares. Gönderdiği kartlar. Eğlence merkezi. Kahretsin. Nerede olduklarını biliyorum. En başından beri...

Bölüm 6

Rok ve İleri

Hak etmem gerek. Aldığım tek ders bu eksiksiz. Doğdum tek başıma ve çaresiz. Karnımı bile doyuramam bir annesiz. Herkes doğar kimsesiz ama bazılarının daha zor elde etmesi. Aklım sonradan gelir, sevgi ise karşılanmasını bekler bir şartlar listesi. Kendisi olduğu için sevilebilir mi insan birini? Hak mı etmem gerek her şeyi? Uydurduğum ayaklarım başkasının sanki... Kader diye yazılan bir tiyatro metni ve ben bile seslendiremem kendimi. Ya sevmezlerse beni? Hak etmem gerek. Hak etmem gerek.

Aral yaklaşık bir saat dayısı ve babasıyla kaldı. Aşağı inip Güneş abla veya Ender Hanım'la yüzleşmek istemediğimden Ekin'le çalışma odasında kaldım. Aral'ın bileğimdeki saatinden dakikaları sayıyordum. Sabırsızdım güneşin batması için. Bir an önce batsın istiyordum sanki yarın kurtaracakmış beni gibi...

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ekin.

Kulaklarımda tıkaç olduğu halde onu duyabiliyordum, zira dudaklarını okuyabiliyor olmak da fayda ediyordu.

"Hiç," diyerek yalan söyledim.

Gözlerimin içine baktı inanmamış gibi ama üstelemedi.

"Ne yapacaksın peki?" diye sordu bu kez.

"Yapılması gerekeni."

Kaşları çatıldı hafifçe. Üstü kapalı bir cevaptı.

"Abimle konuşacak mısın?"

Bilmiyordum. Hastaneden daha dün çıkmıştı ve bu tarz şeylerle uğraşmayı hak etmiyordu. Kulaklarımdaki tıkacı çıkardım. Bir saattir bir şey olduğu yoktu, bu saatten sonra da eğer o düdüğü kullanacak olursa tıkaçların beni koruyacağını pek düşünmüyordum.

"Olayın ne kadarını biliyorsun?" diye sordum mavi gözlerine bakarken. "İlk andan beri daha fazlasını biliyorsun." Elimdeki tıkaçları salladım bir de bunları, der gibi.

"Küçükken görünmez bir çocuktum ama bir o kadar da zekiydim. Babamın anlamayacağını düşündüğü şeylere kulak misafiri olur kafamda birleştirirdim. Görünmez insanların her şeyi kolayca öğrenebilme gibi basit kabiliyetleri vardır."

Benim gibi...

"Babam işinde çok sıkıdır. Abim benim gibi silik bir çocuk olmadığı için benim kadar bilgili ya da ilgili değildi. İstediğinde nelere kulak tıkayabileceğini bilsen şaşarsın belki de. Bu ev ona hem her şeyi görüp duymayı hem de kör ve sağır olmayı öğretti. Babamla ilgili her şeye kulak tıkar, görmezden gelirdi. Bu şekilde dayanabiliyordu."

Sol omzumdan bir yangın başladı kalbimi yaktı sanki.

"Baban neden bana bir damga gönderdi o gün?" diye sordum merakla. "Ne zaman konuşsa o kadar düşmanca görünmüyor."

Son cümlem alayla gülümsemesine sebep oldu. "En başından beri seni abimden uzak tutmak istedi," diye açıkladı. "Abime o günü hatırlatarak bir mesaj veriyordu. O kızı uzak tutmazsan ya bizden olacak ya da zarar görecek."

"En başından beri," diye mırıldandım. En başından beri Aral'ı benden uzak tutmak istiyordu. Beni sevdiğini biliyordu belki de. Aral ve babam hiç tanışmamış olsaydı Aral'ın kulak tıkamaya devam ettiği sıradan bir hayatı olabilirdi belki de. O an Şahin'in sesi yankılandı zihnimde: *Ya da mezarına diktiğimiz ağaç meyve vermişti.*

"Neden onunla gitmedin?" diye sordum. Bu hikâyeyi çok merak ediyordum.

Gözlerinde bir parça öfke gördüm. "Çok geçti," dedi keyifsiz bir sesle.

Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

Oturduğu koltukta aşağı kaydı biraz ve kafasını geriye yasladı. "Gitmek için," dedi durgun bir sesle. "Evi boş bırakmak için."

Tüylerim diken diken oldu. Aklıma türlü türlü şey geldi.

"Kuzey bir tür Tilki," dediğinde bunu uzun zamandır bildiğini fark ettim. "Kızıl genleri baskın olması için mutasyona maruz bırakılmış ama başarılı olamamış deneklerden sadece biri. Kızıl Tilkilerin eğitiminde kullanılan gözden çıkarılabilir denekler olarak anılıyorlar."

Söylediği her kelime canımı sıktı ama bunu küçümseyerek söylemiyor öylece anlatıyordu.

"Gidebileceğimiz ilk fırsatta Kuzey geldi ve abimi olduğu yere mıhladı. Güney'i yanına alabilmek için babamın gözüne girdi. Babamla benden daha fazla zaman geçirmiştir."

Babasından nefret ettiği halde bunu kıskandığını fark ettim. Hep görmezden gelinmiş bir çocuktu Ekin sanki. Hiç kimse ondan bir şey beklememiş sanki ve Ekin buna hep içerlemiş. Birinin ona ihtiyacı olmasını çok istemiş ve eminim Aral onu arkasında bıraktığında yıkılmıştır.

"Güney de alındı ve abime bunu hiç anlatmadı," dedi kızgın bir sesle. "Abim her çocuk onu eve bağlamak için alınıyor ve bir çocuk değil bir asker gibi muamele görüyorlar diye üzülürken Kuzey susuyordu sadece. Her şeyi bilmesine rağmen..."

Kuzey'in bunu Aral'a kötü hissettirmek için yaptığını sanmıyordum. Muhtemelen emir alıyordu ve bu hayatı o da istiyor, kaybetmekten korkuyordu. Anlayabilirdim. Aral'a olan saygısını ilk andan beri hissediyordum. Ona değer veriyordu. Onu kaybetmekten korkuyor olmalıydı.

"Korkmuş olmalı."

Alayla gülümsedi Ekin. Başını omzuna doğru eğip bana bakmak için gözlerini aşağı çevirdi. "Biz de *Alice Harikalar Diyarında*'ydık zaten."

Kızgın olmasını anlıyordum. Ona Kuzey'i savunduğumu düşünmesini istemediğim için, "Onu sana savunmuyorum," dedim samimiyetle. "Seni anlıyorum. Ben de olsam öfkelenirdim. O her şeyden önce senin abindi."

Kafasını salladı. "Öyle," dedi net bir sesle. Geniş zaman eki kullanmadığı gözümden kaçmamıştı. "Gitmelerinden birkaç gece önce babam Kuzey'den, abimi takip eden bir Köpek'le ilgilenmesini istemişti. Hakaret için söylemiyorum, onlara böyle deniyor," diye de bir parantez açtı ve devam etti. "Kuzey bir gece ortadan kayboldu. Bir gün sonra döndüğünde neredeyse kan kaybından ölüyordu."

İçim titredi. Aral'ın yeni mezun olduğu zamanlar olmalıydı ve düştüğü dehşeti düşünemiyordum. Onun yüzünden bir kardeşinin ölmek üzere olduğunu düşünmüş olmalıydı.

"Kuzey iyileştiğinde gitmeye karar verdiler," dedi Ekin tatsız bir sesle. "Fakat olabilecek en kötü zamandı. Kuzey bir Köpek'e saldırmıştı ve sahibi muhtemelen karşılığını isterdi. İşlerin bu kadar içinde olmayınca gitmek daha kolay ama bilince gidemiyor insan." Tavanı izleyerek anlattığı hikâye içimi sıkmaya başladı. Aral'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. En küçük kardeşi her şeyden haberdardı ve tüm yükü kendisi sırtlanıyordu.

"Abime anlatamadım," dedi neredeyse fısıltı gibi bir sesle. "O iyi değildi. Annemden sonra her şey için kendini suçladı, toparlanamadı. Ne kalabiliyor ne de gidebiliyordu. Askere giderken öyle mutluydu ki eski abimi görür gibi olmuştum ona bakarken." Gülümsedi ama içten değildi. "Evden ayrılıyordu ve bu mecburiyetten olduğu için vicdanı rahattı. Uzun zaman sonra yalnızca kendini düşündüğü bir hayatı olmuştu orada."

Aral'a sarılma ihtiyacı hissettim. Tam şu anda onu bulmak kollarımı boynuna sarmak, onu öpüp sevmek ve gülümsetmek istedim ama öylece oturdum orada.

"Askerde mutluydu. Ama sonra belki ona da iyi gelir diye askerde tanıştığı kaçık bir kadınla sevgilicilik oynadı ve bu ona daha çok zarar verdi." Ekin'in gözlerinde bir nefret parıltısı belirdi daha sonra. Defne'ye nasıl baktığını hatırladım. "Alkole başladı. Her ihtimali hesaplamaya takıntılı olan zihnini uyuşturmaktan başka hiçbir çıkış yolu yokmuş gibi içmeye başladı. Kuzey'i neredeyse ölmek üzereyken bir garajda dikmek ve onu yaşatmak zorunda kaldı." Elini yüzüne götürüp sıkıntıyla iç çekti. Geriye taradığı saçlarının içinden geçirdi elini ve bir süre orada bıraktı. "Bu yüzden anlatamadım," dedi üzgün bir sesle. "Neden gidemeyeceğimizi... Gitsek bile bundan kurtulamayacağımızı çünkü yanında götürdüğü adamların asıl belası olacağını söyleyemedim. Babam abilerimin evden ayrılmasına hiçbir zaman izin vermezdi. Fakat Aral Çakırca artık yalnız değildi. Yanında onun için her şeyi yapabilecek bir Köpek ve gölgelerinde saklanan Kiralık Tanrı olduğunu biliyordu."

Tüylerim diken diken oldu. Babam, Aral'a o evden çıkması için yardım etmiş...

"Babam ona yardım mı etti?"

Gözlerini bana çevirip kafasını salladı. "Hatta..." deyip sustu. Kararsız kalmıştı.

"Hatta ne?" diye sordum yüzüne merakla bakarken.

"Abim, Levent'teki evi alabilmek için annemin ona hediye ettiği evlerden birini satışa çıkarmıştı. Baban o evi değerinin üzerinde satıp Levent'teki evi almasına yardım etti. Abim bilmiyor ama o evi baban almış. Bildiğim kadarıyla resmi olarak ölünce senin üzerine geçmiştir."

Şaşkın gözlerle yüzüne baktım. Aral'a annesinden kalan evi babam almış ve resmi olarak ölünce benim üzerime mi kalmıştı?

"Böyle bir şey olsaydı bilirdim," dedim fakat sonra komik geldi bu söylediğim. Elbette bilmezdim. Ben daha kim olduğumu bile yeni keşfediyordum.

Sonra bir şeyi daha fark ettim. "Babam zengin miymiş?" diye sordum şaşkınlıkla.

Neden şaşırıyorsun ki Lina? Daha dün hesabına kaç para yattı senin öylece...

Yüzünde acı bir ifade belirdi ve ne düşündüğümü biliyormuş gibi kafasını iki yana salladı. "Hayır," dedi beni rahatlatmak ister gibi. "Bildiğim kadarıyla babanı kontrol altında tutmak için deden onu beş parasız bırakmış."

Kontrol altında tutmak için...

"Anladım," diye mırıldandım içimde nefret ve kırgınlıklar birbirine girerken. "Bir şey daha," dedim hazır onunla bu kadar açık konuşabiliyorken cevap almak istiyordum. "Pars'ın kardeşim olduğunu da biliyor muydun?"

Dişlerini sıktı. Biliyordu...

"Peki... Nasıl... Yani bu nasıl olmuş? Benden büyük..." *Hepsi...*

Dili dudaklarını ıslattı. Gözleri kapıya gidip geldi. Ardından öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı ve gözlerime baktı. "Annen babana her ne yaptıysa bu yalnızca babanda işe yarıyor Lina," dedi kısık bir sesle. "Babanı çoğaltamayacakları için..."

"DNA'sını çoğalttılar," diye mırıldandım.

Kafasını salladı fakat daha fazlasını anlatmaya istekli değildi. Ama bilmem gerekiyordu.

"Lütfen," dedim gözlerine bakarak. "Bilmek istiyorum. Anlat bana."

Kararsızdı fakat gözlerine kararlılıkla baktığımda diretmedi.

"Baban bunun olacağını tahmin ettiği için hiçbir zaman çocuk yapmayı düşünmüyormuş fakat annenin babandan aldığı numune örnekleri o farkında olmadan buna hizmet etmiş gibi görünüyor. Babanın kontrolleri sırasında ondan alınan spermlerle suni döllenme yapıldığını düşünüyoruz. Birkaç bebek döllendiğini ve bunlardan ilkinin Pars olduğunu biliyorum yalnızca. Muhtemelen kızıl olanlar gizleniyordur. Babamın dediğine göre babanın bunu öğrendiği zamanlar hemen hemen seni kaybettiği zamanlarla aynı."

Bununla mı ilgiliydi beni de elinden almaları? Belki de babam onları da istemişti ve buna karşılık beni de almışlardı elinden... Bilmiyordum. Tek bildiğim hayatımın koca bir trajedi olduğuydu.

Ekin'e annemi neyin bu kadar korkuttuğunu da soracaktım ama koridordan gelen ayak seslerini işittim. Gözlerim kapıya çevrildiğinde Ekin ses işittiğimi anladı. Oturduğu yerde dikleşti.

"Gidiyorlar," diye mırıldandım.

Ekin ayağa kalkarken gözlerimi ona çevirdim. "Teşekkürler," dedim içtenlikle.

Kafasını iki yana salladı önemsiz, der gibi. "İyi bir başlangıç yapmadık ama abimle olduğun için memnunum Lina," dedi samimiyetle. "Uzun zaman sonra abim ilk kez kendisi için bir şey yapıyor ve kendisine bir şey istiyor. Başkası için yaşayacağı bir asırdansa kendisi için yaşayacağı bir ayı tercih ederim."

Tüylerimi diken diken etti bu söylediği. "Ona bir şey olmasına izin vermem."

Gülümsedi. Gözlerinde güven vardı. "Biliyorum. Ben de öyle."

O an Ekin'le çok yakın arkadaş olacağımı hissettim. Böyle şeyler hissetmezdim halbuki.

"Son bir şey," dedim çıkmadan önce. "Defne'yle onu sen mi ayırdın?"

Gözlerinde memnun bir parıltı gördüm. "Hayır, abim kendisi ayrıldı," deyip yüzüne muzip bir gülümseme yerleştirdi. "Ben de ona bir daha yaklaşmamasını sağladım."

O an aklıma mahkeme salonundaki bir anımız geldi. Defne'ye gülümseyerek 'İstanbul'a temelli mi döndün?' diye sormuştu alayla. Onun ülkeden gitmesinde Ekin'in parmağı olduğuna emindim o an.

Gülümsememe engel olmadım. "Teşekkürler."

Gülümsemesi genişledi onun da. "Rica ederim."

Ayağa kalktım, ona elimi uzattım. Kaşı kalktı ama uzattığım elimi sorgulamadan tuttu.

"Kötü bir başlangıcımız oldu, dedin," dedim az önce söylediğini kastederek. "Ben Lina. Tanıştığıma memnun oldum Ekin."

Ekin'in gözlerinden birkaç ifade geçti. Hüzün mü mutluluk mu emin olamadım. Yutkundu yavaşça. Sonra da alayla gülümsedi. "Ben de memnun oldum Lina. Abime iyi bakarsın umarım."

Kafamı salladım. "Ona iyi bakacağım."

Kafasını sallarken gülümsemesi genişledi. "Abim bizi tokalaşırken görürse seni kötü bir şeye ikna ettiğimi düşünür."

Güldüm hafifçe. "Ya da benim seni..."

İkimizin ittifak olması Aral'ın yeni kâbusu olabilirdi gerçekten. Ellerimiz ayrıldı. Ekin beni odada yalnız bıraktı fakat benim burada yalnız kalmış olmam Hükümdar Çakırca'nın hoşuna gitmeyeceğinden daha sonra Ekin'e kızmaması için odadan çıktım.

Merdivenlerin başında Fatma Hanım'la karşılaştım. Yüzünde mahcup bir ifade vardı.

"Ben de size geliyordum," dedi hafifçe gülümseyerek. "Aral Bey sizi odanıza götürmemi rica etti."

Sanırım sıra aile toplantısındaydı ve Aral bunu görmemi istemiyordu. Hükümdar Çakırca'nın umursayacağını düşünmüyordum.

"Atilla Bey gitti mi?" diye sordum merakla.

"Ender Hanım'la kış bahçesindeler," diye yanıtladı beni.

Bir an Atilla Durmuş'un benden Ender Hanım'a bahsedeceğinden endişelendim ama Hükümdar Çakırca'nın buna göz yummayacağına inancım tamdı. Ender Hanım'ı ürkütecek hiçbir şey yapmayacak, derken netti.

"Aral," dediğimde Fatma Hanım bana baktı. "Nasıldı?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Biraz öfkeli gördüm."

Kafamı salladım anladım, der gibi. Benim için ailesiyle tartışsın istemiyordum. Açıkçası Aral'ın beni sevmesi bile çok büyüktü bana. Bir tek o sevsin yeterdi. Bir tek o iyi düşünsün bana yeterdi. Aral öyle değildi. Aral sevilmeyi, saygı duyulmayı, anlaşılmayı tatmış hep. Yaşamanın ne olduğunu biliyor. Hayatta kalmakla yetinmek istemiyor ve bu öfkelendiriyor onu. Bir adli tıpçıya göre yaşam hakkında ölümden daha çok şey biliyor.

Bir odanın önüne geldiğimizde benim için kapıyı açtı Fatma Hanım ve gülümsedi. Her şey yoluna girecek, der gibiydi. Bu evde nelere şahit olmuştu kimbilir... Çakırcalar bile bir araya geldiğine göre her şey mümkün görünüyordu belki de ona.

"Onu burada beklemenizi istedi."

"Teşekkür ederim."

Gülümsedi bana. Kenara çekildiğinde odaya girdim. Bir misafir odası bekliyordum ama oda bariz bir şekilde birine aitti. Yalnızca birine ait değildi üstelik. *Tıp öğrencisi Aral Çakırca'ya aitti.*

Fatma Hanım arkamdan kapıyı kapatırken olduğum yerde kalakaldım bir süre. Duvardaki tablolar, komodinin üzerindeki kitaplar, konsol üzerindeki imzalı basketbol topu, birkaç fotoğraf, çalışma masası üzerinde

tıp kitapları, kalemler, dikiş setleri... Ve yatağının üzerinde ufak tefek hediye paketleriyle birlikte beni bekleyen bir buket turuncu lale.

Kalbimin ritmi hızlanıp yavaşladı. Dudaklarımda buruk bir tebessümle yatağına adımladım. Dizlerim üzerinde yatağına çıkıp çiçeklere dokundum. Kürşat'a mı aldırmıştı çiçekleri yoksa başka birinden mi rica etmişti emin değildim ama bugün alınmış gibi tazelerdi. Büyüklü küçüklü bir düzine hediye paketine bakarken karnım ağırdı. Ne almıştı bu kadar? Üstelik hangi ara almıştı? Bugün almış olamazdı. Telefonuna bile bakarken görmemiştim. Dün ben sarhoşken mi yapmıştı?

İç çektim paketlere dokunurken. Muhtemelen böyle vermeyi düşünmediği için açmadım hiçbirini. Gözlerimi odasına çevirdim tekrar. Ayağa kalkıp merakla konsola ilerledim. Konsolun üzerindeki fotoğraflara baktım yakından. Annesiyle, kardeşleriyle, Şahin ve Tarık'la bir sürü fotoğraf vardı. Fotoğrafları seviyordu gerçekten. Gülümsedim. Gençliğinin farklı zamanlarından fotoğraflardı ve yüzü o kadar değişmemişti. Liseli halini gördüğümde bir an için kalbim çarptı. İnanılmaz yakışıklıydı. Yatılı liseye gitmiş olmasına memnun oldum. Sanırım çok kız görmemiştir o zamanlar onu...

Sevimli yüzünü okşadım. Toz zerresi bile yoktu üzerinde. İmzalı basketbol topuna dokundum. Basketbol oynamayı seviyormuş sanırım. Topun hemen arkasındaki duvara imzalı bir basket forması çerçevelenip asılmıştı. Konsoldan ayrılıp çalışma masasına gittim. Derli toplu bir masaydı. Sütur atmak için çalıştığı eşyaları az önce bırakmış gibi duruyordu. Burada nasıl çalıştığını hayal ettim. En üstteki TUS hazırlık kitabından rastgele bir sayfayı açtım. Neredeyse hepsi çözülmüştü. Çok çalışkan biri olduğunu anlaması zor değildi. Yalnızca zeki biri değildi, çok da çalışkanmış. Belki de kafasını bu şekilde meşgul ediyordu... Kalbim sızladı. Aldığı ufak notları okudum. İçimde ders çalışmayı özleyen bir yanım onunla ders çalışmayı o kadar istedi ki bu his sıkıştırdı göğsümü birkaç saniye.

Bu masaya oturup ders çalışıyor olabilirdik... Onu senelerdir tanıyor ve benim olması için dua ediyor olabilirdim. İç çektim yavaşça. Eğer ailelerimiz bu duruma gelmemiş olsaydı ona platonik olurdum şüphesiz. O zaman da sever miydi beni? Normal biri olsaydım dikkatini çeker miydim? En başından dikkatini çeken şey hayatımdı. Eğer tanışık olsaydık her zaman bana abilik eder ve muhtemelen bu türden bir sevgi oluşturmazdı içinde. O an neredeyse bu şekilde olduğuna sevinecek oldum.

Çalışma masasını biraz kurcaladım. Çekmecelerinden birinde bir albüm buldum. Bana kızmayacağını düşünerek albümle yatağına ilerlerken gözlerim giysi dolabına takıldı. Oda çok sıcaktı ve yatakta uzanmak istiyordum ama pantolonumu kırıştırmak istemiyordum. Ender Hanım'ın hiçbir şeyden haberi olmadığından akşam yemeği için aşağı inmek durumunda kalma ihtimalim vardı. Aşağıda ne konuşulursa konuşulsun Aral'ın beni alıp gitme olasılığını da yine aynı kişi sıfıra indiriyordu. Bu yüzden albümü yatağına bırakıp giysi dolabına ilerledim.

Dolapta hâlâ kıyafetleri var mı emin değildim ama odada hâlâ Aral buradaymış gibi bir his olduğu için içimden bir ses hiçbir şeye dokunulmadığını söylüyordu. Dolabının sürgülü kapısını açtığımda hâlâ kıyafetleri olduğunu gördüm. Burnuma temiz bir koku doldu. Gerçekten hiç gitmemişti sanki. Elimi kıyafetleri üzerinde gezdirirken yerleştirilme biçiminin diğer odalarında da aynı şekilde olduğunu anlamam çok zamanımı almadı. Bu yüzden tişörtlerini koyduğu yeri kolayca buldum. Tarzı pek değişmemişti ama artık daha klasik giyinirken beş sene önce daha fazla rahat kıyafete sahipmiş.

Oversize lacivert bir tişört buldum kendime. Özellikle onu seçtiğimi inkâr etmeyecektim. Kıyafetlerimi çıkarıp bir koltuğun üzerine özenle bıraktım. Lacivert tişörtü üzerime giydiğimde mini elbise gibi oldu ve yeterliydi. Bacaklarımdaki pansuman bantlarını görmezden gelerek yatağına geçip hediyelerimin yanına uzandım ve albümü karnıma yaslayıp ilk sayfasını açtım. Lisede olduğu zamanlar karşıladı beni. Fotoğrafı Tarık'ın çektiğini anladım çünkü bu fotoğrafı kafede de görmüş gibiydim. Dudaklarımda bir gülümse ile sayfalarını çevirdim. Bir deniz kenarında üzerlerinde eşofman takımıyla oldukları aşırı havalı bir fotoğrafla dudak büktüm. Nasıl bu kadar yakışıklı olabilirdi? Şu anki halini hiçbir şeye değişmezdim ama liseli hali resmen manken gibiydi. Oyuncu olsa milyoner olurdu. Bir sayfa daha çevirdiğimde kulağında gördüğüm küpeyle oturur pozisyona geçtim heyecanla. Küpeli hali kalbimin ritmiyle oynadı. Bambaşka bir havası vardı artık. O efendi halinin yerini çapkın bir hal almış gibiydi ve tahmin ettiğimden daha fazla yakışmıştı. Şu anki halinden bambaşka biri gibi duruyordu. Bir sayfa daha çevirdiğimde boynunda elektro bir gitarla verdiği *rock*'çı pozu kıkırdamama sebep oldu. Babasının bu fotoğraftan haberi var mıydı merak ettim ve bu beni daha çok güldürdü. Babasını kızdırmak için küpeden daha başka şeyler yapmış gibiydi. Birkaç fotoğraf sonra lisedeyken bir müzik grubu olduğunu fark ettim.

Bir sahnede ışıklar altında gitar çalarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Terlemişti, yüzünde ciddiyet vardı. Işığın altında terleyen teni ve kulağındaki küpesi parlıyordu.

"Babana seni yatılı okula gönderdiği için teşekkür edebilirim," diye mırıldandım yüzünü okşarken. Hâlâ çalabiliyor muydu? Kesinlikle bana da çalmalıydı.

Fotoğraflar Aral'dan beklendiği gibi kronolojik dizilmişti. Gittikçe azaldı ve Aral'ın yüzündeki gülümseme canlılığını yitirdi. Lise sonda olduğunu elindeki sigarasından anladım. On yedi yaşındaki Aral'ın artık ne küpesi ne gitarı ne de canlı, çapkın bir gülümsemesi vardı. Fotoğraflara dümdüz bakıyor ya da bazen tebessüm ediyordu zorla. Kalbim acıdı.

Artık Deniz ve Ekin de dahildi fotoğraflara. Deniz'le çok benziyorlardı ama liseli halleri neredeyse birebirdi. Ekin o kadar ufak tefek duruyordu ki şu anki haliyle alakası yoktu hiç. Aral'ın, Ekin'i sırtında taşıdığı bir fotoğraf vardı. Ekin'in dizleri kan içindeydi ama gülüyordu. Aral'ın dudaklarında bir sigara vardı ama gülümsüyordu. Deniz ve Şahin'in omuzunda ikişer çanta vardı, bir şeye gülüyorlardı. Tarık zafer işaretiyle kameraya bakan tek kişiydi. Bu fotoğrafın hikâyesini merak ettim.

Sayfalar ilerledi. Sayıları daha da azaldı ama her fotoğrafta biraz daha büyüdüler. Aral istikrarla daha yakışıklı ve uzun olmaya başladı. Üniversitede spora kafayı takmış gibiydi çünkü her fotoğrafta biraz daha kalıplanmaya başladı. Şu anki halini alıyordu yavaş yavaş. Denize gittikleri bazı fotoğraflar gördüm. Bir an için karşıma Defne çıkacak diye korktum ama sonra bu evden gidene kadar Defne'nin hayatında olmadığını hatırlayıp rahatladım.

O kadar dalmıştım ki kapı tıklatılana kadar kapıya yaklaşan ayak seslerini duymamıştım. Gözlerim kapıya çevrildiğinde kapı hafifçe aralandı. Aral'ı gördüm. O kadar fotoğrafa bakıp ardından onu görmek tuhaf hissettirdi. Müsait olduğumu görüp odaya girerken yüzünde ifadesizlik vardı ve bu beni biraz endişelendirdi. Çünkü duygularını gizliyordu yine ve onun duygularını gizlemesinden nefret ediyordum. Gözleri elimdeki albüme kayarken albümü kapattım. Tek kelime etmeden yanıma geldi. Dizini yatağa yasladığında uzanacağını anlayıp albümü komodine bıraktım. Bana biraz daha yaklaştığında bacaklarım arasına girmesine izin verdim. Kollarım omuzlarına sarılırken geriye doğru bıraktım kendimi. Üzerime uzanması yıkılmak gibiydi ama böyle düşünmemeye çalıştım.

"İyi misin?" diye sordum omzunu ve saçlarını okşarken.

Yüzünü boynuma gömdü. "Özür dilerim," diye fısıldadı içten bir mahcubiyetle.

Kalbim acıdı fakat şimdi sırası değildi. Şimdi güçlü olma zamanıydı. Kafamı iki yana salladım. Daha sıkı sarıldım ona.

"Özür dilemeye başlarsak benimki günler sürer," diye mırıldandım.

Burnunu boynuma sürttü. Boynumdan öptü beni. "*Senden duymak istediklerim* listeme hiç girmemiş bir kalıp bu halbuki," diye fısıldadı tenime.

Eğer kaderimi birinin ellerine bırakacak olsaydım o eller Aral'ın elleri olurdu.

"Benim de öyle," diye fısıldadım tüm içtenliğimle.

Onu öpmek istedim ben de ama yapamadığım için kıpırdanıp ona daha çok sırnaştım.

"Hem bu kulakların tek marifeti her sesi duymak değil," diye mırıldandım hüznünü dağıtmak için her şeyi alaya alarak. "İstersem sadece bebeğim ve sevgilimle biten cümleleri duyabiliyorum."

Boynuma bir öpücük daha bırakıp dirseği üzerinde doğruldu. Gözlerimin içine baktı hüzünlü bir ifadeyle. Sol eli saçlarımı yanağımdan çekip yastığa düşürdü saçlarımı. Parmak uçları tenimi okşadı kıyamıyormuş gibi.

Gözlerime bakarken iç çekti. "Sen bildiğim en güzel şeysin."

İçim titredi ama onu gülümsetmek için oyunuma devam ettim. "Hımm. Duyamadım."

İstediğimi bana verdi. Gülümsedi. "Sen Lina..." dedi başparmağı dudağımı okşarken. "Sahip olduğum en güzel şeysin sevgilim."

Kalbim sıcacık oldu. Dudağımı okşayan parmak ucuna bir öpücük bıraktım.

"Sen her şeye değersin," dedim gözlerine tüm samimi duygularımla bakarak. "Göründüğümden daha güçlüyüm ben Aral. Sen incitmeye kıyamadığından cam gibi görünüyorum sana belki ama elmastan bir kalbim var benim." *En azından senden önce öyleydi.* "Beni kırabilecek kişi sayısı bir elin beş parmağını geçmez ve en güçlü koza sahip olan sensin. Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü dert etmene gerek yok. Geçmişim, değiştiremeyeceğim gerçeğim ve Yaratıcı biliyor eğer yapabiliyor olsaydım yapardım senin için ama değiştiremiyorum. Sen inanılmaz iyi bir insan, evlat, kardeş, abi, arkadaş, kuzen ve sevgilisin. Seni kimseye

değer görmemekte haklılar. Bu yüzden seni hak etmek için elimden geleni yapıp onları ikna etmesi gereken benim. Yapacağım da. Bizim için savaşacağım sonuna kadar. Bir gün evet Lina da Aral'ı hak ediyor, diyecekler. Ama o zamana kadar başkalarının benim hakkımda düşündükleri için üzülmeni istemiyorum. Buraya geldiğim ve annenle tanıştığım için mutluyum ve bugün nasıl güzel başladıysa öyle bitsin istiyorum."

Dili dudaklarını ıslattı. Hayranlık ve sevgi dolu bakışlarla kafasını salladı hafifçe.

Elim yanağına uzandı. Parmak uçlarımla yanağını sevdim. "Çok mu kötü geçti konuşma?"

"Hangisi?" diye sordu dudaklarına dokunurken.

"Dayınla iyi geçmiş olamaz," diye mırıldandım. "Aile toplantısını sormuştum."

Dili dudaklarını ıslattı. "Ablam nasıl büyüdüğünü bilmiyor. Bu yüzden endişeliydi biraz."

O an utançla doldum. Böyle düşünmekte haklıydı. Açıklamamıştım hiç kendimi. Onu ben bıçakladım, demiştim yalnızca.

"Peki şimdi?" diye sordum merakla.

"Üstü kapalı hayatından bahsettim biraz. Farkında olmadan yaptığını, Kuzey'den nasıl korkmuyorsa senden de korkmamasını söyledim."

Gözlerimi kırpıştırdım birkaç kez. Kuzey gerçeğini bu açıdan düşünmemiştim. Kuzey onların kardeşiydi ama aslında o da bir nevi benim gibi büyümüştü. Tetikleniyor muydu o da bir fikrim yoktu ama Kuzey aileden kimseye zarar vermiyordu.

"Ne dedi peki?" diye sordum merakla.

"Ağladı," dedi keyifsiz bir sesle. "Herkes için üzülüyor olabildiğince."

"Üzgünüm."

Kafasını iki yana salladı. "Halledeceğim her şeyi," dedi kendinden emin bir sesle. Yüzüme eğilip dudaklarını yanağıma bastırdı. "Her şey yoluna girecek."

Kafamı salladım ona inanarak. Sonra öpücükleri boynuma doğru yol alırken tekrar üzerime uzandı. Mola verdiğimizi anladım. Kısacık bir konuşma bile sinirlerini yıpratıyordu. Yüzünü tekrar boynuma gömerken kolları yatakla belim arasına girip bana sarıldığında içime sevgiyle doldu. Ona sarıldım.

"Ben de seni özledim," diye mırıldandım boynumda ona yer açarken.

Boynumu öperken, "Sıkıldın mı?" diye sordu usulca.

"Albümüne baktım," dedim tenim öpücükleriyle ısınırken. "Liseli halin kalbimi o kadar hızlı attırdı ki bayılabilirdim."

Hafifçe güldü. Onu güldürdüğüm için kendimi bir nebze sevdim. "O kadar beğendin mi?"

"Bayıldım," dedim dürüstçe. Parmaklarım saçlarında gezindi. "Yatılı okuduğun için minnettar kaldım." Kulağını okşadım. "Küpe ve elektrogitarla okulun popüler çocuğuydun kesin."

Boynuma çarpan nefesten güldüğünü anladım. "Öyleydim biraz," dedi mütevazılıkla. Kesinlikle öyleydi. Aksi mümkün değildi. "Ama artık o kadar genç değilim."

Ona daha sıkı sarıldım. "Şu anki halini hiçbir şeye değişmem," dedim samimiyetle. Şu an ne kadar yakışıklı ve karizmatik olduğu hakkında bir fikri var mıydı?

"Bak sen..." dedi memnun bir sesle.

Gülümsedim hafifçe. "Aynı liseye gidiyor olsaydık zorbalarımın hepsi sana âşık olurdu."

Burnunu tenime sürttü. Kolları daha sıkı sardı beni. "Ben yine de sınıfın en sessiz ve zeki kızına âşık olurdum."

Bu sözleri beni gülümsetti. Hayali kafamda canlanırken iç çektim. "Harika olurdu. Yüzlerindeki ifadeyi görmek isterdim."

"İsimlerini hatırlıyorsan nerede yaşadıklarını bulur, onlara ne kadar harika olduğunu gösteririz."

Cazip bir teklifti. "Yapalım mutlaka," diye onayladım onu. "Sana ve sana ait bir yüzüğe sahip olmam, tıp okuyor olmamdan daha çok kudurturdu onları."

"Sığlıkları kumsal kenarı, ufukları on metre, varlıkları kan ve et yığınından ibaret," diye mırıldandığında hayatımda duyduğum hakaretsiz ama aşağılayıcı cümleydi.

Kıkırdadım. "Bu cümleyi yalnızca sen kurabilirdin."

Derin bir nefes alıp boynuma bir öpücük bıraktı. Arından kalktı üzerimden. Ellerini başımın iki yanına koydu ve dizleri üzerinde doğruldu. Bacaklarım arasında dizlerinin üzerinde durduğunda karnım ağrıyordu. Nabzım artıyordu. Özellikle üzerinde takım varken...

Elimden tutup kaldırdı beni de. Gözlerini yanına uzandığım hediye yığınına çevirdi.

"Açmamışsın."

Dizleri önünde bağdaş kurdum. "Seni bekledim."

Gözlerinde kıyamayan bir bakışla yüzüme uzanıp yanağımı öptü. "Açabilirsin artık."

Ardından bacaklarını aşağı sallayarak oturma pozisyonuna geçti. Heyecanla kutulardan birini elime aldım.

"Neden bu kadar çok hediye var?"

"Geçmiş hediyelerin de var içinde," dedi yüzümü ilgiyle seyrederken.

Kaşım kasıldı. "Geçmiş?"

Kafasını salladı. "Birkaçını yirminci yaş günün için karasız kalarak almıştım. Sonra *Dorian Gray'in Portresi*'nin ilk basımı getirdim..."

Onu daha ne kadar sevebilirdim bilmiyordum.

"Onu da farkında olmadan ödünç aldın. Sende olmalı."

Tüylerim diken diken oldu. Çünkü o kitapla bir fotoğraf paylamıştı. Doğum günümde benim için okuduğunu bilmek kalbimi pır pır ettirdi.

"Ondan sonraki seneler için iki 14 Şubat hediyesi ve bir doğum günü hediyesi daha var."

İçimde bir ağlama dürtüsü oluştu yine. Onu unuttuğum ve ona çok ağır şeyler yaşattığım için... Fakat ağlamayacağıma söz vermiştim. Bir daha ağlamayacaktım. Beni ağlatan herkesten hesap sormadan bir daha ağlamayacaktım.

"İlk hangisini açmalıyım?" diye sordum gözlerimi kaçırarak. Ona bakarsam sözümü tutamayabilirdim.

Bana diğerlerinden daha büyük olanı verdi. İçimde heyecan ve merakla açtım paketi. Beni bir şapka karşıladı. Fakat bu sıradan bir şapka değildi. Kaptan Jack Sparrow'un şapkasıydı. Heyecanla bir nefes kaçtı dudaklarımdan ve şapkayı gülerek çıkardım. Gerçeğinden hiçbir farkı yok gibiydi. Gerçek deri gibiydi ve içerisinde orijinal ürün olduğunu gösteren bir marka sembolü vardı. Aynı zamanda Jack Sparrow'un saç boncukları ve bandanası da vardı.

"Bu harika," dedim samimiyetle. Şapkayı başıma geçirip sağımda kalan dolabının boy aynasından kendime baktım. Yüzümde bir tebessümle ona döndüm.

"Doğum günü hediye seçeneklerimde bu vardı ve sen kitap mı getirdin bana," diye çıkıştım ona gülümseyerek.

Gülümsedi. "Çok düşünülmüş olur diye getirmedim," diye açıkladı kendini. "Çünkü çok düşünüyordum seni.

Kalbim küt küt attı. Kafamda şapkamla ona uzanıp dudaklarına bir öpücük bıraktım.

Ondan ayrıldığımda gözlerime baktı. "Hepsini aç da öyle öpeyim seni," dedi bu sabah ona söylediğimi taklit ederek.

Gülümsedim içtenlikle. Onaylarcasına kafamı salladım. Şapkamı kenara bırakıp bir sonraki hediyemi vermesini bekledim. Bu kez dikdörtgen bir şeydi. Kadife bir kutu karşıladı beni. Kutuyu açınca içinde bir neşter olduğunu gördüm. O kadar güzeldi ki kalbim ağırlaştı. Elimde bir neşterle hayal edemiyordum artık kendimi. Sanki artık bir hayaldi geçmişte yaşadığım tüm deneyimlerim.

Sessizliğim Aral'ın gözünden kaçmadı elbette.

Sol eli, başımı eğdiğim içim yüzüme dökülen saçlarımda gezindi. "Aynısından benim de var," diye mırıldandı yumuşak bir sesle. "Birlikte çalışmak için sabırsızlanıyorum."

Yine ağlama isteği oluştu içimde. Başımı kaldırıp ona baktım. "Sence gerçekten doktor olabilecek miyim?"

Sorum bakışlarını derinleştirdi. Yanağımı okşadı. "Olacaksın," dedi net bir sesle. "O kadar neşter tutacaksın ki sevgilim, yemek yaparken tavuğu tekniklerle böldüğünü bile fark etmeyeceksin."

O an Aral'ın yemeklerini bölme tarzını anımsadım. "Yemek yerken bile mi?"

Kafasını salladı. "Yemek yerken bile."

Bunu istiyorum. Gerçekten istiyorum.

Kutuyu kapattım. Yatağa bırakıp dizlerim üzerine kalktım. Kollarımı boynuna sarıp sıkıca sarıldım ona. İçimde kalan tüm heveslerimi kaybetmemek için sarıldım ona sıkıca. Benim heves ettiğim her şeye benden daha hevesli olduğu için içimdeki her şeyi ona emanet etmek geldi içimden. O benim için saklasın içinde de hiç kaybolmasınlar istedim...

"Ne varsa bu hayattan istediğimiz, alacağız mutlaka," dedi sıcak elleri sırtımı okşarken. "Umutsuzluğa düşersen kafasının içinde Aral halleder, de hep kendine."

Kafamı salladım. "Aral'ım var çünkü."

Onayladı beni. "Aynen öyle."

Sevgiyle sol gözünün hemen yanına bir öpücük bırakıp kucağına yerleştim usulca.

"Hediyelerimi biraz da burada açayım."

Kolları etrafıma sarıldı. Şakağımı öptü sevgiyle. "Harika bir doktor olacaksın."

Hafiften titreyen ellerimi görmezden mi geliyordu yoksa bana da mı açmıyordu konusunu emin değildim ama ellerimde titreme vardı. Tekrar örgüye başlardım. Sorun değildi. *Değil mi Aral?*

"Sanırım adli tıp istiyorum," diye mırıldandım sıradaki kutumu bana verirken. *Hem ellerimin titremesi orada çok sorunu olmazdı sanırım.*

"Gerçekten mi?" dedi şaşırmış gibi.

Kafamı salladım. "Biri dikkatimi o yöne çekti."

Burnundan güldü. "İşimi yaparken beni bir kez gördün onda da kanını aldım Lina."

Muzip bir ifadeyle gülümsedim. "Kan çekermiş," diye espri yaptığımda bunu beklemediği için gamzesi görünecek şekilde güldü. Ben de onunla güldüm.

Aral bir başka paketi verdiğinde kitap olduğunu tahmin ettim. Paketini açtığımda bir kitaptı beni karşılayan ama sıradan bir kitap değildi.

"Define Adası," dedim gülümseyerek.

Kapağını açtığımda ilk basım olduğunu gördüm. Kalbim yumuşadı. Hakkımda o kadar çok şey biliyordu ki onu, onun beni tanıdığı kadar tanımamış olmak kalbimi mengeneye alıyordu.

"Sahaflarda aramıştım," diye mırıldandım kapağını okşarken. Bir yerde bulmuştum ama çok pahalıydı. Alamamıştım bu yüzden. "Çok istiyordum." Başımı çevirip yanağını öptüm sevgiyle. "Teşekkür ederim."

Başını yüzüme yasladı. "Artık sende oldukları için mutluyum," diye mırıldandı.

Fazla sevgi göğsüme ağır geldi. Derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. Bana bir paket daha verdi.

"Yirmi birinci yaşın için," diye belirtti.

O gün çiçek getirmişti bana. "Neden o gün vermedin?" diye sordum merakla.

"Aynı sebepten," dedi kolu biraz daha sarılırken. "Kendimi eleveririm diye endişelendim."

Paketi açtığımda adı bilindik bir mücevherat markasına ait kadife bir kutu karşıladı beni. Kutuyu açtığımda içinde kolye olduğunu gördüm. Kolyeye bakarken kendini neden elevereceğini düşündüğünü anladım. İki kalpli *charm*'dan oluşuyordu kolye. Biri gümüş biri kırmızıydı. O an aklıma kolyemi gördüğü için bozulması geldi.

Gözlerimi güzel yüzüne çevirdim. "Kolyeme bu yüzden mi bozulmuştun?" dedim hafifçe gülümseyerek.

"Onunla aynı hediyeyi almış olabileceğimi düşünmek öfkelendirdi beni," diye onayladı beni.

Çok garip bir histi. O günü hatırlıyordum net bir şekilde artık ve onun beni o zaman seviyor oluşunu hazmedemiyordum hâlâ. HÂLÂ çok garip geliyordu.

"Eğer boynum boş olsaydı orada verir miydin bana hediyeni?" diye sordum merakla.

Dili dudaklarını ıslattı. "Çakmağımla dilek tutarken boynunu boş görmüş olsaydım verirdim sanırım," dedi gözlerime bakarken.

"Artık boş," dedim gülümseyerek.

Kolye artık kendi sahibindeydi. Künyesinden ibaret boş boynuma baktı. Sonra da sol eliyle kolyeyi kutusundan aldı. Sırtımı ona döndüm birkaç saniyeliğine. Kolyeyi takıp ensemi öptüğünde ensemdeki sıcaklık belime bir ürperti gönderdi. Gözlerimi kapattım birkaç saniye. Ona yasladım. Dudaklarını boynuma ilerlettiğinde ona yer açtım ve başımı omzuna yasladım.

"Ne dilemiştin o gün?" diye sordu boynuma bir öpücük bıraktıktan hemen sonra.

"Mutlu olmayı," diye yanıtladım onu.

Kulağımın altını öptü. "Mutlu musun?"

Yutkundum. Sol elim kalkıp yüzüne yaslandı. "Seninle mutluyum."

İç çekti. "Çok seviyorum seni."

Kalbim küt küt attı. Aral hiçbir zaman sevgisini saklayan biri olmamıştı fakat bunu her söylediğinde taşikardi olmaktan geri duramıyordu kalbim.

Başımı ona çevirdiğimde burun buruna geldik. "Ben de çok," diye fısıldadım dudakları üzerine.

Dudaklarımız neredeyse birbirine çarpacaktı. "Hediyelerini bitir," dedi dudaklarımın üzerine.

Gülümsetti bu söylediği beni. "Ufak bir mola mı versek?"

Cıkladı. "Uzun uzun öpmek istiyorum seni."

Karnım kasıldı. Kuruyan dudaklarımı dilimle nemlendirip hediyelerime baktım. Son paketi uzattı bana. Hafifçe gerildiğini hissettim.

"Yirmi ikinci doğum günün için."

Onu unuttuğum zaman bile hediye almış benim için...

Paketi açtım. Bir defter karşıladı beni. Kullanışmış durduğu için kalbim kasıldı. İlk sayfasını açtığımda Aral'ın elyazısını tanıdım hemen.

Aral Çakırca

Bunun bir günlük olduğunu fark etmemle nefesimi tuttum. "Aral..." İsmi dudaklarımdan dökülürken emin olmak isteyerek ilk sayfasını açtım ve gözlerim köşedeki tarihi okudu. *24.10.2018*

"Günlük tutmuyorum," dedi sesi kulağımın hemen arkasından gelirken.

Gözlerimi sayfadan alamadım. Beni anlatan satırlara bakarken gözlerimi bile kırpamadım.

"O gün senden kaçınca kimseye anlatamadım başta. Şahin ve Kürşat'a bile... Ben de masamdaki bir deftere yazdım öylece. Sonra anlatamadığım şeyleri yazmaya başladım."

Yutkunamadım. Onu unuttuğum sene doğum günümde bana bunu hediye etmek istemesi kalbimi öyle çok acıttı ki inlememek için dişlerimi sıktım.

"Beni hatırla istedim," dedi usulca. "Neredeyse kapına bırakacaktım oku diye." Çenesini omzuma yasladı. "Bir cumartesi günü, çiçekçide tek başına otururken yanında olmak istedim. Sana pastayı Angela değil ben almak istedim. Seni teselli etmek, mutlu etmek, öpmek istedim."

Zihnim bahsettiği anıma gitti o an. Günlerden cumartesiydi ve çiçekçide nöbetçiydim o gün. Melek Hanım, yani Angela, doğum günümü hatırlamış ve bana ufak bir pasta kesmişti. Şimdi anlıyordum ki bunu ondan Aral istemiş olmalıydı. Uzaktan izlemiş beni...

"Yirmi üçüncü doğum günümü mutlaka birlikte kutlayalım."

Kafasını salladı. "Kutlayalım."

Kalbim acıyordu ve endişe damarlarımda kol gezdi o an. Panik atak geçirecekmiş gibi hissettim aniden. Onunla doğum günümü kutlayamayacakmışım gibi hissettim. Onunla uzun süre kalamayacakmışım, hayatım hiç istediğim gibi gitmeyecekmiş gibi...

Derin nefes almaya başladım. Titreyen ellerimle defterini kapattım. Parmaklarım arasında sıktım.

"Lina..." diye fısıldadı yumuşak bir sesle. "Sorun yok sevgilim. Her şey güzel olacak."

Başparmağı bileğimi okşadı. Panik atak eksikti tam da şu an. Kucağında dönüp kollarımı boynuna sardım ve yüzümü boynuna gömdüm kalbim endişeyle gümbürderken.

Saçlarımı okşadı. "Her şey iyi olacak. Sorun yok. İyi olacağız. Korkma sevgilim. Korkulacak hiçbir şey yok. Hep burada olacağım."

Elimi ensesindeki saçları arasına sokup avucumda sıktım. "Doğum günümde Manolya'da olalım," diye fısıldadım sakinleşmeye çalışırken. Buna inanırsam yaşardım. Buna inanırsam başarırdım. *Buna inanıyorum. Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek. Aral beni özlemeyecek. Aral'ı özlemeyeceğim.*

"Orada olacağız," diye onayladı beni. Parmakları saçlarımda ve ensemde geziniyordu. "Sana çikolatalı pastadan siyah inci yaptıracağım."

Planlamış her şeyi sanki... Yapamadığımız her şeyin listesini tutmuş sanki... Sanki değil Lina, o Aral...

"Hediyelerimi bitirdim," diye mırıldandım dudaklarım omzuna yaslıyken. "Öp beni istiyorum."

Nefesi ensemi gıdıkladığında güldüğünü anladım. "Sevgililer Günü hediyeni henüz vermedim."

Ama tüm paketleri açmıştım çoktan. Merakla doğruldum.

"Burada değil," dedi yüzümü incelerken. "İyiysen gidip getireceğim."

"İyiyim," deyip yatağa kaydım ayağa kalkabilmesi için.

Beni sol gözümden öpüp kalktı ve odasından çıktı. Ben de dikkatimi dağıtmak için ortalığı biraz topladım. Paketleri ve hediyelerimi bir araya toplayıp masasına koydum düzenli bir şekilde.

Aral odaya döndüğünde gözlerimi merakla kapıya çevirdim. Elindeydi sanırım ama bir avuç büyüklüğünde ne olabilirdi, bir fikrim yoktu. Gerçi avuçları epey büyüktü. Her şey çıkabilirdi.

"İnsanın kalbinin büyüklüğü nedir?"

"Yaklaşık sağ yumruğu kadar," diye yanıtladım onu.

Kafasını salladı. "Bunların ikisi bir yumruğum kadardır," deyip karşımda durdu. "Aç ellerini."

Kaşlarım kalktı merakla. Avuçlarımı açtım. Avucuma bıraktığında sivri bir şey sandım parmağıma bir şeyler batınca ama sonra avucuma koyduklarının iki kuş olduğunu görünce kalbimin ritmi değişti. Biri siyah beyaz tüylü diğeri sarı turuncu tüylüydü. *Sevda papağanı...*

"Aral," dedim avucumda birine sığınan iki papağana bakarken. Öylece avucumda oturmuş birbirlerine sokuluyorlardı.

Aral gülümsedi. Sevgiyle gözlerimin içine baktı. "Kızınca ısırıyorlarmış ama sevgilim de öyle, iyi anlaşırlar dedim," dediğinde ağlamak üzereydim. Saçımı kulağımın arkasına iterken yanağımı okşadı. "Eğer

sabredersek birkaç kelime söyleyebilirlermiş." *Ufak Lina'nın onunla konuşmayan, uçup kaçamayan Bay Cesurlarına karşı Aral'ın Lina'sının konuşan papağanları olacaktı...*

Burnum sızladı. "Teşekkür ederim," dedim kısık bir sesle. "Aldığım en güzel Sevgililer Günü hediyesi."

Bana eğilip alnımdan öptü. Sonra odasının kapısını açıp kenara koyduğu bir şeyi alarak döndü. Şahane bir kafes almıştı. Onları alıp içeri bıraktı. O sırada koluna ceketini astığını fark ettim. Yanıma gelirken ceketinin içcebinden zarf çıkarıp ceketi yatağa attı.

"Kuşlar bu yüzük gibi genel bir hediyeydi," diyerek ortaparmağındaki yüzüğümü kastetti. "Asıl Sevgililer Günü hediyem bu sevgilim," diyerek zarfı bana uzattı.

Zarfı alıp açtım. İçerisinden iki bilet çıktı. İtalya'ya iki uçak bileti... Fakat tarihi yoktu.

Elleri belime yerleşirken bana yaklaştı. "Ne zaman istersen gidebiliriz," dedi bana eğilirken. "Süresiz. Bir haftalık otel rezervasyonuyla birlikte aldım."

Çenemi kaldırıp gözlerine baktım. "Neden İtalya?" diye sordum merakla. İtalya'ya gitmeyi hep çok istemiştim. "Blogunda İtalya'ya gitmek istediğinle ilgili bir yazı okumuştum. Fransa'da yapılan evlilik tekliflerinin yerine İtalya'da yapılanların daha estetik olduğunu yazmıştın."

Karnım kasıldı. "Bana tekrar evlenme teklifi mi edeceksin?"

Gülümsedi. "İstersen evet ama balayını tercih ederdim."

Böyle bir cevap beklemiyordum. Belimden bir ürperti geçti. Gözleri dudaklarıma düştü. İçimde bir yangın baş gösterdi. Sadece o söndürebilirdi. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımızı birleştirdim. İç çekti onu öptüğümde ve bu, kasıklarımı sızlattı.

Kollarımı boynuna sardım. Güçlü kolları beni kendisine çekerken elleri kalçama kaydı. Tişörtümün üstündeki sıcak elleri tenimi yakıyordu. Arkaya doğru birkaç adım yürüyüp oturduğunda bacaklarımı iki yanına yaslayarak kucağına oturdum. Dili dudaklarımın arasından dilime dokunduğunda ufak bir inilti kaçtı ağzımdan. Onu öpmek hiçbir zaman yetmiyordu. Her şeyini istiyordum ama burada alamazdım. Bu yüzden ikimizi de zor duruma sokacak hiçbir şey yapmayacak kadar sağduyumu elimde tuttum.

Uslu durmam onu gülümsetti. "Çok uslusun," dedi dudaklarım üzerine.

"Burası bizim evimiz değil maalesef," diye mırıldandım. "Bir de sevgilim prezervatif almayı akıl edemiyor."

İlk cümlem gözlerinde derin bir bakışa sebep olurken ikinci cümlem tebessüm belirmesine sebep oldu güzel yüzünde ama hiçbir şey söylemedi.

"Almayı düşünüyor musun bari?" diye sordum onu güldürmek için.

Güldü hafifçe. Dudakları dudaklarıma hâlâ o kadar yakındı ki karanfil kokan nefesi dudaklarımdan içeri kaçtı. "Belki..."

Aral'ın belkilerini evete çevirmekte yetenekli olduğum gerçeği karnımı ağrıttı. Heyecanlandım.

"Eve giderken markete uğramamız gerek."

"Bak ya..."

Dudaklarını öptüm. Sonra yanağına geçtim ve ona öpücükler bırakmaya başladım. "Bakarım sevgilim," diye mırıldandım onu öpücüklere boğarken.

Kulağını öpüp ısırdım hafifçe. "Hâlâ gitar çalabiliyor musun?"

"Yıllardır çalmadım," dedi dudakları boynuma yaslıyken. "İstersen denerim."

Gülümsedim memnuniyetle. "İsterim."

Boynuna uzun bir öpücük bırakıp geri çekildim. Kucağında yer değiştirdim. Sol dizine oturdum ve başını omzuna yasladım. Hazır konusu açılmışken onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenme isteğiyle doldu içim. "Basketbolu çok mu seviyorsun? Takımda mıydın?"

Kafasını salladı. "Lise sona kadar okul takımındaydım sonra bıraktım, ders çalıştım." Tek nedeni ders değil gibiydi ama oralara hiç girmedim.

Saçlarına dokundum. "Boyunun sebebi anlaşıldı."

Gülümsedi. Duvardaki tabloyu ve topu gösterdim. "Futbolla ilgilendiğini görmedim ama basketbolda takım tutuyor gibisin."

"Lisedeyken babam bizi maçlara götürürdü," dedi beni onaylarken. "Arka bahçede basket sahası bile yaptırmıştı bizim için. Sürekli oynardık. O formayı gittiğimiz ilk maçta imzalattım. Takım kaptanına..."

Liseli Aral'ın heyecanını ve formasını gururla çerçeveletişini gözümde canlandırdım.

"Hâlâ oynuyor musunuz?"

"Evet," dedi dudakları şakağımda gezerken. "Bazı akşamlar oynamaya gidiyoruz bizimkilerle."

"Bizimkiler kim?"

"Ben, Deniz, Kuzey, Güney, Doğu, Şahin, Kürşat, Tarık."

"Bir gün ben de gelebilir miyim?"

"Gel tabii," dedi hemen. "Benim takımımda olursun."

"Ekin de gelir karşı takımda olur," diye mırıldandım.

Kafasını salladı. "Onsuz olmaz."

Kafamı salladım.

Burnundan güldü. "Arkadaş mısınız?"

Gülümsedim hafifçe. "En iyi arkadaş," diye düzelttim.

"Bak sen..." dedi tatlı tatlı.

Gülümsemem genişledi.

"Çok sık takılmayın," dediğinde kıkırdadım.

"Çok geç."

Onun anılarından bahsetmek çok hoşuma gittiğinde ve odasına bir süre daha kalmamızın iyi olacağını düşünerek kalktım kucağından. Yatağına uzanırken onu da yanıma çektim. Aral sırtını yatak başlığına dayadı ben de başımı bacağına yasladım. Akşam yemeğine kadar ona hakkında merak ettiğim her şeyi sordum. Birlikte albümüne baktık. Bana her fotoğrafın anısını anlattı. O anlattıkça daha çok dinlemek istedim. Dinledikçe onunla yaşamış olmak istedim. Onunla büyümek istedim. Saatler birbirini kovaladı. Kuşlarımı sevdim ve onlara isim düşünmekle ilgilendim.

"Turuncu olanın adını Mandalina koyacağım sanırım," diye mırıldanırken ufak kafasını okşadım. "Siyah olan da Aralık."

Aral yatağında uzanmış beni yüzünde huzurlu bir gülümseme ile izlerken dudaklarını ıslattı.

"Harika bir seçim," dedi. Neden bu isimleri koyduğumu biliyordu.

Kuşların tüylerini bilerek öyle aldığına emindim. Birbirine kur yapan Mandalina ve Aralık'a baktım.

"Onlar sevgili miydi yoksa sen onları tanıştırınca mı âşık oldular?" diye sordum merakla.

"Onları ilk gördüğümde Mandalina, Aralık'a sırnaşıyordu. Gördüğüm an bizim olmalılar, dedim."

Kıkırdadım. "Birilerine benzettim."

"Ben de," diye onayladı beni.

İçim yumuşacık oldu. "Birlikte mi bakacağız?"

Kafasını salladı. Altdudağımı ısırdım. Ona evden ayrıldığımı söylememiştim hâlâ.

"Sana bir şey söylemem lazım," diye mırıldandım.

"Evden ayrıldığını biliyorum," dedi gözlerime bakarak.

Tüylerim diken diken oldu. Sanırım az önce aşağıda yaşanan konuşmalar sırasında ortaya çıkmıştı bu.

Kafamı salladım. "Hedef annem ya da Alin değil. Dertlerinin benimle ilgili olduğunu ve dedemin yetki sahibi olduğunu biliyoruz. Hem babam da var gibi duruyor, annem ve Alin iyi olacaklardır."

"Eve dönüyorsun," dedi itiraz istemeyen bir sesle.

"Aral," demiştim ki sözümü böldü.

"Ablamlar yurtdışına gidiyor."

Kaşlarım çatıldı. Sonra da içim sıkıldı. "Benim yüzümden mi?"

Doğrulurken kafasını iki yana salladı. "Hayır. Bu olay seninle başlamış değil Lina," dedi babasını ve kardeşlerini kastederek. "Alpaslan abi, ablamın ve Melek'in sağlığından endişeleniyor. Sen bize ilk geldiğin sıralarda Çin'deydi. Orada yeni bir ortaklık kurmuştu, böyle bir planları hep vardı. Erkene çektiler. Çin'de bir süre kalıp hem işini yürütecek hem de ortalığın sakinleşmesi için zaman verecekler."

Yanına oturdum usulca. Elini tuttum. "Üzgünüm."

Kafasını iki yana salladı. "Böylesi daha iyi. Uzakta daha iyi olurlar. Onun artık kendi ailesi var. Beni düşünmesindense kendi ailesini düşünmesini tercih ederim."

Güneş abla, Aral'ın ona bile abilik ettiğini hatta babalık ettiğini söylemişti. Evlendiğinde ayrılmış evden ve Hükümdar Çakırca her şeyden uzak tutmuş onu tek kızı olduğu için. Erkek çocukları o kadar şanslı değillermiş. Güneş ablaya fazla gelmesi normal. Kimse buna katlanmak istemez.

"İyi olacaklar," dedim elini tutarken.

Kafasını salladı. "Biz de iyi olacağız."

Kafamı salladım. Uzanıp dudaklarına ufak bir öpücük bıraktım. Ardından yataktan kalkıp koltuğun üzerine bıraktığım kıyafetlerimi giyindim. Giydiğim tişörtünü koltuğun üzerine bıraktım, tekrar giymeyecektim ama Aral bunu bilsin istemedim.

Üzerimi giydiğimde birlikte aşağı indik. Sohbet ediyorlardı. O an fark ettim ki Güneş abla tam annesine kavuşmuşken gidiyordu. Bunda birazcık olsa bile payım olduğu için vicdan azabı çektim.

Ender Hanım harika yemekler yapmıştı. Sohbette sessizdim ama masada konuşmalar hiç durmadı. Her şey normalmiş gibi sohbet ettiler. Aral, babasıyla bile konuştu ve onları ilk kez normal bir diyalog içinde gördüm.

Ender Hanım, eşinin çocuklarına ne yaptığını bilse ne yapardı diye düşündüm. Bunu kaldıramazdı muhtemelen. Kendini suçlardı. Bu yüzden kimsenin bu konu hakkında ağzını açmayacağına emindim. Fakat Hükümdar Çakırca'nın kalbinde hep bir korku olacaktı bence.

Yemekten sonra Deniz'e tatlı servis etmesi için yardım ettim. Mutfakları çok güzeldi. Aldığım trileçeleri servis ederken ona tabak uzatıyordum.

"Nasılsın?" diye sordu tatlıyı üstün bir dikkatle tabaklara yerleştirirken. Gerçekten işini çok ciddiye alıyordu.

"İyiyim. Sen?" diye sordum bir diğer tabağı uzatırken.

Bana ilgiyle baktı. "Ben iyiyim çok şükür." Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Gerçekten iyi misin? Kan değerlerin pek iç acıcı değildi."

Kaşlarım çaldı. Jan'ın anneme burnumun kanadığını söylemem gerektiği geldi yine aklıma. Fakat Ares yüzünden zehirlenmiştim. Kan değerlerimin iç acıcı olmaması normaldi.

"İyiyim," dedim tekrar.

"İnanılmaz bir bünyen var," dedi hayran kalmış gibi. "Yine de kontrole gitmelisin."

"Giderim mutlaka," diye mırıldandım. "Aral'a söyledin mi?"

Gözlerime baktı. "Söylemeli miyim?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır. Sinirleri iyice yıpransın istemiyorum."

İç çekti ama bir şey demedi. "Adamı uyutmadılar."

"Üzgünüm," dedim içtenlikle. "Benim suçum."

Kafasını iki yana salladı. "Sıraya girmen gerek tatlım."

Deniz sadece çok samimi olduğu insanlara böyle alaylı sevgi sözcükleriyle hitap ederdi. Yavrum, tatlım, canım gibi kelimeleri kardeşlerine ve Şahin'e söylerken duymuştum. Son yaşananlardan sonra bana bu şekilde hitap etmesi tüylerimi diken diken etti.

"Bana kızgın değil misin hiç?"

Bana baktı. "Hastanede konuşmamış mıydık bunu?"

Omuz silktim. "İntihar etmemden korktuğun için de söylemiş olabilirdin tüm onları."

Kaşları çatıldı hafifçe. "Eder miydin?"

Kafamı iki yana salladım. Kafasını salladı. "Güzel." Ardından tatlıları yerleştirmeyi bitirip doğruldu ve bana ciddiyetle baktı.

"Birlikte masaya oturduğun insanlardan bir çocuk, bir hamile ve bir anneyi çıkardığında kalan herkesin eli silah sayılıyor," dedi gözlerimin içine bakarak. "İnan bu aileye gelin olarak daha azını beklemezdim. Başına

gelenlerden ve yetiştirilme tarzından haberdarım ve korkmuş bir çocuğu suçlamam hiçbir zaman."

"Çocuk değildim," dedim suçlulukla yüzüne bakarken.

"Korkun bir çocuğa ait," dedi gözlerimin içine bakarak.

Tüylerimi diken diken etti bu söylediği. Elinde bir bıçak vardı o an. Ustaca parmakları arasında çevirdi ve tezgâhın üzerindeki kesme tahtasına attığında saplandı.

"Şakalaşırken sana zarar versem benden nefret eder miydin?"

"Hayır."

"Çünkü bilinçli yapmamış olurdum. Asla yapmam." Gözlerimin içine baktı. "Aynı şeyi söyleyebilir misin?"

Kafamı salladım. "Asla yapmam."

"Biliyorum," dedi. Gerçekten inanıyordu. "Gördüm."

Bana uzattığı iki tabağı elinden aldım. Tabakları tuttuğumda çenemi yukarı kaldırdı. "Dik dur ve gülümse Lina. Bugün bir daha yaşanacak değil. Sadece bir kez yaşarız."

Dik dur ve gülümse. Hükümdar Çakırca'nın onlara öğrettiği bir şey gibi ama devamı Aral'dan ibaret. Ona minnettar bir bakışla gülümsedim.

Tatlıları servis etmek üzere mutfaktan çıktığımda koridorda Güneş ablayla karşılaştım. Deniz'le konuşmamıza tanık olduğunu anladım. Gözleri dolu doluydu. Dudaklarımı açıp özür dilemek istedim ama fırsatını bulamadım. Güneş abla bana öyle sıkı sarıldı ki elimdeki tabakları neredeyse düşürecektim. Bana sıkıca sarılması olduğum yerde çiviledi beni. Kalbinin sesinden ve aldığı nefesten içten içe ağladığını hissettim.

"Üzgünüm Lina," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Her şey için çok üzgünüm." Her şey gerçek anlamda her şeyi barındırıyordu içinde ve bu, kalbimi kırdı. Burnumun sızladığını hissettim yine. Ağlamayacağıma söz vermiştim ama bugün çok oluyordu gerçekten.

"Her şey yoluna girecek," diye teselli etti beni. Güneş abla hiçbir zaman yüz yüze bir şey söylememişti bana. Kırgınlığını bile dile getirmemişti ama şimdi teselli ediyordu beni. "Ona iyi bak lütfen."

Kafamı salladım. "Bakacağım. Onun iyiliği için her şeyi yaparım."

Akşamın geri kalanı daha samimi ve canlı geçti. Herkes o andaydı ve kimse aklına hiçbir şey getirmedi sanki. Herkes derdini geceye iteledi ve gece geldi.

Ender Hanım odasına çekildi. Güneşi abla Melek'i uyutmaya götürdü. Deniz, Ekin ve Alpaslan abi sigara içmek için bahçeye giderken Ekin'e Aral'ı da götürmesi için gözlerinin içine baktım. Aral hastaneden

Hayat ikili oynama şansı veriyorsa
sana ikili oynamak hile midir?
Halbuki ip cambazı olmak böyle
bir hayatta işten bile değil.
Sirkte büyümüşse insan
hilebazlık kanından mı gelir?
Elinden mi gelir?

yeni çıktığı için sigara kullanmadığından yanımda kalmıştı hep. Ekin abisine laf atarak onu da yanlarında sürükledi. Aral saçlarımdan öpüp hemen döneceğini söyledi. Tek kaldığımda ayağa kalktım ve ayaklarım beni kış bahçesine yönlendirdi. Hükümdar Çakırca'yı buraya ilk geldiğimde durduğu yerde buldum. Satranç masasına bakıyordu. Tahta, onu en son bıraktığım halindeydi.

Gözleri bana çevrildiğinde beni bekliyor gibiydi. Duruşunu hiç bozmadı. Gidip karşısına oturdum. Elini havaya kaldırdığında bir görevli belirdi. İkimize de sade Türk kahvesi söyledi. Bu sembolik sipariş, neden burada olduğumu bildiğinin bir göstergesiydi. Hastane çıkışında konuştuğumuz ana ithafendi.

"Aral'a şüphelerimden bahsettim," dedim gözlerine bakarken.

"Peki neden burada tek başınasın?" diye sordu bana.

"Çünkü bu benim vermem gereken bir karar," dedim dürüstçe. "Aral, Hasan Sabbah'ın peşine düşmemi istemez. Ellerimiz temiz kalsın istediği için Yiğit'le çalışıyor."

Gözlerimin içine baktı. "Ne yapmak istiyorsun Lina?"

"Buna bir son vermek istiyorum." *Yaşamak istiyorum.*

"Baban çok daha önce yapabilirdi," dedi kızgın bir tonda.

"Nasıl?"

Gözlerimin içine baktı seninle ilgili, der gibi.

"Beni koruduğu için mi aranız bozuk?"

Tahtadan bir piyon aldı. "Beni kızından uzak tutmaya çalışır ama kendisinde çocuklarımı benden alabilecek hakkı görür."

Söylediği cümle tüylerimi diken diken etti. Babam Aral'ın evden ayrılmasına yardım etmiş. Ekin söylemişti daha bugün. Aral'la iletişime geçen de babamdı aynı zamanda; onu Hükümdar Çakırca'ya karşı kullanabilmek için belki de... Nefretini anladım bu yüzden. Kendi kızına hiçbir şey anlatmayan bir adam onun ailesine, Köpek olarak bahsedilen çocuklardan sokmuş ve en büyük oğlunu benimle tanıştırmıştı.

"Peki şu an birlikte mi çalışıyorsunuz?"

Kafasını iki yana salladı. "O yaşlı Tilki'nin, kartını alacağımı bilerek arkasında bıraktığına eminim."

"Gitmeden önce Aral'a sizi benden uzak tutmasını söylemiş," diye mırıldandım taşlar kafamda bir düzlüğe otururken.

Gülümsedi, "Eminim söylemiştir."

"Bunu nasıl açıklarsınız peki?"

"Bu işe Aral'ı sokmadığı sürece ben de seni sokmadım. Ama sonra Aral bir sebepten gidip babanın mezarını açtı. Tüm okları üzerine çekmesi yetmiyormuş gibi Ekin, seni onun kapısına kadar götürdü ve Aral da dünden razı bir şekilde seni yanına aldı. Zamanlama iyiydi. Davete çok yakındı ve Asaf işi batırmıştı. Babanın yaşadığı gerçeği ve senin üzerinde kurduğu baskının varlığıyla yapabileceği en aptal şeyi yaptı. Senin kartını düzmece bir davette elden çıkarıp kayıplara karışacaktı. Sanki çok da becerebilirmiş gibi... Asaf'ın aptallığı kartını piyasaya çıkardı ve onun için en iyi alıcı bendim."

Ekin'in, Asaf'ın kaçmasına yardım edişini hatırladım.

"Ortak düşmanınız oldu."

Kafasını salladı. "O bana kartı verdi ben de kaçması için zaman tanıdım." Gözleri karardı o sırada öfkeden. Tüylerimi diken diken etti. "Sana uyuşturucu verdiğini bilmiyordum."

Kaşlarım çatıldı. "Aral'a yerini siz mi söylediniz?" diye sordum merakla.

Aral, Asaf'ı aniden bulmuştu çünkü.

"Mehmet Ali'ye söyledim," diye onayladı beni. Aral'a yerini bildiğini söylemek istememiş gibiydi. Oğluna karşı biraz bile olsa mahcubiyet gösteriyordu belki de...

"Babam tarafından hesap edilen hamleyi mi yaptınız yani?" Onun gibi bir adamın başkasının yapmasını beklediği şeyi yapması garipti. Neden garipsediğimi anladı.

"En iyi hamle başkası tarafından hesap edilmişse yapılacak en doğru şey rakibini tebrik etmektir. Kibre kapılıp yanlış hamleyi yapmak aptallar içindir."

En iyi hamle Hükümdar Çakırca'nın kartımı alması mıydı yani? "Babam kartımı almanızı istedi o halde."

"Aral'ın sana âşık olduğunu biliyordu," demesini beklemiyordum. "Ben de biliyordum. O yüzden kendim için değil Aral için aldım. Ona aynı şeyi yaşatmam bir daha."

Babam benim için Hükümdar Çakırca'nın Aral'a olan düşkünlüğünü kullanıyordu. Aral bir kez annesinin tacizine şahit olmuş, onu koruyamamış; bizzat babası tarafından damgalanmıştı ve Hükümdar Çakırca onu bunlarla baş başa bıraktığı için bence içten içe pişmandı ve kefaret ödemeye çalışıyordu. Aral'a yaptıklarının kefaretini ödemek için beni koruyordu. Babam onu çok iyi tanıyordu.

"Kefaret mi ödüyorsunuz?" diye soruverdim ona karşı nefret duyarak. "Teşekkür mü edeyim?"

Tavrımdan hiç hoşlanmayan bir ifadeyle yüzüme bakarken, "Hayır," dedi buz gibi bir sesle. "Ama unutma Lina, seni oraya çıkaran ben değildim bizzat babandı. Bu gerçeği aklından çıkarmasan iyi olur."

Yumruğumu sıktım. "Ender Hanım küçükken kaçırıldığımda annemin buraya geldiğinden bahsetti."

Kaşları çatıldı ama bir şey söylemedi.

"Neden buradaydı?"

"Yardım istedi," dedi dümdüz bir ifadeyle. "Seni kimin kaçırdığını biliyordu çünkü."

Tüylerim diken diken oldu. "Ne?"

"Seni bizzat anneannen aldı annenden."

Ensemdeki saç diplerim uyuştu. Anneannem zihnimde beni kiliseye götürdüğü birkaç anıdan ibaretti yalnızca. Hiçbir şey hatırlamazdım kilise hakkında. Yalnızca annemin ona çok kızdığını hatırlardım. Müslüman olduğum halde beni kiliseye götürdüğü için kızdığını sanırdım. Fakat şimdi işlerin bu kadar masum olmadığını fark ediyordum.

"Annen benden yardım istedi. Babana seni bulması için yardım ettim."

"Sonra ne oldu peki?" diye sordum merakla. "İşler nasıl buraya geldi?"

Dişlerini sıktı. "Kayınpederim suikasta uğradı."

Atilla Durmuş'un bugün öfkeyle söylediği sözleri hatırladım.

"Tilkiler mi?"

Kafasını salladı. "Rahmetli babamda da olduğu gibi rahmetli kayınpederimin yanında da beyaz örümcek zambağı vardı."

Bu adamın Tilkilere düşman olmak için çok haklı sebepleri vardı. Geçmişe dayanan husumet kan dondurucu ve gerçek ötesi hissettiriyordu.

Gözlerinin içi öfkeyle yanarken, "Hiçbir zaman kanıtlayamadık ama emri Mustafa Selim Kotan'ın verdiğine eminim," dedi. O an annemin neden Ender Hanım'la konuşmadığını anladım. En yakın arkadaşının babasını, kendi babası öldürtmüştü gerçekten.

"Baban seni bulduğunda onu geri dönmeye mecbur bıraktılar."

Kalbim sıkıştı. Duyacaklarıma hazır mıydım emin değildim ama mecburdum. Bilmek zorundaydım.

Gözlerimin içine bakarken söyleyeceklerinin ağır şeyler olacağını anladım. "Seni babandan kurtulmak için eğitmişlerdi. Neredeyse başarıyordun."

O an kurtulduğum günü anımsadım ve avuçlarım buz kesti. Fakat buz hissi gerçek gibiydi. Avuçlarım sızladı; kan zihnimde, her yerdeydi.

"Aramızın neden bozulduğunu merak ediyordun değil mi?" diye sordu öne hafifçe eğilerek. "Ondan seni kurtuluşumuz için eğitmesini istedim. Çünkü bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Geri adım atmadım. Korkmadım. Ağlamadım. Buz gibi bir ifadeyle yüzüne baktım.

"Neden?"

"Çünkü sen Lina'sın," dedi bariz bir gerçekmiş gibi. "Gördüğü iki senelik eğitim, onca koşullanma, gen aktarımı, gen mutasyonu ve kışkırtmaya rağmen hiç kimseyi öldüremeyen tek Tilki'sin. Sen kendini kaybetsen bile bilinçaltında şiddetle bunu reddeden bir tarafın var ve bu kimseyi bilincin yokken bile öldürememene sebep oluyor."

Ben tetiklensem bile kimseyi öldüremiyor muydum?

"İşte tam da bu yüzden..." diye devam etti sözlerine. "Yalnızca istersen sen yapabilirsin."

Kulaklarımda bir söz çınladı: *Canavarlarla savaşan kendisinin de bir canavara dönüşmemesine dikkat etmeli...*

Kahveyi içmedim. Kalktım. Kapıya ilerlerken arkamdan, "Dün bir zarf daha gönderdiler Aral için," dediğinde adımlarım mıh gibi yere çivilendi. Aral böyle bir şeyden bahsetmemişti. "Özür mahiyetinde."

Olduğum yerde dönüp ona baktım. Aral kart sahibi olduğu halde Ares ona saldırmıştı. Şirket'in itibarı yerle bir olmalıydı. "Ne teklif ettiler?"

"Zarfı almadım," dedi buz gibi bir ses ve çelik gibi bir otoriteyle. "Savaştan kaçan taraf hiçbir zaman olmadım." Tüylerim diken diken oldu. "Bir savaş yaklaşıyor. Av mı olacaksın avcı mı bir karar ver Küçük Tilki."

Yumruklarımı sıktım. Hangi tarafta olduğum barizdi. Yalnızca hangi taş olacağıma karar vermem gerekti. Piyon mu olacaktım vezir mi?

Yumruklarımı sıktım. Gözlerimde için için yanan bir öfkeyle Hükümdar Çakırca'ya baktım. O da doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Bir Haşhaşi zora düşse kimden alır aklını?"

Tüylerim diken dikendi. Ares'i son gördüğüm anı anımsadım tekrar. O an garipsememiştim ama bu, Ares için fazla aptalca bir durumdu esasen. Zeki biriydi ve babama kafa tutabilecek, onu yenmeyi takıntı haline

girebilecek biriydi. Bizi mecbur bırakarak tuzağa çekecek biriydi. İki Joker'i vardı. Wielki bile olsa bu kadar çabuk diz çöker miydi?

"Hasan Sabbah," diye mırıldandım.

O an zihnimde bir taş oynadı, yerine oturdu. Onca kart, bilmece ve kandırmaca zihnimde tekrar bir sıraya dizildi. Bana verdiği her bir ipucunu ve sonuca bağlamadıklarımı düşündüm. Hükümdar Çakırca'nın söylediklerini üzerine ekledim, topladım yeni bir bilmece ürettim. Düşündükçe bir ipe dolandığımı hissettim.

Önce şahı kandır, sonra veziri ayak altından kaldır. Kaleyi öne çıkar ve şahı iki adım yana kaydır. Bazen kaçmak gibi görünen adım, en iyi adımdır. Her şey planlı esasen her şey örülmüş ilmek ilmek. Rok atıldı, şimdi benim sıram, ileri gitmem gerek.

Hükümdar Çakırca'ya hiçbir şey söylemeden çıktım bahçeden. Zihnimdeki düşünceler birbiri ucuna bağlanırken adımlarımı Aral'ın odasına yönlendirdim. Onu orada beklemek ve sakinleşmek için zaman tanımak çok iyiydi. Aksi takdirde Aral bir sorun olduğunu anlardı ve ben bir daha onu Ares'le aynı ortama asla sokmazdım. Asla...

Aral'ın dikkatini çekmemek için odasına çıkıp onu orada beklemeye karar verdim. Mandalina ve Aralık uyuyordur belki diye ışığı açmadım. Yavaşça gidip yatağa oturdum.

Hasan Sabbah'ı bul demişti daha önce Hükümdar Çakırca... Artık birçok anlama geliyordu bu. Hasan Sabbah tek bir kişi değildi ve onları en güçlülerimiz bile yenemezdi. Bir koyunun tilki inine girmesi lazımdı. Birinin tilki yemi olması lazımdı. Birinin avcıyken av olması lazımdı.

Ellerime baktım. *Kendimi kaybetsem bile ölümcül hasar veremiyormuşum.* Peki ya bilinçli yapabilir miydim bunu? Birini öldürebilir miyim gerçekten? Bana bunu yapanları öldürebilir miydim? *Bize bunu yapanları öldürebilir miyim gerçekten?* Annemi, babamı, Alin'i ve Aral'ı düşündüm. Kuzey, Güney, Doğu ve Batı'yı düşündüm. Müzayedede olanları ve geçmişimi düşündüm. Jan'ı ve Pars'ı bile düşündüm. Tüm bunları düşünürken öldürmek eylemi o kadar da korkutmadı beni ve bu rahatsız etti her bir zerremi.

"Dönüşmemi istedikleri kişi oluyorum galiba Aral," diye fısıldadım ellerime bakarken. "Doktor olamayacağım bence ben."

Ayak seslerini duydum. Kapı usulca açıldı ve içeri süzüldü ışığı açmadan. Tüm dikkatimi ona verdim. Nefesim ağırlaşıyordu sanki. Suyun altına çekiliyormuşum gibi hissediyordum.

"Neden orada öyle oturuyorsun sevgilim?" diye sordu usulca yanıma gelirken.

"Düşünüyordum," diye mırıldandım. Yalan söylememiştim ama konusunu da kendime saklamıştım.

Yatağının yanında ayakta dikilip gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında tüm dikkatimi ona verdim kafamı dağıtması için çünkü belli edersem bir şeylerin yolunda olmadığını anlar, uyumazdı. Onu her şeyin yolunda olduğuna inandırmalı ve uyutmalıydım gidebilmek için.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ilgiyle yüzüme bakarken.

"Seni," derken yatakta yavaşça ona doğru kayıp düğmelerini açmasına yardım etmeye koyuldum.

"Hım..." diye mırıldandı. "Bak sen..."

"Bakarım," dedim son düğmesini de açtığımda.

Sol elinin parmakları çenemi kaldırdı yavaşça. "Bir şey mi oldu?" diye sordu gözlerime bakarken.

O Aral'dı ve huzursuzluğumun elbette farkındaydı. Bense onu uyutup gidecek olmanın vicdan azabını karnımda taşıyordum.

"Düğmelerini açarken burada sevişemeyeceğimizi hatırladım," dedim alaya alarak.

Yemedi. "Babamla ne konuştun Lina?" diye sordu açık açık.

Nereden biliyordu emin değildim ama biliyordu. Ona babasıyla aramda geçen konuşmaları anlatmamayı hiçbir zaman düşünmemiştim açıkçası. Sadece ne zaman anlatacağım konusunda kararsızdım. Vermem gereken kararı verip mi konuşmalıydım yoksa kararsızlık içinde ona anlatıp onun korumacı sevgisiyle beni her olumsuzluktan kaçırmasına göz mü yummalıydım bilmiyordum. Aral ellerimi kana bulamama asla izin vermezdi ama kendisi olsa, buna mecbur kalan, aynı şeyi kendisi için de yapar mıydı bilmiyordum. Özellikle bugün bana söz verirken tam bir söz vermemişti bile. Bu yüzden bu detaylı konuşmayı erteliyordum. Biriyle daha konuşmam lazımdı. Babamla yüzleşmem lazımdı ve onunla birkaç saat sonra yüzleşebilme ihtimalim kalbimin her bir santimini geriyordu.

Kalbim hayati bir ihtiyaçla Aral'ı yanımda istiyordu ama gittiğim yerde bolca Tilki olacağına -özellikle de nefret ettiğim birinin- neredeyse emindim ve Aral'ı bir daha asla öyle bir ortama sokmayacaktım. *Bir daha asla...*

Üstelik Aral bugün ana konu olduğum, epey hararetli geçen iki ailevi meseleye maruz kalmış ve hastaneden yeni çıkan biri için inanılmaz

yorucu günler geçiriyordu. Hem mental hem de fiziki olarak yorgun olduğunu gözlerine bakınca bile görüyordum. İşte bu yüzden bana çok kızacağını bildiğim halde tek başıma gidecektim. Aral beni korumak için en iyi hamlesini yapmıştı ve ben de beni koruyan kalem yıkılmadan evvel ilerlemeliydim.

"Babamla aralarının neden bozulduğunu sordum," diye mırıldandım tekdüze bir sesle. "Bana dayının bahsettiği şeyi açıkladı. Pek iç açıcı şeyler değildi." Sonra hatırlamış gibi ekledim. "Bir de müthiş bir şey öğrendim kendim hakkında."

"Müthiş olması beklenmedik değil," dedi alayıma karşılık. Acımla alay etmemden hiç hoşlanmıyordu. Çünkü bu kaçmak, demek ve ben ona kaçmayacağıma söz verdim. "Neymiş peki?"

"Ben eğitildiği, koşullandığı, genetik aktarımı ve gen mutasyonu olduğu halde kimseyi öldüremeyen tek Tilki'ymişim," dedim sahte bir gururla.

Kaşları çatıldı hafiften. "Öyle mi söyledi babam?"

Kafamı salladım. "Evet. Sanırım beni rahatlatmaya çalıştı."

"Babam mı?" dedi inanamamış gibi. "Senden bir şey mi istiyor?"

Babasının bir şey istemeden bir iyilik yapmayacağını düşünmesine şaşırmadım. Çünkü gerçekten istiyordu.

"Tek istediği ailesine zarar vermemem," diye mırıldandım. Yalan sayılmazdı bu da. Ana fikir buydu neticede.

Kaşları çatıldı bu cevabıma. Üzerime eğildi yüzüme daha yakından bakmak ister gibi. "Bu kadar mı?" diye sordu şüpheyle.

Çenemi daha da kaldırıp, "Şimdilik bu kadar," dedim yalan söylemek istemediğimden.

Hoşlanmadı cevabımdan ama beni köşeye de sıkıştırmadı. Dudaklarımız arasında çok kısa bir mesafe kalmıştı ve ben hâlâ çaresizce beni öpüp her şeyi unuttumasını diliyordum içten içe. Bu yüzden künyesine bir parmağımı geçirip onu kendime çekerek dudaklarımızı birleştirdim.

Ona ve bana iyi hissettiren her bir zerresine ihtiyacım vardı. Konuşmanın verimli geçmediğini düşünse bile öptü beni istediğim gibi. Gömleğini kırışmasından korkmadan yere bıraktı. Burada onlarca gömleği olduğuna emindim. Öpüşmemiz derinleşmeden hemen önce kazağımı yukarı sıyırdığında dudaklarımız ayrıldı. Kazağı üzerimden çıkardı ama yere atmak yerine koltuğa bıraktı. Sonra da koltuğa bıraktığım tişörtünü aldı. Pantolonumu çıkardım ben de o sırada. Tişörtünü başımdan geçirip

bana giydirirken gözleri tenimde geziniyordu ama şehvetli gözler değildi bunlar. Doktor gözleriydi.

"Pansuman yapalım," derken kollarımı tişörtten geçiriyordum.

"Yarın halledelim," dedim. Şu an bunu hiç istemiyordum.

O yaralarımı görsün istemiyordum. Üstelik bana pansuman yaptıktan hemen sonra onu uyutup Tilki inine girecek olmam da bana kendimi daha kötü hissettirirdi. Çok kızacaktı ama mecburdum.

Aral ricam üzerine pansuman konusunda üstelemedi. O pantolonunu çıkarırken uslu bir şekilde yatağa oturup dizlerim üzerinde yatağın soluna doğru ilerledim.

"Başka odada uyuyacaksın sanmıştım," dedim oturup onu beklerken.

Aral Çakırca, saygısından ötürü ailesinin evinde -anne ve babasının içinde bulunduğu bir evde- benimle sevişmek bir kenara aynı odada bile asla uyumazdı normalde.

Dolabını açtı ve eliyle koymuş gibi bir eşofman altı buldu kendine.

"Öyle yapacaktım," diye onayladı beni. "Üzerimi değiştirmek ve seni görmek için gelmiştim ama kalmaya karar verdim."

Gülümsedim hafifçe. "Yoksa öpücüğüm seni büyüledi mi?"

Eşofmanı altına geçirip banyoya ilerlerken bana elini uzattı. "Her zaman," dedi gözlerime bakarken. "Ama gizlesen bile canının sıkkın olduğunu anlıyorum." Diş fırçalayacağını anlayıp uzattığı elini tutarak kalktım yataktan ama hiçbir şey söylemedim bu konuda. Banyonun ışığını yakıp aralık kapıdan yüzüme yansıyan ışıkla gözlerimin içine baktı. "Bana anlatmak istemesen de bir şey canını sıkıyor ve ben seni kendinle baş başa bırakmamam gerektiğini bilecek kadar seni tanıyorum Lina."

Onu çok seviyorum gerçekten. İç çektim sessizce.

Esasen beni yalnız bırakması gidebilmem için daha kolay olurdu ama yine de, "Teşekkür ederim," dedim minnettarlıkla. Umarım bir gün beni sevdiğine pişman olmazdı.

Aynaya bakana kadar makyaj yaptığımı unutmuştum. O kadar uzun süredir yapmıyordum ki aynaya bakınca aklıma gelmişti. Aral dişlerini fırçalarken ben de yüzümü sabunlayarak yıkadım ve az miktardaki boyadan arındım. Ardından bana verdiği yeni diş fırçasıyla ben de dişlerimi fırçaladım. Aral, iki dakika kuralına uyduğu için ben ondan önce bitirdim işimi. Ağzını çalkalamak için eğildiğinde önüme sunulan tatlıyı geri çevirmeyip ensesine bir öpücük bıraktım. Aynadan bana attığı bakış

kalbimi ısıttı. Tam olarak doğrulmadan beni omzuna aldığında dudaklarımdan bir kıkırdama kaçtı.

Odaya kadar taşıdı beni. Sırtım yatağa yaslanırken o da üzerime uzandı öylece.

"Ağır mıyım?"

Öyleydi elbette ama rahatsız etmiyordu. Aksine onun ağırlığını seviyordum.

"Bir avuç kadarsın," diye alay ettim.

Alay ettiğim için omzumu ısırdığında hafif bir gülüş kaçtı dudaklarımdan. "Alaycı kişiliğin bugün formunda," dedi göğsüme yaslarken başını.

Elimi saçları arasında gezdirdim. "Sevmemiş gibisin."

"Acınla dalga geçmeni sevmiyorum."

"Sen yapıyordun."

Kolları etrafıma dolandı. Sol eli çıplak uyluğumu okşadı yavaşça. "Söylediğimi yap, yaptığımı yapma."

Gülümsedim. "Tam bir doktorsun."

Bir an kendimi garip hissettim. Aral gerçekten doktordu. Bu gerçek çok garip geliyordu bazen.

"İşi özlüyor musun?" diye sordum merakla. O uyuyana kadar kafamı dağıtmak istiyordum. Hem uyurken birinin konuşmasını sevdiğini söylemişti.

"Özleminden ölüyorum, diyemem," dedi sıcak nefesi tenimi okşarken. "Ama çalışmayı seviyorum."

Hak veriyordum. Kim çalışmayı özlerdi ki? Özellikle de ölü bedenlerle çalışmayı...

"Kaç yaşındaydın burada son uyuduğunda? Yirmi dört mü?"

Kafasını salladı. "Evet."

"Mezun olmuş muydun?"

"Bir senedir mezundum, TUS'a hazırlanıyordum."

Okula erken başladığından bahsetmişti bir kez. O bir senelik aralıkta askere gitmiş olmalıydı. Sonra o malum askerlikte de Defne'yle tanışmıştı ve bu ona alkolü getirmişti. İçim yine bir öfkeyle doldu. O kadından nefret ediyordum, ki ben kolay kolay nefret duymazdım insanlara.

"Evden ayrıldığın sene beni tanıyor muydun?" diye sordum tanıdığını bildiğim halde. Ekin bu evden babamın yardımıyla ayrıldığını söylemişti. O zamanlar tanışıyorlarmış. Beni tanıyor olmalıydı.

"Hıhım," diye mırıldandı burnunu boynumda gezdirirken.

Kendimi çok garip hissettim. "Bu odada beni düşündün mü hiç?" Sonuçta bir ayrılık sonrasında babamla tanışmıştı. Beni düşünebilirdi. Düşünmüş olsun istiyordum. Bencilce...

"Evet," dedi dudakları kulağıma çok yakınken. "Ama bu şekilde değil."

Karnım kasıldı. Tüm bedenimi sıcak bastı aniden. Üzerimdeki etkisi inanılmazdı ve daha önce bir insanın bana bu kadar şeyi aynı anda hissettirebileceğini düşünmezdim.

Başımı ona çevirdim. "Ne şekilde?"

Yumuşak bir bakış vardı yüzünde. Banyonun ışığını açık bıraktığı için loş bir ışık düşüyordu yüzüne. "İlham perisi gibi daha çok," dedi gözlerime bakarken.

"Neye dair?"

"Hayata dair."

Kalbim ağırlaştı. "O kadar etki etti mi gerçekten?"

Kafasını salladı. "Tokat yemek gibiydi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Öpücük olmasını tercih ederdim."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Seni öpmeyi hayal bile edemezdim Lina."

"Asıl ben seni öpmeyi hayal bile edemezdim," dedim buna karşılık. "Doğum günümde seni gördüğümde inanılmaz biriydin. Şu an bu halde olmamızı hâlâ garipsiyorum."

Sol eli yüzüme yerleşip yanağımı okşadı parmak uçlarıyla. "Sen bir de benim içimi gör Lina."

Yanağımı avucuna yasladım daha çok. "Ben seni ilk ne zaman gördüm biliyor musun?" diye sordum bu anıyı ona anlatmayı o an çok isteyerek. "Kafede buluştuğumuzda anlatacaktım ama sabredemiyorum."

Kaşları çatıldı, anlamamıştı. "Doğum gününde?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır."

Daha da meraklandı. "Okulda mı?"

Kafamı yine iki yana salladım ve merakını yanıtladım. "Bir kafede."

Kaşları kalktı hayretle. "Ne zaman?"

"Telefonunu verirsen sana gösterebilirim."

Şaşkınlığı daha da büyüdü. "Nasıl?" derken uzanıp komodinden telefonunu aldı ve bana verdi. Şifresini girip kendi blog sayfama girdim ve aşağılara indim. Sabırla beni beklerken bir gönderime tıklayıp aşağısındaki tarihe baktım.

"31 Ağustos 2016."

"Ne?" Sesi de en az yüzü kadar şaşkındı.

Elimi tuttu telefonun ekranına bakmak için ama ben ona kolaylık sağlayıp okumaya başladım.

"Bir adam gördüm bugün sık sık gittiğim bir kafede. Bir bardak kahve ne kadar uzun süre izlenilebilirse o kadar uzun süre izledi kahvesini. Yüzünü görmedim fakat hüznü sırtına yansıyan insanlardandı. Ne görüyordu kahvesine bakarken bilmiyorum ama onun sırtını izlerken mekânın da verdiği atmosferden dolayı Edward Hopper'ın *Nighthawks* tablosunu izliyormuş gibi hissettim kendimi. İçmedi kahvesini. Bardağındaki kahveyi izledi yalnızca. Belki de varlığını unutmuştu çoktan... Hiçbir zaman meraklı bir insan olmadım. Bu yüzden onu neyin bu kadar üzdüğünü merak etmek benim için de sürpriz oldu. O kalkmadığı için ben de kalkamadım. Birini mi bekliyordu? Beklediği kişi gelmemiş miydi? Bu yüzden mi üzgündü bu kadar? Neden hiç kaldırmıyordu başını? Kahveye bakarken ne görüyor, ne düşünüyordu?"

Kısa bir nefes molasında gözlerine baktım. Sanki o günü tekrar yaşıyor gibiydi. Hatırlamıştı. Devam ettim. Çünkü ne yazdığımı ben de hatırlamıyordum ve okudukça hafızam tazeleniyordu benim de.

"Sonra başını kaldırdı, kalktı masadan. Masada otururkenki o biçareliği görünmez bir pelerinle örtülmüş gibi dik bir duruşla ayakta durduğunda onun hakkında merakım daha çok arttı. Ceketini alıp sol koluna asarken fincanını düzeltti ve yüzünü ancak o zaman gördüm. Hatırı sayılır güzellikte bir yüze ve hüzne sahipti. Masanın yanından ayrıldı. Kahvesinden tek bir yudum dahi almamıştı ve o son düzeltiş nedense bir vedalaşma gibi hissettirdi. O adam gittikten sonra ben de çayıma baktım belki o da bana bir şeyleri anlatır diye. Garip olan şu ki başımı kaldırdığımda çayım soğumuş ve bu olayın üzerinden neredeyse bir saat geçmişti. Üstelik çayıma bakarken düşündüklerim o adamın olası dertleri ile kendi dertlerimi karşılaştırmaktan ibaretti. Dertler yarışamaz, onları yarıştıran ve kendi tahammül seviyemizden değer biçenler bizleriz. Aslında bizi altında ezen şey dertlerimizin büyüklüğü değil o derde ortak bulamamak. Senin derdine aynı gözle bakabilecek bir çift göze bakamamak. Belki de asıl ezici olan, bir insana değil bir fincan kahveye sığınmak ve bu yüzden o kahveden bir yudum bile alamamak..."

Okumayı bitirdiğimde Aral'ın yüzündeki şey tam anlamıyla; hayretti. Bu yazıyı ben de yıllar sonra ilk kez okuyordum ve ben de şaşkındım

yazdıklarım hakkında. Derdiyle dertlendiğim adamın şimdi yatağında uzanıyor, onu göğsümde yatırıyordum; dertlerimizi paylaşıyorduk. Bu, dünyadaki en garip histi.

"O sendin değil mi?" dedim gözlerine bakarak.

Sağ kolu üzerinde hafifçe yükseldi yüzüme daha iyi bakabilmek için. "Ne zaman hatırladın bunu?" diye sordu bu ana inanamıyormuş gibi.

"Sen dün liseliler gibi kafede buluşuruz dediğinde," diye mırıldandım. "Ben liseden yeni mezun olmuştum o zaman. O yüzden aklıma geldi birden ve o gördüğüm adamın sen olduğunu fark ettim. Seninle hep bir kafede tanışmak istememin sebebi belki de budur içten içe..."

Altdudağını ısırdı gözlerime müthiş bir şey keşfetmiş gibi bakarken.

Elimi kaldırıp yanağına yasladım ona dokunmadan edemeyerek ve gülümsedim. "Seni ilk ben bulmuşum."

Yüzünü elime yaslarken derin bir nefes aldı. "Siktir," diye fısıldadı buna mest olmuş gibi. "Özür dilerim ama duygularımı ifade edebileceğim başka bir dışavurum bulamadım."

Gülümsetti bu beni. Çok sık küfretmiyordu ve bu küfredişi aşırı çekici gelmişti.

"O gün neye karar verdin?" diye sordum merakla. "Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi kafasını hafifçe sallarken. "Ertesi gün Deniz'in doğum günüydü ve benden abisini geri istemişti."

Tüylerim diken diken oldu öyle söyleyince. Defne'yle mutsuz ve alkolik olan abisinden eski abisini istemiş olmalıydı.

Jetonum düştü. "Ona abisini verdin," dedim gözlerine bakarak.

Kafasını salladı. "Defne'den ayrıldım. Alkolü bıraktım," diye sıraladı. "En azından bir hafta..."

Defne'den ayrılma kararıymış onu kahvesine baktıran. Yutkundum kanımda gezen kıskançlığı bastırmak için. "Zor olmalı."

Kafasını salladı. "Duygusal olarak değil de mental olarak öyleydi ama sonra bir kızın gülümseyen yüzüne baktım."

Kalbim ısındı. Gülümsetti bu söylediği beni.

"Evet," dedi yüzüme eğilirken. "Tam olarak bu."

Dudaklarımdan öptüğünde yanağındaki elimi ensesine ilerletip onu kendime çektim daha çok. Kıskançlık derin bir öpüşmenin fitilini ateşledi karnımda ama kendimi frenledim.

Ağırlaşan nefeslerimiz birbirimizin yüzüne eserken, "İnanılmazsın," dedi dudaklarımın üzerine. "Nasıl her önemli anımda varsın Lina, bu kadar yokken yanımda?"

Kalbim acıdı öyle dediğinde. Ensesine tırnaklarımı batıracak kadar sıkı tuttum onu. "Artık varım." Dudaklarımı dudaklarına sürttüm. "Hep olacağım."

Sol eliyle ensesindeki sağ elimi tutup indirdi ve başımın yanına yaslayıp yüzüklerimiz birbirine yaslanacak şekilde parmaklarımızı birbirine geçirirken yutkundum.

"Ne senden öncesi," diye fısıldadı karanfil ve nane kokan nefesi yüzüme dağılırken. *"Ne de senden sonrası* Lina."

Sağ elimin parmaklarını sıkıp elini tuttum hayata tutunur gibi. *"Ben sende tutuklu kaldım,"* diye tamamladım onu.

Siyah gözbebekleri büyüdükçe büyürken bana kısa ama derinden bir öpücük verdi. Yanıma uzandı. Beni kolları arasına aldı. Uyuyana kadar sohbet etti benimle. Bünyesi hâlâ eski formuna dönemediğinden bir kolu üzerimde, uyuyakaldı benden önce. Genelde kollarının sihrine kapılır ilk ben uyuyakalırdım.

Uyuyan yüzünü izledim bir süre. Vicdan azabı karnımın üzerindeki kolundan daha ağırdı. Kaldırmakta zorlandım. Onu uyandırmadan kolunun altından sıyrıldım ve parmak uçlarımda yürüyerek üzerimi giyindim. Hep görünmez olduğumu düşünmüştüm ama şimdilerde anlıyordum ki bu, bana öğretilen bir şeydi. Bunu Aral için kullanacağımı düşünmezdim.

Ceketinin cebinden sigara tabakasını da alarak kuşlarımızı uyandırmadan odadan çıktım. Merdivenleri indim. Evden çıktığımda korumalardan bazılarının bakışları bana çevrildi ama sanki bunu bekliyor gibilerdi ve Çakırcaların evinde sankiye yer yoktu.

Murat'a ilerledim doğruca. Aral arabasının anahtarlarını ona vermişti. Elimi uzattığımda sorgulamadan bana anahtarları verdi.

"Araba kapıda," diye bilgilendirdi beni. "Ekin Bey dikkatli kullanmanızı söyledi."

Kafamı salladım yalnızca. Beni kapıya kadar takip etti. Aral'ın, kapının önündeki arabasına ilerleyip bindim ve anahtarı kontağa taktım. Direksiyonu sıktım. Aral çok kızacaktı. *Aral'ı düşünme. Tabii bu nasıl mümkünse...*

Hükümdar Çakırca'nın söylediklerini ve Şirket'in dün sabah buraya gelen adamlarını düşündüm. Öfkem, Aral'ın kızgınlığının bir adım

önüne geçtiğinde *start* tuşuna bastım. İkinci kez düşünmeden yola çıktım ve evden yeterince uzaklaştığımda çıkaracağım sesten çekinmeyerek gaza bastım. Birkaç dakika sonra yan aynamda bir motosiklet belirdi yokluktan var olmuş gibi.

Hızla sürdüğü motosikletin gidonunu bırakıp cebinden bir telefon çıkardığında beni aradığını biliyordum. Montumun cebinden telefonumu çıkarıp telefon tutucuya yerleştirdim ve Aral'ın ara ara konsola bıraktığı kulaklığını telefonuma bağladım. Dayısını gördükten sonra dinlenebiliyor olma ihtimali zihnimin bir köşesinde kırmızı alarm gibiydi.

Birkaç saniye sonunda telefonum çaldığında cevapladım. O sırada neredeyse yanıma gelmişti.

"Nereye gidiyorsun *kızıl*?"

"Birini ziyaret edeceğim," dedim buz gibi bir sesle.

Eğlenceli bir nefes işittim. "Bu eğlenceli olacak," diye mırıldandı.

Eğlence anlayışımız birbirinden çok farklıydı.

"Bazı misafirlerin var." Sesi kayıtsızdı ama benim kanıma adrenalin zerk edilmesine yetti. Gözlerim yan aynalarım arasında gidip gelirken diğer araçların arakasında ilerleyen birkaç motosiklet daha fark ettim.

Direksiyonu sıktım. "Tilki mi?"

Kıkırdadı. "Tilki olsalardı anlardın tatlım. Birkaç başıboş Köpek yalnızca. Eminim halledebilirsin."

Halledebilir miyim? Neyi?

"İçlerinden biri Ares'in sadık köpeklerinden. Birkaç sene önce Aral'ı takip ediyordu. Oldukça saldırgandır, dikkatli ol. Gözün aynada olsun."

Tüylerim diken diken oldu. Aral'ın mı peşindeydi? Ekin'in, Kuzey'in başına gelenlerden bahsedişi geldi aklıma. Emin değildim ama Kuzey bu yüzden zarar görmüş olabilirdi. Şimdi benim peşimdelerdi çünkü kime gittiğimi biliyorlardı. Onları ona götüremezdim. İzimi kaybettirmem gerekiyordu.

Adrenalin kanımda yükselirken kalp atışım yavaşladı. Soğukkanlılık omuzlarıma bir hırka gibi otururken gözlerimi yola diktim, ayağım gaz pedalına her saniye daha da güç uyguladığında Jan bir nefes verip ciddiyetle motorunun üzerine eğildi. Nasıl yapıyordu bilmiyordum ama ikili durumları yönetmekte ustaydı. Davetteki dövüşte o kadar ayak uydurmuştu ki bana sanki aynı zihni kullanıyorduk. Araba sürerken de aynısının olduğunu hissettim. Köprüden önce izimizi kaybettirmem

gerekiyordu. İleri sürüş dersleri almıştım ama daha önce kullanmama gerek kalmamıştı. Şimdi babamın neden ısrar ettiğini anlıyordum.

Jan'la senkronize şekilde hızımızı artırdım ve onunla birlikte makas atmaya başladım. Hızla birlikte damarlarımdaki adrenalin de artarken fark edildiklerinin bilincindeki motorlar yan aynadan bir bir çıkmaya başladı. Hızla bana yaklaşan motorlar sanki bir yarış yapılıyormuş gibi bir hava yarattığında otoban bizim motor sesimizle inliyordu.

Jan motoru öylesine savurgan ve akıcı kullanıyordu ki yalnızca o, bu şekilde kullanabilirdi. Yaptığı hareketler tehlikeli fakat estetikti. Vücudunun bir parçası gibi kullanabiliyordu. Sanki ne yapabileceğimi görmek ister gibi önümden giderken aracımın üç tarafı da motosikletle sarıldı. Beni bir kafese aldılar. Beni yönlendirebileceklerini sanıyorlardı. *Kimseyi öldüremeyen Tilki...* Gözlerinde korkaktım. Hükümdar Çakırca'nın "Kimse senden bunu beklemez," sözleri kulağımda çınlıyordu.

"Bu iyi görünmüyor," dedi Jan tekdüze bir sesle.

Direksiyonu sıktım. Kızıl gözlerimin öfkemden parladığını hissedebiliyordum. Gözlerimi hemen yanımdaki motora çevirdim. Bana yaklaşıp uzaklaşıyor, beni şeridimden çıkarmaya çalışıyordu. Neden bilmiyorum o an küçükken annemi saçından sürükleyen, beni küçümseyen ve bir köpekmişim gibi bana ıslık çalan adamları düşündüm. Bugün Aral'ın benim için verdiği savaşı düşündüm. Atilla Durmuş'un elindeki düdüğü ve bana söylediklerini düşündüm. Küçük görülmekten bıkmıştım.

Motosikletini tekrar bana kırdığı an ben de ona kırdığımda son anda bana çarpmaktan kurtuldu ve dengesini son anda toparlarken önündeki arabaya çapmamak için frene basmak zorunda kaldı. Benim arabamın da dengesi bozuldu ama frene basmadım. Sanki yıllardır bunu yapıyormuşum gibi büyük bir soğukkanlılıkla el frenini çekerek etrafımda dönüm ve o sırada arabamın kıçı diğer yanımdaki motoru teğet geçti ve onun da dengesini bozdu.

"Siktir," diyerek güldüğünü işittim Jan'ın.

Arabam orta şeritte ters bir şekilde hizalandığında hızla geriye alıp arkamdaki araba bana bana çarpmadan evvel gaza basabildim ve otobanda geri geri araba kullanmaya başladım. *Bir şey yok. Yapabilirsin. Sorun yok. Sorun yok. Sağını solunu karıştırma. Sakın karıştırma. Sarın karıştırma.*

Beni takip eden bir motor arkamdaki arabayla aramıza girdiğinde göz göze geldik. O an motorunu tanıdım. Tüylerim diken diken oldu. Beni takip eden yalnızca Şirket değildi.

Gözlerimi ondan çekip yan aynaya baktım. *Hakkımda ne düşünüyordu? Düşündüğü gibi biri olduğumu mu? Düşünme. Düşünme.*

Benim ters gittiğimi fark eden arabalar yavaşlıyor ya da olduğum şeritten çıkıyordu. Jan bulunduğum şeridi tamamen kontrol altına almıştı. Peşimdeki motorun hızını düşürmeyeceğinin bilincindeydim ve onu incitemezdim. Gazımı daha da artırdım ve el frenini çekerek tam sağa kırdım. Araba savrularak tekrar önüme dönerken hız kesmeden yoluma devam ettiğimde motorunun tekerini birkaç saniye tamponumda hissetmiştim. Arabanın motoru bağırırken vitesi değiştirip tekrar hızla yola atılmam birkaç saniye sürdü.

Jan yanımda sürerken bana baktı. "Hala *bir* misafirin var," dedi kulaklığımdan gelen sesi.

Farkındaydım... *Mehmet Ali'ydi peşimdeki.* Ve Aral'la araları bozulmamışsa şayet Aral'a da haber vermiş olma ihtimali yüksekti. Direksiyonu sıktım ama gaz pedalına dokunmadım.

Sessiz kaldığım için Jan burnundan güldü. Motor üzerinde salınırken ağırlığını geriye doğru verdi. "Onu inine götürecek misin Küçük Tilki?"

Götüremem. Babamın MİT'ten kaçmasının bir sebebi var. MİT de onun ölmesini istiyor belli ki, Atilla Durmuş'un sözleri netti... Kimseye güvenemem. Kendime bile... Ona cevap vermeyip hızımı artırdım yalnızca. Jan'ın gülüşü doldurdu kulağımı.

"Yolu göster," dedim ona buz gibi sesle. "Bizi yok et."

"Nasıl istersen," dedi keyifli bir sesle.

Jan önüme düştüğünde peşine takıldım. Arabaların arasında benim arabamın geçebileceği boşluklardan geçerek bana bir harita çizerken öyle kılpayı geçişler yaşıyorduk ki damalarımda adrenalinden başka hiçbir şey yoktu sanki. Mehmet Ali'yi geride bıraktıkça bıraktık. Jan bana sağa dön, dediğinde karıştırdığım için neredeyse yol ayrımındaki bariyerlere çakılacaktım. Son saniye yönümüzü değiştirdiğimizde Mehmet Ali'nin buna zamanı olmadı.

"Sağını solunu öğretmeli biri sana," dedi Jan gülerek. "Az kalsın böyle komik bir sebepten ölüyordum."

"O kadar kolay öleceğini sanmam," dedim doğruca eğlence merkezine sürerken.

Bu cevabım onu eğlendirdi. Eğlence merkezine kadar tek kelime etmedik. Eğlence merkezine beş yüz metre kala, "*Gözünü dört aç kardeşim,*" dedi Lehçe. "Yeni bir dünyanın perdesini aralamak üzeresin."

Tüylerim diken diken oldu. Arabayı palyaço müzesinin önünde durdum. Büyük bir soğukkanlılıkla indim araçtan. Girilmez şeritleriyle çevrili araziye girip altından geçtim. Her adımımda içim öfkeyle yanarken bir yandan karşılacağım kişileri düşünüp geriliyordum.

Palyaço müzesine adımlarken arkamdaki adım sayısı birken bir rüzgâr esmiş gibi ikiye katlandı. Sanki bir anda belirmişti. Tüm bedenim gerilirken nefesimi kontrol altında tuttum. Ayak seslerini duymamış ya da hangi yönden geldiğini görmemiştim. Onun burada olmasını beklemiyordum ama şimdi sol arkamda yürümeye başlayan ayakların sahibini tanıyordum, sessiz adımlarını daha önce de işitmiştim.

Wielki bir rüzgâr gibi aramıza katılıp bana Jan'la birlikte eşlik ederken hiçbirimizden çıt çıkmıyordu. Doğruca kapıya ilerledim. Polis tarafından çekilen başka bir şeridin daha altından geçip doğruca duvara ilerledim. Parmağımı duvar üzerinde gezdirip mekanizmayı çalıştırdım. Kalbimin ritmi gerilimden gittikçe yükselirken babamın bana bıraktığı Altın Joker'i Aral'ın sigara tabakasından çıkarıp kapıdaki hazneye yerleştirdim ve spor salonunda açtığımız kapının mantığıyla ilerledim. Titreyen yumruğumu sıkıp ekrana uzattım ve babamın numarasını tuşladım.

Mekanizma beklediğim tepkiyi verip tıpkı spor salonunda olduğu gibi bir kapı gibi açıldığında kalbim göğsüme dar geldi.

Kalp atışlarımı duyan Jan, "Arkandayım tatlım," dedi beni teşvik etmek ister gibi.

Yumruklarımı sıkıp açılan kapıdan içeri girdim ikinci kez düşünmeden. Merdivenleri indim. Bir koridordan geçtim. Geniş bir alana çıktığımda beton duvarlardaki loş ışıkların aydınlattığı geniş alanın en uzak cehpesindeki kişiyle göz göze geldim. Aradığım kişi tam karşımdaydı. Ares boynuna geçirilen bir demirle duvara zincirlenmiş ve yüzüne bir köpek ağızlığı takılmıştı. Fakat bunlara rağmen sanki misafirmiş gibi öylece rahattı ve karşısında onu orada görmeyi beklemediğim genç bir adam dikiliyordu.

Ares, beni ve arkamdaki iki adamı gördüğünde gülmeye başladı. "Söylemiştim," dedi gülerek. "Beni bulacağını biliyordum!" Gülüşü histerikti ve daha da büyüdü. "Bana geleceğini biliyordum!"

Karşısında duran genç adam omzu üzerinden bana baktığında tanıdık öfkeli gözleri gördüm. Abisiyle tanıştığımda bana temkinli yaklaşan o adamla... Aral'a en çok saygı duyan adamla... Onun gibi olmak isteyen adamla... Burada olacağımı bilen adamla... Beni bekleyen adamla... Kuzey Çakırca'yla...

2008 - POLONYA - VARŞOVA

Wictor kana bulanan ikiz kardeşi Marcel'e bakarken korkudan titriyordu. Midesi o kadar bulandı ki kusacak olma düşüncesi onu daha çok korkuttu. Korkudan kustuğu öğrenilirse kardeşine ceza verirlerdi. Biliyordu.

Marcel, yerleri kan yapmamak için elini yarasına bastırarak yavaş adımlarla yatağına doğru yürürken, "Böyle giderse öleceksin," dedi kardeşine bu kadar korktuğu için.

O öyle deyince korkak kardeşi Wictor'un midesi daha çok bulandı. "Ölmek istemiyorum," dedi, korkmuyor olsa ağlayacak bir ifadeyle. "Ölmeni istemiyorum."

Marcel korkudan sesi titreyen ikizine baktı. Sevmek yasaktı ve bu, kardeşler için de geçerliydi. Fakat Wictor onun doğduğundan, kendini bildiğinden beri yanındaydı ve hiçbir kötülük kalbinde yer edemiyordu. Korkak kalbi cesaret nedir bilmiyordu. Hiçbir sınavdan geçemiyordu. Tilki olsaydı keşke düşünürdü kardeşi her zaman. Öyle olsa en azından Sinek olur, canı daha az yanardı...

"Korkma," dedi kardeşine ve ona ruhsuz bir gülümseme verdi. Kan kaybettiği için bayılmak üzereydi. "Yarınki görevde senmişim gibi yine ben gideceğim. Ben yaralı olduğumdan dinlenmem için izin verdiler. Revirde benim yerime sen uyuyacaksın."

Wictor kafasını iki yana salladı. Mutsuzluktan ölecek gibi hissediyordu. "Olmaz. Yaralısın. Tedavi olmalısın. Ya ölürsen?"

Kafasını iki yana salladı. "Bu kadarcıkla ölmem korkak tavuk," dedi kardeşini korkutmak istemediği için. "Ama senin ben olduğumu düşünmeleri için seni yaralamamız gerekecek," dedi. Bunu hiç istemiyor olsa da güçsüzlüğünü kardeşine göstermedi. Yarın Tilkilerin antrenmanına o çıkarsa kesin kötü yaralanırdı. Ölmesinden endişe ediyordu.

"İstemiyorum," dedi Wictor. "Ben giderim. Sen iyileş."

"Sen çıkarsan ölürsün," dedi Marcel net bir sesle. "Yarın Ares olacak. Özellikle senin canını yakacaktır. Korkaklardan hoşlanmıyor."

Wictor daha çok korktu. "O zaman kesin ben gideceğim," diye diretti. "Yaraların daha kötü olacak."

Marcel yorgunca betona uzandı. Yatağına uzanıp kana bularsa dayak yiyeceğini biliyordu. Soğuk betona uzanmak iyi geldi.

"Marcel iyi misin?" dedi kardeşi korkuyla. "Doktoru çağıracağım," eyip koşmaya başladı kardeşi. Marcel engel olmak için elini uzattı ama ardeşi onu kurtarmak istediğinden çoktan koşup gitmişti.

"Aptal," diye fısıldadı. "Benim yerime geçmen gerekiyordu."

Wictor, o antrenmanda ikiz kardeşinin ölmesinden korktuğunda Marcel'in yerine geçmedi. Ertesi gün ikiz kardeşinin yanındaki yatakta argılar içinde yatarken uzun zaman sonra kardeşine yük olmadığı için endini mutlu hissetti. Ateşi olduğu için sayıklıyordu.

"Aptalsın," dedi Marcel kardeşinin gülen yüzüne bakarken. "Neye gülüyorsun?"

Wictor'un tutmaya çalıştığı gözyaşları düştü. "Ben de senin hayatını kurtardım."

Marcel'in içinde uzun zaman sonra bir ağlama isteği oluştu ama kulak asmadı. Ona göz devirip tavana baktı. "Pelerinin eksik."

Kıkırdadı Wictor her şeye rağmen. "Bir gün ben de iyi bir abi olmak istiyorum Marcel," dedi. "Cennete gittiğimizde ailemizde yine kardeşin olmak istiyorum. Bir de abimiz olsun istiyorum."

"O neden?" diye sordu Marcel.

"Seni koruması için," dedi Wictor ateşler içinde.

Marcel'i zengin bir adam sahiplendiğinde Wictor tek kaldığı için üzgün olsa da Marcel kurtulduğu için mutlu oldu. Kardeşi Marcel, Kuzey olarak o zengin adamla geri döndü. Onu yanına alan adam ona yalnızca yeni bir hayat değil yeni bir isim ve bir de hayalindeki gibi bir abi verdi.

Bölüm 7

Ahlaktan İp, Etikten Tabure

İnsan bir şeyi doğru bilip kabul edince dönüp bir daha sorgulamaz bildiğini. Halbuki bildiği bir çıkarım yalnızca, çoğunluğun kabul ettiği. İnsan, sorgulamaya olduğu kadar kabul etmeye de meyilli. İster ki hiç sıkılmasın canı, insanı insan yapan aklı ve o aklı selim kılan etik kuralları. Etik de yalnız gezemez hiç, yanında hep var bir ezeli düşmanı. Etik gözetir faydayı, ahlaksa günahlarımın bekçisi. Hangisinin peşine takılsam mutlu edemem kendimi. Kurulsa bir kez zihnime etik ve ahlak mahkemesi; hüküm giymeden çıkmanın sıfır ihtimali. Doğru bildiğim yanlışlarım, yanımda taşıdığım celladım. Topladım mahkemeyi, astım kendimi ahlak ipinden, bastım omuzlarına etiğin. Yükseldim göğe çoğunluğun faydası için. Sonra döndüm baktım geriye. Bir hayat yaşamışım: Kendim hariç herkes için.

Beklediğini bulamamak... Eğer hayatımı iki kelimeyle tanımlayacak olsaydım bu ikisini seçerdim. Beklediğini bulamayan... Her zaman böyleydi bu. Hayatımdaki en iyi şey olan Aral için bile geçerliydi. Aral hiç beklediğim gibi biri çıkmamıştı. İnsanlara olan inancımı kendi elleriyle inşa etmiş, sevgisiyle tekrar yaşamaya ikna etmişti. Hiç beklediğim gibi biri değildi. Hayat iyisiyle ya da kötüsüyle hiçbir zaman beklediğim şeylerle karşılaştırmıyordu beni. Buraya babamı bulmak için gelmiştim, bulacağımdan emindim ama bulduğum bambaşka bir şeydi yine.

Kuzey, beklenmedik bir misafir olduğumu belli eden gözlerle bana bakakalmıştı. Burada olmaman gerekirdi, diyordu gözleri. Biliyordum. Hiçbirimizin burada olmaması gerekiyordu esasen. Fakat Aral'dan gizli saklı iş yapan tek kişi ben değildim. Beni yargılayamazdı. Artık beni kimse yargılayamazdı Aral'dan başka. Çünkü herkesi anlıyor ve bir o kadar da herkesten nefret ediyordum iki kişi dışında. Aral'ın ve Alin'in yaşadıklarını düşündükçe nefret duyuyordum her şeye.

Gözlerimi duvara kelimenin tam anlamıyla çivilenen, dünya üzerinde en nefret ettiğim kişiye diktim. Hayatımı zehretmişti... Son iki senemin

sorumlusu olduğu gerçeği her saniye zorla ehlileştirdiğim öfkemi hırçınlaştırıyor ve burada öylece eli kolu bağlıyken onu öldürebileceğim gerçeği zihnime sızıyordu usulca. Çaldığı tek bir ıslıkla Aral'a yaptığım şeyi, onu unutmamı ve davette Aral'ı alerjisinden vurmasını... Her şeyin bedelini tam şu anda boynuna atacağım tek bir kesikle ödetebilirdim. Bu kadar basit olurdu. *Fakat yalnızca teoride.* Bir kesik atardım ve bir duvar örülürdü Aral ve Alin ile aramda. İstemiyordum. İstediklerini vermeyeceğim onlara.

"Nihayet gelebildin," dedi gülerek. "Bu köpekçikten sıkılmaya başlamıştım."

Jan arkamdan alayla güldü. "Seninle epey ilgilenmişe benziyor halbuki."

Kuzey için kullandıkları terim istemsiz bir korumacılık doğursa da içimde ses etmedim. Jan'ın kastettiği şeye odaklandım yalnızca. Ares ayakta, kolları ve boynu duvara sabitlenmiş bir şekilde bağlanmıştı. Üzerindeki o günkü takımı vardı ama kana bulanmıştı ve gömleğinin önü açıktı. Yüzü gözü kan içindeydi. Vücudunun farklı yerlerinde yer yer morluklar oluşmaya başlamıştı. Kuzey'in içeri girdiğim sırada elini sildiği bezde bulunan, muhtemelen onun kanıydı. Ares'le bir arada kalmaya fırsat bulduğu ilk anda intikamını almak için zamanı olmuşa benziyordu ama bu içimi zerre soğutmadı. *Herkesin intikamı kendine. Herkes kendi elini bulamalı o kana.*

Kuzey konuşulan hiçbir şey umurunda değilmiş gibi yalnızca bana bakıyordu. "Burada olmamalısın," dedi onaylamaz bir ifadeyle.

Haklıydı. Burada Lina'ya yer yoktu. Lina, Aral'ın kollarında uyuyordu. Ama Karolina olması gereken yerdeydi. Tilki'nin inindeydi. Düşmanının tam önündeydi.

"Babam nerede?" diye sordum ortaya. Ares için gelmemiştim ve onun da bir yere gidebildiği yoktu belli ki. Önce babamla konuşmam lazımdı.

Jan derin bir nefes aldı. "Belli ki burada değil."

Ares güldü. "Küçük Tilki, Kızıl Tilki, hani nerede bunun ilki?" diye bir bilmece mırıldandı.

Gözlerimi öfkeyle Ares'e çevirdiğimde dikkatimi ona verdiğim için yüzünde memnun bir ifade vardı.

Ona istediğini vermemekte kararlıydım. "Seni bugün öldürmeyeceğim," dedim soğukkanlılığımı elden bırakmayarak. "Kes sesini."

Bu söylediğim onu o kadar eğlendirdi ki mide özsuyum kaynadı.

"Öldürmek?" dedi gülerek. "Sen mi? Beni mi? Hahahahaha!" Başını eğip sinirli bozulmuş gibi güldü. Gözlerini sol arkama çevirdi sonra. "Sanu duydun mu?"

Wielki cevapsız kalırken Kuzey öfkeli bir tonda dönüp ona bakmadan, "Şansını zorlama," diye yanıtladı onu. Gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

"Ağızlığına bayıldım çok yakışmış," dedi Jan eğlenen bir sesle. Başını Kuzey'e çevirdi. "Ama epey işlevsiz. Markası nedir?" diye sordu merakla.

Ares, Jan'ın ağızlıktan bahsedip bunu Kuzey'e sormasına öfke duydu. Köpeklere karşı bir kompleksi vardı ve belli ki o ağızlığı ona Kuzey takmıştı.

Ares, "Yaklaşmak ister misin?" diye sordu Jan'a. "İşlevlerini gösteririm."

Jan hafifçe gülüp ona doğru yürümeye başladı. Ares'e bir saniyemi bile ayırmak istemiyordum halbuki. Eli kolu bağlıyken ve bir şansım varken onu öldürmekten endişe ediyordum.

Jan, Kuzey'e ilerlerken, "Seni bir yerden gözüm ısırıyor," dedi.

Kuzey öylece Jan'ın suratına bakarken, "Aynı şeyi ben de söylemek isterdim," diye cevapladı onu, kask taktığı için yüzünü göremediğinden.

Jan bir anlığına Kuzey'in karşısında durdu. "Marcus muydu ismin?"

Kaşlarım çatıldı. Kuzey'in evlat edinilmeden önceki isminden mi bahsediyordu?

Kuzey ifadesizlik içinde ona bakarken cevapsız kaldı ama bu Jan'ı durdurmadı. Başını omzuna yatırıp bulmuş gibi parmağını şıklattı. "Marcel."

Kuzey bu kez, "Kuzey," diye düzeltti. "Adım Kuzey."

Kuzey'in söylediğini umursamayarak, "Marcel," diye tekrar etti Jan uzaklara dalmış gibi. "İkizini korumak için onunla yer değiştiriyordun değil mi?" Bu çok komikmiş gibi söylemişti bunu. Sözleri tüylerimi diken diken etti. Fakat Kuzey'in yüzünde en ufak bir ifade yer almıyordu.

"Ares bu yüzden sana kafayı takmıştı." Jan onaylamazca kafasını iki yana salladı. "Sizi her zaman ayırt eder, özellikle kardeşini seçerdi. Sen onun yerine geçtikçe kardeşinden nefret edeceğini düşünüyordu." Kafasını sola eğip arkasındaki Ares'e baktı. Ardından Kuzey'in omzuna dokunarak yanından geçti. "Sergilediğin çalışmaya hak veriyorum."

Jan, Ares'in karşısında dikilip sanki hayvanat bahçesinde sergilenen vahşi bir hayvana bakıyormuş gibi bir süre öylece onu izledi. Ona her

açıdan baktı, hatta birkaç fotoğrafını bile çekti. Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışarak sessizce izledim onu. Her şeyi alaya alan her şeyle dalga geçen biri gibi görünüyordu fakat bunun, onun yarattığı persona olduğunu o gün o davette, Aral'ın beni kendine isteyen bir adamı yumruk atarak yere serdiği an anlamıştım. O alaylı Soytarı bir anda Wielki kadar tehlikeli ve ciddi birine dönüşmüştü. Sadece bir anlıktı ama biliyordum, Soytarı personası onun en güçlü yanıydı. İnsanların gardını indirmesine sebep oluyordu bu tutumu. İnsanların tetikte olmamasını, onu ciddiye almamasını istiyordu. Fakat yaptığı hiçbir şeyin boşuna olduğunu sanmıyordum. Ares'le yaptığı *selfie*'nin bile.

Fotoğraf çekmeyi bırakıp telefonunu deri ceketinin cebine kaldırırken işaretparmağını göğsündeki büyük haç dövmesinin iki yanında konumlandırılan metinlere doğrulttu.

"Bu nedir? Kutu içeriğin mi?"

Ares kanlı dişleriyle gülümse. "Yasa'nın tekrarı 32:22 ve 32:41. Kısaca ateşle yaklaşma." Sonra gözlerini bana çevirdi. "Ama yanında getirmişsin."

Jan güldü sessizce. "Yanacağının farkındasın yani?"

"Asla yalnız yanmam," dedi gözlerinde karanlık bir gülümsemeyle. Kafasını geriye yatırıp gülümsedi. "Kız kardeşin az önce babanızın yerini sordu."

Babanızın... Gözlerimi bir anlığına Kuzey'e çevirdim. O da olabilir miydi? Kuzey gözlerime baktı, ona neden baktığımı anlamamıştı. Fakat Ares sanki kafamın içinde dönen her şeyi görüyormuş gibi cıkladı.

"O köpekçik hariç," dedi eğlenerek ve alayla ışıldadı gözleri. "Ailemizin tek yüz karası Pars olarak kalacak."

Ailemiz kelimesini vurgulayışı, Pars'ı ve Kuzey'i sırf kızıl olmadıkları için aşağılayışı ve sanki tutsak olan o değilmiş gibi olan kendinden emin tavrı... Her şeyi... Yerimde durdukça onun canını yakmamam için her hücremin isyan etmesine sebep oluyordu.

Alaylı gözlerini sol arkama çevirdi. "Abilikten sıkıldın mı? Neden ona cevap vermiyorsun?"

Wielki, "Öyle duygularım yok," dedi buz gibi sesle. "Senin için bile..."

Ares kıkırdadı bu cevabına. "Kırıcı olma. Ben olmasaydım o cehennemde canın sıkılırdı."

Göz ucuyla Wielki'nin başını salladığını gördüm. "Kafanı patlatmama izin verseydi bu gerçek mi öğrenebilirdim."

O akşam davette bilincimi kaybetmeden hemen önce Wielki'nin gerçekten bunun için şansı vardı. Ona izin vermeyen kişi babam olmalıydı. Bu düşünce tuhaf hissettirdi bana. O an belki de ilk kez babamın suikastçı olduğu ve hepimizin biyolojik olarak onun çocukları olduğumuz gerçeğini bu denli iliklerime kadar hissettim.

Ares bu kez, "Baban nerede Küçük Tilki?" diye bana sordu.

Dişlerimi sıktım. *Neden herkes bunu bana soruyor?* Asaf'ın ilk andan itibaren babamın nerede olduğunu bildiğimi düşündüğünü anımsadım. Ares'le ne gibi bir ilişkileri vardı bilmiyordum ama bir ilgisi vardı her şeyin birbiriyle.

Gülümsedi, sonra, "Biliyordum," dedi keyifle. "Senin bulacağını biliyordum." Kıkırdadı. "Buraya geleceğini biliyordum."

Tüylerim diken diken oldu. *Benim bulacağımı biliyor muydu? Neyi bulduğumu düşünüyordu?* "Neyden bahsediyorsun?"

Sorumu umursamadı. "O gün görevini kabul etmeliydi."

Hangi gün? Babamdan mı bahsediyor?

Gözlerinde nefret dolu ama memnun bir bakışla, "O gün o ıslığı çaldığımda tepki vereceğini biliyordum," dedi gözlerime bakarak. "Onu bıçaklayacağını biliyordum." Dudaklarından bir kahkaha döküldü. "Bunu sana ben öğrettim."

Onu bıçaklayacağını biliyordum. Bunu sana ben öğrettim...

O an içimde bir şeyin koptuğunu hissettim. İçimdeki vicdan mahkemesini dağıttım. Süperegomun aramalarını kapattım. Benliğimi 'id'imle baş başa bıraktım. İçimdeki nefret omuzlarıma bir soğukkanlılık pelerini bıraktı. İçeri girdiğimdeki gerginliğim saniyeler içinde uçup gitti üzerimden.

Gözlerim kapandı, omuzlarım gevşeyerek hafifçe düştü, aralık dudaklarımdan dışarıya sıcak bir nefes bıraktım yavaşça. Gözlerimi tekrar açtığımda doğrudan bana bakıyordu hâlâ fakat bu kez gözlerinde tatmin olmuş bir ifade vardı. Bu yaptığı bardağı taşıran son damlaydı. İkinci damla ondan akan kandandı.

Ona istediğini verdim. İçimdeki öfkeyi serbest bırakarak ona doğru yürümeye başladım. Kuzey'in dik bakışlarına karşılık vermeden Ares'e doğru ilerlerken bir anlığına Kuzey karşıma çıkacak oldu, arkama attığı bir bakışla vazgeçti bundan. Yanından rüzgâr gibi geçtim. Jan bir adım geri çekildi.

"Çok yaklaşmasan," diye uyaracak oldu beni ama etin ete çarpma sesi susturdu onu.

Sıktığım yumruğu suratının ortasına indirdiğim an, kafamın içinde en başa gittiğim ve kendimi kaybettiğim andı. Aral'ın bana gülümserken ve bana kimsenin bakmadığı gibi bir sevgiyle bakarken bir ıslık yüzünden kendimi kaybedip onu kendi bıçağıyla nasıl bıçakladığımı hatırladım. Gözlerindeki hayal kırıklığını, kendisi ölüyorken beni teselli edişini tekrar tekrar izledim sanki kafamın içinde. Sanki dün olmuştu tüm bunlar. Onu kollarımda kaybettiğimi sandığım günün ertesiydi sanki davet. Davette boynu kızarırken sık sık nefesler almasını, her zaman dik durmaya alıştığından yine her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışmasını, koca bedeni kan ter içinde kalmış ve nefes almaya çalışırken benden özür dilemeye çabalamasını tekrar yaşadım. Hastanede iki gün şuursuz yattığı o günleri tekrar yaşadım.

Etin etine çarpma sesi kulaklarıma dolan tek sesten ibaretti. Buz kesen elimi ısıtan sıcak sıvı ve sızlayan avuçlarımdı tek hissettiğim. Karşılık vermedi, istese de veremezdi ve bu bana kötü hissettirmedi. Eli kolu bağlı olmanın ne demek olduğunu çok iyi bilirdim. Kendi bedenimde zihnim başkasının kontrolünde yaşamak ne demek bilirdim.

Ona bir kez daha vuracağım sırada biri bana doğru uzandığında odağım bana uzanan ele kaydı ve o bana dokunamadan refleksle ben onu tuttum. Bir anlık duraksamamda nefes nefese ve kan ter içinde kaldığımı fark ettim.

Jan'dı kolumu tutan ve Wielki tam arkamdan seslendi bana. "Lina."

Tüylerim diken diken oldu. İsmimi duymak içimde tuhaf bir hisse sebep olurken duyarlılığımı geri kazandım. Kendimi bir bedeni paylaşan iki farklı insan gibi hissettiğim en yoğun andı o an. Ensem uyuştu. *Kendimi mi kaybediyorum? Yoksa olmamı istedikleri kişi mi oluyorum? Hayır. Her an insan kontrolünü kaybeder. Kontrol altında tutulmaya alıştığım için yanlış bir şeyler olduğunu düşünüyorum ama bu beni canavarlaştırmaz. Canavarlaştırmaz değil mi?*

Jan'ın tuttuğum bileğini nefes nefese bırakıp gözlerimi Ares'e çevirdim. Yüzü kan içinde olsa da gülümseyerek bakıyordu bana hâlâ. Dudaklarından bir kıkırtı döküldü yine. Tırnaklarında zehirli iğneler taşıyabilecek kadar yüksek acı eşiğine sahip birinin canını yumruklarımla yakabileceğimi düşünmek yersizdi. Aksine beni bu kadar kontrolden çıkardığı için memnundu sanki. Acı hissetmeyen insan mutluluk hisseder mi? Pişman olabilir mi? Empati duyabilir mi? Beni memnun edebilecek herhangi bir tepki verebilir mi? Dahası insan olabilir mi? Sanmıyorum.

Ares başını geriye yatırıp gözlerimin içine baktı. "Bu kadar mıydı?"

"Şansını zorlama," dedi Wielki. "Acı hissetmiyor olabilirsin ama ölümsüz değilsin."

Jan, Wielki'yi onayladı. "Üstelik son kullanma tarihin geçmek üzere."

Bu tam olarak ne anlama geliyordu? Gerçekten uzun yaşamıyorlar mıydı? Onlar bile mi? Ölecekler miydi gerçekten? Yakın bir zamanda mı? Dahası öleceklerı günü biliyorlar mı?

Ares, Jan'ın bu söylediğine güldü, dişleri kan içindeydi. "O kimseyi öldüremez," dedi sanki bu utanılması gereken bir şeymiş gibi. "Gerek de yok. Babası onun için yapar mutlaka."

Kaşlarımı çattım son cümlesine karşı. "Ne saçmalıyorsun?" diye sordum nefretle solurken. "Çok sıkıldım imalarından."

"Her şey saçmalık belki ama benim ağzımdan çıkanlar bunlardan biri değil."

"Senin benimle derdin ne?!" diye bağırdım öfkeyle. "Ne istiyorsun benden?! Ne?! Söylesene açık açık!"

O an sanki dünyanın en ilginç şeyine bakıyormuş gibi baktı bana. "Gülümsüyorsun," dedi buna hiç anlam veremiyormuş gibi.

"Ne?" diye sordum anlamayarak.

Kanlı dudaklarını yaladı. "Gülümsüyorsun," dedi tekrar. "O cehennem çukurunda da bir tek sen gülümsüyordun."

Tüylerim diken diken oldu. *Gülümsüyor muydum?*

"Öleceğini bile bile bir aptal gibi o ufak kıza gülümsüyordun." Dişleri gözükecek şekilde gülümsedi. "Onunla dövüşmen gerekiyordu. Yapmadın." *Biliyorum.* "Senin ölmen gerekiyordu." *Biliyorum.* "Ama yaşıyorsun." *Yaşıyor muyum?*

"Bu mu yani sebebi?" dedim öfkeyle ona bakarken.

Gözleri öfkeyle ışıldadı. "La Hire'ın mirasçısı olduğun için sürekli kayırılıyorsun," dedi gözlerinde derin nefretle. "Bu yüzden bir cehennemin ortasında bile gülümseyebiliyorsun."

Her bir zerreme iğne batırılıyormuş gibi hissettim. *La Hire'in mirasçısı...* La Hire, babama takılan bir isim. Böyle anıyorlar onu ve beni mirasçısı olarak mı görüyorlar? Kayırılmış mıyım? Bunca şeyi yaşarken mi?

"Sen kafayı yemişsin," diye mırıldandım suratına bakarken.

"Hayır, dinle Küçük Tilki," dedi kabul etmeyerek. "La Hire'ın genlerini taşıyan tek kişi değilsin," deyip Jan, ben ve Wielki'ye baktı. "Ama o cehennem çukurundan bir tek sen çıkarıldın." Dudakları alayla kıvrıldı.

"Üstelik Tilki olabilecek kapasiten bile yok. La Hire senin için bunları neden göze alıyor? Bunca şey neden yaşanıyor? Ve sen neden hep en son gülensin?"

Ensemin uyuştuğunu hissettim. *Ares, babamın genlerini taşıyor ve bunu çok uzun zamandır biliyor.* Babam notlarında Ares'in kendisine takıntılı olduğunu fakat bunun kartıyla ilgisi olmadığını, La Hire'ı yenmek istediğini yazmıştı. Ares'in, duygusal hiçbir şey hissettiğini sanmıyordum, güçlü olduğu halde neden tercih edilmediğini merak ediyordu. Tüm sorunu onun yerine seçilmiş olmamdı belki de. Sanki bunu ben istemişim gibi...

Yüz ifadem onu keyiflendirirken güldü. "Sen gülümserken kaç kişi öldü biliyor musun?"

Kalbim ağırlaştı. "Ben hiçbir şey yapmadım!" dedim dişlerimi sıkarak.

"Onlara umut verdin," dedi öylece. "Onlara gülümserken her şeyin düzeleceğini söyledin değil mi?" Güldü. "Sana her şey düzelmiş gibi mi geldi?"

Mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim.

"Durma, evlen onunla. Şirket'i daha mutlu edemezdin."

Öfkeyle uzanıp çenesini kavradım ve sıktım. Dişlerim birbirine kenetlendi. Aral'a boş umut vermiyordum ve onu da elimden almasına izin vermeyecektim. Onunla bu işten sıyrılmadan da evlenmeyecektim ama ondan ayrılmayı düşünmüyordum.

"Artık çocuk değilim," dedim gözlerinin içine hiddetle bakarken. "Ona bir daha zarar vermene izin vermem."

Kıkırdadı. "Ona zarar veren ben değilim Lily. Karnını ben deşmedim."

"O ıslığı sen çaldın," diye nefret kustum ona.

"Hiçbir zaman elimde o bıçağı tutmadım."

Verdiği cevabı umursamamaya çalışarak, "Neden?" diye sordum bu kez. "Neden o gün?"

Dişleri göründü. "Neyinin bu kadar değerli olduğunu merak ettim," dedi gözlerime bakarken. "Her şeyi unutup öylece mutlu olabiliyorsun ve bu hiç eğlenceli değil Lily." Kafasını sol omzuna yatırdı. "Elini hiç kana bulamamış olman mı bu kadar sevilesi olmanın sebebi? Seni o kadar istiyorlar ki benim de istememe sebep oluyorlar. Ve buradasın. Bana geldin ve benim yanımda durmayı seçeceksin. Çünkü istediğin şeyi yalnızca benim verebileceğimi anlayacaksın yakında."

Öfkeyle ittim yüzünü. "Ne istediğimi bilmiyorsun."

"Biliyorum. Bu gözlere daha önce de baktım." Gülümsedi gözlerimin içine bakarak. "Yaşamak istiyorsun."

"Sen bana yaşama dair hiçbir şey veremezsin."

"Ama yolu gösterebilirim."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?" İşbirliğinden mi bahsediyor? Bana yardım mı edecek öylece? Sanmıyorum hiç.

Ares'in yüzüne öylece bakarken bu anın geleceği günü bekliyormuş gibi halinden memnun bir ifadeyle kafasını geriye yatırdı yavaşça. Rahatlamış gibi omuzları çöktü, derin bir nefes aldı.

"Cevap ver," dedim dişlerimi sıkarak.

"Ey İsa," diye mırıldandığında tüm tüylerim diken diken oldu. "Özgür kıl bizi, kurtar bizi."

Okuduğu duayla birlikte içimde bir huzursuzluk peyda oldu. Geçmiş korkulu bir rüya gibi izini belli etti. "Kes şunu."

Beni umursamadı. Duasını okumaya devam etti.

"Sana geldiğimden kastın ne?" İçimdeki o tekinsiz his büyüdükçe büyüdü. "Ne istiyorsun Ares?"

Gözlerini tavana dikmiş sarhoş gibi duasını okurken hiçbir soruma cevap vermedi. Burada kaldığım her saniye içimdeki huzursuzluk gitgide büyürken bir şey olacakmış hissine kapılmadan edemedim. Hali, tavrı, söyledikleri ve okuduğu dua o kadar huzursuz hissettirdi ki bana o an Aral'ın kollarında olmak istedim. Hiç gelmemiş olmak istedim. Onu aramak, sesini duymak istedim.

Artık konuşmayacağını anladığımdan orada daha fazla duradım. Arkamı dönüp doğruca kapıya ilerledim. Annem ve Alin'i kontrol etmem, Aral'ı aramam lazımdı. İyi olduklarından emin olmak istiyordum. Oyuna mı gelmiştim? Ares neden sanki o değil de ben tutuluyormuşum gibi davranıyordu? Amacı buydu belki de... Oyun oynuyordu benimle ve ben her defasında yeniliyordum ona. Öfkeyle attı kalbim. Babam neredeydi?

"Tekrar görüşeceğiz," diye seslendiğinde adımlarım durdu.

Gözlerimi ona çevirdim. Gözlerinde alaya dair hiçbir ifade yoktu ve yüzüne baktığımda orada bağlı olan o değil de benmişim gibi hissettim.

"İyi düşün Küçük Tilki," dedi gözlerimin içine bakarak. "Kartları düşün, onları sana kimin verdiğini ve seni buraya neyin getirdiğini. Nerede ve ne şekilde olduğumuzu düşün. Çok yakında tekrar görüşeceğiz."

Kartları bana o verdi. Buraya davetten önce geldim, kapıyı keşfettim ama açamadım. Babamın şifresini çözebildiğimden nasıl açacağımı öğrendim ve bunu öğrendiğimde o çoktan buradaydı. Onu Wielki'nin alt ettiğini kendi gözlerimle görmüştüm halbuki. Ama şimdi orada dururken sanki hepsini planlamış gibi duruyordu ve bu tüylerimi diken diken ediyordu. Neden? Bunu neden yapıyordu? Babamla yüzleşmek için olamazdı zira bir şekilde yenilmişe benziyordu. Fakat yenilmişliğin zerresi yoktu üzerinde. Ya böyle eğitildiği içindi ya da hislerim beni yanıltmıyordu, tuzağa düşen bendim, en başından beri...

"Üzgünüm," diyebildim yalnızca.
"Geçmişe yanma," dedi. "Artık ben varım
ve kimse alamaz beni senden."

EKİM, 2004 - POLONYA - VARŞOVA

Uygulama alanında 2002 numaralı destenin tüm kartları kendi grupları ve rütbelerine göre dizilmiş bir halde beklerken salondan çıt dahi çıkmıyordu. Yaş ortalamaları altı olan bu çocuklar rutin sınavlardan birine tabii tutulmak için beklerken rakiplerinin aylardır sevmekte üzgür oldukları eşleri olacağından bihaberdi.

Ares, henüz on bir yaşındaydı ama eğitmenlerin arasında yer alıyordu. Yaşına rağmen kendisinden büyükleri bile tedirgin eden bir havası vardı. Geleceğin La Hire'ı olabilecek potansiyeldeki kartlardan biriydi. Bu yüzden Kupa'daydı ve Maça olmaya yanaşmıyordu. La Hire'ın iki üst rütbesi olan Kupa Papazı olacak, o kartla bir gün La Hire'ı mutlaka alt edecek, ihaneti için onu cezalandıracaktı ve o an elindeki en büyük kozlarından birine bakıyordu.

Karo Ası ve kendisinden yaşça küçük olan korkak kıza bakarken eğitimlerini anımsadı. Onun eğitmenliğini yapıyordu ve onu sık sık tetiklediği halde henüz hiçbir Köpek'i hayati bölgesinden yaraladığı olmamıştı. Halbuki Köpekler bunun içindi ve bir Tilki'nin bu kadar korkak olmasına dayanamıyordu. Bir Köpek olan Marcel ondan daha yürekliydi. Bu korkak kedi La Hire'ın mirasçısı mıydı gerçekten? Neden kendisi olamıyordu? Saçmalıktı.

Ares tüm bunları düşünürken o an midesini bulandıracak bir şeye şahit oldu. Lily'nin, eşleştiği küçük kıza gülümsediğini gördü. Üstelik gözlerinde bariz bir korku vardı.

"Yine gülümsüyor," diye mırıldandı kendi kendine. Fakat burada kendi kendine konuşmak imkânsızdı. Yanında dikilen Wielki onu duymuştu. Ares ondan hoşlanmazdı hiç. Kendisine rakip olabilecek tek kişi oydu ve aynı destede olmadıkları için ona meydan bile okuyamıyordu. Bir an önce kiralanıp karşı karşıya gelebilecekleri anı iple çekiyordu. Uyumasının yasak olduğu gecelerde onu yenebileceği binlerce an düşünürdü.

"Seni de sinirlendirmiyor mu?" diye sordu Wielki'nin duyduğunu, hatta neyden bahsettiğini bilerek. Gözlerini hazzetmediği suratına çevirdi.

"Ne?" diye sordu Wielki boş gözlerle ona bakarken.

"Gülümsemesi..."

Wielki hafifçe gülümsedi, "Senin kadar değil," dedi ona bir çöpe bakıyormuş gibi bakarken.

Bakışları Ares'in içinde hiçbir şey uyandırmadı. Wielki ile normalleri buydu. Bu yüzden ifadesiz bir yüzle Lily'e baktı tekrar.

"Onu öldürmek birkaç dakikamı almazdı."

"Ve bununla övünüyorsun," dedi Wielki alaylı bir tonda.

"Hayır," dedi Ares düz bir ifadeyle. Sonra Majestelerinin ve Soytarısı La Hire'ın yüz ifadesini hayal ederek gülümsedi ve Wielki'ye baktı tekrar. "Soytarı'nın ifadesini hayal etsene."

Wielki onaylamazca kafasını iki yana salladı. "Yapamazsın."

"Kim durduracak beni, sen mi?"

Wielki kafasını salladı hiçbir mimik kullanmadan. "Sör La Hire'ın mirasçısı, Şirket'in şahsi hazinesi ve nihai silahıdır. Şirket için en yararlı şekilde kullanılması için eğitilmesi ve güvenliğinin sağlanması asli görev ve mecburiyettir."

Ares bu zırvalığı zaten biliyordu. Fakat kabul etmiyordu. La Hire'ın genlerini taşıyan tek çocuk o değildi. Kendisi, hatta karşısındaki ucube bile o genlere sahipti ve kanlarındaki mirası ondan çok daha iyi taşıyorlardı. Kendisi seçilmese bile Wielki'nin olmasını tercih ederdi, böylece onu öldürdüğünde kendisine geçerdi miras. Fakat bu öyle bir şey değildi. Gen havuzunun şanslı kısmından yararlanan bu korkak kedi, tüm yeteneksizliğiyle mirasçıydı. Ona bakınca midesi bulanıyordu. Nefret duyuyordu bu yüzden.

"Mirasçı ben de olabilirim," dedi umursamazca. "Sen de." Sonra Wielki'nin kırmızıya çalan gözlerine baktı. "La Hire'ın genlerine sahibiz ve ondan daha iyiyiz."

"Ama otuz seneden fazla yaşamayacağız," dedi Wielki öylece. Bu, onun için hiçbir şey ifade etmiyordu sanki. "O yaşayacak. Örgütün devamlılığı için onun genlerine ihtiyaçları var."

Ares buna katlanamıyordu. Gözlerini o kıza çevirdi. "O, Tilki olamayacak," dedi kesin bir ifadeyle. "Karıncayı bile öldüremez. Hâlâ babasının onu kurtaracağını sanıyor."

Wielki ona cevap vermedi. Biyolojik olarak korkak kediyle aynı babaya sahiplerdi fakat o kız hariç hiçbiri La Hira'ın onları kurtaracağını düşünmüyordu. Kurtarılmak da istemiyorlardı. Görevlerinin ve varlıklarının önemini biliyor, görevlerini hayatlarının nihai amacı olarak yerine getiriyorlardı ve bundan pişmanlık duymuyorlardı. Pişmanlık nedir onu bile ceza almadıkça bilmiyorlardı.

Sevmek yasaktı ama Ares sevgi hissedebilse işine karşı hissedebilirmiş gibi hissediyordu. Güçlü olmak ve hayat kurtarmak hoşuna gidiyordu. Tanrı'nın övgüsünü kazandığını ve takdir edildiğini biliyordu. Kiralık Tanrı'nın onu kurtarmasına ihtiyacı yoktu, yalnızca haksızlığa gelemiyordu. Sırf şanslı olduğu için değerli olmasına katlanamıyordu. Şanstan nefret ederdi çünkü onu kontrol edemezdi. Büyükdükçe şansa olan takıntısı gelişecek, kurbanlarına yaşam hakkını yazı tura atarak şansla belirlediğini düşündürtse de öldürüp öldürmeyeceğine kendisi karar verecekti.

Hakemlik edecek olan Maça Ası ortaya çıkıp bugünün sınavının kurallarını ve detaylarını açıklarken Ares pürdikkat, korkak kediyi izledi. Kızın gözleri korkuyla parladığı her an Ares biraz daha keyifleniyor, bundan haz duyuyordu. Sonucu merak ediyordu. Kendini, kızın sevdiği bir şeyi kaybedeşini görmek isterken buldu. Kimseyi öldüremiyor olsa da ölmekten korkuyordu ve o ufak kızdan çok daha yetenekliydi. Karşılıklı bir dövüşte ufak kızı yenememesine imkân yoktu. Sahiplendiği küçük kızı öldüremezdi ama onu yendiği an dolaylı yoldan ölmesine sebep olacaktı.

Ares artık hiçbir şey hissetmiyordu ama hissizleşmeden önce tanıdığı insanları kaybettiği zamanlarda nasıl hissettirdiğini hatırlıyordu. Onun nasıl hissedeceğini, yüzünün nasıl bir ifadeye bürüneceğini görmeyi sabırsızlıkla bekledi.

Ares, bir sene önce, henüz on yaşındayken görev sırasında deşifre edilmiş ve günlerce işkence görmüştü. Ölmek üzere olduğu bir anda, işkencecisinin bir anlık dalgınlıkla çaldığı bir ıslık kendi hayatına mâl olurken Ares'e ikinci bir hayat vermişti. Bilinçaltı ve içgüdü öyle güçlü bir silahtı ki ölüme çok yaklaşıldığında daha güçlü hale gelirdi. O ıslık Ares'i hayata bağlayan tetikleyicinin ta kendisi olmuş, tesise üzerinde on bir ajanın kanıyla döndüğünde *Şeytanın Oğlu* lakabını alarak Ares ismini kazanmıştı. Bu onun ilk cinayetiydi...

Tesise döndüğü gün fiziksel değil ruhsal olarak çöktüğünden üç gün şok içinde uyumuştu. Uyandığında artık bambaşka biriydi ve bunun farkındaydı. Artık insan yaşamının ve sınırlarının farkındaydı ve ne olursa olsun güçlü tarafta olmaya kararlıydı.

Karşısındaki korkak kediye de öyle olur sandı. Öleceğini anladığında o sınırı geçer sandı. O ufak kızla rigde karşı karşıya gelip eli kalktığında pozisyon aldığını sanarak heyecanlandı ama korkak kedinin eli pozisyon almaktan çok uzaktı. Eli titreyerek göğe yükselirken ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Pes ediyorum," derkenki cılız sesi odadaki herkesçe net bir şekilde duyuldu. Karşısında korkudan ağlayan ufak kıza şefkatle bakarken gözlerindeki yaşları daha fazla tutamadı ve indirdiği elini karşısındaki ufak kızın saçları üzerine koyup, "Her şey yolunda," dedi ve dudakları ağladığını reddedercesine kıvrılarak ona yine gülümsedi.

Bu görüntü karşısında Ares'in uzun zaman sonra ilk kez kalbinde ritim değişti. O an az önceki gülümsemenin bir vazgeçiş olduğunu, gözlerindeki tedirginliğin kendi hayatından vazgeçtiği için olduğunu anladı ve bunu bu kadar kolay kabul edebilmesine anlam veremedi. Kendi hayatından vazgeçebilmek, onun hiçbir zaman yapmayacağı bir şeydi. Kimse için yapmazdı ve ölmeye razı gelmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Onun gibi korkak birinin bunu yapabilmesi onu dumur etti.

"Saçmalık," diye mırıldandı gülümseyen dudaklarına bakarken. Gözlerini Wielki'ye çevirdi. "Bu yasak değil mi?"

"Değil." Wielki gözlerini Ares'e çevirdi. "Onun güçsüz olduğunu mu düşünüyordun?"

Ares dumura uğramıştı. Hakem olan Maça Ası, Lina'ya ringden inmesini emrettiğinde ufak kız Lina'ya sarılmak istedi ama As buna izin vermedi. Lina kendisinin öleceğini düşünerek ufak kıza el salladı.

Ares, Karo Ası olabilecek kadar zeki ve korkak bir kızın ölüme nasıl bu kadar kolay yürüyebildiğine anlam veremedi. Bu cehennem çukurunda onları canlı tutan, ölüm korkusuydu halbuki. Korkmadığı için gülebildiğini düşündü. Onun korktuğu bir şeyin Lina'yı etkilememesini kaldıramıyordu. Ufak kıza baktı öfkeyle. Onu korkak kedinin elinden almak istedi. Manşetlerine sakladığı bıçak avucuna yavaşça kaydığında Wielki elini önüne uzattı.

"Hayır."

Ares öfkeli gözlerini ona çevirdi.

Wielki ona, "Tilkileri öldürmeyiz," diye hatırlattı. "Öyle düşünmelerini sağlarız," dedi üstüne basa basa. "Ama bizden olanı öldürmeyiz."

2002 destesindeki her kart eşleştiği kişinin öleceğini sanıyordu. Fakat onlar gen mutasyonuna uğramış özel çocuklardı, kolayca gözden çıkarılamazlardı ve bu deneye maruz kalan hiçbir Tilki bunu bilmeyecekti. Sevmenin yasak olduğunu, sevdiklerini kaybettiklerine inanarak kabul ettikleri o gece ellerini Hz. İsa'nın huzurunda birleştirip içtenlikle dua ettiler.

Ey İsa, özgür kıl bizi, kurtar bizi,

Sevilme arzusundan kurtar bizi,

Mükemmel olma arzusundan kurtar bizi,
Onurlu olma arzusundan kurtar bizi,
Övülme arzusundan kurtar bizi,
Tevkil edilme arzusundan kurtar bizi...

15 ŞUBAT 2021 - GÜNÜMÜZ

LİNA KARA

Hava almak için kendimi eğlence merkezinin bahçesine attığımda kalbimin ritmi ağırlaştıkça ağırlaşıyordu sanki. Buraya babamı bulmak için gelmiştim ama tuzağa düşmüş gibi hissediyordum.

"Sakin ol," dedi Jan arkamdan gelirken. "Seni maniple edip yönetmesine izin verme. Ne hissetmeni istiyorsa ona yönlendirecek şeyler söylüyor sana."

Olabilirdi ama etkisini azaltıyor değildi.

Aral'ın arabasına ilerlerken içimi yiyen vicdan kurtlarının sözcüsü Kuzey oldu. "Buraya gelirken aklından ne geçiyordu?"

"Babamı bulmak," dedim ona dönüp bakmadan arabaya ilerlerken.

Keyif alıyor değildim burada olmaktan ve geri döndüremezdim hiçbir şeyi. Elimde binlerce seçenek vardı da ben en kötüsünü seçiyor değildim.

"Burada olduğundan abimin haberi yok değil mi?" diye sordu bu kez. Yargılayıcı bir soruydu. "Onunla kalacağını sanıyordum."

Öfkeyle ona döndüm. "Bana sakın gizli saklı iş yapan tek kişi benmişim de onu hiç düşünmüyormuşum gibi davranma," diye uyardım onu.

Gözlerinde sert bir bakış vardı. "Ben ona ömür boyu birliktelik sözü vermedim," dedi ifadesiz bir suratla. "Bana âşık olduğunu da sanmıyorum."

Dişlerimi sıktım. Aral'a karşı hep çok korumacıydı ve sebebini artık daha iyi anlıyor olsam da kendisini benden daha iyi biri gibi görmesine öfkelenmeden edemiyordum. Aynı şartlarda büyümüş sayılırdık ve o benden çok daha uzun süre buna maruz kalmıştı. Neden ben kötücül kukla sayılıyordum da kendisi koruyucu melek oluyordu? Ben miydim Aral'ın düşmanı?

"Zevk alıyor gibi mi görünüyorum oradan bakınca?" diye çıkıştım öfkemi ona yönlendirecek en kolay rotayı kafamda çizerken.

Beynimin bir köşesindeki o susturamadığım, sevdiğim ses; karşımdaki adamın, kardeşi olduğunu hatırlatıp durdu bana. Onun için önemli

olan herkes benim için önemli hale geliyordu ve Kuzey de onlardan biriydi. Kafamdaki o sesin hatırına kelimelerimi dikkatli seçmeliydim ne kadar öfkeli olsam da.

"Buraya gelmen aptallık," dedi buna karşılık. "İstediği de buydu zaten; kafanı karıştırmak. Çok çabuk ve sık oluyor bu."

Dişlerimi sıktım. Pars'la olanları mı kastediyordu? Ne kadarına hâkimdi olan bitenin, bir fikrim yoktu ama kafam karışıyor da yanlış yöne gidiyor değildim sürekli.

"Kafam karışık değil," dedim üstüne basa basa. "Nerede duracağımı ve hangi soruyu soracağımı biliyorum."

"Nasıl yanıt alacağını ve bu yanıtla ne yapacağını bilmiyorsun."

"Kimse yanıtı almadan onunla ne yapacağını bilemez çünkü!" diye sesimi yükselttim.

Tam o sırada sessizdeki telefonumun titreşimi aramızdaki boşluğu doldurdu. Kalbimin ritmi değişti. Ekrana bakmadım ama Aral'ın aradığını biliyordum. Kuzey de biliyordu. Gözlerinde onaylamayan bir ifadeyle ne yapacağımı izledi. Derin bir bir nefes alıp montumun cebinden telefonumu çıkardım.

Aral Çakırca. İsmine baktım öylece. *Şu an ne hissediyor? Kızmış ve endişelenmiş olmalı. Ama şu an en baskını hangisi? Açmazsam korkar mı? Peki açarsam ne söyler? Sesi nasıl olur? Nerede mesela şu an? Yola çıktı mı? Yolda başına bir şey gelir mi?*

Aral Çakırca. İsmine baktım öylece. *Neden değiştirmemişim daha önce? Soyismiyle çok mesafeli kalmış. Soyismi ona yakışıyor. Dikkat etmemiştim hiç. Bir süre sonra benim de soyadım olabilir bu. Lina Çakırca. Garip gelmiyor kulağa. Aidiyet hissi böyle bir şey sanırım. Lina Kara kadar bana ait gibi hissettiriyor. Ama Ares, Şirket'i daha mutlu edemezdin, dedi. Aynı şey nasıl olur da mutlu eder hayatımı çalanlarla beni...*

Aral Çakırca. İsmine baktım öylece. Bu üçüncü arayışı. *Çıldırıyor olmalı ve benim hakkım yok onu mutsuz edecek hiçbir şeyi yapmaya. Onunla mutlu olabilir miyim gerçekten?*

Aramasını cevapladım. Bana kızacak olsa bile sesini duymaya ihtiyacım vardı. Sesini duyarsam her şey yoluna girerdi.

"Lina," dedi açtığım için rahatlayan ama gergin olduğu bariz bir ses. "İyi misin?"

Neredesin değil sorduğu ilk şey. İyi olup olmadığım...

"İyiyim," diye mırıldandım. "Endişelendirdiğim için özür dilerim."

Derin bir nefes aldı. Öfkesini yuttuğunu biliyordum.

"Olay yerindeyim Lina," dedi kızgın bir sesle. *Olay yerim. Bana ait bir olay yeri. Kazaya mı sebep olmuştum? Başım belada mıydı?*

"Üzgünüm," diyebildim yalnızca. O sırada telefonumun izini takip edebileceklerini fark ettim. Akıl edememiştim başta ama Jan da bunu sorun etmemişti. Şu an telefonumuzun dinlendiğine de emindim.

Sessiz kaldığı süre boyunca yutkunduğunu ve dudaklarını ıslattığını hayal edebiliyordum. Hayal kırıklığı hissediyordu belki de...

"Kuzey orada mı?" dedi sessizliğin ardından.

İsmini söyleyişinden Kuzey'e de kızgın olduğunu anlayabildim.

"Evet."

"Arabayı o kullansın," dedi net bir sesle. "Yiğit ehliyetine el koyacak muhtemelen."

İtiraz edemedim. "Tamam," dedim yalnızca. "Eve gideceğim," diye de haber verdim.

Sessiz kaldı. Bir sürü şey söylemek istiyordu muhtemelen ama dinlendiğimizi bildiğinden ya da beni dinlemeden bana kızmak istemediğinden susuyordu. Öfkesiyle baş etmeye çalışıyordu.

Yiğit beni şu an sorguya almadığına göre Aral araya girmiş olmalıydı ve onu sürekli arada bıraktığım için kendimi berbat hissediyordum. Fakat seçenekler yığını içinde atmıyordum adımlarımı.

"Gelecek misin?" diye sordum onu görmeyi isteyerek. Bana ne kadar kızgın olursa olsun Aral gelirdi ama Kuzey haklıydı. Benim bu gece Aral'la olmam gerekiyordu. Dayısıyla benim için tartışmıştı ve babasıyla konuştuğumu bildiği için gelip benimle uyumuştu. Hayal kırıklığı duyuyordu belki de... Haklı da olurdu.

"Yarım saate orada olurum," dedi nefes verir gibi. "Konuşacağız."

Rahatladım. Konuştuğumuz sürece gönlünü alabilir, sebeplerimi açıklayabilirdim. Konuştuğumuz sürece Aral beni anlardı.

"Tamam," dedim usulca.

"Telefonunu açık tut."

"Tamam," dedim yine. Kapatmamıştım hiç halbuki. Ama muhtemelen o gizli odada çekmiyordu telefon. Aral'ın ilk arayışı az önceki değildi belli ki. "Görüşürüz."

Arama bitti. Telefonu usulca cebime kaldırıp derin bir nefes verdim sıkıntıyla. İstemeye istemeye gözlerimi Kuzey'e çevirdim.

"Aral arabayı senin kullanmanı istedi."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Gözlerimi Aral'ın arabasına çevirdim. "Yiğit ehliyetime el koyacakmış."

"Ne yaptın da el koydu?"

"Peşinde birkaç başıboş Köpek vardı," diye yanıtladı Jan benim yerime. "Ciddi bir şey değildi. Mavi gözlü ispiyonlamış olmalı."

Jan için önem arz eden durum ne olurdu bilmek istemiyordum pek. Onun normalleriyle benim normallerim arsında uçurum vardı. İşin kötüsü kendimi boşa gelmiş tüm bunları boşuna yaratmış gibi hissediyordum. Ares'i bulmam hiçe sayılacak bir şey değildi ama o da bulunmak istiyordu zaten bariz bir şekilde. Buraya ilk geldiğimde sebebi oydu. Beni o gizli kapıya getiren, yerini bulduran, gizli kapının bulunduğu duvarın üzerinde asılı olan tablonun arkasına ipucu bırakıp o davete götüren ve o davette yakalanınca buraya geleceğini adı gibi bilen ve beni bekleyen yine oydu. Ona gideceğimi düşünüyordu. Biliyordu her şeyi. Hatta içimden bir ses oradan istese çıkabilecekken çıkmadığını söylüyordu. Neden? Ne planlıyordu?

"O mavi gözün derdi ne?" sorusu beni kafamın içinden çekip çıkardı.

Odağımı önce Jan'a ardından arkasında kalan dönme dolaba kaydırdım. O dönme dolaba bindikten sonra acı bir gerçekle yüzleşmiştim.

"Aral'ın bir suikatçıyla sevgili olması," diye cevapladım Jan'ın sorusunu. "Haksız diyemezsin. Oldukça büyük bir dert."

"Ondan farkımız ne?" diye sordu bu kez ciddi ciddi. "O da kendi ülkesi için bizim yaptığımız şeyi yapıyor. Onun elleri daha mı az kirli?"

Bu soru karşısında bir anlığına duraksayarak gözlerimi ona çevirdim. Daha önce hiç bu açıdan düşünmemiştim. Mehmet Ali de bir tür ajan sayılırdı sanırım.

"Aramızdaki tek fark onun, öldürmek için devlet izni alıyor olması. Fakat yalnızca Tanrı'dır günahların affedicisi. O halde ülkesi için birini öldürüyor olmak bizi eşit yapar."

Jan bunları söylerken hiç olmadığı kadar ciddiydi. Hatta biraz Wielki'yi anımsatmıştı bu yüzden.

Ciddiyetinden ötürü söylediklerini ciddiye aldım ve mantığını anlamaya çalıştım. "Davette ülkeniz uğruna bir şey yapıyor gibi değildiniz."

Ne demek istediğimi anladı ve bu, onu güldürdü. "Hayal kırıklığına uğramanı istemem ama katil kiralamıyoruz *tatlım*." Tatlım kelimesini Lehçe söylemişti yine. "Hem yanlış hatırlamıyorsam o gece revaçta olan bir Karo Ası'ydı."

O an aydınlandım. Para için suikastçı kiralıyorlar diye düşünmüştüm. Fakat asıl gerçek başkaydı. Suikastçıları para karşılığı kiralayarak

hizmet veriyor gibi görünüyorlardı ama esasen kiraladıkları kişileri kullanarak bir ağ kuruyor, bilgi topluyor, içeri sızıyorlardı. Tilkileri kiralayarak hem para hem de bilgi kazanıyorlardı...

Jan yüz ifademden aydınlandığımı görmüş gibi hafifçe güldü. "Maça ve Kupa dağıtıyor değiller," dedi. "Yeniçağ'da bilgi her şeydir. Artık birini öldürmek moda değil, kuklalaştırmak ve perdenin arkasında dünyayı yönetmek istiyorlar."

Tüylerimi diken diken etti bu ifade. "O gün el kitabında üç tane Kupa vardı."

Kafasını salladı. "Kupalar nihai ölüm görevlerine gitmezler. Kesin sonuç ve müdahale gerektiren görevlere atanırlar. En büyük güç bilgidir ama öldürmeye karşı da değiliz. Bu dünyanın yaşanabilir olması için bazılarının ölmesi ve bazılarının da elini o kana bulaması gerek."

Bu fikirden hazzetmedim. "Sonu yok bunun," dedim.

Omuzlarını silkti. "Belki... Ama denemeye değer." Sağ elini kaldırdı hafifçe. "Bu elle sadece bir kişi öldürerek kaç hayat kurtardığımı bilemezsin. İnsanlar kaybedilene fazla odaklı fakat pragmatizmde çoğunluk önem arz eder."

Tanıştığım tüm Tilkilerde olan kendini beğenmişlik ve yüceltilme arzusu onda da vardı. Bundan hoşlanmıyordum. "Karar merci değilsiniz," dedim net bir şekilde. "Kimin öleceğine başındakiler karar veremez."

Burnundan güldü. "Bir rayın üzerinde çalışan beş kişi. Tren ezmek üzere hepsini. Diğer yoldaysa yürüyor öylece biri. Şimdi gözden çıkarıp birini çekecek misin o kolu yoksa ezsin mi beşini?"

Bu ikilemlerden nefret ederdim. Psikolojide en nefret ettiğim sorulardı bunlar ve ne yapacağımı bilemez, cevapsız kalırdım hep. Ellerim temiz kalsın istiyordum.

"Bazen kaderin önüne geçemezsin," diye yanıtladım onu bu yüzden.

Kafasını omzuna yatırdı. "Peki ya tanıyorsan hepsini?"

Zihnimde sevdiğim iki elin parmağı kadar insan belirdi. Sessiz kaldım.

"Peki," dedi bu konuşmadan zevk duyuyormuş gibi. "Ya Çakırca'ysa beşi ve Ares olsaydı öteki?"

Dişlerimi sıktım. *O kolu çekerdim* ve bunu o da biliyordu...

"Etik ikilemleri... Hiçbirimiz masum değiliz ve Tanrı katına yükselemeyiz. Kaos yönetilmeli ve bazıları kendini feda etmeli."

"Öldürdüğün her insanın bunu hak ettiğini mi düşünüyorsun yani?"

Kafasını salladı. "Öyle. Hiç pişmanlık duymadım."

Nasıl duymazdı? Bu kadar basit mi bir insanın hayatı?

"Vicdan insanı insan yapar."

"Vicdan insanı güçsüz yapar ve bunun her zaman bir bedeli olur," dedi net bir sesle. "Ayrıca bizler normal değiliz Lina," dedi hatırlatır gibi. "*Transhümanizm*'in en iyi örnekleriyiz." Yine kendini üstün görme vardı sesinde. Buna katlanamıyordum.

"Ölüm bir çözüm mü?" diye sordum sesime öfke karışırken. "Çözüyor mu her şeyi?"

"Bazen ölüm çözüm olabilir," diye onayladı beni. "Hitler'i konuşarak ikna edebilir miydin sence?"

Sanmıyordum.

"Yaptıklarını ve sonuçlarını bilmiyor olabilir mi?"

Olamaz.

"Peki Lina..." dedi merakla. "Hitler'i öldürme şansın olsaydı onu öldürmez miydin?"

Tüylerimi diken diken etti bu sorusu. Polonya'da yaşattıkları yüzünden özellikle onu örnek verdiğini biliyordum. Hayal meyal anımsadığım tesisteki anılarımda Hitler nefreti aşılandığını hatırlıyordum. Bir insanın ölümü milyonların hayatını kurtaracak olsaydı ve buna imkânım olsaydı onu öldürür müydüm? Düşünmeye bile gerek duymuyordum, yapardım.

Jan kafasını salladı. "Ben bu kadar düşünmezdim. Hatta artırıyorum tatlım. Henüz bir bebekken bile gözümü kırpmazdım."

Bir bebeği büyüdüğünde korkunç biri olacak diye öldürebilir miydim? Yapabileceğimi sanmıyordum.

"Öldürebilmek mümkünse onu daha farklı büyütebilmek de mümkün," dedim.

Kafasını iki yana salladı. "Ben işimi şansa bırakmam," dedi net bir sesle. "Genetiği reddedemezsin Lina. Bizler bunun en iyi örnekleriyiz."

Hiçbir şey söyleyemedim. Jan kafamın içinde bambaşka bir bakış açısının penceresini aralamıştı. O camdan ne kadar bakardım emin değildim ama varlığını artık hiçe sayamazdım.

"Tanrı sence cezalandırmayacak mı seni elindeki kanlar için?" diye sordum son kez. Tanrı inancı Kızıl Tilkilerde o kadar yüksekti ki günahlarını bile onun için işlediklerini söylerlerdi.

"Böyle olmayı ben seçmedim," dedi öylece ve tüylerim diken diken oldu. "Beni böyle yarattı ve ben de onun için bir amaç edindim. Doğru yolu arıyorum." Arkasındaki moturuna bindi usulca. "Bir gün öleceğim

ve olur da onu görürsem... Henüz yolu bulamamış ama bulmak için çok çabalamış bir çocuğu olduğumu söyleyeceğim."

İçimde buruk bir his yarattı söyledikleri. Pişman olmamakla yaptıklarından zevk duymak arasında bir fark vardı ve Jan konuşurken Ares'te olduğu gibi zevke dair hiçbir şey hissetmemiştim. Aksine iyi bir şey yaptığına o kadar inanıyordu ki ona kızamadım bile aslında. Tek bir kişiyi öldürerek bir sürü insanı kurtarabileceğini düşünüyordu ve doğru yolu arıyorum, diyordu. Henüz yirmili yaşlarının sonundaydı ve belki de o bir gün, çok yakındı...

Motorunu çalıştırıp bana çevirdi yine başını.

"Sen de doğru yolu arıyordun değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Evine git Küçük Tilki."

Tüylerim diken diken oldu, zihnim uyuştu o an. *Doğru yol evdi...*

Jan motoruyla bizi takip ederken arabayı Kuzey kullandı. Yol boyunca Jan'ın söylediği son cümlelerinden başka bir şeyi düşünemedim. Anladığım şeyin ihtimalinin varlığı ve yokluğundan başka hiçbir şey düşünemedim. Ağlamak istedim, öfkelenmek istedim, eve bir an önce varmak ve eve hiç varamamak istedim. Gerçekten evdeyse ne yapacağımı bilemedim. Kaçmak istedim ama gidecek yerim de yok benim.

Araba durdu tanıdık sokakta. Saat gecenin bir yarısı ve sanki elimden kayıp gidecek her şey attığım tek bir adımda. Fakat duramam da yerimde. Gitmem ve görmem lazım. Bunun için geldim buraya. Tüm yaşananlar bunun için aslında.

Buz kesen tenimle çıkarken merdivenleri hiçbir şey yok aklımda. Adımı bile bilmiyorum o an sanki; halbuki neler düşünüyordum onu ilk gördüğümde yapabileceğim, hesap sormak adına. Fakat hiçbir şey yok içimde. Ne öfke duyuyorum ne de üzüntü. Korkuyorum yalnızca. Yokluğu mu korkutuyor beni varlığı mı yoksa? Önce ağlamalı mıyım yoksa hesap mı sormalı? Ama ya tatmin etmezse beni cevapları? Yıkılır mı insanın dünyası iki kez başına? Birinde Aral vardı ikincisinde ya olmazsa?

Düşünme.

Düşünme.

Düşünme.

Bir basamak.

İki basamak.

On basamak.

Ne zor yaşamak.

Evine giremezken...

Bir vuruş.
İki vuruş.
Açıldı kapı birden.
Tanıdık bir omuz genişliği,
bir zincir boynunu süsleyen,
ve, "Lina?" diye bir sesleniş
bana ismimi verenden...

Bazen insan gerçekle yaşayamadığından silermiş bu anları. Buna insan zihninin yaşama arzusu sebep oluyor. Kaç ya da savaş gibi aynı. Burada, tam karşımda biri duruyor; babama benzeyen. Ama yüzüne bakamıyorum korktuğumdan ve nefes de alamıyorum sanki. Kafamın içi darmaduman, kalbimse bir savaş yeri. Aral diye çalıyor beynimin sirenleri. Kaçmam lazım, kaçmam lazım, kaçmam lazım.

Geriye doğru bir adım attım yavaşça. *Babam burada.* Daha fazlasını görmekten korkarak gözlerimi yere indirip çıktığım basamakları indim bir bir. *Babam evde.* Ya dizlerim titriyordu ya da on bir şiddetinde bir depremdi ayaklarımın altındaki. *Babam yaşıyor.* Nefes alamayarak kapıyı açıp kendimi dışarı attım. *Babam eve gelmiş.*

Nefes alma ihtiyacıyla kıvranıyor olsam da derin nefes alamıyordum. Şoka mı girmiştim? Bilmiyordum. Tek odaklandığım ayakta durmak ve ileri bakmaktı. O sırada bana doğru gelen tanıdık bir adım aralığı işittim. Kafamın içindeki alarm çaresizce uğuldadı.

Aral'ın kızgın yüzü, yüz ifademi gördüğünde endişeye büründü.

"Lina?" dedi endişeyle karşımda dikildiğinde. Sol eli yüzüme yaslanıp çenemi kaldırdı ve endişeli gözleri yüzümde gezindi alelacele.

"Bir şey mi oldu?"

"Babam," diye mırıldandım siyah gözlerine bakarken ve bunun yanlış bir hamle olduğunu gözlerine baktığım an gözlerim dolduğunda anladım. Gözlerine baktığım an içimde daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir ağlama ve kırıp dökme isteği uyandı.

"Lina," dedi Aral. Şoka girdiğimin farkındalığıyla diğer kolunu belime sararken tüm yükümü kollarına aldı neredeyse. "Sorun yok. Anlat bana," dedi yumuşak bir sesle. "Yavaş yavaş. Anlat bana sevgilim. Sorun ne?"

"Evde biri var," dedim gözyaşları yüzümden öylece akmaya başladığında.

Gözbebekleri büyüdü.

"Evde babama benzeyen biri var Aral."

"Lina," demişti ki sözünü kestim.

"Yüzüne bakamadım Aral," dedim emin olamayarak. "Ben daha önce de tanıyamamıştım. Belki değildir... Sen bak," dedim korkarak. "Ben bakamam sen bak... lütfen."

Aral'ın gözlerinde her zaman şefkat olurdu ama hiç bu kadar üzgün olduğu kadar kızgın da olan bakışlarını görmemiştim. İçim titriyordu. Karşıma çıkarsa onu gerçekten vurmaktan korktuğum babam evdeydi şimdi ve ben onun yüzüne bakmaya korkuyordum. Ares haklı, ben hiçbir şey yapamam.

Aral gözyaşlarımı sildi önce. Sıcak parmakları buz kesen tenimi bir nebze ısıtırken, "Buradayım," diye fısıldadı durdu. Sol gözümü öpüp, "Halledeceğiz her şeyi," diye fısıldadı beni sakinleştirmek isteyerek ama kolayca sakinleşemeyeceğimin o da farkındaydı. İstemiyordum da. Eğer gerçekten oysa evdeki sakinleşmek istemiyordum. Çıldıracaksam eğer bir gün, şu an tam zamanıydı çünkü.

Aral'ın elini tutup onu içeri soktum. O önden çıkarken tam arkasından çıktım basamakları ve kapıyı çaldığında arkasında saklanıyordum sanki bundan kaçabilirmişim gibi.

Aral'ın bir eli sıkıca elimi tutarken bir eli kapıyı çaldı. Kapının açılması çok sürmedi. Aral'ın büyük bedenine o kadar yakın duruyordum ki kapıda kimin durduğunu görmedim. Ama elimi tutan eli sıkılaştı ve duyduğum sesi bir ömür geçse yine unutamazdım.

"Neden orada saklanıyorsun güzel bebeğim? Aradığın ben değil miyim?"

Kâbusların gerçek değil Lina.

Gerçeklerin kâbustan ibaret...

ARALIK, 2019 - İSTANBUL

Bir kış akşamı Kadir Kara evindeydi. Dizlerinde uyuyan kızının yüzünü izlerken düşünceliydi. Düşüncesinin sebebiyse cebindeydi. Bir mektuptu cebindeki. Kaliteli bir kâğıda işlenmişti kırmızı mürekkeple yazanlar üzerindeki.

Mektupta şöyle yazıyordu:

Hedef: Hükümdar Çakırca

Görev: İnfaz edilmeli.

Bölüm 8

Tilki Kapanı ve Ateşten Yelkovanı

Tanrı'nın emriyle geldim dünyaya. Şeytanın elinde büyüdüm daha bir bebekken kundakta. Kaderim yazılı bir ferman ama şeytanın sesiyle okunurdu bana. Arındım sevgiden ve iyi olan her şeyden. İnsanlığımı sıyırdılar üzerimden. Açtım ellerimi İsa'ya, dua ettim ellerimdeki kan yüzünden. Ölünce rahat edebilir miyim arka bıraktığım kanlı ayak izlerimden? Cennetle müjdeledi beni şeytan, korktuğumdan kabirimden. Öldürmemi istedi, yaşatmak için. Yaşadım, öldürmek için her hedefi. Ne bu dünyada yaşayabildim ne de diğer dünyada yaşayabileceğime umudum var cenneti.

Tanrı'nın bir çocuğuydum saf ve temiz. Ellerim kirli, kalbim temiz. Tanrı beni hangisiyle yargılar bilinmez şüphesiz. Ellerimi kaldırıyorum çaresiz ve artık dua değil isyan ediyorum: "Tanrım ben doğru yolu arayan bir çocuğundum. Neden bıraktın beni kimsesiz?"

ARALIK, 2019 - İSTANBUL

KADİR KARA

Hayat bana birçok şey öğretti. Sessiz adımlar atmayı, bir ölüm kadar yakınında dururken hedefimin asla gözüne batmamayı ve birçok kişi olmayı. Birçok kişiyim fakat tek istediğim babası olmak; o güzel kızın, izlediğim.

Hissizliğe alıştırıldım ve böyle eğittim kendimi. Fakat ona bakarken engel olamıyorum bu eli titrekliğe. Korkmak benim sonum olur ve bu güzel kızı sevmek getirecek biliyorum bunu. Sarılı elleriyle tuttuğu kalemi, defteri üzerinde hareket ettirirken aklından ne geçtiğini merak ediyorum ama soramıyorum korktuğumdan. O bir tıp öğrencisi, yaraya bakınca anlıyor sebebini veya nasıl meydana geldiğini. Sürtünmeden meydana geldi avuçiçlerindeki o yara ama kek yaparken yaktığını sanıyor halbuki. Avuçiçlerine baktığında beyni soruyor olmalı ona bunun sebebini ve ben merak içindeyim verdiği cevaplar için. *Ya hatırlıyor ama gizliyorsa benden? Ya korktuğundan susuyorsa ve bu suskunluk alırsa kızımı benden?*

Zihnimdeki düşünceleri kesen şey aniden beliren bir varlık hissi. Ona böyle yürümeyi ben öğrettim fakat iyi mi ettim emin değilim.

"Temiz," dedi yavaşça yanımda durduğunda.

Sigaramdan derin bir nefes çektim içime. "Emin misin?" diye sordum Lina'yı izlerken uzaktan.

"Burada olsaydı saklanacağını düşünmüyorum."

Gözlerimi ona çevirdim. Yüzüne taktığı maske, siyah güneş gözlüğü ve beyzbol şapkasıyla yüzünü neredeyse tamamen saklıyordu. Dikkat çekici görünüşüne rağmen yok olmayı iyi beceriyordu. Bu yüzden Lina fark etmiyordu onu hiç. Aral da farkında değildi belli ki. Aral'ın Lina'yı görmeye geldiğini söylediği için gelmiştim buraya fakat Lina hâlâ hiçbir şey hatırlamıyor gibiydi.

İşim olduğundan fazla kalamazdım. Jan'a gözlerimi çevirdim. "Gözün üzerinde olsun."

Tek bir baş sallamasıyla kabul etti söylediğimi. Boyu benden biraz daha uzundu ve yirmilerinin sonundaydı. Biyolojik olarak babası olduğum dört erkek çocuğundan biriydi. Diğerleri bu konuda bir şey hissetmiyor ve beni herhangi biri gibi görüyor olsa da Jan içlerinde kendime en çok benzettiğimdi. Onu ne zaman dua ederken görsem bana gençliğimi hatırlatırdı ve bir hayat yaşasın istiyordum. Onlara yeterince babalık edebildiğimi söyleyemezdim, şansım olmamıştı, zira bunu gönülden dilerdim fakat ne olursa olsun onlara bir yaşam verecektim.

"Fazla dikkat çekicisin," dedim yüzüne bakarken. "Özellikle sabit kaldığında."

Elindeki kaskı kaldırdı hafifçe. "Onu izlerken kask takıyorum."

Kask takarken nereye baktığı belli olmayacak ve bir yere girip çıkarken göze çarpmayacaktı. Akıllıcaydı. Yüzünü saklamakta yılların verdiği bir beceresi vardı. Yarattığı persona onun en gizli silahıydı ve bunu o kadar akıllıca kullanıyordu ki ilk fark ettiğimde henüz reşit bile değildi ve şaşırtmıştı beni. Zira ben çok şaşırmazdım.

"Pekâlâ," dedim yalnızca.

Halletmem gereken işler için ayrılacağım sırada, "Bir kuş var," dedi.

Öfkeli harelerimi ona çevirdim dikkatle.

"Onu takip ediyor," diye ekledi.

İçimde bastırmaya çalıştığım öfke gün yüzüne çıkmak için yükseldi. "Seni gördü mü?"

"Gözleri o kadar iyi görmüyor." Tek bir cümle söylediği ve bir sürü ipucu saklıyor.

Kafamı salladım yalnızca ve arkamı döndüm.

"Aral Çakırca'ya ne olacak?" diye sordu arkamdan.

Aral'ın, Lina yanından öylece geçip gittiğindeki ifadesini hatırlamak öfkemi harladı. "İkna olduğunda uzak duracaktır," dedim arabaya ilerlerken.

"Lina, demesi yeterliydi," dedi anlamamış gibi. "Muhtemelen hatırlardı."

Lina şartlandırmalarla büyümüş, travmaları tetiklenerek savunma mekanizmaları geliştirilmiş bir çocuktu. Unutmaksa onun sigortasıydı. Ona öğretilen bu çaresizliği ona unutturamadığımdan onu korumak için tüm koşullamalarından onu kurtaracak, ona güvende hissettirecek bir başka koşullama uygulamıştım ve bu her zaman çalışacak bir kelimeydi. Güzel ismi. *Lina.* Yalnızca Lina diye seslenmek bile ona güvende hissettiriyor, tetiklenmelerini hafifletiyordu. Adını söylemek ona hafızasını geri verir diyemezdim ama Aral ona seslenmiş olsaydı ve dönüp Aral'a baksaydı, evet, belki de hatırlardı. Fakat Aral bunu deneyene kadar cevabı bilemeyecektik.

"Korkuyor mu?"

Arabanın kapısını açarken kafamı salladım.

"Onu sevdiğini sanıyordum," diye ekledi anlamadığından. Sevginin ne kadar kırılgan bir duygu olduğunu düşündüğünü biliyordum. Ama ben Aral'ı anlıyordum.

"Sevdiği için korkuyor zaten," diye onayladım onu keyifsiz bir ifadeyle.

Jan, bir şeyi istemekten ve sevmekten uzak büyütülmüş bir çocuktu ve sıradan insanlar bunu yapabiliyorken neden yapmadığına anlam veremesini anlıyordum. Her duygunun faydasını arayan bir çocuktu. Bu yüzden insanların birbirini sevdiği halde uzak durmasına anlam veremiyordu.

"Bazen birini sevdiğinde onun iyiliği kendinden önce gelir." Yüzümde acı bir tebessüm oldu. "Bu yüzden sevmemiz yasak."

Anladım, der gibi kafasını sallayıp bana iki parmağıyla asker selamı verdi. "Gözüm üstünde olacak."

Kafamı salladım. Oradan ayrılıp eğlence merkezine gittim doğruca. Palyaço müzesi buradaki en nefret ettiğim yerdi. İçeri girip soytarı tiplemesinin önünde durdum bir süre. Yaşlandığım için mi bilinmez eskisine oranla öfkeme daha zor hâkim olabiliyordum. Birkaç dakika kimseyi

öldürmeyecek kadar sakinleşmeyi bekledim. Ardından, "Asaf'ı çağır," dedim öylece.

Sesimi duyan biri gidip çağırırdı elbet. Çok geçmedi. Tanıdık ayak sesleri karın ağrısıyla birlikte geldi. Yanımda durduğunda bile gerildiğini yalnızca duruşundan değil kalp ritminden bile anlıyordum ama bu orospu çocuğu konduğu dalı hiç kırılmaz sandığından arkamdan iş çevirebileceğini düşünüyordu.

Camekânın üzerine düşen siluetine bakarken elimi kaldırıp omzuna koyduğumda tüm kasları avucum altında gerildi. "Nasılsın?"

"İyiyim efendim," dedi hissiz bir tonda.

Efendim kelimesini zoraki söyleyerek beni öfkelendirebileceğini ya da bana kötü hissettirebileceğini düşünmesi acınasıydı. Hem de benden bu kadar korkuyorken...

Elimi omzundan indirip camekânı işaret ettim. "Temiz mi?"

Sessiz kaldı öylece. Parmağımla işaret ettim bir kez daha. "Yakından bak. Temiz mi?"

Açıkça temizdi fakat önemli olan bu değildi. Dişlerini sıksa da bir adım ileri atıp gönülsüzce cama baktı.

"Temiz."

"Daha yakından bak," dedim gözlerimi yüzüne dikmişken.

Umarım karşı çıkardı da onu öldürmek için bir sebep verirdi bana.

Ne yazık ki karşı çıkmadı. Yüzünü cama biraz daha yaklaştırdığında kafasını öyle sertçe cama vurdum ki kurşun geçirmez cam, kırılamadığından vuruşumun etkisiyle aynı sertlikte tepti ve burun kemiğinin kırılma sesini işittim.

İnleyerek burnunu tuttuğunda cam artık kirliydi. Ensesinden sertçe tutmaya devam edip kulağına eğildim.

Dişlerim birbirine kenetlenmiş bir haldeyken, "Artık kiri görüyor musun?" diye sordum öfkeyle. "Bir daha seni kızımın etrafında görürsem bu camı kanınla boyar seni içinde sallandırırım."

Hiçbir şey söyleyemedi. Söylemesini de beklemedim. Korkak bir köpekti ve ancak leş yiyebilirdi. Ancak ben öldüğümde sefasını sürecekti.

Onu öldüremeyeceğim gerçeğinden nefret ederek bir adım geri çekildim ve çıkışa doğru yürüdüm. "O camı temizle."

Nefret ettiğim alandan çıkıp arabaya ilerledim doğruca. Tanıdık sahilin kenarında usulca oturdum banka. Gözlerimi Boğaziçi Köprüsü'ne diktim onun gibi.

"Aral nasıl?" diye sordum.

"İyi olacak," dedi yalnızca. "Lina nasıl?"

Gözlerimi ifadesiz gözlerine çevirdim. "İyi olacak."

Kafasını salladı yavaşça. "İyi olacağına eminim. Unutan taraf her zaman daha çabuk iyileşir."

Dişlerimi sıktım fakat öfkem ondan daha ötesindeydi. "Kızım hakkında konuşma," diye uyardım onu sakinlik içinde.

Güldü hafifçe. "Sen benim oğlumu işin içine sokabilirsin ama ben oğlumu bıçaklayan kızın hakkında bir şey söyleyemem," dedi kafasını sallayarak.

"İsteyerek yapmıyor," dedim sakin bir öfkeyle yanıtlayarak onu. "Ayrıca Aral'ı işin içine sokan ben değilim."

"Öyle mi?" dedi alayla.

Alaylı gözlerine baktım. "Oğlun ölüyordu," dedim tüm gerçekçiliğiyle. "Ender'e olanlardan sonra hiç konuştun mu onunla?"

Gözleri hiddetle ışıdı. "Sakın," dedi üstüne basa basa. "Ender'in adını ağzına alıp çocuklarımla olan ilişkime karışma."

Kafamı iki yana salladım. "Aral kimin yanında duruyor diye değil neden senin yanında durmuyor diye düşün Çakırca," dedim eski bir dostu olarak. "Yoksa her şeyini kaybedeceksin."

"Tecrüben mi konuşuyor benimle?"

"Lina'yı kaybetmeyeceğim," dedim net bir ifadeyle. Diğer türlüsü mümkün bile değildi. "Kim çıkarsa çıksın karşıma... Ben ölene kadar kimse alamaz onları benden."

"On sene önce dünyayı avucumda tuttuğumu sanırdım," dedi Hükümdar, sesinin ardında bir acı gizleniyordu. "Dünyam elimden alınana kadar..."

Göğsümde bir sızı işittim. Celina'nın başına gelse bu olanlar, dünyayı sırtımda taşırdım. Üzgün ve öfkeliydim olanlar için ama dile getirmemden hoşnut olmazdı Hükümdar. Acısını da gizli yaşardı, ağlamazdı dışarıdan. Aral'a yaptıklarından deli gibi pişmandı ama ona sarılmayı değil başıboş bırakmayı seçmişti. Aral gitmek istiyorsa gidebilirdi, halbuki o çocuğun ihtiyacı olan iyi bir babaydı. Hükümdar'ın dört çocuğu vardı, benim ona verdiklerimden ayrı. Benimse iki tane, biri henüz söyleyemez bile kendi adını. Celina bana yaşamı sevdirdi, Lina'ysa nasıl yaşanır onu öğretti. *Lina ve Alin. İki kızımın ismi. Babalık edemeyeceksem ne işime yarar varlığım, cismim? Nasıl durabiliyor bu adam öylece, biri hariç uzak ona hepsi?*

Hükümdar usulca derin bir nefes aldı. "Katılacak mısın davete?" diye sordu asıl konuya girerek.

Başımı salladım. Mecbur olduğumu biliyordu.

"Atilla kafana sıkmamı istiyor," dedi öylece.

Gülümsetti bu söylediği beni. "Bana söylemen iyi olmadı."

"Bilsen bile kurtaramazdı bu seni elimden," dedi emin bir sesle.

Buna karşı çıkamazdım, ikimizin de çok şansı olmuştu bunun için.

"Bana davetiye lazım. Orayı görmem, kim olduklarını bilmem lazım."

Sıkıntıyla bir nefes aldım. Bu adam inatçı, yaşlı bir keçiydi. "Giremezsin," dedim otuz ikinci kez. "Davetiyem yok."

"Kartı bana verirsen bir davetiyem olur."

"Kartım bende değil."

"Biliyorum," dedi kafasını sallarken.

Dişlerimi sıktım hafifçe. Lina'nın kartını kastediyordu.

"O kartı işletmeyeceğim," dedim net bir şekilde. "Lina'yı karıştırmayacaksın."

Kafasını iki yana salladı. "O bu hayatın içine doğdu Kadir," dedi üstüne basa basa. Bu konuşmayı belki de yüzüncü kez yapıyorduk. "Artık küçük bir kız değil. Bunu daha ne kadar saklayacaksın?"

"Hatırlamıyor," dedim tekrar. "Hatırlamamasının bir sebebi var Hükümdar. Kaldıramıyor yaşadıklarını. Lina iyi değil. Suikatçıysa hiç değil. Onu bu işe sokmayacağım. Kimsenin de sokmasına izin vermem."

"Sadece Lina yapabilir," dedi bu söylediğine inanarak. "Biliyorsun."

"Yapamaz," dedim onun düşündüğünün aksine. "Lina benim gibi değil."

"Sen de yapamıyorsan kimse yapamaz yani öyle mi?" diye sordu çatık kaşlarıyla.

"Yapacağım," dedim net bir ifadeyle. "Yapmak zorundayım, senin ideallerin için değilse bile kendim için yapmak zorundayım. Lina artık küçük değil, bunun farkında olan yalnızca sen değilsin. Onu istiyorlar ve bana yapılanın aynısını yapacaklar ona. İzin verir miyim sence buna?"

Gözlerime baktı. Artık eskisi gibi yan yana duran dostlar değildik, her şey bir boncuk gibi dağılmıştı ama tanıyor, biliyordu beni. Onun idealleri için savaşmayacaksam bile kendi ailem için savaşacağımı biliyordu.

"Umarım Atilla haksız çıkar," dedi beni vurmamaya o an karar vermiş gibi.

Fakat hiçbir zaman beni öldürmeyi düşünmediğini biliyordum. Ne kadar öfkeli olursa olsun zeki bir adamdı ve zaruriyetimin farkındaydı.

Dostluğumun artık bir kıymeti yoktu belki ama benden ona düşman olmayacağını da biliyordu.

"Aral'ı Lina'dan uzak tut," dedi daha sonra. "Eğer Aral'ı ondan uzak tutarsan ben de Lina'dan uzak dururum."

Sebebini anlıyordum. Lina tetiklenip Aral'ı bıçaklayalı henüz bir ay bile olmamıştı. Aral, Lina'nın onu hatırlamadığını biliyordu ve ben de Lina'nın iyiliğini bahane ederek ondan bir süre Lina'dan uzak durmasını istemiştim. Fakat esasen Aral'ı da korumak istiyordum. Başta Aral'a Lina'yı anlatırken yalnızca onunla dertleşmekti amacım ama Lina'yı seveceğini düşünmemiştim. İşin garip yanı Lina da onu sevmişti ve onunlayken bir çiçek gibi açtığını görmüştüm kendi gözlerimle. Lina'nın hiçbir zaman oyun arkadaşı olmamıştı. Onu diğer çocuklar gibi oynarken, şımarıklık ederken hiç görmemiştim. Fakat Aral hayatına girdiğinde Lina oyun arkadaşını bulmuştu sanki. Onu sohbet ederken, gülümserken, utanırken görebilmiştim ve bu, normal bir hayatı olsaydı nasıl bir Lina olurdu sorusunun cevabıydı benim için. Bunu bile elinden almışlardı onun. Buna da izin vermeyecektim. O normal hayatı verecektim kızıma. Her şeye rağmen...

"Lina'ya âşık," dedim denize bakarken. "Biliyorsun değil mi?"

Kafasını salladı Hükümdar. "Aşk kavuşamayınca olur zaten."

Kavuşamadığın şeye isim vermenin anlamı niye? Daha mı çok acıtsın diye insanın canını?

"Elini çabuk tutsan iyi olur," diyerek kalktı.

Aral için miydi bu isteği, bir an önce kavuşması için mi yoksa görevim için mi bilmiyorum. Hepsi için de söylüyor olabilirdi.

Derin bir nefes çekip içime bir süre daha denizi izledim. Eğer sıksaydı kafama, denize düşerdim. Batmadan önce biraz yüzerdim ve belki de doğduğumdan beri ilk kez gevşerdim.

"Ölmenin sırası değil," diye fısıldadım. "Önce yaşatmam lazım yaşatamadığım her şeyi."

Eve dönerken Lina'yı okuldan aldım. Yol boyu dışarıyı izledi öylece. Altı yaşındaki dinginlik vardı sanki üzerinde. Bilinç unuttuğunu bilmiyor ama bir şeylerin yolunda olmadığının farkında. Kaygılı bu yüzden ve yüksek kaygı, düşünmesine izin vermiyor. Kısır bir döngü bu, ta ki bunu kabul edene kadar...

"Okul nasıldı?" diye sordum gözlerimi yüzünde gezdirirken.

Dikkatini bana verip, "İyi," diye mırıldandı keyifsiz bir sesle. "Şey..."

Kaşlarımı kaldırdım merakla. "Ne?"

Omuz silkti söylemekten vazgeçmiş gibi. "Boş ver."

"Söyle," dedim yumuşak bir sesle. "Anlat bana Lina. Anlatmazsan bilemem. Çare de olamam."

Derin bir nefes aldı nefes alamıyormuş gibi. "İçimdeki sıkıntıdan kurtulamıyorum," dedi usulca. "Sanki her an kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum. Sanki biri beni izliyor."

Son cümle ensemdeki tüyleri diken diken etti. Yutkundum. Elimi uzatıp saçlarına ardından yüzüne dokundum sevgiyle.

"Sorun yok bir tanem," dedim sevgiyle. "Düzelecek her şey."

Kafasını salladı buna inanmak isteyerek. "İnsan duyguları çok garip. O kadar endişeli hissediyorum ki daha önce hiç mutlu olmamışım sanki."

Canımı acıttı bu söylediği. Unuttun çünkü Lina, diyemedim. İçimde öfkemle durdurdum arabayı evinin önünde. Lina merdivenleri çıkarken bir kez daha yemin ettim, bu eve bir gün döndüğümde daha mutlu göreceğim seni.

Akşam yemeğinden sonra Lina ders çalışmak için odasına kapandı. İçimdeki sıkıntıyla Celina'nın dizine yattım, göğsüme Alin'i uzattım. Onun saçlarını okşarken onunla birlikte Celina'nın dizinde biraz olsun uyumaya çalıştım. Yaşım neredeyse elliydi ama hiçbir yer bu kadının dizinde uyumak kadar güvenli değildi. Uykularım aralıklı ve sığdı. Bir tek Celina'nın dizinde uykuya dalabilirdim. Bu yüzden geceleri değil akşamları dinlenirdim. Bir saat kadar uyuduktan sonra kurulu bir alarm gibi uyandı beynim. Celina gözlerinde hüzünlü bir yansımayla beni izliyordu. Düşünceliydi. Anlatmazdı genelde derdini. Sormak lazımdı uzun uzun ki anlatsın canını sıkan şeyi. Ama ben yüzüne bakınca anlıyordum canını neyin sıktığını. Lina'ydı derdi. Lina bizim hem en değerliğimiz hem de ortak derdimizdi. Anlardım o yüzden.

Ağzını açamadan yüzüme eğilip alnıma bir öpücük bıraktı. "Erken uyandın," dedi yumuşak bir sesle. Alin göğsümde uyuyordu hâlâ.

"Bir saat olmuştur," dedim pürüzlü ama kısık bir sesle.

Yanağımı okşadı uzun narin parmakları. Tenime bu kadar narin dokunmasını hâlâ garipsediğim olurdu. Yüzüme dokunmayı seviyordu, kızlarımız da bunu ondan öğrenmişti. Kiralık Tanrı olarak anıldığım zamanlarda kimse yüzüme dokunamazdı. Ama şimdi birbirinden farklı bu üç avuç için yüzümün kaşındığı oluyordu.

Yanağımı da öpüp Alin'in de saçlarını öperek doğruldu. "Lina hâlâ çıkmadı odasından," dedi üzgün gözlerle. "Lina'ya bakayım olur mu?"

Lina'yla konuşmaktan korkuyordu. Ona anlatamadıkları, susmak zorunda kaldıklarının yanı sıra kendi annesinin, kızına yaptığı şey için vicdan azabı çekiyor, iyi bir anne olamadığı için Lina'nın gözlerinin içine bile bakamıyordu. Onunla defalarca konuşsam da vicdan mahkemesini ortadan kaldıramıyor, onu bir türlü beraat ettiremiyordum. Fakat her şey bittiğinde tüm mahkemeleri kapatacaktım.

"Olur bir tanem," dedim güzel mavi gözlerine bakarken. Alin'i sarsmadan doğruldum dizlerinden. Saçlarıma dokunup ayağa kalktı ve Lina'nın odasına gitti doğruca. Başımı koltuğun arkasına yaslayıp kulak kesildim istemsizce. Bu evin içinde konuşulan her şeyi duyabiliyor olmak bazen lütuf bazen bir cezaydı.

"İyi misin bir tanem?"

"İyiyim anneciğim."

"Bitirdin mi çalışmayı?"

"Az önce bitirdim."

"O zaman ellerine bakalım uyumadan önce."

"Ben hallederim anne, uyu sen."

"Acıyor mu çok?"

"Yok, hissetmiyorum pek."

"Genel olarak nasıl hissediyorsun peki? Endişeli misin hâlâ?"

"Evet... Geçer ama sanırım. Bir kere daha böyle olmuştum."

"Geçecek... Her şey yoluna girecek bir tanem."

"Biliyorum."

"Seni çok seviyorum Lina. Biliyorsun değil mi?"

"Ben de seni seviyorum anne."

"Babanla bak ellerine olur mu?"

"Tamam. İyi geceler."

"İyi geceler bir tanem."

Ardından Celina'nın tanıdık adımlarını işittim. Gözlerinde hüzünlü bir bakışla yanıma gelip Alin'i kucağına aldıktan sonra bana verdiği bir öpücükle odamıza gitti. Lina'yı bekledim ona zaman vererek. Sorun olmadığını söylemek bazen ona daha kötü hissettiriyordu çünkü bir sorun olduğunu seziyordu. Haklıydı da. Bu yüzden ona zaman veriyordum.

Lina'yı beklerken duyduğum bir tıkırtıyla birlikte gözlerim bir refleks gibi dış kapıya çevrilirken aniden yerimden kalkıp dış kapıya değil balkon kapısına yöneldim. Balkona çıkıp balkondaki kiler dolabına

sakladığım silahımı el çabukluğuyla çıkarıp çalıştırılan motora çevirdiğimde onu vurabilirdim ama vurmadım. Tanıdık plaka ensemdeki tüyleri batırdı tenime.

Silahı yerine bırakıp balkondan çıktım ve dış kapıya ilerledim. Gözlerimi Lina'nın odasının ve yatak odamızın kapısına çevirip görmediklerinden emin olarak kapıyı açtım. Tokmağa iliştirilen tanıdık bir zarf dişlerimi sıkmama sebep oldu. Kapıyı kapattım. Salona ilerlerken zarfı açtım. Tanıdık bir mürekkep ve elyazıyla yazılana baktım.

Hedef: Hükümdar Çakırca
Görev: İnfaz edilmeli

Zarfı avucumda sıkarken dişlerim öylesine kilitlendi ki dişetlerime kan oturması muhtemeldi.

"Baba?"

Lina'nın sesiyle gözlerimi açıp zarfı avucumda gizleyerek ona fark ettirmeden cebime kaldırdım. Derin bir nefes aldım ve ona döndüm.

"Neden ayakta duruyorsun?" diye sordu merakla bana bakarken.

"Balkona çıkacaktım," dedim güzel gözlerine bakarken.

Elinde ilkyardım çantasıyla gelmişti. Yarasına kimsenin dokunmasından hoşlanmazdı. Annesi benden daha yatkındı, yaralardan en iyi o anlardı ama Lina küçüklüğünden beri yaralarına sadece benim dokunmama izin verirdi.

"Gel bakalım," dedim hâlâ gözümde altı yaşından biraz olsun büyük görünmeyen kızımı yanıma çağırırken. "Ellerin uf mu oldu?"

Onunla alay ettiğimi sandığından dudak büktü. "Baba ya," diye sitem etti. "Komik değil. Çok *cringe*."

"*Cringe?*" diye sordum hayrele. CIA ve FBI'la bile sohbet etmişliğim vardı ama bu kız duyduğum en acayip kelimeleri kullanabiliyordu bazen.

"Utandırıcı yani," diye açıkladı yanıma gelirken. "Yaşlanıyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Bak bu kırıcıydı."

Gülümsedi hafifçe. Koltuğa oturduğunda yanına geçtim ben de. Ellerindeki titreme azalmış gibi duruyordu, elişine başlamak iyi gelmişti belli ki. Ellerinde tireme kalır diye endişelenmiştim. Doktora götürememiştim onu ama psikolojik olduğunu düşünüyordum.

Sol elini kucağıma alıp sargısını açarken Lina beni izliyordu. Yıllarca Kiralık Tanrı olarak anılan ve birini öldürürken elleri bile titremeyen benim Lina'nın ellerini sararkenki dikkat ve eli titrekliğimi görseler oturur ağlarlardı.

Lina başını omzuma yaslayıp, "Tuhaf," diye mırıldandı.

"Neymiş o?" diye sordum yarasını görmemesi için büyük ellerimin avantajını kullanırken.

"Bu yaş esprisini daha önce yapmışım gibi hissettim ama hatırlayamıyorum ne zaman yaptığımı. Çok da espri yapmam halbuki."

Bir anlığına... Sadece bir anlığına duraksadım. Aral'dan bahsediyordu. Aral ondan altı yaş büyük olduğundan Lina'nın sevdiği bir çizgifilme hâkim değildi ve Lina ona espri olsun diye artık yaşlı olduğunu söylediğinde Aral'ın morali bozulmuş ve Lina bunu fark edince beceriksizce gönlünü almaya çalışmıştı. Aral'ı gülümsetmek için erkeklerin geç olgunlaşmasıyla ilgili psikolojik etmenlerden bahsedip olgun erkeklerin daha iyi olduğuna onu ikna edişini izlemiştim uzaktan. Hastanenin bahçesinde yaşandığı için uzaktan şahit olduğum bu an, kızımı bir erkekten kıskandığım ilk andı.

Sessiz kalıp kötü hissetmesini istemediğimden, "Nedenini anlayabiliyorum," diye espri yaptım.

Başını yasladığı kolumu ısırdı hafifçe. Gülümsedim bu yaptığına. Küçüklüğünden beri beni ısırmayı seviyordu.

Sarmayı bitirdiğim elini kucağına çekip diğerini uzattığı sırada, "Baba," dedi bir şey söyleyecekmiş ama kararsızmış gibi.

Gözlerimi yüzüne çevirip ona güç verdim. "Efendim bir tanem?"

"Sence doktora gideyim mi?" diye sordu gözlerime bakarken. "Psikiyatr ya da psikoloğa?"

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Gitmek istiyorsan elbette," dedim tüm kalbimle. Korkmuyor değildim gün yüzüne çıkarsa bir şeyler diye ama ona destek vermezsem de yapamazdım. Benden böylesine yardım isterken sessiz kalamazdım.

Gözlerini kaçırdı. "Masraf olur ama."

Gözlerimi öfkeyle kapattım. Olmazdı. Milyonlarca dolarım vardı halbuki. Ellerimi buladığım kana karşılık milyarlarca liram vardı. Ve dilediğimce kullanamıyordum bile ödediğim onca bedele karşı. Öldüğümde bile eğer istemezlerse ona bırakamayacaktım. Öfkeyle oldum tekrar.

"Olmaz bir tanem. Hallederim mutlaka," dedim bana güvenmesi için. Uzanıp saçlarını öptüm. "Gitmek istiyorsan en iyisini bulur gideriz."

Kafasını salladı. "Tamam ben düşünceyim biraz daha."

Kafamı salladım. "Tamam, olur. Düşün sen."

"Teşekkür ederim."

Sarmayı bitirdiğim elinin üzerine bir öpücük bıraktım. "Rica ederim bir tanem."

Uzanıp yanağıma bir öpücük bıraktı usulca. Sonra da yanıma kıvırılıp dizime koydu başını. Elimi tutup saçlarına koydu okşamam için. Ufakken de yapardı bunu. Ne istediğini genelde söylemez, işaretle anlatırdı. İstediğini dile getirmek Tilkilere yasaktı ama ben onu bir Tilki diye değil bir bebek diye büyütmüştüm. Yine de o güzel kafasındaki bazı şeyleri değiştiremiyordum.

Lina dizimde uyurken saçlarını okşadım. Güzel yüzüne bakarken Hükümdar'ın söylediklerini ve cebimdeki kâğıdı düşündüm. Bu kâğıdın bugün gelmesi tesadüf değildi, bekliyordum. Beni takip etmeye cesaret edebilecek biri olduğunu ve Jadwiga'nın yanında durduğunu biliyordum. İşler sarpa sarıyordu ve ben ölümün kokusunu alıyordum.

Lina dizlerimde uyurken başımı geriye yasladım. Bir süre tavanı izledim.

"Bir gün öleceğim," diye fısıldadım. "Ama Lina... Sana söz. Tüm şeytanlarını yanımda götüreceğim."

10 ŞUBAT 2020 - İSTANBUL

Üzerimde pahalı bir takım var ama aynada kendime bakarken gördüğüm, süslü bir soytarıdan ibaret. Tiksiniyorum yaptıklarım ve mecbur olduklarımdan ama atmak zorundayım her bir adımı. Sahnenin bir parçası olan Majeste ardım sıra yürürken peşimden, yanından geçtiğim her şeyi kaydediyor zihnim birer birer. Salonu avucumun içi gibi biliyorum ve çok değil bir sene sonra burada başlatacağım yangını görebiliyorum. Sabır ve zaman en büyük silahım ve ipleri elime alırken boyun eğmeyi çocukken öğrendim.

Soytarı kıyafetleri içerisindeki her bir Tilki'nin üzerinde gözlerimi gezdirdim. Sıradan insanlar belki fark etmeyebilirdi ama ben onların rütbelerini en ufak ayrıntılarından bile seçebiliyordum.

"Efendim."

Arkamdan seslenen Majeste'ye dikkatimi verdiğim sırada tanıdık bir koku aldı burnum. Majeste'nin bana neden seslendiğini anladım.

Yürümeyi mecburen bırakıp insanmeyecek kenara çekilip kulak oymamacıma selam durdum.

Jadwiga'nın kızıl gözlerinde, boyu benden kısa olduğu halde yukarıdan bakan kibirli gözleri vardı yine. Bana duyduğu nefret ölçüsünde takınıyordu da.

Yaptığım zoraki reveransı beğenmemiş olsa da zorakiliğim onu gülümsetti. Bir kuldacı, kuldası onun sözünü dinlemese de kontrol onda olduğu sürece asiliğini umursamazdı. İlk asiliğim Lina'ya ilki yemeye mal olmuştu fakat artık daha yaşlıydım, aynı hatayı tekrarlamayacaktım.

"Bugün senin için harika bir planım var," dedi gözlerime bakarak.

"Eminim Celina bunu duyduğuna sevinir," dedim gözlerine bakarken.

Anneliğine dokunmasını umduğum için değil, yalnızca her zamanki gibi zoraki ama uysal olduğumu göstermek içindi bu söylediğim. İçinde annelik ve sevgiye karşı zerre barındırmadığını Celina'nın elinden küçük kızımızı alıp onda geri dönülmez bir travma bıraktığı andan beri biliyordum. Ya da hasta olduğunda bir kez olsun onu ziyaret etmeyişinden.

"Lina nasıl?" diye sordu sorumu görmezden gelerek.

Bilerek bana Lina'yı soruyordu çünkü en zayıf noktam olduğunu biliyordu. *Uslu dur* demek istiyordu: *Bu gece hiçbir sorun çıkarma.*

Cevapsız kaldım tam da istediği gibi. Bu ona daha da güçlü hissettiriyordu ve bu illüzyonu bozmaya niyetim yoktu henüz.

"Ares'i yanınızda göremiyorum."

Gülümsedi. "Ona bir görev verdim."

Dişlerimi sıktım fakat cevap vermedim ona.

"Sana verdiğim görevin nasıl gidiyor?" diye sordu bu kez.

"Üzerine çalışıyorum," dedim kılımı bile kıpırdatmadığım halde. Bunu o da biliyordu. Hükümdar'ı öldürmeye niyetim yoktu fakat görev bir Soytarı'ya atandıysa o görevi yerine gerektirmesi mecburi olsa da zamanı Soytarı'ya bırakılırdı, bu yüzden üzerimde baskı kuramazdı. Hükümdar'ın teşkil ettiği tehdidin boyutu ve önceliğinin farkındaydım, bu yüzden onu ne zaman öldüreceğim benim insiyatifimdeydi. Yüksek Şûra, Soytarı'sının sözüne ve sezgisine güvenmeye tabiydi. Geç kalırsam bedelini öderdim ama geç kalmadığım sürece beni cezalandıramazdı.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi ifadesizlik içinde yüzüme bakarken. "Meşgulsen devretmeye hakkın var."

O sırada Jadwiga'nın arkasında dikildiği halde iyiliği için varlığına ket vurduğum genç adam, "Her zaman buradayım," diyerek sohbete katılmak gibi bir gaflette bulundu.

Gözlerimdeki öfkeyi gizlesem de otorite ve karanlığımın yüzüme yansımasına engel olmayarak yüzüne baktım. Lina'nın destesinden bir Maça Ası'ydı. Saçlarını sıfıra vurmuştu ve Ares'in gözde öğrencilerinden biriydi.

"Yerini bil," dedim tehditkâr bir tonda.

Bana olan nefretini gözlerinde seçebiliyordum. Beden nefret etmesi önemli değildi ama kendine örnek aldığı kişi gibi Lina'ya takması hayati bir tehlikeydi. Islık çalanın Ares olduğuna dair kanıtım yoktu ama biliyordum. Onu takip etmemesi kendi yararına olurdu.

Jadwiga yüzünde memnun bir gülümsemeyle, "Bu geceyi sana emanet ediyorum," dedi ve yanındaki Tilki eşliğinde ayrıldı yanımdan.

Celina beni tedavi ettiği zamanlarda gen mutasyonumu çözmeye çalışırken farkında olmadan gen bilgilerimi Şirket'in ele geçirmesine sebep olmuştu ve bunun sonucunda genlerime sahip dört çocuk dünyaya getirilmişti. Ve bu yeterince korkunç değilmiş gibi bu çocuklar bir gün beni öldürmesi için yetiştirilmişti. Lina'yı kurtardıktan sonra Circus'a dönmek zorunda kaldığımda öğrenmiştim bu gerçeği ve onları kazanmaya, o cehennemden kurtarmaya çalışmıştım. Ares, hiçbir zaman bana yanaşmamıştı. Aksine Jadwiga'nın düşmanım olduğunu bildiğinden küçüklüğünden beri Yüksek Şûra'ya ait bir kart olmak için çalışmış, nihayetinde Jadwiga'nın ana kartlarından biri olmuştu. Jadwiga onu yalnızca çok yetenekli olduğu için değil benden en nefret eden kişi olduğu için de yanında tutuyordu. Eğer bana meydan okuyabiliyor olsaydı okurdu fakat ölmesini istemediğimden ona bu fırsatı vermemiştim hiç.

"Efendim," dedi Majeste.

Gözlerimi ona çevirdim.

"Misafirlerimiz gelmek üzere."

Dişlerimi sıkıp başımla onu onayladım. Misafirler gelmeden önce yerimize geçmemiz ve tüm daveti yönetmem gerekiyordu. O sahnede Majeste, Soytarı'ya hizmet edendi ama misafirlerin geneli bunu fark etmezdi. Bir trajik komediydi aslen sahnelenen. Onlara kendi paralarıyla casusluk yapardık. Hizmet için para öderler ve bilgilerini sattıklarını fark etmezlerdi. Şirket, kaz gelecek yerden tavuk esirgemiyordu. *Ya da Hükümdar gelecek yerden Soytarı...*

"Wielki nerede?" diye sordum Majeste beni takip ederken.

Kızıl gürültü uzak mesafeden işitmemizi hatırı sayılır ölçüde kısıtlasa da dudaklarımı kıpırdatmadan konuşmakta uzmanlaşmıştım. Yakınımdaki yardımcımla iletişimde kalmamı kolaylaştırıyordu bu.

"İşittiğim kadarıyla görevdeymiş efendim."

Jadwiga, yılın en önemli gününde Wielki'yi göreve göndermişse eğer bunun iki sebebi olabilirdi. Ya buna mecbur kalmıştı -çünkü Wielki, en güçlü kartlarından biriydi ve bu özel günde hepimizi bir araya getirip güç gösterisi yapmayı severdi- ya da bugün yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ve Wielki'nin casusluk yapması için onun görevde olduğuna dair dedikodu yayıyordu. Bahis oynuyor olsaydım tüm paramı ikincisine yatırırdım.

"Kulağını dört aç," dedim Majeste'ye. "Bu gece kartlar yeniden dağıtılacak."

Bir baş sallamasıyla emrimi aldı. Sahne arkasına geçip saati kontrol ettim. Celina'yı tekrar hastaneye yatırmam gerekmişti. Lina ve Alin onunla birlikte hastanede olmalıydı ve ben buradan çıkamıyordum. Celina ve kızlarımın yanında olmam gerekirdi. Fakat burada bu aptal role bürünmek zorundaydım. Dişlerimi sıktım. Tanıdık bir zil sesi bakışlarımı pek uzağımda durmayan Soytarı'ya çevirdi.

Yüzünde Venedik maskesi olmasına rağmen Jan olduğunu zil sesinden ayırt edebiliyordum. Onun burada olması, Lina'nın şu an korumasız olduğu anlamına geliyordu. Jadwiga'nın emriyle Ares'in onların yakınında bir yerde olduğunu düşünmek bile öfkelendiriyordu beni. Son tetiklenişinin ardından Lina, Şirket'in dikkatini daha çok çekiyor gibiydi ve bu gece öğrenecektim bunun sebebini.

Saatin çanı çaldığında Majeste bu kez arkamda değil önümde yürüyordu. Konuşmasını yapıp hakemliğimi ilan etti. Jan soytarılığını konuştururken gözlerimi misafirlerin yüzünde gezdirdim. Bir an önce bu odadan ayrılmak ve düello kısmına geçmek istiyordum. Ana hedefim, birbirlerine meydan okuyan kartların yeteneklerini adil bir şekilde sergiledikleri düello salonunun gizli asma katındaki Magnatlar, yani Yüksek Şûra üyeleriydi. Çok nadir bir araya gelirlerdi ve bu hayattan kurtulmak istiyorsam yalnızca Jadwiga'dan değil her bir aileden kurtulmam gerekti. Fakat onlara nasıl ulaşabileceğim, asıl sorundu.

Açık artırma salonunu Jan'a emanet edip asıl görevimin olduğu düello salonuna yürürken Angela peşime takıldı.

"Dinliyorum," dedim dudaklarımı kıpırdatmadan doğruca düello salonuna ilerlerken.

"Yüksek Şûra toplandı efendim."

"Ulaşım?"

"Olumsuz."

"Suikast?"

"Olumsuz."

"İhtimal?"

"Sıfırın altında."

"Jadwiga?"

"İçeride."

"Ares?"

"Olumsuz."

"Wielki?"

"İçeride."

"Müttefik?"

"Sör Wielki'yi sayarsak bir."

Sayarsak tabii... Wielki gördüğüm en içekapanık ve anlaşılmaz insanlardan biriydi. Jan ya da Ares gibi değildi. İnsan olduğundan şüphe ettirecek kadar hissizleşmiş fakat insaniyetini henüz tam olarak kaybetmemiş bir çocuktu. Empatiden yoksun olduğu bir gerçekti fakat boş yere bir ölüme sebep olduğunu görmemiştim, her bir ölümün arkasında gerçekçi nedenleri olurdu ama sorgulamazdı. Circus'un *Transhümanizm* idealine en yakın formun Wielki olduğundan bahsederdi Celina, ona göre uzun yaşamayacak olması Circus için büyük kayıptı. En çok ikilemi de bu zamanlarda yaşardım. Wielki yaşar da onu kontrol altında tutacak, ona dürtülerini yönlendirebileceği hedefler koyacak bir otoriteyi artık bulamazsa kendini kaybeder miydi? Yoksa artık sebebi olmadığı için kimseyi öldürmez miydi? Ardından bırakabilir miydi her şeyi? Biyolojik olarak babası olduğum bu çocukları yaşatmalı mıydım yoksa Circus'u yıkıp onları kaderlerine mi terk etmeli?

"İletişim?" diye sordum bu kez.

"Denenebilir."

"İhtimal?"

"Yüzde kırk yedi."

Angela bir matematik dehasıydı. Her ihtimali değişkenleriyle birlikte bir olasılıkla hesaplar ve bu yüzde doksan sekiz doğruluk payı taşırdı. Circus'un finansal gücünün altında yatan dehalardan biriydi. Benim paramı işleten kişi de kendisiydi fakat o parayı kullanmam yasaktı ölene değin. Benim gibi soytarılara asla finansal güç verilmezdi. Yaşayacağım kadarını kullanabilirdim.

"Onaylandı."

"Anlaşıldı."

Yanımdan geçerken saniyenin onda birlik kısmında ceketimin cebine bir şey bıraktığını hissettim. Salona yürümeye devam ettim öylece. Doğal bir şekilde elimi cebime sokup fasulye büyüklüğündeki kulaklığı parmaklarım arasına aldım, kulağıma dokundum ve yoluma devam ettim. Saç kesimim sayesinde kulaklarım çok açıkta durmazdı hiçbir zaman. Çoğu suikastçı da bu yöntemi kullanırdı.

Düellonun yapılacağı alanın tam ortasına geçtim. Yüksek duvarları kaplayan tabloların ardında gizlenen Yüksek Şûra'nın yönetici ailelerinin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Birkaç düelloya hakemlik ettim fakat hiçbir ses işitemedim. Fakat ne zaman ki bir Maça Ası ve Papazı birbirlerine meydan okudu, kızıl gürültü saniyelik kesintilere uğrayarak kulaklığımdaki frekansın duvarların, arkasındaki frekansa uyum göstermesine imkân verdi. O birkaç dakika içindeki o kısacık kesintiler hayati önem taşıyan bir cümleyi duymama olanak sağladı.

"Devamlılık için La Hire'in kızına ihtiyacımız var. Artık bu projenin meyvelerini toplamanın vakti geldi."

"La Hire ne olacak?"

"Öldürürüz. Kiralık Tanrı'nın çocuğu da onun gibi uzun yıllar yaşayacak. Onun çocukları da öyle. Ölümsüz asi bir yaşlı tilkidense ölümsüz uysal küçük tilkileri tercih ederim."

Eksik duysam da tam anlamlandırdığım kelimelerin her biri zihnime kazanırken soğukkanlılık bir pelerin gibi omuzlarıma serildi. Sahipleri öyle dilediği için birbirlerine hayati ölçüde zarar vermek üzere olan iki karttan biri olan Maça Ası'nın bir diğerine fırlattığı bıçaktan kartın izleyeceği yola attığım tek bir adımla girip kartı iki parmağımla yakaladığım gibi rastgele gibi görünse de doğruca kızım hakkında konuşan şerefsizin olduğu tabloya fırlattığımda duvara saplandı. Salona büyük bir sessizlik çöktüğünde üzerimde gözler olduğunun bilinciyle gözlerimi doğrudan oldukları tabloya diktim, kollarımı iki yana saçtım. Beni gördüklerini bilerek ve dudaklarımı açtığımdan itibaren olacak her şeyin bir önizlemesini görerek onlara meydan okudum.

"Öldürmeyi dene bakalım orospu çocuğu."

Bazen var olanla yetinmen gerektiğini
öğretti bana hayat.
Aral Çakırca vardı ve bana yeterdi.

18 ŞUBAT 2020 - 22.56 - İSTANBUL

Bugün, celladlarıma meydan okumamın ardından geçen sekizinci gün ve neredeyse bitmek üzere. Günlerdir hastaneye neredeyse hiç uğrayamadım. Meydan okumam beklediğim gibi sonuçlandı. Artık beni öldürmeyi hedefliyorlar. İşin iyi yanı beni öldürdüklerinde Lina'yı hemen almayacak olmaları. Jadwiga bir insanın çaresiz kaldığında neler yapabileceğini biliyor. Ben ortadan kalktığımda Lina'yı kendisine mecbur edebileceğini biliyor. Çünkü ben olmadığımda Celina'ya bakacak kimse kalmayacak ve Lina, anneannesinin zengin olduğunu biliyor. Çaresizlik içinde ona giderse her istediğini yaptırabileceğini biliyor. Kendi kızı, torununa karşı kullanabileceği en güçlü silah.

Alnımı ovarak Celina'nın odasının olduğu kata çıktığımda Lina'yı kucağında Alin'le koridorda otururken gördüm. Gittikçe kötüye gidiyordu ruh hali. Onu bu kadar yalnız bırakmamam gerekirdi ama elimden daha fazlası gelmiyordu. Daha iyi bir hayat için yapmam gereken şey neyse onu yapacaktım ve bu yaptığım kalbini kırsa bile beni bir gün anlayacaktı. Buna inanmak istiyordum. Yaptığım her şey onlar içinken beni bencillikle suçlarsa yaşarım ne için?

Lina'ya doğru yürüyüp usulca yanına oturdum.

Öylece yeri izliyordu dalmış gibi. "Neredeydin?" diye sordu ruhsuz bir sesle

Yutkunup başımı duvara yasladım. "İşim uzadı."

Peşime takılan birkaç kişiyi buna pişman etmek zorunda kalmıştım.

"Böyle bir işte çalışmak zorunda mısın gerçekten?" diye sordu bana kızgınlıkla. "Bir insan neden palyaço olur ki?"

Kızdığı asıl şeyin, işim olmadığını biliyordum. Daha önce işimi dert ettiği hiç olmamıştı. Canını sıkan başka bir şeydi. Tanıyordum kızımı.

"Lina," dedim yumuşak bir sesle. "Canını bir şey mi sıktı?"

"Her şey sıkıyor benim canımı," dedi öfkeyle. Gözlerini bir an olsun yerden kaldırmıyordu. "Annem hasta. Beş paramız yok. Hem çalışıp hem de Alin'e baktığım için derslerime odaklanamadım, komitem çok kötü geçti. Belki de geçemem. Bana kafede çalışma, diyeceksin şimdi," deyip gözlerini yerden kaldırdığı gibi gözlerime çevirdi. Kızgın bakıyordu ama güzel kızıl gözlerinin arkasında öfkeden çok hüzün vardı halbuki.

"Alin'e mama aldığım için bitti param ama o kadar salağım ki mamasını yapmadan çıkmışım evden. Bir liram yok diye sıcak su alamadım."

Söylediği her bir kelime canımı sıkarken gözleri doldu. "Sen neredeydin o sırada?" diye hesap sordu bana haklı olarak. "Annem hasta tamam, sen niye yoksun? Alin'in annesi yok zaten ama babası neden yok?"

Haklıydı ve hiçbir zaman telafi edemeyecektim geçen zamanı. "Özür dilerim," dedim tüm kalbimle. Saçlarına dokunmak, sevmek istedim ama buna izin vermedi, kafasını çevirdi.

"Dileme, istemiyorum," dedi öfkeyle. "Ben özrünü istemiyorum! Babamı geri istiyorum!"

Kucağında uyuttuğu Alin irkilerek kıpırdandı. Gözlerimi ikisinin güzel yüzünde gezdirdim. Bir şey yapmam gerekiyordu geç olmadan ve karar vermekte geciktiğim her an koparıyordu onu benden.

"Başka biri mi var hayatında?"

Düşüncelerim arasına bir şok dalgası etkisi gösteren sorusu karşısında kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Şüpheyle baktı gözlerime. "İki aydır bir anormallik var sende."

Başka bir kadını sevip onlardan uzaklaştığımı mı düşünüyordu? Bazen Angela'nın aradığı olurdu geceleri, rapor verebildiği nadir zamanlardan biriydi. Keskin işiten kulakları kadın sesini ayırt etmiş olabilir, gizli kelimeleri yanlış yorumlamış bile olabilirdi. Canımı sıktı böyle düşünüyor olması.

"Çalışıyorum Lina," dedim tekrar. Başka bir yalan bulamamıştım ve kendimden duyduğum nefretin, sesime bir bıkkınlık gibi yansıdığını fark ettim. *Kahretsin.*

Lina'nın gözlerinde hayal kırıklığı gördüm. Bu ifadeyi görmeye dayanamadığım iki yüzden biriydi onun yüzü. Dudaklarımı aralayacakken o konuştu.

"Daha önce neden bu kadar çalışmıyordun o zaman? Hastaneye bile uğramıyorsun artık. Ben hem okula hem işe hem de hastaneye gitmek zorundayım. Alin'i yanımda taşıyorum her yere. Önceden Alin'e bakıyordun, artık onu da yapmıyorsun. Annem yalnızlıktan korkuyor, biliyorsun. Neden gelmiyorsun? Neden Alin'e hem annelik hem de babalık etmek zorundayım? Benim de anne ve babama ihtiyacım var. Neden yoksun bu kadar?"

"Lina..."

"Bahane duymak istemiyorum!" diye kızdı bana gözyaşları neredeyse düşecekken. "Aptal mıyım ben? Bir şeyler saklıyorsun benden!"

Kuruyan dudaklarımı ıslattım dilimle. Soğukkanlığını korumak La Hire olduğunda kolay ama bir babayken ve kızın ellerinin arasından kayarken zordu.

"Sakinleş lütfen," dedim yorgun bir ifadeyle. "Hayatımda başkası olduğunu nasıl düşünürsün? Anneni, sizi ne kadar sevdiğimi biliyorsun." Sesimde mânâ olamadığım bir sitem vardı. Her şeyden çok seviyordum onları, yasak olduğunu bile bile. Nasıl şüphe ederdi benden?

"Herkes bırakıp gidiyor. Annesi babası bile terk etti annemi, sen neden etmeyesin bizi?" diye sordu bana.

"Lina..."

Lafımı tamamlamama izin vermedi. "Eğer annem değil sen ölüyor olsaydın annem bizi hiç yalnız bırakmazdı," dedi son kez.

Susturdu içimdeki her şeyi. Yeterliydi. Ne anlamda söylediğini biliyordum. Neler hissettiğini ve kafasından neler geçtiğini hayal edebiliyordum. Gözlerindeki pişmanlığı, cümlesinin bittiği an gördüm ama bu cevap yeterliydi her şey için. Tüm şüphelerimden arındırdı beni. Kadir Kara ölmeliydi. Ben öldüğümde Lina iyi olacaktı. Bensizliğe alıştırmıştı kendini, bir süre daha idare edebilirdi. Eğer şimdi ölürsem ikna olurdu. Öldüğüme o inanırsa herkes inanırdı. Ölü bilinirsem görünmez olurdum, beni istemediğim kimse bulamazdı.

Lina'nın güzel yüzüne bakarken kalbimde peyda olan o sızı onu altı yaşında kanlar içinde bulduğum günkü kadar sızladı o an. Gerçekten ölecek değildim belki ama o bunu böyle bilecekti ve Lina'ya hissettirecekleri kalbimi sıkıştırıyordu. Hele Celina... *Yapmak zorundasın Kadir. Onlar inanmazsa kimse inanmaz. Ölmezsen hiç kimseyi yaşatamazsın.*

Lina ağladığını görmemem için bana küsmüş bir halde kız kardeşiyle birlikte yanımdan kalkıp acil çıkış kapısını açarak yangın merdivenlerine oturdu. Kapı yavaşça kapanana dek onu izledim. Kapı kapandı. Acil çıkış yazısına baktım uzun uzun. Kafamdaki senaryoyu yüzlerce kez oynadım durdum. Sonra ayağa kalktım, Celina'nın odasına girip elini tuttum. Saçlarından öpüp onu uyandırmadan hastaneden ayrıldım.

Hükümdar'la buluştuğumuz sahilde öylece ayakta dikilirken cüzdanımda taşıdığım, Lina'nın on sekizinci yaş günü fotoğrafına uzun uzun baktım. Ya bu kızı yaşatacaktım ya da kendimi en yakın köprüden atacaktım...

Yaklaşık on dakika sonra beni öldürmek için yaklaşıyor bir Tilki adım adım. Bir el ateş ediliyor sonra, silahtan çıkan yanımda taşıdığım. Bir kurşun ve bir kilogram kuvvet yalnızca tetiğe uyguladığım. Sonucu kafatasında açtığı bir delik ve bir can sıkıntısı saniyelik. Yerde yatan bedene bakıyordum ifadesiz. Benden genç ama bir Tilki için ölmeye çok yakın ve

çaresiz. Şûra göze alamıyor genç bir Tilki'yi öldürme riskini, bu yüzden gözden çıkarabildiklerini yolluyor benim için. Bu yüzden üzülüyorum ona ve dua ediyorum Tanrı'ya yaşayamadığı bir hayatta verdiği tüm kararları bağışlaması için.

Kendi kıyafetlerim ve özel eşyalarımla birlikte onu denize bırakıyorum yavaşça ve Lina'nın, elimde tuttuğum fotoğrafına kendi kanımı damlatıyorum. Angela'ya teslim ediyorum kartıyla fotoğrafı, soysuz bir köpek götürmesi gereken kişi ve vermeli ona müjdeyi: Duyan duymayan kalmasın. 19 Şubat 01.24'te La Hire tek bir kurşunla infaz etti kendini...

Bölüm 9

Yüzleşme

Evde hissetmek... Tanımlanamaz bir his bu ve dört duvarın varlığından çok uzak ilelebet. Eve gitmek bir sene önce bambaşka bir histi benim için ama artık yalnızca bir çift kolun arasında girmekten ibaret. Dört duvarın içindekilerdi bir an öncesinde oysaki, hepsi bana yabancılaşana dek. Babam asi bir kukla, annem susmuş bana en başta ve kardeşim henüz beni anlamayacak yaşta. Dört duvar bile dile gelirdi halbuki, bu kadar acıya onlar şahit olsa...

15 ŞUBAT 2021 - GÜNÜMÜZ

LİNA KARA

"Neden saklanıyorsun Lina? Aradığın ben değil miyim?"

Bu cümle beynimde mikrosaniyelerce yankılandı durdu. Zaman durdu da milyon kez içime seslendi durdu sanki. Bu sesin sahibinin bana yaşattığı son on bir ay bir ölüm anındaymışım gibi kesitler halinde üşüştü zihnime, beni kendine düşman etti. Bir saat kadar önce omuzlarıma örtülen soğukkanlılık ve öfke tekrar yer etti kendine. Ensemin, çok düşünmekten uyuştuğunu hissettim.

Önce titrememi kontrol altına aldım. Sonra Aral'ın elimi tutan elinden elimi yavaşça sıyırdım ve saklandığım yerden çıktım. Canavar dolabın değil kafamın içinde ve yenmem lazım onu. Evden ayrılmak istemiyorum, yatağımı seviyorum ve dolabın içinde canavar olduğu düşüncesi uzaklaştırıyor beni sevdiğim şeylerden. Yüzleşmem gerek.

Gözlerimi doğruca karşıma çevirdim. Babam olduğunu iddia eden kişi kapının önünde dikiliyordu. Boyu benden uzun olduğundan göz hizama boynu ve omuzları giriyordu. Üzerinde bir takım vardı, *her zaman takım giyerdi. Bu yüzden hep zordu onu palyaço gibi hayal etmesi. Belki de üzerindeki bir Soytarı süiti...*

Ona bir adım atıp ellerimi ileri uzattığımda ona sarılacağımı sanarak ellerini iki yana açtı ama amacım sarılmaktan çok uzaktı. Ellerim doğruca

boynuna uzandı. Ona sarılmayacağımı anlayıp durdu öylece. Belki onu boğmaya kalkardım. Şok halinde ne yapacağımı kimse bilemezdi ama o hiçbir şey yapmadı. Çenesine dokunup tenini hissettim önce, sıcaktı. Parmak uçlarıma yayılan sıcaklık hissi avuçiçlerimi karıncalandırdı. Çenesini hafifçe tutup yüzünü çevirdim ve tenini inceledim. Bu bana yeterli gelmedi. Gömleğinin yakasına indi ellerim. Tek kelime etmeden birkaç düğmesini açtım. Delirdiğimi düşünebilirdi pek çok kişi fakat beni izleyen iki adamın da zekâ seviyesi ortalamanın üzerindeydi. Delirmediğimi biliyorlardı ama sınırda olduğum da aşikârdı.

Düğmeleri göğsüne açıp çenesini yukarı kaldırarak boynunda herhangi bir doku değişikliği olup olmadığını kontrol ettim. Daha sonra gömleğin yakasını omzuna kadar çekip kol kısmına baktım aynı sebepten ve silikon bir maske olma ihtimalini sıfıra indirdim.

Ardından gözlerimi tenindeki yara izlerinde gezdirdim. Neyin sebep olduğunu tahmin etmenin kanını dondurabileceği tanıdık birkaç yara izine sahipti küçüklüğümden beri. Onları aradı ve kolayca buldu gözlerim. Yerli yerindeydi hepsi. Birkaç yeni yarası vardı sanırım ama canımı yakmasına izin vermedim. *Ölülerin canı yanmaz Lina. Can acısı, yaşayanlar için.*

"Küçükken en sevdiğim kitap neydi?" diye sordum boğazında atan damarı izlerken.

Cevap önemli bile değil aslında. *Gerçekten o.*

"Define Adası," dedi o tanıdık ses.

Bu ses gerçek. Bu an gerçek.

"Kuşumun ismi?"

Bu an yaşanıyor. O yaşıyor.

"Cesur."

O benim babam...

Cesur... Küçüklüğümden beri imrendiğim bir özellik bu. Bu yüzden evcil heyecanımın ismi bu. Cesur olmak istedim hep. Ne kendimden ne de başka birinden korkmak istedim. İnsan olmak ve insan gibi yaşamak istedim. Dikbaşlı ve cesur bir hayat tek dilediğim. Ve alacağım bunu. Söz verdim kendime. Artık çizgilerin ve sınırların bir önemi yok. Dökülmüşsem bir kalıba önce o eli sonra kalıbı kıracağım.

İçimdeki öfkenin ruhumu yaktığını hissediyordum. Kafamı yavaşça geriye yatırıp ölüm saçan gözlerimi neredeyse bir yıldır görmediğim, benimkiyle aynı renk olan kızıl gözlere diktim.

"Söyle bana o halde La Hire," dedim buz gibi sesle. "Benim Hasan Sabbah'ım kim?"

Bana bakarken genişlemiş olan gözbebekleri sorduğum soruyla küçülürken gözlerinde ölümcül bir bakış belirdi. Benimkilerin aksine hedefi karşısındaki kişi değildi. Dişlerini sıktı önce. Sonra gözlerini kapattı ve tekrar açtığında tüm öfkesi silinmişti. Artık karşısındaki kişiydi yalnızca gördüğü ve gözlerinde öfkeden ziyade, görmek istemeyeceğim türde bir sevgi gördüm.

"Senin bir liderin yok," dedi net bir sesle.

Hafifçe gülümsedim. "Öyle mi dersin?"

Dişlerini sıktı, sonra da bana uzandı eli ama elimi kaldırıp bana dokunmasına mâni oldum.

Gözlerine baktım öfkeyle. "Kurbanlar katillerine dokunmamalı."

"Lina," dedi yapma, der gibi yumuşak bir sesle.

Bu sesi duymayı ne kadar özlediğime, ona sarılmak istediğime ve yaşadığına inanmak istediğime dair tüm dürtülerimi göz ardı ettim.

"Yanlış," dedim öfkeyle. "Sen Karolina, diyeceksin."

"Lina." Bu kez yapma, demek isteyen kişi Aral'dı. Çünkü nefret ediyordu kendimden böyle bahsetmemden.

Gözlerimi Aral'a çevirdim ve ona baktığım an gözlerimdeki öfke, ona sarılıp ağlama isteğimle bir savaşa girdi. "O benim babam değil," dedim siyah gözlerine bakarken. "Benim babam öldü! Lina'nın bir babası yok artık. Gömdüm ben onu. Mezarı var!" Yanan gözlerimi tekrar sahibine çevirdim. Gözlerinde öylesine derin bir acı vardı ki içimden bir ses tüm bunları unutturabilecek bir sebebi olabileceğine inanmak ve bunu kabul etmek istedi ama boyun eğmedim bu isteğime. Onu gömdüğüm gün, dün gibiydi zihnimde. "Ben seni teşhis ettim! Gömdüm! Yemedim içmedim bir mezar taşı diktim!"

Gözlerinin parladığını görmeyi beklemiyordum. Söyleyecek tek kelimesi yokmuş gibi yutkundu, buğulanan gözlerini kaçırmadan burnunu çekti sessizce ve yavaşça bir adım geri çekilerek açık kapıyı daha fazla araladı. "İçeri gel Lina," dedi gözlerime bakarak. "Lütfen."

"Hayır," dedim. İçeri girmek istemiyordum.

Fakat binadaki insanları gecenin bir vakti rahatsız ettiğimizin farkındaydım. Üstelik onlar da babamın öldüğünü biliyorlardı. Onu görmeleri ne onların akıl sağlığına iyi gelirdi ne de bizim hukukla olan karmaşık ilişkimize.

"Konuşmak istemiyor musun?"

"Konuşacak zamanı kaçırdın!" diye sesimi yükselttim kendime engel olamayarak. "Annem nerede?" Elimi kaldırıp duvarı işaret ettim. "Ağlıyor değil mi duvarın arkasında?" Hayal kırıklığıyla baktım yüzüne. "Ben burada parçalara ayrılırken seni içeri alabiliyor ama ben kapıyı çaldığımda kapıyı açmaya bile cesaret edemiyor." Histerik bir şekilde güldüm. "Ne mutlu bir aile tablosu!"

Yutkundu. "Lina, konuşalım."

"Konuşacak hiçbir şeyimiz yok bizim! Sen benden kelimelerimi bile aldın!"

"Lina..."

"Ölüler konuşmaz!" diye bağırdığımda burnumdan sıcak bir sıvının aktığını hissettim.

Göğsüm ağır ağır kalkıp inerken gözleri burnuma çevrildi. Gözlerine bir endişe yerleşti. Bu tanıdık endişe ifadesi, bana hatırlattıkları ve burnumdan akan kanın varlığı nefes darlığına sebep oldu içimde. *Panik ataklardan nefret ediyorum.*

Tam o anda iki kişi endişeyle bana adım atıp el uzattı ama ben yalnızca birini kabul ettim. Endişeyle yüzümü Aral'a döndüğümde Aral tek bir adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp sıcak elini buz kesen yüzüme yerleştirip çenemi kaldırdı hafifçe. İsmimi söyledi ama sesi suyun altından geliyormuş gibiydi.

"Nefes alamıyorum," diye fısıldadım zorlukla.

Sesim çıkıyor muydu, beni duyuyor muydu emin olamadım. Gözlerim kararda hızlıca ve yer sanki kaydı ayaklarım altından.

Kâbusların gerçek değil Lina.
Gerçeklerin kâbustan ibaret...

Birtakım sesler duyuyorum beynimin içinde uğulduyor sanki.

"İyi olacak mı?"

Aral bu konuşan. Sesi endişeli gibi sanki.

"İyi olacak... İzin vermem daha fazla zarar görmesine."

Anne? Annemle mi konuşuyor? Neyden bahsediyorlar?

"Eminsiniz değil mi?"

Aral neden bu kadar endişeli? Sorun ne? Birine bir şey mi oldu?

"Eminim... Her ay kontrol ederim. Sadece bu son ay..."

Devamını getirmedi. Son ayda neler neler olduğunu düşündüm. Neler olmadı ki aslında...

"İyi olacak."

Bir adamın sesi bu ve tanıdık... Acı bir şekilde hem de...

"Susarak öfkeni mi bastırıyorsun yine yoksa sıranı mı bekliyorsun?"

Sus. Ölüler konuşmaz.

"Lina uyandığında pek bir şey kalmayabilir benden geriye."

Ben... Ölüm değilim ki uyanınca kalmasın başka bir şey kimseden geriye...

"Bu şekilde mi olması gerekiyordu?" diye sordu Aral. Sesinde bariz bir öfke seçiliyordu.

Zihnim gittikçe uyanırken neden uyuyor olduğumun bilincini kazanarak üzerimdeki yorganı sıktım. Gözlerimi sıkıca yumup yüzümü yastığıma bastırdım.

"Ona kaçma şansı verdim," dedi adam öylece. "Kaçsın istedim. Buraya ne için geldiğini biliyorum. Kaçsın bundan istedim." İçimde bir şeyleri koparan kısa bir sessizlik oldu. "Öyle de yaptı, kaçtı ilk önce. Ama sonra beni teşhis etmen için seni getirdi yanında." Acı bir alay vardı sesinde. Sonra sessizce mırıldandı. "Artık korksa bile kaçmayacak kadar büyüdüğünü kabul etmem gerekiyor sanırım."

Burnumda bir sızı, kalbimde bolca öfkeyle araladım gözlerimi. Ağlamamak için sıkarken kendimi sırtüstü dönüp tanıdık olduğu kadar artık bir o kadar da yabancılaştığım tavana diktim gözlerimi. Sessiz derin bir nefes alıp yavaşça verdim. *Bu bir kâbus değil, benim asıl gerçeğim. Bu yaşanıyor gerçekten. Rüya değil yaşadıklarımın hiçbiri. İçeride oturan adam ne bir hayalet ne de korkularımdan ibaret.*

Aral'ın sevdiğim sesinde ilk kez bu türden bir öfke seçerken bir soru daha sordu. "Lina'nın geleceğini biliyor muydun?"

"Biliyordum," dedi. "Sen de neden burada olduğunu biliyorsun."

Hükümdar Çakırca'yı kastediyor. Aral bunun için hem bana hem de babasına kızacak. Halbuki Hükümdar Çakırca hiçbir şeyi zorla yaptırmış değil bana. Ben kendim karar verdim yola çıkmaya, bir sona varmaya ve Aral'ı arkamda bırakmaya. Onu Ares'le değil aynı ortamda aynı cümlede bile kullanmazdım son olanlardan sonra. Babamı bulacağımı düşünüyordum aslında ve hazırlıklıydım buna. Öyle sanıyordum. Babamı kaybettiğim yerde bulacak, yakasına yapışıp hesap soracaktım ama bilmediğim bir vakittir şuursuzca yatıyordum yatakta. *Zihnin öfkeli kalbin korkak. Dilin zehirli ama bilincin sarsak. Ve bu halde hayal edebiliyorsun bir savaştan galip dönmeyi...*

"Babamın söylediği hiçbir şey aklamaz seni," dedi Aral. Sakin konuşuyor olsa da kızgın olduğunun anlaşılacağı bir ton vardı sesinde. Yüz ifadesini hayal edebiliyordum.

"Aklanmak olmadı hiçbir zaman derdim," diye yanıtladı onu. "Ben sadece onun elleri temiz kalsın istedim. Babanın aksine..."

Aral, "Lina'nın elleri temiz," dedi üstüne basa basa. "Öyle de kalacak. Kendi kanından başkasının kanına bulandığı yok ellerinin ve ben usandım onun ellerini kan içinde görmekten."

"O benim kızım," dedi adam da kızgın bir tonda üstüne basa basa. "O benim canımın yarısı değil benden bile daha fazlası. Ben ister miyim ulan canı yansın eli kendi kanına boyansın, avuçlarına üç beş günde bir dikiş atılsın? Oradan oraya savrulsun... Çaresizce beni ararken..."

Söylediği her kelime bir yandan öfkelendirirken beni bir yandan da kalbime saplandı. Gözlerim daha çok dolduğunda ağlamamak için dişlerimi sıktım. Ağlamayacaktım beni bir başıma bırakan kimse için. Yorganı öfkeyle sıktım.

Aral öfkesinde biraz olsun azalma olmadan, "Niye şimdi peki?" diye sordu.

Ben ne zaman babama kızsam ondan nefret etmeyeyim diye beni sakinleştirir, bana anlamlı ihtimaller sunardı. Ama şimdi benim uyuduğumu düşünerek babamla tek başına yüzleşiyor; kendisi için değil üstelik, benim için ona olan öfkesini çekinmeden kusuyordu. Arayı bulması gerekmeyen bu kısa anda kızgınlığını çekinmeden yaşıyordu.

Adam da artık kızgındı ama öfkesi Aral'a değildi. "Çünkü neredeyse kazanıyordum," diye sesini yükseltti hafiften. "Çünkü eğer o kansız orospu çocukları olması gerektiği gibi orada olsaydı kazanacaktım. Eğer size bir şey olmasaydı orayı yakmakla bırakmayacaktım. Ama Ares'in Lina'yı tetiklemek için seni öldürebilecek kadar ileri gideceğini düşünmedim.

Lina'nın o davete katılması o orospu çocuklarını oraya getirebilecek tek şeydi. Hepsinin dikkati sizin üzerinizde olacaktı. Lina iyi ve kendinden emindi, yanında sen vardın. Her şey mükemmeldi. Fazla mükemmel..." Durakladı. O kadar dikkatle kulak kesilmiştim ki sakalını okşadığını tanıdık bir hışırtı sesinden anladım. "Ares geleceğimi biliyordu, tahmin ediyordu ve Yüksek Şûra kuyruğunu kıstırıp kaçacak bir güç olmasa bile bir şekilde onların davete katılmasına mâni oldu. Kendi hayatı üzerine bir kumar oynayıp kendi kurduğu oyunu oynaması için Jadwiga'yı ikna etti ve körlemesine bir atış yapıp tam on ikiden vurdu. Doğrudan sana oynadı. Lina'nın hayatta kalma içgüdüsünün ne kadar iyi olduğunu Şûra'ya gösterirken benim de o kansız piçleri öldürebilme ihtimalimi aldı elimden. Sadece orayı yakmakla yetinip ikinizi de alıp çıkmak zorunda kaldım. Eğer Ares elimi görmemiş olsaydı hepsini öldürecektim. Herkesi öldürecektim Aral. Bitecekti. Ama Ares o gün oradaydı ve ikiniz de bu yüzden neredeyse ölüyordunuz. Kendi dünyamı kaybettikten sonra asıl dünyanın ne önemi var?"

"Daveti bekliyordun," dedi Aral bir şey fark etmiş gibi. "Niye beni aradın o zaman? Otopsi yapmasam Lina başta olduğu gibi tüm bunlardan uzak kalır, Circus'un da senden haberi olmazdı."

Aral'ı mı aramış? Ne zaman? Bundan bahsetmemişti hiç bana. Biliyor muydu hep onun yaşadığını? Bilmiyorum, demişti. Yalan mı söylemişti bana? Neden düzeltmemişti? Belki söylese daha hazırlıklı olurdum her şeye...

"Lina için," dedi adam. "Her şey Lina için... Eğer yaşadığıma dair şüpheleri olmasaydı Jadwiga, Lina'ya gidecekti ve Lina da muhtemelen ananesinin yardımı için her şeyi kabul edecekti."

Aral, "İstedikleri Lina'ysa onu almak için çok zamanları vardı?" dedi. Anlam veremediği belliydi. Ona da kızgın hissettim ama eğer şu an ben konuşuyor olsaydım aynı soruları sorardım.

"Alamazlardı," dedi adam bu fikre karşı çıkarak. "Hükümdar, Lina'yı izliyordu herhangi bir işaret için ve Mustafa Selim Kotan bunu biliyordu. Jadwiga bu yüzden Lina'nın çaresiz kalıp ona gitmesini bekledi. Lina ona giderse hiçbir şeyi ispatlayamaz Hükümdar, karşı da çıkamazdı. Bu yüzden seni aradım. Önce sen şüphelendin sonra bu şüphe Celina'nın şüphelerini besledi, sonra sıra Lina'ya geldi ve bu, onu sana getirdi. Aradığı desteği ananesinde değil sende bulsun istedim. Senin yanında daha güvende olurdu. Senin onu koruyacağını biliyordum, Hükümdar da senin için onu korumak zorunda kaldı."

Ekin beni Aral'a götürmese o gün savcılıkta yine de Aral'a gidecektim. Ekin'in o gün beni Aral'a götürmesinin de bir amacı vardır belki... Ona hediye vermenin ötesinde bir amaç...

"Niye yaptın peki? Böyle mi olmak zorundaydı?"

"Zorundaydı," diye onayladı. "Lina ve Celina inanmazsa kimse inanmazdı. Ölmezsem onlardan habersiz bir adım bile atamazdım ve eğer o gün ölmezsem Lina'yı buna ikna..."

Cümlesini duymaya dayanamayarak yataktan kalktığım gibi odanın kapısını çarparak kapattım susmaları için. Sonra da kilitlediğim kapının tam önüne oturdum. Söyledikleri zihnimde dolaşırken öfkeyle soluk alıp veriyordum. Yine mi panik atak geçirecektim? Nefret ediyordum bundan...

Ölmek zorundaymış. Ben ikna olmazsam kimse olmazmış. Katil olmak zorundaymışım. Jadwiga, yani ananem, annemin öz annesi, ona muhtaç olmamı beklemiş beni kullanmak için.

"Lina."

O adam Jadwiga'ya gideceğimi düşündüğünde Aral'ı aramış. Jadwiga'ya gitmeyi düşünmüştüm gerçekten. O halde üç ay önce olmuş olmalı.

"Lina, bir tanem."

Aral biliyormuş yani yaşadığını. Mezarı bu yüzden açtırmış. Bana anlatmadı bunu hiç. Yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum, dedi. Belki de o süreçte bir daha haber alamayınca emin olamamıştır.

"Lina, iyi misin? Aç lütfen."

Saklamaz yoksa benden. Saklar mı? Saklamaz. Annem bile saklıyor her şeyi o da saklar. İyiliğim için susuyor Aral bazen, yine susmuştur. Herkes susuyor bana. Sussun herkes o zaman.

"Lina'cığım."

O an duyduğum ses zihnimden çıkardı beni. Gözlerimi kırpıp adımı söyleyen sese doğru çevirdim başımı.

"Lina'cığım," dedi tekrar. "Yeden açmıyoysun kapıyı?"

Yutkundum. Kimseyi görmek istemiyorum çünkü Alin.

"Lina'cığım," dedi tekrar. Yanağını kapıya yaslamış gibiydi. "Hadi çık dışayı. Ben seni ösledim. Hem babacığım da geydi bak."

Kalbime bir ağır girdi. *O bizim babamız değil Alin. Bizim babamız bizi bırakıp gitmezdi. Bizim babamız beni katili etmezdi.*

"Lina," dedi sevdiğim bir ses. "Aç kapıyı lütfen."

Açmak istemiyordum. Bana susan kimseyi görmek istemiyordum çok seviyor olsam bile.

Alin. "Anneciğim," dedi üzgün bir sesle. "Lina'cığıma ye oldu? Yeden bisi içeyi almıyoy? Hasta mı?"

Belki de hastayımdır gerçekten... Kafamdan, kalbimden, ruhumdan ve bedenimden hastayımdır belki de gerçekten... Belki de rüyadır bunların hepsi gerçekten... Gerçek kendini, birazdan Aral'ın beni uyandırmasıyla gösterir belki geçerken.

"Bir şeyi yok Lina'nın," dedi annem. "İyi olacak bir tanem."

"Hastaysa Ayal'cığım onu iyileştiysin," dedi Alin. Beni gerçekten seven, benim için endişelenen ve benden hiçbir şeyi gizlemeyen tek kişinin dört yaşındaki kız kardeşim olması çarpıcı bir gerçekti gerçekten.

"Ayal'cığım Lina'cığımı iyileştiy."

"İyileştireceğim," dedi sevdiğim ses. "Sen anne ve babanla mutfakta beni bekle olur mu minik sincap? Ben Lina'yı iyileştirip geleceğim."

Aral o an sadece Alin'le değil anne ve babamla da konuşuyordu aslında. İkisini de uzaklaştırıyordu buradan. Onlara kapıyı açmayacağımı biliyordu. En yüksek ihtimalin kendisine ait olduğunu da...

"Sös mü?"

"Söz."

"Tamam o saman," dedi ona güvenerek. "Lina'cığım," diye seslendi sonra yine bana. "Ben anneciğimle seni muffakta bekliyoyum. Ayal'cığım seni iyileştiyecek. Çabuk iyileş tamam mı?"

İnsanların ruhu hastalanırsa iyileşmez Alin. İyileşmiş gibi yaparlar.

"Lina," dedi annem ağladığı her halinden belli olan bir sesle. "Lütfen aç kapıyı, endişeleniyorum."

"Celina Hanım," dedi Aral yumuşak bir sesle. "Ben onunla ilgilenirim. Siz oturun lütfen."

Annem ve onun adımlarından daha geniş, eskiden tanıdık olan birkaç adım sesi uzaklaştı yavaşça. Onların kapımdan uzaklaşmasını dinledim. Ama Aral'ın kapının arkasındaki varlığı hâlâ oradaydı.

"Lina," dedi tekrar. "Sadece ben varım."

Sadece o vardı zaten. Bu hep böyleydi. Burnumu çekip pes etmeyeceğini bildiğimden uzatıp kilidi çevirdim. Kilit sesini duyduğunda usulca açtı hemen kapıyı. Girebileceği kadar açılması için hafifçe önce doğru eğildim. Karanlık odaya girdiğinde yerde, kapının önünde oturduğumu fark etmesi saniyelerini bile almadı. Kapıyı ardından kapatıp güven vermek ister gibi kilitledi ve yanıma diz çöktü yavaşça.

"Biliyor muydun yaşadığını?" diye sordum tekdüze bir sesle.

"O şekilde olmadı," dedi durup düşünmeden. "Bugüne kadar hâlâ şüphem vardı yaşadığına dair."

Kafamı salladım yavaşça. Yalan söylemenmişti bana. Anlatmadı diye de kızmıyordum aklına bile gelmemiş ya da fırsat olmamış olabilirdi. Çünkü bana kızmaya bile vakti yoktu adamın. Tam kızacakken ölen babam çıkagelmişti çünkü.

"Buz kesmişsin," dedi yanağımı okşarken.

Burnumu çektim. "Ölen babamı gördüm ondandır," diye mırıldandım.

Dili dudaklarını ıslattı. Bir saniyeliğine dişlerini sıktı öfkeden ama tek kelime etmedi bu konuda. Arkasına uzanıp yatağımdaki yorganı çekti ve etrafıma sardı. Sonra yere oturdu, sırtını kapıya yasladı ve kolunu açtı bana kucağına gideyim diye.

Kafamı iki yana salladım. "Öfkeliydin bana," dedim içim titrerken. "Öfkeni bile çıkaramıyorsun benim yüzümden."

Kafasını salladı usulca. "Kucağıma gel Lina."

"Kız bana önce," dedim inatla. "Sen bana kızacaksın. Sonra ben de gidip ona kızacağım. Hepsi sırayla."

"Lina."

"Kız!" diye sesimi yükselttim hafifçe. "Hepsi sırayla!"

"Şu an içimden gelen tek şey seni sevmek," dedi gözlerime sakince bakarken. "Şu an sana kızmak gelmiyor içimden." Elini uzattı ısrarla. "Buraya gel sevgilim. Olman gereken yer burası."

İçimdeki ağlama isteğini bastırıp daha fazla direnmeden doğruldum ve kollarımı boynuna sararak kucağına yerleştim. Buz kesen yüzümü sıcak boynuna gömdüm.

"Senin de içinden gelen yıkıp dökmek değil," dedi saçlarımı okşarken. "O yüzden burada kendi kendine kırılıp dökülüyorsun."

Büyük eli sırtımı okşayarak beni ısıtmaya çalışırken, "Onun canını yakmak istiyorum," dedim. "Öyle yapacaktım. Öyle planlamıştım." Burnumu çektim. "Karşıma çıktığında onu gerçekten öldürmekten korktuğum zamanlar olmuştu," dedim öfkeyle. "Ona kızıp bağıracaktım Aral. Böyle hayal etmemiştim." Dişlerimi sıktım. "Yakasına yapışıp hesap soracaktım. Böyle fare gibi tir tir titreyerek saklanmayacaktım."

Omzumdan öptü sevgiyle. "Fare gibi değil," dedi bundan hoşlanmamış gibi. "Kedi gibi..."

"Kedi olmayacaktım," diye kızdım. "Aslan olacaktım."

"Yine olursun," dedi yumuşak bir sesle. "Sen ne olmak istiyorsan o olursun Lina. Kendine yüklenme bu kadar. Vücudun alarm veriyor görmüyor musun? Niye bu kadar körsün kendine karşı?"

"Beni yarı yolda bırakıyor hep. Aklım başka kalbim başka çalışıyor sanki. Bedenim aklıma ayak uyduramıyor. Nefret ediyorum bundan."

"Öldü sandığın babanı evinde buldun Lina," dedi. Kabul edemediğim o gerçeği bir çırpıda söylemişti. "Kim olsa aynı tepkiyi verir."

Kafamı iki yana salladım. "Sen vermezdim. O da vermezdi. Ben veriyorum ama. Korkağım. Güçsüzüm. Her şeyimi kaybedeceğim bu yüzden."

İçime bir korku düştü. Her şeyimi kaybedecektim gerçekten.

"Hiçbir şeyi kaybetmeyeceksin." Burnunu boynuma sürtüp, "Buradayım ben," diye fısıldadı ve boynumu öptü. "Hep burada olacağım," dedi şahdamarımın üzerine.

Kollarımı daha sıkı sardım ona. Sol elimin parmaklarını ensesindeki saçları arasına sokup kendime daha çok çektim onu. "Sadece sen," diye fısıldadım.

Aral beni kollarında ısıtıp bir süre sakinleşmemi bekledi. İkinci krizimi de kendimden başka kimseye zarar vermeden atlatabildim böylece.

Sağ eli uzanıp sol elimi kucağına çektiğinde ona izin verdim. Elimi eli içine hapsederken parmakları kolayca nabzıma yerleşti. Parmakları nabzımı sayarken dudakları alnımdan sıcaklığımı ölçtü tarttı.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Yanağımı omzuna yaslamış güzel yüzüne bakarken, "İyiyim," diye mırıldandım.

Kan ter içinde kalmıştım uyurken ve az önce ağlamamak için de sıkmıştım kendimi epey ama iyiydim şimdi. Bayılmak insanı deşarj ediyordu gerçekten.

Yumuşak bir sesle, "Şoka girdin," dedi.

Fark etmiştim.

"Işığı açabilir miyim?" diye sordu komodinimin üzerindeki gece lambasını kastederek.

Esasen tek bir ışık bile istemiyordum ama Aral'ın endişesi inadımı kırıyordu hep.

"Olur," diye mırıldandım.

Düğmeye bastı ve loş bir ışık aydınlattı odayı. Yüzünü daha net görebildim. Gözlerinde bir sürü şey vardı yine ama en çok şefkat vardı bana bakarken. Az önce o adama hesap sorarken böyle bakmadığına emindim

neredeyse. Bu yüzden saç diplerindeki hafif ıslaklık canımı sıktı. Endişe ve stresten terlemişti. O terlemezdi genelde. Soğukkanlılığını yitirmezdi öyle kolay kolay.

"Sen de iyi misin?" diye sordum ona.

Siyah gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmiyordu. "İyiyim... Sen iyi ol ben iyi olurum," dedi ve bunun bir palavra olmadığı gerçeği kalbimi yumuşatıyordu. "Uyuşukluk var mı hiç?"

Kafamı iki yana salladım.

"Miden bulanıyor mu?"

"Biraz."

"Net görebiliyor musun beni peki? Benekler var mı?"

"Yok."

"Harika," dedi gözlerime bakarak. "Duygudurumun nasıl?"

"Sakinim," dedim gözlerine bakarak. Artık sakindim. *Sakin olmayacak bir şey yoktu. Herkesin başına böyle şeyler gelirdi. Adı üstünde: Bazı insanlar böyle yaşardı neticede. Doğal. Benim doğalım bu. Kabul ettim artık bunu. Sakinim. Evet.*

"Çok sakinim hatta," dedim gözlerine bakarken. "Aşırı."

Annemin ve o kişinin varlığını sıfırlamıştım kafamda. İstediğimde böyle bir şey yapabildiğimi yeni keşfediyordum.

Bu cevabım Aral'ı gerdi. Gözlerinden bir parça endişe geçerken dili dudaklarını ıslattı.

"Bugünün tarihi ne Lina?"

"14 Şubat," dedim düşünmeden. "Artık 15 gerçi."

"Neredeyiz peki?"

Cevap vermedim. Verecektim aslında ama dudaklarımı araladığım an ağlayacağımı fark ettim. Bu yüzden kafamı iki yana salladım sormaması için. Ev gibi gelmiyordu burası artık. Eskiden evimdi, demek de istemiyordum. Söylersem ağlardım çünkü. Cesur acaba bu odada böyle mi hissetmişti Aral? Onun evi de burası değildi...

Aral'ın gözlerindeki endişe yerini sevgi ve hüzne bıraktı. Nabzımı ölçtüğü eli sıkıca tuttu elimi.

"Sıkma kendini," dedi yumuşacık bir şefkatli bir sesle. "Bırak gitsin Lina."

Kafamı iki yana salladım. Gözlerine bakmak yerine ilgimi başka bir şeye verdim. Tuttuğu elime baktığımda gördüğüm şeyle tüylerim diken diken oldu. Birkaç saat önce Ares'i dövdüğüm ve bana söyledikleri aklıma

gelirken öte yandan ellerimde hâlâ kanını taşıdığımı fark ettim. *Ellerim kanlı geziyordum ve o elle Aral'ın elini tutuyordum. Yüzüğüm kan olmuş... Aral'a ait bir şeyin kan olmasına tahammül edemiyorum.*

Mide bulantısıyla elimi kendime çekip hızla ayağa kalktım.

Aral peşim sıra ayağa kalkıp, "Lina..." demişti ki, "Ellerimde kan var," diye açıkladım kısaca ve aceleyle kapıyı açtım banyoya gitmek için.

Odadan hışımla çıkıp banyoya girdim hızla. Aral da peşimden geliyordu. Ellerim sargılı olduğu için açıkta kalan parmaklarıma kan bulaşmıştı yalnızca. Sargı da kan içindeydi ama onu değiştirmek kolaydı. Ben tenimdeki kanı temizlemek istiyordum en çok. Parmaklarımı suyun altına tuttum aceleyle. Ellerimi her kadar ovarak yıkasam da yüzüğüm yeterince temizlenmemiş gibi hissettirdi. Bu yüzden ikinci kez düşünmeden diş fırçama uzanıp yüzüğümü parmağımın üzerinde fırçalamaya başladım.

O sırada annemin, "Lina," deyişini işittim. Beni ürkütmek istiyormuş gibi yanıma gelip elini sırtıma koydu. "Temizlendi bir tanem. Hadi ellerini kurulayalım."

O an zihnime vuran bir anı canımı yaktı. Ağlayacak gibi hissettim. Aral'ın kanına ellerimi buladığım gece, bu banyoda, ellerimi temizlemek için ağlayarak fırçalarken annem de ağlayarak beni durdurmaya çalışmıştı tıpkı şu an yaptığı gibi. Ve yine başarılı olamamıştı. Neden beni çekmemiş buradan zorla mesela? Cinnet geçirmemden mi korkmuş? Yoksa benden mi? Ona da zarar veririm diye korkmuş mudur benden? Benim tilki...

"Lina."

Ve bir ses. Kafamın dışında değil yalnızca içinde bile beni kendimle baş başa bırakmayan, beni hiç yalnız bırakmayan o ses ve sıcak elleri...

Dalgın gözlerimi kırpıştırıp suyun altına soktuğu büyük ellerine baktım. Suyun altındaki ellerimi tuttu. Annemin kenara çekildiğini bile fark etmemiştim.

Dudaklarını saçlarıma yasladı, "Ellerin de yüzüğün de temiz sevgilim," diye fısıldadı sevgi dolu bir sesle.

İçimdeki ağlama isteği, hatırladığım anı ve onun varlığıyla daha çok artarken gözlerimin dolmasına engel olamadım.

"Temiz değil," dedim kabul etmeyerek. "Kan var."

Sol elimi elinin içinden çıkarıp parmağımdan çıkarmak istemediğim için yüzüğümü elimin üzerinden fırçalamaya devam ettim. Tek derdim buydu. Başka derdim yok benim. Temizleyeceğim bu yüzüğü ve

her şey düzelecek. Tek derdim bu benim. Başka derdim yok. Temizleyeceğim ve her şey yolunu girecek. Başka hiçbir sorunum yok. Kapının önünde beni bekleyen başka bir sorunum yok. Babam ölmemiş gibi karşıma geçmiş değil. Yüzleşmem gereken tanıdık ağırlıktaki gerçeklerim de yok benim. Tek derdim bu Aral. Bu yüzük de kan olursa yaşamam. Temizleyeceğim, geçecek. Ne olur bırak da temizleyeyim gönlümce. Temiz değil. Biraz daha fırçalarsam geçer...

Aral önce suyu kapattı, ardından elimden fırçamı aldı. Ben ona karşı çıkmadan eline biraz sıvı sabunu alıp ellerimi elleri arasına alarak yıkamaya başladı.

Yüzüğümün üzerinde gezdirdi başparmağını, ovaladı acele etmeden. Her parmağımı teker teker ovdu, tırnaklarımın içine kadar her yerini özenle temizledi. Avuçlarımın dikişli olduğunu bildiği için sadece parmaklarımla ilgilendi ama sargılarım ıslanmıştı biraz. Bana bunun için de kızmıştı belki de ama o an kızmadı. *Aral'ın bana kızmak için bile vakit bulması lazım. Bir sürü şey borçluyum ona.*

Ellerimi durulayıp kulağıma çok yakın duran dudakları, "Tertemizsin," diye fısıldadı.

Önce kendi ellerini sonra da benim ellerimi havluyla kuruladı. Kolunu belime sarıp beni banyodaki klozetin üstüne oturttu ve anneme sargı bezi olup olmadığını sordu. Ellerime bakıyordum hâlâ.

"Sargı bezi varsa alabilir miyim?" diye sordu anneme.

"Tabii," dedi annem ağlayarak. "Getireyim hemen."

Aral önümde diz çöküp ellerimdeki sargı bezlerini açarken ellerime öylece bakıyordum.

"Lina," dedi bana.

"Hım."

"Gözlerime baksana bir benim."

Kafamı iki yana salladım.

Ona bakarsam ağlardım. Bu yüzden ellerime bakmayı tercih ediyordum. Ellerime bakınca kanın sebebini aklımda taze tutabiliyor, ağlamamı bastırabiliyordum.

Eli uzanıp çeneme yerleşti ama yukarı kaldırmak için bir güç uygulamadı. Tenimi okşadı. "Ağla Lina."

"Ağlanacak bir şey yok," diye mırıldandım.

O sırada içeri annemden daha iri biri girdi. Aral'a ihtiyacı olan her şeyi verirken öylece dikildi orada.

Annem, adamın arkasında gözyaşlarını dökerken arkasına saklandığı adama duyduğum öfke boğazıma tırmandı ama dilimi silah etmemem lazımdı. *Zihnin öfkeli kalbin korkak. Bu yüzden farz sana ağzını açmadan önce her boğumda düşünmek. Katil değilim. Öldürmedim kimseyi. Ne elimle. Ne de dilimle. Bazen en büyük kurşun olabilir susmak. Sus Lina, bakalım bu savaşı kim kazanacak.*

Aral hızla sargılarımı tazeledi. O doğrulurken ben de doğruldum ve çekinmeden tuttum elini. Kapının önünde bekleyen sessiz kâbuslarımın arasından geçtim peşimden onu da götürerek. Vestiyerdeki montumu aldım yavaşça.

"Eve gidelim," dedim Aral'a.

Aral'ın bana baktığını sezdim ama birkaç saniye sürdü bu yalnızca. Hiç karşı çıkmadı kararıma. Aral uzanıp kabanını aldığı sırada annemin titreyen eli uzanıp tuttu elimi.

"Lina," dedi ağlayarak. "Zaten evindesin anneciğim... Ne olur gitme böyle."

Boğazıma birkaç yumru daha dizildi.

"Burası benim evim değil," dedim. Yüzlerine bakmamak için yere çevirmiştim bakışlarımı. Burnum akmaya başladı. "Evi sırtını dönmez insana."

İnce parmakları yüzüme dokundu. "Sıkma kendini," dedi ağlayarak. "Kendini sıktığın için burnun kanıyor. Ağla ne olur Lina. Ağlarsan hafifler için."

"Hafiflemesin," dedim sakin ama öfkeli bir sesle. "Hafiflerse geçer. Geçmesin." Öfkeli gözlerimi ona çevirdim ilk kez ve ağlamaktan şişen mavi gözlerine baktım. "Hiç unutmayacağım bana yaşattığınız bugünü."

Mavi gözlerindeki hüzün öyle yoğundu ki üzüntüden mide bulantım arttı. Ağlıyordu o da benim gibi ve öyle başarılıydı ki sessiz ağlamakta ona bakmamış olsam saatlerdir ağladığını fark edemezdim.

Elimi kendime çektim usulca. "Bana sustuğun hiçbir şeyi unutmayacağım anne."

"Annene değil bana kız," dedi kapının önünde duran adam. "Her şeyin suçlusu benim."

"Evet öylesin," dedim nefretle ama ona dönüp bakmadım. "Ve pişman bile değilsin yaptığından."

"Sizi yaşatmak için ne..."

Sözünü tamamlamasına tahammül edemeyerek öfkeli gözlerimi ona çevirdim. "Ölseydin," dedim doğrudan. O an kalbime yuvasından çok

eskiden çıkmış yorgun bir mermi saplandı. Pişmanlıkla doldu içim. "Yine ölseydin ama beni katilin etmeseydin," dedim bu kez. "Ölmen gerekiyorsa yine ölmüş gibi yapsaydın ama beni katilin etmeseydin," diye kızdım ona.

Başta susmakla cezalandıracaktım onları ama bir kez çıkmıştı ağzımdan kelimeler. Bir daha susamazdım. Bu yüzden onları serbest bıraktım.

"İkna etmen gerekiyormuş ya bizi... Tebrikler!" Sesim titrese de gözlerinin içine baktım. "Öyle ikna oldum ki öldüğüne her gün cesedini teslim almak için morgun önünde bekledim." Yumruklarımı sıktım. "Beni boş ver. Bana susmayı alışkanlık etmişiniz siz kendinize. Ya annem? Ne kadar kritikti o zaman durumu... Ya üzüntüsünden ölseydi o zaman? Ya ölmediğin halde öldüğün fikriyle onu öldürseydin?"

Kafasını iki yana salladı, derinden kederle. "Celina öldüğüme ikna olmazdı."

Onların da acı çektiğini, üzüldüğünü görmek daha da öfkelendiriyordu beni. Onların üzülmeye hakkı yoktu ki... Benim dünyamdı yıkılan tekrar tekrar.

"Tabii annem tanıyor seni," dedim kafamı sallayarak. "Kim olduğunu, neyin içinde olduğunu benden daha biliyor. Bir tek benim, bu kadar içinde olup hiçbir şeyi bilmeyen aptalın teki. O yüzden bu kadar inandım seni öldürdüğüme."

"Lina'cığım," dedi arkamdan ağlamak üzere olan bir ses.

Alin'in varlığını unuttuğumu fark edip gözlerimi kapattım.

"Bir şey yok bir tanem," dedi annem.

"Lina'cığım ditmesin," dedi Alin ağlamak üzere olan bir sesle. "Bağırmayın."

Yutkunup gözlerimi açtım ve anneme sarılan Alin'e baktım. İçimdeki ağlama isteğini tetikledi onun korkan gözlerine bakmak.

"Alin'le gömdüm ya ben seni," dediğimde gözyaşlarımı daha fazla tutmadım içimde. Usulca süzülmeye başladılar gözlerimden. "Tek başıma. Yanımda üç yaşında bir çocukla, o korktuğundan ağlarken bir başıma yağmurun altında gömdüm ben seni..."

Bana uzandığında elini ittim. "Asaf gelip aşağılayıcı bir tavırla borcu ödememe gerek olmadığını söylediğinde sana da böyle baktığını hayal edip pişmanlıktan ölerek kapısına gittim onun bana iş versin diye..." Göğsünden ittim onu hafifçe ama sanki tüm gücümü uygulamışım gibi geriye doğru sendeledi. "Sana mezar taşı yaptıracağım diye yemek yemedim."

Tekrar ittim. "Otobüse binmedim. Notlarımı sattım. Üç işte çalıştım. Günde iki saat uyuyarak hayatta kalmaya çalıştım." İttim. "Annemi yaşatmaya çalıştım." Alin'in ağlayışı kulağıma dolup beni daha çok öfkelendirirken onu güçle ittim. "Alin'e bakmaya çalıştım!" Tekrar ittim. "Olmayan bir borç için..." Tekrar. "Tek başıma!" Tekrar. "Ölmediğin halde!" Tekrar. "Katilin olmadığım halde!" Ve tekrar. "Bir babam olduğu halde!"

Onu tekrar ittirmek üzere kalkan ellerimi bileklerimden yakalayıp beni kendisine çekip zorla sarıldığında onu itmeye çalıştım. "Bırak," dedim ağlayarak. "İstemiyorum."

İstemiyordum. Bir kolunu bana sıkıca sarıp kollarımı göğsünde sabitlerken diğer elini başımın arkasına yaslayıp beni kendisine yasladı tamamen.

Saçlarımdan öpüp, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Bana sarılmasına izin vermek istemedim. İtmeye çalıştım onu. "Bırak!"

"Her şey için özür dilerim Lina."

"Her şeyi başıma yıktın benim!" diye bağırdım. "Bırak!"

Bırakmadı. Gözyaşlarım bir bir omzuna düşerken bir eli saçlarımı okşuyor diğer kolu sıkıca tutuyordu beni. Ellerim, göğüslerimiz arasında sıkışıp kalmıştı. İstesem kurtulacağımı biliyordum ama güç kalmamıştı sanki kollarımda. Kollarının tanıdık varlığı, değişmeyen kokusu, kalp ritmi ve onun gerçekten benim babam olduğu ve ona Aral'a bile itiraf edemeyecek kadar çok ihtiyacım olduğu gerçeği her saniye direncimi kırıyordu.

"Her şeyin suçlusu benim. Her şeyi kabul eder sırtımda taşır, yüzleşirim ama hiçbir şey ben öyle istediğim için olmadı Lina. Mecburdum bir tanem. Tek şansımız olmasa tek bir saniye yalnız bırakmazdım seni Lina. Tek bir an Lina... Tek bir an şansım olsa sana tek bir saniyesini yaşatmazdım bu olanların. Özür dilerim bir tanem."

"Seni öldürdüm sandım," dedim gözyaşları içinde.

"Biliyorum," deyip saçlarımdan öptü yine. "Özür dilerim. Tek şansım buydu Lina. Sen inanmazsan kimse inanmazdı. Özür dilerim."

"Hiç unutmayacağım," dedim dudaklarımı omzuna yaslarken.

Şakağımdan öptü beni. "Biliyorum, özür dilerim."

Ona direnmeyi bıraktım. "Affetmeyeceğim seni hiç," dedim gözyaşlarım usul usul akarken.

Başını salladı usulca. "Affetme," diye onayladı beni. Bir kere daha öptü saçlarımdan.

Göğüslerimiz arasında sıkışan ellerimle gömleğini tuttum sıkıca. "İlk söylediğim..." dedim zorlukla. "Öyle demek istemedim."

"Biliyorum," dedi.

Gömleğini daha çok sıktım kaybolmasından korkarak. "Bir daha sakın ölme."

"Baba," dedi, bunu duymaya çok ihtiyacı varmış gibi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım inatla.

Dudakları saçlarıma yaslıyken, "Baba de bana Lina," dedi nefes verir gibi. "Yalvarırım bunun için sana."

Yutkundum. Onu kaybettiğimi sandığım gün, onu kaybetmeden önce onunla konuştuğum an hâlâ zihnimde taze ve pişmanlıkla doluydu.

Dudaklarımı omzuna yasladım bu yüzden. "Bir daha ölme baba," dedim ağlayarak.

Omuzları gevşerken derin bir nefes verdi ve, "Ölmem," dedi derinden gelen boğuk bir sesle.

Ben omzunda ağlarken saçlarımı okşayan eli uzaklaştı benden. Birine uzandı. Alin'i de diğer omzuna aldığını, ufak eli babamın boynuna sarılırken alnıma dokunduğunda anladım. Babam evimizin kapısının önünde, dağılmadan ve toparlanmadan bir adım önce, ikimiz de onun yüzünden omzunda ağlarken sorumluluk aldı. Bize eskisi gibi sarıldı ve kalbimizdeki tüm öfkeyi, kederi ve hüznü yumuşattı. İkimizi de teselli etti, saçlarımızdan öptü ve sevgisini esirgemedi hiçbir zaman yapmadığı gibi. Onu affetmem zaman alırdı belki ama ona, onun varlığına ihtiyacım vardı. Yaşamasına ihtiyacım vardı.

Alin babamın omzunda uyuyakaldı. Benim de sinir boşalması yaşamış ve ağlamış olduğum için uykum gelmişti ama uyumaya vakit olmadığının farkındaydım.

Burnumu çekerek omzundan başımı kaldırdım. Babamın sırtımdaki eli önce saçlarıma ardından yüzüme kaydı. Nemli kirpiklerimi başparmağıyla kuruladı.

"Her şeyi düzelteceğim," dedi gözlerimin içine bakarak. "Yaşadıklarını unutturamam ama bir daha hatırlamayacaksın. Söz."

Kafamı iki yana salladım. "Söz verme."

Gözlerinde hüzünlü bir bakış vardı hiç gitmeyen. Ona güvenmemi her şeyden çok istiyordu sanki. "Hak ettiğin o hayatı yaşatacağım sana."

Kafamı salladım, buna inanmak istiyordum. Ben de bunun için savaşacaktım. Gözlerim Alin'in uyuyan yüzüne çevrildi. Korkmuş ve çok

üzülmüş olmalıydı. Yüzüne bakınca yaşamaktan çok onu yaşatmak istiyordum.

Babam, "Burada kal bu gece," dediğinde bana diyor sandım ilk önce ama sonra Aral'a baktığını fark ettim.

Aral'ın kafasını salladığını hissettim. Ben de karşı çıkamadım. Gitsem gitttiğim yere sığmayacaktım. Kalsam da ne daha fazla nefret kusacak ne de hesap soracak halim vardı. Saatlerdir ayaktaydım ve psikolojik olarak o kadar yorulmuştum ki Aral ve Alin'le birlikte uyusam belki biraz olsun gevşeyebilirdi tüm kaslarım.

"Ben yatak hazırlayayım," dedi annem boğuk bir sesle.

"Ben hazırlarım," dedim ona bakmadan.

Ona bakmaktan neden kaçıyordum bilemedim o an. Vicdan azabı mıydı, aramıza giren soğukluk ya da kırgınlıklar mıydı bilmiyordum sebebi bilmiyordum ama bakamıyordum yüzüne. Babamdan daha kötü değildi yaptıkları, zira susmaktı tek yaptığı ama annem olduğu için ona daha fazla kırılma hakkı görüyordum kendimde belki de. Anneler de insan halbuki ama insan annesine daha çok içerliyor bir şekilde. Üstelik ya bir gün ölürse diye korktuğumdan haklı olsam da haklılığımı düşünmeden pişmanlık duyuyorum her seferinde. Yine de yüzümü çevirip özür dileyemiyorum utandığımdan. Aral'a anlatsam belki akıl verir bana ama ben onun aksine annesiyle vakit geçirmesine mâni oluyorum.

Annem çekinerek bana uzattı elini. Saçlarıma dokundu hafifçe. Sonra da burnunu çekerek yatak odasına gitti. Muhtemelen Aral'ın uyuması için yastık yorgan falan çıkaracaktı.

Babam kucağında Alin'le odaya yönelmeden önce saçlarımdan öptü. "Annene kızma lütfen," diye rica etti. "Benim tüm sorumlusu."

Bir şey söylemedim. Sorumluluğu kimin üstlendiğiyle ilgilenmiyordum. Kimin yaptığıyla ilgileniyordum daha çok ve ikisinin de bana bunun için kırılmaya hakkı yoktu.

Babam Alin'i yatırmak için yatak odasına ilerledi. Uyumayacağını biliyordum. Babam geceleri çok nadir uyurdu ya da uyusa bile çok uykusu sığ olurdu. Ne zaman uyku girmese gözüme, mutfağa giderdim. Ne zaman mutfağa gitsem birkaç dakika sonra yan sandalyemde o oturuyor olurdu. Bir gece yan yana oturup sohbet ederdik herhangi bir konudan bir başka gece ben uykum gelsin diye kek yaparken o ya beni izler ya da ben fırını ayarlarken karıştırma görevini üstlenirdi. Artık fark ediyordum ki akşamları annemin dizine yattığı birkaç saatten başka uyuduğu bir an

yoktu esasen. Geceleri tetikte olmalıydı hep. Başına bir şey gelecek korkusuyla yaşamak zor olmalı.

Tam arkamda hissettiğim huzur verici bir varlık ve saç diplerime çarpan sıcak bir nefesle birlikte saçlarıma yaslanan dudaklar düşüncelerimi böldü.

"İyi misin?" diye fısıldadı dudakları saçlarıma yaslıyken.

Başımı salladım yavaşça. "İyiyim."

Annem odanın kapısını elinde yastık ve yorganla açtığında Aral doğruldu ve benden önce davranıp ileri atıldı yardım etmek için. Annemden yastığını yorganını teslim aldı ve teşekkür etti ona. İyi olup olmadığını sordu. Annem ona hüzünlü bir gülümseme verip yanağına dokundu minnettar bir şekilde. Aral'a iyi olduğunu söyleyip teşekkür etti her şey için. Sonra da kahvaltıda istediği bir şey olup olmadığını sordu. Az önce hayatımızın en travmatik olayını yaşamıştık belki de ama annem o kadar ayıplanarak ve görev odaklı yetişmişti ki misafirinin kahvaltısıydı derdi. En çok da benim sevgilim olduğu için içi kan ağlıyor olsa da Aral bir şey isteyecek olursa hiç uyumadan onu yapmak için uğraşacağını biliyordum.

Annem hayatı boyunca hep susturulmuş sanki. Yüksek zekâsına rağmen özgüvensizliği ve asosyalliği bu yüzden belki de. Babamı bu kadar seviyor olması bu yüzden belki de. Kendini ifade edemiyor olması ve ben kendimi kapattıkça yaklaşmaya daha da çekinmesi bu yüzden belki de. Bilmiyorum. Hepsi bir varsayım. Çünkü annem hiç anlatmadı bana kendini.

Aral elinde yastık ve yorganla yanıma geldiğinde arkamı dönüp ona yol gösterdim. Misafir odasına girdik. Büyük koltuklardan birine ilerledim. Üzerindeki yastıkları kaldırdım. Aral da bana yardım etti. O çarşafı serdi ben de yastığını koydum. Kabanını çıkarıp koltuğun kenarına bırakıtı. O an üzerinde gömlek ve pantolon olduğunun farkına vardım.

"Sana eşofman getireyim," deyip odadan çıkacaktım ki uzanıp elimi tuttu ve kendisi otururken beni de yanına çekti yavaşça.

Ona karşı çıkmayıp yanına oturdum. İlgiyle yüzüne baktım, o da aynı ilgiyle yüzüme bakıyordu.

"İyi misin gerçekten Lina?" diye sordu gözlerime bakarak.

Kafamı salladım. "Daha iyiyim," dedim sessizce. "Yarın daha iyi olurum."

Cevaplarım onu mutlu etmedi belki ama memnun etti. Beni onaylayarak kafasını salladı. "Hep daha iyi oluruz," dedi bana umut olmak ister gibi. Varlığı bile hayatımdaki en parlak ışıktı Alin'den sonraki. "Halledeceğiz her şeyi."

Kafamı salladım. Sonra aklıma, canımı sıkan bir diğer gerçek düştü.

"Burada kalman sorun olmayacak mı?" diye sordum tereddüt ederek. "Annen seni evde sanıyordur. Dün de benim yüzümden kalamamıştın. Yine benim yüzümden gecenin bir vakti ayrıldın evden."

Yüzüme dökülen saçımı kulağımın arkasına itti. "Kalmamı istemiyor musun?"

İstiyordum. Babamın bu evin içinde olduğu gerçeğini hâlâ hazmedebilmiş değildim. Hatta onunla uyumak istiyordum ama şartlar pek fırsat verecek gibi durmuyordu. En azından bu evin içinde onun da olduğunu bilirsem belki biraz olsun uyurdum. Ama burada kalırsa aklının annesinde kalma ihtimali de vardı. Aral'ı sürekli iki şeyin arasında bırakmaktan nefret ediyordum. Aral, aralık demek. İki şeyin arası demek. Ama kalpken güzel. Aşkken güzel. Arafta kaldığında değil.

Sessiz kaldığım için sol eli yanağıma yerleşti, yüzümü hafifçe kaldırdı, dışarıdan içeri vuran sokak lambasının loş ışığı yüzümüze vuruyordu. "Lina," dedi yumuşak ve sessizce. "Bir anlığına kendinden başka hiçbir şeyi düşünme." Başparmağı usulca yanağımı okşadı. "Gitmemi mi istiyorsun kalmamı mı?"

"Kalmanı istiyorum," diye fısıldadım. "Ama annen..."

"Annemi düşünme," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Annemi ben düşünürüm. Sen bu gece sadece kendini düşün sevgilim."

İçimdeki sevgi öylesine sıcaktı ki bazen göğsüm yanıyormuş gibi hissediyordum. Ona yalnızca bakarken bile hissediyordum bunu.

"Özür dilerim," dedim bu gece için.

Dili dudaklarını ıslattı gözlerime bakarken. Tüm öfkesini, söylenecek sözlerini yuttu sanki. Sonra kafasını iki yana salladı. "Dileme güzel bebeğim."

"Kızmayacak mısın?" diye sordum hüzünle.

"Şu an seni sevmekten başka bir şey gelmiyor içimden." Gülümsedi hafifçe. "Belki sonra kızarım ama."

Onu çok seviyordum. "Sonra kız mutlaka," dedim. Kızmasını gerçekten çok istiyordum. "Mutlaka kız bana."

Dolan gözlerime bakarken kaşlarını çattı. "Neden ağlıyorsun Lina?"

Sinirlerim bozulmuştu çünkü galiba. "Bana kızmana bile vakit olmuyor," dedim üzülerek. "Ben, sırf hayatım çok kötü diye beni sürekli alttan al istemiyorum. Bana karşı da duygularını dizginlemek ya da gizlemek zorunda kal istemiyorum. Üzeri örtülsün, halı altına süpürülsün, çözülmedikçe büyüyüp bana olan sevginden götürsün istemiyorum."

Gözlerime bakarak iç çekip bana doğru eğildi biraz. "Sanki bu mümkünmüş gibi," dedi sıcak nefesi yüzüme hafifçe eserken. "Söyledim Lina. Bizim seninle *konuşup* çözemeyeceğimiz derdimiz yok."

Aslında bir öpücükle çözmeyeceğimiz derdimiz yok, derdi hep ama evin içinde babamın varlığının ve kulaklarının çok iyi duyduğu gerçeğinin farkındalığından biraz değişikliğe gitmişti üzerine basarak. Normal bir zamanda bu çok tatlı gelirdi belki ama normal bir anda değildik ve bu farkındalık beni de hazırlıksız yakaladı. Babamı ilk sevgilimle tanıştırdığım birkaç senaryo vardı aklımda varlığını unuttuğum. Bu ilk sevgili senaryolarının başrolü Atakan falan da değildi üstelik, Aral'dı. Aral'ı babamla sevgilim olarak tanıştırmayı hayal ettiğim birkaç senaryo kurduğumu hatırladım bir anda ve bu, kalbimde tuhaf bir ağırlık yaptı.

Çekinmeden, "Seni çok seviyorum," dedim gözlerine bakarken. Kim duyarsa duysun utanmadım, utanacak bir şey değil ki sevmek.

Aral'ın gözlerine derin bir bakış yerleşti, sevgi ve şefkat somut bir şey olsa o an, gözbebekleri olurdu.

"Çok âşığım sana," dedi o da gözlerime bakarak, çekinmeden.

Gülümsedim sevgiyle. "Yarın sana bir şey anlatacağım." Burnumu çektim. "Baş başa kalınca hatırlat mutlaka."

"Ne anlatacaksın?"

Burnumu çekip, "Şimdi anlatamam," dedim. Malum sebepten olduğunu anlaması için gözlerimle kapıyı işaret ettim.

"Şimdi daha çok merak ettim," dedi hafifçe gülümseyerek.

Güzel gülümsemesine bakarken parmaklarımla dudaklarına dokundum. Onu öpmeyi öyle çok istiyordum ki eğer Aral'a ait herhangi bir odamızda olmuş olsaydık onu dakikalarca öperdim.

Merakla baktı yüzüme. "Benimle mi ilgili?"

Kafamı salladım. Dudakları üzerindeki parmaklarımı öptü. "Şimdi daha çok merak ettim."

Gülümsedim hafifçe. "Tahmin bile edemezsin." Burnumu çektim. "Ben de bu şekilde olacağını tahmin edemezdim."

"Artık yazarak anlatmak zorundasın," dediğinde gülümsemem genişledi.

Kafamı iki yana salladım. "Beklemen gerekecek. İnan bana benden dinlemek istersin."

Kafasını salladı. "Ondan bir an bile şüphe etmem," diye onayladı beni. "Ama bu kadar meraklandırdıysan en azından ipucu vermen gerek." Burnunu yanağıma sürttü. "Yoksa..."

Yanağımı ona sürttüm. "Yoksa ne?"

Derin bir nefes aldı tenimden ve çok sessizce fısıldadı. "Çok ayıp şeyler söylerim."

Gülümsedim içimden gelerek ve dizginlemedim kendimi bunun için. Mutlu olmaya ihtiyacım vardı. Bir saniye bile olsa... Onunla olan birkaç saniye bile olsa...

"Normalde bile ayıp şeyler söylemiyorsun," diye fısıldadım ben de çok kısık bir sesle. Bu kadarını da duyuyor olamazdı babam bence.

Aral burnunu tenimde gezdirerek boynuma doğru ilerledi ve boynuma hafifçe bir öpücük bırakıp tenime, "Öyle mi?" diye fısıldadı. Ses tonu ve beni öpüşü tüm tenimi karıncalandırdı. Birlikte olduğumuz akşam zihnimde şimşek gibi çarptı. Bana söylediği kelimeleri zihnim taradı ve tenimin ısısı arttı.

Burnundan güldü tenimin ısındığını hissetmiş gibi. Hafifçe boynumun bir başka yerini öptü yine. İç çekti. "Lina, Lina, Lina."

Biraz geri çekilip yüzüne baktım. "Gerçekten inanılmazsın," dedim sanki ben yapmışım gibi iç çekmesine.

Gülümsememe baktı. "Sen de öylesin."

Tüm konuşmayı beni gülümsetmek için yaptığının bilinciyle ona daha fazla âşık olmuş gibi hissettim. Onu her gün daha fazla sevdiğim bir gerçekti ama ben yalnızca daha fazla sevmiyordum, ben Aral'a zaman zaman bir kez daha ve her seferinde daha fazlasıyla âşık oluyordum.

Yüzlerimiz arasındaki birkaç santimi ona birazcık uzanarak kapattım. Dudaklarına ufacık bir öpücük bıraktım. Bir santim kadar ondan uzaklaşıp gözlerine baktım. "Sana eşofman getireyim."

"Annen verdi." Nefesi yüzüme çarpmıştı.

Koltuğun diğer ucunda duran takımı o zaman fark ettim.

"O zaman ben de kendime yastık getireyim."

Saçlarıma dokundu. "Burada mı uyuyacaksın?"

Kafamı salladım. "Uyuyabileceğimi sanmıyorum ama seni görebileceğim bir yerde uyuması daha kolay olur."

Kafasını salladı yavaşça. Eğilip sol kaşım üzerinden öptü. "Bir yastık yorgan kap bakalım."

"Sen de üzerini değiştir. Gömlekle oturma. Üzerinde kırışıyor."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Üzerimin kırışmasına özellikle dikkat etmenin bir sebebi var mı?"

Öyle mi yapıyordum?

"Öyle mi yapıyorum?"

Kafasını salladı. "Kendi kıyafetlerini yere atıyorsun ama benimkileri koltuğa koyuyorsun," dediği anda yanında soyunduğum değil yalnızca onun da benim yanımda soyunduğu gerçeğini açık ettiğini fark edip kaşlarını çatarak kapıya bakıp; utançla sol elini gözlerine kapattığında gülümsetti bu beni. Hafifçe güldüm hatta. O kadar tatlıydı ki yanağına dokunmadan edemedim.

Kalkarken kulağına yaklaşıp, "Ayıp şeyler söyleme," diye fısıldadım çok kısık bir sesle.

Sonra da misafir odasından çıktım usulca. Sessiz adımlarla odama gidip yastığıma ilerledim. Yastığıma uzandığım sırada yatak odasının kapısı açıldı. Tanıdık ayak seslerini işittim. Mutfağa gider sandım ama adımları benim odama yöneldi. Ona dönüp bakmak ve bakmamak arasında kaldığımda yastığımı sıktım.

"Lina," diye seslendi bana cılız bir sesle. "Birlikte uyuyalım mı bir tanem?"

Üzerine Aral'ı bastırdığım içimdeki derin yaranın tekrar derinden bir sızıyla birlikte kanamaya başladığını hissettim. Başta sessiz kalıp işime devam etmek geldi içimden. Israr edemezdi, tanıyordum annemi. Ama sırf bu yüzden buraya gelip bunu sormasının bile ne kadar zor olduğunu biliyordum. En çok da kendimden...

Yastığımı yerine bıraktım yavaşça. Kafamı sallayıp yatağıma girdim üzerimi bile değiştirmeden. Aral haklı, onun kıyafetlerine karşı bu tutumum sanırım yalnızca. Ve utanmazın tekiyim. Aral'ı annesinden uzaklaştırıp kendi annemin kollarında yattığım için...

Annem yanımdaki boşluğa uzandı. Karanlıktı ama gözlerindeki hüzünlü parıltıyı seçebiliyordum. Ona sokulmaya çekindim sanki yedi yabancımmış gibi. Birkaç ay öncesine kadar en çok yıkıldığım dizler onundu halbuki.

Zarif eli yanağıma yerleşti. Saçlarımı yüzümden çekip sevdi beni küçük bir çocuk gibi. O bana sokuldu, sonra da kendine çekti beni.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum," dedi derinden gelen boğuk bir sesle. "Ama çok korkuyorum Lina. Her şeyimi tekrar kaybetmekten... Çok korkuyorum."

Teselli edemedim onu. Ben de korkuyordum ve teselli etmeyi hiç beceremiyordum.

Burnum aktı inceden. "Niye hiç konuşmadın benimle?"

Kolları beni daha sıkı sardı. "O kadar şeye susmam gerekti ki..." dedi boğuk, cılız bir sesle. "Senelerce Lina, o kadar fazla şeye sustum ki... Her gün okula gitmek için evden çıktığında geri gelecek misin diye düşündüm, geri geldiğinde beni sevecek misin diye düşündüm. Hatırlarsan nasıl olur diye düşündüm, ya seni alırlarsa diye düşündüm. O iki seneyi hatırlama diye ne yapabilirim diye düşündüm. Bir sürü şeye susmam gerekti Lina. Seni korumak istedim sadece."

Gözlerim dolduğunda gözlerimi kapattım ağlamamak için. Burnumu çektim.

"Hatırladım ama," dedim sitemle. "O zaman da sustun anne."

"Sustuğum şeyler o kadar çok ki Lina, nasıl ki bir yalanın devam ettikçe büyür açıklanamaz hale gelir, benim sustuklarım da öyle büyüdü içimde. Sustuklarımı büyüttükçe açıklaması daha zor oldu. Üstelik seni koruyabilecek gücüm yok. Ne yazık ki yok. Keşke olsaydı Lina... Özür dilerim her şey için."

"Şimdi var mı?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Şimdi baban var," dedi saçlarımı okşayarak. "O seni korur."

"On ay önce de vardı," dedim burnum sızlarken. "Hiç kızmıyor musun bunun için?"

"Ona bu hayatı yaşatan benim ailem Lina," dedi acıyla. Titrek bir nefes verdi ağlayarak. "Sana bu hayatı veren..." Sustu, devam edemedi. Yutkundu boğazındaki yumruyu yutmak ister gibi.

Kalbime kızgın bir taş batırılmış gibi hissettim. Sevdiği herkese bu hayatı yaşatan, onun ailesiydi... Bu gerçeğin farkındalığı çarptı yüzüme o an. Annemin çektiği acının boyutunu o an biraz daha somut bir şekilde kavrayabildim.

"Sen de söyledin. Ben babanı çok iyi tanıyorum Lina. Onun bizim için, senin için neler yapabileceğini biliyorum. Mecbur olmasa bize bunları yaşatmayacağını biliyorum ve ona kızsam affettirmeye çalışır kendini bunu da biliyorum ama benim ona kızmaya hakkım bile yok Lina. Tüm bunlara ben ve benim ailem sebep oldu."

Babamı yaşattığı için tüm bunlara sebep olduğunu düşünüp vicdan azabı çektiğini ilk kez o an fark ettim. Annem, babamı çok seviyordu. Onu yaşattığı için pişman olacağını kırk yıl düşünsem aklıma getirmezdim ama yaşadığı hayatın heba edildiğini görmek belki de

onun yaşamaktan pişman olduğunu düşündürtüyordu ona. Çok sevdiğin birini yaşattığına pişman olmak hayal bile edemeyeceğim bir vicdan mahkemesiydi ve bu, annemin göğsünde kurduğu mahkemelerden yalnızca biriydi.

"Seni çok seviyorum," dedi saçlarımın üzerine. "Dilersen hiç affetme beni, seni bu dünyaya getirdiğim ve bu hayatı yaşattığım için. Ama seni çok seviyorum Lina." Saçlarımı öptü. "Bir hayatın olsun istiyorum, içinde ben olmasam bile. Her şeyden çok istiyorum."

Boğazıma dizilen hiçbir kelimeyi ağlarım diye dile getirmedim ama yüzümü göğsüne yaslayıp uyuyana kadar burnumu çektim. Ağlayamadım ama burnumu çektim içli içli. Annem ben uyuyana kadar saçlarımdan öptü, beni sevdiğini söyledi. Özür diledi durdu, hissedene kadar kabul edildiğini. Fısıldayarak bir ipe dizdi tüm mecburiyetlerini sonra da bariz birinin varlığının verdiği güçle çekti ipini. Kafamın içinde astı her bir mecburiyetini, öldürdü tüm ihtimalleri ama affedilmenin yaşamakla yoktu bir ilişkisi. Zamana bırakmak gerekecekti.

Uyuyamam sandığım o gecenin karanlığında annemin kollarında uyuyakalmıştım. Bir kâbustu beni derin uykumdan uyandıran. Babamı öldürdüğüm ve Aral'ın babamı teşhis ettiği bir rüyaydı gördüğüm. Kan ter içinde açmıştım gözlerimi. Annem derin bir uykudaydı. Sabah yedi oluyordu neredeyse. Sessizce çıktım yataktan. Aral'a götürdü sessiz adımlarım beni. Onu annesinin yanından ayırıp geleceğim, demiş ama yanına gitmemiş, kendi annemin kollarında uyurken onu yalnız bırakmıştım. Kalbim sancıdı bu yüzden. Eğer uyuyabilmişse bile şimdiye kadar çoktan uyandığını düşünerek yürüdüm misafir odasına. Yatağını nizami bir şekilde toplamıştı ama kendisi orada değildi.

Babamın da uyumamış olduğu geldi aklıma. Bir anlığına bir yere gitmiş olabilecekleri ihtimali geldiyse de aklıma başımı salona uzattığımda onları balkonda gördüm. Yan yana görmenin artık bir hayal olduğunu sandığım iki adam balkonda ayakta dikiliyor, konuşuyorlardı. Onlara bakarken içimde tarifsiz bir his peyda oldu. İyi veya kötü diyemezdim, alışılmadık bir histi.

Babamın gözleri bana çevrilmedi ama benim burada olduğumu anladığını hissettim. Dudaklarından ismimin döküldüğünü okudum. Aral'ın gözleri kapıya, olduğum yere çevrildi. Bakışları sakindi, güvenli bir ortam olduğunu düşündürdü bu bana. Derin bir nefes alıp yanlarına yürüdüm. Balkona çıktığımda tüm dikkat benim üzerimdeydi.

"Günaydın," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek.

Hayatımın en anormal anlarından biriydi. Öldüğünü sandığım babam, hiç olmayacağını sandığım âşık olduğum adamla benim histeri krizimin sabahında balkonda sohbet ediyorlardı. Babam sigara içiyordu ama Aral içmiyordu.

"Günaydın bir tanem," dedi babam.

Garip hissettim.

"Günaydın," dedi Aral ilgiyle yüzüme bakarken.

"Ben Alin'e bakayım," dedi babam sigarasını söndürürken. Yanımdan geçerken saçlarımdan öptü.

Bizi Aral'la yalnız bıraktı balkonda.

"Uyuyabildin mi?" diye sordum mahcubiyetle.

Kafasını salladı. "Bir saat kadar uyudum. Sonra Kadir abi sigara içmeyi teklif etti."

"Annem geldiği için..." demiştim ki kafasını iki yana sallayarak susturdu beni. "Biliyorum, gördüm sevgilim." Bana yaklaşıp dağılan saçlarımı yüzümden çekti. "Ona kendini açıklamasına izin vermene sevindim."

"Sana karşı bencillik ediyormuş gibi hissediyorum."

"Benim annemle uyuyacak halim yok Lina," dedi yanağımı okşarken. "Ama bir gün dizine yattığımda, seni odamda bekletirim ben de."

Onu her yerde beklerdim. Geleceğini bildiğim her yerde hiç şikâyet etmeden beklerdim.

Aral saçlarıma dokunurken nemli olduklarını fark etmiş gibi kaşlarını çattı biraz. "Kâbus mu gördün?" diye sordu ilgiyle.

Kafamı salladım. "Ne konuşuyordunuz?" diye sordum merakla.

"Seni," dedi öylece.

"Nasıl yani?"

"Geçmişten bahis açıldı biraz," diye mırıldandı gözlerime bakarken. "Sana âşık olduğumu anlamış kaçtığım gün."

"Kaçtığın gün?"

Kafasını salladı. "Yirminci doğum günün. Seni gördüğüm ilk gün."

İçimde tuhaf bir heyecan duydum onca şeye rağmen. Bu yüzden elimin ona uzanmasına mâni olamadım. Yanağına dokundum usulca. "Biliyor muymuş?"

Kafasını salladı. "Hep biliyormuş."

Hep biliyormuş... Babam onun beni sevdiğini değil yalnızca benim de onu sevdiğimi hep biliyordu bence. Geçmişte konuşmalarımızı

hatırladıkça fark edebiliyordum bu gerçeği. Bu yüzden ona gitmemi istemişti. Aral'ı tanıyor, beni ne olursa olsun koruyacağını biliyordu.

"Dün nereye gittin Lina?" diye sordu bana o sırada.

Yutkundum. "Biliyorsun."

Dili dudaklarını ıslattı. Tahmin ediyordu ve artık tahminin gerçekleştiğine emindi.

"Ellerindeki kan kimindi peki?"

Kana bulansa da artık temiz olan parmaklarımı yanağında gezdirdim sakinlik içinde. "Ares'in," diye mırıldandım. "Kızabilirsin istediğin kadar. Ama seni bir daha onunla değil aynı yerde aynı cümlede bile bulundurmam."

Sebeplerimi anlıyor olsa da ikna olduğu söylenemezdi. İkna olmasını da beklemiyordum. Aynısını Asaf için Aral bana yapsa ben de ona kızardım. Zira yapmıştı bir kez ve benim de ona kızmaya vaktim olmamıştı bana annesini anlattığı için. Ne kadar benziyorduk gerçekten Aral'la...

"Ya zarar görseydin?" diye sordu hafif kızgın bir tonda.

"Görmedim," dedim diğer ihtimalleri yok sayarak. "Rahatlatacaksa eğer içini yalnız da değildim."

Kafasını salladı. "Evet. Kuzey de vardı," dedi ona da kızgın olduğunu belli eden bir bakışla.

"Onu orada bulmayı ben de beklemiyordum," dedim. Bu konuda ondan bir şey saklamadığımı bilmesini istedim.

"Ayrıca soracağım ona bunun hesabını," diye onayladı beni.

Dudaklarımı aralayacak oldum ama o sırada sokağa giren arabayla dikkatim dağıldı. Gözlerim tanıdık bir arabaya çevrildiğinde Aral'ın da bakışları o yöne çevrildi ve gerildiğini hissettim. Araba binanın önünde durdu. İçinden çıkacak kişiyi merakla bekledim. İçinden inen kişileri gördüğümde gözlerime inanamadım. Gözlerimi kırpıştırıp Aral'a baktığımda onun da yüzünde de benzer bir şaşkın bir ifade vardı. Binaya girdiklerinden elinden tutup onu içeri soktum ve doğruca kapıya ilerledim gördüğüm şeyin gerçek olup olmadığını anlamayarak.

Babam sanki kimin geldiğini biliyormuş gibi kapının önünde, bir kolu korumacı bir tavırla annemin beline sarılmış bir şekilde bekliyordu. Annemin gözlerinde kararsız ve çekingen bir ifade vardı. İşittiğim ayak sesleri durup kapıyı çaldığında babam bir anlığına Aral'a baktı. Sonrasında kapıyı açtığında az önce gördüğüm şeyin gerçekten yaşandığına emin oldum. Ender Çakırca ve Hükümdar Çakırca el ele kapımızda duruyordu...

Bölüm 10

Bir Kelebeğin Kanadı

Ölmeden önce... Her şeyi değerli yapan ve o çok korkulan gerçek ölümün ta kendisi. Biliyoruz bir gün başımıza geleceğini ve tüm çaba, ölmeden önce yapabilmek istediğimiz her şeyi. Hayat doğduğun gün çevrilen bir kum saati, yaşamaksa arkanı dönüp gönlünce hareket etmek izlemektense düşen kum tanelerini. Benim yüzüm hep dönüktü kum saatime. Her gün izlerdim düşen kum tanelerini. Öleceğim gerçek, zamanı meçhul ama hissi anbean benimleydi. Sonra biri geldi, tuttu elimi. Yüzümü çevirdi, arkamı döndüğüm bir hayat gösterdi. Arkamı döndüğüm; imkân vermediğim bir ihtimal deniziydi ve o elin işaret ettiği en güzeliydi. Hayalini kurmazdım benim olmayacağını bildiğimden, ihtimal bile vermezdim hayali beni öldüreceğinden. Ama o el yalnızca bir hayalden değil bir ihtimalden de bahsetmişti bana ve inandırmıştı buna beni. Artık dönüş yoktu bundan geri. O ihtimal gerçeğim olmalı yoksa öleceğim bu kadar istediğim için seni...

Hiçbir zaman hayal gücü geniş biri olmadım, gerçekçiliğim engeldi buna. Fakat yaşadığım gerçek bir hayal gibi gelmeye başladı zamanla. İçinde olduğum bu an şimdi gerçek gibi gelmiyor mesela. Hükümdar Çakırca ile Ender Çakırca kapımızda ve kapıyı açan, babamdan başkası değil. Aral elimi tutmuyor olsa gerçek olduğuna inanmam ama tutuyor elimi. *Bir rüya olsaydı eğer elimi tutmuyor olurdu çünkü. Aral rüyalarımda elimi tutmuyor hiç, aksine hep ölüyor benim yüzümden...*

Ama gerçek bu an. Aral iyi, yanımda her zamanki gibi ve içinde bulunduğumuz durum ikimiz için de alışamayacağımız kadar yeni ve aslında bir o kadar da acı verici. Ender Hanım artık dışarı çıkabiliyor, korkularını daha büyük bir korkuyla yenmiş belli ki. Ya da Aral için endişe duymak onun için artık bir tetikleyici. Babamsa o sahte mezarın içinde değil, dışında; tam karşımda dikiliyor. Kanlı canlı, dipdiri. Annemin elini tutuyor sıkıca. Annem mahcubiyetle yere bakıyor, sanki başını kaldırsa bununla yüzleşemezmiş gibi.

Ben doğduğum evdeyim. Yanımda sevgilim duruyor ama bu, hayal ettiğim bir araya gelme anı değil. Ne Aral'ın ailemle tanışması ne de onun ailesiyle benim ailemin bir araya gelmesi istediğim gibi. Tek derdim de bu değil. Ama insanın hiç mi bir hayali istediği gibi gerçekleşmez, anlamıyorum.

Hükümdar Çakırca'nın yüzüne bakınca bile anlayabiliyordum buraya kendi isteğiyle gelmediğini. Babama kızgın ve öfkeliydi fakat dün gece biliyor muydu onun evde olduğunu emin değildim. Belki de dün gece benimle konuşurken haberdardı ve bir şeyleri tetiklemek istemişti. Çünkü babamın aksine beni işin içine sokmak istiyordu en başından beri.

Ender Hanım, Hükümdar Çakırca'nın elinden tutarken yüzünde nezaket gülümsemesi olan tek kişiydi. Yüzünde bir tebessüm vardı, kalp atışlarının telaşlı olduğunu işitebiliyordum ya da öyle olduğunu düşündüm, bilmiyorum. Gözleri kapıyı açan babamdan anneme ardından orada muhatap bulamayınca bize çevrildi. Önce Aral'a bakıp sıcak bir gülümseme verdi ona sonra bana bakıp buruk bir tebessümle teselli etti sanki beni. Garip hissettirdi bu bana. Bu hayat bir şekilde yaşanmıştı ve Hükümdar Çakırca'nın varlığıyla telafi edemediği şeyleri Ender Hanım yokluğundan döndüğü bir günde telafi etmişti sanki. Aynı şey bende de tam tersiydi. Annemin fırsatı varken teselli edemediği şeyi babam yokluğundan sonraki birkaç saatte ona sarılarak ağlamamla sonuçlandırmıştı.

Aral'ın baba, benimse anne tarafından zayiatlarımız vardı. Onu benim babam, beni de onun annesi teselli ediyordu bu zamanlarda. Ne acıydı gerçekten... Varlığında yokluğunu çektiğimiz ilgisizliğin açtığı, sol omuzda ya görünür ya da görünmez bir yara her zaman...

Ben tüm bunları düşünürken bir dakika bile geçmemişti esasen ve o sürede kimse ilk adımı atmamıştı konuşmak için. Babam onları içeri davet eder gibi kapıyı biraz daha araladı. "Buyurun lütfen," dedi, sesinde en ufak bir düşmanlık barındırmadan. Hatta nezaket vardı sesinde.

Ender Hanım içeri girmeye yeltenecek oldu ama Hükümdar Çakırca elini sıkıca tutarken milim kıpırdamayarak buna sessizce mâni oldu. Ender Hanım gözlerini ona çevirdi sitem eder gibi. Hükümdar Çakırca da ona baktı. Ender Hanım'ın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve tepkisine bakıldığında buraya da sırf onu kıramadığı için geldiği anlaşılıyordu fakat içeri girmemekte kararlıydı. Haksız diyemezdim, herkesin kendince sebepleri vardı.

"Hükümdar," dedi Ender Hanım yumuşak bir sesle.

Ender Hanım'ı uzun zamandır tanıyor değildim ama biraz olsun onu tanımışsam eğer, kendi geldiği kapıda, içeri davet edildiği halde girilmemesi onun gibi biri için kabalık olurdu.

Hükümdar Çakırca dudaklarını ıslattı, yavaşça bir nefes aldı, yutkundu. Aral'ın kendini kontrol edişini babasından öğrendiğini o an daha iyi anladım ve bu görüntü tüylerimi diken diken etti. Aral yaş aldığında muhtemelen babasına benzeyecekti ve bu düşünce nedense kalbimi kırdı. Onun saçlarında beyaz görmek kalbimi kırardı ama o zamana kadar yanında olmak için Alin hariç her şeyimi verirdim.

Hükümdar Çakırca gözlerini babama çevirdi. "Kahvaltı için sessiz sakin bir yer biliyorum," dedi.

Babam sanki o yeri biliyormuş gibi kafasını salladı. "Arkandayım."

"Ben de," dedi Hükümdar Çakırca usulca başını sallarken. Ardından Aral'a çevirdi gözlerini bana da kısa bir bakış attıktan sonra. "Konuşalım mı?"

Aral onu onayladı yalnızca. Gece evden çıktığımdan haberdardı ama Köprü'de yaptıklarım yalnızca Aral'ın değil Hükümdar Çakıca'nın da başını ağrıtmış olabilirdi çünkü dizildiğimiz bu satranç tahtasında Hükümdar Çarkıca'nın kullanmayı en çok istediği taştım. Beni hevesli olmadığı halde korumak zorunda kalıyordu hep.

Aral, elimi tutan sol elinin başparmağıyla tenimi okşadığında ona baktım. Bana kısa bir bakış atıp arkama uzanarak kabanını aldı. Kabanını giyerken gözlerime bakıyordu sanki gitme, dersem gitmeyecekmiş gibi ama ondan bunu istemedim. Başını yeterince ağrıtıyordum onun. Gözlerimi kapatıp açtım iyi olduğumu bilsin diye. Eğilip saçlarıma varla yok arası ufacık bir öpücük bıraktı ve aralanan kapıdan çıktı. Ender Hanım bana hafifçe gülümsedi, ardından sevgi dolu bakışları Aral'a çevrildi. Hükümdar Çakırca onu merdivenlere yönlendirirken Ender Hanım'ın bakışları son kez anneme çevrildi. Ben de anneme baktım. Yere bakıyordu öylece ve bu süre içinde hiç konuşmamıştı.

Aral'ın babama başıyla selam verip annesi ve babasıyla aşağı inişini izledim. Garip bir his kapladı içimi. Bir yanım Aral'la gitmek istedi ama diğer yanım kalmam gerektiğinin bilincindeydi.

Babam kapıyı yavaşça kapatıp yüzünü anneme çevirdi. "Celina," dedi usulca.

"Yüzüne bakamıyorum," diye fısıldadı annem varla yok arası. Titrek bir nefes verdi. "Kimsenin yüzüne bakamıyorum."

O an Aral'la tanıştıkları anı anımsadım. Aral o ana kadar annemle hiç yüz yüze tanışmamıştı muhtemelen fakat annem onun kim olduğunu biliyor olmalıydı. Ne hissetmişti onunla konuşurken? Aral sekiz kardeş olduklarını söylediğinde Ender Hanım için canına sağlık demişti. Onunla tanışmayı ummuştu yüzünde bir gülümsemeyle ama şimdi fark ediyordum ki gülümsemesi hüzünden ibaretti. Aral'la normal bir sohbet etmeye çaba gösterirken bir yandan da kısa tutmaya çalışmıştı. Üstelik Aral'ı umduğumdan daha kolay kabul etmiş, benimsemiş, başkalarına karşı duyduğu güvensizliği duymamıştı ama Aral'ın evinde kaldığımız süre boyunca hep mahcuptu. Güneş ablayla konuşurken bile çekingendi. Her şeyin sebebini, düşündükçe daha iyi anlıyordum şimdi.

Annemi izlerken kalbimde bir sancı hissettim. Aral'ı bıçakladığımı hatırladıktan hemen sonra yüzüne bakmaya utanmıştım. Ona fütursuzca söyleyip suçladığım her şeyden değil yalnızca onu her öpüşümden ve sevişimden bile utanmıştım. Hakkım yoktu çünkü buna, arsızlık da bir yere kadardı. Hâlâ utanıyordum kendimden zaman zaman ve onu hak etmediğimi ama kendini bana hediye ettiğini kabul etmiştim.

Annemin Ender Hanım'a karşı yaşadığı utanç bu türden değildi. Benim Güneş ablaya karşı duyduğum türdendi. İşte tam da bu yüzden annemi anlıyordum. Annem, benim aksime ellerini kana bulamış değildi ama hayatımıza bir karabulut olarak çöken kaynağa o kadar yakındı ki bunun ağırlığından başını kaldıramıyordu. O kötülüğün kaynağı göklere yükselmek için çabalarken annem her gün yerin dibine giriyordu ve bu, onu daha da suskunlaştırıyordu.

Babam onu göğsüne çektiğinde bunu daha fazla izleyemeyecek gibi hissettim. Benden çekinerek yatağıma gelen, en sevdiği insanı ailesinin elinden kurtaramayan değil yalnızca; kızını da kaybeden, evden çıkmaya korkan, anlatmaya korkan, ölmekten değil ama onları kaybetmekten korkan, tek arkadaşını kaybeden ve yüzüne bakmaktan utanan o kadın annemden başkası değildi. Tüm bunlar başımıza gelmeden önce benimle konuşabilen, dertleşebilen, beni teselli edebilen; o kadındı. Ben nasıl ki Aral'a anlatamıyordum her şeyi, tıpkı Aral'ın da anlatamadığı gibi; annem de anlatamıyordu ve ben bunun için kızıyordum ona hep. Haklıydım. O da haklıydı. Herkes haklıydı ve herkes tolere edebildiği ölçüde bir aradaydı.

Boğazımda bir yumru belirdi. Ağlama isteği oluştu içimde. Bir adım atıp elimi annemin sırtına koydum. Babam sağ kolunu açıp beni de

göğsüne çektiğinde ben de anneme sarıldım. Babam sıkıca ikimize de sarılırken annemin omuzlarının titremesinden, ağladığını anladım. Belki de bir rahatlamaydı bu. Belki de affedildiğini hissetti hayatında ilk kez, bilmiyorum. Belki de ilk kez dürtüsel olabileceğini hiçbir şeyi saklamak zorunda olmadığını, artık güvende olduğunu hissetti. Bilmiyordum ama aynı rahatlamayı ben de hissettim. Burnum sızlasa da ağlamadım. Gözyaşlarımıza sebep olan herkesi içimin ateşinde yakacaktım.

Annem başını hafifçe kaldırıp, "Bizi bekliyorlar," diye fısıldadı. "Hazırlanalım, bekletmek ayıp olur."

Babam yüzünde buruk bir tebessümle anneme baktı. "Olmaz olmaz," dedi hafiften gıcık olmuş gibi. "Oğulları kızımıza yüzük takmış, bekleyiversin o yaşlı sırtlan."

Bu söylediği beni utandırdı sebepsizce. "Baba," diye sitem ettiğim sırada annem de, "Kadir," diye kızdı ona hafiften. Aynı anda söylemiştik, babamın elleri saçlarımıza yaslıydı ve birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı.

"Buradayım," diye fısıldadı buna şükreder gibi.

Gözlerimi kapattım ağlamamak için. Derin bir nefes aldım, kokusu burnuma doldu. Gerçekten buradaydı. Babam buradaydı, gerçek gibi gelmiyordu hâlâ.

Yatak odasının kapısının açıldığını işittiğimde gözlerimi araladım. Başımı kapıya çevirdiğimde uykulu bir ifadeyle yürüyen Alin'i gördüm. Uykusu bile dağılmadan ayağa fırlamıştı yine. Gözlerini ovalayarak koşar adım yanımıza geldi.

"Babacığım kucak," dedi gülümseyerek kollarını yukarı kaldırıp. "Ben de sayılmak istiyoyum."

Babam bana sardığı kolunu açıp eğildi ve onu kolayca kucağına aldığında gülümsedim. Alin bir kolunu babamın diğer kolunu da benim boynuma sarıp kıkırdayarak bana sırnaştı. Yanağıma bir öpücük bıraktı. "Günaydın Lina'cığım," dedi mutlu bir ifadeyle.

Alin'i bu kadar heyecanlı ve mutlu görmemin üzerinden ne kadar geçmişti bilmiyordum ama bir aile olmamızın üzerinden hatırı sayılır bir zaman geçmişti ve bu, kalbimi ağırlaştırdı.

"Günaydın minik sincap," dedim sevgiyle. Onu göğüskafesimde yaşatma isteği tekrar sardı içimi.

"Günaydın babacığım," dedi bu kez parlayan gözlerini babama çevirip. Belli ki ben eve gelmeden önce babam Alin'e kim olduğunu hatırlatmış, ona kendini yeniden sevdirmişti.

"Günaydın bebeğim," dedi babam sevgiyle.

Alin yüzünde gülümsemesini tutamayan bir ifadeyle anneme döndü. "Günaydın anneciğim."

"Günaydın bir tanem," dedi annem de.

Uzun zaman sonra annemin mavi gözlerinde bir parça da olsa huzur gördüm o an. Arkamdan uzattığı eli önce Alin'in yanağını okşadı. Sonra benim saçlarıma dokunup göz göze geldikten hemen sonra yanağımı öptü.

"Hadi hazırlanalım," dedi benden ayrılıp. Yanaklarını kuruladı. "Ayıp oluyor gerçekten."

Babamın hiç acelesi yok gibiydi. Alin'i öptükten sonra eğilip saçlarım üzerinden öptü beni de ve arkasını dönüp yatak odasına doğru ilerlerken, "Ender'e dua etsin," diye mırıldandı.

Peşi sıra yürüdüm kendi odama gitmek için. "Senin burada olduğunu biliyor muydu?" diye sordum merakla.

Yatak odasına girmeden hemen önce bana baktı. "Dinlemesine izin verdim," dedi gözlerime bakarak.

Kaşlarım çatıldı. O an evce telefonumun ne kadar zor çektiğini, zaman zaman hiç çekmediğini anımsadım. Babam evin dinlenilmek isteneceğinin farkındaydı ve sinyal kesici kullanıyordu. Fakat dün gece izin vermişti.

"Neden?" diye sordum yargısız bir sesle.

"Peşime düşmek istiyorsa kendisi gelsin," dedi gözlerime bakarak.

Tüylerim diken diken oldu. Hükümdar Çakırca'nın beni gönderdiğini biliyordu. Başka neler bildiğini Allah bilirdi. Fakat ben de öğrenmek üzereydim.

Kafamı sallayıp odama girdim. Üzerime beyaz *vintage* bir gömlek, koyu kahve tonlarında dokumadan çiçekli *vintage* görünümlü bir ceket, siyah kumaş bir pantolon giydim. Saçlarımı taradım yalnızca. Alin koşarak yanıma geldi. Annemin giydirdiği tatlı bir takımın içinde bir ışık gibi parlıyordu. Onu kucağıma alıp doyasıya sarıldım, onu öpücüklere boğdum. Kıkırtısı kulağıma dolarken burnunu bana sürterek beni güldürmeye çalışıyordu. Gülümsetti bu beni.

"Ayal'cığım yeyde," dedi kıkırdayarak.

"Aşağıda bizi bekliyor," dedim gülümseyerek.

"Yeyeye gidiyoyuz?"

"Kahvaltı yapacağız." diye yanıtladım her şeyi alıp onu odamdan çıkarken. Babam üzerine kabanını giyiyordu. Merakla yüzüne baktım. Elini kolunu sallayarak evden çıkacak mıydı gerçekten?

"Nasıl gideceğiz?" diye sordum gözlerine bakarak.

"Sizi Aral götürecek," dedi kabanının yakasını düzeltirken. "Ben arkanızda olacağım."

Birkaç saniye yüzüne baktım. "İyi olacak mısın?"

Yüzünde sıcak bir gülümseme oluştu ama gözlerinde kendine güvenen kanlı canlı bir tehlike vardı.

Uzanıp yanağıma dokundu. "İyi olacağız," dedi güven veren bir ifadeyle.

Beni buna inandıran ilk kişiydi, onu kaybettiğimde yerini Aral'la doldurmuştum. İkisine de büyük bir güven duyuyordum ve ikisi de iyi olacağız, derse buna koşulsuz inanırdım.

Annem de geldiğinde aşağı indik. Hükümdar Çakırca'nın geldiği *VIP* aracı gördüm, kapısı kapalıydı. Aral ve Kürşat kapının önündeydi, sohbet ediyorlardı. Bizi gördüklerinde dikkatlerini bize verdiler. Babam arkamızda kaldı, görünüre çıkmadı.

Aral önüme kadar geldi. "Hazır mısınız?" diye sordu ilgiyle.

Kafamı salladım. Gözlerini arkama, babama çevirdi beklentiyle.

"Sana emanet," dedi babam ona. Sesindeki minnettarlık o kadar canlıydı ki ensemdeydi sanki.

Aral'ın gözlerinde daha önce görmediğim bir bakış gördüm. Babamla olan bağını hissetmemek imkânsızdı.

"Dikkat et," dedi Aral.

"Ederim," dedi babam onu onaylarken.

Aral anneme bakıp nezaketle arabasına yönlendirdi bizi. Annem, Alin ve ben arka koltuğa geçerken babama son kez bakıp arabaya bindim. Aral yolcu koltuğuna geçerken Kürşat direksiyona geçti. Önce *VIP* araç hareket etti, ardından Kürşat ve hareket ettiğimiz an sokağa giren tanıdık bir motosiklet takıldı peşimize. Bir süre sonra babam görüş açımızdan çıkmıştı. Sessiz bir nefes alıp gözlerimi önüme çevirdim. Yan aynadan Aral'la göz göze geldim o an. Beni izliyordu. Ona gülümsedim hafifçe her şey yolunda, der gibi. Derin bir nefes aldı. Arkasına yaslanırken sağ elini koltuk ve kapının arasındaki boşluktan hafifçe arkaya uzattığında kalbimin ritmi değişti. İçimde kendimin uzayda kapladığı yerden daha fazla yer kaplayan bir sevgiyle hafifçe öne kayıp elini tuttum.

"İyi geçti mi?" diye sordum merakla.

Dikiz aynasından bana bakarken dudaklarını ıslattı. "Her şey yolunda."

"Yiğit?"

Altdudağını ısırdı hafifçe. Gözlerini önüne çevirdi. "Babam müdahale etmiş," dedi dümdüz bir sesle. "Ehliyetin güvende."

Ehliyetim umurumda değildi. Bana bakmadan konuşmasından bile kızgınlığını anlayabiliyordum ama üzülmedim. Aksine memnun oldum. Kızsın istiyordum çünkü. Elimi tutan elini okşadım. "Üzgünüm."

Elimi tutan elinin başparmağı elimi okşadı. "Konuşuruz sonra."

Kafamı salladım. Annemin meraklı bakışlarını üzerimde hissediyordum ama ne o sordu ne de ben açıklayacak motivasyonu bulabildim. *Annemin üvey kardeşlerimden haberi var mıydı acaba? Biliyor muydu dört abim olduğunu mesela? Ve onlara biçilen bir ömür olduğunu? Tedaviyi biliyor muydu gerçekten? Herkes için geçerli miydi? Onları tedavi eder miydi? Yoksa göz yummak her şeyin bitmesi için tek çare miydi? Bilmiyordum. Sormuyordum. Şimdilik.*

Yaklaşık bir saat kadar sürdü yolculuğumuz. İnsanlardan uzakta bir orman evine benziyordu, belki de askeri üyelere ait bir tesis falandı emin değildim. Fakat babamın kaçak olduğu ve Hükümdar Çakırca'nın da içeride mi dışarida mı olduğu belli olmadığından emin olamadım. Aral'a bunu sormayı kafamın bir kenarına not ettim.

Araçlar durduğunda aşağı indik. Alin inmek için hemen hareketlenirken gözlerimi anneme çevirdim. Kararsız ve tedirgindi. Göz göze geldiğimizde cesaret vermek isteyerek kafamı salladım. Bunlardan daha fazla kaçamazdı. Yüzleşirse rahatlardı, kendimden biliyordum.

"Bunlar kaçabileceğin şeyler değil anne," diye mırıldandım. "Yüzleşmen gerek."

Gözlerini kapatıp bir nefes aldı ve kapısını açtı. Aral arkamda durup elini belime yerleştirdi. Kürşat annemin kapısını açarak yardım etti ona. Annem arabadan indi. O sırada bir araç girdi geçtiğimiz patika yola. Jan'ı bir süre sonra gözden kaybetmiştim, belki de gerçekten askeri bir bölgeydi, emin değildim.

Siyah arabadan babam indi. Annemin gözleri hemen ona çevrildi. Babam bize bakıp ardından annemin elinden tuttu ve arabanın etrafından dolanıp yanımıza ilerledi. Hükümdar ve Ender Çakırca bizi evin önünde bekliyorlardı. Bir sürü çalışan vardı görünürde. Belki de özel mülklerinden biriydi. Babam ve annem önümüzden geçip yürümeye başladıkların-

da biz de peşlerine takıldık. Aramızda en çok eğlenen Alin'di. Aral'ın elini tutmak için aramıza girdi.

Yüzünde bir gülümsemeyle merakla bana baktı. "Lina'cığım, Batı'cığım yok mu?" diye sordu heyecanla.

Aral, Batı'nın ismini duyunca Alin'e baktı. Onu özlediğini gördüm ifadesinde. Batı da onu özlemiş olmalıydı. Adamı hasta yatağından çıktığı günden beri peşimde koşturduğumdan kardeşlerini görmeye bile vakti olmuyordu.

Alin'e bakıp başımı iki yana salladım. "Yok minik sincap," diye yanıtladım onu. "Ama belki dönüşte onu görmeye gideriz..."

Kafasını salladı çok isteyerek. "Ye zaman diyey evimise gidices? Ben oyayı çok sevmiştim."

Aral'la göz göze geldik. Uzanıp Alin'in yanağına dokundu. "Bugün döneceğiz," dedi net bir sesle. Bunu o kadar net söylemişti ki babamla sadece benim hakkımda konuşmadıkları belli oluyordu. Babamla başka neler konuştuklarını merak ediyordum.

Gözlerimi karşıma çevirdim. Babam ve Hükümdar Çakırca hiç konuşmadılar, Ender Hanım yüzünde buruk bir ifadeyle bizi evin verandasına davet etti. Gözlerimi verandaya çevirdiğimde Ekin'i gördüm. Diğer tüm Çakırcaların da burada olduğunu sandım ama sayı artmadı. Muhtemelen Güneş ablayı bu işe bulaştırmayı asla istemiyorlardı ve Deniz'i de onun yanında bırakmışlardı.

Babam ve annem ilerlerken peşlerinden biz ilerledik. Ender Hanım'la göz göze geldiğimizde bana gülümsedi.

"Merhaba," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek. Sabah da bir şey diyememiştim.

"Merhaba Lina," dedi hafifçe gülümseyip.

"Nasılsınız?"

"İyiyim," dedi benimle yürürken. "Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedim, buna ne kadar inanacağından şüphe ederek.

Anlayışla kafasını salladı. Elini sırtıma koyup beni teselli ederken, "İyi olacak her şey," dedi.

Ona karşı mahcup hissettim kendimi ve bunu hiçbir zaman aşamayacaktım. Masaya yaklaştığımızda babamla annem oturmuşlardı. Hükümdar Çakırca, Ender Hanım'a bir sandalye çekti oturması için, kendisi de hemen yanına geçti. Anne ve babamla karşılıklı oturuyorlardı. Alin'i annemin yanına oturttum, Aral benim için Alin'in hemen yanındaki

sandalyeyi çekti. Usulca iliştim sandalyeye. Masaya en son oturan Aral'dı. Ekin'in yanına, benim karşıma oturmuştu. Bir anne, bir baba, en küçük ve en büyük kardeşten oluşan iki çekirdek aile karşılıklı oturuyordu o an. Kendimi garip hissettim. Hiç oturacağımı düşündüğüm bir masa değildi bu.

"Servise başlayabilirsiniz," dedi Hükümdar Çakırca otoriter bir sesle.

Çalışanlar bu emri bekliyormuş gibi harekete geçtiler. Servisler açıldı, sofra dizildi, çaylar ve sular doldurudu. Her şey tamamlanana, tüm çalışanlar ayak altından çekilene kadar kimseden çıt çıkmadı. Ne zaman ki son çalışan kapıyı ardından kapattı ve ayak sesleri duyamayacağım kadar uzaklaştı; o zaman sessizlik bozuldu.

"Öncelikle..." diye söze başladı babam. Gözlerimi ona ardından annemin, babamın elini sıkıca tutuşuna baktım. "Celina senden özür dilemek istiyor Ender."

Cümlenin böyle bitmesini beklemediğimden gözlerimi anneme çevirdim. Babamın elini sıkarak ondan aldığı güçle mavi gözlerini masadan kaldırıp Ender Hanım'a çevirdi doğrudan. Ender Hanım yüzünde hüzünlü bir ifadeyle sessizce baktı anneme. Ender Hanım anneme yıllardır kaçtığı üzüntüsünü ve suçluluk hissini dile getirme fırsatı verirken Hükümdar Çakırca'nın çenesi sımsıkıydı ama müdahale etmedi.

"Ben..." dedi annem silik bir sesle. "Çok üzgünüm Ender." Sesi titriyor olsa da geri adım atmadı. "Sustuklarım günahlarımdan daha büyük ve ben artık bununla yaşayamıyorum," dedi çaresizce. "Bir şey ifade etmez belki ama özür dilerim her şey için."

Ender Hanım'ın mavi gözlerinin dolduğunu gördüğümde gözlerim istemsizce Aral'a çevrildi. Annesine bakıyordu bir saniye kadar önce. Ben ona baktıktan hemen sonra annesinin gözlerine bakamıyormuş gibi gözlerini kaçırmış ve benimle göz göze gelmişti. Ama benden de kaçırdı. Gözlerini bambaşka bir yere çevirdi. Arkamda bir yere baktı. Ne annesinin üzülmesine dayanabiliyor ne de onu üzen şeye öfkelenebiliyordu. Halbuki öfkelenmek hakkıydı her zaman.

"Hiçbirimiz böyle olsun istemezdik," dedi Ender Hanım anlayışla.

"Fakat yeri geldiğinde fedakârlık edebilirdik," diye devam ettirdi Hükümdar Çakırca soğuk bir tonda.

Gözlerimi ona çevirdim. Anneme değil babama bakıyordu. Babam da ona bakıyordu. Dışarıdan bakan biri, ikisinin de sakin olduğunu düşünürdü.

"Yeterince ettim," dedi babam net bir sesle. "Ailemi asla feda etmem."

Kafasını salladı Hükümdar Çakırca. "Başkalarının ailelerini edersin."

"Sakın," dedi babam sakince ama o ses tonunun altındaki otorite bana bile çok yabancıydı. "Kendini benden daha iyi bir adam olarak düşünme."

Hükümdar Çakırca, "Eğer Linayı..." demişti ki Aral müdahale etti.

Babasının gözlerine bakarak, "Eğer Lina olmasaydı..." dedi üstüne basa basa. "Burada oturmuyor olacağımı biliyorsun."

Tüylerimi diken diken etti bu söylediği. Ender Hanım, bunu babasıyla arası bozuk olduğu için söylediğini sandı muhtemelen ama Ender Hanım, annem ve Alin hariç hepimiz Aral'ın bunu o anlamda söylemediğini biliyordu.

Hükümdar Çakırca gözlerini bana çevirdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Lütfen," dedi o sırada Ender Çakırca üzgün bir ifadeyle. Önce kocasına ardından babama baktı. "Her iki aile de iyi zamanlar geçirmedi, geçirmiyor ve lütfen daha fazla zorlaştırmayın." Daha sonra Ender Çakırca uzanıp annemin masa üzerindeki elini tuttu. "Ben seni affettim," dedi içtenlikle. "Umarım bir gün sen de kendini affedersin Celina."

Ender Hanım'ın söyledikleri tüylerimi diken diken etti. Annem gözleri dolsa da başını, bu kez gözlerini kaçırmak için değil minnettarlıkla eğdi. Alin huzursuzlukla bana sokulduğunda gözlerimi ona çevirdim. Annemin ağlayacak olduğunun farkındalığı onda huzursuzluk yarattığından gülümsedim ona, kolumu sıkıca sarıp saçlarını öptüm.

Annem, "Teşekkür ederim," dedi minnettarlıkla.

Ender Hanım dolan gözleriyle gülümsedi ona. "Kahvaltı yapalım olur mu?" dedi ricayla.

Aral, Ekin'in arkasından elini uzatıp annesinin sırtına dokundu. "Misafire hürmet nezaketin olmazsa olmazıdır," dedi babasına kısa bir bakış atıp. "Celina Hanım, anne lütfen başlayın," dedi yumuşak bir sesle.

"Alin de acıkmıştır, buyurun lütfen," diye onayladı Ekin de ortamı daha da yumuşutmak ister gibi. "Eminim yıllardır süren bir dava, dört yaşında bir bebeğin masadan kalkması için biraz daha bekleyebilir."

Ekin'i ilk kez babasının olduğu bir ortamda onun otoritesine karşı çıkarken görmenin yanı sıra son cümleyi söylerken Alin'e bakmış ve yüzünde tuhaf bir ifade olmuştu. O an Aral'ın, Ekin'in küçüklüğü hakkında söylediklerini düşündüm. *Çelimsiz, korkak bir çocukmuş hep. Aral'a sığınır, Deniz'e şikâyetlenirmiş. Belki de Alin'in yaşlarında hep böyle masalara oturmuştu ve Alin'in buna şahitlik etmesi ona dayanılmaz geliyordu. Belki de bu gücü, yanında oturan annesinden ve abisinden alıyordu.*

Ender Hanım iki oğluna da sevgi ve gururla bakıp annemi cesaretlendirmek ister gibi kafasını salladı. Ardından eşine ve babama baktı. "İkiniz buna kararlıysanız eğer her zamanki gibi birbirinizi yemeye kahvaltıdan sonra da devam edebilirsiniz. Ama önce çocuklar ve biz karnımızı doyuracağız." Ardından hafif kızgın bir şekilde kocasına baktı. "Onları kahvaltıya davet eden sendin. En azından nezaket göster."

Hükümdar Çakırca halinden memnun değildi ama hiçbir şey söylemedi. Kafasını salladı yalnızca. Olmayan iştahım kaçmıştı. Alin'in karnını doyurdum. Annem, Ender Hanım'a ayıp olmasın diye bir şeyler atıştırırken Ender Hanım da muhtemelen annem yesin diye bir şeyler atıştırdı.

Ekin bu gerilime oldukça alışık olan ve olaya ayak uyduran isimdi. Tabağını yeteri kadar doldurmuş ve hızlıca kahvaltısını yapmıştı. Bu beni memnun etmedi, aksine üzdü. Her kahvaltısı böyleydi belliydi ki.

Aral, önce benim boş tabağıma ardından kendi tabağına en azından bizi ayakta tutacak kadar bir şeyler doldurdu. Ona gözlerimle teşekkür edip zoraki atıştırdım. Kavga çıkacaksa eğer enerjiye ihtiyacım vardı.

Kahvaltıdan sonra Hükümdar Çakırca elini eşinin sırtına koyup ardından yanağına dokundu ve ayağa kalktı. Babam da aynı tavrı sergilediğinde gözlerimi Alin'e çevirdim.

"Ben birazdan geleceğim, annemle kal tamam mı?" diye sordum yüzüme ilgiyle bakarken.

Kafasını salladı. "Tamam Lina'cığım."

Saçlarını öpüp ayağa kalktım. Aral beni bekliyordu, ona ilerlerken elini uzattı bana alışkanlıkla. Elini tutup onunla yürümeye başladım. Ekin de görevlilerle konuşup peşimize takıldı.

Hükümdar Çakırca, babam, Aral, ben ve Ekin bir gölün hemen yanında dikiliyorduk artık. Hükümdar Çakırca ve babam sigara içiyor ama birbirlerine bakmıyorlardı.

Hükümdar Çakırca gözlerini bir süre sonra babama çevirdi. "Gözümden nasıl kaçabildin?" diye sordu ona dikkatle bakarken.

Babam sigarasından derin bir nefes aldı ona bakarak. "O sıralarda gözün yerde değil gökteydi," dedi doğrudan. "Herkesin gözü bir kuzgunun üzerindeydi ve farkında olmadan bana yardım etti."

Kuzgun öylesine bir kuş seçimi değildi. Geçen sene tüm ülkeyi ayağa kaldıran bir *hacker*'dan bahsediyordu. Yaptıklarıyla ülkedeki adalet sistemini köklerinden sarsmıştı fakat o zamanlar hiçbir şey umurumda değildi kaybımdan başka. Nasıl sonuçlandığından bile emin değildim. Fakat sanırım yaptıkları işe yaramıştı. Bir kuzgun kanat çırpmış ve bir sürü şeyi

tetiklemişti. Bir kelebek kanat çırpar Antarktika'da kasırga kopardı... İşte bizim hikâyemiz de böyle başlamıştı. İnsanlığın kanına giren bir kızıl gen ve şimdi kanımdaki bu mutasyon beni bugün buraya getiren...

Hükümdar Çakırca anladım, der gibi kafasını salladı. "Ne planlıyorsun peki?" diye sordu bu kez. "Ne yapmayı planlıyordun ki?"

Babam sigarasını karların üzerine attı. "Hepsini öldürecektim," dedi öylece.

Hükümdar Çakırca, "Neden yapmadın?" diye sordu bu kez onu suçlarcasına.

Bir insanı öldürmekten o kadar kolay bahsediyorlardı ki öldürmek ve cinayet arasındaki farkı kendime hatırlatmam gerekti. Asker öldürür, sivil cinayet işler. Hükümdar Çakırca öldürür, Kadir Kara öldürür ama ben cinayet işlerim.

"Planladığım gibi gitmedi ve çocukları kurtarmam gerekti," dedi ters bir ifadeyle.

"Kendi oğlundan mı?" diye sordu bu kez Hükümdar Çakırca.

"Bu şekilde mi devam edecek?" diye sordu Aral araya girerek. "Geçmişi mi konuşacağız yoksa ne yapacağımızı mı?"

"İkisini de," dedim net bir sesle. Hepsinin gözleri bana çevrildi. "En azından ben son bir senede ne yaşadığımı bilmek istiyorum."

Hükümdar Çakırca, "Hakkı var," dedi beni onaylayarak.

Aral ona sert bir bakış attı sadece. Babam gözlerini bana çevirdi.

"Her şeyi anlatacağım," dedi gözlerime bakarak. Ama şu an anlatmayacak gibiydi. Hükümdar Çakırca bilsin istemiyordu belki de... Sinirlerime hâkim olup üstelemedim.

"Ne yapmayı planlıyorsunuz peki?" diye sordum bu kez. "Belli ki artık herkesi öldüremezsin."

Hükümdar Çakırca, "O yapamaz," diyerek beni onaylarken doğrudan bana bakıyordu.

Tüylerimi diken diken etti. Beni kastediyordu. Ona göre ben yapabilirdim.

"Lina bu işe karışmayacak."

Hem babam hem de Aral'dı bu cümleyi kuran. Aynı cümleyi aynı anda aynı korumacılıkla dile getirmişlerdi.

Kaşlarımı çattım hafifçe Aral'a değil ama babama kızarak. "Beni bu işin dışında tutamazsın," dedim onun gözlerine bakarak. "İçine doğdum ve tam ortasındayım şu an."

"Olman gerekmiyor," dedi Aral bundan nefret ediyormuş gibi. Sanki bundan artık kaçabilirmişim gibi...

"Sen suikastçı değilsin," dedi babam da üzerine basa basa. "Seni o noktaya getirmesine izin vermeyeceğim."

"Getirdi zaten," diye kızdım ona. "Müzayededе olanları biliyorsun," dedim ellerimi kana bulamadığımı dile getirmek istemeyerek. O kadar fazla insana zarar vermiştim ki belki de birini öldürmüştüm fakat bundan öyle korkuyordum ki üzerine bile düşünmüyordum bu ihtimalin. Ardından Aral'a baktım. Saf bir merakla, "Nasıl olmayacağım?" diye sordum onun fikrini yargılamadan. "Kaçmayı en başından ben istedim, bak neredeyiz..."

"Artık yalnız değilsin," dedi gözlerime bakarak. "Bildiklerimiz, bilmediklerimizden az değil artık ve nerede durduğumuzu, kim olduğumuzu ve ne istediklerini biliyoruz. Onlarla yüz yüze gelmen gerekmiyor Lina, gerekirse bir soğuk savaş sürdürürüz. Bu senin davan değil."

"Babası gibi mi?" diye sordu Hükümdar Çakırca. Bu fikre katılmıyordu. "Kadir kaçarak yaşayabildi mi ki Lina yaşayabilsin?"

"Lina yaşayacak," dedi babam sakin bir öfkeyle. "Ve kaçarak değil kendi kararlarıyla sağlam adımlar atarak."

"Ütopya," dedi Hükümdar Çakırca. "Bu işi çözebilecek tek kişi Lina. Hep Lina'ydı ve hep o olacak."

"Lina ne bir Tilki..." dedi Aral dişlerinin arasından. "Ne de emrinin altında bir asker. Kendi savaşında onu fedakâr bir er edemezsin."

"Bir hayat yaşamak istiyorsa eğer bir seçim yapması gerekecek," dedi Hükümdar Çakırca. Geri adım atmıyordu. "Ve eğer kendi kararlarıyla yaşamak istiyorsa da bir fedakârlık yapması gerekecek."

"Kendinden vazgeçerek mi?" diye sordu Aral öfkeyle.

Hükümdar Çakırca kafasını salladı. "Kendisini kazanmak istiyorsa şayet. Her seçim bir vazgeçiştir."

Aral dişlerini sıktı. Babam bir adım atarak yerdeki sigarasını ezdi.

"Ve bu, hayatı olmayacak," dedi ölüm gibi buzdan bir sesle. "Onun aklını bulandırma."

"Kimse aklımı bulandırmıyor," dedim üçünü de görebilecek açıyla dururken. "Kimsenin aklına ihtiyacım yok benim."

Babam gözlerini bana çevirdi ve "Lina," dedi kızar gibi. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Ellerimi temiz tutmak istiyorum," dedim kızgınlıkla. "Bir hayat istiyorum; kimseye hesap vermediğim, tek bir ıslıkla tetiklenmediğim ve her an birini kaybedecekmiş gibi hissetmediğim." Gözlerime aynı istek

ve hüzünle baktı. "Ama şimdi buradayız, bizi istiyorlar ve alana kadar da belli ki durmayacaklar ve tek başına hepimizi koruyamazsın. Keşke mümkün olsaydı..."

"Seni istesem de dışarıda tutamam artık," diye onayladı beni. "Fakat Hükümdar'ın kastettiği bundan daha fazlası ve sen o sirke bir daha girmeyeceksin."

Buna karşı çıkmadım. Aral'sa babamla aynı fikirdeydi. "Bir daha asla," diye net bir şekilde çizdi ihtimalin üzerini.

Hükümdar Çakırca'ysa bana bakıyordu öylece.

"Kürkçü dükkânı," dedi sonra ortaya. Ardından babama baktı. "Ha bir sirk ha bir mezar taşı. Dönüp duruyorsunuz ikisi arasında, bu döngüyü nihayetinde kırman gerekecek ve sen sıfırı tüketmek üzeresin. Umuyorum ki ben haksız çıkarım ama bir kez bile yanılgı yaşamadım."

Babam dişlerini sıkarken gözlerinin içine baktı onun. "Sen hiç etrafına bakmıyor musun?" diye sordu ona. "Yaşattığın haksızlığı görmek istersen yüzünü sağına dönmen yeterli."

Hükümdar Çakırca'nın sağında Ekin ve Aral duruyordu. Bu söylediği tüylerimi diken diken etti. Aral ve Ekin burada olduğu için babamın böyle konuşmasını istemezdim ama Hükümdar Çakırca bu sözleri hak ediyordu.

"Sakın bir daha ailem hakkında tek kelime etme."

Babam geri adım atmadı. "Benim kızımı savaşa göndermeden önce kendi oğlunda açtığın yarayı sarmayı öğren."

"Baba," dedim ileri gitmesini istemeyerek.

Aral elimi tuttuğunda ona baktım. Öfkeli gözlerini babasına dikmişti. Merakla cevap vermesini bekliyordu sanki.

Hükümdar Çakırca hiçbir şey söylemedi. Ne Aral'a ne de Ekin'e baktı. Öylece öfkeyle babama baktı.

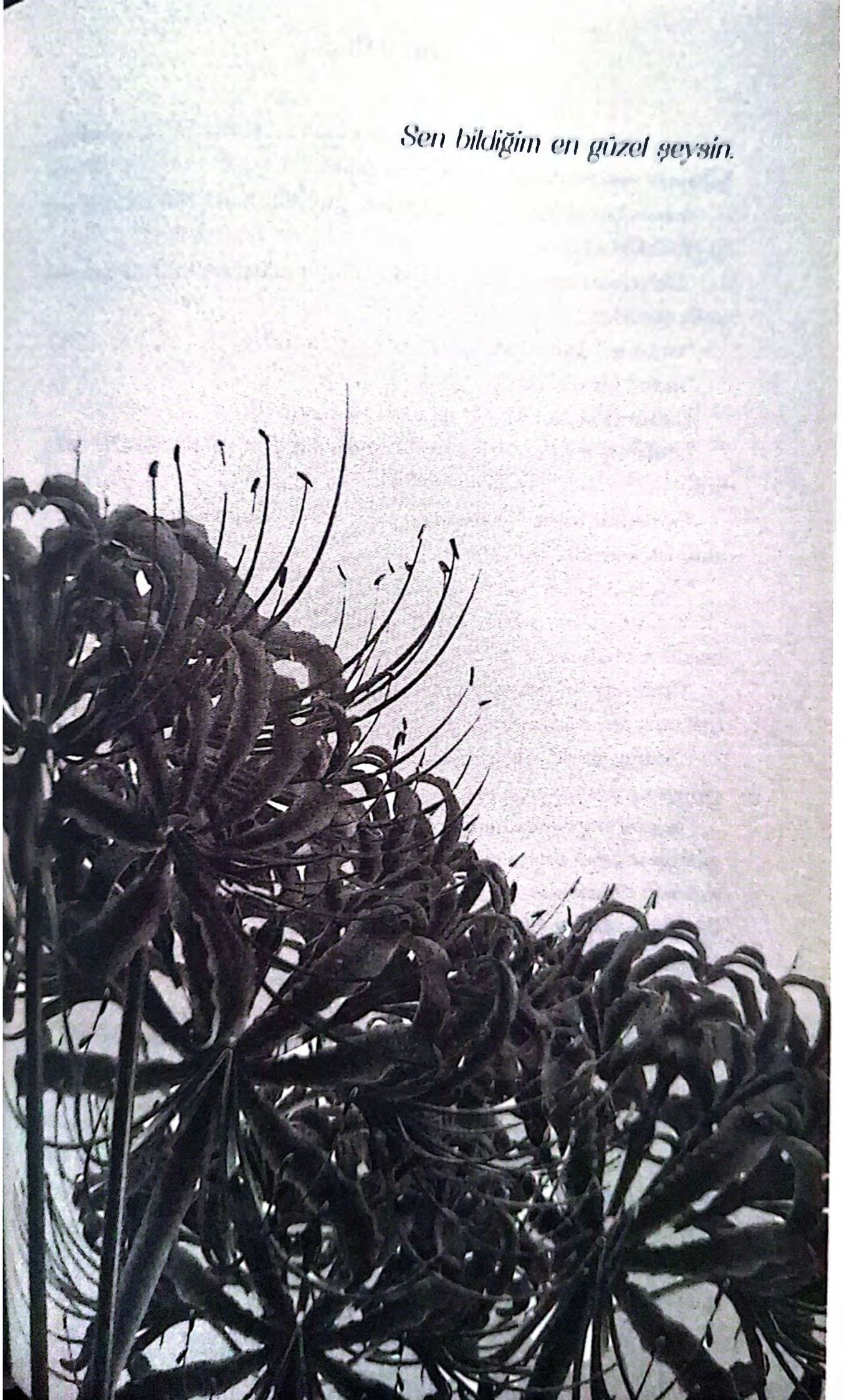
"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi babam kafasını usulca sallayarak.

Ardından bana çevirdiği gözlerini Aral'a ve Ekin'e çevirip kısaca baktı ve bana doğru dönüp kolunu omzuma attığında onları yalnız bırakmamızı istediğini anladım. Aral da o sırada elimi bırakmıştı. Babam beni onların yanından uzaklaştırırken istemeye istemeye yürümeye başladım.

Yürümeye başladığımız an Aral'ın konuştuğunu işittim.

"Eğer Lina'yı da benden alırsan bu sefer yanında kimseyi bırakmam."

Sen bildiğim en güzel şeysin.

Bu söylediği kalbimde bir sancıya sebep oldu. İçimdeki huzursuzlukla babamın beni yönlendirmesine izin verdim.

Babam bizi onlardan uzakta bir yere götürdü. Sanki burayı avucunun içi gibi biliyordu.

"Daha önce buraya gelmiş gibisin," diye mırıldandım ağaçlarında arasında yürürken.

"Geldim," diye onayladı beni. "Hep gelirdik."

"Askeri bir yer mi?"

Kafasını salladı. "MİT'e ait. Özel bir bölge."

Gözlerimi ona çevirdim. "Hükümdar Çakırca şu an aktif bir asker mi?"

Gözlerime baktı. "O kısım epey karışık," diye yanıtladı beni. "Emekli oldu fakat kendi isteğiyle değil."

"Mustafa Selim Kotan yüzünden mi?"

Kafasını salladı babam. "Mecbur kaldı. Ya hain olacaktı ya da şerefiyle emekliye ayrılacaktı."

Gözlerimi önüme çevirdim. Hükümdar Çakırca'nın bizden nefret etmek için pek çok sebebi vardı.

"Mafya gibi duruyor dışarıdan bakınca," diye mırıldandım. "Mafya olduğunu düşünmüştüm."

Babam burnundan güldü. "Öyle olduğu düşünülsün istiyor. Onun gibi bir adamın devlete düşman olduğu sanılırsa, tüm devlet düşmanlarının dost olmak isteyeceğini biliyor. Yeraltında yaşanan her şeyden haberdar oluyor bu şekilde. Yerin altından nefret ediyor ama kendini adadığı devlet batmasın diye orada duruyor."

"Şahin'in babası Fikret Bey de mi asker?"

Kafasını salladı. "Eskiden öyleydi. Hükümdar ve çevresindeki herkes ya tecrit edildi ya da emekli."

Kürşat, Fikret Bey için, "Mecbur kaldığında seçim yapmak zorunda kalmış biri sadece. Yaptığı işi aklamaz bu tabii ama onu, Hükümdar Çakırca'yla aynı kefeye koymayız hiçbirimiz," demişti. Sanırım şu anki mafyacılık rolü gereği yapılanları kastediyordu ya da bu kadar detaylı bilmiyordu hiçbir şeyi. Ama Aral, Fikret Bey'in Kürşat'ı işinden ötürü istemeyeceğini söylediğinden ona kendisi başka iş mi yapıyor, dediğimde o konuda yorum yapmamış, Kürşat'ı üniversiteye yollayacağını

söylemişti. Dişlerimi dudaklarıma sürttüm. Ne çok insanın hayatı birbirine bağlıydı... Üstelik kaçmaya çalışmıştım sanki mümkünmüş gibi. Benim yaşadıklarım Kürşat'ın bile hayatını etkiliyordu.

Gözlerimi yerden kaldırıp babama çevirdim. "Aral'ın dedesi Mehmet Ali Durmuş'u gerçekten bir Tilki mi öldürdü?"

Babam derin, sıkıntılı bir nefes aldı usulca. Sonra onayladı beni. "Bana verilmişti o görev."

İçimde bir endişe peyda oldu. "Sen mi..."

Kafasını iki yana salladı hemen sözümü bitirmeme izin vermeden. Omzuma attığı eli, beni kendine daha fazla çekti. "Ben yapmadım," dedi sıkıntılı bir sesle. Gözlerini karşısına çevirdi. "Belki de yapsaydım bu kadar uzun sürmezdi..."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

Adımları yavaşladı. Ardından durduk. Kabanının cebinden bir sigara çıkardı. Bir sigara yakarken başını eğdi ve saçlarının ne kadar beyazladığını daha net gördüm. Özellikle ön kısımları neredeyse tamamen beyazlaşmıştı, arkaya doğru ve uçlarına doğru kızıllıkları kalmıştı.

Sigarasını yakınca bana çevrildi tekrar gözleri. "Notlarımı okudun değil mi?"

Kafamı salladım.

"Sirk, kiliseden ayrılıp özelleşti ve bir şirket haline geldi. *Company*, deniyor. Kuralları, işleyişi, parayı ve politikayı orası yönetiyor. Sirk yalnızca kuklaların olduğu kısım."

"Sirki yakmak çözüm değil o halde."

Kafasını salladı. "Şirketi, Yüksek Şûra yönetiyor. Her ülkenin temsilcilerinin olduğu bir kraliyet sistemi kurdular... Kazanmak istiyorsak krallığı yıkmalıyız."

Gözlerine baktım öylece. Söyledikleri çok önemli ve tehlikeli şeylerdi. Gözlerimi tedirginlikle etrafta gezdirdim.

"Burada konuşman güvenli mi gerçekten?"

Onun için endişelendiğimden olsa gerek gülümsedi hafifçe. "Dinleme cihazı olsa bilirdim," dedi.

Anlamayarak yüzüne baktım. "Kulağımda bir uğultu oluyor."

"Kulağındaki implanttan dolayı mı?"

Kafasını salladı. "Hani eski hoparlörlere telefonla yaklaşırsan bir ses oluşur ya o mantıkla düşünebilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Ben hiç yaşamadım."

Kafasını salladı babam. "Seninkinin pili bitmiş olmalı uzun zaman önce."

Kafam karıştı. "Nasıl yani? Pille mi çalışıyor? Titreşimleri güçlendiren bir yapısı olduğunu düşünmüştüm."

Babam onayladı beni. "Doğru. Bir özelliği de örsü güçlendirmesi ve çevrende olan sesleri bu yüzden daha iyi duyabilirsin ama esasen işitme engeli olan insanların kullandıklarına benzer bir yapısı var, radyo sinyallerini duyulabilir kılıyor. Fakat sende yıllardır aynı pil takılı."

Anladım, der gibi kafamı salladım. "Devam et lütfen," dedim konuyu dağıtmış olmak istemeyerek.

"Dediğim gibi asıl hedefim Yüksek Şûra'ydı her zaman. Fakat Yüksek Şûa'yı bir araya getirmek kolay değil. Bunun için büyük bir iş başarılmalı."

Tüylerim diken diken oldu. "Bir orgeneralin suikastı gibi."

Kafasını salladı babam. "Türkiye'de Yüksek Şûra en son o zaman toplanmıştı. O zaman harekete geçmiş olsaydım belki de şimdi burada değildik..."

"Tek başına yapamazdın," dedim kendini bunun için suçlamasını istemeyerek. "Ve Mehmet Ali Durmuş'u sen öldürmediğin için de memnunum," diye ekledim.

Babam sigarasından derin bir nefes çekti içine. Hafifçe gülümsedi. "Çok mu seviyorsun Aral'ı?"

Böyle bir soru beklemediğim için utandım bir an. Gözlerimi kaçırdım. O an Aral'la olan her anım geçti aklımdan. Onunla tanışmam, konuşmam, elini ilk tutuşum, onu ilk öpüşüm, ilk sarılmam, ona ilk kızmam ve ona her şeyimle ilk teslim olmam... Kalbimin ritmi değişti.

"Çok seviyorum," diye mırıldandım ağaçlara bakarken. "Bu yüzden sana da kendime de çok kızgınım onu bu işe soktuğum için."

"Aral, Hükümdar benim peşime düştüğü gün işin içine girmişti Lina. Onu sen ne de ben soktum bu işe."

Gözlerimi ona çevirdim. "Hükümdar Çakırca senin peşine mi düştü?"

Kafasını salladı. "Her şey öyle başladı," dedi gözlerime bakarak. "Hükümdar'ın babası da asil bir orgenaraldi. Jadwiga, Hükümdar'ın babasını öldürdü. Mustafa Selim Kotan güç için onunla evlendi. Mehmet Ali Durmuş, Hükümdar'ı bu işin başına geçirdi. Jadwiga, olup bitenden

haberdar olabilmek için Mustafa Selim Kotan'a beni sundu, o da beni yeni bir kimlikle MİT'e soktu. Mehmet Ali Durmuş bundan haberdardı. Hükümdar'ı, beni takip etmesi için görevlendirdi. Zamanla aynı paydada olduğumuza ikna oldu fakat Mehmet Ali Durmuş öldüğünde dostluğumuza devam edemedi, Ender'e olanlardan sonra iplerimizi tamamen kopardı."

Tüylerim diken diken oldu. Aral'ın anlattığı anısını anımsadım. Aklıma düşen korkunç bir ihtimalle gözlerinin içine baktım babamın.

"O olayla Tilkilerin bir alakası yok ama değil mi?"

Babam gözlerime bakarak sigarasından derin bir nefes çekti. *Vardı...*

"Amaç tecavüz ya da taciz değildi," dedi usulca. "Hükümdar, Mehmet Ali Durmuş'un ölümünden sonra Mustafa Selim Kotan'ı doğrudan MİT'e hedef gösterdi. Atilla, soruşturma açmaya yeltendi. Mesaj iletmesi için iki Köpek gönderdiler. Ender ikisinin de ortak noktasıydı ve en kırılgan olandı. Ender'i korkutup bir zarf bırakmaları emredildi. Ender, Aral'a zarar vereceklerini düşünerek normalde cesaret edemeyecek olduğu halde birine zarar vermiş. Zarar gördüğü için ileri gitmiş diğeri, kıyafetlerini çıkarmaya yeltenmiş o sırada Aral gelmiş."

Öfkeden içim titredi. Aral'ın yıllardır kafasında kurduğu şeyin aslını biliyordum artık. Aral, annesi kendini kapattığında cevapsız ve kendi kafasının içinde o düşmanla başbaşa kalmıştı.

"Biliyor muydun?" diye sordum bilmemesini umarak. "Bunların olacağını? Haberin var mıydı?"

Dişlerini sıktı. Sigarasından derin bir nefes aldı. "Sonradan öğrendim, birini kendimi tutmayıp ben hallettim, diğerini her şeyi anlatsın diye Hükümdar'a verdim."

Tüylerim battı enseme. "Biliyor mu yani gerçeği?"

"Bilmiyorum," dedi babam. "Yanlarında değildim."

"Aral bilmiyor," dedim içimde bir ağlama isteği gelip giderken. "Orada ne yaşandığını bilmiyor. Kendini suçluyor bu yüzden. Babası biliyorsa bile hiç anlatmamış demek ki."

"Cinnet geçirmişti," dedi babam durgun bir ifadeyle. "Cinnet geçirip tüm çocuklarını mühürledi o gün."

Hükümdar Çakırca olanları dinledikten sonra cinnet geçirip tüm çocuklarını korkunç bir koruma içgüdüsüyle mühürlemişti. Aral'ın aklından geçenleri düşündüm. Kimbilir neler düşünmüştü... Cezalandırılıyor gibi hissetmişti belki de... İlk sigarasını o gün içmiş. Omzunda bir

yanıkla hep kaçtığı annesinin baktığı o bahçede saklanıp ağlayarak tek başına içmişti belki de... Ve şimdi, yıllar sonra belki de babasıyla yüzleşiyordu. Ona gitmek, onu babasından uzaklaştırmak istedim. Dünyanın en iyi babasına sahip değildim şüphesiz ama babam bana hiç fiziksel zarar vermemişti. Aksine en çok susmalarından yara almıştım. Beni kör ve sağır büyüttüğü içindi benim yaralarım.

"Ender'i depresyona sokan yalnızca yaşadıkları değil, hem babasını çok yakın bir zamanda kaybetmişti hem de onu muhtemelen çocuklarıyla tehdit ettiler. Çocuklarını kendinden uzaklaştırmak istedi belki de diye düşündüm hep. O aileyi o zamanlarda bir arada tutan kişi Ender'di ve o kendini bir odaya kapattığında tamamen dağıldılar. Çocuklar Hükümdar'a sırtını döndü ve Hükümdar cinnet geçirip onları teselli etmek yerine onları mühürleyerek bunu öyle kolaylaştırdı ki..."

Babamın sesinde mutsuzluk öyle kanlı canlıydı ki o konuştukça Aral'ı alıp götürmek geliyordu içimden. Babasıyla şu an ne konuştuklarını daha çok merak ediyordum.

"Aral'a gerçekten babasından intikam alacağına dair söz verdin mi?" diye sordum merakla.

Kafasını salladı yavaşça. "Verdim," dedi. "Hükümdar, emekli. Yaptıklarının yasa karşısında savunulur bir durumu yok ama Atilla, onun zorla emekli ettirildiğini bildiği için davayı çözmeye devam etmesine izin veriyor. Ama eğer Aral isterse suçlayabilir Hükümdar'ı ve suçlaması için ona istediği kadar kanıt sağlarım. Ama Aral'ın istediği, Hükümdar'ı bir hücrede görmek değil. Onu en ihtiyacı olduğu zamanda yalnız ve sevgisiz görmek, tıpkı Hükümdar'ın onlara yaptığı gibi."

Aral'ı görmek istiyorum. Aral'a sarılmak istiyorum. Aral'ı sevmek ve onu hiç bırakmamak istiyorum.

"Aral'ın evden ayrılmasına yardım etmişsin," diye mırıldandım biraz daha anlatmasını isteyerek.

Başka şeyler sormalıydım ama her şey başlamadan önce ne olduğunu bilmek istiyordum. Bir kelebek kanadıydı yaşadıklarımız. Aral'ın yaşadıklarının kaçınılmaz bir şekilde benim hayatıma sirayeti vardı.

"Ekin mi anlattı?" diye sordu merakla. "Aral bu konuları açmaz pek."

Kafamı salladım. "Ekin'le aranızda ne var? Müzayedeye de gelmişti."

"Aral evden ayrıldığında Ekin o evde tek kaldı. Hükümdar onu işlerden uzak tutmak için mi bilinmez, görünmezmiş gibi davranıyordu. Ne zaman mecburiyetten konuşacak olsak Hükümdar köpürüyor, sigara

molasına çıkıyordu. Ekin o zamanlarda yiyecek bir şeyler almak için aşağı inerdi. O zamanlarda sohbet ederdik. Bana sorduğu sorulardan kulak misafiri olduğunu fark etmeye başladım, muhtemelen annesinin intikamını güttüğünden zamanla işin içine daha çok girdi. Hükümdar da bir oğlunun desteğine ihtiyaç duyuyor olmalı ki onu sağ kolu yaptı."

Babam hem Aral'la hem de Ekin'le konuşmuş, onlara bir nevi babalık etmiş gibiydi. Bir Tilki olarak yetiştirildiği halde, sevmek yasak olduğu halde bu kadar kolları açık olması kalbimde bir sancıya sebep oldu. Bir notunda bir sürü çocuğu kurtardım, kendi çocuklarımı kurtaramazsam nasıl yaşarım yazmıştı. Birçok çocuğa babalık edebilmişti gerçekten ama kendi çocuklarının bazıları için eksik ve bölük pörçüktü. Eğer bir sene öncesince olsaydık onun harika bir baba olduğunu söylerdim, son bir yılda öğrendiğim ve yaşadıklarım beni bölük pörçük etmişti ve ona hem kızgın hem de kırgındım. Fakat onu anlıyordum. Aynı mecburiyetleri yaşıyordum ve beni bu hayata getirdiği için artık kızamıyordum. Çünkü yaşamak istiyordum. Her şeyden çok onlarla yaşamak istiyordum.

Babam biten sigarasını yere atıp bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı ve üzerime eğilip alnımdan öptükten sonra kollarını sardı bana birden. Beni göğsüne yaslarken sol eli saçlarımın üzerindeydi, "Üzülme," dedi sevgiyle. "Halledeceğim her şeyi."

İçimde bir ağlama isteği oluştu. "Gerçekten yenebilir miyiz onları?" diye sordum içimde bir umutsuzluk yeşermeye yeltenirken.

"Yeneceğiz," dedi net bir sesle. "Sizin için her şeyi yaparım. Ölürüm de Lina, eğer bu bir hayat verecekse size gerçekten ölürüm de."

"Ölme," dedim kazağını sıkıca tutarak. "Ölme ve kendini affettir bana."

Saçlarımdan öptü yine. "Öyle yapacağım," diye onayladı beni. "Ama sen bu işe batmayacaksın. Ortasına doğmuş olabilirsin ama sen benim kızımsın. Ne bir sirk tilkisi ne de bir MİT erisin. Anladın mı beni?"

Kafamı salladım.

"Güzel," dedi saçlarımı okşarken. "Saçlarını da sakın kesme bir daha," dedi kızar gibi. "Sakın bir daha saçlarına dokunmalarına izin verme."

Tüylerim diken diken oldu öyle söyleyince. Küçükken saçlarımı sıfıra vurmuşlar, saçlarım düz çıkmış. Şimdi daha iyi anlıyordum sebebini. Saçlarımı kesen hiçbir zaman annem ya da babam değildi. Babam bu yüzden tahammül edemiyor bu fikre tıpkı Aral gibi.

"Aral iyi midir?" diye sordum onu merak ederek.

"İyi olacaktır," dedi.

Hafifçe geri çekilip yüzüne baktım. "Onun da bu işe girmesine izin verme," diye rica ettim.

"Vermem," diye onayladı beni. "Seni korumak için her şeyi yaparım Lina ama bir başka çocuğun günahına girmem. Hele Aral'ın hiç."

Kafamı salladım. Ona gerçekten değer veriyordu. Bu yüzden Aral'ı aramıştı. Otopsiyi yapsın diye. Hatta belki de bana gelsin diye.

"Ne yapacağız peki şimdi?" diye sordum merakla gözlerine bakarak.

"Hamle yapmalarını bekleyeceğiz," dedi sakince.

"Ares'i ne yapacaksın?"

Sabırla yüzüne dokundu. "Doğru ana kadar misafir edeceğiz." Sesinde memnuniyetten eser yoktu. O an Jan'ın, kullanma tarihinden bahsettiği an geldi aklıma.

Gözlerimi yüzüne diktim. Gözlerimi bir an bile kaçırmadan, "Gerçekten ölecekler mi?" diye sordum öylece.

Babam gözlerime bakmadı. Yere baktı birkaç saniye. Ardından kafasını salladı kısaca. "Ölecekler," diye onayladı beni. Kafasını kaldırıp gözlerime baktı. "Tedavi olmazlarsa..."

Kendimi garip hissettim. Şu anki halleri ölüm makinesinden halliceydi ama en başında suçsuz birer çocuktan ibaretlerdi. Ne kendilerine dair kararları ne de bir hayatları olmuştu. Otuz senelerini onlara doğru yol olarak gösterilen bir yolu yürüreyek geçirip öleceklerdi. Üstelik öleceklerini biliyor, cennete gidecekleri gün mükâfatlandırılmayı bekliyorlardı. Ne acıydı... Hayatları bir kumar masasına yatırılmıştı ve onları tutan elin kaybetmemesini ummaktan başka şansları yoktu. Fakat benim inandığım Tanrı'nın onları affetmesi düşük bir ihtimaldi.

"Tedavi sende mi?"

Gözlerime baktı. "Annende."

"Bu yüzden uyuttu kendini," diye mırıldandım.

"Korkuyor," dedi bu ona en büyük dertmiş gibi.

"Neden o zaman?" diye sordum merakla. "Neden daha önce ya da sonra değil? Sen öleli on ay olmuştu."

"Aral'a mezarı açtırttığımda Jadwiga'nın sonuçtan hemen haberi oldu. Ölmediğimi anladıklarında Jadwiga annene, Aral'a, Yiğit'e ve Hükümdar'a bir mektup göndertti. Annen Tilkilerin tekrar peşimizde olduğunu anlamış ve sen Aral'la bir araya geldikten sonra kendini uyutmaya karar vermiş olmalı." Öfkeyle yumruğunu sıkıp açtı. "Annen üzerimde

araştırma yaparken yalnızca ikimiz biliyorduk, beni iyileştirdiğinde her şeyi yok ettik. Jadwiga, Celina'nın bunu tesadüf eseri bulduğunu ve yalnızca benim genlerim için geçerli olduğunu sanıyordu. Celina, benim üzerimde çalışırken DNA dizilimi üzerinde uzmanlaşmıştı ve Tilkileri iyileştirebilecek tek kişi annen. Belki hatırlıyorsundur, sen on yaşlarındayken ve ben evde değilken eve iki Köpek girmişti..."

Hafızamdaki o anı anımsadım. Annem beni saklamıştı, ardından onu saçlarından sürüklediklerini gördüğümde dışarı çıkmıştım. Islık çalarak benimle alay ettiklerinde birini bıçaklamıştı. Daha sonrasını hatırlamıyordum ama babam gelmiş olmalıydı. Kafamı salladım yavaşça hatırlıyorum, der gibi.

"Wielki, Jan ve Ares'in benden gelen genlerinden ötürü gen mutasyonu diğerlerinden daha güçlü fakat seninki gibi mükemmel bir dizileme sahip değiller. O sene yapılan sınav ve testlerde üçü de yaşlarına nazaran diğer Tilkilerden daha yüksek istatistiklere ulaştılar. Yüksek Şûra, Jadwiga'dan Celina'nın daha önce yaptığı gibi hataları ayıklamaya çalışmasını istedi. Jadwiga eğer bunu başarırsa elinde büyük bir güç olacaktı. Bu yüzden Celina için Köpeklerini gönderdi." Dişlerini sıktı öfkeyle. "Celina benim için yaptıklarının bir tesadüf olduğuna ve artık çalışmaya dair hiçbir şey hatırlamadığına, senden sonra mental olarak depresyona girdiğine ve çok hasta olduğuna ikna etti. Ben de Celina'yı rahat bırakması için üçünün sorumluluğunu aldım. Yüksek Şûra'ya, La Hire'ın mirasçısı yapacağıma garanti verdim."

Öğrendiğim her gerçek yalnızca zihnime değil kalbime de işliyordu.

"Annem onları ikna ettiyse neden annemin peşine düşsünler?"

"Annen sana hamile kalmadan önce genlerinin benimki gibi hatalı olmasından korkuyordu. Bu yüzden sen tüp bebeksin. Süper mutasyon diye adlandırdıkları şeyi annen sana hamileyken uzun bir ömrün olması için geliştirdi. Benden gelen hataları genetik mutasyonunu henüz sen annenin rahminde değilken dizdi. Jadwiga bunu bilmiyor, böyle doğdun sanıyor ve bu yüzden seni bu kadar istiyor. Fakat Ares, genlerini annenin dizdiğini biliyor."

"Seni öldürmek için yaşamak istiyor," diye mırıldandım. "Annem, Ares'in peşine düşeceğini tahmin etti."

Babam yutkundu yavaşça. Kafasını salladı. "Ares, yalnızca seni seçtiğimi düşünüyor. Bu yüzden senin de o sirke girmeni ve onunla aynı hayatı yaşamanı istiyor. Ölmek umurunda değil, senin yaşamanı istemiyor sadece."

Bana bir hayatı yalnızca kendisinin verebileceğini söylemişti halbuki. Cehennemi yaşadığımı gördükten sonra belki de tanrımı oynamak istiyordu...

"Annemi sen uyandırdın değil mi?"

Kafasını salladı. "Aldığı ilaç ona zarar veriyor," dedi sıkıntılı bir sesle. "Ares'in size yaklaşmasına asla izin vermezdim, uyumasını gerektirecek kadar tehlike teşkil etmiyordu. O küçük Tilki'yi zapt edemeyecek kadar yaşlı değilim."

"Aral'a zarar verdi ama," diye mırıldandım.

"Seni tetiklemek için Aral'ı kullanabileceğini düşünemedim," dedi hatasını kabul ederek. "O kadar ileri gidebileceğini düşünmedim. Kim olursa olsun bir kart sahibine suikast düzenlemenin cezası çok ağırdır."

İçimde bir tedirginlik oluştu. "Ve sen binayı ateşe verdin."

Tedirgin olduğumu görünce yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Uzanıp yanağıma dokundu. "Geçen seneki müzayedede onlara küfrettiğim anı görmeliydin."

Kaşlarımı çattım. "İçimi hiç rahatlatmıyorsun."

Yanağımı okşadı sevgiyle. Saçlarımı kulağımın arkasına itip elini çenemin altına getirdi ve hafifçe kaldırdı başımı. Gözlerine baktım.

"Söz veriyorum Lina," dedi gözlerime bakarak. "Bir gün öleceğim ama önce sana yaşanılabilir en güzeli hayatı vereceğim."

Özlediğim kızıl gözlerinin içine bakarken kalbim sancıdı. Kırgınlığım özlemime yenildi bir kez daha.

"Ölmekten bahsetme." Utanmasam yalvarırdım bunun için.

Gözlerinde saf özgüven vardı. O kadar güçlü hissettirdi ki onun güveni benim omuzlarıma örtülen bir pelerindi.

"Ölmekten korkma bir tanem, yaşayamamaktan kork."

Kafamı salladım. "Yaşa diyorum ben de," diye kızdım ona. "Yaşamaktan bahset. Kelimeler kaderin olur bazen."

Onun ölmemesini istememem, onu mutlu ediyormuş gibi gülümsemesi genişledi. "Böyle şeylere mi inanıyorsun?" diye dalga geçti benimle ufaktan. Bu bana eskisi gibi hissettirdi. "Kim inandırdı seni buna? Aral mı?"

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Mümkündü, Aral bana hep konuşarak güç verirdi.

"Belki," diye mırıldandım.

Kafasını sallarken eğilip alnımdan öptü beni yine. Fırsatçı biriydi. Usul usul yaklaşıp fırsat yaratıp öpüyordu beni hep. Kızmıyor ya da kaçamıyordum bu yüzden.

Gözlerimi kaçırdım. "Sana kızgınım hâlâ," diye mırıldandım huysuz bir sesle.

"Affettiririm kendimi."

Aral'ın da bana böyle dediği bir an düştü aklıma. Hemen de affetmiştim onu. Ama bu kez o kadar kolay değildi.

Elini saçlarıma götürüp saçlarımı okşadı. "Kızma diyemem sana Lina ama annene çok kızma olur mu? O kadar çok şeye susuyor ki artık istese de anlatamayacağı bir noktaya vardı. Bizden başka dinleyeni yoktu, en çok da bizim hayatımız onu susturdu. Suçlusu sen değilsin elbette, hepsi benim hatam. Fakat çok seviyorum sizi. Sizinle bir hayatı çok istedim ve küçük yaşlarda inandırıldığım Tanrı bana pek adil davranmadı."

Hiçbir şey söyleyemedim. Kırgın ve kızgındım ama anlıyordum. Hak verdiğim ya da vermediğim şeyler yok değildi ama anlıyordum tüm kalbimle. Çünkü birini sevmiştim ve onunla bir hayat kurmayı her şeye rağmen çok istemiştim. İkiyüzlülük edemiyordum bu yüzden. Böyle bir hayata rağmen Aral'ın evlilik teklifine evet diyebilmiştim çünkü. Çünkü onun rüyasını yaşamayı çok istiyordum. Babama bunun için nasıl kızabilirdim? Ölmekten korkma, yaşayamamaktan kork, derse nasıl kızarım ona fırsat verdikleri ufacık bir anlarda yaşamak istediği için. Bizi ayakta tutanlar ihtimaller ve umutlarımız nasıl vazgeçmesini beklerim ben de tutunurken aynı ihtimallere?

Kızıl gözlerine baktım birkaç saniye. Kafamı salladım tamam, der gibi. Bana bakarken gözlerinde şefkat ve sevgi vardı yalnızca. "Her şeyi halledeceğim. Sen önüne bak yalnızca."

"Beni dışına itme," dedim net bir sesle.

"İtmiyorum," dedi kafasını sallarken. "Sadece gelip bana 'Söyle bana o halde La Hire, benim Hasan Sabbah'ım kim?' diye sorma bir daha."

Utandım öyle deyince. "Üzgünüm. Kızgındım o an."

Kafasını salladı. "Biliyorum. Ama senin bir tarikat liderin yok. Sen bir Tilki değilsin. Hükümdar'ın da Ares'in de aklına girmesine izin verme."

Ares'ten bahsettiğinde tüylerim diken diken oldu yine. "Ares sanki orada olacağımı biliyordu," dedim tedirgin hissederek. "Senin onu oraya götüreceğini biliyordu sanki, kendisi oraya gitmeden önce beni oraya götürdü."

"İnsanların aklına girmeyi, onları manipüle etmeyi çok iyi biliyor," deyip parmaklarını şakağıma yasladı. "Buraya girmesine izin verme."

Gözlerimi göğsüne indirdim. "Aral'la evlenmemin Jadwiga'nın hoşuna gideceğini söyledi."

Sıkıntıyla bir nefes çekti içine. "Jadwiga, kendi yaptığı şeyin bir başka versiyonunu sana yaptırabileceğini düşünüyordur. O yüzden öyle söylemiştir. Sıkmasın canını, Ares de Jadwiga da uzun vadede hayatında olmayacak."

Kaşlarımı çattım anlam veremeyerek. "Aral'la evlenince, Hükümdar Çakırca'yı sindirebileceğini mi düşünüyor?"

"Çakırca ve Durmuş en büyük düşmanı Kotanların. Evlendiğinizde sen ve Aral arada hava yastığı olacaksınız."

Alayla gülümsedim. "Atilla Durmuş'u medeni halimizin etkileyeceğini sanmıyorum, nefret ediyor benden, elinde olsa tutuklar bile beni."

Kaşları çatıldı babamın. "Sana kötü bir şey mi söyledi?"

Kafamı iki yana salladım. "Pek değil ama bayılıyor da değil."

Anladım, der gibi başını salladı. "Sevmesin, çok lazım sanki," dedi çatık çatık bakarken. "Kendi oğluyla ilgilensin."

İstemsizce gülümsedim. Az önce ciddi bir tartışma içindeydi ama şimdi çocuk gibi laf sokuyordu.

"Atilla'yı bilmem ama Hükümdar'ın Aral'a zaafı var," dedi etrafa bakınırken. "İtiraf etmez belki ama senin günahsız ve harika bir kız olduğunu biliyor. Aral, senden iyisini mi bulacaktı?"

Gülümsememi durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bana bile bakmıyordu bunları söylerken. Siniri bozulmuş gibiydi. Konu hayatımız olduğunda acımasız gerçekleri tek tek karşı tarafın yüzüne vuruyor, tehdit yağdırıyordu ama konu benim ilişkim olunca ağaçları sayıyordu. Tatlıydı ve bu yüzden ona gıcık olasım vardı. Affetmeyecektim bu kadar çabuk. Bu yüzden ben de gözlerimi kaçırdım. Bir süre ikimiz de konuşmadık.

O sırada tanıdık ayak sesleri işittim. Gözlerim hemen o yöne çevrildi. Aral'ı gördüm ağaçların arasında, bize doğru yürürken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Göz göze geldiğimizde yüzündeki kaslar gevşedi bir nebze. Onu sevmek istedim. Ona koşmak, kollarına atlamak ve sevgi seline tutmak istedim.

"Gelebilir miyim?" diye sordu yaklaşırken.

"Tabii," dedi babam yumuşak bir sesle. "Nasılsın?"

Benden önce davranmıştı nasıl olduğunu sormakta. Meraklı gözlerimi Aral'ın yüzünde gezdirdim. Aral yanımda durdu, gözlerime her şey yolunda, der gibi baksa da kırgınlık ve kızgınlıkların emareleri hâlâ gözbebeklerindeydi, onu henüz terk etmemişlerdi.

"İyiyim," dedi babama çevirirken gözlerini. "Zamanı gelip geçmiş bir konuşmaydı."

"Sözlerim sizi incitmek için değildi," dedi babam. "Kusura bakma."

Aral kafasını salladı anlayışla. "Biliyorum abi, zararı yok. Söylemek istediğim birkaç şey vardı benim de. Vesile oldu."

O babama bakarken gözlerimi bir an olsun yüzünden ayıramıyordum. Çünkü Aral üzülse de belli etmezdi. Onu tanıyordum, belini kırsalar yine de dik dururdu. Babasıyla konuştuğu her şeyi bilmek, hatta bir göz olup o anları izlemek istiyordum.

Aral ona ısrarla baktığım için gözlerini bana çevirdi. Göz göze geldik, yüzüne beni üzmemek için hafif bir gülümseme yerleştirip göz kırptı bana. Eli alışkanlıkla saçlarıma dokunduğunda babamın boğazını temizlediğini işittik ve ikimiz de gözlerimizi ona çevirirken Aral'ın eli yanına düştü usulca.

"Boğazımda gıcık var," dedi gözlerime bakarken.

Ona hafifçe gözlerimi kıstım. Hem Aral'ın hayatıyla ilgili üzücü şeyler söylemiş hem onu üzüleceği bir konuşmaya sokmak için teşvik etmişti hem de şimdi onu teselli etmemi kıskanıyordu. Gerçekten şaka gibi bir adamdı. İlişkime karşı ufak bir çocuk gibi mi olacaktı gerçekten?

"Su içmelisin," dedim buna karşılık.

Kaşı kalktı ve Aral'a baktı sanki o söylemiş gibi. "Kovuldum mu az önce?"

"Yok öyle demek istemedi," dedi Aral hemen arayı bulmak ister gibi.

"Önden gidebilir," dedim Aral'a bakıp. "Bizim seninle işimiz var."

Babam yine ben değil o söylüyormuş gibi ona baktı dik dik. "Ne işiniz var?"

"Özel bir işimiz yok," dedi Aral mahcup bir ifadeyle.

O an Aral'ın kulaklarının hafiften kızarmaya başladığını gördüğümde hem şaşırdım hem de o kadar tatlıydı ki utanmasam gidip Hükümdar Çakırca'ya onu üzdüğü için nefret kusardım.

Babam kafasını sallayıp elini Aral'ın omzuna koydu ve ağır ağır iki kez vurup, diğer eliyle saçlarıma dokundu ve aramızdan geçerek yürümeye başladı. Bıyık altından gülümsediğini göz ucuyla gördüm.

"On dakika sonra kızım görüş açıma girmiş olsun," diye mırıldandı geldiğimiz yöne doğru yürürken.

Ona kulak asmayıp Aral'ın elinden tuttum ve onunla babamın aksi yönüne doğru yürümeye başladım. Aral benimle gelirken yüzüne dokundu

sıkıntıyla, elleri yukarı tırmandı, parmakları saçları arasına girerken elimi tutan parmakları parmaklarıma dolandı. Konuşmadık ikimiz de. Babamın duyamayacağı kadar uzaklaşana kadar yürüdük. Babamın ayak seslerini işitemediğimde durdu adımlarım. Onu karşıma aldım ve uzanıp yanağına dokundum sevgiyle.

"İyi misin?" diye sordum gözlerine bakarak.

Yüzünü avucuma yasladı hafifçe. Derin bir nefes aldı gözlerime bakarak. Yutkundu sonra.

"Yutma," diye rica ettim. "Bana dökebilirsin içini. Yaslanmak istersen buradayım ben, ayakta durmak zorunda değilsin."

Dili dudaklarını ıslattı. "Aklı varsa aynı yerden yanmaz insan," diye mırıldandı. "Aklım yok mu benim?"

Kafamı iki yana salladım yavaşça. "Derdin aklınla değil ki senin, kalbinle."

"Konu babamsa kalbimle düşünmeyi bıraktım ben uzun zaman önce."

"Kalbin kendi aklı var, değer vermeyi bırakamaz ki öyle ha deyince."

Kaşlarını çattı hafifçe. "Değerinde değil derdim, kalmadı da ama hâlâ..."

Devamını getirmedi. Sustu öylece. Hâlâ acıyor, diyecekti belki de... Hâlâ ağır geliyor ya da üzüyor beni, diyecekti belki de... Bilmiyordum ama anlıyordum bu hissi.

Yanağını okşadım sevgiyle. "Bazı insanlar yaptıkları ve yapmadıklarından ötürü üzgün olmalı, demiştin bir keresinde bana. Ne konuştunuz bilmiyorum ama umarım kalbi en çok acıyan sen değilsindir sevgilim."

"Savaşırken verdiğin kayıpları, kazandığın zaferle örtemezsin ama galiba bu sefer ben kazandım."

"Ve bu mutlu etmiyor seni," dedim üzgün gözlerine bakarken.

"Dedim ya..." diye fısıldadı bana eğilirken hafifçe. "Bir savaşın kaybını zaferle örtemezsin sevgilim." Dudakları dudaklarıma çok yakındı. "Savaştığım kişi kaybetmek istemeyeceğim biriydi ve buraya gelene kadar çok şey aldı benden." Sonra dişlerini sıktı. "Ama seni alamaz benden."

Tüylerim diken diken oldu. Dudaklarımı araladım alamaz, demek için ama Aral dudaklarımı öptü. Söyleyemedim ama hissettirebilirdim. Gözlerim kapandı, onu her şeyimle öptüm. Daha iyi hissetsin istedim. Onu sevdiğimi iliklerine kadar hissetsin istedim. Onu sevdiğimi ve

tamamen ona ait olduğumu bilsin istedim. Yanağındaki elim ensesine kayıp onu daha çok kendime çekerken dudaklarımı aralayıp öpüşüşümüzü derinleştirdim. Bana daha fazla yaklaşmak için bir adım attı. Dengemi sağlamak için geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldığımda tuttuğu elimi bıraktı ve hafifçe eğildiğinde sağ elimi boynuna sardım. Sol kolu kolayca beni kaldırdığında kucağına çıktım. Bacaklarımı beline sardım ve tamamen ona yaslanarak öptüm onu. Öpüşmemiz derin fakat sevgi doluydu. Üşüyen tenim onu öperken; parmaklarım yanağına ve boynuna dokundukça ısınıyordu.

Dudakları dudaklarımı nefesim ağırlaşana kadar öptü, ardından dudaklarımı bırakıp boynuma doğru ilerledi. "Sen benimsin," diye fısıldadı boynuma. "Seni alamaz kimse benden."

Kurduğu cümle metadan uzak, ona ait bir duyguyu ve kararı temsil ediyordu. Ben ne Sirk'teki bir Tilki ne de Hükümdar Çakırca'nın tahtasındaki Vezir'dim. Aral'ın Lina'sıydım yalnızca. Ona kalandım. Her şeye rağmen, her şeyi alınmasına rağmen onun yanına kâr kalandım. Ona ait bir karar, ona ait bir sevgi, ona ait bir arkadaş, sevgili, mola, sırdaş, ilk aşk ve birçok şeydim. Ona aittim.

Kollarımı ona sarıp sıkıca sarıldım sevgiyle. Ensesindeki saçlarını okşadım.

"Beni kimse alamaz senden," diye onayladım onu. "Çok seviyorum seni."

Tekrar öptü boynumdan. "Bir daha söyle lütfen," diye fısıldadı dudakları tenime yaslı bir halde.

"Çok seviyorum seni," dedim istediği gibi. "Al benden neyimi istiyorsan, hepsi senin."

Ondan öğrendiğim cümleleri ona söylediğim için, "Bak ya," dedi iç çekerek. Hafifçe geri çekilip gözlerime baktı. "Hepsi benim mi gerçekten?"

Kafamı sallayıp yanağını öptüm ve yüzümü yüzüne yaslayıp, "Senin," diye onayladım.

Burnunu tenime sürttü. "Çok seviyorum seni," dedi içi gidiyormuş gibi. "İyi ki varsın Lina."

Yanağım yüzüne yaslıyken sol elimin parmakları yanağını okşadı. "İyi ki var olan sensin," dedim sevgiyle. "Her şeyimsin."

Yanağımı öptü sevgiyle. "On dakikamız doldu mu?" diye sordu merakla. "Baban bizi böyle görürse bana daha da gıcık olabilir."

Gülümsedim. "Sana gıcık mı gerçekten?"

Kafasını salladı. "Sanırım dün söylediklerimi duydu," dedi tedirgin bir sesle. "Aklımdan geçen nikâh tarihini, ne kadar yakın olduğumuzu, beni sevdiğini dile getirip getirmediğini sordu."

Şaşkınlıkla ona baktım. Dudaklarımdan durduramadığım ufak bir gülüş döküldü. "Seni sevdiğimi söyleyip söylemediğimi mi sordu?" diye sordum emin olmak için.

Kafasını salladı. "Evet. 'Seni sevdiğini söyledi mi hiç? Emin misin? Lina duygularını dile getiremez, hayır demekte iyi değil,' dedi."

Kıkırdadım elimde olmadan. "Sen ne dedin?"

"Söyledi, dedim," dediğinde yüzünde biraz gurur vardı. "Sevdiğine çok eminim, dedim."

Gülümseyerek onunla burun buruna geldim ve gülmesi için muzip bir ifadeyle, "Baklava meraklısı çıktı, demedin mi yani?" diye sordum.

Yine kulakları kızardı. Yutkundu. Dili dudaklarını ıslattı. "Hayır, demedim," dedi yüzünde mahcup bir gülümsemeyle. "Kızının kafasındaki imajını bozmaya gönlüm ve terbiyem elvermedi."

Kıkırdadım tatlılığına. "Gayet de terbiyeli ve uslu biriyim halbuki."

"Tabii gayet," diye onayladı beni.

Gülümsedim, o da sonunda gülümsedi ve tüm gerilen kaslarım gevşedi. Daha iyi hissettim kendimi. Her şeyin üstesinden bir öpücükle geleceğimize daha çok inandım.

"Biliyor musun?" diye fısıldadım dudaklarının üzerine.

"Neyi?" diye sordu gözlerime bakarak.

"Bizim gerçekten bir öpücükle çözmeyeceğimiz derdimiz yok bence."

Dudaklarını dudaklarıma sürtüp, "Öyle," diye onayladı beni.

Onu öptüm, birkaç saniye kadar sürdü. Ardından beni yavaşça yere bırakıp dudaklarımdan ayrıldı. Sol gözünün altındaki benin üzerine bir öpücük bırakıp doğrulmasına izin verdim. El ele yürüdüğümüz yoldan aynı şekilde döndük.

Verandaya yaklaşırken bıraktığımızdan kalabalık bir grup bekliyordu bizi. Deniz, Şahin ve Mehmet Ali'ydi aramıza katılan. Mehmet Ali'yi görmek tüylerimi ayağa kaldırdı. Babası burada değildi belli ki fakat kendini temsilen oğlunu göndermişti belki de. Hükümdar Çakırca babamın ayağına gitmekten mutsuzdu, Atilla Durmuş kesinlikle buraya gelmezdi fakat burada olsa babamın kafasına sıkmak isterdi sanırım.

Onlara doğru yürürken bize gözleri çevrilen ilk kişiler Hükümdar Çakırca ve babam oldu. Hükümdar Çakırca bana baktı kısaca, sigara

içiyordu o sırada ve yüzünde ifadesizlik vardı. Başı dikti her zamanki gibi fakat Aral'a bakmayışından, yenildiğini anlayabiliyordum. Gözleri Aral'a uğramadan Mehmet Ali'ye çevrildi.

Dudaklarını okuyarak, "Toparlanın," dediğini anladım.

Mehmet Ali emir almış gibi başını salladı ve elini kaldırıp indirdi. İşareti kimin aldığından emin değildim ama ayrılmak için bizi beklediklerini anlayabilmiştim.

Gözler bize çevrildi yavaşça. Babam sessizce bizi izliyordu. Onun da yüzünde bir ifade yoktu. Annem, Alin ve Ender Hanım hâlâ verandada oturuyorlardı. Biz onlara yaklaşırken ayaklandılar. Babam gözlerini bizden ayırıp elini yanına doğru uzattı ve anneme çevirdi gözlerini. Annem verandadan inerken elini tuttu. Hükümdar Çakırca benzer bir tavrı Ender Hanım'a sergiledi.

Hükümdar Çakırca sigarasından son bir nefes alıp nefesini Ender Hanım'dan uzağa üfledikten sonra izmaritini çöpe bastı. Ortama bir sessizlik hâkimdi.

Ender Hanım meraklı gözlerini Aral'ın yüzünde gezdirdi. Ne olup bittiğini merak ediyor gibiydi. Eşi ve oğulları arasında bir soğuk savaş olduğunun farkındaydı şüphesiz fakat olanların ne kadarını biliyordu emin değildim.

Evdeki bir görevli, "Aracınız hazır efendim," diye haber verdi Hükümdar Çakırca'ya.

Hükümdar Çakırca onayladı onu. Ardından gözlerini babama çevirdi. "Beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi sadece.

Babam onu onayladı. "Sen de beni nasıl bulabileceğini biliyorsun," dedi ona bakarken. "Çocukları karıştırma."

Hükümdar Çakırca, "Çocuklarımı karıştırma," diye onayladı babamı.

"Lütfen," dedi Ender Hanım sitemle. "Yanlış kişiyle çatışıyorsunuz."

Hükümdar Çakırca bir şey söylemedi. Mehmet Ali'ye bakıp, "Yiğit'i ve babanı bilgilendir," diye talimat verdi ona.

Babam konuşmanın devamı ilgisini çekmiyormuş gibi Alin'i kucağına alıp annemi oradan çıkarmak için ilerledi.

Mehmet Ali ufak bir baş sallamasıyla Hükümdar Çakırca'yı onayladı. "Takipte kalalım mı?" diye sordu sonra merakla. Babamı kastediyordu sanırım.

Babam onun yanından geçerken elini usulca omzuna koydu, "Becerebilirsen geri durma," deyip yanından geçti öylece.

Bunu yüzüne bakmadan öylesine bir özgüvenle söylemişti ki iki tane babam var gibi hissetmiştim. La Hire olan ve Kadir Kara olan iki ayrı babam vardı gerçekten. O an iliklerime kadar hissettim bunu.

Hükümdar Çakırca da Ender Hanım'la yürümeye başladı o sırada. "O bizi takip ediyor olacak," diye yanıtladı Mehmet Ali'yi. "Hep öyleydi."

Hep öyleydi... Tüylerim diken dikendi...

Geride Aral, ben, Ekin, Deniz ve Mehmet Ali kaldığımızda biz de onları takip ederek araçların olduğu kısma doğru ilerlemeye koyulduk. Deniz ve Ekin kendi aralarında konuşurlarken Mehmet Ali ve Aral tek kelime dahi etmediler; zira Mehmet Ali, Aral'a en uzak noktada duruyordu. Aralarının açık olduğu barizdi, dün araları daha çok açılmış gibiydi.

"Demek ehliyeti kaptırdın," diye mırıldandı Deniz, gözlerini ilgiyle bana çevirdiğinde.

Ona çevirdiğim gözlerimi kıstım. Bu adam cidden benim şeytanım falan mıydı?

"Kaptırmadım," diye düzelttim onu. "Yiğit el koymak istedi."

Anladım, der gibi kafasını salladı yüzünde alaylı bir gülümsemeyle. "Yani köprüde terör estirmedin?"

"Deniz," dedi Aral keyifsiz bir tonda. Mehmet Ali'nin yanında bunu konuşmak istemiyordu sanırım ve bu bana daha mahcup hissettirdi. Beni savunduğu günün gecesi yaptığım, onu da zor duruma sokmuş olmalıydı. Üstelik bu konu hakkında henüz kızmamıştı bana ve bir güne iki tartışma çok gelirdi.

Arkamdan kolunu uzatıp Aral'ın omzuna vurdu yavaşça. "Bir şey demedim canım," dedi tebessümle.

"Kimseye zarar vermedim," diye savundum kendimi kısık bir sesle.

Deniz kısıkça gülerken onayladı beni. "Hayran kaldım açıkçası, senden öyle bir performans beklemezdim. Abim sağını solunu karıştırdığını söylemişti."

Yanaklarım utançla ısındı. Gözlerimi önüme çevirip cevapsız bıraktım onu. Ben trafiği birbirine katmıştım ve Aral çok kızgındı bu konuda ama Deniz sanki çok normalmiş gibi benim şoförlüğümü övüyordu.

"Giderken haber verseydin birini de ben alırdım, stresim azalırdı."

Aral, "Yok, akıl hocası başka onun," dedi bana laf sokar gibi. Jan'ı kastediyordu sanırım.

Deniz kafasını sallarken, "Kasklı eleman," diye onayladı onu. "Şekil çocuk."

Aral kafasını salladı, "Aynen, akıl hocalığına biraz daha devam ederse şekle sokacağım onu ve bir kişiyi."

Deniz burnundan gülüp gözlerini Ekin'e çevirdi alayla. "Sana diyor."

Ekin kafasını salladı. "Anladım canım sağ ol."

"Eh be oğlum," dedi Deniz. Kızdı hafiften Ekin'e. "Dayaklıksın ha."

"Sağ ol," dedi Ekin, "Yedim de geldim."

Kaşlarım çatıldı. Aral'ın ve Deniz'in adımları dururken Deniz'in yüzündeki ifade kaybolmuştu.

Deniz, "Ekin," demişti ki Ekin abilerine bakıp ne sandıklarını anlayarak hafifçe gülümsedi. "Lafın gelişi."

Aral, "Lafını geldiği yerde biraz dinlendir," dedi kızar gibi. Sonra bir şey söyleyecek gibi oldu ama vazgeçti. Mehmet Ali'nin mi yoksa benim mi varlığımdan ötürü vazgeçti bilemedim.

Yürümeye başladığında gözlerimi yüzünde gezdirdim. Yüzünde kızgın bir ifade vardı ama bu ne bana ne de Ekin'e karşıydı. Babasına karşı olduğunu biliyordum. Düşündüğü ihtimalin sebebine öfkelenmişti. Diğer elimle de elini tuttuğumda bana baktı. Yanağımı koluna yasladım. Kabanının cebinden sigara paketini çıkardı. Kutuyu açtı, dudaklarıyla bir sigara çekti. Sonra paketi Deniz'e uzattı. Deniz içinden bir dal alıp çakmağı da çıkardı. Önce Aral'ın ardından kendi sigarasını yaktı. Paketi Ekin'e uzattı. Ekin de bir tane yaktı. Babalarımız var diye sabahtan beri sigara içmiyorlardı ve Aral'ın nikotine ihtiyaç duyduğunu hissedebiliyordum artık.

Sigarasından derin bir nefes çekerken gözleri bana çevrildi. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Ekin'in suçu yok. O anahtarı vermeseydi taksiyle giderdim. Güvenliğimi sağladı sadece."

Nefesini verirken kafasını salladı. "Konuşuruz sonra. Şimdilik eve gidelim," dedi yorulmuş gibi.

Kafamı salladım. "Sonra kızarsın bana."

Bu söylediğim gülümsetti onu. Onaylamaz bir şekilde kafasını iki yana salladı. "Kendisine kızılmasına bu kadar meraklı başka bir insan tanımıyorum," deyip sonra aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı ve sol tarafıma bir bakış attı. "Yok, birini tanıyorum."

Ekin'i kastettiğini anlayınca gülümsedim ben de. "En iyi arkadaşım."

Onayladı beni. "Muhteşem bir birleşim."

"Belanın karesi," dediğimde Deniz'le birlikte sinirleri bozulmuş gibi güldüler.

Deniz, "Sloganınız bu mu?" diye takıldı bana.

"Ben amatörlerle çalışmam," dedi Ekin alayla.

Ona baktım bayık bir ifadeyle. "Seni kurtarıyorum burada."

Alayla gülümsedi. "Teşekkürler biricik yengem." Sigarasından derin bir nefes çekti içine. "At beni ateşe ama üzerime bir bardak su dökmeyi de ihmal etme."

Şaka yapıyordu ama öyle deyince üzüldüm. Deniz üzüldüğümü fark etmiş gibi omzunu sıktı Ekin'in gülümseyerek.

"Ben etkisi için bir bardak demezdim," deyip alayla Aral'a baktı. "Neler yaptırdı bu adama Allah bilir..."

Ekin'in yüzünde şok ifadesi belirirken bana baktı merakla. "Ne yaptırdı?" diye sordu saf bir merakla.

Deniz gülmemek için kendini sıkarken Ekin daha çok merak etti, eli yavaşça ağzına kapanırken Aral'a bakıyordu.

Deniz, miyavlamasını ima ediyordu ama ben Aral'a daha neler neler yaptırmıştım... Tenimin ısındığını hissettim.

"Deniz," dedi Aral uyarır gibi. "Adam duyuyor abuk subuk konuşma."

Deniz'in hafiften küfrettiğini işittim. "Duyuyor mu?"

Kafamı salladım yavaşça. Deniz'in yüzündeki tebessüm daha da büyürken gülmemek için kendini sıktı. Ekin söylemesi için telefonunu çıkarıp Deniz'e uzattığında Deniz burnundan güldü.

"Merak et," dedi yüzünde çarpık bir gülüşle. "Bu da senin cezan olsun."

Ekin bana baktı. "Belanın karesi," diyerek bana uzattı telefonunu.

Gözlerimi kıstım. "Ben amatörlerle çalışmam."

Deniz kendini tutamayıp gülmeye başladığında Aral'ın da burnundan güldüğünü işittim. Ona çevrildi gözlerim. Gülümsüyordu hafiften. Keyfi biraz daha yerine gelmişti sanırım.

"Herkesin keyfi yerinde neyseki," diye mırıldandı Mehmet Ali.

Gözlerimi ona çevirdim. Haksız değildi düşüncelerinde ama gerçekten çomak sokmak zorunda mıydı?

"Bir şey söyleyeceksen geveleme," dedi Aral buna karşılık.

Neredeyse gelmiştik araçların olduğu alana ve tartışmalarını hiç istemiyordum.

"Aral," dedim ona uymaması için. Bir yere varamayacaklardı.

"Ne aşkmış..." dedi Mehmet Ali gözlerini Aral'a çevirip. "Kızı ailenle tanıştırmaya götürdün, babamı da beni de karşına aldın, gecesinde

senden habersiz evden kaçıp İstanbul sokaklarında Köpek temizleyip beni de atlattı ve sözde yerini bilmediği babasını saklandığı yerden çıkardı. Sen hâlâ hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun."

Aral'ın adımları durdu birden. Gözlerimi ona çevirdim. "Aral," dedim. Tartışmasını istemiyordum. Gözleri bana çevirdi. Sinirleri yıpranmıştı. Şu an babasıyla konuşmasının üzerine tartışırlarsa soğukkanlılığını daha ne kadar korurdu emin değildim. "Boş ver lütfen. Bir yere varamıyorsunuz."

Aral gözlerini annesine çevirdi. Onların yeterince uzaklaşmasını bekleyip sesini alçak tuttu ama öylesine keskindi ki havadaki gerilimi kesip attı.

"Lina'nın aklını çok saygı duyduğun enişten bulandırdığı ve çıkmasına izin verdiği için çok sesin çıkmaz diye düşünmüştüm aksine," dedi buz gibi bir sesle. Elimi karnına yasladım bana bakması için ama o bunu yapmadı. "Madem çok sikindeydi benim gururum, Lina evden çıktığında peşine düşmek yerine sen arasaydın beni." Dili dudaklarını ıslattı. Yutkundu. Söyleyeceklerini yuttu fakat ağzından dökülenler yine de ağırdı. "O siktiğim gururun fazlası at gözlüğü ve yenemediğin bir tabu olarak döner sana. Fazlasının kazandırdığı tek bir şey görmedim, izlemek istersen Çakırca Ailesi'ni daha iyi izle. Sana da çok lazımsa kullanmadığım kısmından veririm ama bir daha duyduğum aşk veya Lina hakkında tek bir yorumda bulunursan aradığın bela olacağım. Sabrımın son demindeyim."

Mehmet Ali'nin tek kelime etmesine müsaade etmeden yürümeye başladı. Araçların olduğu alana vardık. Annem ve Alin, Aral'ın arabasında bizi bekliyordu. Babamsa arabanın hemen önündeydi, sigara içiyordu. Eskiden bu kadar sık içmezdi.

Aral'ın arabasının yanına vardığımızda babam her şeyi duymuş gibi Aral'ın omzuna dokunup sıktı hafifçe. "Haberleşiriz," dedi ona.

Aral onu onayladı. "Benim eve götüreceğim Celina Hanım'ı," diye bilgilendirdi babamı.

Babam kafasını salladı. "Orada daha güvende olur. Sağ ol."

Aral önemsiz, der gibi başını iki yana salladı.

Babam, "Annen seni bekliyordu," dedi Aral'a sonra.

Aral onu onaylayıp bana kısa bir bakış attı ve elimi bırakıp kendi arabasının hemen önündeki *VIP* araca ilerledi.

Babam gözlerini yüzüme dikti. "İyi misin?" diye sordu ilgiyle.

Kafamı salladım usulca. Ne kadar iyi olabilirdim ki böyle bir hayatta bu şartlarda Aral da olmasa... "Sen?"

Kafasını salladı. "Olurum." deyip saçlarıma dokundu. "Eğer bir şey olursa Jan'a söyle. O hep etrafında olacak."

"Peki. Dikkat et kendine."

Gülümsedi hafifçe. "Her şey yoluna girecek."

Buna inandım. Halledecektik. Sorun yoktu. Babam, annemin saçlarına dokundu. Alin'in yanağını sevdi ve beni saçlarımdan öptü.

"Görüşürüz."

"Görüşürüz," diye mırıldandım. Yanımızdan ayrılıyor olması iyi hissettirmiyor olsa bile iyi olacağına inancım vardı. Kürşat'la selamlaştı ve Aral'a doğru yürüdü. Aral, Deniz ve Ekin anneleriyle vedalaşmış dönüyorlardı.

Babam hepsiyle el sıkışıp kısaca vedalaştı. Hepsinin omzuna dokundu babacan bir tavırla. Aral'a, "Konuşalım mutlaka," dediğini işittim. Aral onu onaylarken babamın sırtına dokundu. "Eyvallah abi," dedi.

Bu görüntü içimi ısıttı. Onları bir arada görebileceğime dair hiç ümidim yoktu halbuki bir süre öncesine kadar. Babam başını Mehmet Ali'ye çevirip tekrar Aral'a baktı. "Seni anlayacaktır," dedi buna çok inanarak. "Anlamak zorunda kalacak."

Neden böyle söylediğinden emin değildim ama o sırada Şahin'i gördüm. Babasıyla birlikte Aral'la doğru ilerlediler. Babası Şahin'in sırtına dokundu ve yanlarından ayrılıp Hükümdar Çakırca'nın aracına ilerledi. Şahin, elini kaldırıp Mehmet Ali'ye seslendi. "Beklesene bir beni," dedi ona.

Bir sorun olduğunu anladım. "Bir sorun var," dedim Kürşat'a.

Kürşat beni onaylarken birlikte onlara doğru yürümeye başladık. Şahin, Mehmet Ali'ye seslendiği için başta Atilla Durmuş'la ilgili sandım.

Şahin babamların yanına vardığında Aral'a bakıyordu. "Aral bir sorun var," dedi.

Aral'ın kaşları çatıldı. "Dayım..." diye başlayacaktı ki Şahin onun lafını böldü. "Yok abiciğim öyle değil. Mehmet Ali'yle ilgili. Dışarıda."

Kaşlarımı çattım. Dışarda ne?

"Ne diyorsun oğlum?" dedi Aral. "Ne var dışarıda?"

Şahin sıkıntıyla yüzüne dokundu. "Balın'la ilgili," dediğinde kaşlarım çatıldı.

Mehmet Ali de o sırada yaklaşmıştı yeterince. "Ne olmuş Balın'a?" diye sordu kaşları çatılırken. "Ne diyorsun oğlum, düzgün anlatsana şunu!"

Şahin sabırla yüzüne dokundu. "Önce bir sakin ol, tamam mı?"

Mehmet Ali'nin kaşları daha çok çatıldı. "Şahin bak adamı deli etme, düzgün anlat şunu. Balın ne alaka?"

Aral'ın yanına vardığımda gözlerini Kürşat'a çevirdi. Kürşat'la sessizce anlaştılar, Kürşat arkasını döndüğü gibi hızlı adımlarla arabaya dönüp şoför koltuğuna geçti.

Şahin önce bana ardından babama baktı ama hiçbir şey söylemedi. "Balın dışarıda," dedi sadece. "Yanında biri var."

Mehmet Ali küfrederek yürümeye başladığı sırada Hükümdar Çakırca'nın arabası hareket etti. Ormanın içerisinde yüksek duvarlar ve dikenli tellerle çevrilen alanın dökümden kapıları gürültüyle açıldı. Gözlerimi beş metre ilerimizdeki kapıya dikmişken Aral'ın elini tuttum.

Dökümden kapılar açıldığında Hükümdar Çakırca'nın aracı çıktı, yolunda ilerlerken kapının iki metre kadar ötesindeki motosiklet ve bir aracın yanından geçti. O aracın önünde iki tanıdık sima ayakta dikilmiş bizi bekliyordu. Fakat beni şaşırtan Wielki'yi değil hemen yanında Balın'ı görmekti. Bu görüntü karşısında tüylerim diken diken oldu. Aral'ın tuttuğum elini sıktım. O an Balın'a dair her şey zihnimde tekrar canlanırken gözlerimi Mehmet Ali'ye çevirdim. Kapıya yeterince yaklaşmıştı ve aralarında yalnızca iki metre kalmıştı. Şahin ve Deniz peşinden giderken biz öylece uzaktan izledik ama Wielki ağzını açtığında hepimiz duyduk ve söyledikleri tepeden tırnağa uyuşturdu beni.

"Ne derler bilirsin..." dedi Mehmet Ali'ye bakarken. "Bir Tilki'ye kin gütmeden önce *Köpeğini* kimin beslediğinden emin ol."

Bölüm 11

Ağlama Duvarı

İnanç bizi insan yapan şeylerden biri. Birbirimize veya bir şeye duyduğumuz inanç yaşatabilen bizi. Dayanma gücü veren... Hayal kurduran ve her gün yataktan kaldıran... İnanç var içimizde yaşamaya dair. Sevmeye ve hayal kurmaya, cesaret etmeye iten bizi bu inanç içimizdeki. İyi olacağımıza, değer göreceğimize, hakkımızı alacağımıza, başaracağımıza ve eğer yeterince iyi biri olursak bizi koruyan ve seven bir Tanrı olduğuna inancımız var. Yoksa bazı insanlar böyle nasıl yaşar? Birine inanmalı insan, güç almalı ve yaslanmalı, zaman zaman düşmelere ve çokça sevilmelere ait. Bir inanç olmalı sonunda değeceğine dair. Eğer bir insanın inandıklarını elinden alırsan bir canavara dönüşmesi işten bile değil.

Olan biteni yaklaşık beş metre ötede babam ile Aral'ın arasında izliyor ve anlamaya çalışıyordum. Öylece bakakalmıştım. Wielki'nin söyledikleri kulaklarıma ulaştığı an anlamlandırmaya çalışmıştım. Balın'a dair her anım gün yüzüne çıkıp bir anlam ifade etmeye çalışırken yaptığım çıkarımlar hiç hoşuma gitmedi. Balın'ın Kuzey'le aynı sınıfta olduğunu biliyordum. Arkadaş gibi değillerdi ama bu aileyle dolaylı yoldan onun sayesinde bir araya gelmişti. Mehmet Ali'yle bu şekilde tanışmış, onunla sevgili olmuştu ve Mehmet Ali'nin işinden haberdardı. Şahin, Balın'ın benimle tanışmak istediğinden, Aral'sa Balın'ın beni tanışmamızdan önce tanıdığından bahsetmişti. Balın'ın bana bakarkenki ifadelerini anımsamaya ve kafamda onu bir yere oturtmaya çalıştım. Fakat gerçek gün gibi ortadaydı sanki.

Mehmet Ali duyduklarını sindirmek için birkaç saniye beklemiş ardından, "Ne diyorsun lan sen?" diye sormuştu buz gibi bir sesle. Sesindeki öfkeyi ve cinnete kalan uzaklığını iliklerime kadar hissetmiştim.

Aral da bunu hissetmiş gibi, "Burada kal," dedi ve elimi bırakıp ona doğru yürüdü.

Wielki buz gibi bir ifadeyle ona bakıyordu. "Bir Tilki'yi ağlatmak kötü şans getirir," dedi öylece.

O an tüylerim diken diken oldu. Mehmet Ali'nin beni ağlattığına şahit olan, Jan'dı. Dün gece Jan bana Mehmet Ali'nin benimle ne derdi olduğunu sorduğunda onunla aynı şeyi yaptıklarını söylemiş, Mehmet Ali'ye sinirlenmişti. Wielki'nin belli ki haberi vardı tüm bu olanlardan ve bu anı Jan planlamış gibi geliyordu şimdi.

Mehmet Ali, "Seni de şansını da siktirtme," diye gürledi ve ileri bir adım atmak istediğinde Aral kolunu tuttu.

Öfkeli gözlerini Aral'a çevirip, "Bırak," diye çıkıştı ona da. Gözlerini hiddetle Balın'a çevirdi.

"Bana gel," dedi buz gibi bir sesle ona elini uzatıp. "Hiçbir şey yapamaz bu siktiğimin tilkisi."

O an kalbimde bir sızı hissettim. Mehmet Ali aptal değildi ama aşkın kendisi aptallıktı. İnsanı inkâra sürüklüyordu. Tüm bariz gerçekleri bir kenara itiyor ve Balın'ın ona ihanet etmediğini, zorla alıkonduğunu düşünmek istiyordu. Fakat Balın yerinden hareket etmedi. Bunun yerine Wielki'ye ardından babama baktı. Sonra gözleri bana çevrildi ve o an gözlerinde hüznü gördüm. Sanki olaya müdahale etmemi istiyordu. *Sanki Mehmet Ali beni dinlermiş gibi...*

"Balın!" diye sesini yükselti Mehmet Ali. "Yanıma gel!"

Balın ifadesizlik içinde dümdüz ileri bana bakıyordu yalnızca. Mehmet Ali'ye bir an olsun bile bakmıyordu ve bu, Mehmet Ali'yi daha çok öfkelendiriyordu.

"Mehmet Ali," dedi Aral sakin bir sesle. "Hadi," diye devam etti onu geri çekmek isteyerek. "Zor durumda bırakma onu da. Belli ki..."

Mehmet Ali, "Belli ki ne lan!" deyip Aral'ı öyle bir hiddetle itti ki öne bir adım atacak oldum ama babam bileğimden tutup yaklaşmama engel oldu.

"Bırak kozlarını paylaşsınlar."

Gözlerimi ona çevirdim. "Bir şey yap lütfen."

Gözlerime baktı o da. Yüzünde derinden bir sakinlik vardı fakat gözleri bir o kadar canlıydı. En ufak durumda anında müdahale edecek gibi bir hali vardı.

"Herkes nerede durduğunu anlamalı," dedi gözlerime bakarak. "Bırak herkes bilsin yerini."

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Yüzünde öfke yoktu çünkü o an ne olduğunun en az benim kadar farkındaydı herkes gibi ve Mehmet Ali'ye üzülüyordu. İkisi benzer durumda sanılabilirdi ama hayır. Aral, beni severken

neredeyse her şeyi biliyordu ve benden korkmak bir kenara, benim hayat mücadeleme hayranlık duyarak beni seviyordu. Ama Mehmet Ali, Balın'ın böyle bir topluluk içinde olup da kendisini kullanmış olabileceğine ihtimal dahi vermemişti. İçindeki yıkımı hayal bile edemiyordum.

Aral onu ittiği için birkaç adım geri sendelemiş ve olduğu yerde kalmıştı.

"Bana ihanet edemez!" diye bağırdı Aral'a öfkeyle.

Tüm öfkesini ona kusmaya karar vermişti belki de ve bu canımı sıktı. Neden herkesin ağlama duvarı olmak zorundaydı? Kimse onun ağlamasına izin vermezken bu kadar?

Ardından öfkeli mavi gözlerini Balın'a çevirdi. "İhanet edemezsin bana!" diye bağırdı. "Bu kadar büyük hayal kırıklığı olamazsın sen benim hayatımda," derken sesi sona doğru kısılmıştı.

O an kalbimdeki sızı büyüdü. Ona her ne kadar kırgın olsa da bir parçam bir o kadar da üzüldüm. Aral'ın da böyle hissettiğini biliyordum. Mehmet Ali onu anlamamıştı ama artık onu en iyi anlayacak kişinin Aral olduğunu biliyordu. Kınadığını yaşamadan ölmezmiş insan gerçekten. Mehmet Ali bu anı yaşayacağını rüyasında bile göremeyeceğini sanırdı...

Gözlerimi Balın'a diktim. Artık bana değil ona bakıyordu. Yüzünde ifade yoktu hâlâ ama sanki ağlamamak için direniyordu. Ağlamak onun için de yasak mıydı acaba? Sevmek yasak mıydı? Sevmiş çünkü Mehmet Ali'yi. Yoksa bana onu kurtarmam için bakmazdı böyle. Mehmet Ali'nin ona zarar veremeyeceğini adı gibi biliyor ama parçalanıyormuş gibi duruyor. İçeriden içeriden...

Mehmet Ali bir duvarla konuşmaktan farksız olduğunu büyük bir hayal kırıklığı içinde kabul ederek yutkunup yüzüne dokundu. Ağladığını sandım başta ama gözleri kızarsa da tek bir damla yaş düşmedi öfkesinden.

"Hayatımı siktin," dedi alnını ovarken. Başını sakinleşmeye çalışır gibi geriye yatırdı. "Yemin ederim..." Yutkundu. "Hayatımı siktin." Dişlerini o kadar sıktı ki çenesi kaskatı kesildi. O sıkılı çeneyle gözlerini Balın'a dikti. "Benden alacağını almış olsan iyi edersin," dedi sonra ona tehdit eder gibi. "Bundan sonra bana dair alacağın tek şey bir kürek olur, üzerime toprak atacağın." Ardından ona arkasını döndü. Gözleri bir anlığına babama çevrildi. "İzinizi sileceğim sizin bu ülkeden."

"Mehmet Ali," dedi Deniz onu takip ederken. "Motorla gitme, bizimle gel."

"Bırak Deniz," dedi Mehmet Ali. "Kendim giderim."

Şahin onların yanına varırken, "Ben giderim onunla," dedi.

Üçü Mehmet Ali'yi tek başına bu halde motora binmemesi için ikna etmeye çalışırken Aral'a çevrildi gözlerim. Wielki'ye bakıyordu. Gerçek nihayet bir gün açığa çıkacaktı ama bu şekilde çıkması işleri beter hale getirendi.

Gözlerimi babama çevirdim. "Sen mi yaptın?" diye sordum o an ne hissedeceğimi bilemeyerek. O mu istemişti Balın'dan böyle bir şeyi? Mehmet Ali'yi mi kullanmıştı gerçekten? Aralarındaki her şey yalan mıydı? Ne kadarı gerçekti yaşadıklarının?

O sırada Şahin'in yanına bindiği Mehmet Ali güçlü bir motor sesiyle hızla basıp gitti öylece.

Babam kafasını iki yana salladı. "Onlara kötü muamele göstermedikleri sürece ne için kullanıldıklarına karışmam." Gözlerini bana çevirdi ve gözlerimin içine baktı. "Çocukların duygularıyla da oynamam ama Balın'ın da oyun oynadığını sanmıyorum."

"Neden burada peki?" diye sordum bu kez. Kendi isteğiyle buradaymış gibi durmuyordu. "Neden şimdi?"

Babam çenesiyle işaretti. "Ona sorman gerek."

Tüylerim tekrar diken diken oldu. İşaret ettiği kişiye baktım, Wielki de bize bakıyordu. Başıyla hafifçe selam verdi, arkasını döndü ve Balın'ın yanından geçerken onu gerdiğini hissettim.

"Balın'dan o mu sorumlu?"

Babam beni başıyla onayladı. "Kuzey'den de."

Anladım, der gibi başımı salladım. Kuzey, Balın'ı başından beri tanıyorsa belki amacını da biliyordur. Babamın bana eğildiğini hissettiğimden düşüncelerimden koptum. Başım üzerinden öptü beni.

"Görüşürüz bir tanem."

"Görüşürüz baba," diye mırıldandım kızıl gözlerine bakarken.

Yanağımı okşayıp yürümeye başladı. Aral'ın koluna dokunup onunla ve Deniz'le vedalaştıktan sonra Wielki'nin şoför koltuğunda olduğu araca doğru ilerledi. Balın ona kapısını açtı. Ardından Wielki'nin yanına oturdu. Araçları uzaklaşırken Aral ve Deniz bana doğru geldi. Aral, sağ kolunu kaldırıp omzuma atarken beni çevirdi ve bizi bekleyen arabasına doğru yürüttü beni de kendileriyle birlikte.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Sebepsiz yere kendimi suçlu hissediyordum.

Saçlarımdan öptü. "Üzülme bebeğim," dedi yumuşak bir sesle. "Hiçbir ilgimiz yok bizim bununla."

"Babam yapmamış," dedim buna karşılık. Onu da suçlasın istemezdim.

"Biliyorum," diye onayladı beni. "Zira gönül koyacak olsam ilk Kuzey'le başlardım."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Hakkı vardı. Bir nevi Kuzey önayak olmuştu buna. Fakat onun da bundan zevk aldığını sanmıyordum. Muhtemelen umurunda da olmamıştı ama memnun da değildi bundan, emindim. Kuzey kendi kardeşlerine karşı çok korumacıydı fakat diğer insanların yaşadıkları onu pek ilgilendirmiyordu. Kötülüklerini istemezdi ama üstüne vazife olmayan şeylere karşı yorumda bulunmuyordu. Zira bunu Balın'dan Wielki istemişse Kuzey'in söz hakkı bile kalmıyordu. Wielki'nin bunu yapmaktaki motivasyonunu anlayamadım. Balın'ı kullanıyor olsa ne için ifşa etsin ki onu? Jan'la konuşmamızı anımsatıyordu bu yüzden bu bana. Mehmet Ali'nin benimle ne derdi olduğunu sormuştu. Belki de bu Jan'ın fikriydi... Bilmiyordum. Gitsem sorsam kendince haklı bir sebep sunardı. Herkesin hakkı vardı. Herkes haklıydı. Bu yüzden aradığımız adalet Tanrı'nın merhametine kalmıştı...

Deniz ön koltuğa geçerken, Aral arka kapıyı açıp binmemi bekledi. Ben bindikten sonra yanıma oturdu o da. Alin annemin kucağında uyuyordu. Annem huzursuz bir ifadeyle baktı gözlerime. Dudaklarımı bastırıp gülümsedim hafifçe, her şey yolunda, der gibi. Değildi ama yoluna sokardık. Babam ve Aral vardı. Her şeyin üstesinden gelirdik...

Araba hareket ettiğinde arkama yaslanıp başımı yorgunlukla Aral'ın omzuna dayadım çekinmeden. Sol elini kucağıma çektim ve iki elimle tuttum elini. Annem arabada olduğundan mı bilinmez bu konuda hakkında hiç konuşmadılar. Aral yarım saat kadar sonra Deniz'e Şahin'i arayıp sormasını istedi. Kendisi arayıp sormak istemiyor olsa da aklının kaldığını bilmek için zihnini okumaya gerek yoktu. Deniz, Şahin'i arayıp Veli abinin yanına gittiklerini öğrendi ve Mehmet Ali'ye biraz söylendi. Aral'a olan tavrından ötürü o da sinirliydi ona ama kimse düştüğü durumdan memnun değildi.

Kürşat bizi, Aral'a annesinden kalan eve getirdi. Güvenlik sayısının artması fark ettiğim tek değişiklikti. Araçtan indik. Kürşat ben yeltenmeden annemin kapısını açmış ve Alin'i kucağına almıştı. Deniz de anneme karda yürümesi için bir kolunu vermişti. Onlar önümüzde yürürken Aral ve ben de arkalarından yürüyorduk. O an Aral'la eve doğru ilerlerken aklımdan kürkçü dükkânı, diye geçirdim. Bu ev gerçekten kürkçü dükkânımdı benim. Aral gibi... Beni ilk bu bahçede öpmüştü. Bana beni

sevdiğini ilk bu evde söylemişti. İlk kez bu evde birlikte uyumuştuk. Onu ilk bu evde uyutmuştum. Aral bana ilk kez bu evde ağlamış ve bana ilk kez bu evde dokunmuştu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Aral verandaya doğru yürürken.

Omuz silktim yavaşça. "Bu evdeki ilklerimizi düşünüyordum," diye mırıldandım dürüstçe.

Gözlerime baktı sevgiyle. "Bu evin yeri hep ayrıydı benim için ama artık bambaşka bir anlamı var."

Başımı koluna yasladım. "Burası gerçekten kürkçü dükkânım galiba benim."

"Burası değil," deyip başımı yasladığım kolunu aramızdan çekerek belime sardı ve beni göğsüne yasladı. "Burası."

Gülümsetti bu yaptığı beni. Ne olursa olsun tatlılığı bir saniye bir elden bırakmıyordu.

"Çok tatlısın," diye mırıldandım ona sokulurken.

Beni tutuşu sıkılaştı. "Burası de," dedi rica eder gibi.

"Burası," diye onayladım onu.

Beni onayladı o da. "Doğru," diye mırıldandı. "Uçmaların kaçmaların başladı yine. Hatırlat kendine sık sık bunu."

Taş da gelmişti. Fakat şikâyet etmedim. Zira mutlu etti bu beni. Bana kızabilecek kadar iyiydi demek ki. Kendi duygularına, derdine ve baş belası Lina'sına zaman ayırabiliyordu demek ki şu an.

"Şimdi mi kızacaksın?" diye sordum merakla.

Cıkladı. "Yemekten sonra," dedi. Kızmadan önce karnımı doyurmayı düşünüyordu. Gerçekten bu adamı üzenlerin cehennemin yedinci katında yeri hazırdı.

Kapıyı Doğu ve Batı açtı. Batı özlemle önce Deniz'in sonra da Aral'ın bacağına sarıldığında içim ezildi. İçimde tanıdık bir sevgi yeşerdi. Aral botlarını çıkarıp eğildi ve onu kucağına aldı. Onu sevgiyle öpüp göğsüne bastırırken Doğu'nun saçlarını okşayıp kolunu omzuna attı. Gülseren Hanım bize, "Hoş geldiniz," deyip içeri buyur ederken benimle birlikte arkalarından gitti. Gülseren Hanım buradaydı ama Güneş ablanın varlığına dair bir iz yoktu.

"Aç mısınız?" diye sordu Gülseren Hanım. "Her ihtimale karşı çorba yaptım. Sofra kurayım dilerseniz."

Aral başını omzu üzerinde çevirip minnettarlıkla gülümsedi Gülseren Hanım'a. "Çok iyi olur Gülseren Hanım," dedi. "Yeriz."

Yerdim gerçekten. Kahvaltıda zorla birkaç lokma yemiştik hepimiz. Yediklerimiz de boğazımıza dizilmişti. Gülseren Hanım, Aral'ı onaylayıp yanımdan geçerken sevecen bir şekilde koluma dokundu ve mutfağa ilerledi. Kürşat odalarımızın olduğu koridordan çıktı o sırada. Alin'i yatağına yatırmış olmalıydı.

"Teşekkür ederim," dedim bize yaklaşırken.

"Rica ederim," dedi önemsiz, der gibi bir bakışla. Ardından Aral'a baktı. "Ne yapayım ben?"

"Otur bizle," dedi Aral kucağında Batı'yla koltuğa otururken. Doğu da yanına oturdu usulca. "Çorba içeriz."

Kürşat itiraz etmeyip diğer koltuğa geçerken ben de onun yanına oturdum. Deniz de kendini yanıma bıraktı yorgunca. Batı bir süre Aral'a sarılıp hiç çekinmeden onu öperek sevdi. Aral, sevgisini karşılıksız bırakmadı. Onunla sohbet ederken saçlarını okşuyor, Doğu'ya laf atıyor, onlara gülüyor ve onları güldürüyordu. Deniz de eksik kalmıyordu, Doğu'yla uğraşıp duruyordu. Sanki az önce ufak bir kıyamet kopmamış gibi yalnızca Doğu ve Batı'yla ilgileniyordu ikisi de. Doğu, Batı gibi duygularını çekinmeden ifade eden bir çocuk değildi ama Aral ne zaman ona laf atsa ve saçlarını okşasa gözlerinin içi gülüyordu ve bu kalbimi kırıyordu her seferinde. Çünkü doğdukları ortamı ve sevginin ne derece kıymetli bir şey olduğunu biliyordum.

Onları izlerken Alin'i sevme isteğiyle doldu içim. Annem de dönmeyince ona bakmak için kalktım oturduğum yerden. Aral'ın yanından geçerken Batı'nın yanağını sıkıp Aral'ın saçlarına dokundum. Annemi, Alin'in odasında buldum. Alin uyurken yatağında oturmuş sırtını okşuyordu yorganın üzerinden. Beni gördüğünde gülümsedi hafifçe.

İçeri girerken, "İyi misin?" diye sordum kısık bir sesle.

Kafasını sallayarak onayladı beni. Sonra gözleri yine Alin'e çevrildi. "Sırtımdan bir yük kalktı sanki," diye fısıldadı Alin'e bakarken. "Ama hâlâ mahcup hissediyorum herkese karşı. Kendi çocuklarıma bile... Bu benim lanetim olacak hep, ölene kadar peşimden gelecek."

Bir şey söyleyemedim. Tesellisi bende değildi.

Komodine iliştim yavaşça. "İyi geçti mi konuşmanız?"

Ender Hanım'la ne konuştuklarını merak ediyordum.

"Ender harika bir kadın," diye mırıldandı. "Her zaman öyleydi. Etrafına neşe saçar, insanları birleştirirdi." Ses tonu öyle özlemle doluydu ki geçmişe karşı olduğu belli oluyordu yüz ifadesinden. "Hükümdar'a

âşık olduğunda şaşırmamıştım. Pek çok kişi onun gibi cıvıl cıvıl birinin Hükümdar gibi sert mizaçlı, resmi bir adama hangi ara ve ne şekilde âşık olduğuna anlam veremezdi ama ben anlamıştım."

"Nasıl anladın?" diye sordum merakla.

Yüzünde burukbir tebessümle bana baktı. "Hükümdar ona nefes aldırıyordu," dedi gözlerime bakarak. "Ender ve benim gibi çocuklar babalarının mesleğinden ötürü hep tehditler, gizlilik, sınırlı çevre, güvensizlik ve korunmak için birçok insanın gözü üstünde büyür. Arkadaşlarımız hep yakın çevreden olur genelde. Ender kişiliği ve ailesinden ötürü cıvıl cıvıl bir kuştu, altın kafese kapatılan ve Hükümdar ona bir kafes değil bir gökyüzü anlatıyordu."

Aral'ın, annesinin korumalardan sıkıldığı için korumasız gezdiğinden bahsettiği geldi aklıma. Annemin de buna benzer bir hayatı olmuş olmalıydı. Ve belki de agorafobisini tetikleyen en büyük etkenlerden biri buydu. Aşırı korunmaya alışmış bir insan, yalnız başına geçirdiği güneş çarpmasıyla bile ölebilirdi. Annemin kanseri, hücreleri değil ailesiydi...

"Hiç Hükümdar Bey'e benzemiyor anlattığın kişi," diye mırıldandım. "Eşine karşı çok nazik hâlâ ve ona tapıyor ama çocuklarına karşı öyle değil." Anlamayarak baktım ona. "Bu çok garip değil mi?"

Kafasını salladı annem. "Başlarda böyle biri değildi. Güneş doğduğunda çocuklarını Ender'in ailesinde olduğu gibi büyütmeyeceğine söz vermişti Ender'e hatta. Güneş bu yüzden tüm yaşananlara en uzak olan çocukları. Ne zaman ki Ender'in babasını kaybettiler, o zaman Hükümdar, Mehmet Ali Durmuş'un ölümünden kendini suçladı ve ailesini korumak için çocuklarını onun gibi büyütmesi gerektiğine karar verdi. Çocukları güçlü olsun istedi. Bu yüzden onlarla ne çok samimi oldu ne de sevgisini gösterdi. Kaybetme korkusu oğullarını doyasıya sevmesine bile engel oluyordu ve Ender farkındaydı bunun. Hükümdar'ı psikoloğa gitmesi için ikna etmeye bile çalıştı ama yapamadı. Hükümdar çocuklarını kaybetmekten korktuğu için gönlünce sevemiyordu ve bu, onun hepsini yaşarken kaybetmesine sebep oldu."

Tüylerimi diken diken etti bu. Kaybetmekten korktuğu için çocuklarını sevemiyor muydu? Ne acı... Artık yaşarken kaybettiğini iliklerine kadar hissediyor olmalıydı. Aral, ona takıntılı olduğunu söylemişti bir keresinde. Sevemediğinden çocuklarını takıntı haline getirmişti belki de... Bugün her ne konuştularsa Hükümdar Çakırca'ya çok koymuştu Aral'ın söyledikleri. Gözlerine bakınca bile anlaşılıyordu bu.

"Biri kaybetmekten korktuğu için çocuğunu sevemiyor, diğeri her şeye rağmen sevebilmek için bir çocuğa sahip olmak istiyor," diye mırıldandım. Hükümdar Çakırca ve babamın kısa özetiydi.

Annem ne demek istediğimi anlayarak onayladı beni.

"Eğer babamı iyileştirdiğim için onun özgürlüğüne karşı seni alacaklarını düşünseydim..." Sustu. Derin bir nefes aldı sessizce. Yutkundu. Kafasını iki yana salladı sonra yavaşça. "Sana asla böyle bir hayat yaşatmazdım," dedi gözlerime bakarak. "Bu kadar aptal ve iyimser olduğum için özür dilerim... Ben..." Yutkundu mavi gözleri nemlendiğinden parlarken. "Annemin gerçekten bana bir hayat verebileceğini düşündüm."

Kalbim sancıdı. *Annem, annesinin ona babamı hediye edeceğine inanmış.* Hayır. Belki de bunu ona inandırmıştı. Annem o kadar Kızıl Tilki içinden yalnızca birini ona verebileceğine inanmıştı. Yüzlerce hatta belki de on binlercesinden yalnızca biriydi onun için ve babamı, tek kızına hediye edebileceğini düşünmüştü. Buna yetkisi ve gücü vardı çünkü. Buna inanmış, inanmak için de sekiz sene beklemişti.

Hafifçe gülümsedim buruk bile olsa. "Böyle bir hayat istemezdim," diye onayladım onu hafifçe başımı sallayarak. "Ama yaşamayı istiyorum. Alin'in ablası olmayı, Aral'ın sevgilisi olmayı, Şahin, Kürşat ve diğer Çakırcaların arkadaşı olmayı seviyorum." Yutkundum mavi gözlerine bakarken. "Lina olmayı seviyorum." Gözlerimi ellerime indirdim. "Celina ve Kadir'in ilk kızı olmayı da seviyordum." Burnumun akmaya başladığını hissedince burnumu çektim sessizce. "Eğer bana en başından değil, en azından bir ay önce bile olsa susmamış olsaydın..." Devamını getirmedim. Yine de severdim, diyemedim çünkü hâlâ seviyordum. Yalnızca çok kırgındım ikisine de. Nasıl geçerdi bu kırgınlık bilmiyordum.

"Özür dilerim," dedi annem içtenlikle. "Korkularımı bahane ederek kaçtım her şeyden. Seni korumak istediğim bahanesine sığınıp her şeyi Aral'ın ve babanın üzerine yıktım. Benim de Hükümdar'dan pek farkım yok aslında." Yutkundu. "Çok seviyorum sizi. Ama kaybetmekten korktuğum için susarak seni yanımdayken kaybettim."

Hiçbir şey söylemedim. Fakat söylediği şeyin gerçekliği kalbimi kırdı. Haklıydı. Hükümdar Çakırca onları kaybetmekten korktuğu için sevgisiz bırakmıştı. Annem de kaybetmekten korktuğu için beni yalnız bırakmıştı. En sonunda ikisi de kaybetmişti en korktukları şeyi. Sanırım kendini sabote etmek, dedikleri tam olarak bu.

"Artık susmayacağım," dedi annem fısıltıyla. "Belki bir şey ifade etmiyordur artık senin için, bilmiyorum. Bana ihtiyacın da yok artık, baban

ya da Aral pek çok şeyi cevaplayabilir pek tabii. Ama eğer benden dinlemek istersen ya da bana sormak istediğin bir şey olursa, burada olacağım ben geç bile olsa. Telafi etmeme izin verirsin umarım."

Cevap vermek yerine parkeye baktım öylece. Sessiz odayı, akan burnumu çekme sesim doldurdu yalnızca. Yutkunup ayağa kalktım ilişiğim yerden. Mavi gözlerine baktım. Aral bile bana ikinci bir şans veriyordu, ben de verebilirdim. Çünkü onlar kaybedebileceğim birileri değil.

Gülümsedim hafifçe. "Gülseren Hanım çorba yapmış," dedim gözlerine bakarken. "Hadi gidip çorba içelim."

Annem yüzünde ağlamak üzere olan ifadeyle ama kendini tutan bir bakışla onayladı beni. Ona bir şans daha verdiğimi biliyordu çünkü beni iyi tanıyordu. *Benim eskiden hiç arkadaşım yoktu, insan kaybetmekten korkardım. Artık arkadaşım var ama korkularımı hâlâ yenemedim...*

Tam o sırada kapı çaldı. Aral'dı gelen. Yeni gelmemişti, ayak seslerini duymuştum birkaç dakika önce. Babasının ismini duyunca kesilmişti ayak sesleri. Bizi dinlediğini biliyordum ve dinlemesini sorun etmemiştim, bilmeyi hak ediyordu.

"Yemek yemek ister misiniz?" diye sordu anneme nazik bir ifadeyle.

Annem onu onaylarken ayağa kalktı. Birlikte çıktık odadan. Alin'in odasının kapısını açık bıraktım. Annem bizimle koridorda ilerlerken Aral'a baktım merakla. Yüzünde durgun bir ifade vardı yine. Az önce kardeşleriyle eğlenen neşeli halinden eser kalmamıştı. Bunun için bile hak ediyorlardı Tanrı tarafından cezalandırılmayı.

Elini tuttum sevgiyle. Gözleri bana çevrildi ama ayaküstü onu sıkıştırmak yerine ona yaslandım.

"Arka bahçede tokamı kaybettim sanırım," diye mırıldandım. Meraklı gözlerini bana çevirdi. "Akşam arayalım mı?"

Onunla randevulaştığımı fark ettiğinde dudaklarında hafif bir gülümseme oldu. "Arayalım," dedi iç çekerken. "Bulabilecek miyiz bakalım."

Buluruz. Bir çözüm buluruz hep. Bizim bir öpücükle çözmeyeceğimiz sorunumuz yoktu. Yüzümün hemen yanında duran kolunu öptüm gömleği üzerinden. Birlikte sofraya geçip çorba içtik ve sohbet ettik. Annem yemek sonrası bizimle değil Gülseren Hanım'la oturmayı tercih ederek şöminenin olduğu kısma geçtiğinde, "Şimdi ne olacak?" diye soran ben oldum.

Kürşat, Deniz ve Aral'ın gözleri bana çevrildi. Aral sessiz kaldı sanki umurunda değilmiş gibi ama umurunda olduğunu biliyordum.

"Şahin'e yazdım," dedi Kürşat, bir gözü Aral'ın tepkisini ölçerken. "Mehmet Ali iyi değilmiş."

"Kuzey nerede?" diye sordu Deniz. Gözleri Aral'daydı.

Aral'ın gözlerinde kızgın bir bakış vardı. Çenesine dokundu. "Ares'in başında nöbet tutuyor."

Gözlerimi masaya indirip peçeteme dokundum. Beni eve getirdikten sonra yerinden ayrılmamış olmalıydı. Sanırım sabah Aral aşağı indiğinde de oralardaydı. O sırada konuşmuş olabilirlerdi.

"Balın'ı biliyordu değil mi?" dedi Deniz sıkıntıyla.

Aral onu onaylarken dili dudaklarını ıslattı ama sessiz kaldı.

"Ah be oğlum," dedi Deniz, kızar gibi.

"Balın'ın Mehmet Ali'yle oyun oynadığını sanmıyorum," diye mırıldandım.

Gözleri yine bana çevrildi. Elimden hiçbir kanıt yoktu. Yalnızca babamın söyledikleri ve Balın'ın bana bakışları vardı.

"Bence..." duraksadım. "Wielki, Mehmet Ali'nin canını sıkmak için öyle söyledi. Balın'ı kullandıklarını sanmıyorum. Hem kullanıyor olsa neden ifşa etsin ki?"

Bu söylediğim Aral'a mantıklı geldi ama, "Wielki neden Mehmet Ali'nin canını sıkmak istesin?" diye sordu anlam veremeyerek.

Dudaklarımı ıslattım. "Benim yüzümden olabilir," diye mırıldandım. "Dün gece Jan bana Mehmet Ali'nin benimle ne derdi olduğunu sordu. Ben de kuzeninin suikastçı bir sevgilisi olmasını istemediğini söylemiştim. Bunun üzerine Tilkilerin MİT'ten bir farkı olmadığına dair görüşlerini savundu. Mehmet Ali Tilkileri hor görüyor diye ona ders vermek istemiş olabilir belki. Kendi sevdiği kadın da bizden, der gibi..."

Aral'ın kaşları çatıldı. Dün gece kaçtığım, bir kere daha gündeme gelmişti çünkü. "Olabilir," diye mırıldandı. Gözlerime bakıyordu doğrudan. "O geceyi detaylı konuşacağız," diye ekledi.

Kafamı salladım. "Tamam."

"Mehmet Ali'yi kullanmamış olsa bile Mehmet Ali'nin affedeceğini sanmıyorum," diye mırıldandı Deniz. "En başta ona yaklaşmasının sebebi buysa yine ihanete girer."

Buna karşı çıkmadım. Hakkı vardı elbette. Fakat belki de Balın da yalnızca izlemek için yaklaşmış sonra kendisini severken bulmuştu... Kızıl gen taşımayanlara sevmenin yasak olduğunu sanmıyordum ama belli de olmazdı.

"Wielki, Atilla Durmuş'a dair bir bilgi için Balın'ın Mehmet Ali'yi kendine âşık etmesiyle uğraşır mıydı emin değilim. Sevgiye inanmıyorlar."

Aral, "İnanmıyorlar değil," dedi gözlerime bakarak. "Sevmenin en büyük zaaflardan biri olduğunu biliyorlar."

Tüylerimi diken diken etti bu söylediği. Sevginin zaaf olduğu öğretisiyle büyümüş bu insanlar aşkı bir silah olarak kullanabilirlerdi. Ares'in bize yaptığı şey tam da buydu üstelik. Birbimize olan sevgimizi birbirimize karşı birer silah gibi kullanıyordu.

"Evet," diye mırıldandım gözlerimi önüme çevirirken. "Biliyorlar."

Aral aklıma gelen şeyi biliyormuş gibi saçlarıma dokundu sevgiyle. "Sıkma canını. Bu senin savaşın değil."

"Öyle. Ama ne bileyim." Sıkıntıyla bir nefes aldım. "İki senedir sevgililerdi ve... Bana onu gerçekten çok seviyormuş gibi gelmişti..."

Aral saçlarıma dokunurken başparmağı çıplak ensemi okşadı. "Sen yaşananlara değil de ayrılmalarına üzülüyorsun sanırım."

Kafamı salladım. Gülümsetti bu onu. "İnsanların romantik ilişkilerine pek meraklısın," dediğinde gözlerim istemsizce Kürşat'a kaydı. Göz göze geldiğimizde hafifçe kaşları çatıldı çünkü ona bakma sebebimi anlamamıştı. Gözlerimi Aral'a çevirdim sonra.

"Ben herkes sevdiği insanla olsun istiyorum," dedim güzel gözlerine bakarken. "İkili ilişkiler arasına başka birinin ya da saçma sapan mecburiyetlerin girmesinden nefret ediyorum."

"Ben de," diye onayladı beni. "Ama bazı mecburiyetler vardır ve yaşanır. O zaman biraz ara ve zaman vermek gerekir ilişki için. Zaman affedilmez sanılan şeyleri affettirebilir, anlaşılmaz olanı anlaşılır kılabilir ve neyin daha önemli olduğunu fark ettirebilir."

Zaman... Hem düşman hem de derman... Fakat ben istemem. Ondan uzak kalmayı en ufak bir an... Yenmem lazım her mecburiyeti o zaman.

"Zaman alacak yani..."

Kafasını salladı.

"Peki eğer Balın onu gerçekten seviyorsa affeder mi sence?"

Gülümsedi hafifçe. Bu konuya neden bu kadar takıldığımı biliyordu. Korkuyordum çünkü. Ya ayrı düşersek ya bizim de mecburiyetlerimiz olursa ya biz de geri alınamaz hatalar yaparsak diye... En çok da ben tabii...

Bana Sevgililer Günü'nde hediye ettiği kolyemin üzerinden boynumu okşadı. "Zaman gösterecek." Dili dudaklarını ıslattı. "Zaman, kaybettiğini sana geri getirirse o hep senindir."

Yutkundum. Bana zaman seni bana getirdi, demişti. Ben hep onundum o halde. Aral'ın zamanla arası çok iyi değildi ama aralarında derin bir ilişki vardı. Ona bir daha dakika saydırmayacağına söz vermiştim. Aramıza dakikalar bile sokmayacaktım asla.

O sırada telefonu çaldığında ikimizin de gözleri masadaki telefonuna çevrildi. Ekrandaki ismi masadaki herkes görebildi. Şahin arıyordu. Aral derin bir nefes alıp telefon hâlâ masanın üzerindeyken aramayı cevapladı ve hoparlöre aldı.

"Efendim."

"Neredesin abiciğim?" diye sordu Şahin sıkıntılı bir sesle.

"Evdeyim. Sen neredesin?" diye sordu Aral da öylece.

"Mehmet Ali bizi Veli abiye getirdi. Oturuyor öylece, denize bakıyor geldiğimizden beri."

Aral kafasını salladı. "Baksın, iyi gelir... Düşünsün biraz."

"Atilla abinin haberi olmuş. Aradı ama açmadı. Ne yapayım? Eve de gitmez bu. Bana gidelim, diyorum gelmiyor. Konuşmuyor da. Ne yapacağımı şaşırdım anasını satayım."

Aral sol kolundaki saate baktı alışkanlıkla. Fakat benim ona aldığım çentiksiz saatti kolundaki. Yine de saati anlamış gibi, "Şokta olabilir hâlâ," dedi ifadesiz bir sesle.

"Ne yapayım yani?" diye sordu merakla. "Üzerini mi örteyim?"

Aral başını salladı. "Dışarıdaysa battaniye at üzerine. Çay içsin. Alkol almasına da izin verme. Şekeri düşmüştür belki yemek yedir."

"Sikeyim ya," dedi Şahin öfkeyle. "Cidden kazık mı attı bu kız bize?"

Küfrettiği için, "Lina duyuyor," dedi Aral hafif çatık bir kaşla. "Öyle gibi duruyor ama ondan da dinlemek lazım."

"Selam mandalina, ne zamandır konuşamadık, sabah selam veremedim kusura bakma," dedi ara verir gibi. Sonra da Aral'la konuşmasına devam etti. "Hayatta dinlemez bu Balın'ı."

Aral onayladı onu. "Çocuk da ondan," dedi ifadesizlik içinde. "Dinlemeyi ve bir tek onun doğruları olmadığını anladığında büyük büyük laflar etmemeyi öğrenecek."

"Gelmeyecek misin?" diye sordu Şahin. "Gelmezsen hakkın zaten. Biliyorsun. Senin tarafındayım her zaman. Sadece ne durumdasınız bileyim diye sordum."

Cıkladı Aral. "Mehmet Ali'nin sivri dilini de doğrucu Davut tavırlarını da sineye çekerim ama," dedi üstüne basarak. "Lina'yı bir mezarın başında ağlatmayacaktı. Biraz da o yalnız ağlasın."

Ciddiydi ve o an Aral'ın, ben kindar biriyimdir, deyişini anımsadım. Aral'ın kin tutuşuna canlı canlı şahit oldum o an ilk kez. Ona baktığım için o da bana baktı ve bana bakınca gözleri yumuşadı. Parmakları saçlarıma dokundu sevgiyle.

"Bırak düşünsün biraz," dedi gözlerime bakarak. "Beni anlamaya başlayıp, onu gerçekten bir tek benim anlayabileceğimi fark ettiğinde it gibi pişman olup o gözünde büyüttüğü gururunu yener de beni ararsa gelir alırım sizi."

"Eyvallah," dedi Şahin anlayışla. "Öpüyorum canım."

"Dikkat et kendine," dedi Aral. "Eyvallah ilgilendiğin için."

"Rica ederim kardeşim, canımı iste senin."

Arkadaşlıkları öyle içten ve samimiydi ki Aral için mutlu hissettim kendimi.

"Benimki de senin," dedi Aral samimiyetle.

"Lina'dan sonra tabii," dedi Şahin alayla. "Lina geldi ortaklık bozuldu."

Gülümsedim. "Tabii ne sandın..."

Güldü hafifçe. "Hep söylerim. En sevdiğim yengem sensin."

"Artık tek yengenim," diye mırıldandım.

"Evet," diye mırıldandı. "Benim şokumu kim üstlenip beni sarıp sarmalayacak acaba?"

"Kapat uzatma," dedi Aral yalandan kızar gibi.

"Sizi seviyorum. Beni özleyin," deyip kapattı telefonu.

Telefon kapandığında sessiz kaldık bir süre. Gözlerimi Aral'a diktim. Onu kollarım arasına almak, bir süre uzanmak istiyordum. Söylemese bile zoruna gittiğini biliyordum. Mehmet Ali'yle yakınlardı ama Mehmet Ali neyi nasıl söyleyeceği konusunda bazen benden bile beterdi. Aral'a söyledikleri şeyler öfkelendiriyordu beni. Keşke onu pamuklara sarabiliyor olsaydım.

Kürşat, "Ben Şahin'in yanına gideyim mi?" diye sordu gözleri Aral'ın üzerindeyken. Ne kadar kızgın olursa olsun aklının onlarda kalacağını biliyordu o da. "Sıkılmış belli."

Aral onayladı onu. "Olur, Şahin tek kalmasın."

Kürşat onu onaylayıp masadan yavaşça kalktı. Deniz iç çekti. "Dayımın duyması sıkıntı," diye mırıldandı.

"Önceliği Balın'ın ne bildiğidir," dedi Aral. "Lina'ya katılıyorum. Wielki onu kullanıyorsa bunu ifşa etmek için en kötü zamanlardan birini tercih etmezdi. Adam aptal değil."

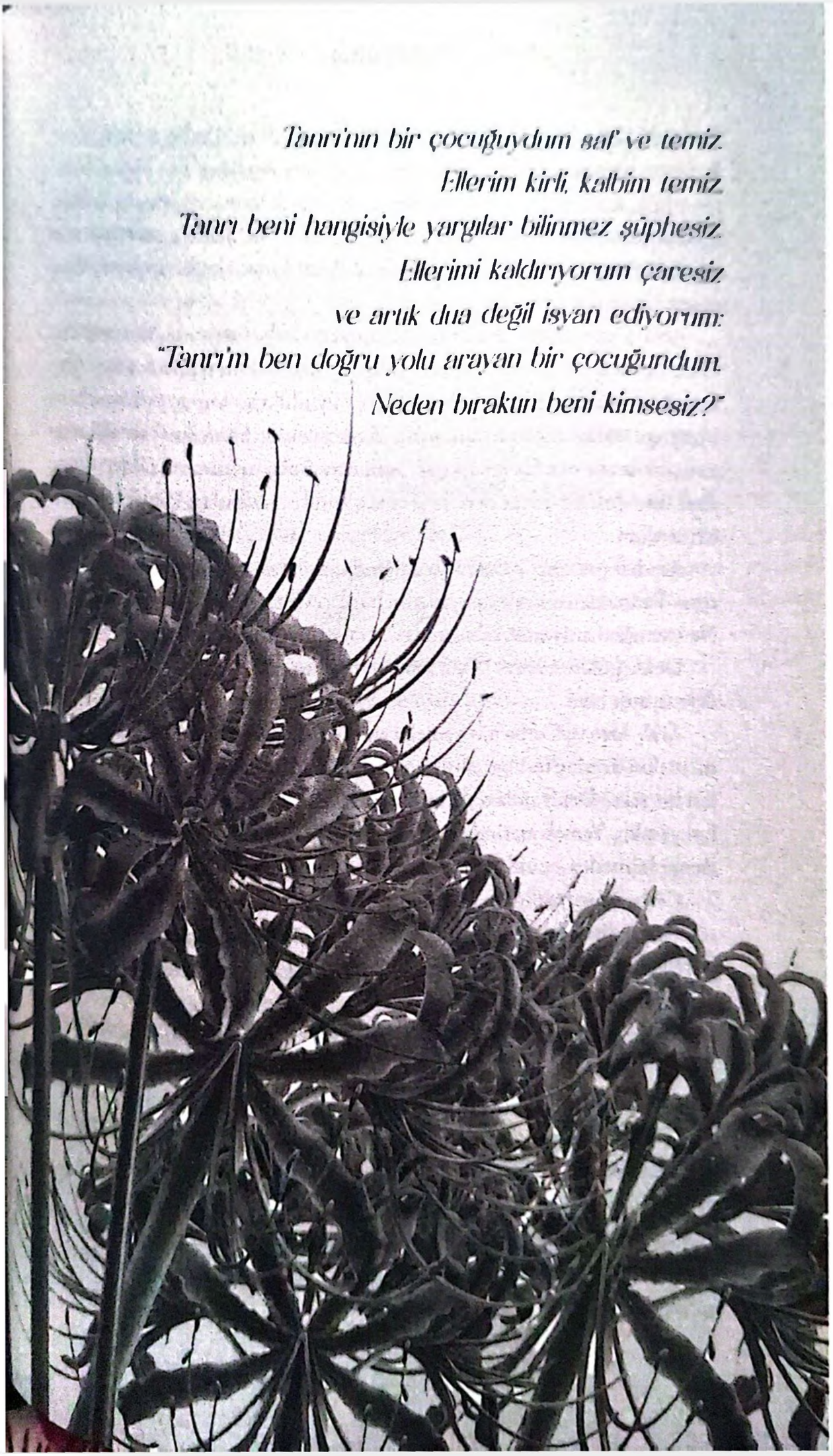
"Belki de Mehmet Ali'nin hata yapıp dayımı zor duruma sokmasını istemişlerdir..."

"Mehmet Ali'nin hataları ikili ilişkilerine özel, mesleki hatası yok neredeyse. Mesleğine her şeyden çok önem veriyor. O da farkındadır bunun. Lina'nın da dediği gibi kendi öğretileri Mehmet Ali tarafından küçümsendiği için ona ders vermiş olabilir belki."

Jan onların tarafında olmamasına rağmen öğretilerine hâlâ saygı duyuyordu. Yaptıkları şeyin kutsal olduğuna inanıyorlardı. Mehmet Ali'ye ders vermek istemesi muhtemeldi.

Deniz onayladı onu. Tam o sırada Aral'ın telefonu tekrar çaldı ve bu kez arayan kişi tüylerimi diken diken eden biriydi. Ekranda *Dayım* yazıyordu...

Tanrı'nın bir çocuğuydum saf ve temiz.
Ellerim kirli, kalbim temiz.
Tanrı beni hangisiyle yargılar bilinmez şüphesiz.
Ellerimi kaldırıyorum çaresiz
ve artık dua değil isyan ediyorum:
"Tanrı'm ben doğru yolu arayan bir çocuğundum.
Neden bıraktın beni kimsesiz?"

Vakit gece yarısına gelmek üzereydi. Deniz, Arte, Cerbe ve ben davlumbaz ışığının altında ada tezgâhta oturmuş, Aral'dan bir haber bekliyorduk. Aral telefondan sonra dayısına gitmek üzere çıkmış ve henüz dönmemişti. Meraklı olduğum kadar gergindim de. Şahin'e mesajlar atıyor ama ondan da Aral'dan dönüt alabildiğim kadar alabiliyordum. Yani saatte bir ve detaysız şekilde.

Arte, Deniz'in ayakları altında uzanırken Cerbe yanımda oturuyordu. Öyle heybetli bir köpekti ki ben yüksekte oturmama rağmen yüzü dizkapağıma kadar geliyordu. Deniz herkes uyuduktan sonra onları serbest bıraktığı andan itibaren yanımdan ayrılmıyordu. Deniz'in yaptığı atıştırmalıklarımı onunla paylaşarak samimiyetimizi artırmaya çalışmıştım. Aral onu çok seviyorsa ben de sevmek, onun tarafından kabul edilmek istiyordum.

Aniden parmak uçlarımı yaladığında irkilerek ona çevirdim bakışlarımı. Parmaklarımı yalayıp gözlerini bana çevirdi, gözlerimin içine baktı. Ne istediğini anlayarak tabağımdaki son atıştırmalığı ona uzattım.

Deniz güldü sessice. "Onu tabağından beslediğin için abim kızacak," diye uyardı beni.

Aral, Arte ve Cerbe'nin yemek yenirken sahibinin tabağındakini istememeleri üzerine terbiye etmişti onları. Çünkü ne pişerse ve yiyebilecekleri bir şeyse Deniz onlara da yediriyordu ama sofranın başında beklemeleri yasaktı. Yemek saatinde herkes kendi tabağından yemek zorundaydı. Bense bilmeden onunla kendi yemeğimi paylaşmıştım.

Cerbe atıştırmalığımı afiyetle yerken gözlerine baktım. "Sakın Aral'a söyleme," diye fısıldadım. "Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Cerbe beni anlamış gibi beni başıyla onayladı. Şok içine ona baktım. "Gördün mü? Beni onayladı."

Deniz gamzesi çıkacak bir şekildi güldü. "Onaylamakla kalmadı söz verdi."

Gülümsetti bu tavrı beni. "Konuşmayı sökebilir her an."

"Belki bir yirmi sene daha yaşasa eminim sökebilir. Çok zeki bir köpek."

Öyle söyleyince Cerbe'nin yaşlı bir köpek olduğunu anımsadım. Yüzümdeki gülümseme yavaşça kaybolurken buruk bir hal aldı. Elimi biraz çekinsem de Cerbe'ye güvenerek başının üzerine koydum ve kısa tüylerini okşadım. "Sağlıklı görünüyor."

"Yaşına göre oldukça sağlıklı," diye onayladı beni Deniz. "Abim çocukları gibi bakıyor onlara. Bu aralar pek ilgilenemedi onlarla ama ben eksikliğini hissettirmemeye çalışıyorum."

Merakla ona baktım. "Acaba sizi ayırt edebiliyorlar mıdır? Çok benziyorsunuz Aral'la. Senin farklı biri olduğunu biliyorlar mı sence? Yoksa Aral 2 misin onlar için?"

Burnundan güldü. "Aral 2 biraz kırıcıydı."

"Öyle demek istemedim yani..."

Savunmaya geçtiğim için, "Şaka yaptım," dedi gülerek. "Kokularımızdan ötürü ayırt edebiliyorlar bence benim abim olmadığını ama dediğin gibi belki de onlar için Aral 2'yimdir."

Cerbe'nin çenesini kaldırıp başını Deniz'e çevirdim. "O Aral 2 değil Deniz," diye tanıttım onu. "Tanış bakalım."

Cerbe patisini kaldırdığında şok içinde Deniz'e baktım. Yüz ifademe gülerek Cerbe'nin kaldırdığı patisini tuttu. "Bu kızla ilişkini gözden geçir," diye tembihledi onu. "Seni küçümsüyor oğlum."

"Başka neler yapabiliyor?" diye sordum merakla. "Yuvarlanıyor mu?"

Deniz kaşlarını çatarken Cerbe de bana bakmıştı. "Kaç yaşında adama yuvarlan mı diyeceksin?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp Cerbe'ye baktım. "Affedersin."

Cerbe bana mırıltı gibi bir ses çıkardı. "Rica ediyor," dedi Deniz.

"Yüce gönüllü biri."

"Öyledir."

"Cerbe av köpeği demiştiniz, gerçekten iz sürebiliyor mu?"

Onayladı beni. "Tabii ki."

Kafamı sallayarak Deniz'in bana yaptığı bitki çayından bir yudum aldığımda soğuduğunu fark edip yüzümü ekşitmiştim.

"Yenisini yapayım mı?" diye sordu bu yüzden.

"Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Bana papatya çayı değil tarlası lazım şu an."

Burnundan güldü. "Merak etme, iyilerdir."

İç çektim sıkıntıyla. "Aral hastaneden çıktığından beri oturup dinlenemedi hiç," diye mırıldandım Cerbe'nin başını okşarken. "Kendimi aklamıyorum tabii, çoğunlukla suçlusu benim her şeyin."

"Dinlense iyi olur tabii," dedi beni onaylayarak. "Ama turp gibi zaten, endişelenme sağlığı için."

Endişeleniyordum. Her şey için... Telefonumu tekrar açıp Aral'ı bir kez daha aramak için son aramalarıma girdiğinde tekrar ismini okudum ve onu isim ve soyismiyle kaydetmiş olmam yine rahatsız etti beni. Rehberime girip onu aramadan önce ismini düzenlemeye karar verdim. Başta sevgilim yazmayı düşündüm fakat ismi A ile başladığı için rehberimde annemden sonra gelen numara onunkiydi. İki numaraydı. Bu değişsin istemiyordum. Kaşlarımı çattım. Neden kişileri istediğim sıraya sokamıyordum ki?

İsmine bakarken ismini ne kadar çok sevdiğimi düşündüm. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve soyadını sildim. O sırada aklıma *Aral noktası* geldiği için yanına bir nokta onun yanına da beyaz bir kalp koydum. *Aşk gibi...* Şimdilik böyle kalsındı. Sonra sevgilim diye değiştirebilirdim belki. Böyle de çok tatlıydı.

İsmini kaydettiğim sırada telefonum titredi avuçlarımda ve ismini gördüm ekranda. Yüzümde saf sevgiden bir tebessüm oluştu. İyi insan adının üzerine geliyordu gerçekten. Cevapladım hemen aramasını.

"Aral?"

"Efendim sevgilim," dedi sanki ben onu aramışım gibi.

Sesi normal geliyordu. Bu yüzden gerilen kaslarım gevşedi. İyiydi sanırım gerçekten.

"Neredesin? Ne yapıyorsun ve iyi misin?"

"Arabadayım, eve geliyorum ve iyiyim. Sen ne yapıyorsun?"

"Deniz, Cerbe ve Arte'yle otururken seni merak ediyordum. Mesajlarıma dönmedin," diye sitem ettim biraz.

"Yazamadım güzelim," dedi gönlümü almak ister gibi. "Dayımla konuştuktan sonra dayım Mehmet Ali'yi almamı rica etti. Mehmet Ali içti biraz, eve de gitmiyordu, zorluk çıkarınca paketleyip arabaya attım. Arabaya bindiğim gibi de seni aradım. Onu bize getireceğim, Şahin'i yoracak belli ki."

Kafamı salladım anladım, der gibi. "İyi yapmışsın," diye onayladım onu. Benden ötürü aralarında soğukluk olsun istemezdim. "Sen iyisin ama değil mi?"

Gülümsediğini hissettim. Kulağıma bir hışırtı sesi doldu nefes vermiş gibi. "İyiyim," dedi derinden gelen bir sesle. "Yarım saate orada oluruz."

"Tamam," dedim rahatlayarak.

"Deniz'e de ki paket varmış, servise o çıkaracakmış."

O an aklıma Mehmet Ali'nin kapıda döşeme esprisi geldi. Artık üzücü bir şaka olacaktı.

"Tamam, söylerim."

"Öpüyorum."

"Söylemekle olmaz," diye mırıldandım. "Gelince yap mutlaka."

"Bak ya," dedi sanki artık keyfi yerindeymiş gibi. "Yaparım mutlaka."

"Görüşürüz," dedim hafifçe gülümseyerek.

"Görüşürüz sevgilim."

Telefonu kapatıp gözlerimi, beni izleyen Deniz'e çevirdim. "Aral'ın sesi iyi geliyordu. Dayınla konuştuktan sonra Mehmet Ali'nin yanına gitmiş dayın rica ettiği için. Mehmet Ali sarhoş olmuş sanırım, arabaya atmış buraya getiriyormuş. Dedi ki paketi servise sen çıkaracakmışsın."

"Hadi ya," dedi hafifçe gülüp. "Paket mi etmiş Mehmet Ali'yi?"

Kafamı salladım.

"Hak etmişti," dedi tekrar doldurduğu kahvesinden bir yudum alırken. "Dayak iyi gelmiştir."

"Onu dövmüş müdür gerçekten?" diye sordum merakla.

"En azından bir tane çakmıştır," diye onayladı beni. "Kendine gelsin diye. Sonra da..." boynundaki bir yeri sıkmış gibi yaptı. "Küt."

Onun yaptığını taklit edip, "Krav maga tekniği mi bu?" diye sordum.

Onayladı beni. "Abimin birini paketlemesi için çok efor sarf etmesine gerek yok."

Müzayededede şahit olmuştum buna ve hayran kalmıştım. Eğer alerjisi tetiklenmemiş olsaydı hepsini alt ederdik gibime geliyordu. Şiddetten hoşlanmayan biri için uzmanlaştığı dövüş tekniği bile az ama özdü. Tam ona göreydi. Gerçekten her haliyle karizmatikti. Allah da bana sabır versindi...

"Hepiniz biliyor musunuz?" diye sordum dikkatimi başka şeylere yönlendirmek için.

"Profesyonel derecede," diye onayladı beni. Gülümsedi. "On yedi yaşımda nasıl magandalık ediyordum sanıyorsun?"

Gülümsedim. "Seni hiç kavga ederken görmedim."

"Bu iyi bir şey," dedi başını sallarken. "Kendimi kaybederim biraz."

Aral gelene kadar Deniz'le dövüş teknikleri ve çocuklukları hakkında konuştuk. Deniz bana eğitimleri sırasındaki anılarından bahsetti. Alt metni komik olmasa da anıları komikti ve gülerek anlatıyordu Deniz. Annemin dediklerini daha iyi anlayabildim. Hükümdar Çakırca

kötülük ettiğini düşünmüyordu yalnızca kendilerini koruyabilsinler istiyordu. Aynı motivasyon ve takıntı onu, çocuklarını damgalayacak kadar ileri götürmüştü. Babam da kendimi koruyayım diye bana dövüş sanatları öğretmişti fakat hiçbir zaman bana bir asker gibi hissettirmemişti, Hükümdar Çakırca'nın aksine.

Araba sesini işittiğimizde dördümüz de ayaklandık. Deniz yardım için dışarı çıktı; ben, Cerbe ve Arte kapıda onları bekledik. Aral ve Deniz yarı baygın gibi duran Mehmet Ali'yi, iki kolu altına girmiş halde getirdiler. Şahin, Mehmet Ali'nin eşyalarını taşıyordu. Öne geçip eşyalarını bana teslim ettikten sonra Aral, Deniz ve Mehmet Ali'nin ayakkabılarını çıkarmalarında yardım etti. Aral ve Deniz Mehmet Ali'yi alt kata indirdiler. Evi gezdikten sonra hiç alt kata inmemiştim. Bir misafir odası ve spor salonu vardı. Peşlerinden gitmeden önce Mehmet Ali'nin eşyalarını vestiyere bırakıp bir sürahi su ve bardak aldım yanıma.

Aşağı inen merdivenlere kadar geldiğimde Cerbe ve Arte'ye baktım. "Burada bekleyin," dediğimde ikisi de sözümü dinledi. Sözümü dinlemeleri beni istemsizce mutlu ederken vakit kaybetmeden aşağı indim. Onları misafir odasında bulduğumda Deniz, Mehmet Ali'nin kabanını çıkarıyordu. Mehmet Ali uyanıktı ama sarhoş olduğu bakışlarından belli oluyordu. Deniz'le anlamsız bir atışmanın içindeydi. Ben odaya girdiğimde gözleri bana çevrildi ve bir sessizlik oldu.

Aral sessizlikten ve sanırım Mehmet Ali'nin söyleyebileceklerinden rahatsız olarak yanıma gelmeye başladığı sırada Mehmet Ali önce dişlerini sıktı. Bana kızacak sandım ama sonra mavi gözlerinden boncuk boncuk yaşlar düşmeye başladı. Şaşkınlıkla ona bakakaldığımda Aral yüzünü ona döndü ve gördüğüm şeyi o da gördü.

Deniz ellerini usulca üzerinden çekerken Şahin, "Hassiktir," diye fısıldadı üzgün bir sesle.

Mehmet Ali ağladığı için anında kızaran mavi gözlerini, yanıma gelen Aral'a çevirdi. Yutkundu nefes nefese kalmış gibi. Kalp hızı normalin üzerindeydi muhtemelen. Normalde belki ağlamazdı ama aldığı alkol duygularını dışavurmakta itici güç haline gelmişti.

"Hiç üzülmedin mi?" diye sordu acı içinde. "Sen bu hayal kırıklığıyla nasıl başa çıktın?"

Aral ona bakarken yutkundu yavaşça. Dili dudaklarını ıslattı. "Hiçbir zaman hayal kırıklığı değildi," dedi öylece. "O her şeye değer."

Mehmet Ali başını iki yana salladı. "Değmez," diye karşı çıktı yine. Ama ağlıyordu. "Değmemeli," dedi sonra. "Bu kadar aptal olmaz insan. Zaaflarının kendisini yönetmesine izin vermemeli, onları kendisi yönetmeli."

Kafasını salladı Aral. Adımlarının yönü değişti ve ona gitti sonra. Ona acıdığını gözlerinden anlayabiliyordum. "Bunlar senin değil babanın sözleri... Bunlar bir askerin sözleri," derken ona uzanıp motorcu ceketini çıkardı. "Ama sen de insansın Mehmet Ali, kalbin olmasından ve kırılmasından korkma bu kadar."

Mehmet Ali, başını Aral'ın omzuna yaslayıp ağlamaya başladığında Aral elini sırtına koydu merhametle.

"Affet," dedi Mehmet Ali pişmanlıkla. Yutkundu. "Seni yine kaybetmekten korktum."

Kaybetmekten korkmak... Bu ailenin genlerine işlemiş bir lanet gibi hissettiriyordu.

"Kendini affettirmen gereken bir tek ben değilim," dedi Aral.

"Lina'dan da dilerim," dedi burnunu çekerken. Gözlerini bana çevirdi. "Özür dilerim Lina, eşeklik ettim."

Kafamı iki yana salladım. "Önemli değil."

Bana bakarken Balın'ı hatırlıyormuş gibi gözleri daha da acıyla doluyordu. "Lina..." dedi gözlerime bakarken. "Aral'ı harbiden seviyorsun değil mi?"

Bunu neden sorduğunu tahmin ettiğimden üzüldüm onun için. "Çok seviyorum," dedim dürüstçe.

"Peki o?" diye sordu nefes verir gibi. "O da sevmiş midir? Harbiden?"

Hiçbir şeyden emin değildim ama içimden geçeni söyledim ona. "Bence sevmiştir."

Gözyaşları düşerken kafasını salladı. "Ben onu çok sevmiştim," dedi acıyla.

Bir şey söyleyemedim. Aral gözlerini bana çevirip elimdeki sürahiye uzandığında bir bardak doldurup ona uzattım. O da Mehmet Ali'ye içirdi. Ardından onu banyoya götürdü. Deniz, ben ve Şahin onların dönmesini beklerken Şahin'in yeşil gözlerindeki hüzün elle tutulur cinstendi.

"Nasıl toparlayacak?" diye sordu Deniz'e çaresiz bir derde derman arar gibi. "Mehmet Ali aşkından ölse affetmez. Tanıyorum ben onu."

Deniz sıkıntı içinde yatağı açtı. "Bilmiyorum," dedi öylece. "Bunu sadece Mehmet Ali ve Balın bilebilir. Bize söz düşmüyor."

Kafasını salladı Şahin düşünceli bir şekilde.

Deniz gözlerini Şahin'e çevirip, "Güney nerede?" diye sordu sonra.

Ben de merak ediyordum nerede olduğunu. Fakat sormak istememiştim.

"Benim yanımdaydı," dedi Şahin sıkıntıyla elini saçlarına geçirirken. "Mehmet Ali, Güney'in üzerine yürüdü bir ara. Aral o zaman paketledi Mehmet Ali'yi işte. Güney de siz eve gidin ben gelmeyeyim, dedi. Kuzey'in yanına uğrayacaktı."

Deniz sabırla yüzüne dokundu. "Güney'e bir şey yaptı mı Mehmet Ali?"

Şahin kafasını iki yana salladı. "Yok, müsaade etmedik."

İçim sıkılıyordu bu konudan ötürü. Kimi teselli etmeli insan şaşırıyordu. Mehmet Ali ve Aral banyodan çıktılar. Aral ona bir bardak daha su içirip yatağa yatırdı. Mehmet Ali artık ağlamıyordu ama duygusal bir acı çektiği belli oluyordu yüzünden.

"Uyu biraz," dedi Aral ona üzülen bir ifadeyle. "Yarın bir yolunu buluruz."

Mehmet Ali kafasını sallayarak onayladı onu. "Yarın bana affetmeyi öğret," diye mırıldandı.

"Öğretirim," dedi Aral üzerini örterken. Doğruldu sonra.

"Ben de burada kalayım," dedi Şahin diğer yatağı işaret ederken. "Uyanır bir şeye ihtiyacı olur belki."

"Ben kalırım," dedi Deniz ona karşı çıkarak. "Sen benim odamda kal."

"Yok abiciğim ben kalırım," dedi Şahin. Bana dönüp elimden sürahiyi aldı ve gülümsedi hafifçe. "İyi geceler mandalina."

"İyi geceler Şahin," dedim gülümsemeye çalışarak.

Daha sonra ikisini odada yalnız bıraktık. Merdivenlere yürürken Aral alışkanlıkla elimi tuttu.

"Güney iyi mi?" diye sordu Deniz, aklı onda kalmış gibi.

Aral onu onayladı. "İyi, merak etme," dedi normal bir sesle. "Kuzey'de kalmıştı onun da aklı. Ben de Kuzey'in yanına yolladım. Balın hakkında konuştuk biraz. Görev olduğunu düşünmüyorum, dedi. Size ihanet sayılacak hiçbir şeyin içine girmeyiz, öyle bir durum olsa bilmenizi sağlardık, dedi. Elimde büyüttüğüm çocuğa güveniyorum ben."

Deniz onayladı onu. "İkisinden de zerre şüphe etmem, sadece onlar için endişeleniyorum. Güney sakin ama Kuzey'in gözü kara. Bizim için..."

"Hiçbir şeye kalkışmayacak," dedi Aral net bir sesle. "Bu sabah da fırçaladım onu. Benim için bir çizik bile alacak olursa benim için artık Kuzey olamayacağını biliyor."

Tüylerimi diken diken etti bu söylediği. Jan ona gerçek ismini söylediğinde Kuzey üstüne basa basa Kuzey, demişti. Kuzey, Kuzey olmayı seviyordu. Bunu kaybetmek istemezdi ve Aral onun hayatını garantiye almak için onu bununla uyarmıştı. Elini daha sıkı tuttum istemsizce. Beni de bir gün kendisiyle uyarırsa ne yapardım hiç bilmiyordum.

Deniz, "Yıkılmış resmen," dedi Mehmet Ali için.

"Yeniden inşa etmek de onun elinde," dedi Aral. "Değip değmeyeceğine kendi karar verecek, biz değil."

Birlikte üst kata çıktığımızda Aral bizi bekleyen Cerbe ve Arte'yi görüp gülümsedi hafifçe. Elimi bırakmadan onları sevmek için eğildiğinde elini ben bıraktım onları istediği gibi sevmesi için. İkisini de öpüp popolarına vurdu hafifçe.

"Hadi yatağa," dedi küçük çocuklarmış gibi.

Aral'ın emriyle koşarak meridvenleri çıktıklarında gülümsedim. Aral'ın onları neden sevdiğini daha iyi anlıyordum artık. Gerçekten çocukmuş gibi hissettiriyorlardı, sevimlilerdi. Deniz bizimle vedalaşıp odasına çıktığında Aral doğruldu ve bana baktı.

Bir şey söylemedi ama gözlerinden, konuşacağımızı ve vakit kalırsa beni öpeceğini anladım. Elini uzatıp kolunu omzuma attı ve beni kendisine çekip saçlarımdan öptü. Kolumu beline sarıp ona yaslandım ve onunla arka bahçeye ilerledim.

Şömine yandığı için arka bahçe sıcacıktı. Etrafındaki bitkiler ve yağan kar hoş bir gölge oyunu sergiliyordu. Burada Aral'la saatlerce oturup film izlemek, tembellik etmek istiyordum. Aral üzerindeki kabanı çıkarmak için elimi bıraktığında öylece onu bekledim. O oturmalıydı ki ben de yerime oturabileydim. Bunu beklediğimi bildiği için gülümsedi bana. Kabanını koltuğa bırakıp gözleri gözlerimden bir an olsun ayırmadan koltuğa oturdu ve bacaklarını genişçe açıp kollarını açtı bana. Beklemeden ellerimi omuzlarına koyup dizine oturdum ve kucağına yerleştim iyice. Kollarım alışkanlıkla boynuna sarılırken ona doğru iyice dönüp bacaklarımı sağ bacağı üzerine doğru uzattım.

Kokusu ve sıcaklığı beni sarmalarken bir süre sadece sarıldım ona. Boynuna ufak öpücükler bıraktım, saçlarını okşadım ve yüzümü yüzüne yaslayıp biraz dinlendim. İkimiz de sessizlik içinde birkaç dakika öylece

kaldık. Ona sırnaşmakla ve onu öpmekle meşgul olmak istedim ama dikkati dağıtan kişi olmak istemedim. Çünkü konuşmamız lazımdı. Tatlıyı sona saklayacaktım bu yüzden.

"Nasılsın?" diye sordum güzel yüzüne bakarken.

"İyiyim," dedi dürüstçe. "Sen?"

"İyiyim," dedim o iyi olduğu için. "Dayınla iyi geçti mi?"

Dili dudaklarını ıslattı. "Genel olarak Mehmet Ali'yle ilgiliydi."

Mahcup hissettim kendimi ve doğrudan konuya girdim. "Sana da kızdı yani," diye mırıldandım. "Dün o kadar konuştuktan sonra evden çıkmam da iyi görünmemiştir."

Bir şey söylemedi bu konu hakkında. "Bensiz gitmemen lazımdı," dedi gözlerime bakarken. "Geldim sordum sana Lina. Bana söylesen ayak bağı mı olurdum?"

"Olmazdın," dedim ona katılarak. "Ama ben seni bir daha asla Ares'le bir araya getirmem." Aklıma Aral'ın yere yığıldığı an gelirken yutkundum zorlukla. "Asla."

Derin bir nefes aldı sıkıntıyla. "Ya sana zarar verseydi?" diye sordu bu kez. "Sen kendini iyi mi sanıyorsun Lina?" deyip bacağımı pantolonum üzerinden okşadı pansuman bantlarımı hatırlatmak ister gibi. "Yara bere içindesin."

Omuz silktim inatla. "Tek değildim. Hem sadece bana verdiği sürece sorun da değil."

"Sorun," diye kızdı bana. "Ne dedim ben sana? Senin tenindeki her dikiş benim tenimde bir iz Lina. Gerçekten sinir hastası mı olayım istiyorsun?"

Sağ elimi yanağına kaydırıp kafamı iki yana salladım. "Hayır, istemiyorum tabii ki."

"Kızacağımı bile bile niye gidiyorsun o zaman?" diye sordu bu kez. "Sende bir şeyler olduğunu anladığım için geldim uyudum seninle. Söyledim de sana bunu," dedi gözlerime bakarak. "Üzerine yattım hatta. Ama sen uykuya düştüğüm an kaçıp gidiyorsun."

Üzüntüyle sancıdı kalbim. "Öyle deme," diye rica ettim üzüntüyle, yaptığım tam da buyken.

"Öyle ama," diye kızdı bana. "Seninle her uyuduğumda acaba kalkıp gider misin diye mi düşüneyim?"

"Hayır," diye itiraz ettim böyle hissetmesini asla istemeyerek. Bana güveninin kırılması isteyeceğim son şeydi.

"Varlığını hissedemediğimden uyanıp seni odada ararken Yiğit aradı beni ve o an Lina, sana bir şey oldu sandım. Yiğit açtığım an ne halt yediğimi sordu ve ben o an senden bahsettiğinin farkındaydım ve ne düşündüm biliyor musun? Ne halt yediğimi sorduğuna göre Lina iyi durumda en azından." Onu soktuğum durumun farkındalığı gittikçe daha da belirginleşirken utançtan yerin dibine girmek istedim. "Ya kaza yapsaydın?" diye sordu kızarak.

"Yapmadım," diye mırıldandım üzüntü ve utanç içinde. "Kimseye zarar da vermedim."

Gözlerini kapattı birkaç saniye bana kıyamıyormuş gibi. Yutkundu.

"Sorun değil," dedim yutkunduğu için. Yanağına dokundu parmaklarım. "Kendini frenlemeden kızabilirsin."

Gözlerini açıp bana baktı. "Birine frenlemeden kızmak zorbalıktır Lina," dedi gözlerime bakarak. "Kiminle konuştuğunun farkında olmadan kızmak şuursuz ve zorbaların işi, ben senden öfkemi çıkarmaya çalışmıyorum. Sevgilime sitem ediyorum ve kafasından ne geçiyor anlamaya çalışıyorum."

Ne kadar utansam da uzanıp yanağını öptüm sevgiyle. Dudaklarım yanağına yaslıyken, "Özür dilerim," diye fısıldadım samimiyetle. "Ama yine olsa yine de sensiz giderdim. Özür dilerim."

İç çekti sıkıntıyla. "Ne söyledi babam sana?"

"Babanın suçu değil," dedim dürüstçe. "O sadece her zamanki gibi şeyler söyledi. Ben onunla konuşurken babamın nerede olabileceğini fark ettim." Duraksadım bir an ama ondan hiçbir şey saklamamam gerektiğine bir kez daha karar verdim. "Ares en başından beri biliyordu," diye mırıldandım. "İpuçlarını çözeceğimi, o davete seninle gideceğimi ve babamın bizi kurtarıp onu da alıkoyacağını biliyordu. Babamın onu nereye götüreceğini bile biliyordu. Beni oraya yönlendirdi. Tüm okları önce babama, sonra kendine, eğlence merkezine ve ardından müzayedeye çekti."

Kaşlarını çattı hafifçe. "Hepsini planladığını mı düşünüyorsun?"

Kafamı salladım. "Birçoğunu en azından," diye onayladım onu. "Eğlence merkezindeki kapıyı açamadık, sonuca varmayan tek ipucuydu. Sonra Ares'in eğlence merkezinde olduğunu fark ettiğimde düşündüm ki babam da orada olmalıydı. Gitmeye böyle karar verdim çünkü başka zaman sensiz gidemezdim. 'Tüm bunları planlayan biri ya benden seni almak ya da kaçmak için yine seni kullanırsa?' diye düşündüm."

Kollarımı daha sıkı sardım ona. "Bir değil Aral," diye fısıldadım üzüntüyle. "İki kez." Burnum sızladı. "Üç olmasına beni hiç affetmesen bile izin vermem."

Sol eli sırtımı okşayıp başını eğdi ve omzumu öptü sevgiyle. "İyiyim ben," dedi beni ikna etmek ister gibi. "Bir şey olmayacak."

"Yine de onunla bir araya gelemezsin bir daha," dedim net bir sesle.

"Ne söyledi sana?" diye sordu merakla. "Benimle ilgili bir şey mi söyledi?"

Yutkundum. *Saklamak yok.* "Dedi ki seninle evlenirsem Jadwiga çok mutlu olurmuş."

Kaşları çatıldı hafiften. "Babamdan ötürü mü?"

Kafamı salladım. "Babama göre Jadwiga, seninle evlenmem halinde benim arada tampon görevi göreceğimi, kendi yaptığını yapabileceğimi düşünürmüş."

Aral, alayla güldü hafifçe. "Babam veya dayım?" dedi sorar gibi. "Sen varsın diye yumuşayacaklar?"

Gülümsedim hafifçe. "Ben de aynısını söyledim babama. Atilla Durmuş tek hatamı görse tutuklar beni, dedim."

Hafifçe kaşları çatıldı bu ihtimale. "Tek başına yatmazdın ama baban ne dedi peki?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sana bir şey mi söyledi, dedi. Ben de seninle ilişkimizi pek onaylamadığını söyledim. Babam da o kendi oğluyla ilgilensin, dedi."

"Balın'dan ötürü," diye mırıldandı Aral.

Kafamı salladım. "Evet. O an fark etmedim ama sonra anladım o yüzden öyle söylediğini."

Kafasını salladı. "Ares başka bir şey söyledi mi?"

Dudaklarımı ıslattım. "Bana istediğim hayatı kendisinin verebileceğini söyledi."

Kaşlarını çattı. "Affedersin ama siktirsin oradan," dedi öfkeyle. "Yaşamak nedir biliyor muymuş ki o?"

"Ben de öyle dedim," diye onayladım onu.

"Ellerinin kan olmasının sebebi bu muydu?" diye sordu ilgiyle yüzüme bakarken.

Sağ elimin parmaklarını saçlarına sürterken gözlerimi künyesinde gezdirdim. "Birazcık kontrolümü kaybedip saldırmış olabilirim."

Dili dudaklarını ıslattı sabır diler gibi. "Zehirlenmenin üzerinden doksan altı saat geçmeden gidip zehirlenmene sebep olan psikopata mı saldırdın?"

"Elleri bağlıydı," diye savundum kendimi.

Başını geriye yatırdı sabır diler gibi. "Lina, Lina, Lina," diye mırıldandı daha çok sabır için.

"Üstüme gelme," diye mırıldandım sesim gittikçe kısılırken.

"Hepsi bu mu?"

Kafamı salladım. "Bu," diye mırıldandım.

"Babanın evde olduğunu nasıl anladın?" diye sordu gözlerime bakarken. Yüzünde yine kıyamayan bir bakış belirdi. Dün yaşadıklarım kâbus gibiydi zira.

"Jan, eve git, dedi," diye mırıldandım.

Anladım, der gibi kafasını sallarken uzanıp yanağımı öptü sevgiyle. "İyi misin?" Sorusu tenimde dağılırken dudaklarını geri çekmeyip bir kez daha öptü. "Dün elimden bir şey gelmediği için kendime düşman oldum."

Ona biraz daha sokulup yüzümü ona sürttüm. "İyi ki oradaydın," dedim minnettarlıkla. "Sen olmasaydın yapamazdım. Teşekkür ederim her şeye rağmen yanımda olduğun için. Sevgin kızgınlığını yenebildiği ve yanımda durabildiğin için."

"Bak ya," dedi içi gidiyormuş gibi. "Teşekkür etme güzel bebeğim, böyle hissettirebildiğim için memnunum."

İçim sevgiyle kabardı. İçim onunla doldu taştı yine. Kucağında hareket ettim ona daha fazla yaklaşmak isteyerek.

"Bitti mi kızman?" diye sordum merakla.

"Bitti," diye onayladı beni.

"O zaman senin babanla ne konuştuğuna geçelim mi? Sonra seni öpüp sevme aşamasına geçeceğim çünkü hızım kesilsin istemem."

Güldü sessizce son söylediğime. Burnunu tenime sürttü sonra. "Monologdu daha çok," dedi ifadesiz bir sesle. "Eğer senin manipüle etmeye ya da bir şeye mecbur bırakmaya kalkarsa sineye çekmeyeceğimi bilsin istedim. Öfkemi kustum bir nevi. İyi geldi."

Yanağını okşadım. "İyi geldi mi gerçekten?"

Onayladı beni. "Geldi gerçekten."

Geri çekilip gözlerine baktım. Dürüstlüğünü gördüm gözlerinde bu yüzden memnuniyetle yanağını öptüm. Sol kolu beni daha sıkı sararken

gülümsedi hafifçe. "Başka ne kaldı konuşmadığımız?" diye sordu hatırlamaya çalışır gibi. "Epey birikmişti. Öpüp sevme aşamasından önce konuşalım."

Son bir şey olarak ona, "Sence Balın'ı aramalı mıyım?" diye sordum. İlgiyle yüzüme baktı. "Aklıma geldi ama doğru olur mu, yanlış mı anlaşılırım emin olamadığım için sana sormayı bekledim."

"Ne için aramak istiyordun?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Gerçeği merak ettiğin için mi? Onu merak ettiğin mi? Yoksa Mehmet Ali için mi?"

"Üçü de."

Dili dudaklarını ıslattı. "Eğer aramak istiyorsan ara sevgilim. Ama mecbur hissettiğin için değil öyle istediğin için yap."

Kafamı salladım. Sanırım yarın Balın'ı arayacak, anlatmak isterse gerçeği ondan dinleyecektim.

"Bitti mi?" diye sordu dudaklarıma bakarken.

"Son bir şey," diye mırıldandım o yüzümü izlerken.

"Söyle sevgilim."

"Eğer ipucunu çözmemiş olsaydım ve o gece seviştikten sonra uyumuş olsaydık yine de bugünü yaşar mıydık sence?"

"Bugünü 15 Şubat'ta değil belki 20 Şubat'ta yaşardık ama yine de yaşardık," diye onayladı beni. "O gün şekillenen şeylerin bir yansıması değil bugün, nedenleri derin geçmişte gizli."

Saçlarımı okşadım. "Ama belki sen hiç hastaneye yatmamış olurdun..."

Dili dudaklarını ıslattı. "Belki de..." diye onayladı beni. "Belki de daha kötüsü olurdu..."

"Yaşanacak şeyler yaşanıyor mu yani?"

Kafasını salladı. "Öyle. Geçmişe yanmak bu yüzden faydasız. Şimdiyi yakmamak elimizden gelen."

"Ama ben hep yakıyorum sanki," diye mırıldandım yanağını okşarken. "İlk sevişmemizden hemen sonra uyumak varken seni bir müzayedeye götürdüm ve suikasta uğramana sebep oldum. Oraya gitmemek benim elimdeydi."

"Alin'le tehdit etmişti seni," diye düzeltti beni.

"Ama ipucunu çözmeseydim o mesajı dinlemezdim ve o mesajı dinlemediğimi bildiği için Alin'e dokunmazdı. Hem babam vardı, babam Alin'i mutlaka korurdu."

"İhtimaller denizi," dedi gözlerime bakarken. "Fakat şu an sahip olduğumuz geçmiş tek gerçek." Sonra somurtan suratıma bakıp gülümse-

yerek burnumu tenime sürttü. "Sevişti̇ğimizi sık sık düşünüyor musun sen böyle?"

Tenim ısındı anında. Gözlerimi kırpıştırdım. "Yoo." Gözlerimi kıstım. "Belki..."

Gülümsedi keyifle. "Kendini ifade etmen için sevişti̇ğimizi belirtmene gerek yok ama özellikle belirtiyorsun."

"Psikiyatr mı oldun şimdi de?" diye sordum alayla. "Freud?"

Dişleri gözükecek şekilde gülümsedi. Gülümsemesine bakarken dudaklarımı dilimle ıslattım. "Sen düşünmüyor musun?" diye sordum merakla.

Gülümsemesi yavaşça kaybolurken o da benim gibi diliyle dudaklarını ıslattı. Çok güzel dudakları vardı, onu öpmek istiyordum tam şu an.

"Düşünüyorum," dedi dürüstçe ve sesi öyle derinden gelmişti ki tüylerim diken diken oldu. Karnımda kıpırtılar gezindi. "Sen varken aklıma gelmemesi mümkün mü?"

"Ben ne yaptım?" diye sordum alayla. "Uslu uslu oturuyorum."

Onayladı beni. "Her ufak temasımda ileri taşımak istemen, tırnaklarını enseme sürterken kucağımda kıpırdanıp durman dışında tabii," dedi dudaklarıma doğru. "Seni her öptüğümde verdiğin nefes aklımı alıyor."

Yutkunamadım. Tenim ısınmaya, kalbimin hızı artmaya ve bacaklarımın arası karıncalanmaya başlamıştı.

"Aral," diye fısıldadım istekle.

Altdudağını ısırıp yutkundu. Gözlerinde aynı isteği görüyordum onun da. "Prezervatifimiz yok," diye hatırlattı yine.

"Kurye gelmiyor mu buraya?" diye sordum çaresizce.

"Üzgünüm sevgilim."

Kafamı iki yana salladım önemli değil, der gibi. Gerçekten de değildi. İyi hissetmemiz için içimde olması gerekmiyordu. Olsa daha güzel olurdu tabii ama idare edecektik öyleyse. Yerimde doğrulup kucağında hareket ettim, sağ bacağımı soluna geçirip kucağına oturduğumda ikimiz de iç çektik. Beni kendinden uzaklaştırmak yerine ellerini belime yerleştirip beni kendisine doğru çektiğinde kollarımı boynuna sardım.

"Öpmelerle sevmelerle idare edeceğiz artık," diye fısıldadım yüzüne.

"Biraz akıl bıraksan bende olmaz mı?" diye fısıldadı dudaklarımın üzerine.

Cevabını onu öperek verdim. Dudaklarımız birleştiği anda içimde bir iç çekiş döküldü. Kısıkça inleyerek kendimi ona ittim. Öpüşmemiz

yavaş ama tutkuluydu. Tırnaklarımı saç diplerine sürtüyor, dudaklarını emiyordum. Öpüşmemiz gittikçe derinleşirken Aral'ın nefesi ağırlaşmaya başladı. Dudaklarımdan kısık iniltiler dökülüyordu. Yalnızca onu öperek ve ona sürtünerek bile o kadar iyi hissediyordum ki bu aklımı karıncalandırıyordu.

"Aral," diye fısıldadım nefes nefese. Yeterli gelmiyordu, daha fazlasını istiyordum.

"Lina," dedi ağırlaşan sesiyle. Sol eli ensem, parmakları saçlarım arasındaydı ve beni yüzüne yakın tutuyordu sanki kaçarmışım gibi. Beni dudaklarımdan tekrar öpüp, "Arkanı dön," diye fısıldadı.

Tekrar dudaklarını öpüp, "Ne?" diye sordum, anlamamıştım.

"Kucağımda dön," dedi gözlerime bakarak.

Aklıma gelen şey beni heyecanlandırırken dediğini yaptım. Yavaşça kucağında ona arkamı döndüm. Sırtımı göğsüne başımı sağ omzuna yasladım. Kolları etrafımı sardı ve başını boynuma gömdü. Boynuma öpücükler bırakırken elleri gömleğimin içerisine girdi. Sıcak elleri tenimde gezerken dudakları boynuma sayısız öpücük bırakıyor, hafifçe ısırıyordu ve aldığım zevkle kucağında kıvranıyor, kendimi istemsizce altımda büyüyen sertliğe sürtüyordum. Kendimi ona her sürtmemde Aral'ın nefesinde ve ritminde bir değişiklik oluyor ve bu beni daha da harlıyordu.

Aral'ın bir eli sutyenime kadar çıkarken diğeri pantolonumun düğmesini açtı ve o an tahmin ettiğim şeyi yapacağını anlayarak heyecanla titredim.

"Benim aldıklarım mı var üzerinde?"

Başımı salladım yavaşça.

"Benim çıkarmamı mı istemiştin?" diye sorarken sağ eli sutyenimden usulca içeri girdiğinde nefesimi tuttum. Dudaklarım aralandı, zevkle solurken kucağında kıvrandım.

Parmakları göğüs ucumu sıkıp ovarken sol elimi kaldırıp ensesine yasladım ve tırnaklarımı ensesine batırdım zevkle. Boynumu öpüyordu, kulağımın çok yakınında nefesleniyordu ve bu beni daha fazla tahrik ediyordu.

"Ya biri gelirse?" diye fısıldadım nefes nefese.

"Kimse gelmeyecek," diye fısıldadı tenime. Ardından göğsümü sıktı. "Sessiz olursan tabii."

İnledim tekrar kısıkça. Başımı ona çevirdiğimde başını kaldırıp benimle burun buruna geldi. Ensemdeki elimle baskı uygulayıp onu

kendime çektim. Dudaklarını öptüm ihtiyaçla. Beni öperken o kadar tutkuluydu ki başımı döndürüyordu. Dudaklarımı emiyor, dili dilime dokundukça iç çekmeme sebep oluyordu.

Öpüşürken sol eli iç çamaşırımdan içeri girdiğinde nefesim kesildi. Doğrudan bana dokunduğunda dudaklarım daha çok aralandı ve inledim derinden ama sessizce.

Beni okşarken, "Ah," diye iç çekti. "Lina," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine. Bu beni daha fazla tahrik etti. İstemsizce eline doğru ittim kendimi.

Aral önce beni okşayıp doğru noktayı beni çıldırtacak kadar yavaşça içime ittiğinde belim zevkle gerildi, başım omzuna düştü. Derinden ama sessiz iniltilerim arttı. Her saniye her şey daha da hassaslaşıyordu. Sanki havadaki toz zerrelerini bile seçebiliyor, Aral'ın her bir nabzını işiyordum.

Çığlık atacak gibi hissettiğimde sağ elini sutyenim içinden çıkarıp ağzıma yaklaştırdım, işaret ve ortaparmağını ağzıma aldım. Parmaklarını emdiğimde Aral'ın kısık iniltisi başımı döndürdü. Kendimi susturmak için kullandığım parmaklarını emmek, bana umduğumdan daha fazla zevk vermekle kalmadı Aral'ı da daha fazla uyardı. Kalçamı ona sürterken elinin hareketine de uyum sağladım ve bu başımı döndürdü. Aral'ın aldığı sesli nefesler boynuma dağılırken çıldıracak gibi hissediyordum. Parmaklarını ağzımdan çıkarıp çenemi kavradı ve kendisine çevirdiğinde dudaklarımı öyle öptü ki başım döndü. Tüm iniltilerimi yutarken başka iniltilere sebep oldu.

Titreyerek orgazm olduğumda hareketlerine birkaç kez daha devam etti ve hassas olduğum için ismini sayıklamama sebep oldu bu.

Parmaklarını çıkardığında, "Ben de istiyorum," diye sızlandım dudakları üzerine. "Sana dokunmak istiyorum."

"Benimle duşa gir," dedi derinden gelen bir sesle.

Kafamı salladım hemen. Beni kucakladığı gibi kaldırdı. Merdivenleri nasıl çıktık, kıyafetlerimizi hangi ara çıkarıp suyun altına girdik hatırlamıyordum. Tek düşündüğüm o ve dokunuşlarıydı. Onun bana dokunduğu gibi ben de ona dokundum. Öpüşlerimiz, dokunuşlarımız ve söylediklerimiz birbirine karışıyordu. Duştan tatmin olmuş ve temizlenmiş bir şekilde çıktık. Kaslarım gevşemişti. Aral yatağa uzandığında dizlerim üzerinde ona yaklaşıp bedenine uzandım ve başımı göğsüne koyduğum gibi uyuyakaldım.

Bölüm 12

Seçimler ve Tutulan Dilekler

Kaderi değiştirilemez bir çizgi olarak görmezdim hiçbir zaman. Çizgi binlerce noktanın birleşimi esasen ve aralarında boşluklar var bizim doldurabileceğimiz. Bir yerde okumuştum, bir insan soruyordu Tanrı'sına; her şeyi planladın, yazdın madem kader defterime, neden yaşıyorum bunca acıyı sonu belliyken? Tanrı ona cevap veriyor, belki de bazı sayfalarına senin dilediğin gibi olsun istediğimden... Yaşadığım onca acı, kaderimin bir parçası. Bir kere düşünce zor belki ayağa kalkması ama dileğine kavuşmak için ilerlemeye mecbursun. Şeytanların sayfaları çeviredursun, o defter benim de elime geçecek ve o gün Tanrı'dan isteyeceğim; bu kez de benim dilediğim olsun...

Aral'ın odasının balkonundan kar içindeki ormanı izlerken üşümek istediğimden hareketsizce ayakta dikiliyordum. Gördüğüm kâbus sonrasında Aral'a sarılarak sakinleşmeye çalışmıştım ama babamın, onların hamle yapmasını bekleyeceğimizi söylediği aklıma gelince kaygım tavan yapmıştı. Anksiyetemden ötürü titremeye başladığımda Aral'ı uyandırmak istemediğimden sakinleşmek ve uykumu açmak için balkona çıkmıştım. İnsan uykularında ve uyanmalarında daha korkak ve çaresiz oluyordu. Zihnim açıldığında bir çare bulabilirdim, o kadar da kötü görünmeyebilirdi belki de her şey. Ne kadar iyi görünebilirse şayet... Fakat bir süredir burada öylece dikildiğim halde içimde bir huzursuzluk vardı. Her an bir şey olacaktı sanki.

Aral'ın döndüğünü işitip gözlerimi içeri çevirdiğimde uyanıp yatakta doğrulduğunu gördüm. Çatık kaşlarıyla gözleri odada beni aradı ama çok sürmeden balkon kapısının camından beni gördü. Gördüğü an omuzları gevşedi. O rahatlama bana kendimi inanılmaz kötü hissettirdi. O gece yokluğumu hissederek uyanmış ve beni bulduğunda gelen telefonda bana kızmadan önce iyi olmama sevinmişti ve benim ona bunu yapmaya hiç

hakkım yoktu. İstediğim de yoktu ama mecburiyetlerim belimi kırıyordu. Bu endişe onda alışkanlık yapsın istemiyordum.

Odasına girip arkamdan balkonun kapısını kapatırken beni izledi öylece.

Ona doğru yürürken, "Neden balkondasın kedi?" diye sordu pürüzlü bir sesle.

"Hava almak istedim," diye mırıldanıp dizlerim üzerinde yatağa çıktım. Ona doğru dizlerim üzerine ilerleyip kucağına çıktım ve kollarımı boynuna sardım ihtiyaçla.

Kokusu ve sıcaklığı beni sararken boynunu öptüm. İç çekerek beni kolları arasına aldı ve kendini yavaşça yatağa bıraktı. Üzerine yerleşip üşüyen yüzümü sıcak boynuna gömerken beni sağ koluyla sıkıca tuttu, diğer eliyle üzerimizi örttü.

Sol eli sırtımı okşayarak saçlarıma çıkıp başını çevirdi ve alnımı öptü. "Donmuşsun," diye fısıldadı.

"Üşüdün mü?" diye sordum uykusunu açmak istemeyerek.

Kafasını iki yana salladı yavaşça. "Senin için söyledim," dedi onun için bu, sorun değilmiş gibi. "Kâbus mu gördün?"

Kafamı sallarken ona sokuldum biraz daha. Avucum ensesine yaslandı, ensesindeki saçlarını okşamak rahatlatıyordu beni.

Sol elinin parmakları saçlarıma dolandı. "Senin evin benim Lina," diye fısıldadı tenime. "Teselliyi başka yerde arama."

Söylediği her kelime tüm tesellilerden daha çok sırtımı sıvazlayıp saçlarımı okşamış, üzerimi örtmüştü.

"Aral," diye fısıldadım ismini çok severek.

"Söyle güzel bebeğim."

"Ben seni gerçekten çok seviyorum."

"Bak ya..." dedi tatlı tatlı. Sesi gülümsüyordu sanki. Beni kolayca istediği gibi hareket ettirip saklandığım yerden çıkardı ve burnunu yanağıma sürterek yüzünü boynuma gömdü. "Ben de çok," diye fısıldadı tenime.

Boynuma bir öpücük bırakıp gözlerime baktı. "Uyumak ister misin?"

Kafamı salladım. Saat henüz erkendi.

"Koşmaya gitmeyecek misin?"

Cıkladı. "Bebeğimi uyutacağım."

Gülümsetti bu beni. Sevgiyle dudaklarını öpüp sonra da yanağını öptüm ve başımı yastığa, Aral'ın yüzünün hemen yanına yaslayıp üzerine yayıldım.

"Ağır mıyım?"

Sağ eli sırtımı okşayarak aşağı inip bacağıma yerleşti gitmemi istemiyormuş gibi. "Üzerimdeki ağırlığını seviyorum."

Ensesindeki saçlarını okşarken, "Ben de senin üzerimdeki ağırlığını seviyorum," diye mırıldandım.

"Lina, Lina, Lina," diye fısıldarken iç çekti. "Sen her şeye değersin."

İçimdeki huzursuzluk Aral'ın kollarında silikleşirken uyku bastırmaya başlamıştı. "Seni seviyorum," diye fısıldadım sevgiyle.

"Çok seviyorum seni," dedi o da sıkıca sararken beni.

Saçlarımı okşarken üşüyüp kolları ardında ısınmış olmamın verdiği mayışmayla tekrar uykuya daldım.

Ne kadar uyuduk bilmiyorum, Aral'ın telefonunun titrediğini fark edince gözlerim aralandı. Komodinin üzerindeki telefonunun ritmik titreşimiyle yerimde kıpırdandığımda Aral da uyanmış, bana sardığı sol kolunu komodine uzatmıştı. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım merakla.

Aral telefonunu yüzüne yaklaştırıp aramayı cevaplarken ekranda yazan Kürşat yazısını ve saatin yediyi biraz geçtiğini görebilmiştim.

"Efendim," dedi Aral pürüzlü ama net sesiyle.

Kürşat'ın onu bu saatte aramış olması içimde endişeyle birlikte bir merak uyandırdı.

"Uyandırdım mı?" diye sorduğunu işittim Kürşat'ın.

Telefonu hoparlörde değildi ama söylediklerini kolayca duyabiliyordum olduğum yerden.

"Önemli değil," dedi Aral. "Hayırdır inşallah?"

"Hayır mı şer mi belli değil pek," dediğinde Aral'la göz göze geldik.

Sesinden bir sorun olduğu belli olduğundan sağ dirseğim üzerinde yükseldim. Aral da doğrulmak istediğinde beni kendisiyle birlikte doğrulttu. Sol bacağı üzerine ata biner gibi otururken merakla yüzünü izledim.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Aral. Biraz endişe duyduğu her halinden belliydi.

"Yasemin," dedi Kürşat, derin bir nefes alarak. "Balın var yanında."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. Aynı ifade Aral'ın da yüzündeydi. "Bu saatte ne işi varmış?"

"Balın dünkü olaydan sonra onu arayıp Mehmet Ali'yi sormuş, konuşmuşlar. Ben Balın'la konuşmamasını söylemiştim zira Şahin de söylemiş ama dinlememiş bizi. Balın ona her şeyi anlatmış sanırım, ona

inandığını ve Mehmet Ali'nin onu dinlemesi gerektiğini, ne yapabileceğimizi sordu dün gece beni arayıp. Ben de karışmaması gerektiğini söyledim ama Balın yanımda, deyince yanına geldim. Fikret abi eve gelmemiş, Şahin de sizde. Mehmet Ali'nin sizde olduğunu biliyorlar. Balın o eve artık giremeyeceğinin ve Mehmet Ali istemezse artık beş kilometre yakınına bile yaklaşamayacağının farkında. Yasemin de bu yüzden ısrar ediyor onları size getirmem için."

Aral'la göz göze geldik. "İyi yapmışsın Yasemin'in yanına giderek," dedi anlayışla. "Şahinlerde misiniz hâlâ?"

Kürşat derin bir nefes aldı. "Yok, yoldayım abi," dedi sesi daha da mahcup bir hal alırken. "Evin önünde durmayayım laf olur diye aldım kızları yola çıktım ama turluyorum, sen ne dersen o."

İçimde bir sıcaklık oluşurken dudaklarımda buruk bir tebessüm oldu. Muhtemelen kimse laf etmezdi, zira muhtemelen Fikret Bey'in yaşamına alışmışlardı fakat insan kendi hislerinin farkında olduğunda herkes bunun farkında olacakmış gibi geliyordu. Kürşat, Yasemin'i sevdiğinden herkes onun için olduğunu anlar sanıyordu. Yasemin'in ona karşı ne hissettiğini biliyor olmayı ve onun da Kürşat'ı seviyor olmasını çok istedim o an. Keşke onlar için bir şey yapabilseydim...

Aral'ın kararsız ifadesini görünce Kürşat'a kızmasını istemediğimden dizlerim üzerinde kalkıp kollarımı boynuna sardım ve yanağını öptüm sevgiyle. "Ona kızma," diye fısıldadım.

"Aral abi Kürşat'a kızma lütfen," diye seslendi o sırada Yasemin. "Kızacaksan bana kız. Onun bir suçu yok vallahi. Gerçekten ben çok ısrar ettim. Canından bezdirdim hatta."

Gülümsetti bu beni. Bir yerden tanıdık gelmişti bu durum... Acaba Yasemin Kürşat'la sık sık konuşuyor muydu? Hem Mehmet Ali dahil kendisinden büyük her bireye abi diyen Yasemin, Kürşat'a abi demiyordu. Bence bu bir işaret sayılırdı.

Aral, "Kızmadım," dedi tek koluyla bana sarılırken. "Nasıl kızayım? Aynı bela bende de var."

Gözlerimi kısarak ona baktığımda Kürşat, "Eyvallah abi," dedi rahatlamış gibi. Yasemin konuşmalarını duyamıyordu belli ki.

Aral, "Telefonu hoparlöre alsana bir," diye rica etti Kürşat'tan.

"Aldım abi," dedi Kürşat birkaç saniye sonra.

"Mehmet Ali iyi değildi dün akşam," dedi Aral, Yasemin'le konuşuyormuş gibi dursa da aslında Balın'a da söylüyordu bunu. "Sarhoştu ama

on senedir altıdan sonra uyandığını görmedim. Çoktan uyanmış hatta belki de gitmiştir."

Gitmemişti, gitseydi bilirdim. Artık uyurken bile tetikte olduğum için en ufak sesler bile uyandırıyordu beni uykumdan.

"Yasemin'e anlatırken gösterdiğin cesareti çok uzun zaman önce Mehmet Ali'ye göstermen gerekirdi ama o vakti kaçırdın. Neyle karşılaşırsın bilmiyorum ve hiçbir şeyi garanti etmiyorum. Senin için de öyle Yasemin." Aral'ın tavrı sert değildi ama bu konuda yardım etmeyeceğini açıkça bildiriyordu. "Ben Mehmet Ali'ye konusunu açarım ama Yasemin, kaş yaparken göz çıkarıyor olabilirsin. Mehmet Ali'nin kolayca sindirebileceği şeyler değil şu an yaşadıkları."

"Ben de öyle söyledim," diye onayladı Kürşat onu. "Ama dinletemedim."

"Neyi dinlememişim?" diye sordu Yasemin merakla.

"Neyi dinliyorsun ki?" diye sordu Kürşat da ona.

Aral ayağa kalkmak için hareketlendiğinde beni daha sıkı tuttu ve benimle kalkıp ayaklarım yere bastığında beni saçlarımdan öpüp bıraktı. Dolabına doğru ilerledi üzerini giyinmek için. O sırada da Kürşat'ı başıyla onaylarken sanki empati yapıyordu. Yasemin bana benziyordu biraz galibası. Ama insan sevdiği adama da istediğini yaptıramayacaksa aşk olsundu...

"Aşk olsun," dedi o sırada Yasemin de üzgün bir sesle. "Aral abiciğim lütfen en azından abimin gazabından koru beni, belli ki yapayalnızım bu savaşta."

Aral üzerini değiştirmek için telefonu hoparlöre alıp üzerindekini çıkarırken bana baktı imayla. Bu aşkın tek savaşçısı kesinlikle Yasemin değildi. Ama ben de şu an iyi bir zaman mı emin değildim. Fakat diğer yandan Mehmet Ali dün gece ağlamıştı, Aral'dan affetmeyi öğrenmek istemişti. Belki de sıcağı sıcağına Balın'ı görmeli ve her şeyin gerçek olduğuna ikna olmalıydı ondan soğumadan önce...

Aral, "Şahin çok kızacak," derken dolabını açtığında onun giyeceği şeyi seçme isteğiyle dolarak yanına gittim ve önüne geçtim seçebilmek için. Bana müsaade ederken saçlarıma dokundu. "Hakkı da. Henüz Balın'ın amacını bilmiyoruz ve sen evime getiriyorsun."

Haklıydı. Yasemin'in iyi niyetini anlıyordum ama Kürşat'ı onları buraya getirmeye mecbur bırakmış, üstüne Aral ve Mehmet Ali'ye emrivaki yapmıştı. Ben bile yapmazdım bunu. Ben Aral'la ilgili konularda

cüretkârdım ama konu başkasıysa karışmazdım hiçbir şeye, çekinirdim. Balın'ı gözümüzde düşman etmeyen tek etmen babamdı ama bu, Aral ve benim için makul bir sebepti. Mehmet Ali için öyle olmak zorunda değildi.

Aral'a lacivert, boğazlı, kalın güzel bir kazak çıkarıp arkamı dönerek üzerine tuttuğumda, "Ama Aral abi," dedi Yasemin mahcup bir sesle. "Balın zaten girebiliyordu bu eve düne kadar. Hiçbir şeyin değiştiği yok bir dinlesen anlarsın... *Sen anlarsın.*"

Aral'a bakarken içimde bir sızı oldu. Aral anlardı gerçekten ve herkes ona güveniyordu her şey için. En kötü sırrını bile insanlar ona açabilirdi sırf bu yüzden çünkü Aral hep anlardı.

Yasemin, "Lina da ne kadar harika biri mesela," diye de ekledi kısık bir sesle.

Aral dudaklarını ıslattı. "Lina'yı karıştırma," dedi net bir sesle. "Balın her şeyi bile bile sustu herkese." Kazağı giymek için alırken sağ elinin başparmağı yanağımı okşadı. "Lina hep olduğu gibiydi hâlâ da öyle."

Sanırım bu iyi bir şeydi. En azından gizlim saklım yoktu pek gerçekten. Sakladıklarım, Aral'ın iyiliği için olan ama ilişkimize zarar vermeyecek türden şeylerdi. Hem bizim bir öpücükle çözemeyeceğimiz hiçbir şeyimiz yoktu.

"Öyle tabii," dedi Yasemin yanlış bir şey söylemiş gibi bir sesle. "Özür dilerim öyle demek istemedim."

Ben Aral'a pantolon seçerken Aral, "Gelin bakalım," diye mırıldandı. "Mehmet Ali belki kendini açıklama fırsatı verir..."

"Ben de öyle düşündüm," dedi Yasemin hemen onay aldığı için rahatlayarak. "Mehmet Ali abi hayatta kendi isteğiyle bir araya gelmez ve araya zaman girdikçe daha da nefret edecek ondan. Balın telafi etmek istiyor."

Aral, "Kürşat," dedi yalnızca.

O sırada ona koyu gri içerisinde lacivert kırçıllar olan yüksel bel bir kumaş pantolon seçmiştim.

"Efendim abi."

"Gelince haber ver, kapıdakilere haber vereceğim ben. Ablamın eşyalarını toplattım, kızları yan evde misafir edelim."

Öğrendiğim bilgi içimde bir üzüntü yeşertirken yavaşça ona döndüm, kalçamı dolaba yasladım ve yüzüne değil göğsüne baktım. *Güneş abla gerçekten gidiyordu yani. Benim yüzümden...*

"Tamam abi."

"Allah'a emanet," dedi Aral kapatmadan önce. "Dikkat et."

"Eyvallah."

Kafamın hemen yanındaki rafta duran telefon kapandı. Aral elini o rafa koyarak üzerime eğildi hafifçe. Neden yüzümün düştüğünü adı gibi bilerek dudaklarını yanağıma yaslayıp nefes alarak uzun bir öpücük bıraktı.

"Asma yüzünü," dedi dudakları hâlâ yanağımdayken. "Her şey olacağına varacak." Hafifçe geri çekilip gözlerime baktı. "İnsanlar kendi hayatları için adımlar atacak ve kimse bizimle aynı yolu yürümek zorunda değil. Kimseye gönül koymam ben, beni kendi yolumdan etmediği sürece. Herkes iyi ve mutlu olsun da kendi yolunu yürüsün. Elbet bir gün yollar bir araya gelir, paralel gider ya da ters düşer bazen ama yeter ki iyi ve mutlu olsun herkes. Sorun değil. İyi olsunlar da canları nasıl istiyorsa öyle yaşasınlar."

Söylediği her kelime insanın yüreğine su serpiyor, umut ve teselli buluyordu. Kocaman kalbi vardı ve adımları en iyi yolları hak ediyordu. Onunla her yolu yürürdüm. Yeter ki benimle yürümek istesin...

"Her şeyi düzelteceğim," dedim gözlerine bakarak. "Senin yolunu sevdiklerinden ayıran değil yollarınızı birleştiren olacağım bir gün mutlaka."

Kafasını salladı buna en az benim kadar inanarak. "Bizim yolumuz bir oldukça düzeltemeyeceğimiz hiçbir şey yok."

Kafamı salladım. "Her şeyi halledeceğiz."

Eğilip alnımdan öperken sol elini belime yerleştirerek beni kendisine çekti. Saçlarımdan ve yanağımdan öpüp doğruldu sonra. Elimdeki pantolonunu aldı.

"Odanda kıyafetlerin var mı?"

"Var. Götürmedim hiçbir şeyimi."

"Güzel," diye onaylarken beni, çekinmeden eşofman altını da çıkarıp yatağına bıraktı. Ona seçtiklerimi giyinmeye başladı. O sırada kolundaki saatini fark ettim.

"Saatini ne zaman taktın?" diye sordum merakla.

Gözlerime bakarak kazağını pantolonun altına sıkıştırırken, "Dün duştan çıkınca," diye yanıtladı beni.

Gayet normal söylemiş olsa da tenim ısındı. Onunla yaşadığım bu tür şeylere ne zaman alışacaktım acaba? Alışacak mıydım? Yoksa hep heyecanlı mı olacaktı? Alışılabilir biri değildi. Hâlâ onu öperken heyecandan kalbim duracak gibi geliyordu.

"Ben aldığım için sürekli takmak zorunda değilsin," diye mırıldandım.

Kafasını sallarken bana doğru geldi. "Canım başka saat takmak istemiyor," deyip yüzük taktığı eliyle yanağımdan bir makas aldı ve kalçamın yanındaki bir çekmeceyi açtı. Kendisine seçtiği kemerini takarken onu izliyordum dikkatle. Onu giyinirken izlemek çok zevkliydi.

Dikkatle izlediğim için yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Odasında gezinirken öylece onu izliyordum.

Önümden geçerken yanağımdan bir makas dhaa alıp, "Banyoya gidiyorum," diye bilgilendirdi beni. "Film arası."

Arkasından onu izlerken, "Ne yapacaksın banyoda?" diye sordum muzip bir sesle. "Kapıyı açık bırak."

Hafifçe güldü. "İlişkimizin heyecanını korumak için seni bundan mahrum bırakacağım."

Güldürdü bu beni. Banyoya girip kapıyı kapattığında derin bir nefes alıp yaslandığım yerden uzaklaştım ve dün üzerimden çıkardıklarımı giyindim. Odama gidene kadar biriyle karşılaşırsam eğer Aral'la uyduğum belli olurdu ama en azından uyumak en masum seçenekti. Aklıma banyoda yaptıklarımız tekrar gelirken kuruyan dudaklarımı ıslattım.

"Aklın fikrin orada gerçekten," diye mırıldandım kendime kızarak. "Ne oluyor sana kendine gel Lina."

Dünkü kıyafetlerimi giyinmiş bir halde Aral'ı beklerken uyanan Arte ve Cerbe'yle günaydınlaştım. Cerbe bana bir tarak getirince kaşınmak ya da taranmak istediğini düşünerek ikisini de taradım.

O sırada Aral da banyodan çıkmıştı. Gözlerimi ona çevirdiğimde saçlarına çekidüzen verdiğini fark ettim. Beni odanın ortasında oturmuş, iki köpeği iki dizime yatmış halde görünce bir anlığına duraksadı. Sonra yüzüne inanılmaz memnun bir ifade yerleşti.

"Kıpırdama," dedi hazırlanırken komodine bıraktığı telefonuna uzanırken.

Fotoğrafımızı çekeceğini anladım. Fotoğraf normalde beni gerse de konu o olunca artık eskisi gibi gerilmediğimi fark ettim. Dediği gibi kıpırdamadım. Telefonunu bana doğru tutarken dudaklarında bir gülümsemeyle fotoğrafımızı çekti. Telefonun kamera açısını bozmadan bana doğru yürürken video ya da hâlâ fotoğraf çektiğinin bilinciyle karnım kıpırdandı. Çok tatlıydı.

"Sen de gel," dedim birlikte fotoğrafımız olmasını isteyerek.

Aral telefonunu iyi bir açıyla sabitleyip yanıma oturduğunda Cerbe dizimden kalkıp hemen ona yanaştı. "Satıldım," dedim gözlerimi kısarak.

Cerbe Aral'ın yüzünü yaladığında Aral söylediğime gülüyordu.

"Video mu çekiyor?" deyip ekrana baktığımda video olduğunu gördüm.

"Biz poz verelim video içinden alırım ben onu," dedi beni kendisine çekerken.

Gülümseyip ona yaslandım. Cerbe, Aral'ın kucağına çıkarken Arte'yi kucağıma çağırdım. "Sen de buraya otur," dedim oturması gereken yeri işaret ederek.

Arte yanıma oturup bacaklarını kucağıma yerleştirdi. Sırtımı Aral'ın göğsüne yasladım, Aral da dudaklarını şakağıma bastırdı ve birkaç saniye öylece durduk.

"Bence oldu," diye mırıldanıp ona baktığımda dudaklarımdan öpünce ben onu öptüm.

"Sabit dur," dedi dudaklarımın üzerine. "Böyle bir fotoğraf istiyorum."

"Ama böyle sabit kalmak çok zor," diye fısıldadım. "Öpüşmek istiyorum."

"Bak ya," derken elimi yanağına yaslayıp daha fazla dayanamayarak onu öptüm. Arte ağırlığını bana verince ben de Aral'a verdim ve Aral dengesini kaybetti. Düşmemek için elini geriye attığında kıkırdadım. Arte patisini yüzüme koyduğunda dudaklarından ayrılmak zorunda kaldım.

"Köpeğin aramıza giriyor," diye şikâyet ettim.

"Ona köpek deme kadın, onun bir ismi var," dedi Aral eğlenerek.

"Arte," dediğimde Arte sessizce havladı.

"Söyle kadın, diyor," dedi Aral.

"Aral benim sevgilim," dedim gözlerine bakarak. Aral'ın sol elini kaldırıp yüzüğünü gösterdim. "O senin enişten enişten."

Aral söylediklerime gülerken Arte bana bakıyordu öylece.

"Ben onun babasıyım," dedi Aral tuttuğum eliyle elimi tutup indirirken dudaklarını boynuma yasladı. "Sen de annesi oluyorsun. Kızımıza iyi davran."

Tüylerim diken diken oldu öyle deyince. "Annesi mi oluyorum?"

Kafasını salladı. "Benim olan her şey senin."

Ardından beni kucaklayarak ayağa kalktı kolayca. Telefonunu alıp yatağa yerleştiğinde dizinde oturuyordum. Şaşkınlık içinde yüzüne baktım.

"Sen kaç kilo kaldırabiliyorsun?" diye sordum hayretle. "Oyuncakmışım gibi kaldırıp indiriyorsun beni sabahtan beri."

Yüzünde tatlı bir gülümseme olurken gözleri telefonunun ekranındaydı. "İki yüzdü en son." Sonra gözlerini bana çevirdi. "Söyledim ya, tek lokmasın benim için."

Karnım kasıldı. Kolları çok güzeldi, kas kütlesi abartılı değildi ama harika bir fiziği vardı gerçekten. Aklıma yine dün gece geldiğinde dudaklarımı ıslatıp yutkundum. Dikkatimi ben de telefonuna verdim. Aral poz verdiğimiz kısımları fotoğraf olarak kaydedip favorilerine ekledi. Ardından ekran fotoğrafı yaptığında kalbim ısınmış hissettim. Çok tatlıydı. Yanağını öptüm sevgiyle.

"Telefonunda ne diye kayıtlıyım?" diye sordum merakla.

"Bebeğim," demesini beklemiyordum.

Şok içinde yüzüne baktım. "Gerçekten mi?"

Kafasını sallarken son aramalarını açıp ekranı gösterdi bana. "Cennet Çiçeğim diye kayıtlıydın ama sana öyle seslenmemi sevmiyorsun, ben de 'Bebeğim' diye kaydettim."

Kalbim ısındı. Bana bebeğim demesini çok seviyordum gerçekten.

"Ben sende ne diye kayıtlıyım?" diye sordu merakla yüzüme bakarken.

Telefonum aşağıda, ada tezgâhın üzerinde kalmıştı. Bu yüzden ona gösteremezdim.

"Aral, nokta ve beyaz kalp," diye tarif ettim ve hemen ekledim. "Sevgilim yazarsam sıralamada aşağılara düşeceği için adını değiştirmek istemedim. İsminle kayıtlı olunca ikinci sırada oluyorsun. Favori iki numaramsın çünkü."

"Aşkım diye de kaydedebilirdin," dedi alaylı bir gülümsemeyle.

"Aral noktası da aynı şey," diye savundum hemen kendimi. "İsmini çok sevdiğim için öyle yazmadım."

"Bak sen..." dedi tatlı tatlı. Burnunu tenime sürterken, "Bana aşkım, desene bir kez," dedi kulağıma doğru.

Tüylerim diken diken oldu nedense. Hatta utandım biraz. Ona âşık olduğumu ve onu sevdiğimi kolayca söylüyordum halbuki. Aşkım demenin bir farkı yoktu ama nedense tuhaf geldi.

Dudaklarımı ıslatıp, "Aşkım," diye mırıldandım.

Yutkundu. İç çekti sonra. "Bunu hep söylemiyor olman iyi bir şey."

Karnım kasıldı. Kesinlikle çok hoşuna gitmişti. Ona sırnaşacak oldum ama işittiğim ayak sesleriyle gözlerim kapıya çevrildi.

"Ufak biri geliyor," dediğim sırada kapısı çaldı ve ikimiz de ayağa kalktık.

Kapısı ufacık aralandı ve Batı'nın tatlı yüzünün bir kısmını gördük. Burnunun sığabileceği kadar ufacık aralamıştı.

"Abiciğim," diye fısıldadı sessizce. "Girebilir miyim?"

Aral yüzünde bir gülümsemeyle gidip kapıyı açtığında Batı ona gülümsedi. "Günaydın," deyip beni de görünce el salladı bana hafifçe. "Sen de mi buradaydın Lina'cığım? Günaydın."

"Günaydın," deyip el salladım ona.

Aral onu kucağına alıp öptükten sonra elini bana uzattı. Elini tuttum. Birlikte odasından çıktık. Batı biz evde yokken neler olduğundan bahsetti. O kadar tatlı bir çocuktu ki küçük Aral'la konuşuyordum sanki. Aral resmen kendini büyütmüş gibiydi. Bana tatlı tatlı iltifat ettiğinde dayanamayıp yanağını öptüm sevgiyle. Batı bana bir gülümseme verip sonra utandığından yüzünü saklayınca içim eridi. Aral'a baktım kalbimi tutarak.

"Kendini büyüttüğünün farkında mısın?"

Aral'ı gülümsetti bu söylediğim. Sabahki kâbusuma ve telefona rağmen huzurlu bir hava vardı üzerimizde. Birlikte odama gittik. Aral dolabımı açtığında Batı kıkırdadı.

"Lina'cığımın kıyafetini biz mi seçeceğiz?"

Aral onu onayladığında gülümseyerek yanlarında durdum. Aral bana asimetrik kesimi olan gri kumaş bir midi etek, lacivert boğazlı bir kazak seçtiğinde güldüm sessizce.

"Zevk sahibisiniz beyefendi."

Kıyafetleri bana uzatırken, "Öyleyimdir," diye onayladı beni.

Elindekileri alıp siyah tül çorap da alarak odamın karşısındaki banyoya gittim. Hızlıca giyinerek yanlarına döndüğümde ikisi de yan yana oturmuş beni bekliyorlardı. Karşılarında durup etrafımda döndüğümde beni alkışladılar.

"Güzel miyim?" diye sordum Batı'ya.

"Çok güzelsin Lina'cığım," diye onayladı beni. Sonra abisine bakıp onu ayağa kalkması için çekiştirdi. "Abiciğim, Lina'cığımın yanında durur musun?"

Aral kalkıp yanıma geçtiğinde beğeniyle ıslık çalmaya çalıştı ve bu güldürdü beni.

"Çok güzel oldunuz," dedi beğeniyle. "Uyumlu olmuşsunuz. Harika, muhteşem ve harika oldu."

Sıraladığı kelimeler gülümsetti beni. O sırada işittiğim ayak sesleriyle gözlerimi kapıya çevirdim. Alin gözlerini ovuşturarak içeri girdi. Hâlâ uykusu dağılmış değildi ama sesimizi duyunca kendisini yataktan atmıştı belli ki. Yarı uyur halde yanıma gelip yanağını bacağıma yasladığında eğilip onu kucağıma aldım.

"Lina'cığım günaydın," dedi kollarını boynuma sararken.

"Günaydın minik sincap."

"Günaydın Ayal'cığım," diye mırıldandı sonra uykulu bir sesle ve yatağımda oturan Batı'yı fark edince gülümseyip ona el salladı. "Günaydın Batı'cığım."

"Günaydın Alin'ciğim," dedi Batı da sevgiyle. "Biz de abimle Lina'cığımı giydiriyorduk."

Alin, "Ben de Lina'cığımı giydiymek istiyoyum," dedi kıskanmış gibi. "Lina'cığım ben de."

"Sen de ayakkabılarımı seçebilirsin," dedim saçlarından öptükten hemen sonra.

Tam o sırada araba sesi işitim. Gözlerim Aral'a çevrildiğinde yüz ifademden anladı. Tam o anda telefonu çalmaya başladı zira. Aral aramayı cevaplarken elimi Batı'ya uzattım.

"Batı'cığım hadi Deniz abini bulalım."

Batı yatağımdan kalkıp elimi tuttu. Aral Kürşat'la konuşurken salona çıktık. Deniz ve Şahin mutfaktalardı. Mehmet Ali yukarı çıkmamıştı sanırım. Aral peşimden gelirken Deniz ve Şahin'in gözleri bize çevrildi. Şahin ikimize de bakıp yüzünde sinsi bir gülüşle başparmağını kaldırdı.

"Çok emin olamadım ama galiba sevgilisiniz."

Gülümsedim hafifçe. Umarım Yasemin'e ya da Kürşat'a çok kızmazdı.

Aral telefonu kapattığında, "Mehmet Ali nerede?" diye sordu.

"Uzanıyor," dedi Şahin keyifsiz bir tonda. "Başı ağrıyordu, ilaç verdim. Çıkar birazdan yukarı."

Aral onayladı onu. "Deniz, Batı ve Alin'le ilgilenir misin? Yan evde işimiz var bizim. Şahin sen de gel."

İkisi de merakla Aral'a baktı ama Deniz sorgulamadan onayladı Aral'ı. Gözlerimi Alin'e çevirdim.

"Ben diğer evimize gidip geleceğim minik sincap. Batı ve Deniz abinle kahvaltı hazırla olur mu?"

Gülümseyip, "Oluy," dedi.

Onu yere bıraktığımda Batı'yla el ele tutuşup Deniz'in yanına koştular. Şahin bizimle geldi. Kabanlarımızı giyip dışarı çıktığımızda Aral elimi tuttu ve merakla bize bakan Şahin'e çevirdi gözlerini. Kısa ve net bir şekilde durumu açıkladığında Şahin, sabırlar dilemeye başlamıştı. Yasemin'in saflığından ve kafasının dikine gitmelerinden yaka silker haldeydi. Diğer yandan da Küşat'ın bunu nasıl kabul edebildiğine söyleniyordu. Aral, Kürşat'ı anladığı için Yasemin'in ısrarcı oluşuna değinerek Kürşat'ı koruduğunda ben de orta yolu bulmak için Yasemin'in iyi niyetine değindim.

"Kadir abi arada var diye bir nebze güveniyorum bir şey yapmaz diye ama bize kazık çaktı bu kız," diye sitem etti Şahin.

Haklıydı da. Eğer Wielki ve Jan bizim tarafımızda olmasaydı ve Jan bunu Mehmet Ali'ye ders olsun diye planlamamış olsaydı ben de Balın'ın iyi niyetinden şüphe ederdim. Bir de bana bakışları vardı tabii, onun mecbur kaldığını bana düşündüren.

Eskiden benim kaldığım, diğer eve nispeten ufak evin verandasına çıktık. Aral kapıyı çaldığında Kürşat açtı çok geçmeden.

Aral ona selam vererek bizi içeri soktuğunda Kürşat başını eğerek selamladı bizi.

"Şu kızın sözüne bakıp beni değil Aral'ı arıyorsun ya..." diye sitem etti Şahin, Kürşat'a. "Beni arasaydın ben geri teperdim onun ısrarını."

Kürşat bir şey söylemedi. İçeri geçtiğimizde Balın ve Yasemin'i salonda bulduk, ayakta dikiliyorlardı.

"Ben seni aramamasını rica ettim," dedi Yasemin, abisine. "Lütfen Kürşat'a kızmayın."

"Ya Yasemin ben sana dün ne dedim?" diye sordu Şahin o sırada kızgınlıkla kardeşine dönerek. "Ben sana ne anlattım dün?" Sonra gözlerini Balın'a çevirdi. "Ya sen? Neyin içinde olduğunu bilmiyormuşsun gibi Yasemin'i neden sokuyorsun işin içine?"

"Özür dilerim," dedi Balın yere bakarken yalnızca. "Başka kime gideceğimi bilemedim."

"Beni bir şeyin içine sokmadı," diye karşı çıktı Yasemin. "Ben arayıp ona hesap sordum."

Şahin sabırla sakalına dokundu. "Başın göğe erdi mi bari? Bir de Kürşat'ı arayıp ısrar ede ede ikna edip kızı Aral'ın evine getiriyorsun. Kızım sen aklını peynir ekmekle mi yedin? Bu adam ne yaşıyor? Mehmet Ali ne yaşıyor? Kafan basmıyor mu?"

"Şahin," dedi Aral sakin olsun diye.

"Basıyor kafam," dedi Yasemin abisine kızarak. "Sandığınız gibi fanusun içinde yaşamıyorum, aptal değilim. Görüyorum ben de."

"Pek öyle görünmüyor buradan bakınca," dedi Şahin. "Aptal olmasan ne olduğu belli olmayan o kızı tutup Aral'ın evine getirmezdin. Aral'ı, Lina'yı zor duruma sokmanı geçtim, Mehmet Ali ne halde haberin var mı senin? O istiyor mu sence şu an Balın'ı görmeyi? Sırası mı? Sana mı kaldı hem? Ne burnunu sokuyorsun?"

Yasemin'in yeşil gözleri kızarmaya başlamıştı ama gözlerinde hiddet vardı. "O benim arkadaşım!" dedi öfkeyle. "Mehmet Ali abim üzgün de Balın mutlu mu görünüyor? Sen Aral abim yapmadığı bir şeyle suçlansa durur bekler miydin?"

"Beklemezdim," diye onayladı Şahin onu. "Çünkü Aral hiçbir zaman bana da sevdiği kadına da yalan söylemez, hainlik de etmezdi."

"Mecbur kalmış," dedi öfkeyle. "Ona gerçeği sormak da hakkımdı! Sordum! Anlattı! Ve ona inandım!"

"İyi bok yedin," dedi Şahin de. "Herkese inan böyle sen saf gibi."

"Tamam ben safım! Ne olmuş! Ayıp bir şey mi yaptım! Kürşat'tan yardım istedim, sordum. Aral abimi aradı o da. Aral abim de izin verdi. Ne bağırıyorsun bana!"

"Çünkü sabahın köründe adamı yalancı arkadaşın için arayıp evine getiriyorsun. Kürşat'ı kaçta aradın Allah bilir. Adamın doğru düzgün evine gittiği yok sen sıcak yatağında uyurken."

"Ben çok mu mutluyum evine gitmemesinden? Benim suçum mu?"

"Vazifen olmayan şeye karışma yeter," dedi Şahin net bir ifadeyle.

Onu ilk kez bu kadar ciddi görüyordum ve bu gıcıklığından değildi, Yasemin için endişesinden ve Balın'ı buraya getirerek Kürşat'ı ve Aral'ı zor duruma düşürdüğünü düşündüğündendi.

"Lütfen," dedi Balın o sırada gözlerini yerden kaldırıp Şahin'e bakarak. "Ona kızmayın hepsi benim suçum."

"Evet öyle," dedi Şahin. "Bir ay değil bir yıl değil tam iki sene gözünün içine baka baka yalan bir hayat yaşamışsın Mehmet Ali'yle. Tabii ki senin suçun."

"Abi lütfen," dedi Yasemin üzüntüyle. "Biraz anlayışla dinlesen olmaz mı?"

Cıkladı Şahin. "Olmaz. O vakti kaçırdı arkadaşın."

"Mecbur kaldım," dedi Balın biraz sitemli bir sesle. "Amacım ne bilgi taşımak ne de içinize sızmaktı. Hiçbir zaman öyle bir görev almadım, ihtiyaç duyulsa bana değil Kuzey'e..."

"Sakın Kuzey'i karıştırma," dedi Aral net ve buz gibi bir sesle. "Kuzey bana asla ihanet etmez."

"O da sakladı sizden ne olduğunu."

"Kim olduğunu," dedi Aral üstüne basarak, "biliyorum ben onun. Anlıyor ve kabul de ediyorum. Kardeşim çünkü onlar benim, ben büyüttüm onları. Fakat Mehmet Ali ve senin aranda olan böyle bir bağ değil. Sevgi ve güven üzerine kurulan bir ilişkinin güven ayağını yıkarsan üzerine devrilir."

"Ona âşık olacağımı düşünmemiştim," dedi öylece. Sanki dokunsalar ağlayacaktı. "Sizi izliyordum yalnızca... Tek vasfım Kuzey'e gelişmeleri anlatmaktı. Mehmet Ali'yle de tam o zamanlardan birinde tanıştım. Kuzey'in yanındaydım, bir şeyden bahsediyordum. Sonra Mehmet Ali ve sen geldiniz Kuzey'i almak için. Sen metrobüse kadar beni bırakmak için ısrar ettin, Kuzey'in arkadaşı olduğumu sandığın için." Konuşurken sesi titriyordu. "Mehmet Ali'yi bir daha göreceğimi bile düşünmedim. Ama gördüm işte. Konuştum, güldüm, anladım ve kahretsin ki sevdim. Sevmemem lazımdı, biliyorum. Kuzey'e ilk söylediğimde bana o kadar kızdı ki... Mehmet Ali öğrendiğinde seni affetmez şimdi söylesen de seni bu şekilde kabul etmez, dedi. Haklıydı da. Ayrılacaktım da. Yemin ederim denedim. Ama yapamadım."

Şahin kafasını iki yana salladı. "Lina, Aral'la sevgili olduğunda geçmişte ne olduğunu bile hatırlamıyordu ama hatırladığı an ağlaya ağlaya ayrıldı Aral'dan."

Aral'ın elini daha sıkı tuttum. Onunla ayrıldığım iki günü düşünmek bile içimi sıkıyordu.

Balın onu onayladı. "Lina'nın onu her şeye rağmen seven ve kabul eden bir Aral'ı vardı ama," dedi sitemle. "Kadir Kara gibi bir babası, annesi, kardeşi ve arkadaşları vardı. Benim o güne kadar hiç kimsem yoktu! Mehmet Ali gözlerimin içine bakıyordu. Benimle konuşuyor, dinliyordu. Hayatımda kimsenin vermediği değeri veriyordu ve biri ilk kez bana bir köpek değil insan muamelesi yapıyordu!"

Kalbimde bir acı duydum. Hayatında hiç oyuncağı olmayan bir çocuğa vitrinden bir bebek verilmesi hikâyesini çok iyi biliyordum. Balın'a birini sevmek öğretilmemiş, hiç sevilmemişti ve o, o bebeği o kadar çok sevmişti ki severken onu kıracağının bilincindeydi ama sevmeyi o kadar istemişti ki bundan vazgeçmemiş, nihayetinde de kırmıştı o çok sevdiği bebeği.

"Yaşadığın hiçbir şeyden memnun değilim," dedi Şahin. Artık öfkeli değil üzgündü yalnızca yaşanan her şey için. "Ama Kuzey haklıydı. Senin kim olduğunu o zaman söylemen gerekiyordu. O zaman onu sevdiğine inandırman ve bunu ona kabul ettirmen gerekiyordu."

"Biliyorum," dedi Balın, üzgün bir ifadeyle. "Bencillik ettiğimin farkındayım ama onu kaybetmeyi göze alamadım. Ben ona ihanet etmedim, size yemin ederim. Sadece kim olduğumu söyleyemedim. Çünkü benden nefret ederdi."

"Etmezdi," dedi Aral. "Lina'nın benim için tehlikeli olabileceğini düşünene kadar Lina'yla ilişkim hakkında tek bir kelime bile etmemişti."

Haklıydı. Ben Aral'ı bıçakladığımı itiraf edene kadar Mehmet Ali'nin benimle bir sorunu yoktu hiç. Başta Aral'a bıçak çektiğim için bana kızmıştı ama sonra iyi olmuştu aramız. Ta ki ben itiraf edene kadar... Sonra Aral'a zarar vereceğimi düşünmüştü zira o sırada Aral iki gündür uyuyordu hastanede bir nevi benim yüzümden. Mehmet Ali'yi hiçbir zaman suçlamamıştım bu yüzden.

"Onu gerçekten seviyor musun?" diye sordum doğrudan gözlerine bakarken. "Yoksa onun seni sevmesini mi seviyorsun?"

"Onu seviyorum," dedi gözlerime bakarak. "Onu her şeyden çok seviyorum."

Balın'ın yerinde olmayı hiç istemezdim. Aral, öfkelense de sakin kalabiliyor, onaylamasa bile gerekçelerini anlayabiliyordu insanın. Ama Mehmet Ali öyle değildi. Bu yüzden işi daha zordu Balın'ın.

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Ne yapılacağını bilmiyordum ama Balın'la empati kurmadan da edemiyordum. Aral bana ardından derin bir nefes alarak Balın'a baktı.

"Mehmet Ali iyi değil," dedi Balın'a. "Şu an seninle konuşmak ister mi bilmiyorum. Dilersen burada otur, biz de durumu izah edip ne olacak görelim. İstersen evine git, Mehmet Ali'nin seni aramasını bekle."

Sessizce burnunu çekti. "Eğer sizin için sorun olmazsa beklemek isterim."

Kafasını salladı Aral anlayışla. Onu çok seviyordum gerçekten.

"Pekâlâ," dedi ona. Sonra gözlerini Yasemin'e çevirdi. "Bizimle mi geleceksin burada mı kalacaksın?"

"Balın'la kalayım," dedi Yasemin üzgün bir suratla. Abisiyle tartıştığı için bariz bir şekilde mutsuzdu.

"Dolapta her şey var, dilerseniz kahvaltı yapın. Kürşat da burada sizinle olacak." Gözlerini Şahin'e çevirdi sorun var mı diye sorar gibi.

Şahin sıkıntıyla bir nefes aldı. "Ben de kalayım," dedi sıkıntıyla. "Gönlünü alayım."

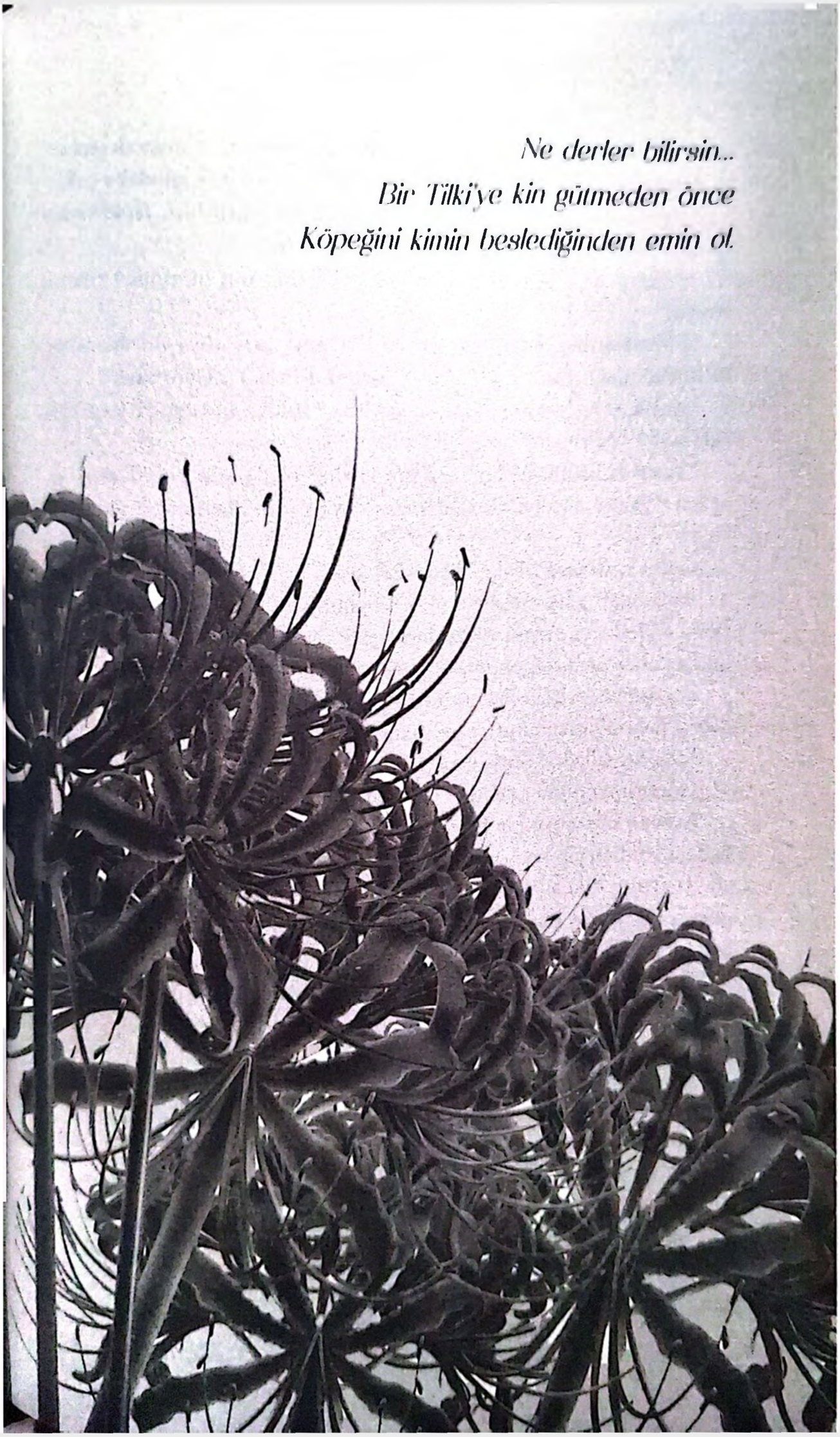
"Küsmedim," diye mırıldandı Yasemin ağzının içinde.

"Küsmüşsün işte," dedi Şahin ona gıcık olmuş gibi bakarken.

Bu tavrı gülümsetti beni. Tatlı ama aşırı korumacı bir abiydi. Kürşat belki de bu yüzden çekiniyordu en çok da.

Dudaklarımı birbirine bastırıp içeri girdiğimizden beri Kürşat'a ilk kez doğru düzgün baktım. Öylece ayakta dikilmiş Yasemin'e bakıyordu ben ona bakmadan önce. Sonra ben ona bakınca bana çevirmişti gözlerini. Ona hafifçe gülümsediğimde yüzünde bir aydınlanma belirdi. Onun Yasemin'i sevdiğini fark ettiğimi artık o da biliyordu. Yüzünde buruk bir tebessüm olurken başıyla selam verdi bana. Ben de ona selam verdim hafifçe gülümseyerek.

Ne derler bilirsin...
Bir Tilki'ye kin gütmeden önce
Köpeğini kimin beslediğinden emin ol.

Aral'la evden ayrıldığımızda gözlerimi ona çevirdim. "Ne olacak sence?"

Omuz silkti hafifçe. "Bilmiyorum. Mehmet Ali'ye bağlı daha çok."

Dilimle dudaklarımı ıslattım. "Mehmet Ali öfkeli biri, tepkisinden endişeleniyorum biraz. Sana kızabilir bunun için."

"Kızsın," dedi öylece. "En azından Yasemin'i ateş hattından çekmiş oluruz."

"Onu ateş hattından çekecek iki kişi daha var," diye mırıldandım. Ardından ona baktım yine. "Sence Yasemin Kürşat'ı seviyor mu?"

Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini hafifçe kıstığında kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"Yasemin benim de kız kardeşim sayılır," dediğinde aydınlanma yaşadım. "Yani o yüzden kız kardeşimin duygularını düşünmeyi tercih etmem."

Gülümsetti bu söylediği beni. "Bak sen..."

Bana baktı gülümseyerek. "Wielki senin için neler yapıyor mesela?" Bunu söylerken ne tepki vereceğimi merak ediyordu sanki. Bu konu hakkında konuşmamıştık onunla doğru dürüst.

Bu konuda pek bir şey hissettiğim söylenemezdi. Dudak büktüm hafifçe. "Benim intikamımı mı aldı yani?"

Kafasını salladı. "Böyle bence."

Gözlerimi önüme çevirdim. "Öyle bir ilişkimiz yok ki."

Kolunu omzuma atıp beni kendine çekti ve saçlarımdan öptü. "Seni babandan dinleyip sevmeyecek tek bir insan yok Lina."

Tüylerim diken diken oldu. Belki de Ares'in benden bu kadar nefret etmesinin sebebi buydu. *Babamın beni herkesin seveceği kadar iyilik ve sevgiyle anlatması...*

Diğer eve doğru yürürken, "Sen Mehmet Ali'nin yerinde olsan ne yapardın?" diye sordum.

"Kızardım sana," dedi öylece. "Dizimde."

Bakışlarımı ona çevirip gülümsedim. "Tatlılık yapma."

"Yapmıyorum gayet."

"Bak ya..."

Güldü bana hafifçe. "Beni tanıyorsun," dedi sonra. "Eğer Mehmet Ali'nin yerinde ben olsaydım bana kendini anlatman için binlerce an olurdu çünkü anlatırsan seni anlayacağımı bilirdin ve seni anlardım da. Önemli olan doğru zamanı bulabilmek." Omzuma attığı sol eli yanağımı okşadı. "Her doğru her zaman söylenmez şüphesiz fakat gerçekler

mutlaka gün yüzüne çıkar. Korkulara yenilmeden doğru olanı yapmaya gayret etmek mühim olan."

"Eğer 18. yüzyılda yaşasaydın bilge olurdun," diye mırıldandım.

Burnundan güldü. "Öyle mi?"

Kafamı salladım. "Dünya üzerindeki en mantıklı, zeki, hoşgörülü ve olduğu gibi insansın. Hiç korkmuyorsun sanki."

"Tabii ki korkuyorum," dedi omzumdaki eli çenemi okşarken.

"Öyle değil," diye mırıldandım. "Mesela ben lisedeyken kendim olmaktan çekinirdim; sevilmemekten, anlaşılmamaktan, hata yapmaktan ve gerçeği itiraf etmekten korkardım. İnsanlar korktukları için yalan söyler ya da susarlar. Ama sen öyle değilsin."

"Yalan söylemek ya da gerçeğe susmak korkuyu geçiştirerek büyütür. Korkudan kurtulmanın yolu onu gizleyerek büyütmek değil doğru anda söyleyerek kurtulmaktır. Babam hatalarımızı cezalandırır fakat dürüstlüğümüzü de ödüllendirirdi. Ceza ve ödülle büyüdüm. Bu yüzden kaybetmekten korktuğum hiçbir şeyi yalanla veya susarak elde etmeye çalışmadım. Annem her zaman hak ettiğimin beni bulacağını söylerdi."

Ona yaslanıp başımı göğsüne yasladım. "Dün annemin söylediklerini duydun değil mi?"

Onayladı beni. "Duydum." Saçlarıma dokundu. "Celina Hanım haklı. Babam belki de bizi kaybetmekten korktuğu için sevgisini gizledi, belki de bu yüzden annemin babamı neden sevdiğini anlayamadım. Fakat bunlar onun korkuları, bizim değil. Babalar çocuklarını korur, korkularıyla çocuklarını yarıştırmaz. Bizler çocuğuz, onu anlayamazdık, ona babalık yapamazdık. O gün babamın beni teselli etmesini ve annemin iyi olacağını söylemesini beklerken üzerimde taşıyabileceğim son şey adının baş harfi olan bir damgaydı. O damga yalnızca Çakırca işareti değil aynı zamanda utancımın belgesi oldu benim için. O izi görmemek için üzerimi değiştirirken aynalara sırtımı dönerdim. Hâlâ üzerimde bir şey yoksa aynaya sırtımı dönerim." Söylediği her kelime kalbimi acıttı. Onu çok seviyordum ama daha çok sevmek ve bunu ona hissettirmek istiyordum. Umuyordum ki gerçekten hissedebiliyordu onu ne kadar sevdiğimi.

"Benim bir babaya ihtiyacım varken o beni baba etti," dedi kardeşlerini kastederek. "Kardeşlerim için bir hayat kurmak istediğim için geldi kucağıma bir bebek verdi. Şimdi memnunum Batı'yı öyle bir yerden

kurtarılığı için fakat amacı gerçekten bir çocuk kurtarmak mıydı yoksa beni eve geri getirmek mi emin değilim. Batı'yı büyüttüğüm için hiç pişman değilim, öyle ki kendimi babası gibi hissediyorum ama bir çocuğu büyütmesi zordu."

Elbette zordu. Alin'i de ben büyütmek zorunda kalmıştım. Çok zordu. Tek başına olmak daha da zordu. Henüz ben anne ve babama ihtiyaç duyarken bir çocuğa anne ve baba olmak çok zordu.

"Bu yüzden sebepleriyle ilgilenmiyorum zira sakin bir kafayla düşünsem de anlayacağımı sanmıyorum. Onlarca örgütü çökerten, teröristleri girdikleri deliklerinde öldüren yürekli Hükümdar Çakırca, çocuklarının başını okşayamayacak kadar korkaktı ve çocuklarını kaybetti. Asıl gerçek bu. Ve değişmeyecek."

Verandaya vardığımızda bir basamak çıktım ve durup ona döndüm. Boylarımız eşitlendiğinden kollarımı boynuna sarıp sıkıca sarıldım ona. Sol omzunu öptüm. "Seni çok seviyorum," dedim sevgiyle. "Böyle bir baban olduğu için üzgünüm ama iyi ki seni dünyaya getirmişler."

Başını çevirip kulağımın altını, boynumu öptü. "Böyle bir hayatın olduğu için üzgünüm," diye fısıldadı. "Ama iyi ki seni dünyaya getirmişler."

Boynunu öptüm. Sonra hafifçe geri çekilip güzel gözlerine baktım. "Ben tüpbebekmişim biliyor musun?"

Bu bilgiyle kaşları çatıldı biraz. "Babandan ötürü mü?"

Kafamı iki yana salladım. Sanırım babam Tilki olduğu için çocuğu olmayacağını düşünmüştü.

"Annem babamdan gelen mutasyonu düzenlemek için tüpbebek yöntemiyle sahip olmuş bana."

Gözbebekleri şaşkınlıkla büyüdü biraz. "Genlerini mi düzenlemiş?"

Kafamı salladım. "Bu yüzden mükemmel gen, diyorlar bana."

"Bunu başka kim biliyor?"

"Sen, babam, ben ve annem," diye sıraladım. "Ve sanırım Ares. Annem, babamın ölmediği öğrenilince Ares'in babam için annemin peşine düşeceğini tahmin edip uyutmuş kendini."

Anladım, der gibi kafasını salladı. "Ares'e ne yapacak Kadir abi? Bir şey söyledi mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Hamlelerini bekleyecekmişiz."

Dili dudaklarını ıslattı. "Bekleyelim bakalım." Sonra uzanıp muhtemelen kızaran burnumu öptü. "Kıpkırmızı oldun soğuktan," dedi sıcak nefesini yüzüme üflerken. "İçeri girelim."

Kafamı salladım. "Olur aşkım."

Aniden aşkım, demem gözlerini birkaç kez kırpmasına sebep olduğunda kıkırdadım. Ondan ayrılıp elini tuttum ve verandanın merdivenlerini çıkmaya başladım.

"Kalp bu da," dedi arkamdan. "Aniden söyleme öyle şeyleri."

"Aşkım, derken haber mi vereyim aşkım?" diye sorup kapıyı çaldım.

Kafasını geriye yatırdı iç çekerek. "Bak ya..."

Gülümsedim. Kapıyı Alin ve Batı açtı. Onlara gülümseyerek içeri girdim. Aral ve benim elimizden tutup bizi heyecanla masaya götürdüler. Mehmet Ali uyanmış, akşamdan kalma bir şekilde masada oturuyordu.

"Günaydın," dedi keyifsiz ve biraz da mahcup bir ifadeyle.

Aral'ın düz bir ifadeyle baktığını görünce, "Günaydın," diye mırıldandım aralarına soğukluk girmesini istemeyerek.

Ben söyleyince Aral da, "Günaydın," diye mırıldandı.

Deniz ve Doğu birlikte sofrayı kuruyorlardı. Alin ve Batı aç olmadıklarını söyleyip Aral'dan ve benden daha sonra yemek için izin alıp heyecanla Batı'nın odasına çıktılar oyun oynamak için. Aral oturmam için Deniz'in karşısındaki sandalyeyi çektiğinde teşekkür ettim ona. Kendisi de soluma, Doğu'yla aramıza oturdu. Mehmet Ali tam karşısındaydı.

Bir süre sessizce tabaklarımızı doldurduk ama Aral'ın, yaklaşık elli metre ötede Balın'ın olduğu gerçeğini Mehmet Ali'ye nasıl söyleyeceğini merak ediyordum.

Mehmet Ali, "Dün için kusura bakma," diyerek bozdu sessizliği.

Aral'ın kurduğu her cümle nasıl insanın içini açıyorsa sessizliği o kadar boğuyordu insanı. Kinine maruz kalmayı isteyeceğim son kişiydi.

"Dayım istedi diye geldim," dedi Aral dürüstçe.

Hafifçe gülümsedi Mehmet Ali alınmış gibi. "Mecbur kaldın yani."

Aral çatalını bir zeytine batırdığı sırada, "Mecburiyet seçeneksizliktir," dedi, tabağına bakıyordu. "Ben dayımın hatırını saydım."

Bunu söylerken hatırı vurgulamıştı çünkü Mehmet Ali, Aral'ın hatırını saymamıştı pek.

"Eyvallah," dedi Mehmet Ali. "Hakkın var."

Onayladı Aral onu. İkisi konuşurken tabaklarına bakarak kahvaltılarını ediyorlardı. Eğer Aral'ı bilmiyor olsaydım bunu pasif agresif bir tavır olarak yorumlardım ama Aral yalnızca ona bakmak istemiyor ama içinden geleni de doğrudan söylüyordu.

"Özür dilerim."

Gözlerim Mehmet Ali'ye çevrildi. Aral'a söylüyor diye bakmıştım ama bana bakıyordu. Mavi gözlerinde içtenlik vardı.

"Ben kendimi bildim bileli babam bu işi çözmeye çalışıyor. Küçüklüğüm Kızıl Tilkilerin suikast hikâyeleriyle geçti. Dedemin, babamın, enişte-min yaptığı şeyleri dinleyerek, dedemin intikamını alıp bu örgütü bitirecek kişi olacağımı düşünerek büyüdüm."

"Mehmet Ali," dedi Aral uyarır gibi. O konuyu açmasını istemiyordu açıkça. Fakat sorun değildi, kaçamayacaktım bu gerçekten, utancını yaşamak istiyordum bu yüzden.

Mehmet Ali ona baktı üzgün bir ifadeyle. "Amacım onu üzmek değil, detaya girmeyeceğim sadece anlaşılmak istiyorum," dedi ve bana çevirdi mavi gözlerini tekrar. "Mezun olduğumdan beri bu örgütle yatıp kalkıyorum. Babanın durumunu biliyordum, Aral senin bilmediğini söylediğinde buna inanmadım başta. Ama seninle tanışıp vakit geçirdikçe; seni tanıdıkça ve ne kadar acı çektiğini görünce güvendim sana. Sonra işler daha da sarpa sarmaya başladı. O gün ikiniz de hastaneye yattığınızda ikiniz için de endişe ettim. Aral iki sene önce bıçaklandığında da hastanede beklemiştim onu ve sen o gün onu ben bıçakladım, dediğinde çok öfkelendim. Daha bir ay önce Asaf'ın söylediklerinden sonra Manolya'dan çıkıp öfkenden Aral'ın böbreğine bıçak yaslamıştın."

"Kızıl Tilkilerin ıslıkla tetiklendiklerini biliyordum. Asaf'ın seni kaçırdığı gün hastaneye gitmeden önce çalınan ıslığa tepki verdiğini de biliyordum. Bir kere olduysa neden bir daha olmasın diye düşündüm. Seni bu kadar etkiliyorsa Aral güvende değil demekti. Senin elinden bir şey gelmez bunun için, bile isteye de yapmazsın şüphesiz ama seni onunla bir tutmasam da daha önce bir kadın hayatını mahvetmeye çok yaklaşmışken yine aynı hatayı yapmasını istemedim. Hiçbir zaman romantik bir bakış açısına sahip olmadım, asker gibi büyüdüğüm ve asker olduğum için belki bu yüzden insanın canının, vatanının ve bayrağının; sevdiği her şeyden daha önemli olduğu fikrini savunurum hep. Aral'ın bunca şeye, kendi canına rağmen senden vazgeçmemesi öfkelendirdi beni bu yüzden. Seninle derdim yok benim, Aral'ın zarar görmesinden endişe ettim ve Aral'ın bu ihtimali göze almasına öfkelendim."

Onu anlıyordum. Hep de anlamıştım. Ama insan onun gibi bazı değerler için her şeyden kolayca vazgeçemeyebiliyordu. Bazen bir insan, kaybolmuş hissettiğin bu topraklarda vatanın olabiliyordu.

"Lina ıslık sesine artık tepkisiz kalıyor," dedi Aral net bir sesle. "O olaydan sonra Kadir abi tepkisizleştirmiş Lina'yı."

Mehmet Ali onayladı onu. "Sevindim," dedi yalnızca. Sonra bana baktı yine. "Ben kötü biri değilim Lina," dedi üzgün bir sesle. "Sert mizaçlıyım ama kötü biri değilim. Senin böyle bir hayatı yaşamanı hiç istemezdim hiçbir zaman da senden nefret etmedim. Sadece Aral iyi olsun istedim. Senin de iyi olmanı isterim."

"Biliyorum," diye onayladım onu. "Anlıyorum."

Aral bir şey söylemedi. Mehmet Ali teşekkür etti yalnızca. Keyifsiz ve bitkin görünüyordu.

"Wielki ve Balın'dan haberim yoktu," dedim. O bana kendini açıklarken hakkımda kötü düşünmesini istemiyordum. "Benim de o an haberim oldu."

Kafasını salladı anladım, der gibi.

"Balın'la konuşacak mısın?" diye sordum bu kez merakla.

Yutkundu. "Bilmiyorum," derken eli saçlarının arasına karıştı. "Çok öfkeliyim. Hem ona hesap sorup her bir detayı bilmek hem de onu dinlemeden silip atmak istiyorum. Hem kırıp dökmek hem de öylece tepkisiz kalmak istiyorum."

Aral'a baktım söylemeli miyiz, der gibi. Dili dudaklarını ıslattı ve Mehmet Ali'ye çevirdi gözlerini.

"Balın, Yasemin'le konuşmuş dün gece."

Mehmet Ali'nin kaşları çatıldı. "Sebep?" diye sordu agresif bir ifadeyle. Mavi gözlerine anında bir hiddet çökmüştü. "Ne yüzle?"

"Yasemin hesap sormak için aramış," dedi Aral ılımlı bir sesle. "Balın, seni merak ediyormuş ve Yasemin'den burada olduğunu öğrenmiş. Buraya gelmek istedi ben de izin verdim."

Aral, Yasemin'i ateş hattından çekmek için detayları kendisine saklayıp kendisini öne sürdüğünde kalbim ısınmış gibi hissettim. O kadar korumacı ve merhametliydi ki kalbim sıcacık oluyor, ona sarılıp öpme hissiyle doluyordum. Zira gittiği de olmuyordu bu hissin pek.

Mehmet Ali'nin son cümlede kaşları çatılmıştı ve öylece Aral'a bakıyordu anlamaya çalışıyor gibi.

"Buraya mı geliyor?"

Aral kafasını iki yana salladı. "Hayır. Zaten burada."

Mehmet Ali çatalını tabağına bıraktı. "Oradan mı geliyordunuz?"

Kafamı salladım. Yorum yapmak istiyordum ama Mehmet Ali ile yaşadıklarımızdan sonra yorumumun öneminden emin olmamakla birlikte işleri daha da kötüleştirme ihtimalim olduğundan susmayı tercih ettim.

Mehmet Ali alayla gülümseyip saçları arasından elini geçirdi ve geriye doğru çekti saçlarını. "Bu mülke girebildiğine göre güveniyorsunuz ona?" Sonra bana baktı kısaca. "Kadir Kara'dan ötürü mü?"

Kafasını salladı Aral. "Wielki bizim tarafımızda."

Wielki'nin adını duyduğunda dişlerini sıktı Mehmet Ali. "Tabii."

"Bilenme boşuna," dedi Aral sakinlik içinde. "Alpaslan abinin kuzeni benim ablamı ağlatsaydı onun belasını sayardım. Lina'yı boş bir mezarda ağlattığında tepkisiz kalacaklarını mı düşündün? Kızıl Tilkiler intikamcıdır, derdi babam. En iyi senin bilmen lazım."

Onayladı onu Mehmet Ali. "Çok da iyi aldılar intikamlarını," deyip masadan kalktı yavaşça.

Öfkeli değil, olsun bitsin, der gibi bir hali vardı. Bitkin, keyifsiz ve sanki vazgeçmiş gibiydi. Üzüldüm ama yorum yapamadım. Aral peşinden masadan kalktığında ben ve Deniz de kalktık. Deniz, Doğu'nun saçlarına dokunup kahvaltıya devam etmesini ve Gülseren Hanım'la çocukların yanında kalmasını tembihledi.

Dördümüz de dışarı çıktığımızda gergindim. Aral elimi tutuyordu. Diğer yanımda Deniz yürüyordu ve Mehmet Ali önümüzden gidiyordu. Adımları hızlı değil hevessizdi.

"Sakin ol," dedi Aral yine de. "Yasemin de orada, korkutma kızı."

Mehmet Ali alayla gülerken montunun cebinden sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktı. "Öfkem bile kalmadı içimde kusmak istediğim," diye mırıldandı öylece. "Merak ettiğim tek bir şey var. Sonra herkes kendi yoluna."

Aral yavaşça kafasını salladı. Yorum yapmadı. Öylece onu takip ettik. Kapıyı çaldığında Kürşat açtı yine. Mehmet Ali ona kısaca bir baş selamı verip geçti yanından. Kapı doğrudan açık plan mutfağa bakıyordu. Bu yüzden ada tezgâhın etrafında muhtemelen az önce oturan topluluk şimdi ayaktaydı. Balın'ın gözlerinde bir umut ışığı gördüm Mehmet Ali'ye bakarken. Ona çekingen olsa da birkaç adım attı.

"Ali," dedi cılız bir sesle. "Ben..."

Mehmet Ali öylece dikilirken doğrudan ona bakıyordu ve Balın ağzını açtığı an elini kaldırdı yavaşça. "Tek bir şey," dedi ölüm gibi hissiz bir sesle. "Beni mahcup edecek tek bir açık verdim mi? Benim aptallığım yüzümden canı yanan biri oldu mu hiç?"

Balın'ın canının yandığını gözlerinde gördüm. Boştaki elimi Aral'ın elimi tutan koluna koyarak biraz daha sokuldum ona istemsizce. Aral'la böyle bir duruma düşme korkusu taşımaya başlamıştım omuzlarımda. İnsan değer verdikçe korkuları artıyordu.

"Ali," dedi Balın canı yanmış gibi. "Ben sana ihanet etmedim. Asla etmem."

Mehmet Ali yüzüne dokundu sabırla. Öfkesini kontrol etmeye çalıştığı her halinden belliydi. Alayla gülümsedi sonra. "Etmedin mi?" Burnundan güldü hiddetle. "Etmedin mi?!"

"Etmedim!" diye sesini yükseltti Balın. Sanki anlaşılmamaya dayanamıyordu ama belki de onu anlayabilecek tek kişiye yalanla yaklaşmıştı en başında. "Ben seni bu kadar severken..."

"Sevmek değil bunun adı!" diye karşı çıktı Mehmet Ali öfkeyle. "İnsan güven köprüsünü baştan yakıp sonra geç buradan, demez!"

"Sensin o köprüyü yakan!" dedi sitemle Balın. "Hiç mi güvenmiyorsun bana!"

"Güvenmek mi!" diye kükredi Mehmet Ali. "Ben senin gözlerinin içine baktım lan! Ben yapamam dediğim ne varsa yaptım, mesleğimi bile söyledim belki istemezsin diye! Çok sevdim lan seni! Bu mu güvenmemek! Sen hiç bakmıyor musun aynaya! Her gün benden kim olduğunu saklaman hiç mi dokunmadı kanına."

"Söyleyemedim!" diye bağırdı Balın da ona. "Korktum!"

"Korksaydın da!" diye onayladı onu Mehmet Ali. "Ama yapsaydın! Gözlerimin içine baka baka ben böyle hesap edemedim ama âşık oldum sana, deseydin!" Sonra alayla güldü. "Olduysan tabii..."

"Oldum!" dedi öfkeyle Balın ve sinirle Mehmet Ali'yi göğsünden itti. Mehmet Ali yerinden kımıldamadı bile. "Âşık oldum!" diye onayladı onu Balın. "Ne olduğumu bilse benden nefret edecek olan sana deli gibi âşık oldum!"

"Ne değil, kim!" diye sinirle düzeltti onu Mehmet Ali. "Eğer kim olduğunu bilseydim! Eğer her şeye rağmen karşıma çıkıp ben seni çok seviyorum ve nefretinden korktuğum halde sevginin bunu aşacağına inandığımdan sana gerçeği söylemeyi seçtim, deseydin dinlerdim lan seni! Kızardım! Bağırırdım ama şüphe etmezdim! Bir Tilki'nin arkasında seni, benim karşımda görmezdim! O şekilde öğrenmezdim!"

"Affetmezdin!" dedi Balın net bir ifadeyle. "Nefret ediyorsun benim içinde olduğum şeyden! En büyük hayalin kökünü kazımak bunun! Yine

ajan olduğumu düşünür nefret ederdin benden! O zaman silmesi daha kolay olurdu hem senin için."

Mehmet Ali dişlerini sıktı. "Niye çıktın lan o zaman karşıma!" diye kızdı bu kez Mehmet Ali. Mavi gözleri kızarmaya başlamıştı. "Madem bu kadar emindin affetmeyeceğimden niye girdin lan hayatıma! Niye girdin kalbime! Aklıma! Her anıma! Niye girdin Balın!"

"Çünkü seni çok seviyorum!" diye bağırdı Balın, Mehmet Ali'nin gözlerinden birer yaş düşerken. "Çünkü sevilmenin ne olduğunu seninle anladım ve bırakmaya cesaret edemedim! Çünkü bu beş para etmez hayatımda sadece sen vardın!"

Mehmet Ali dişlerini sıkıp öfkeyle arkasını döndü ve ellerini yüzüne kapattı. Ağlamaktan mı kaçıyordu yoksa Balın'a bakmaya mı dayanamıyordu bilmiyordum ama ikisi de acı içindeydi. Mehmet Ali ne affedebiliyor ne de nefret edebiliyordu. Araf belki de insanın içine düşebileceği en kötü yerdi, hem gerçek hem de ebedi dünyada.

"Ben senin gözlerinin içine baktım, bir kere bile kaçırmadın gözlerini benden," dedi hâlâ hazmedemiyormuş gibi yaşadıklarını. Kendi kendine konuşuyordu sanki. "İnsan hiç mi gözlerini kaçırmaz yaşattığı yalanı gerçek sanan aptaldan?"

"Ben sana yalanı yaşatmadım," dedi Balın üzüntü içinde. Gözyaşları sicim değil, cama düşen yağmur damlaları gibi yavaş ve arkasından her şeyi götüren cinstendi. "Yemin ederim tek bir kelime etmedim kimseye. Seni kimseye anlatmadım. Seninle olduğum zamanlar sadece Balın'dım." Yutkundu zorlukla. Mehmet Ali'nin sırtına bakıyordu öylece. "Yirmi dört yıllık hayatımda yalnızca seninleyken bir insandım ve sen benim sahip olduğum en değerli şeydin. Her şeye yalan de ama benim tek gerçeğimdi yaşadığımız her şey."

Mehmet Ali kızaran gözlerini kapatıp kafasını geriye yatırdı ve tavana baktı yorgunca. Yutkundu. Omuzlarını gevşetti. Kaskatı kesildiğini omuzlarını gevşettiğinde fark ettim. Balın çekinerek elini ona uzattı. Ona dokunup dokunmamak arasında kaldı ve dokunmaya cesaret edemeyerek elini yanına indirdi.

"Yüzüme bakmayacak mısın artık?" diye sordu Balın sessiz bir korku içinde.

Mehmet Ali, derin bir nefes aldı ve usulca verdi. Gözlerini açtı sonra, yutkundu. "Baksam da gördüğüm başka," dedi kalp kırıklığı içinde. Sonra da yavaş adımlarla kapıya, bize doğru ilerledi. "Bir ruletten ibaretmiş

en başımızda başlattığın ve sonunda benim kafam, bir kurşunla dağıttığın. Dün nerede duracağına kadar vermiştin zaten."

"Sence isteyerek mi duruyordum orada?" diye sitem etti arkasından.

Mehmet Ali kapının kolunu tuttuğu sırada durdu ve ona baktı hafifçe dönüp. "Bir tek beni kaybetmeye mi cesaretin var?"

Balın kafasını iki yana salladı. "Aksine, cesaretim olmayan tek konu sensin."

"Seni benimle mi tehdit etmişti? Siktir et. Ölen gider yerini doldurur, yaşarken kaybedilenin yarası kapanmaz." Kafasını salladı yavaşça. "Zaman öğretecek sana."

Balın üzüntü ve endişe içinde ona bir adım atıp, "Mehmet Ali," dedi yalvarır gibi ama Mehmet Ali arkasını dönüp açtığı kapıdan çıktı ve arkasından kapattı. *Balın'ı orada, acı bir halde arkasında bıraktı...*

Aral, ben, Deniz, Şahin, Kürşat ve Yasemin salonda oturuyorduk. Annem ve Gülseren Hanım hava almak için arka bahçeye çıkmış, tabiri caizse konuşacaklarımız olduğunu düşünerek gençleri yalnız bırakmışlardı. Fakat kimsenin pek keyfi yoktu. Önce Balın sonra Mehmet Ali gitmişti. Babasıyla telefonda konuştuklarını işitmiştim istemeden ve babasının yanına gittiğini biliyordum. Atilla Durmuş, oğluna sarhoş olup dağıttığı için fırça atmış sonra da babacan bir tavırla eve çağırmıştı. Atilla Durmuş, sert mizaçlıydı ama en azından babacan bir tarafı vardı Hükümdar Çakırca'nın aksine. Aral boşuna dayısını seviyor değildi.

"Sizce benim yüzümden mi oldu?" diye fısıldadığında dalgın gözlerimi Yasemin'e çevirdim.

Herkes ona bakmıştı. Yasemin dokunsalar ağlayacak gibi bir ifadeyle önce abisine, sonra Aral'a ve bana bakmış sonra da teselli arar gibi Kürşat'a çevirmişti gözlerini.

"Ben ısrar etmeseydim belki de bu kadar kötü olmazdı," dedi pişmanlık içinde. "Belki de zaman vermeliydim Aral abimin dediği gibi... Burnumu soktum, kaş yaparken göz çıkardım."

Yeşil gözleri dolduğunda Kürşat'ın huzursuzca kıpırdandığını gördüm göz ucuyla.

"Sıkma canını," dedi Şahin, elini uzatıp Yasemin'in omzuna dokundu şefkatle. "Olacağına vardı."

Aral onayladı Şahin'i. "Mehmet Ali kafasında bitirmişse zamanın bir önemi yok pek," diye teselli etti onu. "Balın da iyi karşılanmayacağını biliyordu ama gelmeyi o da istemişti. Senin suçun değildi. Sen yardım etmeye çalışıyordun. Fakat ikili ilişkilerde iki tarafı da ne kadar seviyorsan sev asla öne çıkmaman gerektiğini öğretsin bu sana."

"Seni ben getirdim," dedi Kürşat yumuşak bir sesle. "Bir suçlu aranacaksa benim. Senin bir suçun yok."

Kürşat'ın Yasemin'in dolan gözlerine bakarken içinin gittiğini görmemek imkânsızdı sanki. Şahin'in bunu fark etmemesi bir kenara Yasemin bunu fark etmiyor muydu acaba gerçekten?

"Doğru diyor," dedi Şahin, Kürşat'ı onaylayarak. Ortamı yumuşatmak ister gibi alayla gülümsedi. "Kürşat'ın suçu seni dinlemek. Sen reşit olalı kaç ay oldu?"

Yasemin gözlerini silerken huysuzca abisini itti. "Beş sene oldu beş," dedi huysuzca. "Çocuk değilim ben."

"Ağlama o zaman hemen çocuk gibi," dedi Şahin de onu gıcık etmek ister gibi. "Sorumluluk al azıcık. Kürşat'a kaldı tüm suç."

"Aral abi," dedi Yasemin sitemle.

Aral, Şahin'e bakıp, "Uzatma, üzülüyor kız" dedi gülümseyerek.

"Kızım senin abin benim ben," dedi Şahin gülerek. "Sen kimin kankasına kimi şikâyet ediyorsun?"

Yasemin ve Şahin didişirken gözlerimi, dikkatini telefonuna veren Deniz'e çevirdim. Yüzünde saklamaya çalıştığı bir gülümsemeyle ekrana bakıyordu. İlgimi çekti bu. Telefonuyla çok meşgul olan biri değildi normalde. Dikkatini neyin çektiğini merak ettim bu yüzden. Bir şey okuyor gibi bir hali vardı. İstesem ekranına bakabilirdim ama saygısızlık etmek istemiyordum.

"Kitap mı okuyorsun?" diye sordum merakla yüzüne bakarken.

Deniz ona sorduğumun farkındalığıyla gözlerini bana çevirdi ve yüzündeki gülümsemeyi bozmadı. "Evet," diye onayladı beni. "Benim hakkımda."

Merakla kaşlarım kalktı. "Senin hakkında mı?"

Kafasını sallarken yüzündeki gülümseme genişledi. "*Workshop*'uma katılan bir yazar vardı. Bir şekilde *online* bir platformda yazdığını keşfettim ve güncel olarak kitabın ana karakteri olduğumu fark ettim."

Heyecanla yerimde kıpırdandım. "Nasıl yani?" diye sordum merakla.

Merakım Deniz'i gülümsetirken sol elini yumruk edip şakağına yasladı bana dönerek. "Kitabındaki ana karakter bir kitap yazmak için aşçılık kursuna gidiyor ve oradaki şeften hoşlanmaya başlıyor."

Yüzümde bir gülümseme yeşermeye başladı. "O şef de sensin?"

Güldü hafifçe. "Adı Deniz değil ama fiziksel olarak bana benziyor," deyip başparmağını dudağına sürttü düşünüyormuş gibi. "Hatta bence benim gibi konuşuyor. Kurabiye tarifimiz bile aynı."

İçimde heyecanlı bir kıpırtı oluşurken gülümsemem genişledi. "Ve bu senin hoşuna gidiyor?"

Yüzündeki tatlı gülümsemeyle kafasını salladı çekinmeden. Çakırcaların duyguları konusunda hiç çekincesi yoktu gerçekten.

Yüzündeki gülümsemeyi bozmadan, "Güzel olmasından öte çok sevimli," dedi. "Konuşulması eğlenceli ve zeki olduğu her halinden belli."

Aral'ın belime sarılı kolu daha da sıkılaşırken sırtım göğsüne yaslandığında bana doğru döndüğünü hissettim.

"Ne kadardır tanışıyorsunuz?" diye sordu ilgiyle.

Konuştuklarımıza kulak misafiri olduğundan dikkati tamamen bize kaymıştı.

Deniz omuz silkti hafifçe. "Sanırım iki ay oldu," dedi abisine bakarken. "Haftada iki kez düzenli olarak geliyor."

"Fotoğrafı var mı?" diye sordum merakla.

Deniz dikkatini telefonuna verip birkaç saniye sonra bana uzattı. Bir *Instagram* profiliydi baktığım. Ne yazık ki takipleşmiyorlardı. Kızın tatlı bir yüzü, iç ısıtan bir gülümsemesi vardı. Kitaplarıyla, arkadaşlarıyla, yazarken, gezerken ve gülerken fotoğrafları vardı. Canlı ve sıcaktı. Profilinde gezerken imrenmeden edemedim. Kitaplarının isimlerini istemsizce aklım not ettim. Paylaştığı son gönderi çokluydu, bir masanın üzerinde bir sürü kurabiye diziliydi. Konumun Deniz'in restoranı olduğunu gördüğümde gülümsedim hafifçe. Merakla sola kaydırdım fotoğrafı. Kendi yaptığı kalp şeklindeki kurabiyelerden birini sağ gözünün önünde tutarken kocaman gülümsediği bir fotoğraftı. Arkada Deniz de çıkmıştı fakat Deniz başka bir şeyle meşguldü o sırada. Bir diğer fotoğrafta kurabiye Deniz'in üzerindeydi ve yüzünde muzır bir gülümseme vardı. Bu yüzden kıkırdadım fotoğrafa bakarken.

"Kitabını okumadım ama bence senden hoşlanıyor," dedim ona göz ucuyla bakıp.

"Bence de," diye onayladı beni hafifçe gülerek.

"Neden takipleşmiyorsunuz?"

Hafifçe omuz silkti. "Hem profesyonel olmazdı hem de emin olmadan rahatsız olsun istemedim."

Makul bir düşünceydi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Peki kitabını okuduğunu biliyor mu?"

Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Hayır."

Yüzümde alaylı bir gülümseme oldu. "Ama fanı olmuş gibisin."

"Ben genelde gizem, distopya, polisiye tarzında okurum ve o romantik yazıyor ama gerçekten güzel yazıyor. Dün başlamıştım, bugün son bölümdeyim. Nasıl bir sistem işliyor bilmiyorum ama devamını merakla bekleyeceğim."

Merakla yüzüne baktım. "Peki ana karakter ona benziyor mu sence?"

"Benziyor bence."

"O zaman onun hakkında fikir edinebilirsin. Düşüncesel olarak yani... Bir kitap, yazarı hakkında çok şey anlatır bence."

"Katılıyorum," diye onayladı beni.

"Ona söyleyecek misin?"

"Hayır," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Bana özellikle kitaplarını okumayın lütfen, dedi."

"Neden?" gülümsedim. "Seni yazdığı için mi?"

Gülümsedi. "Bilmem, belki de... Daha çok utanıyor gibiydi. Sanırım yazar olduğunu söylemekten utanıyor. Tesadüfen bir konuşma sırasında arkadaşı söylemişti, o şekilde öğrendim. O da gülerek lütfen adamı aramayın ve kitaplarını okumayın, buraya gelmeyi seviyorum, dedi."

Muzip bir ifadeyle gülümsedim. "Neden sevdiği belli," deyip kalpli kurabiyeyi ve onu gösterdim. "Kurabiye yemeyi seviyor galiba."

Aral söylediğim şeye burnundan gülerken Deniz de kafasını koltuğa yaslayıp güldü bu söylediğime. "Bak ya," dedi Aral gibi.

O sırada Yasemin gözlerini hâlâ silerken, "Bana da göstersenize," dedi merakla. "Moralim çok bozuk ama bilmezsem uyuyamam."

Bu hali beni gülümsetti. Üzülüyordu ama aşk dedikodusundan da ayrı kalamıyordu. Deniz telefonunu benden alırken ona uzattı ama vermeden önce, "Sakın beğenme, takip etme veya mesaj yazma ilişki meleği," diye tembihledi.

Yasemin dudak bükerek üzüntü içinden telefonu teslim alıp, "Aşk olsun," diye sızlandı.

"Olur olur," diye onayladı Deniz onu alayla.

Şahin, kardeşinin cılız zorbalığına keyiflenirken merakla ekrana baktı o da. İki kardeş Deniz'in muhtemel sevgilisine bakarlarken meraklı gözlerimi Kürşat'a çevirdim yine. O yine Yasemin'e bakıyordu. Yüzünde kıyamayan buruk bir tebessüm vardı az önceki konuşmadan kalma. Sonra ona baktığım için o da bana baktı. Gülümsedim ona. O da bana gülümsedi.

Yasemin, Deniz'e iyi dileklerden bulunurken, "Yasemin," diye ona seslendim.

Gözlerini bana çevirdi. "Efendim."

"Kendime çay yapacağım ister misin?"

Aslında onunla konuşmak istiyordum ama bu çok belli olsun istememiştim. Hayatım boyunca insanlara teselli vermekten çekinmiştim ama Yasemin'le konuşmak, ona arkadaşlık etmek istiyordum.

Yasemin'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Olur," diye onayladı beni. "Ben de geleyim birlikte yapalım."

Kafamı salladım. Yerimden kalkarken başımı çevirip Aral'ın yanağına bir öpücük bıraktığımda saçlarıma dokundu sevgiyle.

"Siz ne istersiniz?" diye sordum ortaya.

Hepsi çay istedi. Yasemin'le mutfağa geçtik. Salon ve mutfak çok uzakta sayılmazdı birbirinden ama kısık sesle konuşulursa normal insanların duymasına pek imkân vermiyordu. Ben çay koyarken Yasemin de Deniz'in yaptığı atıştırmalıkları tabaklıyordu.

"Nasılsın?" diye sordum merakla.

Yüzünde buruk bir tebessüm oldu. "Pek iyi bir gün olduğum söylenemez," dedi kısık bir sesle.

Onayladım onu. "Öyle ama senin suçun yok gerçekten," dedim kötü hissetmesini istemeyerek. "İkisi de yetişkin insanlar ve sen kimseyi zorlamadın bir araya gelmeleri için. Yardım etmeye çalışıyordun sadece. Sadece... Bazen olmaz."

Kafasını salladı. "Onlara çok üzülüyorum," dedi keyifsiz bir sesle. "Salondaki herkes benim Güneş abla gibi tüm bu yaşananlardan uzak durmamı ve en yakın zamanda sevdiğim biriyle evlenip tüm bunlardan uzakta yaşamamı dilediğinden kör sağır oynuyor ama ben kör ya da sağır değilim," dedi biraz kızarak buna sonra da ağzının içinde mırıldandı. "Uzakta bile değil hem."

İçimde bir kıpırtı olduğunda ipin ucunu yakaladım. "Kürşat mı?" diye sorduğumda tabağa bir parfe koyuyordu ve eli duraksarken yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

Gözlerini birkaç kez kırpıp bana baktığında bana güvenebileceğini bilsin diye gülümsedim ona. Yüzümdeki gülümseme omuzlarında bir gevşemeye sebep oldu ve o sırada yeşil gözleri üzüntüyle parladığında kafasını sallayarak onayladı beni. O an Yasemin için bunun imkânsız bir aşk olduğunu, bu yüzden de bunu hep kendisine sakladığını anladım. Balın'a bile bahsetmemişti bundan hiç. Belki de vazgeçmeye, unutmaya çalışmıştı ama gözlerine baktığımda Kürşat'ı sevdiğini görebiliyordum onun.

Elimi uzatıp omzuna dokundum şefkatle. "Neden üzüyorsun kendini Yasemin?"

Duyulmak istemediği için sırtını salona dönüp ellerini tezgâha yasladı. "Çünkü beni görmüyor," dedi üzüntüyle. "Hem görse bile abim çok kızar." Ağlamamak için kendini tutuyormuş gibi yumruklarını sıktı. "Ben onu sevdiğim için buradan sürülmek istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

Bana baktı yüzünde alaylı ama hüzün dolu bir gülümsemeyle. "Babam kendi çevresinden biriyle olmama asla izin vermez. Ona âşık olduğumu öğrenirse beni yurt dışına bile yollar." Sonra önüne baktı. "Lütfen Aral abime bile söyleme. Ben kendi kendime onu uzaktan bile olsa sevip bununla yetinebiliyorum."

Gözlerim istemsizce Aral'a çevrildi. Dördü sohbet ediyorlardı, yüzü Şahin'e dönüktü. Sonra Kürşat'a baktım. Onun yüzü bize doğru olduğundan dikkatini kolayca çekebildim. Bana, ardından sırtı dönük olan Yasemin'e baktı. Ona neden baktığımı anlamaya çalıştı. Gözleri tekrar bana baktığında ona gülümseyip gözlerimi kapatıp açtım yavaşça. O da seni seviyor, bir şey yap, demek istiyordum aslında ama yalnızca gözlerimi açıp kapatabildim. Ama Kürşat sanki ne demek istediğimi anladı. Gözleri açıldı önce. Sonra kaşları çatıldı, ardından gözleri Yasemin'e çevrildi. Ben de Yasemin'e baktım. O da bana bakıyordu merakla. Gülümsedim ona hafifçe.

"Bir göz herkesin üstünde olduğunda görülmediğimizi sandığımız zamanlar olur," dedim güzel yeşil gözlerine bakarken. "Ama bazı istisnalar olabilir ve o göz bazen sadece görmek istediğinden bakmış olabilir."

Söylediğim şey Yasemin'in gözbebeklerinin büyümesine sebep oldu. "Ne?" dedi cılız bir şaşkınlıkla ve Kürşat'a bakacakken son anda tuttu kendini. "Lina," dedi yardım ister gibi. "Ne demek istedin?"

Ona gülümseyip dudaklarımı birbirine bastırdım ve omuz silktim. "Daha fazlasını söylemek benim üzerime vazife değil. Sadece zamanında

biri benim görmeyen gözlerimi açmıştı. Şimdi ben de iyiliğinin karşılığını veriyorum."

Gözlerimi çaycıya çevirip işime dönerken yüzümde hafif bir gülümseme vardı. Kürşat, Aral'ı görmediğim zamanlarda yanımda otturur, gözlerimi açardı. Aral'ın söylediklerini anlamadığımda Aral seni seviyor, demezdi ama anlayacağım dilden anlatırdı. Ve şimdi ben de borcumu ödemiştim.

"Hep aynı yerden simit alıyor," diye mırıldandım çay doldururken. "Aral'ın Levent'teki evine en yakın fırından. Eminim yarın sabah yine aynı yerden alacaktır."

O sırada Yasemin aniden bana sıkıca sarıldığında az daha çayları dökecektim ama bunu önemsemedim. Yasemin bana sıkıca sarılırken sessizce ve gözyaşları içinde onlarca kez teşekkür etti. İçimde bir iyilik ve huzur yeşerdi. Beni konuşamasam bile anlayan Aral'dan sonra ilk kez birini teselli edebildiğimi, ona yol gösterebildiğimi ve mutlu edebildiğimi hissettim. Aral'ın ayak sesleri yanımıza yaklaşırken arkamızda durup Yasemin'i ve beni kamufle etti.

Yasemin başını kaldırmadığında ağladığını anlayıp şefkatle sol elini saçlarına yasladı ve diğer kolu da bana sarılırken saçlarımdan öptü beni.

"Neden ağlıyor bu üzgün çiçek?" diye sordu Aral yumuşak bir sesle.

"Sanırım aşk falında seviyor çıkmış," diye mırıldandım.

Hafifçe gülümsedi. "Öyle mi olmuş?"

Kafamı salladım. "Galiba."

Burnundan gülüp şakağımdan öptü beni. "Sevgilimi bırakacak mısın falcı çiçek?"

Yasemin hafifçe gülerek beni bıraktı ve Aral'a baktı kızaran gözleriyle. "Yemedik Lina'nı Aral abiciğim."

"Yiyemezsin zaten," dedi Aral kibirli bir sesle. "Kolay lokma mı sandın sen Lina'mı?"

Kıkırdadım. "Hiç yani."

Yasemin Aral'ın kötü espirisine oflayıp gözlerini sildi ve tabaklarını kaptı. "Duygusal bir *moment*'tı ama sakinim şu an," diye telkin etti kendini.

Aral kolunu omzuma atmışken arkasından baktık gülümseyerek. Sonra Aral'ın kulağıma eğildiğini hissettim.

"Benim güzel bebeğim büyümüş de sevenleri bir araya mı getirmeye başlamış?"

Gülümsedim. "Galiba öğreniyorum bir şeyler."

Şakağımdan öptü sevgiyle. Gülümseyerek ona yaslanırken huzurla derin bir nefes aldım. Salonda sohbet eden dostlarımızı, ailemizi, birbirine kaçamak bakışlar atan platonik âşıkları izlerken uzun zaman sonra bize uğrayan sakinlik derimin altına işledi ama çok uzun sürmeyeceğini iliklerime kadar biliyordum.

Öyle de oldu. O günden tam iki gün sonra Alin, Batı, Arte ve Cerbe'yle birlikte bahçede yürüyüş yaparken Aral'ın kabanının cebinden tüylerimi diken diken eden bir ses yükseldi. Bir sirk müziğiydi birkaç saniye süren. İlkimiz de donakaldık. Bu sesin Aral'dan gelmesi beni o kadar tedirgin etti ki kabanının cebine uzattığım elim titriyordu. Ondan önce davranıp telefonunu çıkardığımda ekranda beliren tanıdık sirk çadırı ensemden soğuk terler akıttı. *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.*

O lanet müzayede günü Aral'ın telefonuna okuttuğum karekodla girebildiğim o site şimdi yine ekrandaydı. O karekodu okuturken Aral'ın telefonuna sızabileceklerini aklımın ucundan geçirememek benim aptallığımdı.

Görevler kısmında beliren bildirime tıkladım soğukkanlılığımı yitirmemeye çalışarak.

Görev: Arama - Kurtarma. (Güncel - Başlangıç seviyesi.)

Şaşkın gözlerimi ekrandan kaldırıp Aral'a baktığımda kaşları çatılmıştı. Bana çevirdi siyah gözlerini.

"Sorun yok," dedi sakin olmamı isteyerek ama onun sakinliğini kazanamadan montumun cebindeki telefonum titredi.

Gerildiğini hissettim. Ben de öyleydim. Cebimden telefonumu çıkarıp ekrandaki bilmediğim bir numaradan gelen mesaja baktım.

*34 DNZ ***
Boom!

"Deniz," dedi Aral nefes verir gibi.

Kalbimin ritmi değişti, kulaklarım uğuldadı. Tanrı'dan bir dilek diledim o an dehşet içinde. Tanrı'm, lütfen bu kez benim istediğim olsun ve meleklerin sevdiğim herkesi korusun bir kez olsun...

Bölüm 13

Rayın Üzerinde Beş Adam

İnsan doğar, büyür, ölür ve sınanır yaşadıklarından. Peki ben ne üzerine hesaba tutulacağım eğer bu hayatı yaşayamayacaksam? Bana yüklenen mecburiyet sınavım mı kaderim mi bilemem. Sınav yaşadığımdan mı gelir yaşattığımdan mı seçemem. İnsanım, çizmezsem şayet düz bile yürüyemem. Yol gösterenim şeytan olursa şüphesiz ki cennete giremem ama melekler de değil yana benden. Tanrı'mdan dilerim pusulamı, belki yazar kaderime en iyisinden. İnsan, Tanrı'sından başka kime sığınır ölümün beterinden? Zaman değil dostum, arkasında kalayım diye atar adımlarını durmadan. Tanrı'dan dilerim, şeytanlarım ölmesin yaşadıklarımı yaşamadan...

Telefonuma gelen mesajın hemen ardından Aral, Deniz'i aramaya başlamıştı ama bir türlü ulaşamıyorduk ona. Doğu'ya Batı ve Alin'i emanet edip arabaya gitmiştik doğrudan. Arte çocuklarla kalırken Cerbe peşimize takılmış, açtığım kapıdan içeri atlamıştı ve onu indirmekle uğraşmamıştık. Cerbe bir şeylerin yolunda olmadığını kalp ritmimizden anlayarak arka koltukta tetikte otururken Aral, yaklaşık iki yüz metre önümüzdeki Jan'ı takip ediyordu.

Ben babama ulaşmak için Jan'dan yardım istemiştim, Aral'sa babasını değil dayısını aramıştı. İkimiz de yola çıkarken yardım istemiştik en güvendiğimiz kişilerden ve şimdi yoldayken ikisinden birinin bizden önce varmış olmasını diliyorduk. En çok da ben, yaşamak istediğim için biri daha zarar görmesin diye dua ediyordum.

Jan'a söylediğim anda bu görevi kimin verdiğini öğrenmiş kısaca özet geçmişti. Angela'dan aldığı bilgeye göre bu görevi bana atayan ait olduğum destenin Joker'i Michal'di. Ares'in gözde öğrencisi ve sağ koluydu kendisi aynı zamanda. Bu yüzden Jan bunun bir dikkat dağıtma olduğunu, asıl amacının Ares'i çıkarmak olduğunu düşünüyordu. Fakat Deniz'e bir şey olmasına dayalı en ufak ihtimalin vicdan azabı dahi göğsümde bir köz gibi yanıyordu.

Şimdi, Deniz'e varmak üzere çıktığımız bu yolda göğsümde taşıdığım bir kalp değil, her an patlamaya hazır bir yanardağdı. Gittiğimiz yol bizi varmak istediğimize ulaştırmıyordu, ileri attığımız her adım bizi geri çekiyordu sanki. Aral korkuyordu, gözlerinde görebiliyordum bunu ama elleri bile titremiyordu. Sıkıca tuttuğu direksiyon avuçlarının arasında ufalanacaktı sanki ama ona uzaktan bakan biri korktuğunu anlayamazdı ve bu her şeyden nefret ettiriyordu bana. *Sebebi bendim...*

Tüm bunlara sebep olan benim normal bir hayat için direnişimdi ve bu, tanıdığım herkesin hayatına bir karabulut gibi çöküyordu. Pes etsem, Jadwiga Kotan'a teslim olsam tamamen, belki de elini eteğini çekecekti sevdiklerimden. *Fakat sevdiklerimi sevemeyeceksem ne anlardım yaşamaktan? Yaşamak da sevmek de hakkım. Neden hak ettiğimi almayayım?*

Neredeyse restoranına varmak üzereydik. Henüz etrafta bir kalabalık görmediğim ve siren sesi duymadığım için kendimi avutmaya çalışıyordum. Aral öfkeyle telefonu konsola bırakıp bir küfür savurdu. Deniz'e ulaşamadığı için kafayı yemek üzere olduğunu biliyordum. Hükümdar Çakırca'nın söylediğine göre Şirket, Aral'a zarar verdikleri için özür amaçlı gelmiş aralarını düzeltmek istemiş, Hükümdar Çakırca da rest çekmişti. Şirket ikinci kez oğluna zarar vermeyi göze alacak kadar aptal değildi. Mesajı alır almaz Jan'ı aradığımda o da aynı şeyi söylemişti ama Deniz'in hayatı, riske atabileceğim bir şey değildi.

İçimde büyük bir öfke yanıyordu ve artık beni de yakıyordu. Bunu yapan herkesten öcümü alacak ve inkâr ettikleri o normal hayatı mutlaka yaşayacaktım. Yıkılmanın ve pişmanlıkların sırası geçmişti, artık bedel ödenmesi gereken evredeydik.

O sırada telefonum titredi, Jan'ın aradığını gördüğüm anda aramayı cevapladım hızla ve hoparlöre aldım.

"Efendim."

"Deniz, hâlâ restoranda gibi duruyor. Muhtemelen *jammer* var bu yüzden ulaşamıyoruz. Yaklaştığımızda bizim de bağlantımız kopabilir. Polis ve bomba imha intikâl etmek üzere fakat en başından söylediğim gibi: Şirket, Çakırcaları ikinci kez zarara uğratmayı göze alamaz. Dikkatimizi dağıtıp Ares'i almak için bu plan kurmuş olma ihtimali daha yüksek. Deniz iyi olacak, endişelenme. Atilla Durmuş şahsen harekete geçtiği için göz önünde olmayacağım ama eğer bana ihtiyacın olursa ne söylemen gerektiğini biliyorsun. Aral'ın yanından ayrılma."

"Babam nerede biliyor musun?" diye sordum ondan haberi olup olmadığını merak ederek.

"Olması gerektiği yerde olduğuna eminim," dedi yalnızca.

Benim de buna güvenmekten başka çarem yoktu zaten. "Teşekkür ederim."

Arama bitti. Aral sağ elini uzatıp elimi tuttu. "Yanımdan ayrılma," dedi gözlerini bir an olsun yoldan çekmeden. "Telefonlarımıza erişebiliyor belli ki. Bensiz hiçbir şey yapma."

İki elimin parmakları onun tek bir elinin parmaklarına tutunurken tüm mahcubiyetimle, "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Parmakları parmaklarımı sıkıca tutarken gözlerini bana çevirdi. Kaşlarını çatmıştı hafiften. "Bu senin değil yalnızca, bizim savaşımız," dedi net bir ifadeyle. "Böyle yaşamak istemediğin için değil benden, kimseden özür dilemeyeceksin bir daha."

Durmuşlar ve Çakırcalar, Kızıl Tilkilerin en büyük düşmanıydı en başından beri. Onları, Kızıl Tilkilerin *kara* listesine yazan ben değildim elbette ama isimlerinin altının çizilmesine sebep olan bendim şüphesiz. Benim onlarla olmam ellerini güçlendiriyordu ve daha bir hafta önce babam müzayede binalarını ateşe vermişti. Bana ve babama zarar vermedikleri için bizimle birlikte olan herkese zarar vereceklerdi.

"Kalbini aklının yoluna çıkarıp kendini yalnızlaştırmaya ya da benden uzaklaşmaya çalışma. Seni yalnızlaştırmak isteyecekler ama izin vermem buna. Çözeceğiz. Bir şey olmayacak."

Kalbimde de aklımda da sen varsın Aral. Biri diğerinin önüne geçerse nasıl ayırt edeceğim?

Kafamı salladım yalnızca. İçimde bir huzursuzluk vardı. Deniz'e bir şey olacağını düşünmüyordum. İhtimal bile vermiyordum, vermek istemiyordum ama içimde bir huzursuzluk vardı. Belki de Jan haklıydı, dikkatimizi başka yöne çeviriyorlardı. Bakmamızı istemediği bir yöne... Belki de gerçekten Ares'i istiyordu ve bunun içindi tüm şamata. Ares'in bekçiliğini Wielki yapıyordu ve onu alt da edemezdi öylece. Fakat yine de içimde bir huzursuzluk vardı.

Bugün ayın on dokuzu. Babamın ölüm yıl dönümü. Belki de sebebi budur...

Aral'ın elini tutarken derin bir nefes aldım. Böyle bir hayat yaşayan soğukkanlılığını elden bırakırsa aklını kaybederdi. Aral gibi olacaktım bu yüzden. *İçimde bir dağ yanıyor olsa da dışım buzdağı olacaktı.*

Restoranın olduğu caddeye girdiğimizde restoranın mekânın bir kalabalık vardı fakat yol kapatılmamıştı. Gerildikçe gerildim. Jan aniden başka bir yöne saptığında kalabalığın içinde ilk seçtiğim ilk kişi Atilla

Durmuş oldu. Bizzat gelmiş, restoranın önünde duruyordu öylece. *Bu iyi bir şey demek miydi? Atilla Durmuş'un şu an görmek istediği son şey turuncu bir saç olsa gerekti fakat artık ilk zamanki kadar etki etmiyordu üzerimde.*

Gözlerim cadde üzerindeki tüm arabaları tararken, "Deniz'in arabası yok." dedim kalp hızım gittikçe artarken.

"Deniz," dedi o sırada Aral da.

Gözlerimi baktığı yere çevirdiğimde kalabalığın arasında Atilla Durmuş'un artık karşısında duran uzun boylu adamı seçebildim. Deniz'di, kaşlarını çatmıştı ama iyi görünüyordu. Dayısıyla konuşuyorlardı. Aral arabayı kalabalığa çok yaklaştırmadan sağa çekip durdurduğunda hemen arkamızda durdu Şahin'in arabası. Mehmet Ali'yle aşağı indiler.

Tabiri caizse ikimiz de arabadan fırladık. Aral hızlı adımlarla kalabalığa ilerlerken bir eli arkasına uzandı benim için. Hızlı adımlarla ona yetişip elini tuttum gerginlikle. O an bir uğultu işittim kaynağını bilemediğim ama bu hiç iyi hissettirmedi. Deniz'in gözleri bize çevrildiğinde Atilla Durmuş ve yanında dikilen korumasının da dikkatini çektik. Gözleri önce Aral'a ardından bana çevrildi. Gözlerimi kaçırmadım. Aral haklıydı. Yaşamak istediğim için kimseden özür dilemeyecektim ve bunun suçlusu ben bile değildim. Kendisi de bu işte benim kadar vardı. Çocuklarına Kızıl Tilkileri avlama hikâyeleri anlatan ben değildim. Ben de çocuktum onun çocuğu gibi ve ikimizin de babası bizi bu işe sokmuştu.

Üstelik artık Jan'a hak veriyordum; Mehmet Ali'nin benden bir farkı yoktu. İkimiz de babamızın bize verdikleriyle ve ideolojileriyle büyümüştük. O beni uzak tutmuştu, Mehmet Ali'yse asker olmuştu. Eğer ben bir asker olsaydım, yaptığım hiçbir şey yadırganmazdı. Fakat ben mecbur kalandım. Mehmet Ali'nin emirleri demiri keserdi, benim zihnime işlenen emirse avuçlarımda otuz iki dikişti.

"Deniz," dedi Aral nefes verir gibi. "İyi misin?"

Deniz kafasını sallarken Aral'ın elini bıraktım ona rahatça sarılabilmesi için. Aral, Deniz küçük çocuğuymuş gibi ona sarıldı tüm endişelerinden biraz olsun sıyrılırken. Ardından omuzlarına koydu ellerini, dikkatle inceledi onu iyi olduğundan hızlıca emin olmak ister gibi.

"İyiyim abi," dedi Deniz, elini Aral'ın beline koydu. "Arabamı çalmışlar sadece."

Kaşlarım çatıldı. *Arabasını neden çalsınlar? Bir şey yanlış. Bunların hiçbiri anlamlı değil. Arama kurtarma görevi ataması öylesine mi gerçekten?* Michal gerçekten Ares'i oradan çıkarmak için mi buraya getirdi bizi?

Wielki, Deniz için endişe edip gelmez ki. Neden hepimiz buradayız? *Hepimiz...* O an tüylerim diken diken oldu. *Hepimiz bunıdayıak evde kim vardı şimdi?*

Arabadan indiğimden beri kulaklarıma dolan uğultu beynimin içinde bir rüzgâr gibi sinir bozarken buna benzer bir uğultuyu nerede duyduğumu çok iyi bilerek gözlerimi etrafa gezdirdim. Kaynağını aradı gözlerim ama tam o sırada uğultuya karışan ritmik cılız bir ses işittim. Gözlerim Aral'ın arabasına çevrildi. Cerbe de dikkatini orta konsola, Aral'ın telefonuna vermişti. Tüylerimi diken diken etti bu. *Bir şey oluyordu. Bir şeyler eksik ve yanlıştı.*

Tenim karıncalandığında gözlerimi Atilla Durmuş'un yanında dikilmiş beni izleyen bir çift lacivert göze çevirdim. Gözleri geldiğimizden beri benim üzerimdeydi. Sanki her an Atilla Durmuş'a saldıracakmışım gibi göz hapsine almıştı beni. Aral'dan birkaç santim daha uzun ve daha kalıplıydı. Hayatımda gördüğüm en koyu mavi gözlere sahipti, hatta lacivert gibiydi ve bana öyle bakıyordu ki kafamın içini görüyordu sanki.

Aramıza giren kişiyle göz kontağımız kesildi. "Milat," dedi Aral onu uyarır gibi.

"Kusur bakma," dedi ona tok ses. "Mesleki deformasyon."

Üzerinde çok duramadım, zira uğultu beynimi tırmalıyor, Aral'ın telefonundan gelen müzik içimdeki endişeyi tetikliyordu. İşittiğim bu uğultuyu bir tek benim duyduğuma ve frekansının arabadaki titreşimi işitebileceğim şekilde ayarladığına emişndim neredeyse çünkü kimse dönüp Aral'ın arabasına bakmamıştı benim dışımda. Bir şey oluyordu...

Gözlerimi Aral'ın yüzüne çevirdim. Endişeden aklını kaybetmek üzereyken bile eli titrememişti ama şimdi Deniz'e bakarken gözbebekleri titriyordu sanki. Ona söyle, dedi içimden bir ses. Söyleyecektim de. Dudaklarımı araladığım sırada ağlayan bir ses işitmem bir oldu.

Eğer lacivert gözler üzerimde olmasaydı dönüp arabaya bakardım doğrudan. Fakat kaskatı kesildim olduğum yerde. Kalbimi durduracak kadar tanıdık bir ağlama sesiydi bu Aral'ın arabasından gelen.

"Lina'cığım," dedi benden yardım ister gibi. O an dünya dönmeyi bıraktı sanki. Kalp ritmim değişti. Korku damarlarıma zehirli bir yılan gibi sızdığında bu kez işittiğim, tanımadığım bir erkeğin sesiydi. "Tek kelime etmeyeceksin," dedi otoriter ses. Beni görüyordu orospu çocuğu... "Arabaya bin."

Yutkundum. Aklımdan onlarca ihtimal geçerken Alin'i kaybetme korkusu zihnimi ele geçirmek için ensemdeydi ve ben soğukkanlılığımı kaybetmemek için nefes bile almıyordum şimdi.

"Ben," dediğimde Aral bana baktı ilgiyle. "Arabada bekleyeceğim," dediğimde kaşları çatıldı ama yüzümden anlayacağını bildiğimden elini bırakıp ona arkamı döndüm.

İstenmediğimi düşündüğüm ya da vicdan azabı çektiğim için gittiğimi düşünmesini ve gelmemesini diledim. Öyle de oldu neyse ki.

Arabaya ilerlerken, "Joker's Wild," diye fısıldamak istedim ama ama Jan'ın duymayacağını biliyordum. Müzayedede Tilkilerin duymaması için kızıl uğultu kullanılmıştı ve bu uğultu da benzer şeyi yapıyordu. Aynı titreşim ve frekansa sahip arabadan gelen sesi duyuyordum ama Jan benim yanımda olmadıkça sesimi duyamayacaktı. *Her şeyi yakmak istiyordum...*

Attığım her adımı izlediklerini sırtıma batan iğnelerden anlıyordum ama dönüp bakmadım. Öylece bana en yakın kapı ön kapı olduğundan oraya ilerledim ve şoför koltuğuna oturmamın şüphe çekmeyeceğini umut ettim. Koltuğa otururken gözlerim Aral'ın konsolda bıraktığı telefonuna çevrildi. Ekranda otomatik olarak açılmış bir konum gördüğümde dişlerim öfkeyle kenetlendi.

"Eğer ona dokunursan seni öldürürüm," dedim beni duyabileceğini bilerek.

"Yalnızca yarım saat," dedi otoriter ses. "Herhangi bir kural ihlali, birini kaybetmeye sebep olacak."

Hayatıma ışık saçan o tatlı sesin hemen ardından duyduğum ölümün sesi tüm hücrelerimi buzlu suya yatırılmış gibi canlandırmış ama kalbimi kor alevlere atmıştı. Kalbimin ritmi o kadar şiddetliydi ki kulaklarımın arkasında atmaya başladı. Aral'ın zarar gördüğü anı zihnimde canlanırken hayal gücüm Alin'i de yanına yerleştirdi. Dişlerim birbirine kenetlenirken içimdeki kaybetme korkusu öyle büyüktü ki omuzlarıma ölümcül bir soğukkanlılık olarak oturdu. Bu hissi biliyordum ve beni korkutuyordu...

"Ona dokunma," dedim buz gibi bire sesle. "İstediğin benim."

Güldü hafifçe. "Sende istediğim hiçbir şey yok." Sesi küçümseyiciydi. "Kardeşini ve arkadaşını seni motive etmesi için getirdim. Eğer sen gelirsen onlarla bir işim kalmayacak."

Batı da mı oradaydı? Annem peki? Ona zarar mı vermişti? Kürşat ve diğer güvenlikler? Onlar iyi miydi? Babam neredeydi? Haberi olmuş muydu?

Alin dört yaşında. Tıpkı benim gibi... Benim gibi olmasına izin veremem. Alin olmaz. Batı yalnızca beş yaşında. Kimsesi yok, Aral'dan başka. Batı olmaz. Yaşamak suç değil ama yaşadığım hayat için sevdiklerimin gözyaşı dökmesinden usandım artık...

Endişenin hiçbir faydasını görmemiştim yirmi iki yıllık ömrüm boyunca. Endişe uyuşturur, korkuysa ayakta tutar seni. Yeterince korkmayı bilirsen hayatta tutar, kaçmayı seçersen daha hızlı koş diye ağırlıkları üzerinden atar ve istersen savaşmayı; gözünü açar, gücünü toplar. Benim düşmanım kafamın içinde, dağıtmak istiyorum onu bir kurşunla. Ama yaşatmak ve yaşamak istediklerim de durur hafızamda, bir gün unutulmak uğruna. Unutmak bir savunma mekanizması zihnimin bana hediye ettiği ama ben unutmak değil hatırlamak istiyorum ki alabileyim öcümü. Savaşsa bu istediği, geçtiysem çektiğim üç çizgiyi ve canavarsa dilediği, alacak o zaman en iyisini...

Dudaklarımı aralayıp bir nefes verdim. Soğukkanlılık omuzlarıma bir pelerin gibi örtüldü tamamen. "Onu ağlattığına pişman olacaksın."

"Pişmanlık duyacağım bir ruhum yok."

"Henüz var," dedim gözlerimi Aral'a çevirip. "Ben seni cehenneme yollayana kadar."

"Cehennemin ne olduğunu bile bilmiyorsun ama çok yakınsın."

"Tek gitmeyeceğim."

"Tabii peşine kimseyi takmadan bir an önce yola çıkabilirsen..."

Aral'ı izledim birkaç saniye. Dayısıyla konuşuyor ve yorgun görünüyordu. Bir eli hâlâ Deniz'in üzerindeydi. Çocuğu gibi büyüttüğü Batı'nın Michal'in elinde olduğundan henüz haberi yoktu. *Bilse Batı'nın ne durumda olduğunu ağlar mıydı korkusundan?* Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğim. Aral da bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. İzin vermezdim. Tak etmişti artık canıma...

Gözlerimi beni izleyen lacivert gözlere çevirdim. Mesleği neyse Tilkileri çok iyi anladığı belli oluyordu. Ses duyduğumu biliyordu, anlamıştı hemen. Sol elim direksiyona yerleştiğinde belindeki silaha uzandı eli. Bu hiçbir korku doğurmadı içimde ama etrafındakilerin gözünden kaçmadı. Gözler bana çevrilirken zaman kaybetmeden arabayı çalıştırdığım gibi gaza bastığımda belinden çektiği silah doğrudan arabayı nişan aldı ama Aral refleksle onu ııttuğunda ben çoktan cadde üzerinde yol almaya başlamıştım. Gözlerim arabanın ekranındaki haritaya çevrildi. Yirmi dakika gösteriyordu.

"Aferin sana," dedi küçümser bir sesle. "En azından kaçmayı iyi biliyorsun."

Ona cevap vermedim. Polis arabaları anında peşime takıldığından hızımı artırdım. Direksiyonu daha sıkı tutarken gözlerimi dikiz aynasından Cerbe'ye çevirdim.

"Ön koltuğa gel," dedim ona, beni anlamasını umarak.

Cerbe dediğimi yapıp ön koltuğa geldiğinde uzanıp ona kemer taktım. Hızımı daha çok artırırken yan aynamdan arkamdaki polis araçlarını izledim. Haritaya kısa bir bakış atıp kırmızı ışıkta geçtim ve ters yöne girdim. Cerbe muhtemel kalp hızımı işittiği için işlerin yolunda olmadığını anlayarak bana doğru yaklaştı ve havlamaya başladı. Ters yönde gittiğim için gözlerimi bir an olsun önümden çeviremedim ve normalde beni ısırmasından korkacak olsam da ona uzanıp çenesine dokundum. "Her şey yolunda," diye mırıldandım sakinleşmesi için.

Ters yönden gelen bir arabaya neredeyse çarpacakken son anda kurtardım ama dengesini bozduğum araba bir başka araca çarptı fakat çok hızlı değildi. Bu kez bundan kurtulamayacak gibiydim ama zerre umurumda değildi. Alin ve Batı'ya ne yapmış olabileceğini düşündükçe kanımdaki adrenalin artıyor ve her şey önemini kaybediyordu. Tek düşünebildiğim Alin ve Batı'ydı.

"Araba kullanmayı da baban mı öğretti?" diye sordu bana eğlenen bir sesle.

"Oraya geldiğimde öğrenirsin kimden ne öğrendiğimi."

Güldü bu söylediğime. "Değişmişsin. Küçükken korkak bir kediydin."

Jan, onun için aynı desteden olduğumuzu söylemişti. Elbette tanıyordu beni ama ben onu hatırlamıyordum bile.

"Beni hatırlamıyorsun değil mi?"

Ona hiçbir şey söylemedim. Hedefe yedi dakika vardı ve arkamda kimse kalmamıştı. Bulduğum ilk fırsatta kendi şeridime geçtim.

"Unutmak ve kaçmak savunma mekanizmanın merkezi."

"Ne istiyorsun?" dedim dişlerimin arasından.

"Hiçbir şey," dedi öylece. "Sadece ufak bir ders alman gerektiğini düşünüyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"*Karolina*," dedi Lehçe aksanla. "Aldığın ilk rütbe Karo Ası olduğu için verildi bu isim sana."

Farkındaydım bunun. Tam o sırada konsoldaki telefonum çalmaya başladı. Ekranda Şahin'in ismi vardı ama Aral'ın aradığına emindim.

"Rütbeni hak etmiyorsun."

"Dilersen sana verebilirim," dedim dişlerimin arasından.

"Ben hak ettiğim yerdeyim." Sesinden de anlaşılıyordu bu memnuniyet. "Fakat sen Lina, durman gereken yeri bilmiyorsun."

"Ben," dedim üstüne basa basa, "durmam gereken yeri biliyorum. Beni rahat bırakmayan sizsiniz."

Güldü hafifçe. "Kendini bizden üstün mü görüyorsun?"

Halbuki bunu yapan kendisiydi. "Ben sadece normal bir hayat istiyorum."

"Ama normal olamazsın," dedi sakin bir sesle. "Böyle doğdun."

O kadar sakin konuşuyordu ki bu daha çok öfkelendiriyordu beni. Güç gösterisi yapıyordu. Korkumla övünüyor, beni küçümsüyordu. Fakat Asaf'a da demiştim. Bir kuzuyu mecbur bıraktığında kurt avına çıkacağını söylemiştim ve işte; *avdaydım.*

"İnsanı insan yapan yetişme biçimidir."

"Doğru ama eksik," dedi onaylamaz bir sesle. "İnsanı insan yapan en başında genleridir ve biz normal insanlar değiliz. Doğduğun an bile normal değildin, normal bir hayat kaderinde yok. Üstelik sen de sirkte yetiştirildin, en azından bir süre."

"Bana kaderden bahsetme," dedim dişlerimi sıkarak. "Seçimleri insanlar yapar ve siz benim seçim hakkımı elimden alamayacaksınız. Sizin gibi olmayacağım."

"Bazen seçim yapmak zorunda kalırsın," dedi. "Tıpkı şu an yaptığın gibi."

"Mecbur bırakılmak, seçim yapmak değildir."

"Anne karnındayken doğmaya mecburdun Lina, yaşamaya da mecburdun ve bir gün ölmeye de mecbur kalacaksın. Sistemi bireyselleştiremezsin, her insan seçimler yapar ve bu seçimler bazılarının mecburiyetlerine dönüşür. Mecburiyetleri yok edemezsin, bu yüzden bunun arkasına saklanabiliyorsunuz. Dilersen yine saklan ardına ama bir seçim yapmak zorunda kalacaksın yine."

"Bunu niye yapıyorsun Michał?"

"Sir Michał," diye düzeltti beni. "Şirket için fazla değersiz olduğunu kabul ediyorum fakat bedenin ve zihnin her ne kadar işlevsiz olsa da genlerinin muhteşem bir dizilimi olduğu bir gerçek. Bu yüzden her zaman kayırılıyor, Yüksek Şûra'nın gözü önünde müzayedeyi altüst edebiliyor, hâlâ yaşamaya devam edip bizden üstünmüşsün gibi konuşabiliyorsun ve bu beni inanılmaz öfkelendiriyor Lina."

"Eğer beni buna mecbur etmemiş olsaydınız ben bunların hiçbirini yapmazdım," dedim öfkeyle. "Genlerindeki hatanın sorumlusu da ben değilim, bunu çok iyi biliyorsun."

Güldü hafifçe. "Sana şikâyet ediyormuşum gibi mi geldi? Yanlış anlamışsın. Uzun yaşamak umurumda değil. Demek istediğim, sana her şeye kadirmişsin, bunca kötülüğün içinden sıyrılan temiz kaşıkmışsın gibi davranılmasından sıkıldım ve savaştığım şeyi mahvetmeni izleyecek değilim."

Direksiyonu sıktım öfkeyle. "Ne için savaşıyorsun?"

"Öğretilerim ve değerlerim için. Tıpkı sahte dostların gibi..."

"İnan uğruna savaştığın şeyleri benden uzak tutmanı çok isterim."

"Seni onlardan uzak tutmak istemiyorum." Kaşlarım çatıldı. "Kim olduğunu kabul et ve Şirket'e itaat et istiyorum."

"Kimseye itaat etmeyeceğim."

"Göreceğiz."

"Eğer kardeşime..."

"Beni mecbur bırakmazsan La Hire'ın kızını değil öldürmek, zarar vermek bile istemem. Üstelik o kızıl bile değil," dedi küçümser gibi. "Eğer şansımı zorlarsam ölmeme henüz on sene var."

Babamın peşine düşeceğini biliyor. Bu yüzden bir süre sınırlaması koyuyor. Babamın onu bulmadan beni sıkıştırması için kullanabileceği maksimum süre yarım saat. Gözlerimi ekrana çevirdim. Yarım saatin dolmasına yalnızca on dakika vardı. Babam yetişemezse her şey için geç olacaktı. İçindeki kötü his damarlarımda geziyordu.

"Bir seçim yap istiyorum, Lina. Seçime zorlandığında bizden farkın olmayacağını gör istiyorum."

Ben istemiyorum. Ben babam gelsin ve beni yine kurtarsın istiyorum.

Dakikalardır aralıksız titreyen telefonum tekrar titremeye başladığında kendimi her saniye daha kötü hissediyordum. Aral deliriyor olmalıydı ama cesaret edip açamıyordum çünkü bu orospu çocuğu her şeyden haberdar olabilirdi. Aral'ın telefonunun kamerasından beni izliyor bile olabilirdi. Bu yüzden kılımı bile kıpırdatamıyordum ve yalnız gelmemi söylemişti. Yapacağım tek bir hata Batı'nın canına mâl olabilirdi. Batı, Alin gibi La Hire'ın çocuğu değildi çünkü; onu koruyacak bir babası yoktu. Onu her şeyden çok seven bir abisi vardı ve abisi için her şeyi yapardım.

Dikiz aynasından arkamı kontrol ettim, Jan'nın haberi olmuş olmalıydı ama peşime düşmemişti belli ki çünkü düşmüş olsaydı beni yakala-

yacağını biliyordum. Muhtemelen doğruca sorunun kaynağına gitmeye karar vermişti çünkü en mantıklısı bu olurdu.

Konum beni terk edilmiş bir eğlence merkezine getirdiğinde şaşırmadım.

"Acele et, çok zamanın kalmadı. Bu bir arama kurtarma görevi."

Gözlerim saate çevrildi. Sekiz dakika kalmıştı yalnızca. Gözlerimi koca alanda gezdirip girebileceğim bir yer bularak arabayı durdurdum. Aral'ın telefonunu hoparlöre alıp montumun cebine attım. Ardından sessizce torpidoya uzandım. Aral'ın tabancasını ararken sadece tabancayı bulmakla kalmadım. Bir benzeri Ekin'de de olan işlemeli düdük ve bir tasma buldum. Tasmayı görmemle birlikte iki gün önce Deniz'le yaptığımız konuşma ve alanın genişliği kafamda birleşti ve parlak bir ışık yandı. Tabancayı, düdüğü ve tasmayı alıp torpidoyu kapattım.

Tabancayı belime yerleştirip düdüğü cebime attım ve tasmayı hızla Cerbe'ye taktım. Ona bir şey olursa bunun vicdanını ömür boyu boynumda taşırdım ama başka çarem yoktu. Yedi dakikam kalmıştı ve nerede arayacağımı bilemezsem daha büyük pişmanlıklar yaşardım.

Cerbe'nin kemerini açıp tasmasını tutarak arabadan indim. Alin'in bu sabah oynarken ıslandığı için cebime koyduğu eldivenlerini çıkarıp Cerbe'ye eğildim baktım.

"Lütfen onu bul," dedim çaresizce.

Cerbe ona uzattığım eldivenleri koklayıp etrafına bakındı ardından hızla ileri atıldığında onunla koşmaya başladım. İkimiz de birbirimize ayak durabilecek kadar hızlı koşuyorduk. Belimdeki silahı çekip ikinci kez düşünmeden namluya bir kurşun sürdüm karşıma aniden birinin çıkmasına karşın. Alan öylece çok büyüktü ki Cerbe bizi oyuncakların arasında koştururken ona güvenmekten başka şansım yoktu. *Lütfen. Lütfen. Lütfen doğru yön olsun.*

"Köpek akıllıca," dedi cebimden gelen ses. "Ne zaman akıl ettin?"

Ona cevap vermedim.

"Son beş dakikan," dedi öylece.

"Ya geç kalırsam?" diye sordum ona koşarken. "Ona zarar veremeyeceğini söyledin. Ya seçim yapmazsam?"

"Yapacaksın," diye garanti verdi bana. "Kardeşine zarar veremem, doğru. Hatta ne var biliyor musun? Onu alıp gitmene bile izin veririm. Ama bu durumda o küçük köpeği terk etmen gerek."

Batı'yı kastediyordu ve bu midemde bir ağrıya sebep oldu. Aral'ın kendi çocuğu gibi baktığı çocuk olmasa bile Batı'yı burada bırakamazdım. Ben küçüklüğümü kurtaramazdım ve bu yüzden bir çocuğun hayatını kararta mazdım.

"Kendini kurtarmak için başka bir çocuğun hayatını çalmaya alışık olmalısın."

Söylediği şey bana güvenen o küçük kızı anında hatırlatırken kalbimde bir acı duydum.

"Sevmenin yasak olduğunu biliyordun. Yalnızca zayıf insanlar birinin yerine ölmek ister."

"Yanlış," dedim nefes nefese. "Sadece güçlü insanlar birinin yerine ölmeyi becerebilir."

Ve birini öldürmek isteyebilir. Başkası için...

Cerbe bizi sola döndürdüğünde büyük binanın önüne duran iki adamı gördüm. Silahımın namlusunu ona çevirdiğimde "Sana zarar vermezler," dedi telefondaki ses. "Tabii dilersen vurabilirsin. Önemli değil."

Önemli değil miydi? Kızıl saçlı olmadıkları için mi? Bir insana sevmek yasaklandığı için gerçekten sevmeyebilir miydi hiçbir şeyi? Gerçekten önemsiz miydi onun için de her şey? İnsanlıktan bu kadar sıyrılabilmesi nasıl mümkün olabilirdi? Böyle biri neleri göze alırdı? Bilmek istemiyordum.

Cerbe öfkeyle ve saldırganca onlara havlarken yanında durdukları kapıya hızla ilerledim. Michal'e göre Şirket beni kayırıyordu ve bunu bilerek bana zarar veremezdi bu yüzden kapıya ilerlerken tereddüt etmedim ama herhangi bir harekete karşı tetikteydim.

Yaklaştıkça kapının yanında duran adamlardan birinin yüzünde yara izi olduğunu ve bunun, sol gözüne kadar uzandığını gördüm. Bu yara onu kör etmişti. Cerbe ona sardırmak için ileri atıldı ama zarar görmesinden korktuğum için ona izin vermedim. Saldırmak istiyor ama ipini zorlamıyordu. Adam hareket edene kadar zorlayacağını da sanmıyordum. Beni korumak ister gibi yanımdan ayrılmıyordu. Hükümdar Çakırca onu, sahibini koruyacak şekilde eğitmiş gibiydi.

Biz kapıya ilerlerken adam kenara doğru çekildi ve gözlerini ona havlayan Cerbe'ye çevirdi. "Hav," dedi ona buz gibi bir sesle.

Bu Cerbe'yi daha çok kızdırırken, "Cerbe," dedim. Aynı zamanda aceleyle kapıya ilerliyordum. "Gidelim."

Cerbe ona arkasını dönmedi. Ben kapıya doğru ilerlerken ona havlamaya ve diş göstermeye devam etti ancak içeri girdiğimizde ona

havlamayı bıraktı. Kapı alabildiğine boş bir alana açıldı. Geniş alanın ortasında müzayedenin tanıdık cam kutuları vardı. Birinin içinde birbirine sarılarak ağlayan Alin ve Batı, karşılarındaki kutuda da yüzü dağılmış bir halde diz çökmüş bir adam vardı ama Michal'i göremedim.

Alin ve Batı beni fark ettiklerinde, "Lina'cığım!" diye bağırıp daha da şiddetle ağlamaya başladılar.

"Nihayet varabildin," dedi Michal ama sesi artık cebimden değil binadaki hoparlörden geliyordu.

Cerbe hırsla ileri atıldığında onu serbest bıraktım, havlayarak korumacı bir tavırla kutuya koşup onları çıkarmanın bir yolunu ararken arkasını kollayarak yanlarına ilerledim. Her yere aynı anda bakmak istediğim için gözlerim sürekli hareket halindeydi. Hem tehlikeyi hem de çıkışı arıyordu. Kutunun etrafında tur atıp Alin ve Batı'yı o kutudan çıkarmanın yolunu aradım ama çıkış bulamadım.

Zihnin öfkeli kalbin korkak.
Dilin zehirli ama bilincin sarsak.
Ve bu halde hayal edebiliyorsun
bir savaştan galip dönmeyi...

Alin ve Batı ellerini cama yaslamış ağlarken gözyaşlarıyla ıslanan yüzlerine baktım kalbimde bir sancıyla. Gözlerimi hızla üzerlerinde gezdirdim iyi olduklarını bilmek isteyerek.

"Buradayım," dedim sakinleşmeleri için ve gülümsedim. "Her şey iyi olacak. Korkmayın tamam mı?"

"Lina'cığım bisi çıkay," diye ağladı Alin. "Eve gitmek istiyoyum."

Batı, Alin'i onaylarken boncuk boncuk yaşlar düştü gözlerinden. "Beni bırakma Lina'cığım."

İçim sızladı öyle söylediğinde. Konuşulanları duymuştu belki de...

Elimi cama yasladım. "Sizi asla bırakamam. El ele tutuşun ve ıslık sesi duyarsanız gözlerinizi kapatın tamam mı?"

Başlarını sallarlarken gözlerimi duvarların üzerinde gezdirdim. Kameraları saydım. *Neredeydi bu Allah'ın cezası? Tuzak mı kurmuştu yoksa oyun mu oynuyordu benimle? Kutularda bir şey mi vardı bilmediğim? Süre bunun için miydi? Diğer kutudaki adam neyin nesiydi? Ne istiyordu?*

Burada olmadığı için, "Korkak olduğumdan mı bahsetmiştin?" diye bağırdım.

Güldü. "Unuttun mu? Bu görev başlangıç seviye ve inan bu senin için daha iyi."

"Seni öldürmemden mi korkuyorsun?"

Egosit biriydi ve eğer buradaysa onu gördüğüm bir yerde durması için kışkırtmaktan çekinmezdim. Düdüğün nasıl bir etkisi olduğunu bilmiyordum Atilla Durmuş yanında boşuna taşıyor olamazdı. Buradan ona zarar vermeden ayrılmayacaktım. Cebimden çıkarırken avucum içine hapsettim.

Birkaç saniye sonra ayak sesleri duydum. Benim girdiğim kapıdan girdi yavaşça. Saçları sıfıra vurulmuştu, kızıl değil siyahtı ama gözleri cam gibi kızıldı. Müzayededede saçlarını kızıl olarak kullanan kişilerin övüldüğünü hatırlattı bu bana. Tilkilerin pek çoğu arananlar listelerini süsledikleri için sık sık kılık değiştirdiklerinden saçlarını kızıl kullanmayı pek tercih etmiyor gibilerdi. Michal de onlardan biriydi belli ki.

"Uzun zaman oldu, Karolina," dedi Lehçe.

Karolina derkenki yüz ifadesi aşağılayıcı ve iğneleyiciydi. Siyah bir takım elbise giyiyordu. Sol kolundaki saate bakıp elini cebine attı ve bana doğru ilerlemeye başladı.

"Ne istiyorsun?" diye sordum zamanım iyice tükenirken.

Diğer kutudaki adamın önemini merak ediyordum.

"Rayın üzerindeki beş adam ikilemini biliyor musun?"

"Tilkiler arasında popüler belli ki," diye mırıldandım. Jan'dan dinlemiştim zira birkaç gün önce.

"Öyle," diye onayladı beni. "Kurtarıcı olmak istiyorsan Şirket'in doğru ve faydalı olan kararı verdiğine inanman ve rayı değiştiren o kolu doğru zamanda kullanabilecek iraden olması gerek."

Silahımın namlusu doğrudan ona dönük olmasına rağmen bunu hiç umursamadan bana doğru yürüyordu. Alin'i ve Batı'yı arkama alıp diğer kutuyu ve onu görüş açımda tutacak şekilde konumlandırdım kendimi.

"Çok vaktimiz kalmadı. Net olacağım." Çenesiyle diğer kutuyu işaret ederken, "Eğer buradan onlarla çıkmak istiyorsan öldür onu," dedi öylece. Sesinde ifadesizlik vardı.

Öldür onu... İçimdeki her hücre kaçmak ya da savaşmak için ayaklanırken gözlerimi kutunun içinde korkudan titreyen adam çevirdim. Yere kapanıp ellerini yalvarır gibi birleştirdi ve muhtemelen Rusça yalvarmaya başladı. Rusça bilmiyordum ama bana onu öldürmemem için yalvardığını anlayabildim ve bu, ensemi uyuşturdu.

"Hayır," dedim buz gibi sesle. "Kimseyi öldürmeyeceğim."

Gözlerime bakıyordu. "Sen bir Karo Asısın. Sorgulama hakkın yok."

Namlusu ona bakan tabancanın kabzasını sıktım. "Ben bir Tilki değilim ve olsaydım bile Karo Asları bir ölüm görevine gönderilmezler."

Gülümsedi bana alayla. "Mecbur kalırlarsa öldürürler ve öldüremeselerdi bile bunu yapmak sana rütbe kazandırırdı."

İçimdeki korku soğukkanlılığımı delmek isterken, "Hayır," dedim dişlerimi sıkarak.

Gözlerinde ölümcül bir ifade belirdi. "Rica etmedim," derken elini cebinden çıkardığında parmakları arasında bir şey tuttuğunu fark ettim. "Kutuları açtığımda ya emri yerine getirirsin ya da o çocuğa veda edersin. Pazarlık yok."

O çocuk derken Batı'dan bahsettiğini biliyordum ve bu, bana kalbim bir yanardağın içine atılmış gibi hissettiriyordu. Batı'ya en ufak bir zarar gelirse kendimi affedemezdim. Aral'ın yüzüne eskisi gibi bakamazdım ve ben Aral'ın gözlerine bakmadığım tek bir günüm olsun istemiyordum.

"*Proshu, ne delay,*" • dedi adam gözyaşları içinde.

• (Rus.) "Yalvarırım, yapma."

Bana yalvaran adama baktım kalbimin ritmi her saniye daha da artarken. Dizleri üzerine çökmüş, ellerini birleştirmiş Rusça bir şeyler söylüyor, bedendiliyle yalvarıyordu bana. Ensemin uyuşmasının yanı sıra ellerim buz kesti. *Ne yapacaktım? Onu tanımıyordum bile. Ya babam gibi biriyse? Ya babamla ilgili biriyse? Ya iyi biriyse? Ya bir ailesi ve çocukları varsa Alin gibi? Ne yapacaktım? Ben Tilki değilim ki. Katil olmak istemiyorum. Birini öldürmek istemiyorum. Ellerimi kana bulamak istemiyorum.*

"Kararını verdin mi?"

Öfkeli gözlerimi ona çevirdim. "Seçim hakkı olmayan çocukları kaçırıp beyinleri yıkıyor, senin gibi duygusuz ölüm makinelerine çeviriyorlar ve sen karşıma geçmiş onların verdiği kararlara güvenmekten, bana seçim hakkı sunmaktan ve mecburiyetlerden bahsediyorsun!" diye bağırdım çaresizliğimin verdiği öfkeyle.

"Seninle argüman tartışacak vaktim yok," dedi söylediğim hiçbir kelimeyi umursamayarak.

"Ya senin kafanı patlatırsam?" diye sordum ona dişlerimin arasından. "Babam gelene kadar o kapıdaki iki köpeğini idare edemez miyim sanıyorsun?"

Gülümsedi. Öyle bir cesaret beklemiyordu benden. "Tavsiye etmem." Ölümden korkmadığını daha fazla belli edemezdi. Arkamdaki kutuya baktı. "Benim ölümüm neleri tetikler bilemezsin."

Ölmesiyle birlikte çocuklar zarar mı görürdü? Neyi tetiklemekten bahsediyordu: kutuyu mu hayatımı mı? Gerçek miydi mecazi miydi?

Gözlerini bana çevirdi. "Rayın üzerinde beş adam ikileminin en iyi yanı ne biliyor musun? Seni kahramanmış gibi hissettirmesi. İhtiyacın olan buysa arkasına saklanacağın bir mecburiyet verdim sana. Kurtar onları ve kahraman ol."

Hayır. İstediğim bu değil benim. Böyle yaşamak istemiyorum. Bir kere yaparsam devamı gelir.

Kızıl gözlerinin içine bakıyordum ve o an kalbime, damarlarımda kan değil buz taşıyordum.

"Seçimini yaptın mı?"

Tilki olmak istemiyorum. <u>Mecbursun</u>. Katil olmak istemiyorum. <u>Mecbursun</u>. Kan istemiyorum. <u>Mecbursun.</u>

İçimdeki ağlama isteğini göz ardı ettim. Soğukkanlılığı şimdi bırakırsam omuzlarımdan bir daha alamazdım, tetiğe basamazdım ve kendim hariç kimseyi yaşatamazdım. Yine...

Namlum hedefini değiştirirken, "Seçim yok," dedim ölüm gibi bir sesle.

"Sirke hoş geldin."

Bana yalvaran adama baktım kalbim her saniye daha fazla atarken. "Cehenneme git."

"Öldüğümde ödüllendirileceğim," dedi.

"Proshu, ne delaj," diye diye yalvaran adamın gözyaşlarını izlerken, "Ne için?" diye sordum ruhsuzca.

"Bu dünyayı daha iyi bir yere getirecek cesareti gösterdiğim için."

Gözlerimi adamdan çekip arkamda korkuyla camın bana en yakın kısmına sığınan iki kalp ağrıma baktım.

"Gözlerinizi ve kulaklarınızı kapatın," dedim hafifçe gülümseyeme çalışarak. "Birazdan her şey bitmiş olacak."

Gözyaşları içindeki gözlerini sıkıca kapatıp titreyen elleriyle kulaklarını kapattıklarında bu gözyaşları ve el titremeleri için herkese hesap soracağım yemin ettim. Gözlerim tekrar karşıma çevrildiğinde adam öleceğini anlamıştı. Bir elini durmamı ister gibi cama koymuş diğer eliyle yüzünü korumak ister gibi yüzüne tutmuş, kapladığı alanı azaltmıştı. Karşımda ölmemek için yalvaran biri vardı ve ben birkaç saniye sonra onu öldürecektim. *Bundan sonra nasıl yaşayacaktım? Nasıl Lina olacaktım? Aral'ın gözlerine nasıl bakacaktım? Nasıl onun Lina'sı olacaktım?*

Her şey beş saniye içinde gelişti. Michal elindeki butona bastığında tüm kurşun geçirmez camlar saniyenin onda biri kadar sürede aşağı indi ve ikinci kez düşünmeden camın aşağı inmesinin saniyede yarıda biri kadar bir sürede tetiği çekmemle silah patladı. Kurşun bana yalvaran adamın kafasına saplandı ve kan içinde olduğu yere yığıldı. Bacaklarıma iki kalp atışı sarıldı, kalbimle aynı ritimle titriyorlardı.

Tabancayı tutan elim ruhsuzca yanıma düştüğünde gözlerimi bir anlığına adamdan çekemedim. Artık korkmuyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. *Korkmak yaşayanlar için. Korkmak benim için. Ömür boyu sanki...*

Benden uzaklaşan adımlarla beraber, "Artık Kupa'sın," dediğini işittim Michal'in. "Ve bu bir son değil. Bir daha görüşeceğiz *Karolina.*"

Bu bir son değil...

Yanıma düşen elimi kaldırıp sırtına doğrulttuğumda adımları durdu ve başını omzunun üzerinde çevirip baktı öylece bana ve gülümsedi.

"Birini daha öldürmeyi kaldırabilecek misin?"

Elim titriyordu. Tabancanın kabzasını sıktığım sırada ikimiz de buraya hızla yaklaşan ayak seslerini işittik ve kime ait olduğunu ikimiz de biliyorduk.

"Tam zamanında," dedi ve yoluna devam ettiğinde tabancayı sıktım.

Öylece gitmesine izin vermek istemiyordum. Tabancayı indirirken avucumda sıktığım düdüğü dudaklarım arasına aldım ve ikinci kez düşünmeden üfledim öfkeyle. Düdükten çıkan ses kulaklarıma ulaştığı an dünyam tepetaklak oldu sanki. Cerbe fırsat bulmuş gibi Michal'e atıldığında ben yer ayaklarımın altından çekilmiş gibi dengemi tamamen kaybedip dizlerim üzerine yığıldım. Ellerimi yere koydum tutunmak isteyerek. Dünyamı altüst eden vertigo öylesine şiddetliydi ki kulaklarım uğulduyor, gözbebeklerim sağa sola hareket ediyor, titriyordu.

Alin ve Batı endişeyle, "Lina'cığım," diye ağlayarak bana sarıldıklarında koruma içgüdüsüyle kolumu onlara sardım.

Başım dönse de, "Bir şey yok," derken arkamda bir ceset olduğunun bilinciyle, "Babam gelene kadar sakın gözlerinizi açmayın," deyip vertigoya rağmen ayağa kalkmaya çalışırken Michal'in başını tuttuğunu gördüm varla yok arası. Bu fırsat gibi göründüğünde öfke ve henüz dinmeyen adrenalinle ileri atıldım.

Öldür. Öldür. Öldür.

İçimdeki öfke ve koruma içgüdüsüyle titreyen elimi kaldırıp Michal'in olduğu yere doğrulttum, kafamın içindeki o ses uyacaktım fakat hedefi şaşıracak olursam Cerbe'yi vurabileceğim gerçeği frenledi beni. Cerbe'ye yardım edebilmek adına yanlarına varmaya çalıştım ama düşündüğümden daha zordu. Midem bulanmaya başladı.

Michal, kulaklarından ötürü benden daha çok etkilenmiş gibiydi. Küfürler savuruyordu düştüğü yerden kalkmaya çalışırken. Cerbe ona imkân vermiyor ayağını çekiyordu kalkmaması için. Zorlukla onun yanına varıp Michal'in suratına isabetli bir yumruk geçirdiğimde ikimiz de dengemizi kaybederek yere düştük tekrar. Düşerken kafamı yere çarpınca acıyla inledim. Bir el kolumu tuttu o sırada. Ona karaciğerini düşünerek tekme savurdum ama kasığına tekme attığımı inlemesiyle fark ettim.

Cerbe'nin zarar göremesinden endişe duyarak, "Cerbe!" diye bağırdığımda yanıma geldi hemen. Başımı yaladığında kafamın kanadığını anlayabildim. Başım öylesine dönüyordu ki ne zaman geçeceğini bilmemek sinir bozuyordu. Cerbe başını başımın altına koyup doğrulmama yardım

ettiği sırada ellerimi kulaklarıma yasladım başımın dönmesini sanki durdurabilirmiş gibi. O sırada Michal'in parmakları boynuma sarıldığında Cerbe beni korumak için ona saldırdı. Michal ondan kurtulmak için tekme savurduğunda yakasından tutup ona kafa attım. Kafamın ağrısını zerre umursamadım. Onu yere serip üzerine çıktım ve başım dönmesine rağmen üst üste yumruk indirmeye başladım. Cerbe bir kolunu çekerken diğer kolunu kilide aldım.

Tanıdık adımların yaklaşması beni durdurmadı. Vertigoya rağmen tüm öfkemi ondan çıkardım. Babam beni üzerinden aldığında öfkeyle bağırdığımın bile farkında değildim. Kulaklarım uğulduyordu.

"Her şey iyi olacak," dedi babam saçlarımdan öperken beni. "Gözlerini açık tut bir tanem," deyip başımı sağa çevirdi ve hızla geri yatırdı beni. *Dix-Hallpike manevrası.*

Baş dönmem daha da şiddetlenirken titreyen gözlerimi babamın yüzünde tutmaya çalıştım.

"Baba ben," diye fısıldadım, hıçkırıklarım boğazımı düğümlemiş gibi konuşamadım.

"Buradayım," dedi elleri yüzümün iki yanında dururken. "Her şey geçecek. Doğru olanı yaptın."

Gerçekten doğru olan bu muydu? Bu hayatı böyle yaşamak zorunda mıydım? Nasıl eskisi gibi olacaktım? Artık beni Tilki olmaktan ayıran hiçbir çizgim kalmadı.

"Her şey yoluna girecek," dedi yüzüme dokunurken. "Aral birazdan burada olur. Burayı toparlayıp yanına geleceğim. Korkma."

Yüzüme dokunup uzaklaştı benden. Alin ve Batı'nın okşadığı saçlarından öptü onları ve doğruca olay yerime gitti. Titreyen gözlerimi Michal'e doğru çevirdim. Jan olduğunu tahmin ettiğim adam onu sırtladı. Kafasında kask yoktu ama omzunda Michal olduğu için yüzünü göremedim. Tanıdığım birine benziyordu ama net görmediğim için çıkaramadım.

Baş dönmem yavaşlamış olsa da panik atak geçirecek gibi hissediyordum. Doğrulmamam gerektiğini bildiğim halde ağlayarak ellerimi tutan Batı ve Alin'i koruma içgüdüsüyle doğruldum zorlukla. Onları kollarımın arasında alıp sıkıca sarıldım.

Birini öldürmek kolay, zor olan yaşatması. Bu ölüme sebep olan sensen çok daha zor oluyor atlatması. Hayatım boyunca geçmeyeceğim üç çizgim var sanırdım. Geçmem sanırdım. Birer birer geçmiştim işte hepsini. Yerde

kafasında bir kurşun deliğiyle yatan o adam benim geçmediğim son çizgimdi. Birini öldürmüştüm. Dilimle değil bu kez, ellerimle. Birini öldürmüştüm. Altı çizili...

Birini öldürdüğümün farkındalığı her saniye ağırlaşırken ve sonuçları beni çıldırtmak ister gibi zihnimin sağduyusunun kapısına dayanıp Michal'in söyledikleri zihnimde yankılanırken ikisini de göğsüme bastırdım. Görmemeleri için sırtlarını yerde yatan cesede çevirmiştim ve bu, yüzümü kendi cinayetime dönmek demekti.

Babamın öldürdüğüm adamı kafasına kan akmaması için üzerindeki ceketine sarışını, omzuna atışını izledim. Ta ki bir el gözlerimin önüne geçene kadar.

"Bakma," dedi Jan yumuşak bir sesle. "Baş dönmesi birkaç dakikaya geçer, Aral burada olacak."

Ağlamamak için yutkundum. "Ben," dedim ama devamını getiremedim.

"Değilsin," dedi Jan. "Doğru olanı yaptın."

Hiçbir şey söyleyemedim. Jan ve babam cesedimle birlikte çıkarken Cerbe onlar gidene kadar onlara eşlik etti. Onlar çıktığında kapıyı kapatıp koşarak yanıma geldi.

Sağ elimi ona uzattım endişeyle. "İyi misin?"

Gözlerim hâlâ titrediğinde net göremiyordum ama elimi üzerinde gezdirip yokladım. Cerbe acı bir ses çıkardığında elim ıslak bir yere dokunmuştu. Derin bir yara gibi durmuyordu ama elimi oradan çekemedim. Burnum sızladı içim gibi.

"Teşekkür ederim," dedim ağlayacak gibi hissederken. Cerbe bana sokulup burnunu bana sürttüğünde kalbim ağırlaştı.

"Her şey yoluna girecek," dedim üçü de korkuyla bana sığınırken.

Yarım dakika sonra artık daha iyi görürken gözlerim, kalabalık ayak sesleri işittim. Kapı temkinle aralanıp lacivert gözlü koca adam, Mehmet Ali, Aral ve Deniz girdiklerinde içeride bizden başka kimse olmadığını gördüler ve gördükleri manzara onları dumur etti. Sevdiğim gözlere yerleşen telaşı seçebildim. Elindeki silahı indirip; koşarak yanıma gelip önümde diz çöktüğünde tek sevdiğim karanlık olan siyah gözlerine baktım. *Artık ben gözlerinden daha karanlıktım.*

Üzerime kabanını bırakırken sıcak eli alışkanlıkla bileğimden nabzımı buldu. Eli yanağıma yerleşirken titreyen gözlerime baktı.

"Lina," dedi yumuşak bir sesle. "İyi misin?"

Gözlerim dolup birer damla yaş dökerken kafamı iki yana salladım. *Bugün ayın on dokuzu. Öldürdüm sandığım babamın yıl dönümündeyim. Bugün ayın on dokuzu. Tanımadığım bir adamın gerçek katiliyim.*

Aral'ın kollarına yığılıp uyandığım an sinir krizi geçirmemin ardından yine Aral'ın kollarında sakinleştirici yemiştim. Zihnim uyandığında Aral'ın yatağında uzanıyordum. Kafamda bir uyuşukluk vardı. Ellerim yüzüme gitti, yüzümü ovarak sırtüstü döndüğümde yatakta oturan Aral'ın varlığını hissettim ama ona bakamadım. Zihnime sabahki anılarım üşüşürken kafamın arkası uyuştu yine, içimdeki sıkıntı kabardı. Ağlama isteği tüm bedenimi sarıp içimi sıktı.

Sıcak elini ellerimin üzerinde hissettim. Ellerimi serbest bıraktım. Başımın iki yanına düştü ellerim. Gözlerim kapalıydı. Sıcak eli yüzüme dokundu. Saçlarımı, yanağımı, gözümü okşadı sevgiyle ve bu sevgi kalbimi avuçları arasında ezdi. *Ona gerçek bir olay yeri vermiştim...*

Yüzüm acıyla şekillenirken yutkundum zorlukla.

Bana eğildiğini hissettim. "Lina," diye fısıldadı yumuşak bir sesle. Karanfil kokan sıcak nefesi yüzümü okşadı. "İyi misin?"

Midem bulanıyordu. Kafamı iki yana salladım yavaşça.

Terden yüzüme yapışan saçlarımı yüzümden çekti. "Bugün ayın kaçı?"

Yutkundum. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "On dokuzu," diye fısıldadım zorlukla.

Burnunu tenime sürttü. Dudaklarını yanağımda hissettim. "Ben kimim?" diye sordu bu kez.

Unuttum mu sanıyordu? Unuturum diye korktuğundan başımda nöbet mi tutuyordu?

Yutkundum yine. "Sevgilim."

Beni onayladığını yüzüme sürtünen burnundan anladım. "Sevgilim," dedi yumuşak bir sesle. Yanağımdan öpüp yükseldi hafifçe. Yüzüme baktığını biliyordum. "Bak bana."

Gözlerimi araladım. Göz göze geldim onunla. Gözlerinde her şey vardı ama tek bir kötü düşünce yoktu bana dair. Hiç olmasın istiyordum.

"Her şey iyi olacak."

Kafamı iki yana salladım. "Hiçbir şey iyi olmuyor."

Yanağımı okşadı. "Hiçbir şey mi?"

Burnum sızladı. "Sen hariç hiçbir şey."

"İyi olacak," diye karşı çıktı bana. "Halledeceğiz."

Burnum sızladı. Gözlerimin dolacağını hissettim. "Birini öldürdüm." Gözlerimde biriken yaşlar iki günün sonunda boncuk boncuk gözlerimden düşmeye başladı. "Onlardan farkım kalmadı."

Sen bana katil değilsin, dediğinde hayatım değişmişti Aral. Ama şimdi diyemezsin.

"Kötülük hiçbir zaman sana karşı kazanamaz," dedi buna tüm kalbiyle inanıyormuş gibi. "Zorunluluk haliydi Lina. Orada ben olsaydım aynısını yapardım."

"Yapmak istemedim," dedim çaresizce.

"Biliyorum," dedi sırtımı ve saçlarımı okşarken. "Özür dilerim." Sesi pişmanlık doluydu. "Orada olamadığım için özür dilerim."

Onu arkasında bırakan bendim. Ama yine de özür diliyordu. Mecbur kalmaktan en çok o anlıyordu sanki.

"Sana söyleyemedim."

"Biliyorum," dedi yine. "Geçecek hepsi."

Gömleğini sıktım avucumda. "Yarattıkları canavar olmak istemiyorum."

"Olmayacaksın," dedi net bir sesle.

Ama ben onun kadar inanmıyordum buna. İşte bir kez olmuştu. Bir kez daha olmasına ne karşı çıkabilirdi? Bilmiyordum. Michal bu son değil, demişti üstelik.

Gözyaşlarımı şefkatle sildi, her gözyaşımı düştüğü an yanağımı severek sildi. Kirpiklerimi kuruladı. Gözlerimi okşadı kıyamıyormuş gibi.

"Eğer yerinde ben olsaydım Lina, aynısını yapardım," dedi gözlerimin içine baka baka. "Zorunda kaldın."

Öyleydi. Ama değiştirmiyordu birini öldürdüğüm gerçeğini. Nefes alamıyor gibi hissettiğimde doğrulmak istedim. Aral geri çekilip doğrulmama yardım ederken sol eli yanağıma yerleşip yüzümü kaldırdı.

"Nefes al," dedi yumuşak bir sesle. "Sorun yok sevgilim. İyi olacak her şey."

Elimi kaldırıp yüzüme yaslı sol eline tutundum, yanağımı eline yasladım. Sakince nefes almaya çalıştım.

Yüzüme eğilip yanağımı öptü. "Söyle bana Lina, ne yapayım senin için?"

Burnumu çektim yüzümü yüzüne sürterken. "Her şeyden kaçıp gidebilsek keşke..."

"Kaçmak özgürlük değil," derken sesinde bir öfke vardı. "Ama nerede durmak istersen orada duracaksın Lina. Bir daha seni hiçbir şeye zorlayamaz kimse."

Sesindeki öfke ve netlik tüylerimi diken diken etti. Sanki bunun için Kara Çakı olacaktı ve ben bunu görmeyi istemiyordum hiç. Beni kolları arasına çektiğinde kollarımı boynuna sardım. Beni istediği gibi kucağına çekti, yüzümü boynuna gömdüm, panik atağımın geçmesini bekledim. Kokusu en büyük antidepresanımdı. Sakinleştiriyordu beni her şeyden çok.

"Annem iyi mi?" diye sordum nefeslerimi düzene sokmaya çalışırken.

Saçlarıma dokundu. "İyi, zarar görmemiş."

Cesaret edemezdi çünkü buna o orospu çocuğu.

"Kürşat iyi mi peki?"

Dudaklarını saçlarımda hissettim. "O da iyi merak etme."

Burnumu çektim. "Gerçekten iyi mi?"

"Üç kişiyi hastanelik ederken kolu çatlamış. Bayıltmak için arkadan vurmuşlar ama iyi, bir şeyi yok."

"Cerbe nasıl?"

"İyi," deyip omzumu öptü. "Yarasını sardım. Seni ve çocukları koruduğu için borçlandım ona."

"Özür dilerim," dedim vicdan azabıyla. "Süre vermişti. Cerbe olmadan bulmam uzun sürerdi."

"Dileme güzel bebeğim, biliyorum her şeyi."

Her şeyi biliyor muydu gerçekten? Mecbur kaldığımı gerçekten biliyor muydu?

İçim tekrar sıkılırken başımı omzundan kaldırıp yüzüne baktım. "Babam nerede?"

"Aşağıda," dedi gözlerime bakarken ama bir tereddüt var gibiydi yüzünde.

Tek değildi belli ki. Ama sorun değildi. O haklı. Kaçmak imkânsız ve özgürlük değil.

Kafamı salladım. "Aşağı inelim."

"İyi misin?"

Kafamı salladım yine. "Hallederim."

Beni onayladı. "Sen hayatımda gördüğüm en güçlü insansın," dedi hayranlıkla ve bu bana o kadar tuhaf hissettirdi ki kelimelerle bile ifade edemezdim kendimi. "Ve Lina, mecburiyetlerin bile sana karşı kazanamaz."

Gülümsedim burnum sızlarken. "Birini öldürsem bile mi?"

Onayladı beni. "Dünyayı ateşe versen bile." Nemlenen gözümü okşadı sevgiyle. "Ve her bir adımında senin için ateş olurdum."

Aral bana her şeye rağmen yaşamak ve devam etmek için tek başına öylesine güç veriyordu ki onu kaybetmek artık hayatı kaybetmekti.

Ona uzanıp dudaklarına ufacık bir öpücük bıraktım. "Seni çok seviyorum."

"Çok seviyorum seni," dedi dudaklarımın üzerine. "Pişman edeceğim seni ağlatan herkesi."

Ben de edecektim mutlaka. Kucağından kalktım usulca. Elimden tutup çıkardı beni odadan. Neredeyse gece olmak üzereydi. Merdivenlere ilerlerken salondan gelen sesleri duymaya başladım. Merdivenlere vardığımızda salondaki kalabalığı gördüm, beklemediğim bir kalabalık karşıladı beni. Babam, Hükümdar Çakırca, Wielki, Deniz, Ekin, Şahin, Kürşat ve Milat salondaydı ve hepsi ayakta dikilmiş seslerini yükseltmeden tartışıyorlardı. Varlığımızla gözler üzerimize çevrildi ve kısa bir süreliğine sessizlik oldu. Hepsi ilgiyle bana baktı tepkimi ölçmek istiyor gibi.

Yanlarına giderken Aral elimi bırakmadı hiç. Normalde olsa babam var diye çekinirdi elimi tutmaktan ama şimdi sıkıca elimi tutuyordu hiç bırakmayacakmış gibi.

Babam elini bana uzattığında yanına ilerledim. Yaklaştığımda Aral elimi bıraktı usulca. Babamın eli saçlarıma dokunurken beni kolları arasına aldı. Göğsüne yaslandığımda karşı konulmaz bir güven duydum. *Sanki babam beni her şeyden korurdu. Her zamanki gibi...*

Saçlarımdan öptü. "İyi misin?"

Yutkunup kafamı salladım öylece. "İyiyim."

Kafasını salladı. Ondan ayrılıp derin bir nefes aldım ve yutkundum. "Şimdi ne olacak?" diye sordum öylece.

Babamın "Örtbas edeceğim," demesini beklemiyordum.

"Ne?" dedim kaşlarım çatılırken. "Neden?"

Aral, "Zorunluluk haliydi," diye ekledi.

Hükümdar Çakırca, "Kanıtlarsak öyle," dedi buna karşılık.

O an tüylerim diken diken oldu. "Nasıl yani?"

Ekin, "Senin zorunda kaldığına dair bir kanıt yok," dediğinde ona baktım. Yüzünde keyifsiz bir ifade vardı. "Arabaya binip çekip gittiğine dair şahitlerin var ama sebeplerin yok. Olay yerine dair görüntü de yok."

"Aral'ın telefonuyla konuştum," dediğim sırada kendimi cevapladım aslında. Aral'ın telefonuyla konuştum ve Aral'ın telefonundaki her şeyi kontrol edebiliyorlardı...

İçimde bir endişe filizlendi. "Ceza mı alacağım?"

Aral saniyesinde, "Hayır," dedi.

Babam onu onayladı. "Her şeyi ortadan kaldırdım," deyip gözlerini odadakilerde gezdirdi. "Sadece bu odadakiler bilecek ne olduğunu. Başka kimse bilmeyecek."

Gözlerimi Milat'a çevirdim istemsizce. Tanımadığım bir tek o vardı ve bana bakıyordu dikkatle. Gözlerinde hiçbir ifade yoktu.

"Kaçarken kazaya sebep oldu," dedi gözlerime bakarak. Kınayan ya da yargılayan bir sesi ya da ifadesi yoktu. Yalnızca bir pürüzü dile getiriyordu o an.

"Zararları ödenecek," dedi babam. "Can kaybı ya da yaralanma yok."

Milat gözlerini babama çevirdi. "Ölen kişinin bağlantılarıyla kim ilgilenecek?"

"Biz ilgileniriz," dedi Wielki. "Vladimir Vasilieva, Şirket'in listesindeyse tek başına o listeye girmiş olamaz. Devamı olacaktır."

Tüylerim diken diken oldu. "İsmi bu mu?" diye sorduğumda tüm gözler bana çevrildi.

Babam dişlerini sıktığında çenesindeki kaslar belirginleşti. "Evet," dedi sonra gözlerime bakarken. "Tüm geçim kaynağı çocukları kaçırıp zengin godomanlara satmak olan orospu çocuğunun biriydi. Muhbirliği Ukrayna'nın iktidar partisinin devrilmesine sebep oldu ve Rusya'nın eline koz verdi. Yalnızca insan kaçakçısı ve pedofili değil aynı zamanda bir savaş suçlusuydu, kaçıyordu ve Türkiye üzerinden Gürcistan'a oradan da Rusya'ya geçecekti. Ölmeyi hak ediyordu. İnan bana onun için temiz vicdanını lekelemene değmez bir tanem."

Babamın verdiği her bilgi tüylerimi diken diken etmekle kalmadı, bana kendimi daha az kötü hissettirdi. Onun iğrenç biri olduğunu bilmek, kafamın içinde beni yiyip duran vicdanıma bir sebep verdi. Utanmam gerekirdi bunun için belki ama kötü biri olduğu için memnun hissettim. İçim biraz olsun rahatladı.

Milat, "Yanlış yerden bakıyoruz," dediğinde gözlerimi ona çevirdim. Babama bakıyordu o da. "Konu ölmeyi hak etmesi, Lina'nın buna mecbur kalması ya da bir sivil olması değil. Kanıtı olmayan bizleriz."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onların kanıtı olabilir," dedi gözlerime bakarak. "Tek amaçları sana birini öldürtmek olamaz."

Tüylerim diken diken oldu. Haklıydı.

"Milat," dedi Aral onu uyarır gibi.

Milat ona baktı. "Aklına gelen ihtimali onu sevdiğin için yok saymak istiyorsan senin yerine dile getiririm. Amacım can sıkmak değil ama tek dertlerinin Lina'ya atış talimi yaptırmak olması için fazla zahmete girdiler."

Haklıydı... Tek amacı beni katil etmek olamazdı. Bir daha görüşeceğiz, demişti Michal.

"Milat haklı," dedi Hükümdar Çakırca. "Zorunluluk hali olması için kişinin zorda kaldığının kanıtlanması kati şarttır. Bizim elimizde onun zorlandığına dair bir kanıt yok fakat onlarda yalnızca bu sabaha dair değil müzayede ve 2019 Aralık'ta olanlar hakkında kanıt varsa bu Lina'yı derde sokar. Atilla, üzerini kapatmayı düşünse bile Mustafa Selim Kotan'ın elinde askeri güç var."

O an söyledikleri her ihtimal gerçeğim oldu. "Beni kendine mecbur edecek," dedim nefes verir gibi. *Ya beni hapse sokacaktı ya da bana sahip olacaktı...*

Arkamda duran Aral'ın gerildiğini hissettim bu söylediğimle. Tam o anda bir titreşim sesi doldu kulağıma. Gözlerimi Milat'a çevirdim. Pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp birkaç saniye kenara baktıktan hemen sonra önce Hükümdar Çakırca'ya sonra da babama baktı.

"Mustafa Selim Kotan, Vladimir Vasilieva cinayetinin şüphelisi olarak Lina'nın ifadesinin alınmasını emretmiş."

Boynumdaki Mecburiyet Tasması, Ne Zor Kendini Ondan Asması

Bir hayat, Tanrı'dan tek istediğim. Kendi kararımı verebildiğim ve ellerimi temiz tutabildiğim. Ne istemesem gelir başıma, ben o kadar kötü biri miyim? Boynuma takılmış bir tasma gibi kimliğim, canım çeker ki yanına gideyim. Ben iyi bir insan olayım isterim ama kanı temizlenmez avuçlarımın. Yatarım cezamı yeter ki kurtulabileyim. Kurtulabilmek için ne kadar ceza çekeyim? Ne susturabilirim kafamın içini ne de kaçabilirim mecburiyetlerimden. Seçim diye seç seçebilirsen mecburiyetlerinden. Her vazgeçişin düşer boynundaki ilmekten. Fakat vazgeçtiğin her şey sana hayatı sevdiren. Bir gün çıkar ilmek belki boynundan. Ama bir bakacaksın, hiçbir şey kalmamış sana yaşamak isteten...

Milat'ın verdiği haberin beni korkutması gerekirdi belki de. Fakat tek hissettiğim uyuşukluktu. Dışarıda yağan karı izliyordum bir süredir. Hiçbir şey hissetmiyordum ve bu hissizlik endişelendirdi beni. Bu hissizlik birini öldürdüğüm için mi yoksa her şeyden vazgeçtiğim için mi?

Bir el belime dokunduğunda gözlerimi kırparak içinde bulunduğum ana döndüm. Babamın küfrettiğini işittim. Ben dışarıyı izlerken Milat'tan detayları istemişti. Anladığım kadarıyla Milat, eski askerdi ama Atilla Durmuş onu MİT'e almıştı. Atilla Durmuş'un en güvendiği adamıydı ve kara kuvvetlerinde arkadaşları vardı. Dedem, Mustafa Selim Kotan'ın adımlarını takip etmek için MİT'e istihbarat sağlıyordu. Ona bu haberi veren de arkadaşlarından biriydi. *Adanır* diye bahsediyordu ondan. Mustafa Selim Kotan, akşamın geç saatlerinde Vladimir Vasilieva adlı aranan muhbirin, bir başka muhbir tarafından öldüğüne dair bir bilgi aldığını ve bunun araştırılmasını emretmişti.

Çakırcaların evinde polisler de nöbet tutuyordu ve Michal'in Köpekleri yalnızca Kürşat'ı değil diğer polisleri de alt etmişti. Bu yüzden işin içine polisler de karışınca halihazırda bir suç duyurusu mevcuttu. Sözde muhbir, çocukların -Kotan, Alin'in torunu olduğunu belirterek olaya müdahale edişini normalize etmişti- kaçırılması ve Vladimir Vasilieva cinayeti birleştirilmiş; ana şüpheliye ben, babam ve Çakırcalar yazılmıştı. İfademizin alınması için sabah polislerin gelecekleri yazılmıştı.

"Eğer görüntüleri alınmamış olmasaydı ben üstlenirdim," dedi Milat. "Fakat amaç soruşturma değil. Lina'yı köşeye sıkıştıracaklar."

Hükümdar Çakırca onayladı onu. "Kotan işin içine girdi ve MİT olarak üzerini kapatamayız. Ellerinde kozları olmasa soruşturma açmakla uğraşmazdı. Lina'ya şart koşacak."

"Şartlarının ne olacağını biliyoruz," dedi babam ölüm gibi bir sesle "Anlaşma olmayacak."

"Kızını şimdiden katil etti," dedi Hükümdar Çakırca ifadesizlik içinde.

"Lina'yı," dedi Aral üstüne basarak. "Birini öldürmeye zorladı. Birini öldürmek ve katil olmak ayrı şeyler."

Hükümdar Çakırca sarsılmaz gözlerini Aral'a çevirdi. "Lina bir asker değil."

Onayladı onu Aral. "Bu yüzden ondan bir sivilden istemeyeceğin bir şeyi isteme. O senin emrinde bir er değil."

"Onu bu işe karıştıran ben değilim," dedi babası yine. "O bunun içine doğdu ve içine girmeden çözemeyecek. Onu bir dahakine ne için zorlayacaklarını bilmiyoruz ve buna engel olamayacağız. Aynı anda aynı yerde olamazsınız."

Hükümdar Çakırca'nın sözleri belki keskindi, can yakıyordu ama doğru söylüyordu. Babam ve Aral bunu ne kadar kabul etmek istemeseler de ben normal bir insan değildim ve onlarla yüzleşmeden, kaçak dövüşüp babamın ve Çakırcaların arkasına saklanarak kurtulamayacaktım. Ellerini kana bulamadan, gözyaşların sel olmadan ve belki de saçların ağarmadan asırlardır süregelen bir sistemi bozmak imkânsızdı. Benim gözyaşlarım, ağlayamadıklarımla birlikte bir dünya ederdi. Ellerimdeki kansa; o bir dünya suyla bile yıkacak olsam yine de hiç geçmeyecekti. Yorgun hissediyordum. Her an korkuyla yaşamak istemiyordum.

"O bir Tilki değil," dedi babam. Ses tonunda daha önce hiç duymadığım bir otorite ve öfke seçiliyordu. "Bir daha yaşanmasına izin vermeyeceğim."

Bunu söylerkenki ses tonu ve bakışları tüylerimi diken diken etti. Sanki bunun bir daha yaşanmayacağına garanti vermek için ne gerekiyorsa yapacaktı. *Sanki o şeyi öldürecekti...*

Hükümdar Çakırca benim gördüğümü görüyormuş gibi, "Yaparsan yerine başka biri gelir ve sen ömrün boyunca kaçak olarak yaşarsın," dedi onaylamaz bir sesle.

"Baba?" dedim doğru mu anladığımı merak ederek. *Mustafa Selim Kotan'ı öldürmeyi kastetmiyordu değil mi?* "Onu öldürmeyeceksin değil mi?"

Gözlerini bana çevirdi. "Hiçbir şey olmayacak," dedi buna inanarak. "Öldürebileceğim herkesi öldüreceğim. Bir daha ne sana ne Alin'e ne de annene yaklaşabilecekler. Bugün yaşanan bir daha yaşanmayacak."

İçimde bir ağlama isteği peyda oldu. İstediğim hayat bu değil ki benim.

"Ya sen ölürsen?"

Uzanıp yanağıma dokundu sevgiyle. "Ölmeyeceğim."

"Öleceksin," dedi Hükümdar Çakırca. "Üstelik bir hiç uğruna."

Babam ona baktı ifadesizlik içinde. "Yerimde olsa aynısını yapacak olan adam mı söylüyor bunu bana?"

Hükümdar Çakırca, "Benim bir oğluma suikast düzenleyip birini tehdit ettiler," dedi kızgın bir sesle. "Dünyayı yakıyor gibi mi duruyorum?"

"Altına mayın döşüyorsun," dedi babam. "Kızım senin mayının değil."

"Benim çocuklarım da öyle."

Asaf'ın söylediği şey geldi aklıma o an. *Elinde patlayacak bu kız senin.*

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Siyah gözlerinde öfke vardı. Bizi buraya getiren her şeye öfke duyuyordu.

Aral buz gibi bir ifadeyle babasına bakarken, "Benim hayatım üzerinde söz hakkın yok," dedi net bir ifadeyle.

Hükümdar Çakırca, "Ölene kadar var," dedi itiraz kabul etmeyerek. "İstesen de istemesen de." Ardından bana baktı. "Mayın mı olacak, tetikleyici mi kendisi karar verebilir."

"Hükümdar," demişti ki babam, "O haklı," dedim.

Aral ve babamın bakışları bana çevrildi, bense Hükümdar Çakırca'ya baktım doğrudan.

"İstedikleri benim." Ve artık Ares'in ne demek istediğini biliyorum. *Her şey planlı aslında.* "Milat haklı, ellerinde görüntüler var ama şüpheli listesinde bir tek benim adım yok. Önceliği beni tutuklamak değil köşeye

sıkıştırmak. Korkuyla yaşatacak beni. Korkutma ve tehditle yapmış olsam da daha önce tetiklenerek Aral'ı bıçakladım. Müzayedede onlarca kişiye zarar verdim. Orada silahı olan bendim, Michal'i vuramazdım çünkü benim ölümüm neyi tetikler bilemezsin, dedi. Çocuklara bir şey olur diye ona zarar vermekten korktum ama dışarıdan biri dinlediğinde dilerse bundan kurtulabilirdi, diyecekler hakkımda."

Aral kafasını iki yana salladı. Hiçbirini kabul etmiyordu. "Sicil kaydın yok," dedi yumuşak bir sesle. Endişeliydi, bana hissettirmek istemiyordu sanki. "Bir yolunu buluruz."

Başımı kaldırıp çok sevdiğim gözlerine baktım. Korkuyordu ve ben en çok onun gözlerinde korkuyu görmekten korkuyordum. O Aral Çakırca'ydı. Sıradağ gibi dururdu hep. O korkmazdı ki... Ellerinin titreyişi hep benim yüzümden.

Gözleri Ekin'e çevrildi. Ben de baktığımda Ekin'le göz göze geldim. O da hile yapmazsak aklanamayacağımı düşünüyordu sanki. Çünkü hiçbir şey bizden yana değildi ve adalet güçlülerin elinde bir oyuncaktan ibaretti.

Aral yüzüne dokunurken, "Ekin," dedi ondan destek ister gibi. "Sen bir şey söyle."

"Lina'nın haklı bir bakış açısı var ama biz de kitabına uygun oynamak zorunda değiliz," dedi abisine bakarken. Sonra gözlerime baktı. "Bir yolunu bulurum mutlaka."

Aral onayladı onu. "Ellerinde bir ceset yok. Görüntüler var yalnızca. Gerekirse bilirkişilik yaparım."

Tüylerim diken diken oldu. Ekin de en az benim kadar kötü hissetti Aral bunu istediği için. Aral Çakırca, babası için çalışıyor, denmesin diye onu dünyanın en mutsuz insanı yapan, ona psikolojik şiddet uygulayan eski sevgilisinin babasından özür dileyen Aral Çakırca, benim için sahte rapor hazırlamayı teklif ediyordu.

"Hayır," dedim net bir sesle. Bununla yaşayamazdım. Olur da bu yüzden karşımıza bir şey çıkarsa bununla yaşayamazdım.

Aral gözlerini bana çevirdi. "Haksız yere tutuklanmana izin vermem."

"Bir kere yaparsan hep yapmak zorunda kalacaksın," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Seni de mecbur bırakacaklar bir şeylere. İstemiyorum." Bana uzandığında sakinleşmek istemeyerek bir adım geri çekildim. "Benim yüzümden istemediğin biri olmanı istemiyorum. Bana bunu yapamazsın."

Gözlerimi babama çevirdim. "Eğer onu yasal olmayan tek bir şeye katarsan seni asla affetmem."

Aral, "Lina..." dediğinden sözünü kestim.

"Yalnız kalmak istiyorum," dedim öfkeyle sesimi yükseltip.

Öfkem ona değil içine düştüğüm durumaydı. Nefes alamıyordum.

Adımlarımı kendi odama yönlendirip Milat'ın yanından geçerken, "Polis ifadem için gelene kadar kimseyi görmek istemiyorum," dedim net bir ifadeyle.

Kalp atışlarım kulağımdan uğuldarken koridora girdim. Banyoya girip arkamdan kapıyı kapattım ve kilitledim. Dolabın bir çekmecesinde tıkaç görmüştüm daha önce. Tıkaçları çıkarıp kulaklarıma tıkadım hiçbir şeyi duymamak için. Üzerimdekileri çıkarıp sıcak suyun altına girdim. Sıcak su kesik tenimi sızlattı ama umursamadım. Uzun bir süre suyun altında durdum. Her ihtimali düşündüm. Eğer tutuklanacak olursam ve kasıtlı adam öldürme kadar ceza almayacak olursam Ekin'in avukatlığıyla minimum üç sene kadar ceza alırdım sanırım. *Üç sene... Aral'ın evlenmek istediği zaman aralığı...*

Parmağımdaki yüzüğüme dokundum suyun altında otururken. Üç sene içeride yattıktan sonra bitecek miydi peki her şey? Sanmıyordum. Tekrar başa saracaktı her şey. Babam bir kez denemiş ve başarısız olmuştu, artık başarılı olma ihtimali çok düşüktü. Beni almadıkları sürece, gen dizilimimi elde edemedikleri sürece rahat vermeyeceklerdi. Onların gözünde tek bir kişinin hayatı onların elde edeceği güç için hiçbir şeydi, feda edilebilirdi ama bu benim hayatımdı. Tek olan hayatımdı. Bana bir kere verilen hayatımdı. İnanmadığım bir savaş uğruna feda etmek istemiyordum. Ben üç sene sonra doktor olmak, Alin birinci sınıfa giderken iş dönüşü onu okuldan almak, annem ve babamla mutlu bir akşam yemeğinde buluşmak, Aral'la evlenmek, Mandalina ve Araf'a konuşmayı öğretmek, kendi huzurlu hayatımı kurmak istiyordum.

İçimdeki ağlama istediği boğazımda bir yumru olurken her şeyi baştan sona düşündüm. Yaşadığım kırk günü düşündüm. Babamın notlarını, sistemi ve babamın anlattıklarını düşündüm. Babamın yapsaydım her şey biterdi belki, dediği o ihtimali düşündüm. Babamın planının işe yaramamasının sebebini düşündüm. Ares'in söylediklerini düşündüm. Hükümdar Çakırca'nın söylediklerini düşündüm. Bir plan yaptım ihtimallere dayalı ve kayıplarla dolu. O plandan kaçmak istedikçe Alin'in gözyaşları yakaladı beni ensemden, Aral'ın alamadığı nefes tuttu başımı,

annemin korkuları açtı gözümü, babamın yaptıkları kaçmaya çalıştığım o plana çevirdi yüzümü. *Üç sene içeride yatacak olmaktansa bir o kadar seneyi kurtuluşum için heba edebilir miydim gerçekten?*

Vücudum titremeye başladı. Aral'ın dizinde oturmak, ona sarılmak ve her şeyi unutana kadar onu öpmek istedim. Fakat eğer bu plana uyacaksam Aral olmayacaktı hayatımda bir süre, ne kadar süreceğini bilmediğim. Onsuz yapabilir miydim?

Titreyen ellerime baktım. Ölmemek için yalvaran o adamın sesi kafamın içindeydi hâlâ. Çocukları satan bir pedofiliydi, ölmeyi hak ediyordu ama yine de sesini kafamın içinden silemiyordum. Hükümdar Çakırca haklı. Bundan sonra neye mecbur olacağımı bilemezdi kimse.

Suyun altında panik atak krizleri geçirdim bir süre. Kafamda mecburiyetlerimi sıraladım. Zamanın hızlı geçtiğini savundum, içeride yatacağına savaşırsın, dedim kendime. Bir süre sonra durgunlaştım her şeyimle. Karar verdiğim an vücudum titremeyi bıraktı, üzerimde tuhaf bir rahatlama hissettim. Ve o an intihar eden insanların neden son günlerinde çok neşeli olduğunu anladım iliklerime kadar. Çünkü artık sona vardığını biliyordu. Artık karar verilmişti, bitiş çizgisi önündeydi. Son adımlardı. Biliyordu. Benim gibi...

Suyun altından çıktım. Kurulanıp çıkardığım kıyafetleri geçirdim üzerime. Banyodan çıktığımda Aral'ı gördüm kapının önünde ama adımlarımı durdurmadım. Eğer durup ona bakarsam tereddüt etmekten ve tekrar çok korkmaktan korktum. Onu tanıdığımdan beri ilk kez onu görmek istemedim. Onu ne hale getirdiğimi, onu hak etmeyişimi, bir katil olduğum halde katil olmadığımı söyleyip içeride yatmamam için çırpınışını görmek istemedim.

Önünden geçip kendi odama değil Alin'in odasına girdim. Annem Alin'in yanında uyuyordu. Birbirlerine sarılmışlardı. Burnumu çekerek yorganı kaldırıp annemin yanına girdim. Uyuduğunu sandığım annem yanına uzandığım an bana döndü, beni kollarına aldı. Islak saçlarımı okşarken kulağımdaki tıkacı çıkardı yavaşça. Sonra da küçükken okuduğu Lehçe bir ninniyi söyledi. Ninni güzel yaşayacağımı söyledi. *Tersi çıkar,* dedim içimden.

Annemin kollarında uykuyakaldım. Rüyamda tutuklandığımı gördüm onlarca kez. Onlarca kez uyandım fakat ancak iki saat olmuştu. Ne zaman gözlerimi kapatsam tutuklandım, Aral'dan ağlayarak ayrıldım ve sevdiğim herkesten uzak kaldım. Kâbusumdan kurtulamayınca

uyandım. Yatakta oturdum usulca. Annemi ve Alin'i izledim bir süre sessizce. Alin fiziksel olarak iyiydi ama sanırım bir süre korkacaktı. Annemin korkusu eskiydi ama başında pansuman bandı vardı. Alin ve Batı alınırken olmuştu muhtemelen ve bu bana küçüklüğümü hatırlattı.

Annem doğurduğu çocukları kendi ailesinden korumaya çalışan bir kadındı. Çocuklarının yaşadığı akla hayale sığmazdı ve o bundan öylesine korkuyordu ki ağzını bıçak açmazdı. Bana sustuğu için kızmıştım ona hep, hatta kırgındım ama şimdi burada izlerken onları hak verdim anneme. Onu anladım. Aral beni nasıl seviyorsa her şey uğruna, o da babamı öyle seviyordu. Aral her şeye rağmen onu kurtardığıma inanıyordu, annem de babama öyle inanıyordu. Aral bir çocuk istiyordu her şeye rağmen ve biliyordum ki ikna olsam bu fikre yeterince, bir çocuğumuz olsaydı ona kendimi anlatamazdım. Hem de kaç yaşına gelirse gelsin... Hele ki başına bir şey gelse benim yüzümden, ona nasıl derdim benim yüzümden diye? Aral'ı bıçakladığım gerçeği göğsümde yanıyordu hâlâ. Dile getiremiyordum sadece. Affediyordum onu bu yüzden.

Sessizce iç çekip Alin'e baktım. Ne zaman unuturdu dün olanları? Beni ne zaman unuturdu? Üç sene sonra dönsem hatırlar mıydı beni? Yoksa unutmuş olur muydu çoktan? O henüz dört yaşında. *Bir süre görmezse eğer büyüdüğünde hatırlamayacak beni...*

Burnumun sızladığını hissettim. *Korkuyorum Aral... Unutulmaktan ve döndüğümde artık sevilmemekten korkuyorum. Her şeyi kaybedeceksem eğer savaşmanın anlamı ne?*

Ayağa kalktım yavaşça. İkisini de öpüp çıktım odadan. Diğer kulağımdaki tıkacı da çıkarıp yere bıraktım öylece. Kulak tıkayacak bir şey kalmamıştı artık, ev sessizdi. Kafamda yine yüzlerce ihtimal vardı; hepsi bir yere oturuyor, bir muhtemel sona varıyordu.

Boş salonun loş ışıklarında yolumu buldum. Aral arka bahçede olmalıydı. Yukarı, çalışma odasına çıktım. Adımlarım sessizdi, odaya girdim. Masa ışığını açtım. Bir not kâğıdı aldım. Her bir detayı, bilmeceyi, öğrendiklerimi ve soru işaretlerini not ettim. Her şeyi bugün olduğum yere getirdim. İhtimaller bir okyanustu, benim elimde olansa iki seçenekten ibaretti. İkisi de ayrılık içeriyordu. Ayrılıktan kaçamayacaktım. Kaçarak yaşamak bir seçenek olabilirdi ama o seçenekte de yanıma Aral'ı ya da Alin'i alamazdım. Ve bununla kalamazdım bir sonuca da varamazdım.

Buraya nasıl geldiğimizi, babamın planını, Ares'i ve dün sabah yaşadıklarımı, banyoda düşündüğüm her şeyi sakin bir kafayla not ettim.

Seçeneklerimin artılarını ve eksilerini not ettim. Tek başıma kendime bir ayrılık seçtim. Beni sonuca ulaştırabilecek tek sonuca vardım. *Bazı insanlar böyle yaşar, diye değil... Nasıl istiyorsam öyle yaşamak için...*

Yazdığım nota baktım. Gözlerim notumdan yüzüğüme çevrildi. Yüzüğüme dokundum sevgiyle. Bu yüzüğe yükledim tüm umudumu. Aral'ın sevgisine ve kendime güvenerek kalktım ayağa. Kalemi kalemliğe bırakıp notu katladım ve çıktım odadan. Aral'ın odasına girdim. Odası boştu. Onun gibi kokuyordu. Kokusu burnuma dolduğu an kalbimin hızlandı. Kitaplığına giderken derin derin nefesler aldım. Kitaplığından Kral Lear'ı bulup aldım elime. Elimdeki kâğıdı sevdiğim o alıntının bulunduğu sayfaya yerleştirdim sıkıca.

Bak işte feleğin çarkı devrini tamamladı,
Beni aynı yere getirip bıraktı.[*]

Ona anlatırsam işlemezdi planım. Bu yüzen eğer bir gün beni hatırlayıp bu kitaba giderse eli, bilsin istiyordum. Bir gün görürse neden bu yolu seçtiğimi bilsin istiyordum.

Kitabı aldığım gibi bırakıp çıktım odasından. Merdivenleri inecekken Batı'yı görmek ve onu bir kez öpmek isteyerek odasına baktım ama odasında yoktu. Deniz'le uyuduğunu tahmin ettim. Batı'nın ailesi yoktu belki ama iyi ki abileri vardı. İyi olacaktı. İyi olmaları için elimden geleni yapacaktım.

Salondan geçtim, ayaklarım beni ona götürdü. Ona doymak istiyordum ama doyamayacağımı bilmiyordum. *Tek bir gün yetmez ki bana...*

Arka bahçenin kapısını araladım sessizce, uzun olduğu için koltuktan sarkan ayaklarını gördüm. Sığmadığı yerlere uzanıyor olması kalbimi kırıyordu. Artık daha fazla kırılsın, endişeden elleri titresin istemiyordum. Sessiz adımlarla yürüdüğümden yanına gidene kadar farkıma varmadı. Koltuğun önüne geldiğimde gözlerini açtı ama o konuşamadan bacağımı koltukla kalçası arasına sokarak karnına oturdum yavaşça. Elleri anında bana uzandı. Doğruldu yavaşça, bir bacağını kendine çektiğinde sırtıma destek oldu. Bir eli belime yaslanırken biri hâlâ nemli olan saçlarıma dokundu. Gözlerinde saf sevgi vardı. Bu gözlerin içinde kendimi görmek

[*] William Shakespeare, *Kral Lear*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul, Nisan 2020, s. 155, Çev. Özdemir Nutku.

hayatımdaki en güzel ikinci şeydi Alin'den sonra. Ve bu gözlerde kendimi uzun bir süre göremeyecektim.

Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki sevmeden ve öpmeden edemezdim. Ellerim yüzüne dokundu. "Sesimi yükselttiğim için özür dilerim," diye fısıldadım samimiyetle. "Olmak istemediğin bir adam ol istemiyorum. Ben istediğim kişi olamıyorum Aral. Bir de sen istemediğin biri ol istemiyorum."

Yutkundu. Tonlarca şey yuttu sanki. Saçlarıma dokunurken kafasını iki yana salladı özür dileme, der gibi. "Buraya nasıl geldik bilmiyorum."

Ben biliyorum Aral. Hangi yolları yürüdük biliyorum ve çizdikleri yolda yürümeye mecbur bırakacaklarsa eğer beni, onların da yolunu şaşırtacağım ki kaybolsunlar benim gibi ve onlar da kursun bu cümleyi senin gibi. Senden daha çok acı çekerek ve tıpkı dün sabah gibi yalvarsınlar bana yaşamak için. İstediğim bu artık benim.

"Beni seviyor musun hâlâ?"

Kaşları çatıldı bu sorumla. "Hâlâ rağmenlere dairdir Lina. Sen bir rağmen değil, her şeysin."

Parmaklarım yüzüne dokundu sevgiyle. "Beni sevdiğini söyle," diye rica ettim.

"Seni çok seviyorum," dedi gözlerime bakarak. "Ne olursa olsun değişmeyecek bir şey bu."

Kalbim ritim değiştirdi. Gülümsemeye çalıştım. "Birkaç sene ayrı kalsak bile mi?"

Gözlerinde bir öfke ateşi yanmaya başladı. "İçeri girmene izin vermeyeceğim," dedi net bir sesle. "Bir yol bulacağız. Baban da ben de buna izin vermeyeceğiz, tamam mı?"

Kafamı salladım. İkisinin de benim için her şeyi yapacaklarına en ufak şüphem yoktu.

"Peki bulamazsak? Sever misin yine de?"

"Bulacağız," dedi aksini düşünmek istemiyormuş gibi.

"Sever misin?" diye sordum tekrar.

Dişlerini sıktı bu ihtimalden nefret ederek. Sonra saçlarımdaki eli başımın arkasına yaslanıp beni kendisine çekti. Burun buruna geldik.

"Yaşadığım süre boyunca..." dedi dudaklarımın üzerine. "Benim için sadece sen olacaksın. Unuttun mu?" Sol elinin ortaparmağındaki yüzüğü yanağıma sürttü. *"Ne senden öncesi ne senden sonrası.* Ama söz veriyorum onlar kazanmayacak."

Kalbim dokunduğu her yerde atarken sağ elimi yüzümdeki sol elinin üzerine koyup yüzüklerimi birbirine yaslarken dudaklarını öptüm. Sol elim yanağından ensesine ilerleyip saçlarına tutundu, onu kendime daha çok çektim sanki bana yetmiyormuş gibi. Sol elini tuttuğum için elini yanağımdan çekmeden çenemi kavradı kaçacakmış gibi. Sağ eliyle de sarılıyordu bana. Sevgiyle dudaklarını öperken her şeyimin ona aktığını hissettim. Ağlamak geldi içimden ama eskiden olduğu gibi içime akıttım tüm gözyaşlarımı. Bir süre ona ağlayacağım, dizinde oturacağım, teselli edileceğim, öpebileceğim bir Aral'ım olacağını sanmıyordum.

Nefeslerimiz ağırlaşırken dudaklarını yalayıp dilimi dudaklarımdan içeri soktum, dillerimiz birbirine dokundu. Tenim ısındı ama onu kışkırtmadım, doyasıya öptüm yalnızca. Nefes nefese kalsam da bir an bile bırakmadım onu. Yalnızca bana değil, ona da bu yetmiyordu sanki. Saçlarımı canımı acıtmadan avucunda sıkıyor, dudaklarımı emiyor, ısırıyordu. Sanki başımıza gelenleri unutmak ve bana da unutturmak istiyordu. *Ama unutmamdan en çok o korkuyordu.*

Dudaklarımı bırakıp çenemi öperken, "Beni sevdiğini söyle," dedi tenime.

"Seni seviyorum," dedim nefes nefese. "Seni çok seviyorum."

Boynumdan öptü. Saçlarını çekerek onu tenimden uzaklaştırdım ve gözlerine baktım nefes nefese. "Seni seviyorum," dedim gözlerine bakarak. "Sakın unutma."

"Unutmak için vaktim olmayacak," dedi dudaklarımın üzerine. "Her gün duyacağım bunu senden."

Her şeyimi verirdim bu gelecek için. Dudaklarını tekrar öptüm. Bu kez kısa ve yumuşacıktı. Yüzümü boynuna gömdüm. Boynuna öpücükler bırakırken kollarımı omuzlarına sardım. O da bana sarıldı. Omzumu öptü, ardından yavaşça geriye bıraktı kendisini. Üzerine uzandım, saçlarımı okşadı.

Kızaran dudaklarını ıslattı. "Uyu biraz," dedi gözlerime bakarak. "Yarın çok daha iyi bir gün olacak."

Buna inanmayı ve derin bir uykuya düşüp uyandığımda aklıma bu kararımın çok da mantıklı olmadığını düşündürecek bir fikir gelmesini istedim.

Aral bir süre sonra uyudu ama ben hiç uyuyamadım. Ne bu fikre inanabildim ne de yeni br fikir bulabildim. Güneş doğana kadar kokusunu içime çektim ve kalbinin sesini dinleyip hafızama kazıdım her bir anını.

Saat yedi olduğunda doğrulmak istedim ama belime sarılı kolu izin vermedi. Saçlarımdan öptü beni.

"Uyumadın mı hiç?" diye sordu pürüzlü bir sesle.

Başımı çevirip ona baktım. "Uykum gelmedi."

Alnımdan öptü bu kez. O da hiç uyuyamamış gibiydi. Yüzüne dokundu.

"Ekin'in bir fikri var," diye mırıldandı.

Merak ettim. "Neymiş?"

Boğazını temizledi. Bundan hiç hoşlanmadığı belli oluyordu.

"Sorun değil," dedim rahatlaması için. Hiçbir plan benimkinden daha mutsuz edemezdi.

Sol eli saçlarıma dokundu alışkanlıkla. "Eğer fiil ehliyetini korkutma ve tehdit şartıyla etkileyemiyorsak; başka bir yolu var."

Dirseğim üzerinde doğruldum yavaşça. "Akıl sağlığı mı?"

Hoşuna gitmediği her halinden belli bir ifadeyle başını salladı. Akıl sağlığımın yerinde olmadığına dair rapor alırsam içeri girmezdim belki ama bu, Tilkilerin peşimi bırakmasını sağlamazdı.

"Cezaevinde değil akıl hastanesine yatarım."

Kafasını iki yana salladı. "Sana evde bakabilecek durumumuz olduğunu bildirebilir ve rüşvetle halledebiliriz."

Kafamı salladım. "Ve kendi adıma hiçbir şey yapamam, doktor olamam, hiçbir zaman seninle evlenemem, çevirmeye yakalanırım diye araba süremem ve rahat rahat dışarıda bile gezemem."

Yutkundu. Biliyordu hepsini. Sadece aksi bir duruma karşılık çaresi yoktu ve zamanı kısıtlıydı bir çare bulmak için.

"Bencilce ama en azından yanımda olursun."

Bu kalbimi öylesine kırdı ki ufacık cam parçaları kalbime aynı anda batmış gibi yaktı canımı. Aral'ın en büyük bencilliği birini yanında tutmak istemesi olabilirdi. Ağlama isteğimi bastırmak için tüm mecburiyetlerimi sıraladım aklımda. *Ağlayamazsın Lina. Ağlarsan Aral anlar bir derdin olduğunu. Derdin olduğunu anlarsa derdini de anlar. İşin içinden çıkamazsın.*

Yanağını okşadım sevgiyle. "İçeri girmediğim ya da onlara gitmediğim sürece devam edecek," diyebildim zorlukla.

"Onlara gitmek diye bir şey yok," dedi kesin bir dille.

Yorum yapamadım. Doğulmak istediğimde Aral yine izin vermedi.

"Lina," dedi bir şeyden şüphelenmiş gibi. "Söz ver bana."

Boğazıma bir yumru oturdu.

Gözlerimin içine baktı. "Kendinden vazgeçmeyeceksin."

Bunun için söz verebilirdim sanırdım. Hayatımdan ve ondan vazgeçmeyecektim.

"Söz," dedim gözlerine bakarak.

Başını kaldırıp dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktı. Beni kendisiyle birlikte kaldırdı.

"Babana göre eğer kamera görüntülerini kullanmaya karar verirlerse; Michal bir Maça Ası olduğundan yüzünü göstermekten kaçınmak için yalnızca bazı açıları gören kameraların görüntülerini kullanabilirler. Ekin iddianameyi okuduktan sonra başka yolu olmadığına karar verirse görüntülerle oynandığını ve senin vurmadığını söyleyecek. Milat'ın bir arkadaşı kamera görüntülerini değiştirmemizde yardım edecek ve kurşunun senin silahından çıkmadığını iddia edeceğiz. Baban üstlenecek. Ellerinde yeterince kanıt yok ve isteseler de otopsi yapamazlar. Ekin iyi bir avukat, halledeceğiz."

Ekin iyi bir avukattı ama ben *böyle* bir hayat istemiyordum.

"Babam için sorun olmaz mı?"

Kafasını iki yana salladı. "O bir asker ve zaten aranıyor. Aklandığında bu dosyası da kapanacak."

"Ya Michal'in yüzünü gösterirlerse?" diye sordum bu kez.

"Kızıl Tilki resmiyette faaliyet göstermeyen bir örgüt olarak biliniyor. Göze alamazlar."

"O zaman aranan bir suikastçının beni zorladığını söylesek? Bir suikastçı tarafından tehdit edilmek yeterince zorunda bırakılmış olur."

Dişlerini sıktı. "Eğer Michal'i ifşa edersek senin de suikastçı olduğuna dair iddia ortaya atılabilir. Babanın durumunu da sana mâl edebilirler. Ama aynı sebepten müzayededeki görüntüleri kullanamayacaklarını biliyoruz."

Yutkundum usulca. "Seni bıçakladığım görüntüyü kullanacaklar."

Kafasını salladı bundan nefret ediyor gibi. "Zorunluluk hali sayılması için çaba gösterecekler. Ben şikâyetçi olmayacağım, yanlışlıkla yaptığına ve hayati bir yara almadığıma dair yazılı ve imzalı ifade verdim Ekin'e gerekirse kullanması için. Sen de eğer gerekirse tetiği çekmediğini söyleyeceksin. Eğer onlar doğruyu yanıltılıyorsa biz de kendi doğrumuzu yazarız."

Bundan kaçsam bile bir sonraki ne olacak Aral? Bu sefer neyle tehdit edecekler beni? Neye mecbur bırakacaklar? Ya yalnızlaşacağım kimse

zarar görmesin diye ya da herkesi kaybedip kimsesiz kalacağım. Kendi doğrumu baştan yaratmam lazım benim...

O sırada kulağıma araba sesi doldu. "Bir araba geldi," diye mırıldandım.

Aral'ın telefonu titredi. Kürşat'tan gelen bir mesajdı ve iki kelimeydi.

Polisler geldi.

Aral'ın tüm bedeni gerildi. Bu adamı üzen herkesi üzecektim. Alin'i ağlatan herkesin gözyaşını içecektim. Ellerimdeki kan artık onların kanı olacaktı ve canimin istediği bensem; celladı olacaktım. Artık kaçmak yok. Kararımı verdim.

Uzanıp yanağını öptüm soğukkanlılık ve saf sevgiyle. "Üzerimizi değiştirelim."

Aral şakağımdan öpüp benimle kalktı. Bahçeye giren adamların ayak seslerini dinledim. Arka bahçeden çıktık. Ben odama giderken Aral kapıya gitti. Üzerimi değiştirdim. Alin'in odasına uğrayıp annemi ve Alin'i öptüm. Bu eve bir daha gelir miyim bilmiyordum ama üzerine çok düşünmedim.

Annemi öptüğümde uyandı hemen. O da tüm gece uyumamıştı ama sabaha doğru sızmış olmalıydı.

"Lina," dedi endişeyle. "Nereye bir tanem?"

"Polis geldi," dedim usulca. "Merak etme, sorun yok."

Annemin gözleri dolarken ellerimi tuttu sıkı sıkı. "Korkma sakın. Baban halledecek."

Kafamı salladım. "Biliyorum." Başındaki yaraya baktım. "Seni seviyorum anne."

Annemin gözleri şaşkınlık ve hüzünle daha fazla dolarken boncuk boncuk yaşlar düştü gözlerinden. Kollarını bana sıkıca sardı.

"Ben de seni çok seviyorum bir tanem."

"Lina'cığım?" dedi uykulu bir ses.

Gözlerim ona çevrildi. Cam gibi parlayan mavi gözleri bana bakıyordu. "Yeyeye gidiyoysun?" diye sordu uykulu bir ifadeyle bana bakarken.

Yutkundum. "Okula gidiyorum," diye yalan söyledim. Geleceğim, diyemedim.

Doğrulup yanağımdan öptü beni. Ben de onu öptüm sevgiyle. Kokusunu içime çektim.

"Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyoyum Lina'cığım."

Yanağını okşayıp daha fazla kalırsam cesaretim kırılacağından çıktım aceleyle. Aral üzerini değiştirmiş; Deniz, Güney, Kürşat, Şahin, Milat ve polis özel harekât kıyafetleri giyen uzun boylu bir adamla kapının önünde duruyordu. Yedisi de uzun boylu olduğundan ancak yanlarına vardığımda arkalarındaki polis memurlarını görebildim. İki kişilerdi. Beni gördüklerinde özel harekât kıyafetleri giyene çevirdiler gözlerini.

"Biz merkeze geçiyoruz o zaman başkomiserim."

PÖH kıyafetleri giyen yeşil gözlü adam onları onayladığından verandadan indiler. Ardından gözleri kısa bir an bana dokunup, Aral'a kaydı.

"Hazır mıyız?"

Aral derin bir nefes aldı. "Hazırız." *Değildi.*

Birlikte dışarı çıktık. Deniz saçlarıma dokundu önce sonra bana sarıldığında kendimi garip hissettim. En çekindiğim Çakırca o olmuştu hep ama şimdi bana sarıldığında sanki her şeyimle kabul ediliyormuş gibi hissettim.

Büyük ellerini omuzlarıma koyup hafifçe eğildi ve yüzüme baktı. "Her şey iyi olacak."

Onu uzun bir süre görmeyeceğimin bilinciyle elimden geldiğince gülümsedim. "O kurabiyeyi mutlaka ye," dediğimde başta anlamadı. Sonra ne demek istediğimi anlayıp kafasını salladı ama kaşları çatılmıştı. "Veda ediyor değiliz Lina. Alt tarafı ifade vereceksin."

Kafamı salladım. "Biliyorum." Öyle de olacaktı zaten. "İlk ifademi vermeye giderken bilgece bir şey söylemem gerekir diye düşündüm."

Deniz'i gülümsetti bu. Pozitif olduğumu düşündü. Pozitiflikten öteydim. Gözlerim Güney'e çevrildiğinde gözlerinde gördüğüm şey endişeydi. Ancak o canavarla yaşayan biri durumun vahametini anlayabilirdi. Ona bakarken Kuzey'i anımsadım ve bu bana Jan'ın Kuzey'e söylediği bir şeyi hatırlattı. *Kuzey, Güney'i korumak için onun yerine geçiyormuş hep. Kuzey'in bunu ondan öğrendiğini anladım. Bu yüzden Jan, Kuzey'i Ares'e karşı korumuştu muhtemelen.*

"Kazanacaksın mutlaka," dedi Güney bana güç vermek ister gibi.

Kafamı salladım. Kürşat elini başımın üzerine koydu. Bir kemiği çatladığından diğer kolu alçıdaydı.

"Yine iddiaya girdim," dedi gözlerime bakarak. "Hep kazanırım."

Gülümsetti bu beni. Aral elimden tuttuğunda onlara el salladım. Milat yanımızda olduğu için Kürşat evde Deniz'le kalacaktı. Aral'la birlikte

verandadan inip arabasına ilerledik. Sanırım yeşil gözlü yanımızda olduğundan polisler kaçmayacağıma güvenerek kendi aracımızla gelmemize ses etmemişti.

Aral, "Ekin, orada olacak," diye bilgilendirdi beni. "O yokken hiç kimseye hiçbir şey söyleme."

Biliyordum. Zira bu süreç çok uzun sürmeyecekti. Bu düşünceyle Aral'ın elini daha sıkı tuttum. Bu eli uzun bir süre tutamayacak olmak kalbime bir cam kırığı gibi batıyordu ama zaman zaman onu görme fırsatı bulabileceğime inandırmak istiyordum kendimi.

"Dünkü kıyafetlerini yaktım. Bulaş sağlayacak her yeri temizledim," dedi Milat yanımda yürürken. Başının bana çevrildiğini hissedince ona baktım. "Daha önce silah kullandın mı?"

"Evet."

"Kanıtlayabilirler mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Polis merkezinde palyaço Aral'a saldıracak sanıp savcının, müzayededе Aral'ın silahını çekmiştim ama ikisinde de tetiğe basmadım."

Gözleri bir anlığına Aral'a çevrildi siz ne yaşıyorsunuz, der gibi. Sonra bana bakıp kafasını salladı. "Silah çekmekle kullanmak aynı şey değil. Daha önce silah kullanmadığını söyle. Silah kullanmayan birinin başından hedef alması çok zordur."

Gözlerim yanında yürüyen polise çevrildi istemsizce. Bir polisin yanında yalan beyan planlıyorduk.

"Egemen biliyor her şeyi," dedi Milat gözlerime bakarak. "Sorun yok."

Egemen gözlerini bana çevirip baktı. "Yaşadıkların için üzgünüm," dedi. Ses tonu o kadar nazikti ki şaşırdım. Dışarıdan çelik gibi sinirleri olan ketum birine benziyordu ama her ne söyleyecekse gözlerinde biraz üzüntü gördüm. "Her doğru iyi, her yanlış da kötü olmayabilir."

Hayat gibi...

"Teşekkür ederim," dedim yalnızca.

Aral'ın arabasına binerken Milat ve Egemen arka koltuğa geçtiler. İkisi arka koltuğu tamamen doldurdu. Egemen dizleri Aral'ın koltuğuna sıfırdı. Aral da onlar kadar uzun olduğundan Egemen sığsın diye koltuğunu ileri çekememişti ama ben Milat'ın dizlerini koltuğumun hemen arkasında hissedebildiğimden koltuğumu ileri almıştım sığabilmesi için.

"Teşekkür ederim," dedi koltuğumu ileri aldığım için.

"Önemli değil," diye mırıldandım kemerimi takarken. "Bu cüsseyle saklanması zor oluyordur."

Aslında bir gerçeği dile getirmiştim ama Egemen gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Kendisinin de pek bir farkı yoktu halbuki. Kocamandı.

Milat'la dikiz aynasından göz göze geldik. "Saklanan bir tip değilimdir," dedi düz ve açıklayıcı bir ifadeyle.

Belli oluyordu. Yoksa hangi akıllı Tilkilerin peşine düşerdi ki? Deli olmak lazımdı.

Aral yola koyuldu ve sessiz bir yolculuk oldu. Yol boyunca tüm seçenekleri, seçtiğim yoldan gitmemek için her yolu düşündüm ama hepsi yine aynı yola çıktı. Daha fazla yıpranıp yıpratmanın anlamı yoktu. Koyun postundaki kurt olmak, kırk sene bir koyun gibi yaşayıp kurda av olmanın korkusuyla yaşamaktan daha iyiydi.

Yan aynadan bizi takip eden Jan'ı izledim. Tilki olarak büyütülüp yetiştirildiği halde o bile bir noktada kendi kararını vermek istemişse başkaları da isteyebilirdi. Bu ihtimale tutunmaktan ve Ares'e güvenmekten başka şansım yoktu. Bazı insanlar böyle yaşar, der durur yaşardım ama hiç bu kadar çaresiz kalacağıma inanmazdım.

Araba Beşiktaş polis merkezinde durduğunda palyaçoyla karşılaştığım anı anımsadım. İşler o günden sonra hiç yolunda gitmemişti ve bugünden sonrası hep ya uçurumun kenarı ya da uçurumdan aşağıydı.

Milat ve Egemen arabadan inerken Aral ve ben birkaç saniyeliğine yalnız kaldık. Uzanıp elimi tuttu sıkıca.

"Her şey iyi olacak," dedi buna benden çok kendisi inanmak istiyormuş gibi.

Kafamı salladım. "İyi olacak," diye onayladım onu.

Yakın zamanda değil belki ama bir gün mutlaka her şey iyi olacak Aral.

Birlikte arabadan inip el ele karakola ilerlerken Yiğit ve Ekin kapıda bizi bekliyordu. Yiğit'in yüzünde hem kızgın hem de üzgün bir ifade vardı. Pek anlaşıyor sayılmazdık ama yaşadığım hayattan benim kadar nefret ettiğini biliyor ve ona güveniyordum açıkçası.

Yiğit, "İyi misin?" diye sordu bana.

Gülümsedim hafifçe. Sanırım onu bile özleyecektim.

"İyiyim."

Kafasını salladı. "Tehditle olduğunu biliyorum," dedi gözlerime bakarak. "O soytarıların kazanmasına izin verme."

Kafamı salladım. Fakat yalnızca soytarılarla değil, kendi ailemle savaşıyordum ben. *Kazanmaları işten bile değildi.*

Birlikte içeri girdik. Aral elimi tutarak solumda yürürken sağımda Ekin vardı.

Ekin, "Bana ayak uydur," dedi gözlerime bakarken. "Buradan elimizi kolumuzu sallayarak çıkacağız."

Ona inanıyordum. Beni bu sefer bir şekilde kurtaracağına emindim ama bir daha yaşanacak olursa bundan kaçamayacağımı biliyordum. Belki bir gün sonra olurdu belki bir ay sonra belki iki ay sonra. Fakat beni ya kafese kapatacak ya da boynuma bir tasma takacaklardı. Mecburiyetlerim seçeneklerimi tüketiyordu. Bir senedir verdiğim her karar, bir mecburiyet ve bir vazgeçişti.

Ares'in müzayedede Aral'ı anafilaktik şoka sokması boşa değildi. Tetiklenmemi istemişti. Tetiklenirsem neler yapabileceğimi en iyi o biliyordu. Yüksek Şûra'nın gözüm kararırsa neler yapabileceğimi görmesini istemişti. Kendi ellerimle kendimi pazarlamış, hiç istemediğim halde en çok istenen kart haline gelmiştim. Yüksek Şûra genlerimi istiyordu. Tedavinin ta kendisiydim. Kaçamazdım artık bundan.

İfademi Yiğit değil bir başka savcı alacaktı ve yüzündeki ifadeden bile tutulduğu belli oluyordu.

Yiğit gözlerinde bir nefretle, "Onca şey yaşandı..." diye mırıldandı öylece. "Ama bazı *korkuluklar* öyle köklü ki yerinden sökmesi zaman alıyor."

Korkuluktan kastının yüzünde meymenet olmayan adam olduğunu biliyordum ama bu bana geçen seneki bir olayı hatırlattı.

"Geçelim," dedi adam gözlerime bakarken.

Üzerime geleceğini gözlerinden anlayabiliyordum.

Aral karşıma geçtiğinde kontağımızı kesti. Gözlerindeki öfkeyi gördüm ama yüzümü avuçları arasına alıp alnımı öptü.

"Her şey iyi olacak," dedi buna çok inanarak. "Halledersin. Ekin'e güven."

Kafamı salladım. "Görüşürüz."

Kafasını salladı. Önümden çekildi istemeyerek. Ekin elini sırtıma yerleştirdi, desteğini iliklerime kadar hissettim. Birlikte odaya girdik. Savcı masanın diğer ucunda bir komiserle oturuyordu.

Her şey konuştuğumuz ve beklediğimiz gibiydi. Ekin, taraflı savcının karşısında kendinden emin ve yenilmez bir avukattı. Konuşmam gere-

ken yerde konuştum, susmam gereken yerde sustum. Savcı zaman zaman üzerime gelmeye çalıştı ama soğukkanlılığımı hiç kaybetmedim ve bu onu daha da öfkelendirdi. Muhtemelen beni terletmesi ve korkutması istenmişti. Eğer bundan kurtulmak için çabalıyor olsaydım belki terlerdim biraz ama kararımı verip gelmiş olmanın verdiği bir hissizlik vardı üzerimde.

Savcı, "Zorunluluk halini esas almak için yeterince ikna olmadım," dedi öylece.

Ekin konuşacaktı ama ben susamadım.

"Pedofili ve insan kaçakçısı bir herifi bulup hapseden birine karşı ne kadar şansım olabilir ki?"

Kaşlarını çattı ama yanıt vermedi bana.

Gözlerime bakarak, "Müvekkilinizin akıl sağlığını kanıtlayın," dedi Ekin'e. "Toplum için tehlikeye sebep olmayacağına ikna olabilecek miyim bakalım?"

Beni normal prosedürle içeri tıkmayı başaramazsa deli olduğumu mu iddia edecekti yoksa mecburen gereken bir sağlık kontrolü müydü emin değildim. Önemli de değildi. Ekin ve ben önden ayrıldık. Odadan çıktığımızda Aral rahatlamış gibi omuzlarını gevşetti. Kollarını bana açtığında ona doğru yürüdüm, kollarının arasına girdim buna ihtiyaç duyarak. Sıkıca ona sarılıp kokusunu içime çektim. Keşke zaman dursaydı tam şu an...

"Söylemiştim," dedi rahatlamış bir sesle. "Hiçbir şey olmayacak." Ardından bir elini Ekin'e uzatıp sırtına dokundu. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Ekin. Gözleri Yiğit'e çevrildi. "Formalite icabı psikiyatri raporu alacağız. Lina'nın şiddete eğilimli olmadığına, orada gerçekten tehditle hareket ettiğine dair rapor alırsak zorunluluk hali, ağır korkutma ve tehdit olarak değerlendirmek zorunda kalacaklar."

Yiğit onu onayladı. "Takımın güzelmiş. Nereden aldın?" diye sordu sonra.

Bu sorusu başta alakasız geldi ama Ekin'in de verdiği garip cevapla şifreli konuştuklarını anladım.

"Böyle parçaları elde hazır tutmak için paraya kıydım, özel diktirip aldım."

Aral'ın elimi tutuşu sıkılaşırken Yiğit onu onayladı. Gözleri bana çevrildi. "Bunu da halledeceksin. Güçlü ol."

Kafamı salladım. *Halledecektim. Güçlüyüm. Değil mi Aral?*

Aral ve Yiğit vedalaştılar. Ardından Yiğit, Egemen'i yanına alarak onunla merdivenleri çıktı. Hararetle bir şey anlatıyordu ona ve bunun az önce Ekin'le konuştuğu konuyla ilgisi olduğuna emindim neredeyse.

Birlikte dışarı yürürken gözlerimi merakla Ekin'e çevirdim.

"Az önce şifreli mi konuştunuz?"

Gözlerini bana çevirdi ama şaşırmamıştı anladığıma. Onayladı beni. "Bir kelime okuyup bir kelime okumadan kurulan şifreli bir konuşma," diye açıkladı bana. "Bazen kamera olan yerlerde kelimeleri tersten telaffuz ederiz."

Az önce söylediği cümleyi anımsayarak söylediği şeyi denedim. *Böyle parçaları elde hazır tutmak için paraya kıydım, özel diktirip aldım,* demişti. *Böyle elde tutmak paraya özel aldım.*

"İfademizi alan savcıya para mı vermişler?" diye sordum Ekin'e.

Kafasını salladı. "Onun maaşında biri o kalitede takım giyemez," dedi gözlerime bakarken. "Biri bizi ısırsın diye beslemiş belli ki."

Hayatı ne kadar sır barındırıyordu bilmiyordum ama Ekin o kadar işin içindeydi ki neredeyse devlete çalışıyor sayılırdı. Müzayedede babamla birlikte Şirket'e sızmış, üzerinde bir Soytarı kıyafetiyle bize yardım etmeye bile gelmişti. İşin en görünmez elamanı olup en içinde olan insan olabilirdi.

Birlikte arabaya bindik. Milat nereden çıktığını bilmediğim bir yerden çıkıp yine arkama oturdu. Birdenbire ortaya çıkmış, sanki Mehmet Ali'nin yerini almıştı ve bunun sebebinin Balın olduğunu biliyordum içten içe. Belki de Atilla Durmuş artık Mehmet Ali'ye güvenmiyordu bu iş için. Bilmiyordum.

Sessizce oturdum koltuğumda, yol boyunca Aral'ı izledim. Zaman zaman bana bakıyor, sakin olduğum için rahatlıyordu ama öte yandan bir tuhaflık da seziyordu. Çünkü onun tanıdığı Lina'nın şu an stresten tırnaklarını birbirine geçirmesi ya da en azından bir kez panik atak geçirmesi gerekirdi. Ama şimdi baktığı Lina daha çok hissizleşmiş geliyordu ona muhtemelen ve bundan korktuğunu biliyordum. Kalbim sıkıştı bir an ona sevgimden. Eğer arabada ikimiz olsaydık araba sürmesini umursamaz onu öperdim. Sağ eli uzanıp yanımda olduğunu hissettirmek ister gibi elimi tuttuğunda sıkıca tutundum eline.

"İyi misin?" diye sordu bana ilgiyle.

"İyiyim," dedim yine yalan söyleyerek.

Ve bu sefer varlığıyla teselli edemedim kendimi. Çünkü yokluğuna hazırlıyordum kendimi. *Bir insanın sevgisinin varlığı bir insanı hayatta tu-*

sahibiken yokluğunda ölecek gibi hissettirebiliyor. Bir insanın yaşamak için bir insana ihtiyacı yok halbuki. Ama ben bir hayatı onsuz düşünemiyorum.

Bir hastaneye geldik. Milat bu kez peşimizden ayrılmadı ama yüzünü saklamak için bir maske ve şapka takmıştı. Ekin, hastaneyi avucunun içi gibi biliyordu. Bize yol gösterdi, telefonla kısa bir görüşme yaptı. Geldiğimiz psikiyatrın asistanı olduğunu söyleyen kız bize yolun devamında eşlik etti. Bir odanın önünde durup asistanının haber vermesini bekledik. O sırada gözlerimi doktorun isimliği üzerine diktim. *Dr. Esin Taşkıran. Bir gün ben de doktor olmak istiyordum. Dr. Lina Çakırca olmak istiyordum. Ama artık imkansızdı sanki.*

Asistan kapıyı açıp bizi içeri davet ettiğinde Milat dışarıda kaldı. Kapı arkamızdan kapanırken gözlerimi ayakta bizi bekleyen kadına çevirdim. Yüzünde nezaket gülümsemesi vardı ve güzeldi. Hep mutlu bir hayat yaşamış gibi temiz bir enerjisi vardı. Aral'ı gördüğünde şaşırdı biraz fakat şaşkınlığını yüzünde çok misafir etmedi.

Psikiyatrist, "Merhaba," deyip oturmamız için koltukları işaret etti kibarca.

İşaret ettiği koltuklara geçtik. Ekin ve Aral durumdan bahsettiler kısaca. Psikiyatrist konu benimle ilgili olsa da tek kelime etmediğim için bu süre boyunca ara ara bana baktı ama ben bir tepki vermedim. Konuşmalarından anladığım kadarıyla Yiğit ona çoktan bu olaydan bahsetmişti. Ekin'i ona yönlendiren de Yiğit'ti.

Olayı yeterince anladığına kanaat getiren psikiyatrist, "Bizi Lina'yla baş başa bırakır mısınız?" diye sordu nezaketen.

Aral bana bakarak ayağa kalktı ve alnımdan öpüp doğruldu. "Dışarıda olacağım."

Kafamı salladım. Aral ve Ekin dışarı yürürken doktor, Aral'a, "Deniz Çakırca'yla akrabalığınız var mı?" diye sordu.

Aral onu başıyla onayladı. "Abisiyim."

"Çok benziyorsunuz. Deniz, sınıf arkadaşımdı." Ardından gözleri bana çevrildi. "Benimle iyi olur merak etmeyin."

Aral ona teşekkür etti. Ekin'le dışarı çıktıklarında bir süre birbirimize baktık. Gözlerinin içine baktım, elaydı sanırım.

"Sır tutabilir misiniz?" diye sordum konuşmayı ilk ben başlatarak.

Gülümsedi hafifçe. "Çok iyi tutarım."

Derin bir nefes aldım. Üzüntüyle kapıya baktım sanki ardındaki Aral'ı görebilecekmiş gibi. Daha sonra suç beyan etmediğim ve kimsenin haya-

tını tehdit etmediğim sürece hiçbir şeyi söylemeyeceğine inanarak ilk kez birini üzeceğimi düşünmeden bir yabancıya anlatmanın rahatlığıyla kafamdaki her şeyi ona anlattım. Duracağım yeri değil, geldiğim noktayı ve bu noktanın beni bir adamı öldürmeye mecbur bıraktığını, o adamın neler yaptığını öğrendiğimde hiç vicdan azabı duymadığımı yalnızca Aral'ı ve Alin'i kaybetmekten korktuğumu anlattım. Beni dinledi, yüzünde tek bir yargılayıcı ya da onaylayıcı ifade belirmedi. Yalnızca dinledi beni.

"Belki de bazı şeyleri zorlamamak gerekiyordur," diye mırıldandım mecburiyet tasmam boğazımı sıkarken.

"Bizler insanız," dedi gözlerime bakarak. "Zorlamadan sınırımızı bilemeyiz."

Ellerime baktım. İçimden günlerce ağlamak geliyordu ama bunun için bile yorgundum.

"Yoruldum artık."

"Tuhaf," dediğinde ona baktım tekrar. "Tüm bunları anlatırken bir savaşa hazırlanıyor gibiydiniz halbuki."

Tüylerim diken diken oldu. Bir savaşçı görüyor muydu içimde gerçekten? Nefretim yalnız beni yaksın istemiyordum çünkü.

"Bir hafta kadar önce Savcı Yiğit, koşullanma ve tetiklenmeyle ilgili soruları olduğu için fikrimi almaya gelmişti. Bana sizden bahsetti, uzun uzun konuştuk. Yaşadıklarınız ne kadar zorsa siz de o kadar güçlüsünüz. Savcı Bey unutmanızı bir zayıflık sanıyordu ama unutmak savunma mekanizmanızın ne kadar güçlü olduğunu gösterir. Devam edebilmeniz, ayakta durabilmeniz için her şeyi yapıyor kafanızın içindeki mekanizma ve bana soracak olursanız hem mental hem de fiziki olarak çok güçlüsünüz. Doğru adımları atarsanız ve yeterince yardım alırsanız istediğiniz hayatı yaşayabileceğinizi düşünüyorum."

"İşiniz olduğu için mi böyle söylüyorsunuz?"

Kafasını iki yana salladı. "İşim sizi bir şeye ikna etmek değil. Zira istesem siz farkına varmadan ederdim."

Kafamı salladım anladım, der gibi. Yabancı birinden bunları duymak iyi hissettirdi. Vereceğim karara kendim ne kadar inanırsam o kadar başarılı olabilirdim.

Merakla gözlerimi ona çevirdim. "Islık duyduğumda tetiklenmemi durdurabilir misiniz?"

"Duyarsızlaşma üzerine çalışabiliriz ama sanırım babanız da bunu denemiş bir süre. Bu yüzden hipnoz deneyebiliriz isterseniz."

Hipnoz... Kafamın içine girecek yani. Sanki daha önce yapılmamış gibi...

"Kafamın içine daha fazla girilmesini istemem."

Anlayışla baktı ama bir şey söylemedi. Ben de bir şey söylemedim. Söyleyeceklerimin bittiğini anladı. Başka soru sormadı.

"Söylemek istediğiniz bir şey yoksa bitirebiliriz, ben cevaplarımı aldım."

Kafamı salladım. Ayağa kalktığımda o da kalktı benimle.

Kapıya ilerlediğimde, "Ne yapmayı düşünüyorsun Lina?" diye sordu arkamdan.

Bunu sorarken danışanıyla konuşmuyordu sanki. Gözlerimi ona çevirdim ve dürüst oldum.

"Onlara, 'Onun bizi cennete götüreceğini düşünürdük, cehennemi yaşatacağını bilemedik,' dedirteceğim."

Kapıyı açtığımda karşımda duran lacivert gözler önce bana ardından arkama çevrildi.

O sırada, "Dikkatli ol," dedi doktor arkamdan. "İyi insanlar için cehennemi yaşatmak cehennemi yaşamaktan daha yakıcı olabilir."

Bu yüzden bir insan değil Tilki olmam gerek...

Arkamdan kapıyı kapattım. Gözlerim Aral'ı aradı ve onu birkaç adım ötede, yanında Nilay'la buldu. Aral'la göz göze geldiğimizde çoktan bana doğru geliyordu. Nilay'ı görmek sinirlerime hiç iyi gelmedi, midem kavruldu. Tüm öfkemi ona kusmak istedim çünkü olmak istediğim her şeye sahipti.

Bana attığı her adım üzerime geliyordu sanki. Yaptıklarım, yaşadıklarım, yapmak üzere olduğum şey, onu kaybetme korkusu ve daha nicesi üzerime binerken inanılmaz öfkeli hissettim. Kıskançlık damarlarımda bir zehir gibi gezerken ben de ona yürüdüm, bir iki adımda karşı karşıya geldik. Uzanıp ensesine yerleştirdim elimi ve kimseyi umursamadan dudaklarını öptüm. Tüm dünyaya onun benim olduğunu göstermek istiyordum. Bizden uzaklaşan ayak seslerini işitmek bana iyi hissettirdi ama yine de öfkeliydim. Dudaklarından ayrıldığımda Aral'ın gözlerinde ne olduğunu anlamaya çalışan bir bakış vardı. Nilay yeterince uzaklaştığından öfkemi bastırmaya devam edemedim ve ona patlamamak için arkamı dönüp tam tersi yöne ilerledim.

Öfkemi sevdiğim adamdan çıkarmak istemiyordum. Fakat sinirliydim ona da. *Onu sevmediğimi bildiği halde onunla neden konuşuyordu?*

Ben içeride isteyerek katil olmayacağımı kanıtlamaya çalışırken o neden Nilay'la konuşuyordu? Nilay'la ne konuşuyordu? Konuşacak neyi vardı da konuşuyordu? Yine izin vermiş miydi dokunmasına? Neden?

"Lina," diye seslendi bana.

Ona dönüp bakmadım. Merdivenleri indim hızla. Çıkışa doğru ilerledim doğrudan. Beni yakalamak yerine takip etti. Kolumdan yakaladığında çıkış kapısından biraz uzaklaşmıştım.

Kolumu tutup önüme geçtiğinde gözlerinde endişe ve merak vardı. Anlamıyordu davranışlarımın sebebini. "Bir şey mi oldu?"

"Bir şey olmadı," dedim kolumu kendime çekerken. Kalbimdeki öfke dudaklarıma ulaştı. "Nilay'la konuşmanı bölmeseydin."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Boş ver," dedim öfkeyle.

Yanından geçmeye yeltendim ama beni tuttu yine sıkıca. "Bana bak Lina," deyip çenemi yakaladı ve kafamı kaldırdı. "Sorun ne?"

"Duydun," dedim çenemi elinden öfkeyle kurtarırken. "Ne diye konuşuyorsun o kadınla? Nefret ediyorum ondan. Neden onunla konuşuyorsun?"

İçimdeki kıskançlık ve öfke o kadar yüksekti ki Nilay'ı yok etmek istiyordum yok yere.

Gözlerinde üzüntü gördüm. "Sakin ol," dedi sakin yumuşak bir sesle.

Bu beni daha da öfkelendirdi. Eğer Nilay olsaydım, eğer onun gibi bir hayatım olsaydı onu hiçbir zaman bırakmak zorun kalmayacak, onu kaybetme korkusuyla yaşamayacaktım. Onun Kara Çakı olmak istemesine sebep olmayacaktım. *Bir katil olmayacaktım.*

"Bana sakin ol deme," dedim. Sesimi yükselttim. "Olmuyorum!"

"Konuşmuyordum," dedi kendini açıklamak ister gibi. "Ben..."

"Sen benim sevgilimsin," dedim, ağlamadığım için burnumu yakarken.

Sen benimsin Aral. Ama hep olur musun? Ya vazgeçersen benden? Ya değmezmiş Lina için dersen? Kardeşine bile susmuşsun senelerce. Ya bana da susarsan hep, hiç affetmezsen? Ya uzak kalınca bir katili sevemeyeceğine karar verirsen? Ne yapacağım Aral? Ne yapacağım ben?

Yüzümü elleri arasına aldı. "Öyleyim."

Dişlerimi sıktım ağlamamak için. "Senden hoşlanıyor," derken gözlerim buğulandı. "Seninle konuşmasını istemiyorum."

"Benden hoşlanmıyor," dedi beni ikna etmek ister gibi çünkü bana baktıkça içi gidiyordu. *Bir daha böyle gitmezdi belki...* "Beni görünce selam verdi sadece."

Kafamı iki yana salladım. "Senden hoşlanıyor," diye dirttim. "Seni tanıyıp sevmeyecek kadın yok. Farkında değilsin, seviyor seni."

Ya ben yokken alırsa seni elimden? Ya benim yokluğumu doldurursa Aral? Ya sevdiğinle değil seni sevenle olmak isterse?

"Lina," dedi, titreyen dudaklarımı başparmağıyla okşarken. "Bende bir sen varken kimin ne hissettiğinin ne önemi var?"

Tutuğum yaşlardan birkaçı gözlerimden düştü. "Eğer benimle olamazsan herkes olur ama o olmaz."

Bana bunu söyleten her şeyden nefret ederek dişlerini sıktı. "Sadece sen," dedi gözlerime bakarak. Yemin gibiydi. "Ya sen ya hiç."

"Ya sen ya hiç," diye tekrar ettim onu. "Ben sadece senin olacağım, sen de sadece benim ol." Gerekirse yalvarırdım o an bunun için.

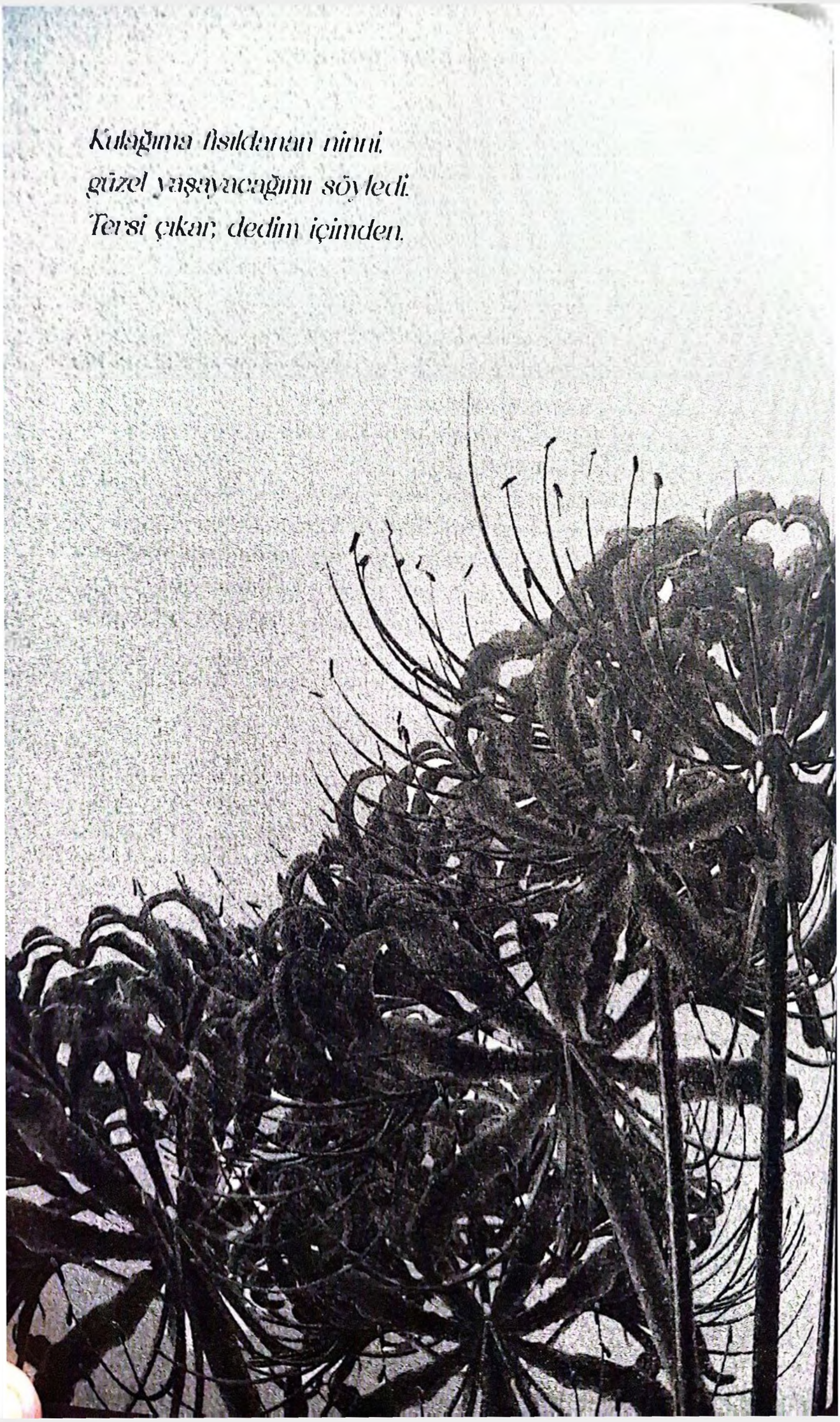
Alnıma bastırdı dudaklarını, önce öptü sonra, "Sadece seninim," diye fısıldadı yüzüme.

"Evimize gitmek istiyorum," dedim içim titrerken. "Sadece biz kalalım."

Sadece sen ol Aral. Bu son olabilir Aral. Sadece sen ol.

Gözlerime baktı, beni ne mutlu eder bilmiyordu ama memnun etmek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum. Ekin, Yiğit'in yanına gitmek için ayrıldı. Aral, Milat'a Levent'teki eve gideceğimizi söyledi ve onu orada bıraktı.

Kulağıma fısıldanan nimi,
güzel yaşayacağını söyledi.
Tersi çıkar; dedim içimden.

Yol boyunca onu izledim yalnızca. Yol üzerinde bir marketin önünde durdu, onunla indim arabadan. Sabahtan beri tek lokma yemediğimiz için ufak bir mutfak alışverişi yaptı. O yapmasa aklıma yemek gelmezdi ama o Aral'dı. *Her şeyi düşünmesi gerekirdi herkes için...*

Onun yanında kasaya giderken alışveriş arabası ve Aral'ın kolları arasında yürüyordum. Ona yaslanmıştım. Kasaya geldiğimizde gözlerim prezervatiflere ilişti. İkinci kez düşünmeden, markasına dahi bakmadan bir paket attım önümdeki alışveriş arabasına. Aral attığım paketi çıkardığında bırakacak sandım ama başka biriyle değiştirdi. Kendi aldığını sepete bırakırken şakağımdan öptü beni sevgiyle. Ödemeyi yapıp tekrar arabaya bindik ama yolumuz kısa sürdü.

Bana kalsa aç değildim; tek istediğim onunla konuşmak, onunla vakit geçirmek, onunla sevişmekti yalnızca. Ama Aral yemek yememizde ısrarcıydı. Bir daha bu ana benzer bir anıyı ne zaman yaşarım bilmediğimden kafamdaki her şeyi sıfırlayıp onunla yemek yaptım. Ve ne zaman aklıma gideceğim gelse kendimi bu fikirden vazgeçmek üzereyken buldum. Fakat her vazgeçmek istediğimde Aral'ın bıçak saplı karnı, anafilaktik şokla yerde yatışı, Alin ve Batı'nın gözyaşları, annemin yaralı yüzü, Kürşat'ın çatlayan kolu geliyordu. Artık ne Alin'e ne anneme ne Aral'a ne de diğer sevdiklerime yaklaşabilirlerdi. İstediklerini almışlardı, köşeye sıkışmıştım. Bugünden itibaren sevdiğim kimseye dokunmayacaklardı. Vazgeçemezdim artık. Yapacaktım. Evcilleştirdim sandıkları en korumasız anlarında boynuna geçirecektim dişlerimi.

Telefonumu kapattım. Aral'ın telefonunu sadece acil aramaları alabilsin diye rahatsız etme mooduna aldım. Yaptığımız yemeği yedik sohbet ederek. Bulaşıkları birlikte makineye dizerken aklımda onunla yapmak istediğim şeyler vardı. Fakat imkânlarımız kısıtlıydı. Evden çıkmak istesem Aral bir şey olduğunu anlardı. Bu yüzden evde yapabileceğimiz bir şey olsun istedim.

"Film izleyelim mi?" diye sordum ona bir tabağı sudan geçirirken.

Gözlerini bana çevirdi buna biraz şaşırarak. Sanırım üzerine atlarım diye düşünmüştü, normalde atlardım da ama odasına kapanmadan önce onunla yapabildiğim kadar çok şey yapmak istiyordum.

"İzleyelim sevgilim," dedi sevgiyle. "Ne izlemek istiyorsun?"

"*Interstellar,*" diye yanıtladım düşünmeden.

Onun en sevdiği filmi onunla izlemek istiyordum. İşimiz bittiğinde Aral bizim için mısır patlattı. İkimize de bitki çayı yaptım. Onunla her bitkinin çayını içmeyi çok istiyordum.

O televizyonda bir şeyler ayarlarken odasına gidip üzerimdekileri çıkardım. Dolabından sadece *oversize* bir tişört alıp giydim. Yanına gittiğimde Aral kolunu açtı bana. Yanına kıvrılıp oturdum ve ona yaslandım tamamen. Sol kolunu belime sarıp yüzünü boynuma eğdi. Önce kokumu içine çekip ardından saçlarımın açıkta bıraktığı boynumdan öptü beni.

"Ne zaman kokunu duysam..." diye mırıldandı kulağıma sesi yakından gelirken. "Kalbimin ritmi hızlanıyor."

Sırtımı yasladığım göğsünde sırtımı döven kalbini hissedebildim sanki o an.

Burnunu tenime sürttü. "Çok seviyorum kokunu."

Başımı geriye yatırıp yüzümü ona çevirdim. Burun buruna geldik. "Ben de senin kokunu çok seviyorum," dedim gözlerine bakarak. "Ne zaman kokunu duysam eve gitmişim gibi hissettiriyor bana."

Burnunu burnuma sürttü. "Evsin."

"Evimsin," diye düzelttim onu dudaklarını öpmeden önce. O da beni öptüğünde içim titredi.

Kısacıktı çünkü onunla film izlemek istiyordum. Sonrasında uslu durdum. Patlattığı mısırdan yerken filme odaklanmaya, bu andan başka bir şey düşünmemeye çalıştım.

Filmdeki kız kızıldı ve babasıyla yaşadığı her an, bana babamı hatırlattı. Ağlamaya çok müsaittim, film biterken filmi bahane ettim, ağladım. Ben sessizce ağlarken burnumu çektiğimde fark etti ağladığımı. Filme ağladığımı sandı ama ben en çok onun için ağladım.

Koltukta arkamda uzanırken bana sardığı kolları sıkılaştı, dudakları yanağıma yaslıydı.

"Ağlama Lina," dedi içi gidiyormuş gibi.

Belki de ben de ancak babamın yaşına geldiğimde yeni bir hayat bulacaktım... Onsuz bir hayat neye yarardı? *Ağlamalar boşa. Yaşadıkların kalacak yanına. Al ondan neyini istiyorsan Lina. Belki alamazsın bir daha...*

Yüzümü çevirip ıslak gözlerimle güzel yüzüne baktım. Burun buruna geldik. Sıcak nefesi yüzüme eserken gözleri dudaklarıma düştü. Ona doğru çekiliyordu her bir hücrem.

* Yıldızlararası. Bilim Kurgu/Macera filmi.

"Seni çok seviyorum," dedim, bir daha söyleyememekten korkarak.

"Ben de çok," dedi dudaklarımın üzerine beni öpmeden önce.

Bana beni sevdiğini söylemek değil beni her bir zerresiyle ikna etmek istiyormuş gibi beni derinden öperken ben de onu öptüm. Onu kendime ait hissetmek için her şeyimi verirdim. *Onun hep olacağına dair bir kanıtım olması için her şeyimi verirdim.*

Kolları arasında ona doğru dönerken önce dirseği üzerinde doğruldu ardından beni kafesledi. Beni öyle derinden öptü ki tüylerim diken diken oldu, tenim ısındı. Beni tüketmek ister gibi öperken bir elimi yüzüne bir elimi de ensesine yaslayıp onu kendime daha çok çektim. Her şeyini istiyordum onun. Her şeyine sahip olmak istiyordum.

Dili dilime dokunduğunda belim ürperdi, istemsizce inledim. Her şeyi beni hassaslaştırıyordu. Bakışları, kelimeleri, dokunuşları, davranışları; tek bir hareketi beni hassaslaştırıyordu.

"Lina," dedi dudaklarımın üzerine ve ismimi o kadar derinden gelen bir sesle nefes verir gibi söyledi ki ellerim gömleğine gitti.

Parmaklarım gömleğinin düğmelerini çözerken sol eli yukarı kıvrılan tişörtün altından girip tenimi okşayarak yukarı çıktı. Elleri sıcacıktı, hep üzerimde olsun istiyordum. Yaşlar düştü gözlerimden. Gömleğinin düğmelerini çözdüğümde güçlü kolları beni kendisiyle birlikte kaldırdı. Kendimi kucağında otururken buldum. Nefes nefese güzel yüzüne baktım.

Sol eli yüzüme yerleşti, gözyaşımı sildi. "Ağlama," dedi dudaklarımın üzerine içi gidiyormuş gibi. "Düzelteceğim her şeyi güzel sevgilim."

Kafamı sallarken tekrar öptüm onu. Bunun için Kara Çakı bile olurdu, biliyordum. Ve en çok da bu yüzden kararımdan vazgeçemiyordum. Aral, Aral olsun istiyordum ben. Aral benim Aral'ım olsun hep, istemediği o adam olmasın istiyordum. Kazdığı mezarlara uzanacak bir adam olsun istemiyordum ben.

Kollarımı boynuna sardım ondan bir milim dahi uzak olmak istemeyerek. Aral dudaklarımdan ayrılıp boynuma yöneldiğinde beni sıkıca tutup ayağa kalktı. Sıkıca tutundum ona. Saçlarını okşarken nefesimi toparlamaya çalıştım ama âdeta yanıyordum onun için. Tek düşünebildiğim oydu.

Boynumu öperken saçlarını avuçlarımda sıktım. Onu öpmeyi çok isteyerek yüzünü kendime çevirdim, dudaklarımız birleşti tekrar. Odasına ilerlerken ada tezgâhın üzerinden prezervatif kutusunu aldı.

Yatağımıza getirdi beni. Bana evlenme teklifi ettiği günün her anı zihnimde capcanlıydı. Bugün de tıpkı o gün gibi zihnimde hep canlı kalsın istiyordum. Onu özlediğim her an gözlerimi kapattığımda onu hissedebileyim istiyordum.

Yatağa oturduğunda kucağına oturdum, dudaklarımdan istekle bir inilti kaçtı. Kendimi tutmadım hiçbir şey için. Tamamen ona ve o ana adadım kendimi. Gömleğini üzerinden sıyırırken elleri tenimi okşayarak tişörtü yukarı sıyırdı. Kollarımı kaldırdım üzerimden çıkarması için. Tişörtü yere bıraktığında yalnızca iç çamaşırlarımlaydım. Gözlerindeki sevgi ve arzu elle tutulurdu. İçim titredi gözlerine bakarken. Beni çenemden öpüp boynuma yöneldi ama bu kez çok durmadı. Dudakları sol omzumdaki kalpli benime uğradı ilk iş. Ardından köprücükkemiklerinden göğsümün ortasına gitti. Boynumda Sevgililer Günü hediyesi olan kolyem ve künyesi vardı. Eli sırtıma destek çıkarken dudaklarını göğsümün tam ortasına, künyemin hemen üstüne bastırdı derin bir nefes alarak.

"Aral noktası," dedi tenimin üzerine. "Burası bana ait olacak her zaman. Burası benim evim."

Kafamı salladım güçsüzce. Parmaklarım saçlarını avucumda sıkarken, "Hep senin," dedim nefesim sıklaşırken.

Dudakları aşağı indikçe başımı geriye yatırdım. Sırtıma destek çıkan sağ eli sutyenimin kopçasını açtı usulca. Sol eli belimi okşayarak sutyenin altından girip göğsüme dokundu. Dudaklarım aralanırken başını kaldırıp aralanan dudaklarımı dudaklarıyla doldururken iniltilerimi yuttu. Kollarımdan çıkarmasına yardım ettim. Beni kucağına çekti sanki ona yetmiyormuş gibi. Kucağına yerleşip sürtündüm kendime engel olamayarak.

Erkeksi iniltisi dudaklarıma dağıldı ve bu öyle hoşuma gitti ki bir daha yapmaktan alıkoyamadım kendimi. Nefes verir gibi dudaklarımızdan çıkan kısık iniltilerimiz birbirine karışırken yüzündeki elimi kemerine indirdim. Tek elimle kemerini açmaya çalıştım çünkü diğer elim saçlarına tutunuyordu ve bırakırsam düşecek gibi hissediyordum. Aral bir eliyle beni kendisine yakın tutarken diğer eli bana yardım etti.

Kemerini açarken, "Aral," diye fısıldadım sabırsızlıkla.

"Bebeğim," dedi dudaklarımın üzerine.

Beni öpüp belimden kavradığı koluyla beni kolayca yatağımıza yatırdı. Dudakları dudaklarımdan boynuma, oradan göğsüme ilerlerken göğsüm körüklü gibi inip kalkıyordu. Sağ eli düğmesini ve fermuarını açarken sol elini yüzüklerimizi birbirine değecek şekilde parmaklarımdan geçirmiş, yatağa yaslı tutarken dudakları beni talan ediyordu. İniltilerimi

tutmadım. Sol elimle saçlarına asıldım, omzuna ve koluna tırnaklarını batırdım. Her saniye daha fazla onun, her şeyimle onun olmak istiyordum. Benim olsun istiyordum.

Dudakları karnımdaki çizgiyi takip etti, ufak karnımı öptü uzunca. Ardından gözlerime bakarak çıkardı üzerimdeki son kumaş parçasını. Nefesim hızlanmaya, tenim karıncalanmaya ve kızarmaya başladı. Dudakları yoluna devam etti. Kasıklarıma öpücük bırakıp gözlerini bana çevirdiğinde nefes nefeseydim. Bacaklarımın içini öperek önce dizlerinin üzerine ardından ayağa kalktı yavaşça ve bunu yaparken bir an olsun bile gözlerini çevirmedi gözlerimden. Üzerindeki her şeyi çıkardı gözlerime bakarak. Bir an bile gözlerimi kaçırmadan onu izledim. Her bir detayına baktım. Yutkundum zorlukla.

"Aral," dedim onsuzlukla o an baş edemeyerek.

Dizini bacaklarımın arasına yaslayıp üzerime kapandığında dudaklarımdan kesik bir nefes kaçtı. Ellerim omuzlarına sarıldı onu özleyerek. Üzerimizde yalnızca künyelerimiz ve yüzüklerimiz vardı. Evimiz, sevgimiz ve cenazemiz vardı. Onu bırakacağım düşüncesi ağlama isteğimi her saniye harlarken tek düşünebildiğim oydu. Aklımı alsın istiyordum. Başım dönüyordu sanki ve henüz hiçbir şey yapmış değildi bana. Sağ koluna tüm gücünü verip sol elini yüzüme yasladı. Çenemi yumuşakça tutup gözlerimin içine baktı.

"Seni çok seviyorum Lina," dedi sıcak nefesi yüzüme dağılırken. Sanki bunu aklıma kazımamı istiyordu. "Sadece seninim."

"Sadece sen," dedim nefes nefese. Yemin gibiydi.

Dişlerini sıktı, gözlerindeki tutku kanla canla karşıma geçerken. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpmek değil beni tüketmek istedi sanki. İç çekip tüm sevgimle tutundum ona. Sağ eli bacağımı okşadığında tüylerim diken diken oldu, ardından eli usulca bacaklarımın arasında kaydı. Bana hissettirdiği her şey baş döndürücüydü. Tırnaklarımı omzuna ve koluna batırdım. Dudaklarımı bırakıp nefes almama izin verdi ama tüm varlığı nefesimin kesilmesinin asıl sebebiydi. Gözlerime bakarak bir parmağını derinlerime kaydırdığında belim zevkle kavislenirken başımı yatağa bastırdım.

"Aral," dedim daha fazlasını isteyerek.

Dişlerini sıkarak beni izliyordu ve o an beni kendisine hazırladığının bilincinde olmak beni daha kötü yapıyordu. Kafamda şimşekler çakıyordu.

"Aral," dedim nefeslerimin arasında. "Lütfen."

Pürdikkat yüzümü izlerken, "Lütfen ne?" dedi derinden gelen sesiyle.

Sol elimi ensesine yaslayıp tırnaklarımı ensesine bastırdım.

"Seni..." dedim, ağzım kuruduğundan tek seferde söyleyememiştim. "İstiyorum. Lütfen."

Dişlerini sıktı yine. Tuttuğu elimi yüzümün yanına yaslayıp sıkıca kavrarken yükünü bana vererek elimi yatağa sabitledi ve dudaklarımı öptü. Parmakları benden uzaklaştığında kendimi boşlukta hissettim. O yatağa bıraktığı kutuya uzanırken başım dönmeye başlamıştı.

"Aral," dedim zorlukla. "Lütfen."

Aral dişlerini sıktı, kondomu takarken çenesi gerildi, bakışları değişmişti ve bana böyle bakması içimi gıdıklıyordu. Üzerime eğildi tekrar ve gözlerime bakarak bana istediğimi verdiğinde nefesimi tuttum, gözlerim kapandı zevkle.

Gözlerim kapalıyken yüzüme çok yakın dudaklarından ismim döküldü bir melodi gibi. "İyi misin bebeğim?"

Gözlerimi aralayıp kafamı salladım devam etmesi için. "Lütfen. Devam et."

Dişlerini sıkıp hareket ettiğinde ikimiz de zevkle inledik. Aral önce alışmam için yavaş hareket edip beni öperek sakinleştirdikten sonra hızını artırdığında aldığım zevkle çıkardığım sesler doğru oranda arttı. Çok fazla ses çıkarmaya başladığımda elimi ağzıma kapattım ama Aral hoşlanmadı bundan. Ağzıma kapattığım elimi tutup çekti ağzımdan ve yüzüğümün hemen üzerini öpüp elimi karnıma yasladı. Elini elimin üzerine sabitleyip hafifçe bastırdığında bu aklımı aldı.

"Bizi hissediyor musun?" diye sordu derinden gelen sesiyle.

"Aral," dedim zevkle. İlk sevişmemizde çok zevk almıştım ama bu çok farklıydı. "Aral."

Üzerime eğilip, "Biliyorum bebeğim," dedi dudaklarımın üzerine.

Koluna tırnaklarımı batırdığım diğer elimi yanağına yaslayıp öptüm onu ihtiyaçla. Sınıra yaklaştıkça iniltilerim arttı. Zirveye çıkmamız çok vakit almadı fakat onu bırakmaya hazır değildim.

"Bir daha," dedim nefes nefese. "Lütfen."

Alnı alnıma yaslanmıştı. "Lina," dedi ağırlaşan nefesi yüzüme dağılırken. "Biraz akıl bırak bende."

Dudaklarına dokundum. "Hepsi benim olsun."

"Hepsi senin," deyip öptü beni ve doğruldu bacaklarımın arasında.

Bana çok uzun gelen, kısa bir süre dinlendi. Ardından yataktaki şeritlerden bir kondom daha aldı. Karnı terden parlıyordu ve sanki hiç ödemi yokmuş gibi kasları o kadar şekilliydi ki elimi uzatmadan edemedim. Karnına dokundum beğeniyle. Tırnağımı dalgınca benim açtığım yara izinde gezdirdim. *Bu, onda açtığım ilk ve son yara izi olacak.*

Aral elimi tutup yüzüne yasladı ve üzerime eğildi.

Yara izine bakarken yüzüm düşmüştü muhtemelen, "Sadece bizi düşün," dedi bu yüzden.

Gözlerinin içine baktım. "Kucağında olmak istiyorum."

Dili, kuruyan dudaklarını ıslattı. Beni öpüp üzerimden çekilirken beni de kaldırdı. Kendisi sırtını yatak başlığına yaslarken beni kucağına aldı. Nefesim hızlanmaya başladı yine. Kollarımı boynuna sarıp gözlerine bakarak kucağına yerleştim. Aral dişlerini sıktı. Onunla dudak dudağa gelip öpüşmeden tırnaklarımı ensesine batırarak hareket ettim usulca. Bu yaptığım onu çıldırtıyormuş gibi dişlerini sıktı, elleri belime yerleşirken beni kendi istediği gibi hareket ettirdi.

"Lina," dedi derinden gelen sesiyle.

Uzanıp dudağını ısırdığımda uzak duramadık daha fazla. Ensemi kavrayıp öptü beni.

"Canın yanarsa söyle bana," dedi derinden gelen sesiyle.

Kafamı sallarken altdudağımı ısırdım fazla ses çıkarmak istemediğim için ve kendimi tamamen ona bıraktım. Aral'ın erkeksi iniltileri boynuma dağılırken yine başım dönmeye başladı. Hafifçe aşağı kaydığında ellerimi omuzlara koyarak destek aldım, dudakları göğsümde gezinirken derin iniltiler kaçtı dudaklarımdan. Aklımı kaybedecektim. Kesinlikle aklımı kaybedecektim.

"Aral," dedim çaresizce.

Eğer beni hareket ettirmiyor olsaydı kendim hareket bile edemezdim. Bir elim saçlarına asılıp onu kendime bastırırken bir elim yatak başlığına tutunuyordu. Düşecek gibi hissediyordum. Kafamın içinde havai fişekler vardı. Çok yakındım ve onu öpmeye, onun sesini duymaya ihtiyacım vardı. Onu saçlarından çektiğimde kafasını kaldırdı.

Kollarımı ona sardım ihtiyaçla. "Hep benim olacağını söyle," dedim bunu duyma ihtiyacıyla. "Sadece ben olacağım hayatında. Her zaman."

"Sadece sana aitim," dedi dudaklarımın üzerine ağırlaşan nefesiyle ve sanki bunu kanıtlarmış gibi ağır ağır hareket etti. "Sadece sen olacaksın hayatımda."

"Bebeğim," dedim dudaklarının üzerine. Sonra onu öptüm içim giderek, çok yakındım. "Güzel bebeğim."

İnleyerek, "Siktir," dedi dudaklarımın üzerine. "Güzel bebeğim."

Bu üç kelimesi beni o sınırdan geçirdi. Onu öpücüklere boğdum. Her yerini öpmek yetmedi. Aral bana hiç yetmeyecekmiş gibi hissetmekle baş edemedim. Hiçbir şeyden haberi olmadığı halde bizi kaybetmekten sanki o da en az benim kadar korkuyormuş gibi ona da yetmedi.

Duştan çıktığımda neredeyse her yerim el ve öpücük izleriyle doluydu. Dalgın dalgın izlerime bakarken arkamda durdu. Eli karnıma dayandığında ona yaslandım.

Yanağımı öperken kokumu içine çekti.

"Acıyor mu?" diye sordu bir morluğu okşarken.

"Hayır," dedim güzel gözlerine bakarken. "Yaptığımız her şey çok hoşuma gitti."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Sen insanda akıl bırakmazsın."

Gülümsemesine baktım sevgiyle. "Seni çok seviyorum."

"Çok seviyorum seni," dedi o da. "İyi ki varsın güzel bebeğim."

Söylediği, mideme yumruk yemişim gibi hissettirdi. Çünkü bir süre olmayacaktım. Tek tesellim yokluğumun bir zamanlar olan varlığımı unutturmamasıydı. *Aral unutmazdı. Severse unutmazdı. Kızarsa unutmuş gibi yapardı ama. Küserse benimle hiç konuşmazdı.*

Aral saçlarımı kuruladı. Bir başka tişörtünü verdi bana. Birlikte çarşafları değiştirdik. Sonra kolları arasına girip ona sarıldım. O uyudu ama ben uyuyamadım. Ağlamak istedim ama hiç ağlayamadım. Saçlarını öpüp kokusunu içime çektim durdum. Sonra onu uyandırmadan çıktım yatağından. Sessizce üzerimi değiştirip bir kalem kâğıt buldum.

Bazı insanlar böyle yaşar sözünü senden öğrenmiştim.
Bunu bilmeden uzun bir süre bu sözle hayata tutundum.
Sonra sen bana dedin ki:
"Bazı insanlar böyle yaşar diye değil Lina.
Sen nasıl istiyorsan öyle yaşa diye."
Ben böyle bir hayat istemiyorum Aral.
Ben senin istediğin hayatı istiyorum.
Ama kalırsam o hayattan her gün daha da uzaklaşacağım.
Seni de uzaklaştıracağım kendimle ve bunun benim istediğim
hayatla uzaktan yakından alakası yok.
Kaçmaktan ve hiç uzaklaşamamaktan yoruldum.
Tutuklandığımı ve ayrı kaldığımızı varsay sevgilim.
Mutlaka hayatımı kazanarak sana geri döneceğim.
Verdiğim tüm sözleri unut, bir tek buna inan.
Tutamadığım her söz için özür dilerim.
Hepsini tutabileceğim bir hayat inşa edeceğim mutlaka.

-Seni çok ama çok seven Lina'n.

Notu komodine bırakıp ona bakarsam gidemeyeceğimi bilerek arkamı döndüm ve şifonyerden parfümünü, sigara kutusundan KaroAsı'nı yanıma alarak arakama bakmadan çıktım evden. Binadan çıktığımda motosiklete oturan kasklı adamı gördüm. Jan mıydı emin değildim. 7/24 nöbet tutuyor olamazdı, yer değiştiriyordu ikiziyle muhtemelen ama bu gece onun durduğuna emindim neredeyse. Beni fark etti anında ama ona değil park halindeki bir başka araca ilerledim. Film kaplı camını indirdi.

Gece rengi gözlerini gözlerime dikti. Siyah giyince gözler siyah gibi oluyordu.

"Bir yere uğrayacağım. Sonra beni Atilla Durmuş'a götür."

Yüzümdeki ifadesizlik ona çok şey anlattı sanki. Bir anlığına arkamdaki binaya baktı.

"Uyuyor mu?"

Kafamı salladım. "Jan'ı takip et. Çok uzun sürmez."

Onayladı beni. Adımlarımı Jan'a yönelttim. Motoruna yaslanmayı bırakmış beni bekliyordu. Duymuştu muhtemelen söylediklerimi.

"Neye karar verdin kızıl?"

Vizörüne baktım öylece. "Ares'le konuşmak istiyorum."

Gözlerini görmedim ama sözlerimin, hoşuna gitmediğini hissettim.

"Aklında ne geçiyor Lina?"

"Babamın yapamadığını ben yapacağım," diye yanıtladım onu.

Yorum yapmadı bu kez. Anladım, der gibi kafasını salladı sadece.

"Yedek kaskım yok," dedi elleri kendi kaskına uzanırken. "Genelde kimseyi arkama almam."

Kaskı öylece başından çıkarırken onu izledim. Kaskı çıkardığında kızıl saçları dağınıkça yüzüne döküldü. Çok yakışıklıydı, gözleri babamın gözlerine benziyordu, yüzü mermer gibiydi. Wielki'nin birebir kopyasıydı ama bir o kadar da farklıydı sanki.

"Şaşırmadın," dedi kaskını başıma geçirirken.

"Fark etmiştim," dedim öylece. "Balın'ı getiren sendin, birkaç saat önce Wielki diye orada olan da."

Gülümsedi hafifçe. "Baban dışında kimse ayırt edemez bizi."

Babam senin de baban çünkü... Üstelik Wielki'nin Mehmet Ali'yi cezalandırmak gibi bir motivasyonu olacağını düşünmemiştim en başından beri. Benimle konuşma şekli Wielki'den farklıydı. Wielki beni takip ederken konuşmuyordu hiç.

Jan, boğazındaki kumaşı yüzünü kapatmak için ağzına kadar çektiğinde boynundaki kırmızı örümcek zambağı dövmesini gördüm. Wielki'de de aynısı vardı.

"Wielki'yle her şeyiniz aynı mı?" diye sordum ona kafamı dağıtmak için.

"Birbirimizin yerine geçebilmemiz için her şeyimiz bir olmalı," dedi.

"Ya biriniz yaralanırsa?"

Gözlerime baktı. "Aynı yarayı açarız."

Tüylerim diken diken oldu. Tek bir bedeni kullanan iki kişi gibilerdi. Kaskı çenemin altından kilitleyip motoruna bindi. Başına bir bere geçirip kızıl saçlarını sakladı.

"Hızlı kullanacağım, tutun," deyip çalıştırdı motorunu.

Motorun arkamdaki bir çıkıntısına tutundum sıkıca. Motorunu çalıştırıp hızla yola çıktığında Milat peşimize takıldı ve arkamda evimi bıraktığımı düşünmemek için başımı Jan'a yasladım.

"Bir avcıyı ine mi götürüyorsun?" diye sordu bana Milat bizi takip ettiği için.

Gözlerimi bir süreliğine Milat'a çevirdim. Yola bakıyordu, ifadesizlik içinde.

"Önemli değil," dedim gözlerimi yola çevirirken. "Artık o ine ihtiyacınız olmayacak."

Hiçbir şey söylemedi. Yaklaşık on dakikada eğlence merkezine getirmişti bizi. Kaskı ona teslim edip Milat'tan burada beklemesini rica ettim. Ardından birlikte eğlence merkezine girdik. Wielki dışarıdaydı. Tehditkâr gözlerini bize çevirdi. Sürekli burada durup diğer Tilkiler tarafından yakalanmıyor oluşu garipti ama içimden bir ses ona yaklaşmaya korktuklarını söylüyordu. Ve Jan, Wielki'nin yerine geçebiliyorsa onun kadar tehlikeli demekti. Zira müzayededе onu dövüşürken görmüştüm. Nasıl kartan bıçak kullandığını ve efor harcamadan nasıl dövüştüğünü görmüştüm.

Wielki, "Ne yapıyorsun?" diye sordu Jan'a.

Jan, "Ares'le konuşmak istiyor," dedi öylece.

Bense, "Babam burada mı?" diye sordum.

Wielki'nin gözleri bana çevrildi. Uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Jan'ın saçları peruk olamazdı. O halde onun saçları peruk olmalıydı.

"Sör La Hire burada değil," dedi gözlerime bakarak. "Hangi sorunun cevabını arıyorsun Küçük Tilki?"

"Ares'le konuşmak istiyorum," dedim sadece Jan'ın da söylediği gibi.

Gözlerime baktı birkaç saniye. Ardından uzanıp kapıyı açtı geçmem için. İkisi de benimle geldi. Daha önce girdiğim kapıdan içeri girdim. Anında Ares'in gülüşü doldurdu kulaklarımı. Geldiğimi biliyordu. Geleceğimi bildiği gibi...

Derin bir nefes alıp merdivenleri indim. Kuzey hâlâ buradaydı ama artık Michal de aralarındaydı. Bir sandalyede oturuyordu öylece. Yüzünde dövüldüğüne dair bir iz bile yoktu. Üzeri bile kirlenmemişti, biraz tozluydu sadece. Sanırım düdüğü çaldığımda düştüğü zaman olmuştu.

Kuzey beni gördüğünde bir küfür mırıldandı. Gözlerinde onaylamaz bir bakış vardı.

"Onunla yalnız konuşabilir miyim?" diye sordum Ares'e bakarken.

Wielki, "Dışarı," dedi yalnızca.

Kuzey yanımdan geçene kadar bana baktı ama nefretle değil endişeyle. Yine de Aral'ı aramayacağını biliyordum. Aral'ı benden daha çok seviyordu. Bu yüzden ne için eğitildiğini bile söylememişti abisine üzülür diye.

Wielki ve Jan da merdivenlere yönelirken Jan, "Sihirli kelimeyi biliyorsun," dedi.

Sihirli kelimesi Joker's Wild, birinin yerine geçen kartlar için söyleniyor olması tesadüf değildi. Muhtemelen bunu Wielki'yle kullanıyorlardı ama Jan bunu benim için de kullanıyordu bir süredir. *Sanki ben de onun kardeşiydim... Gerçek bir kardeş gibi... Tuhaftı.*

Michal bana burada yokmuşum gibi davranırken Ares'e doğru gittim. Yüzünde açıkça memnun bir ifade vardı.

"*Bak işte feleğin çarkı devrini tamamladı. Beni aynı yere getirip bıraktı,*" diye mırıldandı Lehçe. "İşte yine aynı yerdeyiz *küçük kız kardeşim.*"

Ona yaklaşıp önünde yere oturdum onun gibi ve dizlerimi kendime çekip ona baktım öylece. Güldü bana bir süre. Gülmesine izin verdim. Gülerken köpek dişleri bile açığa çıkıyordu ama gerçekten içinden gelerek mi gülüyordu emin değildim. Ares gibi biri gülmeyi unutmuş gibi geliyordu bana.

Biraz sakinleştiğinde gözlerine baktım öylece. "Bitti mi?"

Dişleri görünecek şekilde gülümserken, "Neden geldin Lina?" diye sordu cevabı bildiği halde.

"Sen kazandın," dedim gözlerine bakarak.

Gözlerindeki alaylı bakış saniyesinde yok olurken yaslandığı duvardan doğrulup bana doğru yaklaştı ama yerimden kıpırdamadım. Ondan korkmuyordum zerre kadar.

"Yaşamak mı istiyorsun?" diye sordu buz gibi bir sesle. "Önce ölmen gerekecek."

"Biliyorum."

Gözlerinde heyecan parıltıları gezindi. "İki sene dayanabilecek misin?" Gülümsedi. "Eski günlerdeki gibi..."

Yutkundum. Hapis yatacak olsam cebir ve zorunluluk indirimiyle minimum üç sene yatardım. Hapsedilmiş gibi düşünür hayatım için savaşırdım. *Sorun değil. Yalnızca iki sene. Sorun değil. Sorun değil. Sorun değil...*

"Bana ihanet edecek misin?"

Gülümsedi bu çok komik bir sözmüş gibi. "Nefes aldığın her an bu işin sonunun nereye varacağını senin arkanda izliyor olacağıma ve bana ihanet etmediğin sürece bıçağımın sana çevrilmeyeceğine Yüce Babam üzerine yemin ederim." Ciddiyetle elleri bağlı olduğu kadarıyla istavroz çıkarttı. Ardından bana çevirdiği gözlerinde ölümcül bir ciddiyet vardı. "Şimdi söyle bana. İstediğin ne Küçük Tilki?"

"Özgürlük."

Yüzünde istediği cevabı almış gibi delirmiş bir gülümseme belirdi. "Aha," diye güldü kısaca. "Beklediğimden daha eğlenceli olacak."

"Jadwiga'ya teslim olacağım. Bana yardım et."

"Nasıl istersen," deyip ellerini nasıl yaptığını bilmediğim bir şekilde kelepçelerinden çıkardı ve kalkarken elini bana uzattı. Şaşkınlığım çok üzerimde durmadı. Elini tutup kalktım ayağa ve tam o sırada babam, Wielki ve Jan'ın merdivenlerden indiğini işittim.

Ares'le yan yana ayakta dururken babam çatık kaşlarıyla girdi içeri.

"O kilidi açtığını söylemiştim," dedi Wielki.

"Onu tutabilecek bir kilit yok," dedi babam doğrudan ona bakarken. "Bir adım geri git ve uslu dur."

O kadar otoriterdi ki Sör La Hire'ın nasıl biri olabileceği konusunda bir tahmin yürütebildim.

Ares güldü. "Tabii babacığım," dedi Ares alayla ve tam bir adım geri çekildi.

Wielki, "Eğer hareket edersen bu kez boynunu kırarım," dedi öylece.

Yapacağına emindim ama bu Ares'i güldürdü.

Babamın gözleri bana öfkeyle bakıyordu. "Benimle gel," dedi elini bana uzatıp.

Bu eli özlediğim zamanları hatırladım. Uzattığı elini tuttum. Beni dışarı çıkardı sakince. Kapı arkamızdan gürültüyle kapanırken Jan

birimle gelmiş, Wielki aşağıda kalmıştı. Beni yeterince uzaklaştırıp elimi bırakırken gözlerini bana çevirdi.

"Ne yapıyorsun Lina?"

"Doğru olanı," dedim gözlerine bakarken. "Yapmam gereken en mantıklı hareket bu."

"Mantık?" dedi kızarak. "Ares'le mi?"

"Ares'in desteğine ihtiyacımız var."

"Ares," dedi üstüne basarak. "Sana asla destek vermez."

"İstediğini yaparsam verir."

"Hayır," dedi net bir sesle. "İzin vermiyorum."

Kızıl gözlerine bakarken, "Onlarla savaşmaktan yoruldum," dedim bıkkınlıkla. "Bu şekilde savaşırsak bir sonu yok bunun. Hükümdar Çakırca haklı, sen onların güvenini kırdın, ölü bile olsan yapamazsın. Ama ben öyle değilim, ben yapabilirim."

Babam nefret etti bu fikirden. "Hayır," diye kesip attı.

"Baba," dedim kararlılıkla. "Beni sakladığın sürece onlardan uzak tutamayacaksın, beni yok etmelerine göz yumacaksın."

"Lina..."

Sözünü kestim.

"Beni dinle," dedim rica ederek. Ona kafamdaki her şeyi anlattım. Bana itiraz edecek oldu ama sunduğu her kötü ihtimale karşılık verdim. Karşı çıkıyor olmasının tek sebebi bana kıyamayışıydı.

"Yoruldum," dedim acıyla. Elini tuttum. "Yoruldum baba. Seni, annemi, Alin'i, Aral'ı kaybetmekten korkmaktan yoruldum." Babamın gözlerinde acı bir ifade vardı ama beni ikna edecek hiçbir şey söylemedi. İkna olmayacağımı biliyordu. Vazgeçmek için her şeyi düşünmüştüm ama tek yol buydu. Düşünmüştüm vazgeçmeyi binlerce kez ama yoktu başka yolu. Bitmesini istiyorsak kazandıklarını düşünmeleri zaruriydi. Mecburiydi. Hayatiydi...

"Eğer onlara kazandıklarını hissettirmezsek hiçbir zaman bitmeyecek bu. Ömrümüz bir kaç kovala oyununda heba olacak çünkü biz şeytan olmadıkça şeytanlarımızı hiçbir zaman yenemeyeceğiz." Boğzıma bir yumru oturdu. "Ben annem ve senin gibi bir hayat istemiyorum. Korku içinde ve saklanarak yaşamak istemiyorum. Kendi hayatımı kazanmak istiyorum. İçine doğdum bir kere, inkâr etmek boşa. Engel olma bana, yardım et. Sana ihtiyacım var."

Babam dişlerini sıktı.

"Yapabilir," dedi Jan o sırada. "Onların güvenlerini kazanabilir. Lina onlar için muhteşem genlerin toplandığı, mecbur kalmadıkça kimseyi öldüremeyen, zararsız, eğitimsiz ve korkuyla yönetilebilen bir Tilki. Eğer onu bizi eğittiğin gibi eğitirsen ve Lina, Ares'i gerçekten kendi tarafına çekmişse başarabilir."

"Tek başına orada dayanamaz," dedi babam kafasını iki yana sallayarak.

"Tek olmayacağım," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Ares, benimle olacak."

Kaşları çatıldı babamın. "O kimseye sadakat duymaz."

Kafamı iki yana salladım. "Bize olan nefretine sadık," dedim gözlerine üzüntüyle bakarak. "Buraya ilk geldiğinde bana kurtuluşumun o olduğunu söylemişti. Başta dalga geçiyor sandım ama sonra anladım. Her şeyi biliyordu. Senin oraya döneceğini, Yüksek Şûra'yı öldürmeyi hedeflediğini, benim korkup Aral'la geleceğimi... Her şeyi biliyordu. Buraya da bilerek geldi. Onu görmeye geleceğimi ve bu konuşmayı yapacağımızı biliyordu. Senin başaramamış olmanın sebebi Jadwiga'nın en güvendiği ve senden en çok nefret eden kartın sana düşman olması. Kazanmak istiyorsak ona ihtiyacımız var."

Babam elini yüzüne sürdü çıkmaza girmiş gibi. Bir adım atıp sarıldığımda kolları anında kucak açtı bana. Göğsüne yasladı beni bırakmayacakmış gibi.

"Seni çok seviyorum," dedim ona, bir daha söyleyememekten biraz korkarak. "Lütfen hayatım için savaşmama yardım et."

Saçlarıma dokundu. "Onu öldüremediğim için özür dilerim," dedi derinden gelen hüzünlü sesiyle. Ares'i öldürmek için pek çok şansı vardı ve belki yapmış olsaydı bunları Jadwiga bu kadar güçlü bile olmazdı ama o değil kendi biyolojik oğlu, beyni yıkanmış hiçbir çocuğu öldürmek istemiyordu. Nasıl kızardım ona bunun için... "Seni her şeyden çok seviyorum Lina. İşte ömrümü veririm ama orası sana göre bir yer değil."

Biliyordum. Kimseye göre değildi orası ama çok istiyordum yaşamayı. Ve söyledikleri doğruysa eğer, kayırılıyorsam gerçekten, belki dayanır ve başarırdım, iki sene bile geçmeden...

Babamın acısından etkilenmiş gibi, "Onunla giderim," dedi o sırada Jan arkamızdan.

"Şirket'e ihanet ettin," dedi babam. "Oraya girersen ceza alırsın."

Onayladı onu Jan. "Wielki son ana kadar müdahale etmemişti. Kayıtlarda aykırı hiçbir anı geçmiyor. Şirket için Wielki kayıp. Benim Jan

olduğumu fark etmeyeceklerdir. Gerçeği Ares biliyor yalnızca ve artık aynı taraftayız diyebiliriz."

Ben onun Jan olduğunu fark ederdim. Ama Jadwiga o kadar kördü ki onun Wielki olmadığını fark edemezdi.

Babam onayladı onu. "Teşekkür ederim," dedi minnettarlıkla.

Kafasını iki yana salladı. "Görevime devam ediyormuşum gibi düşünün." Sonra bana baktı. "Ayrıca Lina'nın iki senede nasıl biri olacağını merak ediyorum."

Onun yanımda olması bana güvende hissettirdi. Babam, ben ve Jan bir süre tüm ihtimalleri konuştuk. Kafamdaki her şeyi bir gece vakti, hayatımın oyuna çevrildiği sirkte anlattım. Babam bana kıyamıyor olsa da sebeplerimi anladı ve teoride kurduğum mükemmel planın en zor ve onun planından olan kısmı için Jan'a direktifler verdi. Benim planımı onun planından ayıran en büyük etmen benim tek olmayışımdı... Hayat ne garip, Lina Kara, Kadir Kara'dan daha kalabalıktı artık... Babam bana yardım edeceklerini düşünmüyordu ama ben içten içe biliyordum yardım edeceklerini, hatta bir sebepten emindim...

Alnımı öptü içi gidiyormuş gibi. Ardından gözlerini Jan'a çevirdi.

"Onu bırak."

Jan emir almış gibi başını sallayıp telefonuna baktı. Ardından kapı açıldı. Wielki, Ares ve Michal çıktılar oradan. Ares üzerini giymişti, Michal sandalyede oturmaktan tutulmuş gibi boynunu ovuyordu. Üçü de yanımıza yaklaşırken babamın gözlerinde ölümcül bir ifade vardı.

Ares, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu keyifle.

"Eğer ona ihanet edersen oraya yine geleceğimi ve onu yine alacağımı biliyorsun değil mi?"

Ares'in gözlerinde bir nefret ışıdı, "Eğlenceyi asla bozmam," dedi net bir sesle ve gülümsedi. "Kızını gurur duyacağın bir Tilki yapacağım."

Babam ağzını açacakken ikisinin ortasına girdim. "Yapmayın lütfen," dedim sinirlerim gittikçe altüst olurken.

"Eğer bana ihanet edersen kendi kanında boğulurken tek düşündüğün kendi yarattığın Tilki'nin dişlerini boynuna geçirdiği olur."

"Etkilendim," dedi gözlerime bakarak. *"Ne yapayım senin için Karolina?"*

O an uzun bir süre Lehçe konuşacakmış gibi hissettim.

"Bir yere uğrayacağım," diye yanıtladım onu. "Jadwiga'nın evine giden yol ayrımında buluşalım."

"Seninle gelemez miyim?"

"Hayır," diye yanıtladım onu.

Ares avucuna tükürüp elini bana uzattı. Korsan tarzı yemin ediyordu. Sağ elimi ağzıma yaklaştırıp tükürdüm ve ellerimizi birleştirdim.

"İki sene bana ait bir Tilki olacaksın," dedi gözlerime bakarak. "İki senenin sonunda sana ait bir Tilki olacağım."

Bir şey söylemedim. Ellerimiz ayrıldı. Michal'le birlikte öylece çıktılar. Babam gözlerini bana çevirdi.

"Jadwiga'nın güvenini kazanman zor olacak. Ona iki şart sun ki seni tehdit edebileceği bir şey olduğunu düşünüp daha kolay kontrol edebileceğine inansın."

Kafamı salladım. "Tamam."

"Atilla'ya mı gideceksin şimdi?"

"Evet," diye onayladım onu. "Onun da benden öğrenmesi iyi olur."

Onayladı babam beni. "İletişimde olacağız ama Jadwiga bir süre sevdiğin hiçbir şeye yaklaştırmayacak seni."

Biliyordum. Babam beni kolları arasına aldı sıkıca.

"Ben hep bir adım arkanda olacağım, görüşeceğiz," dedi saçlarıma dokunurken. "Seni asla yalnız bırakmam."

"Tamam," dedim boğazıma bir yumru otururken.

Alnımdan öptü beni. "İki sene sürmeden bitireceğiz."

Kafamı salladım bu kadar sürmemesini umarak ama pek de umutlu değildim daha az süreceğinden. Yutkunup babama sarıldım son kez ve Aral'ı hatırlattı bu bana. Ağlayacak gibi oldum ama ağlmamak için dişlerimi sıktım.

"Onu görürsen, sana anlattıklarımı bu kadar detaylı anlatma lütfen," diye fısıldadım Aral'ı kastederek. "En başından bilirse her şeyi öfkesinden ve üzüntüsünden beni geri alabilmek için her şeyi bozmaya çalışır. Jadwiga'yı şüphelendirecek hiçbir şeyi göze alamayız." Burnumu çektim. "Belki... Zamanla anlar."

Babamı o kadar sıkı sarıldı ki bana hiç bırakmasın istemek için yalvarmak üzereydim.

"Merak etme," dedi bana güç verir gibi. Söylediklerimden sonra bunun mecburiyetini artık o da kabullenmiş gibiydi. Mustafa Selim Kotan beni bırakmayacaktı, biliyordu babam. Kalırsam ya hapse girecektim ya da yaşamımı peşimdeki Tilkilerden kaçarak idame ettirecektim. "İyi olacak her şey."

Kafamı salladım. Ondan ayrıldım vazgeçmekten korktuğumdan. "Görüşürüz baba," dedim kızıl gözlerine bakarken.

Yanağımı okşadı. "Görüşeceğiz bir tanem," dedi gözlerime güvenle bakarken. "Baban hep arkanda olacak."

Kafamı salladım ve ağlamamak için gözlerimi başka bir yöne çevirdim. Aral ve Alin iyi olacaktı. Jadwiga'dan isteyeceğim ilk şey bunlar olacaktı. Beni onlarla korkuturken güvenini kazacak ve kaleyi içten fethedececektim. Yapabilirdim. Her şey daha onlarla yaşayacağım mutlu bir hayat için. *Yapabilirsin Lina. Aslanım... Yaparım...*

Wielki, Jan'ın kaskını takarken Jan, Wielki olarak benimle geldi. Milat'ın arabasına bindik ikimiz de. Normalde Ankara'da yaşayan Atilla Durmuş'un İstanbul'daki aile yadigârı malikânesine getirdi beni. Jan'ı ve çantamı arabada bırakıp Milat'la indim arabadan. Üzerim kontrol edildi. İçeri girdim. Beni bekliyordu. Atilla Durmuş sabahın köründe beni görmesinin hayır olacağını düşündü. Ona derdimi anlattım. Şaşırdı ve belki de ilk kez takdir etti beni. *Kendimi feda ettiğim için belki de... Ve ondan nefret ettim sebepsizce.*

Orada çok durmadım. Milat'la kısaca vedalaştım. Dikkatli ol, dedi bana. Bugün gece bana üzülen ikinci kişiydi. Jan ile bir taksi tutup Ares ve Michal'le buluşma yerimize geldik. O patikada yürürken saate bakmak için telefonuma baktım ama ekrandaki resmimizden gözümü alamadım. Kalbim göğsüme çarptı endişe, korku, hüzün ve çaresizlikle. Sonra avuçlarımda telefon titrerken onun ismini gördüm. Belki de bir daha sesini duyamayacağım için açmamam gerektiği halde açtım.

Sesindeki endişe elle tutulur cinstendi. "Eğer düşündüğüm şeyi yaparsan seni asla affetmem."

Gözlerim sızladı. Kalbim kırıldı. "Ne olur," dedim sesimin titremesine engel olamayarak. "Asla deme Aral."

"Sakın Lina!"

Gözlerimi, duyduğum ayak sesiyle karşıma çevirdim. Jadwiga Kotan, demirkapının biraz ilerisine kadar gelmişti.

"Özür dilerim," deyip kapattım telefonumu tamamen.

Büyük demirkapılar açıldı. Jadwiga Kotan bana elini uzattı.

"Evine hoş geldin Lina."

İKİ SENE SONRA

8 ŞUBAT 2023 - İSTANBUL

Üzerine gece sinen kızıl saçlı genç bir kadın,
iki sene önce Lina olarak girdiği evden Koralina olarak çıktığında
kalbi gözünde kordan bir alevdi.
O gece iki sene önce çizdiği rotayı tersten izledi.
Kürkçü dükkânına yürürken aklındaydı
Hükümdar Çakırca'nın iki sene önce söyledikleri.
Tarih tekerrür etmez kendini devam ettirir, demişti.
Öyleydi. Devam ettirme sırası ona gelmişti.
Arkasında bıraktığı ceset, atalarının ona öğrettiği şeydi.
Atilla Durmuş: çalışma masasına yığılmış, kan içindeydi,
Karolina bırakmıştı başının hemen yanına bir zambakları beyaz örümceği,
Şimdi kanıyla kırmızıya boyanan çiçeğe bakıyordu açık gözleri,
Ve Atilla Durmuş öylece hayatını kaybetmişti,
senelerce önce babasının başına geldiği gibi...

-Devam Edecek-